

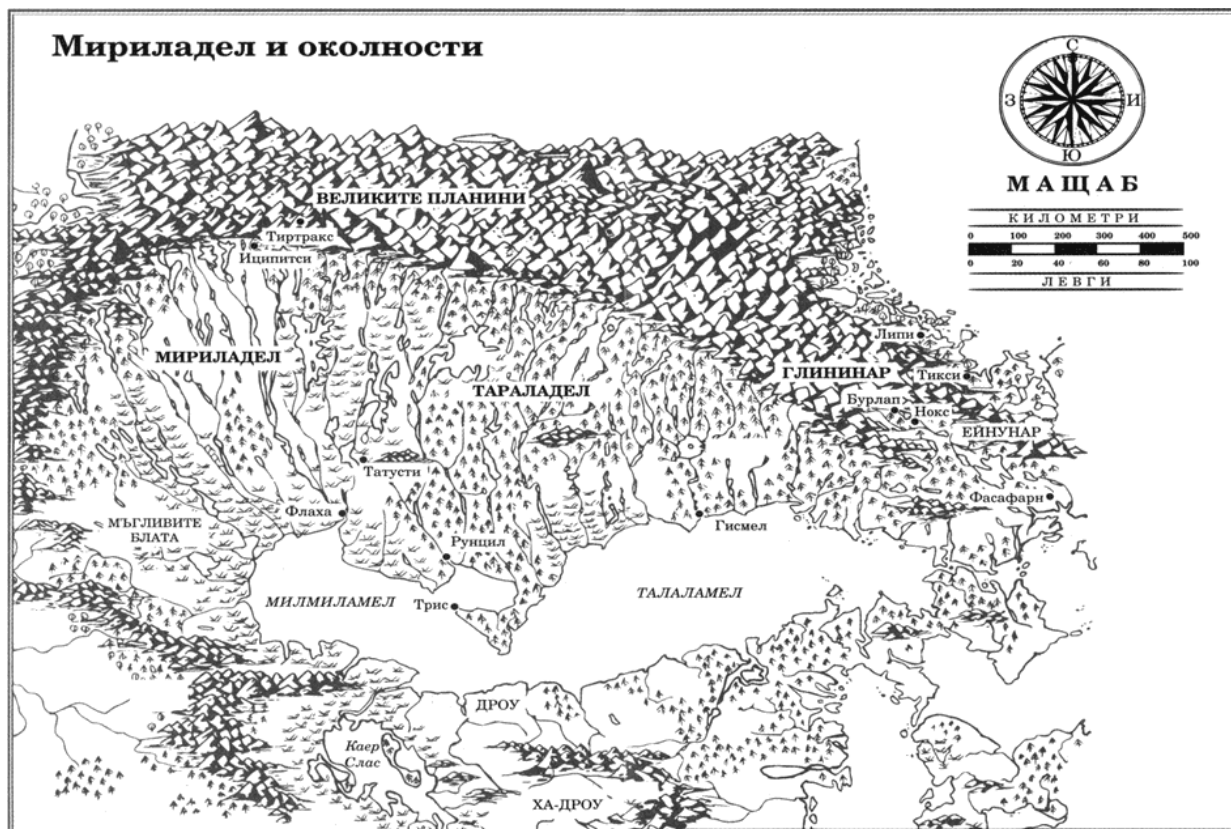
ЙЪН ЪРВАЙН СКРУТАТОР

Част 3 от „Кладенецът на ехото“

Превод от английски: Радин Григоров, 2014

chitanka.info

ТОМ I: ПОРОБВАНЕТО

Част от Южното полукълбо на Сантенар

Част от Южното полукълбо на Сантенар

Легенда

- планина
- хълм
- пустиня
- солено езеро
- тресавище
- иглолистна гора
- широколистна гора
- тропическа гора
- тревиста равнина
- риф
- главен път

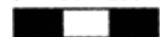
М А Щ А Б
КИЛОМЕТРИ
0 100 200 300 400 500 600 700 800 900 1000
0 40 80 120 160 200

ЛЕВГИ

МАЩАБ

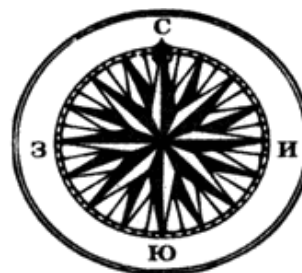
КМ

0 50 100 150

0 10 20 30

ЛЕВГИ

Остров Мелдорин

ЧАСТ ПЪРВА ФИНАДР

ЕДНО

Кръв, органи и черва изграждаха по-голямата част от състава на калта, тъй като битката буквално бе застлала земята с трупове. Това бе най-противната и страховита гледка, която Иризис Стирм някога бе виждала. А й се налагаше да я търпи от почти денонощие. Цветът на човешката младеж погиваше пред стените на Снизорт, а никой не можеше да стори нищо.

Тя захвърли строшения си меч и си взе нов — наоколо лежаха предостатъчно оръжия, предоставящи избор.

— Скрутаторе — обърна се тя, борейки се с хлъзгавия наклон на кална могила, — какво ще правим?

— Ще умрем — сгримасничи Ксервиш Флид. — Това клане бе крайт на цивилизацията, крайт на всичко, за което съм се сражавал през целия си живот.

— Аз няма да се предам, сър.

— Изключително благородно от твоя страна, Иризис.

— Трябва да има начин.

— Няма. Лиринксите са прекалено много и ни убиват два пъти по-бързо, отколкото ние убиваме тях.

Иризис се огледа.

— Да опитаме да достигнем командния пост. Не е далече. — Пунктът се издигаше върху един плосковърх хълм от дясната им страна. Знамето на Съвета все още се развяваше там. — Така поне ще сме в състояние да видим какво става.

— Къде е Юлия? — попита Флид. Въпросът му бе закъснял.

— Предполагам, че се е скрила някъде.

— В такъв случай тя се е оказала по-умна от всички нас. Ами пилот Хила?

— Лиринксите я убиха в първата атака вчера сутринта, малко след като въздухоплават се разби. След рухването ѝ вие останахте да я защитавате, но тя почина от раните си.

Флид поклати посивялата си глава.

— Не си спомням. Не помня почти нищо от изминалия ден.

— А аз си спомням всяка минута, макар да ми се иска да не беше така — рече Иризис. — Да вървим.

Изсред купчините наченало разложение от лявата им страна изникна лиринкс. Създанието се извисяваше с цяла глава над Иризис (самата тя висока жена), а огромната му уста с лекота би прегризала крака ѝ. Едното от ципестите му криле се влачеше в кървавата кал. Мощната му ръка бе отсечена под лакътя. Съществото замахна към скрутатора, който избегна удара, привеждайки се назад, а после се извъртя и се хвърли в атака, поваляйки противника с един удар между бронираните гръдни плочки.

Врагът се стовари тежко в калта, оплисквайки и двамата. Флид дори не се обърна назад.

— Къде сте научили това, Ксервиш? — попита Иризис. Скрутаторът бе дребен и слабават на вид мъж над средна възраст. И друг път Иризис го бе виждала да се сражава, но не и с подобна смъртоносна ефикасност като в миналия ден.

— Скрутаторите получават най-доброто от всичко, така че бях обучаван от експерт. И все пак този удар не би имал успех срещу здрав лиринкс.

Прекошиха край два кланкера — осмокраки механични чудовища, достатъчно големи, за да позволят пренасянето на десет войници и оборудването им. Лявата машина изглеждаше невредима, но същото не важеше за екипажа ѝ: върху копиемета се бе облегал безглав труп, друго тяло лежеше край катапулта. Изчезването на полето бе превърнало кланкерите в купчини безполезен метал.

Самотен стрелец стоеше зад заредения копиемет на дясната машина, насочил оръжието към бойното поле. Той стреля. Тежкия снаряд полетя — прекалено бързо, за да бъде проследен — и приключи полета си право в гърдите на далечен лиринкс.

— Добър изстрел — отбеляза вървешком скрутаторът.

Войникът поклати глава:

— Но не достатъчно добър, за да ни спаси. — Той скочи на земята. — Това бе последното ми копие.

— Къде е операторът ти?

— Мъртъв.

— Бива ли те на земята?

Войникът разгърна едната страна на жакета си. Иризис долови сребърен отблясък.

А скрутаторът се закова на място.

— Заслужил си това с меча си?

— И с дълъг нож, сър. В битката при Плаймс преди две години.

— Имам нужда от подобен човек. Намери си оръжие и идвай с нас.

Иризис остана смаяна. Флид бе известен с решителността си, но никога досега не бе избирал да прояви доверие към някого толкова бързо.

— Надявам се, че умеете да преценявате хората — тихо каза тя, когато отново поеха сред калта.

— Избрах теб, нали?

— Това имах предвид. — Тя се усмихна широко. Покриващите я кал и кръв не можеха да прикрият красотата на фигурата ѝ.

— Изглежда не си видяла.

— Значката ли? Не, не можах.

— Това не беше значка, а Звезда за храброст. Малцина са онези, които получават този орден приживе.

В един хлътнал участък край тях лежеше главата на войник, вторачена право в тях. Иризис се извърна. През изминалия ден бе видяла хиляди подобни гледки, но пак не би могла да свикне.

— Случайно името ти да е Флангърс? — попита Флид.

— Точно така, сър. Откъде знаете?

— От мен се очаква да зная имената на героите. Знаеш ли кой съм аз?

— Разбира се. Вие сте народният скрутатор.

— Това пък откъде е дошло? — възкликна Ксервиш.

— Не мога да кажа, сър — рече Флангърс. — Войниците винаги са ви наричали така.

— Непочтителни глупаци — изръмжа скрутаторът. — Ще видим дали ще са толкова остроумни, след като наредя няколко роти да бъдат

нашибани с камшик.

Но в очите му личеше блясък и войникът видя.

Иризис се засмя. Флид обичаше да притежава пълна информация за всичко. Рядка гледка беше да го видиш изненадан.

— Аз съм Иризис — представи се тя и подаде ръка на войника.

— Предполагам, че не си тукашен, Флангърс? — попита скрутаторът. В момента бяха започнали да се изкачват по хълма.

Запитаният поклати глава. Той имаше сиви очи и руса коса, волева брадичка и загоряло лице. Не беше много висок или мускулист, но силата личеше във всяко движение на жилавото му тяло.

— Туркадец съм — отвърна той, загледан в две тела, около които се стелеха рояци мухи.

— Бежанец? — продължи Флид. Туркад, най-големият и най-стар град в западните земи, бе паднал преди две години, с което целият остров Мелдорин бе преминал под контрола на лиринксите.

— Не. Присъединих се към армията, когато навърших шестнадесет. Това беше преди шест години.

— Участвал ли си в много сражения преди Плаймс?

Флангърс изреди половин дузина позиции.

— Прекалено много са, за да си ги спомням всичките.

— Трябва да си отличен стрелец, щом си оцелял подобно нещо — отбеляза Иризис.

— Или късметлия — добави Флид, който в следващия момент се подхлъзна. — Аз самият не бих отказал малко късмет.

Флангърс не му позволи да падне.

— Моят късмет свърши днес. Никога преди не бях изгубвал оператор. — Думите му не съдържаха гняв или огорчение. — С нас е свършено, сър. Това е краят.

— Ти си герой, Флангърс. Не бива да говориш така.

— Виждал съм как измират цели народи, сър. Древните чудеса на родината ми вече са погубени, милионите, които живееха там, сега са мъртви или са пръснати из света. Дори Туркад, най-великият град в цял Сантенар, е разрушен. Няма надежда. Врагът ще погълне всички ни. — Той потръпна от ужас. — Дори децата ни не ще бъдат пощадени.

— Известно ли ти е наказанието за поражение, войнико?

— За много от обикновените хора смъртта в ръцете на скрутаторите е за предпочитане пред разкъсването от лиринкс.

— Ти си отчаян, а все пак продължаваш да се сражаваш.

— Дългът е всичко за мен, сър.

— Тогава черпи сили от дълга си. Би ли ми подал ръка?

Флангърс хвана скрутатора над лакътя и му помогна да преодолее последния участък преди върха на хълма. Там Флид придърпа спътницата си встрани.

— Ами ти, Иризис? Ти също ли си отчаяна?

— Не.

— Защо?

— Защото знам, че вие ще намерите начин да ни спасите.

— Внимавай в какво се уповаваш. Аз съм просто човек. Податлив съм на провал и смърт досущ като останалите.

— Но вие няма да се провалите. Зная, че ще успеете, сър.

Той не отговори.

— Сър, какво има?

— Думите на Флангърс ме разтърсиха, Иризис. Сега хората виждат в смъртта единственото си спасение. Отчаянието ще ни надвие далеч по-бързо от враговете. Как бих могъл да се боря с подобно нещо?

— Чрез някакъв дързък ход, с удивителна победа.

— Ще е нужно неземно чудо, за да ни спаси.

— Тогава се хващайте на работа — отвърна тя. — Всички разчитаме на вас, сър, не бива да се проваляте.

Върхът на хълма бе почти идеално равен, разчистен и зает от командната шатра, разположена в центъра му. Обграждаха я други, по-малки палатки. Стоящите на пост войници отдръпнаха копия, за да им позволят да минат. Зад тях стояха арбалетчици със заредени оръжия — вражеските пълководци бяха любима цел на лиринксите.

Флид кимна към капитана им, сетне се обърна, за да погледне към бойното поле. Лицето му помрачня, стено той се отправи към главната палатка.

Генерал Там, подскачащо кълбо мускули с лъскаво плешиво теме, го пресрещна на входа.

— Скрутатор Флид! Вече бяхме изгубили надежда, че ще ви...

— Къде е генерал Гризм? — прекъсна го Ксервиш.

— От другата страна. Да го повикам ли?

— Повикай го. Каква е ситуацията?

Там заципа ухото си с формата и цвета на сушена праскова:

— Изгубихме четиринадесет хиляди. Други шест хиляди са осакатени за цял живот и също са негодни за служба. Въпреки неохотността си, аахимите също изгубиха шест хиляди. Нещата отиват на зле.

— Неохотност? — остро каза Флид.

— Не бих искал да нарека съюзниците ни страхливци, сър, но...

— Сега не е моментът за недомлъвки, генерале.

— Още преди изчезването на полето аахимите не се отзоваваха на молбите ни за помощ, а се задържаха на безопасни позиции. А след експлозията изоставиха нападението и се стараят да защитават единствено себе си, без да се включват в нашите контраатаки...

— Изглежда отдавна не им се е налагало да влизат в битка на живот и смърт — каза Флид, — чиято загуба би означавала край на всичко. Благородната им външност прикрива гнила сърцевина. Неведнъж те са се проваляли в най-критичния момент, когато разликата между победа и поражение се е заключавала в храбростта да продължат да се сражават. А хрониките ни показват, че голяма част от провалите им се дължат на измяна. Ако това са съюзниците, с които разполагаме, генерале, ще трябва да се сражаваме още по-усилено.

— И да измрем още по-бързо. Умолявам ви, скрутаторе, позволете ми да дам сигнал за отстъпление. Иначе утре сутринта от армията ни няма да е останало нищо.

— Така да бъде — рече Флид. — Но ако лиринксите искат да ни унищожат, това ще им даде възможността да го сторят още по-бързо.

— Но вие не смятате, че това е целта им?

— Поне не главната им цел.

— Тогава защо са тук? — възкликна Там.

— Виж, това бих искал да узная.

Генералът даде знак на сигналиста си, който притича до ръба на хълма. Зазвучаха тръби. С крайцеца на окото си Иризис наблюдаваше скрутатора — той крачеше неспокойно и изглеждаше ужасно притеснен. От идването им в Снизорт нищо не бе протекло по план. Съветът на скрутаторите му бе наредил да разруши лиринкския

възлопресушител, за да лиши враговете от възможността да източват енергийното поле и да оставят кланкерите беззащитни.

Флид, Иризис и Юлия се бяха промъкнали в подземните лабиринти на Снизорт. С помощта на перцептора бяха открили пещерата на възлопресушителя и Флид бе успял да го унищожи. Неочаквано, това бе породило експлозията на самата възлова точка. Всички излъчвания бяха изчезнали. И кланкери, и конструкти бяха останали без захранване. Шестдесет хиляди души и двадесет хиляди аахими се бяха оказали неспособни да разчитат на кланкерите и конструктите си.

В друга бойна обстановка подобна войска не би се затруднила срещу двадесет и петте хиляди лиринкси, ала битуминозната почва край Снизорт с нейните ями, скрити залежи и лепкава гъстота не позволяваше равностойност. Освен това враговете се бяха оказали с почти десет хиляди по-многобройни от очакваното. Без подкрепата на кланкери войниците бяха погивали с десетки.

Флангърс остана да изчаква пред палатката, а Иризис започна да обхожда ръба на хълма, неவிждащо загледана към ширещото се бойно поле. Всичките им усилия и ужаси в подземията се бяха оказали напразни и по-лошо — дори пагубни.

И все пак тя бе отбелязала една важна победа в Снизорт, макар и касаеща само нея. В критични обстоятелства и с помощта на Юлия Иризис си бе върнала таланта, убягвал ѝ от деня, в който бе навършила четири години. Способността ѝ да черпи енергия от полето се бе възвърнала. Най-сетне тя бе станала истинска занаятчия.

През целия си живот бе мечтала за този ден, но сега възвръщането на таланта не ѝ носеше очакваната радост. Може би тя бе изгубила и друга, още по-ключова способност: умението да извлича удовлетворение от постиженията си? А може би тази сухота се дължеше на очертаващата се неминуема гибел?

По гърба ѝ пролазиха тръпки. Мисълта за мечтания цивилен живот, в който тя най-сетне ще може да се отдаде на истинското си хоби — бижутерството — ѝ бе позволявала да търпи монотонната агония на войната. Когато сраженията най-сетне приключеха, щеше да отпадне и принудата от труд в името на победата. Ала в последните няколко дни Иризис се чувстваше изключително близо до смъртта. Чувстваше се обречена.

Въпреки думите, които бе казала на скрутатора, тя очакваше, че днешният ден ще докара края им. Дори опитният Флид не можеше да открие изход от това фиаско. Нямаше как да избягат, защото експлозията на възела бе повредила въздухоплава. Поправката му щеше да отнеме дни — при положение, че изобщо бе оцелял в битката.

Извършила една обиколка, Иризис приседна на земята зад палатките, опитвайки се да различи какво става на бойното поле. Навсякъде виждаше как събратята ѝ умират в отчаянието си. Един лиринкс спокойно можеше да се изправи срещу двама души и да ги надвие. Дори трима или четирима често се оказваха недостойни противници.

Малцина от лиринксите се бяха издигнали във въздуха, но това не бе изненадващо. Само най-могъщите мистици сред тях умееха да извличат енергията на далечна възлова точка. А дори и това би им отнемало прекалено много внимание.

Иризис забеляза двама лиринкси, отпуснати върху термалите, за да пазят силите си. Те наблюдаваха действията на бойното поле и изпращаха кратки съобщения към бойците си на земята.

Оглеждащата небето занаятчия забеляза странно петно сред източния хоризонт. То не приличаше на лиринкс. Друго петънце изникна вляво от първото, трето се появи от дясната страна. Заради дима и маранята на пладнето формите бяха трудни за различаване. Все пак, присвивайки очи до насълзяване, Иризис можа да забележи, че петънцата са леко дългнести и всяко от тях носи по-малка точица под себе си.

Изникнаха още петна, повишавайки бройката си до дузина. Жената се затича към командната шатра.

— Скрутаторе! Скрутаторе!

Той повдигна очи към нея. Двамата с генерал Там се бяха надвесили над картата и планираха отстъплението, местейки позиционни маркери. Писарите отбелязваха нарежданията и ги предаваха на изчакващите отвън вестоносци.

— Остави ме — изръмжа той. — Това не може да чака.

— Елате навън, бързо! Няма да повярвате.

Флид я изгледа изпод слятата си вежда. Изглежда лицето ѝ го убеди във важността на случващото се, защото скрутаторът остави

фигурката, която държеше, и с рачешката си походка се отправи към изхода.

Тя го повлече към задната част на палатките.

— Погледнете!

Очертанията над протегнатата ѝ ръка бяха очевидни.

— Въздухоплави! — каза Флид. — Ето какво е замислял Съветът.

— Всяко подкрепление е добре дошло — каза Там, изниквайки сред тях. — Макар че дванадесет въздухоплава не могат да ни помогнат с много.

— Да изчакаме и да видим — рече скрутаторът. — Ще спретнеш ли някаква закуска, Иризис?

След двадесет минути въздухоплавите прелитаха над бойното поле. Те се движеха в идеална формация от три реда и направиха една обиколка около полесражението, където битката спря: човеци, аахими и лиринкси изчакваха, за да видят какво ще последва. Тъй като бяха леки, въздухоплавите можеха да се захранват с енергия от далечно поле.

— Изглежда имат някакъв план — каза Иризис, поглъщайки комат черен хляб. Той бе военна дажба и изключително безвкусен, само че гладът ѝ не проявяваше претенции.

През цялата си обиколка машините бяха запазили формацията си.

— Почти изглежда... че ги направлява един ум. — Флид режеше парчета зелено сирене и по две наведнъж ги блъскаше в устата си. — Макар това да не е възможно.

Флангърс се приближи към тях, отпуснал ръка върху дръжката на меч си.

— По-добре да внимават.

Двамата лиринкси, кръжащи над бойното поле, се отправяха към летящите машини. Единият рязко се понесе към лявата страна, а вторият се насочи към най-десния въздухоплав на горния ред. Атаката им бе координирана, за да достигнат целите си по едно и също време. А въздухоплавите бяха страшно уязвими. Един удар на лиринкски нокът бе достатъчен, за да разкъса торбата с газ. Въпросната торба затрудняваше и отблъскването на нападения, спускащи се директно над въздухоплава.

Машините леко се разместиха. Точно преди по-горният лиринкс да достигне целта си, от тях пламна блясък, който обгърна създанието. Със сгърчени криле то полетя надолу, където изчезна зад хребета на един хълм.

— Какво беше това? — попита Иризис.

— Нямам представа — отвърна скрутаторът.

Другият лиринкс приключи маневрата си и се озова край платнището на целта си. Той замахна, но ноктите му не успяха да разсекат плата, защото изблик светлина полетя насреща му. Създанието се преобърна във въздуха и също се понесе към земята. Някъде по средата на падането си то се опомни и отново разпери криле. Само че беше прекалено късно — скоростта, с която се блъсна в червенеещата кал, надали бе оставила здрава кост в тялото му.

— Не усещам Изкуството — объркано каза Флид. — Какво правят скрутаторите?

Долу битката не бе възобновена. Машините се върнаха в предишната си формация, увиснали над бранното поле. Роторите им се въртяха съвсем леко, за да ги задържат на едно място.

— Кой ли от Съвета е имал дързостта за подобно начинание и досетливостта, че от него би имало нужда? — рече скрутаторът.

Иризис имаше определено подозрение, но предпочиташе да изчака и да не го сподели.

От средните машини на най-горния ред изникнаха пилони, които се протегнаха към съседните въздухоплави. От тази импровизирана рея бе спуснат лъскав плат, който бе уловен от долните четири машини и от онези на последния ред.

— Какво правят? — каза Там.

Никой не отговори. Въздухоплавите отново започнаха да изместват позицията си, за да издърпат средата на платнището назад. Това им отне известно време, тъй като и най-лекият вятър бе достатъчен, за да размести позициите.

— Вдлъбнато огледало — каза Иризис. — Но за какво им е?

— Изобщо не използват Изкуството — каза Флид. — Просто са заслепили лиринксите. Техните очи са прекалено чувствителни към ярката светлина. Сражават се през деня само в краен случай. Заслепени им е било трудно да запазят съсредоточението, необходимо за полета. И, както видяхме, се възстановиха прекалено късно.

— Отново се раздвижват — каза Флангърс.

Дванадесетте въздухоплава завиха, съумявайки да запазят формата на извития плат. Светлината на слънцето попадна в огледалото. Лъч с диаметър двадесет дължини изникна върху земята.

Лъчът се отправи през бойното поле, за да се насочи към група лиринкси, които в този момент нападаха войници. Иризис насочи далекогледа си натам. Крилатите създания повдигнаха ръце, за да заслонят очите си, а после се обърнаха и побягнаха. Един дързък ратник се втурна след тях и порази противника си с удар между гръбните плочки, но останалите създания избягаха.

Лъчът се насочи към друго лиринкско скупчване. И тези същества се пръснаха.

Калта, където минаваше снопът, започна леко да дими. Следващите петдесетина лиринкса бяха по-упорити в съпротивлението си, но след минута те също започваха да отстъпват.

— С помощта на леща лъчите на слънцето могат да подпалят хартия — каза Иризис. — Но не мисля, че това е целта им.

— Снопът е фокусиран да объркава и заслепява — рече Флид, отдръпвайки своя далекоглед от окоето си. — Но е достатъчно силен да отнема зрението, ако погледнеш директно в него.

Генерал Там бе придобил замислен вид.

— Да наредя ли контраатака, сър?

— Изчакай — рече скрутаторът. — Ако огледалото се разкъса заради вятъра или лиринксите го атакуват решително, ще се окажем в още по-лоша ситуация.

Лиринкските атаки бяха придобили отчаян оттенък, но лъчът спираше всеки техен щурм. Още преди изтичането на настоящия час те бяха започнали да отстъпват масово. Тогава снопът светлина се насочи към вражеските редици, обграждащи стените на Снизорт.

Внезапно шест лиринкса се издигнаха във въздуха, изолирани, отправящи се към въздухоплавите.

— Сега ще стане интересно — каза Там. — Няма да успеят да преместят огледалото, за да заслепят и шестимата.

Въздухоплавите не се и опитаха. Първият приближил се лиринкс натежа от арбалетните болтове, които щръкнаха от гърдите и главата му. Той полетя към земята и се разби върху склона зад командния хълм. Вторият бе споходен от същата съдба: въздухоплавите носеха

множество стрелци. Останалите лиринкси предпочетоха да се оттеглят — във въздуха бяха прекалено уязвими. Огледалото продължи работата си необезпокоявано.

— Нещо става — рече Иризис в ранния следобед. Тя наблюдаваше действията на враговете край южната стена на Снизорт. Сред дима лиринксите търчаха напред-назад. — Изглежда изпращат подкрепления.

— Не мисля така — каза скрутаторът.

Флангърс тихо рече:

— Те носят торби и сандъци.

— Къде е далекогледът ми? — попита Флид.

— Оставихте го в шатрата — рече Иризис и му подаде своя. Ксервиш Флид го насочи, фокусира го и след миг каза:

— Имаш добри очи, войнико.

— Затова бях избран за стрелец.

— Някъде около... стотина са се струпали зад южната стена — каза Флид. — Всички те са нарамили някакви вързопи и пренасят някакви кутии. Или ковчези!

— Същото беше и вчера сутринта — каза един часовой, стоящ наблизо. — Още преди възловата точка да избухне, летците им се отправяха на югозапад, понесли товари.

— Странно — рече Флид.

— Подземните залежи са се запалили — каза Иризис. — Подобен пожар е невъзможен за потушаване. Ще им се наложи да изоставят Снизорт, в чиято и полза да приключи битката.

— Интересно дали тези кутии съдържат плътформирани създания? — Флид се обърна към Иризис. — Ако имаше начин...

— Дано не си мислите това, което си мисля, че си мислите.

— За съжаление си права в предположението си. Те са оръжия, за които ние не знаем нищо, но ако успеем да се доберем до някое от тях, бихме могли да разработим контрамерки.

Лъчът на огледалото се връзваше в източната стена, към стоящите зад нея лиринкси. Той вече не пораждаше същата паника, но враговете все така отстъпваха.

Край северната стена избухна сражение. Група от двадесетина лиринкса се бе хвърлила срещу намиращи се наблизо войници. Лъчът

не измени пътя си, за да се отправи към новата заплаха, а продължи да обхожда вражеските редици от другата страна.

— Това беше диверсия — извика Иризис. — Оттеглят се.

Натоварените с багаж лиринкси се издигнаха във въздуха и се разпръснаха. Летяха ниско, докато прекосят южната стена — там почти нямаше боеве — и бързо набраха височина, за да се изгубят сред дима.

— Трябва да са изключително могъщи, за да летят в подобни условия — каза Флид. — Каквото и да носят, то е не по-малко важно от спечелването на битката.

Нямаше как тези бегълци да бъдат спрени — намираха се извън обхвата на катапултите и копиехвъргачките, а въздухоплавите не им обърнаха внимание. Летците изникнаха отново за момент, сетне се изгубиха окончателно сред гъстия дим, все още стелещ се над останките на възловата точка.

Скрутаторът поклати глава.

— Мисля, че ще съжаляваме за изпускането им.

ДВЕ

Оставащите в Снизорт лиринкси започнаха да се струпват в западната и южната част. С бой те си проправиха път през малцината войници в тези позиции и се отправиха на югозапад. Част от сражаващите се откъд стените лиринкси започнаха да се присъединяват към тях. Други продължаваха борбата си — явно неповикани към отстъплението.

Въздухоплавите се обърнаха едновременно и се понесоха по-близо, за да насочат лъча към сражение край северната стена. Изглежда лиринксите бяха очаквали това, защото три катапулта стреляха едновременно. Каменните снаряди разкъсаха огледалното платно, чиито парчета се разгърнаха във въздуха. Летящите машини го освободиха и то се понесе към земята. Екипажите им извадиха огледала — всяко с размерите на голям щит — и започнаха да ги насочват индивидуално. Ефектът не беше толкова драматичен, но пак бе достатъчен, за да отблъсква лиринксите.

Ейрин Мас, довереният осведомител на Флид, се приближи до него и прошепна нещо в ухото му. Скрутаторът изглеждаше изненадан от чутото. Той прошепна нещо в отговор, а дегизираният в незначителност шпионин отново изчезна.

— Какво става? — попита Иризис.

— Скрутаторски дела — отсечено отвърна Ксервиш. Въздухоплавите продължиха труда си още час, когато всичко неочаквано приключи.

— И последните лиринкси се оттеглят — каза Флид. — Оцеляхме, поне до здрач.

— Мислите, че ще се върнат?

— С лиринксите човек няма как да остане сигурен. Тъй като им се наложи да изоставят Снизорт, може и да не се върнат. Но пък възможността да унищожат армията ни може да им се стори прекалено изкусителна.

Въздухоплавите бавно се носеха към командния хълм, но не всички от тях успяха да го достигнат. Неколцина лиринкски катапултчици бяха останали скрити, изчакващи точно този момент.

Първият снаряд блъсна гондолата на най-ниския въздухоплав, отнасяйки със себе си поне дузина войници. Друг камък се вряза в овалната торба на втората машина. Безценният газ веднага отлетя. Но за щастие в този момент уцеленият въздухоплав се намираше само на няколко дължини от хълма. Приземяването бе шумно, но не увреди кабината. Останалите десет машини се приземиха на безопасно разстояние от катапултите.

— Предвождащата машина носи знамето на Съвета — каза Флид, отново замижал през далекогледа. — Интересно кой ли я командва? Надали е Гор. Той никога не би рискувал кожата си.

— Много скоро ще узнаем.

— Ще отида да ги пресрещна.

Иризис отново бе прободена от лошо предчувствие. Тя понечи да последва скрутатора, но той се обърна и каза хладно:

— Няма да имам нужда от теб, майсторе. Остани тук и изчакавай нарежданията ми. Ще бъдеш ли така добра да кажеш на Фин-Мах да дойде?

Неочакваната и студена формалност беше по-лоша и от шамар. Тъй като Флид мълчаливо продължи пътя си, Иризис се отправи обратно към палатките, откри перквизитор Фин-Мах и ѝ предаде съобщението. А после отново започна да се разхожда из хълма.

Ксервиш Флид не бързаше, защото той също имаше лошо предчувствие. Въпреки героизма им и рисковете, които бяха поели, мисията по унищожаването на възлопресушителя се беше провалила. Приспособлението, което бе получил от Съвета, се бе оказало дефектно, може би умишлено. Заради това една трета от армията бе изгубена. Скрутаторът не би могъл да избегне вината, а дори и да разполагаше с подобна възможност, пак не би го сторил. Войниците бяха поверили съдбите си в ръцете му, а той не се бе оказал достоен за това доверие. Макар отдавна привикнал към ужасите на войната, всяка смърт му тежеше.

Някой друг предводител би могъл да спечели тази битка, мислеше си той, въпреки загубата на възловата точка. Някой друг предводител би осъзнал, че мисията за възлопресушителя е неоправдано опасна. Някой друг предводител би предотвратил бедствието. Но Флид не бе сторил нищо подобно. Оставаше му

единствено да поеме отговорност за случилото се. Ако дългът налагаше наказание, той щеше да го понесе.

И все пак сърцето му трепна, когато зърна човека, изникващ от приземилия се аварийно въздухоплав. Висок, едър мъж на средна възраст, с разкошна черна брада и благородни черти, сгрозявани единствено в моментите на вълчата му усмивка. Но в момента председател Гор не се усмихваше. Настроението му изглеждаше изключително лошо. Следваха го останалите десетима членове на Съвета — четири жени и шестима мъже. Всички те бяха раздърпани, разрошени и изключително гневни.

Макар Флид да запазваше скрутаторската си длъжност, той бе изгубил членството си в Съвета. Ксервиш притича да помогне на Гор да слезе, но едрият мъж бутна ръката му. В лявата вежда на председателя се бяха заплели капчици кръв от рана на темето му.

— Радвам се, че дойдохте — каза Флид и отпусна ръката си. — Огледалото е отлично нововъведение, макар че ще проработи само веднъж. При следващия сблъсък врагът ще е изготвил тактика, за да го неутрализира.

Главният скрутатор не обърна внимание на думите му.

— Изобщо не трябваше да ти оказвам доверие!

— Трябваше да дадеш личен пример и сам да свършиш работата. Но това никога не е било в стила ти, нали, Гор?

Ръката на генерал Там също не бе удостоена с ръкостискане. Председателят бързо се отправи към върха на хълма, където спря, за да огледа бойното поле. Всичко това беше поза, разбира се — бе разполагал с часове полет, за да стори това.

Останалите скрутатори го последваха. Дори дребната Хали, проявяваща известна дружелюбност към Флид, не удостои с поглед бившия си колега. Ксервиш не бе и очаквал друго. Макар че това бе известно на малцина, скрутаторите не бяха разположени на върха на йерархията — над техния Съвет се издигаше тайнственият Нуминатор. Някой трябваше да поеме вината пред него и именно на Флид се падаше тази роля.

Гор понечи да каже нещо, но бе прекъснат — последният въздухоплав се приближаваше към хълма, за да се приземи право пред офицерската палатка. Слизацият от машината човек се движеше с

известна неловкост, защото имаше само една ръка. Флид неволно трепна. Това бе последният човек, когото бе очаквал да види.

Въздухоплавът се отдели от земята и отново се издигна, а слезият се обърна. Светлината на слънцето подпали повърхността на платинената маска, скриваща по-голямата част от лицето му. Металните скоби обгръщаха главата подобно шлем. Дупката в бузата бе поправена. В единственото око се долавяше блясъкът на лудост.

— Този път няма да се измъкнеш, скрутатор Флид — заяви временен скрутатор Джал-Ниш Хлар.

Иризис бе задрямала в сянката на една палатка, когато перквизитор Фин-Мах я разтърси. Последната бе дребна, тъмнокоса и тъмноока жена, чиято студена красота по-скоро отблъскваше окото. По принцип я обгръщаше излъчването на достойнство, но сега изглеждаше зачервена като след дълъг бяг.

— Вземи индикатора и меча си и ме последвай, майстор Иризис.

— У мен са.

Двете не се харесваха особено. Острият език на Иризис веднъж бе наскърбил другата жена. До този момент русата девойка не бе открила начин да се извини.

— Тогава се размърдай! — остро каза Фин-Мах. — Скрутаторът нарежда.

Иризис дори не си и помисли да задава въпроси. Перквизиторският ранг се намираше на непосредственото стъпало преди скрутатарската длъжност. Един перквизитор би могъл да издаде нареждания към градоначалник и да очаква мигновеното им изпълнение. Освен това Иризис знаеше, че Флид иска да я изведе на безопасно разстояние. Гор нямаше да е забравил бягството ѝ от Ненифър, надали бе спаднал интересът му към специалните ѝ умения. Начинът, по който Иризис бе убила онази магьосница в акведукта, представляваше заплаха за всички мистици.

Фин-Мах изникна отново, понесла малка раница. Двете се промъкнаха край стражите и се отправиха в падина, която се спускаше далеч от бойното поле. По средата на пътя ги чакаше Флангърс. Той кимна на Фин-Мах, сетне закри до Иризис.

— Какво става? — тихо попита тя.

— Тук съм, за да помагам с цялото си умение — отвърна войникът, което не беше особено информативно.

Фин-Мах се придържаше към средата на падината, където храсталаците бяха най-гъсти. След десет минути тримата стигнаха подножието. Един от въздухоплавите бе привързан на един хвърлей разстояние. Перквизиторът се отправи към него.

— Дръжте се така, сякаш този въздухоплав е наш — каза Фин-Мах през рамо. Тримата изникнаха от храстите и се приближиха до задната част на машината. Там Фин-Мах потропа по гондолата. Последната бе около осем дължини дълга и три широка, оформена като лодка със заоблено дъно. Не беше особено масивна, тъй като бе изградена от въжета, опънато платнище и олекотени греди. Палубата също бе платнена, а имаше и каюта, изградена от същия материал. Единствено вратата ѝ бе дървена, окачена на кожени панти.

Този въздухоплав бе по-различен от машината на Флид. Роторът, прикачен на кърмата и защитен с решетка от тел, имаше десет перки. Към него бе прикрепен дълъг лост, позволяващ маневриране. Контролерът бе прикачен към въпросния лост. Над ротора бе монтиран някакъв механизъм, скрит зад метален кожух. В горната му част имаше малък резервоар с вода. Тръба свързваше механизма с торбата над коша, а друга бе насочена надолу, край кърмата. Изглежда това приспособление създаваше газ, елиминирайки нуждата от презареждане на торбата. Това вече представляваше значително подобрение.

Облегнат на въжените перила войник възкликна сподавено и скочи да грабне копието си. Виждайки значката на перквизитора, той замръзна и веднага отдаде чест.

Фин-Мах се покатери вътре и кимна на командира. Иризис и Флангърс я последваха. На борда имаше общо десет войници.

— Отиваме да огледаме вътрешността на Снизорт — каза Фин-Мах. — Как се казващ, пилоте?

Пилотът бе млада жена с руса като нарцис коса, луничаво лице и очарователна цепка между предните зъби. Тя бе дребна и стройна — пилотите биваха подбрани според тежестта им.

— Инуи, сър. — Тя сведе глава, тъй като не искаше да погледне Фин-Мах в лицето, и хвърли умоляващ кос поглед към командира на войниците — млад мъж с почерняло от слънцето лице и остър нос,

който също отказваше да поглежда към новодошлата, а наду бузи и се намръщи. Не му се искаше да се възпротиви на нарежданията на перквизитор, само че той отговаряше пред друг господар.

— Наредено ни е да изчакваме тук — каза той, загледан в платнения под.

— По чие нареждане?

— Временен скрутатор Джал-Ниш Хлар. Това е неговият въздухоплав.

— Моите нареждания идват от *скрутатор* Ксервиш Флид, главнокомандващ на всички тукашни сили. — Фин-Мах му показва пергамент, носещ печата на скрутатора.

Капитанът преглътна, кимна и се обърна към пилота. Инуи постави открит шлем с кристали и жици над главата си, хвана лоста и се намръщи, търсейки далечно поле, което да използва. Роторът започна да се върти. Войниците освободиха въжетата и въздухоплавът се надигна.

— Не ни издигай високо — заяви Фин-Мах и се консултира с някакъв инструмент, останал скрит зад дланта ѝ. — Не повече от необходимото, за да избегнем катапултите. — Тя протегна ръка, за да укаже посоката.

Воздухоплавът се понесе към северната стена на Снизорт, прелитайки над редица конусовидни ями, носещи следите от някогашен добив. Последва ги долина, също някога изпълнена с асфалт. Сега от него бяха останали само черни ивици, някои от които димяха заради лиринкските палежи. Но от врага нямаше и следа.

— Излагате се на риск, нали? — тихо каза Иризис на Фин-Мах. Двете бяха застанали сами в предната част на коша.

— Скрутаторът ми даде валидно нареждане — сковано отвърна другата. После добави малко по-меко: — Освен това вече съм необратимо асоциирана с Ксервиш Флид. Ако той рухне, аз също ще го последвам.

— Би могла да промениш асоциацията си — хитро подметна Иризис, за да види реакцията ѝ.

— Промениш ли се веднъж, завинаги се дамгосваш като безполезна. Дала съм клетва пред скрутатора и няма да я наруша, каквото и да ми коства това.

— Мнозина не биха проявили подобно благородство — без да мисли каза Иризис.

— Ще стоя нащрек — ледено каза Фин-Мах. *Особено когато ти си наблизо*, намекваха думите ѝ.

Иризис не бе искала да създаде подобно впечатление, но вече бе прекалено късно да оттегля изказването си.

Стената на Снизорт бе четири дължини висока и също толкова дебела. Върхът ѝ бе увенчан с бодливи храсти, които на места пламтяха, а другаде бяха разкъсани от катапултни снаряди. Стената бе строшена на пет места и бе пуста.

Въздухоплават се понесе успоредно с нея. Пролуките и разбитата порта почти не се виждаха от купчините мъртъвци — човеци и лиринкси. Отвъд стените лежаха още трупове. Все така никъде не се виждаха врагове. От въздуха Иризис можеше да види колоните лиринкси, отправящи се на югозапад към Туркадско море. Оттеглянето им бе удивително бързо.

От няколко места в тъмната лепкава земя се виеше дим. Това щеше да затрудни достъпа до подземния град. Повърхността над възлопресушителя, издигала се в нажежен купол точно преди експлозията, понастоящем представляваше огромен кратер, стелещ дим. Отвъд него, също зад стените, Голямата сълзевина зееше почти с широчината на левга. И от нея се издигаше лек дим. Избухналата възлова точка се намираше няколко левги на север, но бе скрита зад стелещите се над земята облаци.

Слънцето почти допираше западния хоризонт. Иризис се обърна в другата посока, към командния хълм. Скрутаторите сигурно се бяха оттеглили в офицерската палатка заедно с Флид. Тя отново погледна напред и промърмори:

— Надали е останало живо същество под земята. Навсякъде гори.

— Грещиш — отвърна Фин-Мах. — Асфалтът гори жежко, но бавно. В този момент огънят ще е обхванал само малка част от подземията. Ще видиш.

— Ще слизаме там? Та ние ще се задушим след първите няколко крачки!

— Огънят привлича въздух към себе си. Извън сърцевината на огъня въздухът ще бъде свеж. Заповедите ни са да влезем, ако успеем,

и да заловим някое от плътотформирани създания.

— Проникването ще се окаже лесно — каза Иризис, — но се съмнявам, че ще се измъкнем живи.

Думите ѝ представляваха безизразна констатация. От толкова време очакваше да умре, че мисълта за опасност вече не пораждаше реакция.

— От това място се спуснахме последния път със скрутатора — продължи тя, сочейки най-голямата яма. — Само че тогава имахме перцептора да ни показва пътя.

Искаше ѝ се Юлия и сега да е с тях. Дребната жена умееше да вижда в ума си всички излъчвания на Тайното изкуство, благодарение на което ѝ умение бяха стигнали до възлопресушителя. Тази способност на Юлия ѝ позволяваше да открива човеци, притежаващи мистичен талант, а също и повечето лиринкси. С нейна помощ лесно биха избегнали евентуални врагове и също тъй лесно биха открили търсените създания.

Но Юлия бе изчезнала.

— Спусни ни в онази яма, пилоте — каза Фин-Мах, сочейки към най-голямата дупка. Земната рана бе обгърната в пушек. — Войници, пригответе оръжията си.

Зелените очи на Инуи се разшириха, но все пак тя кимна. Въздухоплавът се понесе към ямата, на един хвърлей над земята. Войниците насочиха арбалетите си. Иризис също напрегнато се оглеждаше. Нищо не помръдваше сред блатистата чернота. Ако имаха късмет, всички лиринкси щяха да са си отишли.

Машината застана точно над ямата — конусовиден изкоп, разсякъл лъскавия пясъчник. Тясна пътека следваше склоновете, отвеждайки към дълбината.

Инуи започна да изпуска газ от торбата. Въздухоплавът леко се разклати, стабилизира се и бавно се понесе надолу сред все по-нарастващ дим.

— После накъде? — попита Фин-Мах, застанала до пилота.

Иризис не отговори веднага. Черната скала изглеждаше еднаква, а и погледът се нуждаеше от известно време, за да привикне. Скоро сред стените започнаха да изникват по-тъмните петна на отвори. Те бяха поне дузина и от някои се издигаше мазен дим. Как би могла да ги

различи? Бе дошла тук по-миналата нощ, сред почти непрогледен мрак.

— Помня, че слязохме по седемстотин четиридесет и едно стъпала — рече Иризис и започна да брои. Фин-Мах стори същото и отново се консултира с прибора си.

— Ето там! — Перквизиторът посочи към тунел близо до дъното. — Спусни ни там, пилоте.

Жуженето на ротора почти се изгуби. Машината продължаваше да се спуска. Глождещото зловоние дразнеше очите им. Когато въздухоплавът се изравни с отвора, войниците запратиха куки и придърпаха гондолата към стълбите.

— Ще влезем вътре — обърна се Фин-Мах към командира на войниците. — Вземи петима от хората си. Скрутатор Флид ми нареди да се сдобия с известни... вражески предмети. Останалите четирима да останат да пазят машината.

Капитанът размърда крака. Той изглеждаше на не повече от петнадесет и Иризис изпитваше съжаление към него.

— Имам заповеди да не напускам поста си.

— Тези заповеди се отменят. — Фин-Мах се вторачи в него. — Тази мисия е важна за победата, войнико, и се нуждае от придружители.

Той се вторачи в ботушите си, погледна към нея, сетне кимна.

— В такъв случай няма да имате нищо против да ми връчите заповедта в писмен вид.

Фин-Мах извади малко парче хартия от джоба на гърдите си, надраска нещо и удари личния си печат. Капитанът прочете документа и го прибра.

— Останете да ни чакате тук — обърна се Фин-Мах към пилота. — Ако изникне опасност, издигнете се и продължете да наблюдавате.

— А ако не се върнете?

— Чакайте до разсъмване. Ако и тогава още не сме се появили, свободни сте да се върнете обратно.

Подземиата изглеждаха различно от предишното посещение на Иризис. Тогава тунелите бяха представлявали оживен град, все още зает от лиринксите. Сега представляваха черен, зловонен пъкъл, където таваните бяха рухнали, от подовете се издигаше дим, а лиринкски тела лежаха навсякъде. Стелещите се пари приличаха на

призраци. Внезапни вихри донасяха течения на хлад и горещина, а някъде в далечината долиташе кипящият пукот на нагорещен асфалт.

Хората на перквизитора успяха да си проправят път до не толкова пострададал участък, където се заеха да търсят хранилищата на плътоформираните създания, но без успех. Фин-Мах оповестяваше всеки завой и разклонение, а Иризис си ги отбелязваше. Това щеше да им позволи да открият обратния път. Тук въздухът действително бе сравнително чист, не толкова задавящ. Някои от проходите все още бяха осветявани от лампи, захранвани с дестилат, ала те почти догаряха.

Фин-Мах спря пред четиристволно разклонение и направи справка с лист хартия, след което се навъси.

— Изглежда някъде сме завили погрешно. Разпознаваш ли мястото, Иризис?

Запитаната поклати глава:

— Тунелите ми изглеждат еднакви.

— *Голяма* полза има от теб.

— Онази нощ ни водеше Юлия — изтъкна Иризис. — Казах ти, че беше тъмно.

— Аз умея да се оправям в тъмното — каза Флангърс. — В бойната кула човек свиква с това. Бих могъл да взема няколко войници и да тръгна натам. — Той посочи надясно. — А вие проверете останалите тунели.

Перквизиторът се намръщи по-силно.

— Не бих искала да се разделяме, но обстоятелствата го налагат. Иризис, вземи Флангърс и него — тя посочи към съвсем млад войник, който още нямаше брада — и вървете натам. Ние ще се отправим по този тунел. Ако до половин час не откриете нищо, върнете се обратно тук. — С меча си тя начерта зигзагообразен белег върху скалата. — И не се губете.

— Да видим какво има зад тази врата — обърна се Иризис към Флангърс. До този момент бяха претърсили десетки пещери, но не бяха открили нищо.

Въпросният махна с ръка към младия войник — розовобузест и напласен младок на име Ивар. Иризис бутна вратата, отвъд която ги

очакваше влажно и мъгливо помещение. То бе заето от три редици предмети, напомнящи тикви. Те бяха високи до пояс, навързани със сиви проводници.

— За какво служат тези неща? — попита Флангърс.

— Предполагам за нещо, свързано с плътоформиране — отвърна Иризис.

Той преглътна. Това тъмно Изкуство се намираше извън разбирането на героя.

Останалите помещения съдържаха подобни предмети, всички с донякъде органичен вид и споделящи една необяснимост. Тримата пристъпиха в кръгло помещение, в чийто отсрещен край се издигаха пет врати.

— Ама че пещ! — Флангърс обърса челото си.

Той отвори най-лявата от дверите и тихо подсвирна. Помещението съдържаше десет клетки, безопасно раздалечени една от друга. Във всяка от тях се криеше създание, каквото никой от тях не бе съзирал до този момент — изцяло изградено от шипове, рога, зъби и брони. Макар различни, тези същества бяха намерили обединение в еднаквата смърт от удар по главата.

Иризис се вкопчи в решетките на първата клетка и се загледа в плътоформираното чудовище. Сиво-зелените, засъхващи зъби приличаха на късове стъкло.

— Представи си подобно нещо да те ухапе за крака, докато се сражаваш с лиринкс.

— Изглежда би могло с лекота да схруска костта — рече Флангърс. — Струва ми се и бързо. Труден противник.

— Не се съмнявам, че приготвят хиляди като него. Ивар — Иризис се обърна към младия войник, чиито очи заплашваха да изскочат, — бягай и кажи на перквизитора, че сме ги намерили. Можеш ли да откриеш мястото до онова разклонение, където се разделихме?

— Да, майсторе. — Ивар веднага пое, щастлив да се махне от това място.

Иризис продължи да обхожда помещението. Бе застанала пред решетките на създание, чиято паст изграждаше половината от тялото му, когато Флангърс извика:

— Иризис! Тук има едно живо.

Съществото, чудовище с тежка глава, няколко реда зъби и редица шипове, следващи извивката на гръбначния му стълб, лежеше на една страна. Главата му бе окървавена. Устата му бе отворена, от едната ноздра се стичаше кръв. Гърдите му изглеждаха неподвижни. При приближаването на жената черно-жълтото око се размести леко, сетне се скри под клепача.

— Вече е мъртво. Ще оставим Фин-Мах да ги оглежда. Да видим следващата стая.

В нея ги очакваше същата гледка — всички създания бяха мъртви. Иризис потръпна и отвори третата врата. Тамошните създания бяха по-малки, отново зъбести и шипести, но с по-лека броня и по-подвижни.

— Тези изглеждат по-дребни от останалите — рече тя, загледана в същество с дължината на едро куче. Макар и мъртво, то пак я изпълваше с притеснение.

— Не са убити отдавна — рече Флангърс.

— Имат здрави черепи. Нужно им е време, за да умрат. Да видим останалите врати.

Отправиха се към най-дясната дверь. Вътре бе тъмно, но още при влизането си Иризис усети, че нещо е различно. Тук не се долавяше миризмата на кръв, но вонята на прясна тор беше силна.

Тя направи знак на Флангърс да издигне фенера си. Разположението на стаята съответстваше на предишните, но тукашните създания действително бяха живи. Те бяха още по-малки — с големината на дребни кучета — и започнаха да драцят по решетките, когато светлината падна върху тях.

— Ще вземем едно или две — каза Иризис, поела сред редицата. Чудеше се как ще пренесат някоя от клетките, без да станат жертва на остриите нокти.

Незабелязана до този момент врата се отвори и в помещението пристъпи лиринкс. Създанието се сепна почти колкото самата Иризис.

Последната направи крачка назад, обзета от паника. Лиринксът бе женски и стискаше окървавена тояга.

За момент създанието се вторачи в нея, сетне замахна.

— Флангърс, пази се! — изпищя Иризис и се хвърли зад една от клетките.

Надавайки оглушителен рев, женската блъсна клетката встрани. Иризис се стрелна между съседните две клетки, макар да осъзнаваше, че няма да успее. Лиринксът бе прекалено бърз.

Създанието скочи върху следващата клетка и издигна високо тоягата си. Ударът не само щеше да спуска черепа на Иризис като яйце, а щеше да разпръсне мозъка ѝ из цялата стая.

Непредвидени за подобна тежест, решетките поддадоха. Кракът на женската се озова в клетката и намиращото се вътре плътоформирано създание впи зъби в него. При опита си да се отскубне лиринксът полетя към земята и рухна върху две клетки. Първата бе смазана с все плененото вътре създание, а втората се строши под удара. Намиралото се вътре същество се стрелна в тъмнината.

Иризис припряно се отдръпна. Женската се опитваше да се изправи, а създанието ръмжеше, все още вкопчено в крака ѝ. Лиринксът изрева, успя да се надигне и с мощен ритник запрати клетката към стената. Сетне започна да накуцва към Иризис.

Флангърс изникна до русата жена, изтеглил оръжие. Иризис не помнеше толкова да се е радвала на нечия поява.

— Добре ли си? — напрегнато запита той.

— Не особено. Обикновено си служа с арбалет.

Бе преминала задължителното обучение и мечът ѝ се удаваше, но ѝ липсваше практика.

— Стой от лявата ми страна, една крачка назад. Дръж меча в изправена позиция.

Иризис изпълни заръчаното, покорна пред по-големия му опит.

— Ами ако отворим още няколко от клетките? Няколко от тези създания биха затруднили дори лиринкс. — Тя също бе чувала за плътоформирания нилатл, преследвал Тиан и впоследствие Ниш.

— Няма как да останем сигурни, че зверчетата ще нападнат лиринкса, а не нас — отвърна Флангърс.

Женската се намираще на няколко крачки от тях, напредвайки бавно. Върху дясната ѝ буза и гръдните плочки личаха стари белези.

— Изглежда това не е първата битка на това създание — рече Иризис.

— И изглежда е спечелило първите. Не бих имал нищо против Фин-Мах да изникне сега — сухо каза войникът.

Лиринксът продължаваше да напредва тежко. Големината и превъзхождащият му замах обезсмисляха нуждата от внимателно приближаване.

— Какъв е планът? — просъска Иризис.

— Борим се за живота си!

Женската вече се намираше достатъчно близо, за да нанесе удар. Движението бе бързо, но още по-бърз бе мечът на Флангърс. От дланта на лиринкса бликна кръв. Раната бе дълбока, но не и решаваща. След миг създанието отново се хвърли в атака, размахвайки нокти.

Флангърс се хвърли надясно, а Иризис отскочи в противоположна посока. Лиринксът не й обърна внимание и нападна войника, разсичайки ръката му от рамото до лакътя. Следващ удар разреза дъното на панталоните му и остави четири кървави бразди върху меките му части.

Флангърс рухна на колене, а мечът му издрънча на пода. Войникът се хвърли да го сграбчи отново, а създанието го последва, стъпващо с кървави дири. Оръжието бе отхвърчало прекалено далече — лиринксът вече се подготвяше да удари.

С две големи и безшумни крачки Иризис преодоля разстоянието и заби меча в незащитеното тяло на женската. Острието се вряза в цепнатината между две плочки, потъна и между ребрата, където заяде. Иризис дръпна рязко, но не можа да извади оръжието си. Лиринксът изрева и се обърна към нея. Стърчащият меч потръпваше при всяко движение.

Иризис отскочи към една малка клетка, сграбчи я и със същото движение я хвърли към лицето на лиринкса. Съществото блъсна встрани импровизирания снаряд, изтръгна меча и го хвърли към нея. Занаятчията избегна метала и изтича сред клетките. Действаше инстинктивно, изпълнена единствено от осъзнаването на беззащитността си. Напредъкът ѝ към задната врата бе секнат от появата на втори лиринкс. След него нахлу и трети.

ТРИ

Ксервиш Флид разтърка подутите си очи, изчаквайки началото на разпита. Членовете на Съвета се бяха разположили около правоъгълната маса в офицерската палатка. Флид бе поставен да седне в единия ъгъл, което не му позволяваше да обходи всички седящи с един поглед. Това бе значителен недостатък при разпит. Освен това той не бе спал две нощи и не бе в състояние да се противопостави на отпочиналия разсъдък на Гор.

Присъстваха всички единадесет членове на Съвета. Късната им намеса бе попречила на бедствието да се превърне в катастрофа. Не само хиляди бяха положили кости върху бойното поле — тук защитниците на Сантенар щяха да изоставят и стотици от безценните кланкери. За да се защити след подобен крах, Съветът щеше да се нуждае от нечий скалп. И присъстващите изглеждаха доволни от тази си задача.

Джал-Ниш, който все още не заемаше скрутаторската длъжност за постоянно, не би имал право да седи на масата, но тъй като въпросните събития касаеха и него, бе му позволено да остане като наблюдател по време на разпита. Неговият стол бе поставен точно зад Флид, който трябваше да обърне глава назад, ако искаше да погледне към бившия перквизитор. Но Ксервиш не се осмеляваше. Извръщането по време на разпит показваше слабост. А и не му беше нужно да се обърне, за да усети злобата на впитото в тила му око.

— Скрутатор Флид — поде Гор, без дори да си направи труда да се изправи или да погледне към обвиняемия. Още един лош знак. — Обвинен си в неизпълнение на дълга; измамно представяне на уменията си; непростима некадърност, докарала бедствие; надхвърляне на правомощията си по отношение на преговарянето с представители на чужд вид; неуважение към Съвета; укриване на беглец; умишлено нападение над временен скрутатор по време, когато си бил снет от длъжност; причиняване на смъртта на мистик, изпълняващ дълга си; неспособност да защитиш поверената ти фабрика и прилежащата мина...

Флид престана да слуша. Знаеше, че не бива да си позволява разсейване, само че изредените обвинения бяха достатъчни, за да му подсказват изхода от делото. Когато Съветът искаше да смъмри скрутатор, обвиненията бяха кратки и конкретни. Когато искаше да унищожи такъв, биваха изреждани и най-дребните му провинения.

Освен това се чувстваше толкова уморен. Ако отпуснеше глава върху масата, можеше да заспи още на мига. Имаше ли смисъл да се защитава? Нямаше ли да е по-добре просто да замълчи, дори и ако това щеше да бъде тълкувано като признаване на вината? Може би просто щяха да го екзекутират.

Тази мисъл го накара да сгърчи лице. Съветът не би му позволил да умре, преди болките му да са докарали кошмари на всички околни чувствителници в рамките от петдесет левги. Той добре познаваше скрутаторските начини на действие. Все пак десетилетия бе представлявал част от скрутаторите. А преди това бе страдал в ръцете им.

Освен това Флид нямаше да е единственият унищожен. Гор щеше да унищожи всички, асоциирани с него — скъпата му Иризис, малката Юлия и нероденото й дете, Ейрин Мас, Фин-Мах, а също и всички негови войници, съветници, приятели и роднини. Когато скрутаторите наказваха свой събрат, предприетите мерки заемаха цяла страница от Историите.

Какво можеше да стори той, за да спаси всички тях и себе си? Каква защита, която Съветът вече не бе предвидил, можеше да издигне? Той не се сещаше.

Скрутатор Гор приключи с изреждането на обвиненията, размести документите и се обърна наляво.

— Скрутатор Фушт?

Протоколиращият Фушт бе дребен и грозноват човек с мазна черна коса, сред която се белееше кръстовидна плешивина. Той се отличаваше със студените очи на влечуго, а стърчащите зъби му придаваха животински вид. Сега въпросният отбеляза нещо върху документ, кимна и го подаде на Гор.

Председателят прочисти гърло и най-сетне обърна глава към обвиняемия.

— Какво пледираш, скрутатор Флид? И не разтакавай! Човечеството се олюлява на ръба на унищожението си.

— В такъв случай — остро отвърна Ксервиш, чиято единствена защита се съдържаше в нападението — защо си губите времето с този фарс, целящ да прехвърли вината? Съветът знае, че изпълнявах възложените ми нареждания. Твоите инструкции бяха погрешни. Ти трябва да бъдеш изправен на съд, а не аз.

— Най-баналното оправдание — измърмори Фушт.

Флид се извъртя на стола си и се втренчи в секретаря. Всеки скрутатор познаваше изкуството да спласва противника си, но Ксервиш бе особено умел в него. Той винаги бе ненавиждал Фушт, бе гласувал против повишаването му в скрутатор. Освен това Фушт си имаше малка тайна, която бе достояние на Флид. Разкриването ѝ не би се оказало достатъчно, за да унищожи протоколиращия, но би го понижило в очите на останалите.

Тук никой от тях не можеше да се възползва от енергията на полето, но скрутаторите притежаваха и други умения, чрез които да отслабват волята на противника си. Флид си послужи с всички.

Змийските очи на Фушт му се противопоставяха. *Няма да успееш, помисли си Флид. Презирам те прекалено силно, за да отстъпя пред теб.*

Ксервиш се усмихна — в началото мрачно, но след като видя първия проблясък колебание в очите на другия, усмивката стана зловеща. Фушт отслабваше. Флид изсумтя презрително, а онзи се пречупи и със сподавен стон се загледа към документите пред себе си. Битката бе приключила.

Това бе нещо на пръв поглед незначително, но се оказа достатъчно, за да промени атмосферата на процеса. Флид все още не беше сразен.

Той отново се обърна към председателя.

— Имам контраобвинение срещу Гор! — изрече Флид.

— Ще го чуем след края на делото ти — отвърна въпросният.

— Няма да се хвана на това. След като ме осъдите, както възнамерявате, няма да имам правото да отправя противообвинение.

— Ти беше обвинен първи — каза Гор. — Невъзможно е процедурата да бъде променена.

— Защитата ми се основава на това противообвинение.

— Какво лошо стечение на обстоятелствата.

— Апелирам към Съвета решението ти да бъде отменено.

— На какво основание? — попита дребна жена, чиито страни бяха потъмнени с червено — скрутатор Хали.

Флид остана доволен от откритието, че на нея е възложена длъжността да отговаря за подобни молби. В миналото Хали го бе подкрепяла, той можеше да разчита на обективността ѝ.

— На основание, че неадекватното отношение на един или повече от членовете на Съвета е довело до разрушаването на възловата точка.

— Как така? — запита Хали с опасен глас.

— Първото ми насрещно обвинение е, че приборът, предоставен ми от главен скрутатор Гор за унищожаването на лиринкския възлопресушител, е бил дефектен. Второто ми обвинение е свързано със следното: с недопустима небрежност главен скрутатор Гор е пропуснал да установи, че въпросното устройство би могло да предизвика разрушаването на възловата точка.

— Скрутатор Флид, това са сериозни обвинения — каза Хали.

— И възнамерявам да ги докажа. — За момент той се вторачи в нея с твърдост, която би подхождала за най-страшния му враг, а сетне отмести поглед, преди съзерцаването да се е превърнало в сражение.

— Временно отстранявам постановлението на главен скрутатор Гор. Съветът ще изслуша първо твоите обвинения. Изложи ги бързо, Флид.

— Благодаря ти. — Ксервиш Флид се изправи и бавно обходи с поглед лицата на останалите. — Чухте първите ми две противообвинения, които се отнасят единствено до разрушаването на възела. Останалите обвинения на Гор са фриволни и мотивирани от лични подбуди. Той не се скъпи да губи от времето на Съвета дори и в подобен критичен момент, стига това да осигури отстраняването ми. — Той впери прогарящ взор в председателя. — Това е третото ми обвинение.

— Не аз съм формулирал обвиненията — изръмжа Гор и хвърли поглед към секретаря.

— Но ги подкрепи.

— Говори по същество, Флид, ако такова изобщо се крие зад думите ти.

— По същество: устройството, което ти ми даде, беше дефектно.

— Какви основания имаш, за да отправиш подобно твърдение?

— Инсталирането му стана причина за разрушаването на възловата точка.

— Това единствено доказва некадърно извършена инсталация — контрира Гор.

— Твърдение, което също трябва да бъде доказано — отвърна Флид.

— На обвиняемия се пада да докаже невинността си.

— И аз обвинявам теб!

Ксервиш придружи думите си с посочване, а председателят се подсмихна.

— Колко театрално. Ти първи беше обвинен. Твоите обвинения бяха отправени в отговор.

— Но моите насрещни обвинения бяха изслушани най-напред, така че на теб се пада да докажеш невинността си. Не е ли така, скрутатор Хали?

В отчаянието си Флид бе решил да рискува. Той не беше сигурен, че процедурата следва да протече така. А Хали със съмнение извади голям том изпод масата и започна да го разлиства. След няколко минути тя остави книгата и започна да шепне заедно с трима от останалите. След това всички скрутатори без Флид и Гор се отдръпнаха в ъгъла на палатката, където разговаряха тихо и често поглеждаха към председателя. Лицето на главния скрутатор поморавя. Накрая те се върнаха на масата.

— Макар подобен случай да няма прецедент, ние постигнахме съгласие — рече Хали. — Потвърдете, че това е така, членове на Съвета.

Всички от скрутаторите изразиха потвърждението си. Хали продължи:

— След гласуване с шест на три гласа бе взето решение, че контраобвиненията трябва да бъдат разгледани най-напред.

— Проклетник! — изрева председателят.

Хали понечи да каже нещо, но Гор се изправи. Той бе едър и властен.

— Изгубихме една трета от най-добрите си бойци. Възможно е да изгубим войната заради това. Флид породил безпрецедентно бедствие, а вие прибегвате до демокрация, за да го отървете!

— Такава е процедурата, председателю! — каза Хали. — Желаете ли да се оттеглиш за няколко минути, за да подготвиш защитата си?

— С най-голямо удоволствие — каза Гор. Той отново се бе овладял. С широки крачки и шумоляща роба излезе навън.

Останалите скрутатори отново се събраха в ъгъла, където разговаряха тихо. Джал-Ниш не помръдна от мястото си. Флид леко измести стола си, за да се обърне към едноръкия.

— Хубав ден — небрежно рече той.

Джал-Ниш се размърда, озлобен и заплашителен като нилатл.

— По здрач ще танцувам върху съдрания ти от бой труп.

Дори Флид почувства лек страх от излъчването му. Той внимаваше да не поглежда към окото на Джал-Ниш — това бе едно сражение, което нямаше надежда да спечели. Мъжът срещу скрутатора се бе зарекъл да го унищожи на всяка цена, а точно сега Ксервиш не можеше да си позволи неспокойство. Събирайки цялата си сила, Флид се прозина в лицето му.

— И ще ме замениш, разбира се.

— Ще заема мястото ти пред Съвета и ще унищожа лиринксите.

— Наистина ли? — каза Флид, без да си прави труда да го поправа. — А после какво? Ще се заемеш с недоимъка, заразите и смъртта?

— Няма да ти е толкова смешно, когато мъчителите впият куки в теб. — С тези думи Джал-Ниш излезе.

Успях да го изнервя, помисли си Флид. Не бе успял да устои на изкушението, но дали бе постъпил разумно?

След половин час Гор се върна, придружен от Джал-Ниш и трима души, облечени в роби. Първият от тях беше блед и църбав, до него вървеше сивокоса жена, чиито подплънки придаваха мъжествени рамене към пълната ѝ фигура, а третият бе дребничък мъж с приятно, макар и обикновено лице, сини очи и загладена назад коса. Той крачеше с походката на моряк и бе само една дължина висок. Флид го познаваше — Кларм, джуджето скрутатор, честен човек, доколкото това можеше да се каже за един скрутатор, но също и със съответстващата на един скрутатор непоколебимост.

Кларм весело кимна на Флид, който му помахаше в отговор. Останалите двама, мистици, не му обърнаха внимание. Джал-Ниш отново седна на мястото си.

— Това са моите свидетели — каза председателят. — Гадател Видал и гадател Лубис.

Бледият мъж и жената се поклониха.

— Всички вие познавате Кларм — продължи Гор. Последваха кимвания. — Видал и Лубис подготвиха приспособлението, което скрутатор Флид получи в Ненифър. Така ли е?

— Да — потвърди Видал.

— Нека всеки от вас отговори — каза Хали.

— Да — обади се и Лубис.

— И надзиравахте занаятчиите, които го изработваха? — продължи с въпросите Гор.

И двамата гадатели потвърдиха, че това е така.

— Устройството беше ли подложено на изпитания? — попита главният скрутатор.

— Да, беше — отвърнаха и двамата един след друг.

Флид трепна, макар че това не биваше да го изненадва. Скрутаторите бяха пословично изчерпателни.

Гор бе започнал да се подсмива.

— Кой надзираваше проведените тестове?

— Аз — каза скрутатор Кларм.

— Какво точно включваха те? — обади се Флид. — Инсталиране върху действащ възлопресушител?

— Как иначе бихме могли да проверим годността на приспособлението? — каза джуджето. — С помощта на въздухоплав се отправихме в угаснал възел сред планините, открихме вражеския възлопресушител и прикрепихме устройството към него. След като занаятчиите настроиха последното, възлопресушителят престана да действа.

Флид почувства как последната му надежда умира.

— Ами самият възел?

— На следващия ден полето му се бе възобновило.

Флид знаеше, че Кларм казва истината. Нямаше съмнение, че джуджето би свършило работата си компетентно. Контраатаката се бе провалила.

— Гадатели Видал и Лубис — рече Ксервиш, — потвърждават ли казаното от скрутатор Кларм?

Двамата заявиха, че това е така.

— Други въпроси, Флид? — рече Гор.

Ксервиш вярваше и на мистиците. И все пак устройството бе манипулирано. Но как, от чия ръка?

— Само един. Още в началото на прикрепването установих, че приборът е дефектен. Някой трябва да...

— Лично присъствах на запечатването му — каза Кларм. — До момента, в който бе поставен във въздухоплава ти, малко преди да напуснеш Ненифър, кутията остана под мой надзор. Печатите бяха ли строшени, когато отвори кутията?

— Не — каза Флид. — Само аз и Ейрин Мас, мой доверен осведомител, имахме достъп до нея.

— В такъв случай не може да става дума за саботаж. Единствено скрутатор притежава Изкуството, за да разчупи тези печати. В тях бе вложена скрутаторска магия — заключи джуджето.

— Така че дори и ако някой е саботирал устройството, това се е случило, докато то е било в твоите ръце — рече Гор. — С което отговорността и небрежността са твои. — Той освободи тримата свидетели. — Да гласуваме насрещните обвинения. Положителен глас, ако ги смятате за доказани, отрицателен за оборени.

Единадесет гласа *против*.

— За първото ми основно обвинение, твърдящо, че некадърността на Флид е довела до унищожаването на възловата точка?

Девет гласа заявиха вината на Флид.

— За второто ми главно обвинение, твърдящо, че нехайството на Флид след експлозията е погубило една трета от войската ни?

Седем гласа подкрепиха това обвинение, четири го отхвърлиха.

— Това е достатъчно — продължи председателят. — Обвиненията бяха доказани. Сега, скрутатори, трябва да обсъдим присъдата.

Членовете на Съвета позорно свалиха Флид от длъжността му и го понижиха до обикновен гражданин. Но и след половин час усилено обсъждане, през което време Гор стана още по-хладен, те не можах да постигнат съгласие за наказанието по второто обвинение.

— Няма да търпя това! — извика в един момент Гор. — Враговете може да нападнат по всяко време. Декларирам неотложност.

Всички права и привилегии, които противоречат на дълга ми, биват преустановени.

Той насочи поглед към лицата на останалите. Всички сведоха очи, дори Флид, макар последният да се съпротивлява отчаяно. Гор бе използвал неопровергаем коз. По-късно щеше да му се наложи да обясни постъпката си, но за момента той бе неуязвим и можеше да го накаже по всякакъв начин.

— Моля да ми бъде разрешено да се обърна към Съвета — долетя гласът на Джал-Ниш Хлар.

— Въпросът е приключен — с леден глас каза Гор.

— Не желая да говоря за това. — Хлар небрежно погледна към Флид и почти веднага отмести поглед, сякаш за да подчертае нищожността му. — В този момент вината вече не е от значение. Намерението ми е да говоря за войната. И как все още можем да я спечелим.

— Продължи — озъби се председателят.

— Враговете напуснаха Снизорт припряно, изоставяйки всичко, включително плътоформираните си чудовища. Разрушаването на възловата точка и загубата на града им трябва да са се отразили катастрофално на духа им. Историите ни показват, че лиринксите се възстановяват бавно от редките си поражения. А в случая те понесоха много жертви: дванадесет хиляди убити и наполовина толкова негодни за сражения.

— Нашите загуби са още по-сериозни — тросна се Гор, — защото ние изгубихме и кланкерите си. Ще са ни нужни години, за да построим нови.

— Ако в този момент последваме лиринксите — рече Джал-Ниш — с кланкерите си и аакимските конструкти, ще ги заварим в неподходяща позиция. Те са чудовища, които плътоформират малките си още в утробата. Трябва да ги унищожим до последното изчадие!

Той изглеждаше изключително склонен да вземе участие в избиването.

— Възловата точка е унищожена, глупако! Без излъчване кланкерите ни не са нищо повече от купчини безполезен метал.

— Аз мога да променя това — каза Джал-Ниш Хлар.

Сега вече всички скрутатори се обърнаха към него.

— Как? — много внимателно каза Гор.

— Ако зависеше от мен, бих докарал волове, коне и биволи. Бих поставил кланкерите върху дървени платформи и с помощта на впрегнатите животни и хора бих ги извлякъл до обсега на най-близкото поле, което се намира само на седем левги в северозападна посока. Тогава бих се впуснал след враговете и бих им нанесъл съкрушителен удар, изпреварил възстановяването им. Все още е възможно да превърнем това поражение в победа, и то изключително сладка победа. Това може да наклони везните в наша полза, председателю.

Гласът на Флид гръмна в настъпилата тишина.

— Това е нелепо! Лиринксите въобще не са в неравностойно положение. Не са им нужни припаси — натъпкали са търбусите си с достатъчно от войниците ни, за да изкарат седмица.

Гор се извърна към него.

— Няма повече да слушаме страхливите ти думи, Флид. От този момент те лишавам от всичките ти права. От този момент ти си негражданин. И най-незначителният човек на Сантенар не би понесъл наказание, ако повдигне ръка срещу теб. Стражи!

Двама едри войници нахлуха в палатката.

— Отведете негражданин Флид в ареста. Пазете го добре и изчаквайте следващите ми нареждания.

Стражите сграбчиха Флид и го отведоха. Краката му се влачеха по земята.

Гор се извърна обратно към събраните.

— Джал-Ниш, заеми мястото на Флид. Ще изслушаме подробности от предложението ти, макар самият аз да не виждам как е възможно то да бъде осъществено. За преместването на пет хиляди кланкера на подобно разстояние ще са ни нужни сто хиляди души. Дори и тогава работата ще бъде съкрушителна.

— Разполагаме с четиридесет хиляди — каза Джал-Ниш. — Плюс хиляди бежанци. Освен това бихме могли да мобилизираме и жители от населените места на изток и на юг. Като прибавим и животните, ще получим достатъчно сили.

Край масата настъпи тишина, по време на която идеята бе обмисляна.

— Не виждам как това може да бъде постигнато преди запасите ни да свършат — каза Гор. — И кой би могъл да събере толкова хора за толкова малко време.

— Аз — дръзко каза Джал-Ниш. — Познавате работата ми, сър. Гор го погледна колебливо.

— До този момент не си разполагал с подобни правомощия.

— Никой скрутатор не е разполагал, сър. — С изключение на Флид, само че Джал-Ниш нямаше намерение да го споменава — в случай че Съветът променеше мнението си. — Трябва да действаме храбро, председателю. Да се осмелим към немислимото. Какво имаме да губим? Освен това...

— Да? — тросна се Гор, раздразнен, че един временно назначен скрутатор си позволява да го напътства.

— Ако враговете преодолеят шока си и се върнат, те ще ни унищожат.

— Тъкмо това ме притеснява най-много. Така да бъде. Ще ти възложат изпълнението на плана, временен скрутатор Джал-Ниш Хлар. Но помни, че ще те наблюдавам много внимателно...

Джал-Ниш се вцепени.

— Временен скрутатор? Но сър, вие сам казахте, че заемам мястото на Флид.

— Флид бе снет от Съвета още преди месеци. Казах да заемеш мястото му *на масата*. Изпитанието, отвеждащо до скрутаторската длъжност, е сурово. Докажи, че си достоен, Джал-Ниш, и ще получиш тази длъжност. Дори е възможно да те допусна до Съвета, ако се освободи място. Но ако се провалиш, ще бъдеш измъчван редом до негражданин Флид.

— Няма да се проваля — изрече Хлар с такава разпаленост, че неколцина от седящите неволно потръпнаха.

След около час съвещанието приключи с изработен план. Скрутаторите се отправиха към задълженията си. Джал-Ниш тръгна към ареста — клетка, изработена от колове, вбити в хълма.

— Изкарайте робите — с весел смях рече той.

Ксервиш Флид повдигна глава. Лицето му бе посиняло: останалите затворници се бяха погрижили да посрещнат рухналия.

— Какво ще правите с нас? — попита низвергнатият скрутатор.

— Добитъкът е прекалено малко, затова ще впрегнем и хора. Ти ще бъдеш включен на челно място, за да послужиш за пример. Камшикът ще те научи да изпълняваш дълга си, робе Флид.

ЧЕТИРИ

Пламъци избухнаха от пукнатина пред Тиан. Течен асфалт, достатъчно горещ, за да ужили кожата ѝ, покапа върху главата и раменете ѝ. Парите заплашваха да задръстят ноздрите ѝ. Червеникаво сияние изпълваше тунела зад нея.

Тетраподът ѝ оставаше пленен дълбоко в пещерите на Снизорт. Макар че лиринксите бяха излекували гръбначния ѝ стълб с помощта на плътформирането си, краката ѝ все още бяха прекалено слаби, за да удържат тежестта ѝ.

Излъчването бе изчезнало, заедно със самата възлова точка. Тя протегна ръка и докосна амплимета. Бипирамидата бе хладна на допир — за щастие: горещината увреждаше необратимо хедроните.

Амплиметът бе достатъчно мощен, за да черпи енергия от далечно поле, така че не всичко бе изгубено. Тиан се опита да си припомни разположението на околните възлови точки. По време на полета си бе използвала много от тях и би трябвало да си ги припомни лесно. Но тези спомени бяха изчезнали.

Всичко бе странно тук. Етерът бе задръстен с изкривявания, каквито тя не бе виждала преди. Самият амплимет също изглеждаше различен. Беше ѝ трудно да определи конкретно, но кристалът бе станал по-труден за употреба — сякаш бе увеличил силата си след експлозията на възловата точка или бе увеличил степента си на съзнателност. Във всеки случай чувството не беше приятно. Бореща се с нарастваща паника, Тиан потърси поле и успя да долови далечните граници на излъчване.

На такова далечно разстояние от зараждащия го възел полето бе слабо, непостоянно и неясно. Занаятчията вложи енергия в контролера, при което един от краката трепна леко, но тетраподът не помръдна.

Ужасена, Тиан направи нов опит. Той отбеляза по-голям успех — един от краката пристъпи напред, макар и накъсано, несигурно. Втора крачка. По-добра. Занаятчията вече започваше да си припомня необходимото.

Стените на прохода пред нея бяха покрити с пукнатини, през които бликаха пламъци. Ожесточеността на огъня създаваше

впечатлението за далечни подземни духала. Те утихнаха за период, позволяващ преброяване до деветнадесет, преди да изригнат отново. Ако Тиан не преценеше момента или напреднеше прекалено бавно, щеше да се опече жива.

Пристъпвайки колкото се може по-близо, тя зачака следващото избухване. Тук бе изключително горещо. Младата жена протегна ръка пред амплимета, за да го предпази.

След последен проблясък огънят се отдръпна в пукнатините. Сега! Занаятчията насочи тетрапода напред, а пламъците изникнаха отново, насочили се право към контролера. Ужасно силен бе импулсът ѝ да отдръпне ръка. Но тя не го стори. Изпълнена от болка, Тиан насочи машината назад. Тетраподът се разтресе, но не помръдна.

Пламъците спряха. Занаятчията опита да продължи, но и от това не излезе нищо. Върху опакото на дланта ѝ вече изникваха мазоли.

— Движи се! — изкрещя Тиан. Тетраподът само трепна в отговор. Предните му крака бяха потънали в асфалта, размекнал се в горещината.

Нагорещена лепкавина отново се посипа по раменете ѝ. Занаятчията накара четирите крака да се свият, сетне ги изправи едновременно. Три от тях се измъкнаха, но последният остана пленен и машината започна да се накланя. С рязко навеждане в противоположна посока Тиан успя да предотврати падането. Но това изнесе тялото ѝ точно пред пукнатините. Следващият изблик огън щеше да я изпепели. Тя вече чуваше зараждането му.

Младата жена отново сви краката и тласна машината. Затъналият крак най-сетне се освободи и тетраподът препусна напред. Миг по-късно Тиан почувства горещината върху гърба си.

Тя продължи пътя си в наклонен участък, където тежките черни пари се бяха наслоили край пода. Напредъкът на машината ѝ ги раздвижи, пращайки мастиленочерни дипли към лицето на Тиан. С насълзени очи занаятчията увеличи скоростта.

Нямаше си представа къде отива. След експлозията бе забравила напътствията на Весил, а повечето от фенерите бяха угаснали. Тя се движеше, защото не можеше да си позволи да остане.

Заровила долната част на лицето си в сгънатия си лакът, Тиан остана с впечатлението, че е дочула човешки гласове от един от тунелите пред себе си.

— Ехо! — извика тя.

Не последва отговор. Тя се приближи до разклонението. Да, действително гласове долитаха от средния тунел. Тиан продължи предпазливо в полумрака и зад ъгъла, отвеждащ в по-широк поход, спря.

Светлината на самотна лампа позволяваше открояването на половин дузина души, застанали с гръб към нея. Всички те се взираха в нещо, което се намиреше прекалено далеч от светлината. Изглежда това бяха тукашните роби.

Потракването на тетрапода ги накара да се обърнат, присвили очи. Тиан пристъпи напред, с което породя ужасените им викове. Те отново ѝ обърнаха гръб, този път за да побегнат. Първоначално объркана от реакцията им, занаятчията я разбра едва след няколко секунди. Сигурно изглеждаше ужасяващо — наполовина човек, наполовина машина, цялата покрита с черни петна.

— Спрете — извика някой. — Това е Тиан.

Гласът беше познат.

— Весил?

Въпросният изникна, понесъл фенер. Тиан искрено се зарадва да го види.

— Тунелът гори, Весил. Не можах да премина.

— Този проход също извежда навън, но е запушен от затънал конструкт. Не можем да го заобиколим.

— Конструкт? — Тиан любопитно се приближи напред.

Той я улови за ръката.

— Внимателно. Тук е особено лепкаво. Изпратих неколцина да донесат рафтове от най-близкия склад, за да има върху какво да стъпим. Така може и да успеем да минем над конструкта.

— В него има ли пътници?

— Не зная.

Конструктът, на вид досущ като нейния таптер, само че наполовина по-малък, бе затънал две трети. Бившите роби, четирима мъже и две жени, дотичаха задъхани, понесли дълги дъски, и започнаха да ги полагат в импровизирана пътека. Тъй като материалът свърши малко преди да достигне машината, те отърчаха да вземат още.

Когато достъпът до конструкта бе осигурен, те започнаха да остъргват асфалта с лопати и кирки, за да улеснят изкатерването си.

Тъй като не бе в състояние да помогне, Тиан остана върху по-стабилния участък, упражнявайки атрофиралите си мускули — пътеката бе прекалено тясна за тетрапода й.

Размислите й по конкретната процедура на преминаване бяха прекъснати от нечий напрегнат шепот:

— Чухте ли?

Работата спря. От вътрешността на конструкта отново долетя трикратно почукване.

Тиан бе прободена от страх. Аахимите я бяха преследвали през половин Лауралин. Ако намиращите се вътре бъдеха освободени, те веднага щяха да се нахвърлят отгоре й! Тези невъоръжени роби бяха безсилни да ги спрат.

— Не им... — Тиан замлъкна. Не можеше да обрече пленените вътре на бавна смърт от задушаване.

— Какво има? — обърна се към нея Весил. Той се бе съблякъл до кръста и лъщеше от пот. Ставаше все по-горещо.

— Нищо.

Заради състоянието си тя бе още по-малко склонна да се доверява на когото и да било.

Занаятчията продължи да наблюдава разчистването на конструкта. То трая дълго, защото асфалтът лепнеше по инструментите и самите те често се налагаше да бъдат почиствани. Накрая един от робите се покатери върху машината, повдигнал фенер високо.

— По-натам тунелът е рухнал — обяви той. — Ще трябва да потърсим друг изход.

— Всички останали проходи отвеждат обратно към огъня — каза Весил.

Люкът на конструкта бе рязко отворен, разкъсвайки лепкавото покритие. Нечия глава изникна в отвора.

Тиан се отдръпна в сенките, надявайки се, че това е някакъв непознат аахим, който не я е виждал.

Беше Минис. Сърцето й започна да бие бързо. Тя се бе заклела да отмъсти нему и на всички аахими, но каква полза щеше да има от отмъщението й, щом всички щяха да умрат?

До него изникна аахима. Тиан веднага разпозна и нея, въпреки зацапания й вид. Триор също бе участвала в предателството срещу нея.

Минис се спусна долу върху дъските, а Триор го последва. От люка изникна и трети пътник, нисък и набит млад мъж с къса черна коса, която следваше контурите на черепа му. Крил-Ниш Хлар, нейният смъртен враг. Ако имаше човек, когото тя презираше колкото Минис, това бе именно той.

Тиан рязко насочи тетрапода назад, сблъсквайки се със стената. Тя покри лицето си с пръсти и с насълзяващи се очи погледна към младия аахим. Нему бе завещала всичките си млади и глупави мечти и надежди, а той я бе захвърлил. Трябваше да се оттегли, преди той да я е видял. Занаятчията завъртя машината и пое обратно към мрака си. Към огъня.

— Тиан! — изкрещя Весил.

Тя ускори ход, защото с вика си сакатият я бе издал.

— Тиан! — извика отново той и се затича след нея.

Заради тъмното жената не можеше да се движи бързо и зад завоя бившият наставник я настигна.

— Тиан, какво има?

— Тези тримата са мои врагове.

Той я хвана за ръката.

— Не можеш да продължиш в тази посока. Не усещаш ли миризмата?

Очите ѝ бяха достатъчно привикнали с мрака, за да различат пълзящия по пода облак зловоние. Няколко нишки се прокраднаха към устата ѝ, достатъчни, за да задавят гърдта ѝ.

— Добре — задавено каза тя. — Но не им казвай, че гърбът ми е излекуван. Моля те.

— Няма да кажа нищо. Не зная нищо.

След първата си крачка обратно жената едва не се сблъска с притичалия Минис.

— Тиан? Наистина ли си ти? — Аахимът рязко спря, загледан в машината. Очите му се изместиха към лицето ѝ. — Тиан, какво ти се е случило? — прошепна той.

Гърбът я болеше. Точно сега не ѝ беше до Минис. Не ѝ оставаше друго, освен да го отблъсне с думи.

— Останах саката, когато конструктът се разби — остро каза тя. — След като баща ти ме нападна без причина.

— Съжалявам. Опитах се да го спра...

— Спести ми лъжите си! Наслушах им се в Тиртракс! — Тиан просъска думите през зъби, сетне го подмина. Триор се взираше в нея, Ниш също се пулеше. Занаятчията не им обърна внимание.

Отдалечила се и от тях, Тиан се обърна към Весил:

— Има ли някакъв друг изход?

Робът посочи наляво, където зееше началото на друг малък тунел.

— Може да открием нещо, ако поемем в тази посока. В противен случай ще умрем тук.

— И пътят, по който конструктът е дошъл, е необратимо затрупан?

— Така изглежда.

— В такъв случай нямаме избор. Да вървим да проверим левия проход.

Натъкнаха се на разстилия се по пода течен асфалт след няма и сто крачки.

— Точно от това се страхувах — каза Весил. — Изглежда, че ни е писано да намерим края си тук, Тиан.

Тя не каза нищо. Двамата се отправиха обратно към конструкта.

Триор навъсено оглеждаше тетрапода.

— Хитроумно приспособление. Ти ли го направи?

— Какво му е на конструкта ви? — попита занаятчията, подминавайки питането.

— Възловата точка угасна заедно с всички излъчвания. — Сега Триор леко бе наклонила глава, несъмнено размишляваща над факта, че тетраподът на Тиан е останал незасегнат. Нямаше да ѝ отнеме дълго време, за да се досети.

— Весил — тихо каза Тиан, — нареди на хората си да пленят аахимите, преди самите те да са ни нападнали.

Ръката на Триор се стрелна към торбата, окачена на гърдите ѝ. Тиан рязко насочи тетрапода си назад, при което за втори път болезнено се удари в стената.

— Дръжте ги — кресна Весил и обвини сакатия си крайник около врата на аахимата. С другата си ръка ѝ попречи да достигне онова, за което тя посягаше. Останалите роби се хвърлиха към Минис.

— И него също — извика занаятчията, сочейки към Ниш.

— Останала си с грешно впечатление — меко каза Триор, но след това започна да мълви на някакъв аахимски диалект, непознат за Тиан.

Тиан почувства енергията да се оттича от контролера ѝ, краката на тетрапода бавно започнаха да се отпускат. Ако аахимата не бе изтощена от заклинанията, подсигурили влизането ѝ в Снизорт, тя щеше да успее в замисъла си.

— Запушете ѝ устата! — извика Тиан.

Един от робите омота ивица плат около главата на Триор и стегна. Занаятчията усети как чуждото влияние изчезва. Сърцето ѝ биеше неравномерно, чувстваше се слаба. За малко.

— За пореден път показваш колко струва аахимската дума, Триор. — Младата жена бръкна в торбата, към която аахимата бе посягала, и извади малка стъкленица със златна запушалка. Вътре проблясваше прах. Тиан я хвърли на земята и я стъпка с един от краката на тетрапода. — Вържи ги, Весил.

В един от складовете се намери и въже. Ръцете на тримата пленници бяха пристегнати.

— Аз не съм ти враг, Тиан — каза Ниш. — Преди не съм бил прав. Съжалявам.

Той действително изглеждаше различно от някогашния Ниш. Сега бе по-уверен, по-малко гневен и не правеше опит да се съпротивлява на онези, които го държаха. Но Тиан не можеше да прости толкова лесно.

— Съжалявала съм след всяка наша среща, Ниш.

— Бяхме дошли тук, за да те изведем.

Тиан се отдалечи и направи знак на Весил да я последва.

— Имам план — прошепна му тя.

— Така и предполагам.

— Мисля, че с помощта на кристала си ще успея да подкарам конструкта. Ако ми посочиш пътя към изхода, ще ни измъкна.

— Познавам всички проходи — рече робът.

— Отнеси ме в конструкта и ще видя какво мога да направя. И ще трябва да го доразчистим.

— Ще се погрижа.

Тя сне амплимета, прибора го в джоба си, разкопча ремъците и се издигна на ръце. Весил я понесе.

— Много ли ти тежа?

Мъжът се усмихна:

— Въобще не тежиш.

С негова помощ тя се покатери по стената и се плъзна в отвора с краката напред. Коленете ѝ се подвиха при първото съприкосновение с пода. Тиан побърза да се отпусне в седалката.

Вътрешността също напомняше кабината на таптера ѝ. Занаятчията натисна съответния бутон и шестоъгълната тръба изникна. Тя извади намиращия се вътре кристал (бледосин, с назъбени страни, такъв виждаше за пръв път) и го прибра в джоба си, сетне постави амплимета на негово място. В таптера си бе инсталирала устройство, което да снижава притока на енергия, но се надяваше, че в този случай няма да се наложи, тъй като щеше да се включи към далечно поле. А и не разполагаше с материали, с които да построи подобно нещо тук.

Тиан притисна кристала навътре и затвори капака. След един миг на затаен дъх от долната част на конструкта се разнесе слабо жужене, машината леко се разтърси. Амплиметът бе проработил!

Отне им часове да освободят корпуса изцяло. Работата бе страшно изтощителна. Налагаше се робите да почиват на всеки няколко движения. И почти бяха приключили, когато Весил извика:

— Тиан, внимавай!

Тя успя да затвори люка в последния момент: още по-голяма буца заля конструкта. Докато бегълците отстранят и нея, въздухът в кабината бе станал непоносимо застоял. Вече бе изминал цял ден от бягството на Тиан от схематизатора.

Черната миазма, настъпвала и отдръпвала се няколко пъти, сега се разливаше по земята. Само след минути щеше да достигне коленете им.

— Най-добре доведи пленниците вътре — обърна се тя към Весил, който неспокойно наблюдаваше изпаренията. За всеки случай Тиан извади амплимета и го прибра. Нямаше място за доверие, целият свят изглежда се беше обърнал срещу нея.

Тримата бяха вкарани в кабината и отведени долу. Минис се взираше в нея с тъжния поглед на наристано куче. Ниш, който имаше вид на човек, който не е спал с дни, просто легна, отпусна глава върху

ръцете си и заспа. Триор стоеше безизразно. Именно тя бе най-опасната.

Останалите също се качиха. Само двама от робите останаха да секат с кирки край дясната страна на корпуса. Междувременно черната мъгла продължаваше да се издига и вече стигаше до бедрата им. Тиан извика и тях. Трябваше да бързат — ако конструктът бъдеше зялът за пореден път, измъкването щеше да стане невъзможно.

Весил нареди Ниш и аахимите да не бъдат изпускани от очи. Всички останали бегълци слязоха долу, което остави в кабината само Тиан и наставника. Надали деветимата долу се чувстваха особено удобно.

Занаятчията отново вложи кристала и хвана лоста. Воят на задвижващия механизъм стана по-пронизителен, но конструктът не помръдна.

— Все още е залепнал — каза Весил. — Не мисля...

— Ще се опитам да го освободя.

Той напрегнато се взираше напред. Облак черна мъгла се носеше към тях. Тиан отново затвори люка и го застопори. В кабината притъмня. Единствено от навигационния ствол долиташе леко сияние. Предният панел придоби прозрачност. Светещи глобуси накъсваха мъглата.

Тиан леко размести лоста, които й движения бяха последвани от измененията на звука. С леко разтърсване конструктът се откъсна от земята и се повдигна във въздуха, почти над мъглата. Занаятчията го насочи напред.

— Сега направо или наляво? — попита след малко тя.

— По принцип изходът се намира право напред, но може и да не успеем да преминем... Наред ли е всичко?

Весил я гледаше с очакване и Тиан осъзна, че се е навъсила.

— Дойдох тук, за да потърся Гиалаелит. Той е грозноват чудак, но беше добър към мен. — Макар че той се интересуваше повече от амплимета, отколкото от нейната безопасност, Тиан желаше оцеляването му.

— Той е важен — каза Весил. — Не се съмнявам, че лиринксите са го взели със себе си.

— Аз също бях важна за тях, но това не им попречи да се паникьосат и да ме изоставят. Нищо чудно да са сторили същото и с

него. Имаш ли представа къде работеше той?

— В тунел, разсичащ Голямата сълзевина.

— Тунел сред течния асфалт? Как е възможно това?

— Чрез замразяване.

— Как? — любопитно рече тя.

— Едно от техните Изкуства.

— И ако са изоставили и него, нима би могъл да оцелее? — промърмори тя на себе си.

— Не би могъл, ако по това време се е намирал в сълзевината. — Сакатият отново се загледа напред. — Но ако се е намирал в тунелите близо до нея... Можем да поемем натам, не е далече.

Весил също имаше добро сърце. Тиан мълчаливо му благодари.

— Той се отнасяше добре към мен. Трябва да зная.

— Тогава продължи право напред.

Тунелът се изкачваше нагоре и тук тежката черна мъгла не достигаше. Весил откряхна люка, за да пропусне свеж въздух, само че в кабината нахлу зловоние и той побърза отново да затвори. След издигането конструктът отново пое надолу и попадна сред мъгли, които светлините на корпуса не бяха способни да разкъсат. Тиан трябваше да намали скоростта. Дори и тогава често се блъскаше в лепкавите стени.

След два остри завоя мъглата се разпръсна. Пред тях отново бе изникнало разклонение.

— А сега в кой проход да продължа? — каза Тиан.

Весил мълчаливо се взираше през панела.

— Не съм сигурен... Мъглата ме обърка. Да не би да сме пропуснали някоя пресечка...

— В онази мъгла нищо чудно да сме пропуснали и петдесет.

— Наляво. Предполагам...

След няколко минути занаятчията долови стържене откъм лявата страна. Малко по-късно същият звук се разнесе от дясната част на корпуса и конструктът рязко спря.

— Явно това е грешният път — каза Весил. — Ще трябва да се върнем.

— Стига да можем — промърмори Тиан.

След много разтърсване и тласъци машината пое на заден ход, върна се до раздвоението и пое по десния проход. След няколко

минути напредване по него младата жена забеляза червеникаво сияние да долита от лявата страна на отминат кръстопът.

— Пътищата пред нас бързо се затварят — каза Весил. — Можеш ли да увеличиш скоростта?

Тиан ускори доколкото се осмеляваше и продължи по виещия се път. След него излязоха в прав и широк тунел, който позволи допълнителна скорост. Тук почти нямаше дим. Стените и таванът бяха изградени от жълтеникав пясъчник, сред който почти не личеше асфалт. След десет минути пътят рязко потъмняваше, за да продължи направо сред асфалта.

— Тук ли е работил Гилаелит? — Мястото никак не се харесваше на Тиан.

— Би трябвало да е някъде напред. Близко сме до ръба на Голямата сълзевина. Твърдият ръб. След няколко дължини той започва да се смекчава и следва левга течен асфалт.

— Как са построили тунел през него? И защо?

Весил се обърна към робите. Говореше на език, непознат за Тиан. Една от жените му отвърна на същия език.

— Използвали са приспособления, захранвани от финадри — обясни Весил, — за да изтеглят горещината и замразят асфалта. На втория ти въпрос не мога да отговоря. Мога да кажа само, че е било нещо с огромна важност за тях. Матриарх Гирил работеше тук всеки ден, а един матриарх не рискува живота си напразно.

Продължиха. На места бяха захвърлени предмети — гниеци, потъмнели парчета плат, малък дървен сандък. По-нататък лежеше несъмнено човешко тяло.

Тиан затаи дъх. Нима това беше Гилаелит? Тя насочи машината към трупа, отвори люка и погледна надолу.

Тялото бе дребно, женско и пропито с чернота.

— Трупът има... изсъхнал вид — каза занаятчията. — Сякаш е умрял отдавна.

— С течение на времето много хора и животни са затъвали и са били издърпвани към дълбините. Виждал съм подобни тела. Асфалтът ги съхранява. Недей да тъжиш за нея, Тиан. Тя е била мъртва най-малко стотици години.

— Ще продължа, за всеки случай... — Тя отново насочи конструкта напред. — Ако не се лъжа, ти спомена, че тунелът им се е

простираше дълбоко.

— Чух за нещо от порядъка на стотина дължини.

— Напреднали сме не повече от двадесет, а вече виждам края — отвърна Тиан. Жената леко се повдигна на ръце, за да вижда по-добре. Краят на прохода действително се намираше съвсем близо до тях: лъскава тъмна стена, сред която личаха отломки дърво и плат. — И той се движи! — Гъстата топла чернота се придвижваше като засмуквана от сламка. Тунелът бе рухнал. — Ако Гилаелит е бил тук, значи е мъртъв.

ПЕТ

Весил я стисна за рамото.

— Той значеше ли нещо за теб, Тиан?

— Не бих казала, че бяхме приятели, защото той нямаше такива. Той бе най-странният човек, когото бях срещала, изцяло погълнат от себе си. Но той прояви добрина към мен и не бих могла да го забравя. Сега обаче по-добре да вървим, ако искаме да се измъкнем.

Тиан обърна малкия конструктор и го насочи обратно. На първото разклонение Весил каза:

— Завий наляво.

Тя го стори, но долитащият заплашителен блясък я принуди да спре. И тук се процеждаха пари.

— Огънят е плъзнал и тук. Опитай другия тунел.

В десния проход се натъкнаха на срутване, което го беше запушило. Безнадеждно беше да мислят за разчистването му, защото мазният дим непрекъснато се издигаше. Наложиха им се за трети път да се върнат и да поемат по средния път — последната им надежда.

— Пожар — мрачно констатира Весил след първите стотина дължини.

Все пак Тиан продължи, за да се убеди, че напредъкът действително е невъзможен.

— И сега какво?

— Ще се примирим със смъртта.

Но занаятчията нямаше намерение да се примирява. Тя насочи конструктора обратно към сълзевината. Там Тиан спря и се загледа в напредващия асфалт.

— Разкажи ми повече за Голямата сълзевина, Весил.

— Широка е цяла левга. Дълбочината ѝ е стотици дължини, а някои дори казват, че е бездънна. Потъналите в нея неща продължават бавно да потъват, а понякога изникват отново, стотици години по-късно, изнесени от движението на бавните течения в дълбините.

— Ако останем тук — замислено каза тя, — ще сме мъртви преди да е изтекъл настоящият час.

— Така изглежда.

— За колко време ще ни стигне въздухът в затворения конструкт?

— Не зная. Два часа? Три? Може би четири.

— Тогава да изживеем и тези часове. Да рискуваме. — Тиан затръшна люка, пое си дъх и бавно го насочи напред, срещу напредващата стена.

Весил я погледна в очите. За пръв път от запознанството им те блестяха.

— Какво имаме да губим? — рече той.

Машината се натъкна на лепкавото съпротивление и спря. Тиан леко премести лоста. Носът на конструкта се врязва в асфалта. Течен мрак покри предната част на корпуса. Всичко притъмня.

— Изобщо движим ли се? — прошепна Тиан. — Не мога да преценя.

Весил погледна към задния екран.

— Напредваме с около две дължини в минута. Скоро ще бъдем обгърнати изцяло.

Занаятчията отново размести насочващия лост. Все така отсъстваше усещането за движение.

— Не е достатъчно бързо. Така ще ни отнеме час, за да стигнем до края на тунела, а тепърва ще ни предстои и да се изкачим. Колко дълбоко под земята се намираме?

Той сви рамене.

— На повече от сто дължини, но не повече от двеста.

— Значи още един час, може би два. Ще ни стигне ли въздухът?

— Не зная.

— Ще трябва да увеличи скоростта.

— Ако поемеш прекалено бързо, корпусът може да не издържи.

— А ако напредвам прекалено бавно, ще се задушим в непокътнат конструкт — възрази тя.

Минутите течаха. На моменти се блъсваха в нещо, което остъргваше металните пластини. Вътре бе станало горещо.

— Каква е температурата на асфалта в Голямата сълзевина, Весил?

— Не зная. На върха е топъл, следователно в дълбокото би трябвало да е горещ.

— Достатъчно горещ, за да ни свари?

— Не бих казал.

— Смяташ ли, че вече сме достигнали края на тунела? — попита Тиан.

— Тунелът надали е издържал дълго след угасването на възловата точка. Сега сигурно се намираме сред самите недра.

— Прекалено бавно напредваме — притесни се тя. — И не се изкачваме. Ще трябва да направя нещо.

Занаятчията знаеше и какво точно трябва да направи, само че не ѝ се искаше, защото с това щеше да разкрие тайната на полета. Но щом така или иначе щяха да умрат...

— Би ли завързал очите на пленниците, Весил? И накарай робите да се обърнат с гръб. Трябва да модифицирам конструкта, а не искам някой да види.

Той слезе долу, а Тиан разопакова малките диаманти и снопа нишки — по петдесет и четири от всеки. Нещо толкова незначително, а способно да създаде подобна значимост.

— Готово — провикна се Весил.

Тя се спусна по стълбата, а Весил я улови на дъното. Макар да упражняваше краката си при всяка възможност, щяха да изминат седмици, преди занаятчията отново да проходи.

Тиан отвори капака в пода, извади кутията и свали капака ѝ. Сетне постави хедроните вътре и наниза проводниците. Работеше бързо, но съсредоточено — нямаше да има време за втори опит.

Веднага щом стана готова, Весил я издигна обратно в кабината. Колко бързо бе започнала да разчита на него... Занаятчията хвана лоста и потърси излъчването. Амплиметът се подчиняваше с готовност, без никаква съпротива. Той също искаше да избяга.

След движението ѝ воят стана по-пронизителен, но нищо не се промени. Нямаше как да усетят раздвижване.

— Има ли ефект, Весил?

Той се замисли за момент.

— Сега ли се, че когато носиш съд с вода, течността повтаря движенията ти?

— Умна идея!

Долу той откри широка метална чиния, напълни я с вода и я постави върху навигационния ствол. С острия край на някакъв инструмент очерта водното ниво.

— Това ще показва движението настрани и напред.

— Но не и издигането, а точно това ми е нужно най-много. — Тя обърса чело. Потта се стичаше по врата ѝ, ризата ѝ бе подгизнала. Вътре ставаше все по-задушно.

— Но ако имахме нещо пружиниращо...

Той отсъства половин час от ценното им време, преди да се върне с тънки ивици зелен материал.

— Намерих диафрагма в едно от чекмеджетата. Ще свърши работа.

Весил привърза една ивица към тавана над навигационния ствол и в другия край вплете малка медна монета.

— Носих този нид със себе си в продължение на двадесет години — подсмихна се той. — Така и не ми донесе щастие. — Под монетата той очерта линия в панела и се отдръпна. — Опитай сега.

Тиан леко раздвижи лоста. Водата в съда се разлюля.

— Работи! — Тя му се усмихна широко, сетне леко го прегърна. — Сега да опитаме и другото.

Този път занаятчията насочи конструкта нагоре. Гумената ивица видимо се удължи, преди да затрепти обратно.

— Колко ли бързо се издигаме? — каза Тиан.

— Нямам представа.

Тя дръпна лоста, докато машината не започна да се тресе, сетне леко го отпусна.

— Ако напредваме само с няколко дължини в час... Поне няма да умрем сред пожар.

Весил не отговори.

Тиан се отпусна в креслото си:

— Как те заловиха лиринките, Весил?

— Изгубихме незначителна битка близо до Госпорт, далеч на източното крайбрежие — рече той. — Сражавахме се за село, за което надали си чувала. Аз самият не си спомням името му. По пътя минахме през толкова много места, че в един момент престанахме да ги отличаваме.

Тя отново обърса чело.

— Дълго ли беше служил по това време?

— Само няколко месеца. Изпратиха ни на фронта само след едноседмично обучение. Казвам *на фронта*, макар че такъв нямаше. Лиринките предпочитат да се сражават в малки групи или дори сами.

Повечето от приятелите ми погинаха в нападения от засади и единоборства. Никой не знаеше къде. Никой не оцеля, за да запише Историите им. Проклета война!

Нещо изтрополя върху покрива на конструкта и със стържене отмина назад.

— Какво беше това? — каза Тиан.

— Нещо от сълзевината. Може би парче дърво, може би едра кост. — Весил гледаше право напред, сякаш погледът му можеше да разсече мрака.

— А с какво си се занимавал, преди да постъпиш в армията?

— Бях преводач, също като родителите си — тихо каза той. — Но това беше толкова отдавна, че ми е трудно да си го представя. Сякаш си мисля за друг човек.

След това двамата замълчаха, заслушани в жуженето на механизма, остъргването на някакви предмети, разтърсването на корпуса. *Ако напредвахме бавно, помисли си Тиан, тези сблъсъци нямаше да се усещат.*

Стана още по-горещо. Върху дрехите ѝ почти не бяха останали сухи петна, същото важеше и за одеянията на Весил. И двамата дишаха напрегнато. Изглежда не оставаше много въздух. А времето се влачеше.

— Ами ти, Тиан? Разкажи ми за себе си.

Тя бе също тъй сдържана:

— Няма много за разказване. Бях избрана за занаятчия. Имам талант да мисля картинно и...

Долу някой простена и започна да се мята. Весил бързо се спусна по стълбата.

— Не изглежда добре — провикна се той.

Тиан се извърна и погледна към трюма. Трима от седемте роби бяха заспали или изпаднали в безсъзнание. Останалите със затворени очи се бяха проснали на пода и дишаха тежко. Триор и Минис бяха в по-добро състояние, макар да изглеждаха отвратително. Ниш все така лежеше свит. Той бе изместил превръзката от очите си, но те бяха затворени.

— Там въздухът е отвратителен — каза Весил, връщайки се обратно горе. — Няма да изкарат още дълго.

Тя дръпна лоста в крайно положение. Машината започна да се тресе, гумената ивица се издължи. Всичко започна да вибрира, включително зъбите на Тиан. Метален вой оповести откъртването на една пластина, сетне втора.

— Това не ми хареса — рече тя.

— И в двата случая няма да има значение.

— Така е.

След малко тя попита:

— Колко бързо се движим сега?

Бе забравила, че е задавала този въпрос и преди.

— Няма как да зная, Тиан.

Говоренето изискваше прекалено много усилия. Тя уморено се отпусна в седалката. Очите ѝ се затваряха.

Люкът над главите им изскрибуца. Ивица асфалт бликна от едната страна, обливайки ръката и рамото ѝ с лепкави черни линии. Занаятчията се опита да го блъсне, но само изгори пръстите си. Тя извика болезнено и със свободната си ръка отпусна лоста, за да спре разтърсването.

Весил пристегна люка и седна на пода, отпуснал глава към стената. Тиан застопори лоста и почисти асфалта. Чувстваше се страшно уморена — още миг и щеше да заспи. Тя се изправи и се опря върху навигационния ствол. Останеше ли седнала, действително щеше да се унесе в сън, от който нямаше да се събуди. А това щеше да означава смърт за всички им.

Нещо здравата блъсна конструкта. Купата с вода се разтrese. Откъм люка отново се разнесе стържене. Изглежда машината се плъзгаше край долната част на нещо голямо и масивно.

Замаяната Тиан не можеше да разсъждава ясно. Тя насочи конструкта напред, стърженето прерасна в писък на негодуващ метал, а сетне, за неин ужас, запечатаният люк се измести и от образувалия се отвор започна да капе асфалт.

Звукът спря — бяха отминали препятствието. Занаятчията издигна носа на конструкта. Купата с вода се плъзна от навигационния ствол и изля съдържанието си в трюма. Тиан продължи да стиска лоста, молейки се.

Машината се разтърси и с рев се понесе право нагоре. Асфалтът се плисна към стената зад гърба ѝ. Звукът бе неописуем. Тиан бе

сигурна, че конструктът ще се разкъса.

И тогава треперенето спря. Това се случи рязко. В първия момент занаятчията не осъзна станалото. Спрели ли бяха? Не, механизмът все още виеше. Тя бе успяла. Конструктът летеше сред въздуха, право към небето.

Тиан отвори люка и с пълни гърди започна да диша чист въздух. За момента курсът на машината не я интересуваше. Не я интересуваха и подмятаните в кабината. Те стенеха и викаха, но поне бяха живи. Жената бе прекалено уморена, за да насочи поглед натам. Можеше единствено да остане вкопчена, присвила очи срещу нахлуващите през отвора вихри.

Скоро въздухът стана смразяващ и труден за дишане — бе се издигнала прекалено високо. Тиан размести лоста, размишлявайки накъде да поеме. А воят на механизма замлъкна за момент. При изравняването той угасна отново. Откъм трюма бликна дим. Занаятчията побърза да насочи машината към земята. Може би цялото това разтърсващо треперене бе нанесло някакви щети? Трябваше да се приземят веднага — ако конструктът откажеше на такава височина, падането щеше да ги размаже.

По време на спускането не възникнаха повече проблеми. Но близо до земята воят угасна за трети път. Остра миризма се разнесе откъм задната част на навигационния ствол — конструктът се сдоби с димна опашка. Може би механизмът бе прегорял заради влагането на прекалено много енергия.

От дясната страна се издигаше лагерът на човешката войска. Централата им бе разположена върху плосък хълм. От лявата, малко по-близо, Тиан различи седмоъгълното построение на аахимите. Край него лежаха хиляди неподвижни конструкти. Натам тя в никакъв случай нямаше да поеме.

Бял дим се издигаше откъм долното ниво. Весил извика нещо, което тя не можа да чуе сред долитащите писъци и виковете.

— Тиан — извика отново Весил. — Избухна пожар! Приземявай се, където и да е!

По-добре човечеството да се сдобиеше с тайната на полета, отколкото аахимите. Занаятчията прекъсна притока на енергия и зави надясно. Воят утихна. Конструктът се блъсна в земята, подскочи като

хвърлен над водата камък, отново подскочи и се плъзна по тревата, преди да се удари в една скала и да спре наклонен.

При сблъсъка Тиан си блъсна главата. Замаяна, тя остана вкопчена в навигационния ствол. Намиращите се долу трескаво се изкачваха по стълбата.

— Всички навън! — извика Весил.

Тиан рязко освободи амплимета, грабна го и се издърпа през люка, където се претърколи на земята. Долната част на конструкта сигурно бе нажежена до червено — горещината бе осезаема. Освен това тревата започна да дими, а сетне пламна.

Още двама души изникнаха през отвора, превити от кашлица. Те бяха от робите, Тиан не знаеше имената им. Последва ги Триор, все още вързана и със запушена уста, още двама роби, сетне Минис, влачещ пети човек. Ниш, чиито ръце бяха свободни, изпълзя последен. Той развърза Триор и се зае да извлича останалите от огъня. Пламъкът бързо се разпростираше сред тревата. Самият конструкт също започваше да се обгръща в пламъци. Къде ли беше Весил?

Стори й се, че различава нечий очертания сред белия дим, блъващ през отвора на люка.

— Весил! — извика тя.

Тиан пролази обратно до конструкта и надникна вътре. Една от робините лежеше в безсъзнание пред люка, а зад нея Весил се опитваше да я изтласка.

Тиан грабна жената и я издърпа. Двете рухнаха на поляната. Весил на свой ред се стовари до тях. Той бе започнал да кашля кръв.

— Тревата гори — каза Тиан. — Трябва да се махаме.

Триор отпуши устата си и отнесе припадналата робиня.

Със сълзящи очи Весил се изправи.

— Добре съм — дрезгаво каза той, сетне вдигна Тиан и се затича.

Сега занаятчията можа да види втурналите се към тях войници. Зад тях се виждаха офицери, а също и фигури в тъмни роби — скрутатори.

От лявата страна, по-близо, неколцина аахими тичаха към нея, предвождани от Витис. Дори и от това разстояние Тиан ясно можеше да различи гнева върху лицето му. Тя неволно възкликна.

— Какво има? — каза Весил.

— Този аахим е най-големият ми враг.

— В такъв случай не бива да достига до теб.

Със залитане той пое към човешкия лагер. Тиан отново погледна към приближаващите аахими. Те щяха да ги настигнат почти едновременно с човеците.

Двамата минаха покрай Минис, който бе освободил ръцете си. Той печално се вторачи в Тиан.

— Минис! — изрева Витис, развял одеяния. — Ти си жив.

— Да, приемни татко.

— Спри я!

Минис изглеждаше на път да се разплаче.

— Не, приемни татко, не мога! — извика той и се хвърли по лице в тревата.

Весил на сляпо се поклащаше. Възпалените му очи продължаваха да сълзят. Той рязко се огледа и отново се затича — обратно към Снизорт.

— Не, Весил, не натам! — извика Тиан.

Той безпомощно завъртя глава, видимо неспособен да различи нещо. Витис тичаше към тях, но скрутаторите щяха да пристигнат първи.

Във всеобщото объркване Ниш бе помислил, че Весил се кани да отвлече Тиан.

— Никъде няма да я водиш! — изрева той и се хвърли във въздуха. Рамото му блъсна прасците на наставника, който рухна, изпускайки Тиан.

Тази намеса се оказа решаваща. Само след няколко крачки Витис вече ги бе настигнал. С една ръка той сграбчи Тиан, а с другата изтегли меча си. Тя започна да се мята, само че аахимът силно я притисна към себе си.

— Стойте настрана! — изкрещя Витис към човеците. — Тиан открадна нещо, което ми принадлежи, и аз възнамерявам да си го върна.

Останалите аахими също дотичаха и го обградиха.

Войниците спряха, също извадили оръжия. Редиците им се разделиха, за да пропуснат няколко черни роби. Сред последните веднага се набиваха на очи притежателят на едра мечешка фигура и нисък еднорък човек с лице, покрито от платинена маска.

— Аз съм Гор — представи се едрият. — Председател на Съвета на скрутаторите. Дайте ми занаятчията, лорд Витис.

— По-скоро бих поел на война срещу цялото човечество — просъска Витис.

Междувременно бяха дотичали и още аахими — бройката им вече надхвърляше тази на човеците. Поне конструктът гореше, което предоставяше мъничка утеха на Тиан. Разнесе се взрив, разпратил парчета метал във въздуха. Тайната на полета — диамантите и карбоновите нишки — щеше да погине в огъня. Знаеха само Малиен и самата Тиан. Но дали тя щеше да съумее да опази тайната от Витис?

Гор повдигна юмрука си, направи крачка напред, сетне спря.

Тиан остана да трепери в ръката на Витис, но скрутаторите не събраха смелостта да го нападнат. Аахимският предводител презрително се извъртя и се отправи обратно към лагера си.

ШЕСТ

Ниш бе допуснал ужасна грешка, която този път нямаше да остане скрита. Какво го беше прихванало да си мисли, че онзи отвлеча Тиан? Механикът се изправи на колене.

— Не, не ставай — каза главен скрутатор Гор и с лъскавия си ботуш го притисна обратно в земята. — Остани да лежиш в калта при останалите червеи. Кой си ти, предателю на цялото човечество?

Край Гор стоеше Джал-Ниш. Макар бившият перквизитор да изглеждаше много променен и Ниш да не го бе виждал с маската, механикът все пак го разпозна. Малката част от лицето на баща му бе побеляла, но единственото око бе кървавочервено.

— Този червей, сър — процеди Джал-Ниш Хлар, — е Крил-Ниш Хлар, собственият ми син. Отдавна го смятах за мъртъв. Сега ми се иска никога да не се беше раждал.

— На мен също, временен скрутатор Хлар. Но след като той е твой син, а самият ти така копнееш да получиш място сред Съвета на скрутаторите, искам от теб да докажеш, че си достоен за това. Избери подобаващо наказание за това същество.

Погледът на Гор изразяваше съмнението му.

Джал-Ниш се вторачи в сина си. Изгарящият от срам механик не смееше да посрещне погледа му. Какво щеше да стане с него сега? Едно подобаващо наказание можеше да означава всичко от зачисляване в армията до смъртна присъда. И все пак родството имаше значение. Баща му надали щеше да...

— Крил-Ниш Хлар — поде едноръкият. — Като механик ти беше пълен провал. Както се провали и като осведомител, дипломат и във всяко друго начинание, което някога си подхващал. Ти си лъжец и измамник, а сега извърши чудовищна измяна и пред очите ми. Трагедията, пред която сме изправени днес, се зароди от първоначалната ти измяна. Ако двамата с Иризис не бяхте заговорничили срещу Тиан, занаятчийта *нямаше* да избяга, *нямаше* да попадне в ръцете на лиринксите, *нямаше* да бъде поробена от аахимите. *Нямаше* да е отворила и дверта, довела тук флотилията им неразрушими конструкти. Ако все още разполагахме с таланта ѝ и с

безценния амплимет, щяхме да получим осезаемо надмощие над лиринксите. А вместо това изгубихме и двете, на всичкото отгоре съюзът ни с аахимите е обтегнат. И всичко това е по твоя вина, момче.

— Няма да питам защо се погрижи занаятчия Тиан и най-ценната от всички тайни да попаднат в ръцете на аахимите. Не се съмнявам, че вече си получил подгизналото от кръвта на невинни възнаграждение.

— Не, татко! — извика Ниш. — Аз никога не бих...

— *Мълчи!* — изрева Джал-Ниш. — Целият Съвет на скрутаторите видя измяната ти. За вината ти не съществува никакво съмнение. От този момент ти, Крил-Ниш Хлар, вече не си мой син. Ще бъдеш изтрит, зачеркнат, заличен от хрониките на рода Хлар.

— Не можеш да ми отнемеш Историите — прошепна Ниш.

— Мога и ще го направя още преди този черен ден да е свършил.

— Но какво ще стане с мен?

— Трябва да получиш най-жестокото наказание, както подобава на всички изменници като теб. Но — неумолимо продължи Джал-Ниш — в момента отчаяно се нуждаем от работна ръка, която да изтегли кланкерите ни до полето на най-близкия възел. Затова, *робе* Ниш, ти ще бъдеш впрегнат заедно с останалите престъпници и роби. Ще бъдеш впрегнат редом с изменника роб Флид. Всеки път, когато той бъде бит, камшикът ще играе и по твоя гръб. Ще влачиш кланкери, докато сърцето ти се пръсне, а после ще бъдеш погребан сред калта, с лицето нагоре, за да може и най-незначителният човек на света да те тъпче. А дори и когато от теб не е останала и костичка, обелиск с името ти ще разказва на бъдещите поколения за предателството, което извърши днес. Такова е наказанието за измяна.

Дори и председателят изглеждаше шокиран, но не и недоволен.

Джал-Ниш се извърна, стараяйки се да се овладее, но след няколко крачки се приведе и повърна в тревата. След малко той се появи обратно, намествайки маската си. Самотна сълза блесна в ъгъла на окото му, сетне железният самоконтрол се върна.

— Това е — обърна се Джал-Ниш към Съвета. — Отведете роб Ниш да посрещне съдбата си.

— През последната година ти се показва достоен, *скрутатор* Джал-Ниш — тихо каза Гор. — Ако спасиш кланкерите ни и сразиш

лиринксите, в Съвета ще се намери място за теб. Нуждаем се от подобни хора. — Той го хвана под ръка и го поведе обратно по хълма.

Двама пребледнели войници пристъпиха до Ниш.

— Няма да се съпротивлявам — промълви той, но те все пак го сграбчиха. Единият прерови джобовете му и извади всичко ценно. Вторият го претърси за оръжие. Сетне двамата го понесоха между себе си.

Ниш се обърна и видя, че тълпата е започнала да се разпръсква. Само двама бяха останали. Триор, наблюдавала отлъчването от известно разстояние, бавно се отправи към аахимския стан. Другият останал бе едноръкият Весил, помагал на Тиан. Той се взира в Ниш още няколко мига, сетне с мъчителни стъпки пое по склона на хълма, отдалечавайки се от командния пост.

След безсънна нощ в самотно заграждение Ниш бе хвърлен сред кървавата кал на бойното поле. Кланкер се издигаше на няколко крачки от него — металните крака на машината бяха потънали дълбоко в земята. Към тях бяха прикрепени дъсчени платформи. Вляво биваха впрягани хора. Също роби като него, те споделяха и отчаяния вид на механика. Зад тях се виждаха още поробени, а също и впрегнати коне, волове, магарета, биволи, войници и цивилни, включително жени и деца. Всякакви създания бяха докарани тук, за да вземат участие в съкрушителния труд.

Ниш все още беше вцепенен. Собственият му баща го бе проклет и обрекъл на скотска смърт. Дори и сред тази война, родила планини трупове, сред които цялата тъкан на човешкото общество биваше разкъсана, това бе невъзможно за осмисляне.

Оглушителен пукот избухна в ухото му. Той повдигна зацапаната си ръка по посока на болката. Когато я свали, сред пръстите блестеше кръв. Струваше му се, че нещо е отхапало парче от хрущяла.

Другото ухо също избухна в агония. Ниш припряно скочи на крака и видя ухилен надзирател на около десетина крачки от него да навива камшика си.

— Какво си мислиш, че... — изрева механикът, доведен до безразличие от отчаянието.

Камшикът полетя отново, стоварвайки се върху гърдите му през отворената риза. Сподавяйки вик, Ниш трескаво се огледа. Какво искаше от него този скот?

Подхлъзвайки се сред калта, той пое към челото на впрегнатите. Всеки път, когато рухнеше на колене, камшикът се връзваше в гърба или задницата му, а понякога се навиваше около него, за да захапне стомаха. Садистичният надзирател бе чудовище, а той, *роб Ниш*, бе представител на най-долната сантеноарска форма на живот, безсилен.

С неловки заради припряност пръсти механикът намести ремъците около себе си, междувременно отнасяйки още няколко удара. *Върви си!* — мислено молеше той. *Върви да биеш друг.*

Накрая надзирателят действително се оттегли. Викове и стенания се разнесоха сред останалите впрегнати. Звуците бяха покъртителни. И все пак Ниш не можеше да почувства състрадание. От значение беше единствено фактът, че камшикът не играеше по неговия гръб.

Мъжът, впрегнат до него, застанал на колене в калта, бе съсухрен старец, чиито слабовати крака бяха обсипани с белези. Изглежда бе робувал дълго. Не изглеждаше да му остава много живот.

— Само това ми липсваше — промърмори на себе си Ниш. — Безполезният дядка няма да стори нищо. Ще пукне сред калта, а аз ще отнеса и неговия бой.

Робът обърна изкаляната си глава към него. В началото Ниш не го разпозна. Бе забравил и думите на Джал-Ниш.

— Колко бързо забравят — каза Ксервиш Флид и го погледна в очите.

— Скрутаторе! Сър! — зина Ниш. — Простете, не ви познах...

— Ти правиш това, което трябва да правиш: опитваш се да оцелееш. И не ме наричай *скрутатор*, Ниш. Тази чест ми бе отнета и, доколкото мога да вярвам на слуховете, връчена на баща ти. Сега аз съм роб Флид. Какво те води тук?

С колкото се може по-малко думи Ниш разказа на Ксервиш за последния си провал. Пресните спомени боляха почти колкото ударите на бича. Всичките мечти на механика бяха унищожени. Крайно време беше да признае безполезността си.

— Всички грешим — промърмори Флид. — Пригответи се да теглиш.

Крил-Ниш се огледа и видя, че надзирателят се приближава с приготвен камшик. Той улови погледа на Ниш, ухили се и замахна. Върхът се връза в гръдта на Ниш, който изрева. Струваше му се, че на мястото на зърното е зейнала дупка.

— Без приказки! — нареди надзирателят и го удари отново. — Дърпайте! Дърпайте докато ви изтекат червата или, кълна се в небето, ще ви накарам да страдате!

Ниш се хвърли с цялата си тежест срещу ярема. Флид стори същото. Кожата започна да скърца, редиците роби зад тях простенаха. Камшикът продължаваше да плющи, но кланкерът не помръдна.

— Дър-пай! — реवेशе надзирателят.

Ботушите на Ниш напразно дращеха сред калта. Надзирателят не спираше да търчи, ругаейки не по-малко припряно от ударите си. Механикът продължаваше да се напруга, струваше му се, че сърцето му ще се пръсне. Но нищо не се случваше. Кланкерът си оставаше затънал.

Надеждите му за почивка не се оправдаха. И докато изчакваха довеждането на добичетата, робите продължаваха да теглят. А когато животните бяха впрегнати, по-голямата част от боя пак бе заделена за човеците — за всеки удар по биволските бутове робите получаваха по три или четири. Из цялото бойно поле се виждаше същата сцена: с войници, с роби, с всички цивилни, които Джал-Ниш бе успял да събере, и с всеобразни животни.

След часове от най-безмилостната работа, която Ниш бе изпитвал през живота си, кланкерът започна да скърца и да се поклаща. Той бе издърпан от калта, но след няма и сто крачки попадна в друг кален участък. А още много подобна земя лежеше на пътя им, преди да достигнат твърд.

По това време отдавна се бе стъмнило. Всеки от робите получи кратунка с прокиснала вода, комат твърд като тухла хляб и канче с нещо, което при много добра воля можеше да бъде определено като помия. То имаше сладникав вкус на разложение.

Ниш отпи една глътка и я изплю в тревата. Дори в бежанския лагер в Алмадин храната не беше толкова отвратителна.

Механикът се канеше да излее самото канче, когато Флид каза тихо:

— Съветвам те да изядеш всяка хапка, а после да оближеш чашата.

— Отвратително е!

— Така е, но не можеш да работиш без храна. А ако не можеш да дърпаш, надзирателят ще те скълца с камшика си и ще накара робите

да извличат кланкера над теб.

— Щом това е оставащият ми живот, краят му само ще ме радва — промърмори Ниш.

Флид сви рамене и приседна, правейки напразен опит да се настани по-удобно сред ремъците. Той престана да обръща внимание на Ниш и насочи всичките си мисли към храната. Ядеше бавно, насочил цялото си съзнание към всяка хапка, а после отопи канчето с коричка от хляба.

— Ако няма да ядеш, дай дажбата насам — каза Ксервиш.

Механикът безмълвно му подаде канчето. Дори и да му бяха върчили деликатес, пак не би могъл да помисли за храна.

— По-добре си почини — продължи Флид. — След няколко часа ще ни подкарат отново.

— Но сега е още тъмно.

— Достатъчно светло ще стане, когато започнат да изгарят телата.

След няколко часа мъчението наистина започна отново, само че този път бе още по-лошо. Бойното поле бе обсипано с клади, изгарящи човешки и лиринкски трупове. Тяхната светлина се оказваше достатъчна, за да може надзирателят да си избира жертви, но не и за да предостави точност на ударите му. Замах, предназначен за гърба на Ксервиш Флид, се уви около приведената глава на Ниш и го удари с такава сила по веждата, че той изпищя.

— Смрадлив мелез, ще те... — поде той, когато болката поотмина достатъчно, за да позволи членоразделност.

Мърлява ръка го удари през устата, секвайки думите му.

— Мълчи — процеди Флид в ухото му. — Каквото и да правят, не реагирай по никакъв начин. Просто продължавай да дърпаш.

Ниш рязко тласна ремъците.

— Тази свиня едва не ми извади окото.

— Ако го нападнеш, той с удоволствие би ти извадил и другото. И то по начин, който няма да забравиш никога.

— Искам да умра!

— Няма да имаш този късмет. Тук сме, за да страдаме. И докато сме още живи, това ще правим.

— И това не изглежда да ви притеснява.

Флид се напегна, изсумтявайки от напрежение.

— Аз също изпитвам болка, Ниш, като всеки друг. Просто съм се научил да не го показвам.

Крил-Ниш предполагаше, че това е истина. Цялото тяло на бившия скрутатор бе покрито с ужасяващи белези, а движенията му загатваха за момент, в който не е притежавал здрава кост. Носеха се слухове, че на младини Флид е бил измъчван от Съвета заради някакво неизяснено провинение.

— Няма да издържа още дълго — простена Ниш. — При всяка крачка имам усещането, че краката ми ще се разцепят.

— Ще се изненадаш колко може да понесе човешкото тяло — каза Флид. — Предстоят ти още месеци робство.

— Тогава ще се самоубия.

Юмрукът на Флид изникна от тъмното, стовари се върху брадичката на Ниш и го повали назад. С падането си механикът повали следващата двойка роби. На свой ред те повалиха онези зад тях. Всички спряха.

Надзирателят дотича и започна да раздава удари на всички. Робите трескаво се раздвижиха, за да продължат, но трябваше да минат десет минути, преди тегленето да бъде възобновено. Ниш също бе здравата нашибан, но не повече от полагащото му се.

— Защо направихте това? — промърмори той, опипвайки сцепената си устна. Два от зъбите му се клатеха, трети бе отчупен.

— Изпълнявай дълга си като мъж и не хленчи! — тросна се Флид. — Очаквах повече от теб, Ниш.

— Но ние сме роби! — възкликна механикът.

— Да. И пак вършим жизненоважна работа. Нито за миг не забравяй, че съдбата на човечеството може да зависи от тези кланкери.

Ниш замълча. Естествено, скрутаторът (Крил-Ниш не можеше да спре да мисли за Флид по такъв начин) нямаше да забрави главната цел. А механикът не можеше да стори това и се чувстваше отвратително. Оцеляването на вида му висеше на косъм, но това не значеше нищо за самия него. Той бе потънал в собствените си неволи.

Крил-Ниш опита да промени това, напомняйки си, че е себичен, жалък червей. *Направи нещо с живота си Ниш. Дай най-доброто от себе си, пък дори и като роб.*

Беше невъзможно. Бе паднал от прекалено високо. Довчера той бе представлявал част от заможен и могъщ род. Сега бе изгубил

всичко, включително мястото си в семейните Истории. Някога бе разполагал с достойна професия, сега бе презрян. Някога бе имал баща, сега си нямаше нищо. Той самият представляваше едно нищо.

Спряха малко преди зазоряване. Грохналият Ниш рухна в калта и заспа на място — благословена празнота, макар че тя не трая дълго.

Той сънува, че е заел почетно място на някаква трапеза, облечен в одежда, по която блестяха златни нишки. Прекрасна млада жена седеше до лявото му коляно, а още по-красива дама заемаше дясната му страна. Всички сътрапезници внимателно и с почит слушаха думите му. Когато Ниш приключи и се поклони, хората започнаха да викат одобрително, а първите блюда вече биваха внасяни — огромни подноси с печено месо.

Механикът се събуди със слюнка в устата: прекрасният аромат все още го обгръщаше. Той отвори очи, осъзна мястото си и заплака. Целият беше покрит със зловонна кал. Нямаше трапеза, нямаше красиви дами и почтително заслушани хора. Най-съкрушително бе осъзнаването на изкусителната миризма — тя идваше откъм купчините мъртъвци. Изглежда Ниш бе стигнал самото дъно на падението си: точеше лиги над собствените си сънародници.

— Не — простена той и отново се отпусна на земята.

Флид го издигна и обърса лицето му с мазолестата си ръка. Ниш се отдръпна, очаквайки отново да бъде ударен.

— Какво има? — попита Ксервиш, загледан в надзирателя.

— Някога имах всичко, а сега го изгубих. Не, не го изгубих, а го *захвърлих*. Аз съм безполезен. И миризмата на труповете бе започнала да ми се струва изкусителна. Точа лиги над човешко месо.

Флид го наблюдава известно време, преди да отговори:

— И с мен е така. Напълно нормално е. Това не те прави по-жалък в очите ми.

— Вие сте роб, сър. Мнението ви е без значение.

Ксервиш стисна юмрук, но след миг разтвори пръсти и отпусна ръка, очевидно измъчван от съмнения.

— Ти направи множество добри неща, Ниш. Успя да предразположиш малката Юлия, с която никой досега не бе успявал да се разбере. Измисли въздухоплавите, без които войната може би вече щеше да е изгубена. Отлетя с балон чак до Тиртракс, за да откриеш Тиан. Ако не беше срещнал надвишаваща способностите ти сила,

щеше да доведеш занаятчията обратно. Успя да убиеш и нилатла, което само по себе си е постижение, достойно за половин страница от Историите. Спасил си хиляди в онзи бежански лагер. Ако не е било предупреждението ти, всички те са щели да нахранят лиринксите.

— Откъде знаете за това? — попита Ниш.

— Ако в гората се отрони листо, което не е трябвало да пада, скрутаторите узнават.

Ниш трябваше да предположи, че скрутаторът знае и за съкрушителния му дипломатически провал, а също и за злополучната... връзка? — с Мира.

— Провалял съм се и в други отношения — отвърна Ниш, решен да не се щади.

— Че кой не е? Аз самият имам много слабости, които ме карат да потръпвам, когато си помисля за тях. Но те не ме спират. Не придобивай робския манталитет, Ниш. Допуснеш ли това да се случи, смятай се за мъртъв.

Ниш погледна през рамо. Надзирателят не се виждаше. Някакъв роб разносяше вода. Зад него друг носеше крив поднос с комати хляб, привидно насечени с брадва — мръсна брадва.

— Има нещо, което не сте чули — тихо каза той.

— Нима?

— След последния ми провал, който буквално запрати Тиан в ръцете на Витис, бях изправен пред Съвета на скрутаторите. Председателят на Съвета...

— Главен скрутатор Гор — каза Флид. Той стоеше загледан в нищото, потънал в собствения си свят. Ниш трябваше да го сръчка, за да го подкани да вземе полагащата му се дажба.

— Да, Гор — каза Крил-Ниш, след като хлебрезачите си отидоха. — Той настоя баща ми да докаже годността си да стане скрутатор, като сам ми определи присъда. И Джал-Ниш го стори.

Механикът повтори присъдата дума по дума. Ужасните слова се бяха впечатали в ума му и щяха да стоят там до последния му ден.

— Собственият ми баща — унило заключи Ниш. — Той се отрече от мен, без да се поколебае нито за миг. — Той разказа всичко. — Просто не мога да го проумея, сър.

Флид напрегнато го наблюдаваше.

— И как реагира Гор?

— Изглеждаше много доволен.

Скрутаторът остана абсолютно неподвижен. Коматът хляб оставаше стиснат в ръката му, другият крайник бе вкопчен в кратунката. Суровите черти на лицето му изглеждаха изсечени от бронз. Накрая той се раздвижи, потръпвайки, обърна се към Ниш и му подаде хляба.

— Вземи. Залците ще ми приседнат.

— Но... Вчера вие ми казвахте, че трябва да се храня, за да оцелея.

Флид се огледа, сетне с тих глас продължи:

— От това, което ми каза току-що, ме побиха тръпки. Винаги е имало хора, които са готови на всичко, включително да продадат и собствените си роднини, за да задоволят сладта си. Достатъчно такива съм срещал през живота си. Но ако председателят на Съвета насърчава подобни дела и ги изисква като доказателство за достойнство... Това означава, че самият Съвет е прогнил.

— Винаги съм смятал, че Съветът не би се спрял пред нищо... — поде Ниш, но бързо се усети.

— Правехме нужното за оцеляването на човечеството. Самият аз съм вършил много неща, с които не се гордея. Ако се наложеше, бих ги сторил отново. Но това... Как е възможно Съветът да не осъзнава?

— Какво да осъзнава? — попита Ниш, борещ се с комата. Брашното бе смляно изключително едро, много от зърната бяха цели. Механикът изплю едно особено едро зърно, което се оказа камъче.

— Че тази постъпка прави Джал-Ниш недостоеен за скрутаторската длъжност и Гор за председателската. Онзи, който поставя амбицията пред всичко останало, никога не би работил за общото благо. А човек, който изисква подобни дела, не е годен дори за длъжността на осведомител, да не говорим за скрутатор. Гор и Съветът му трябва да бъдат свалени.

С пукот кратунката се пръсна под натиска на Флид и го оплиска. Той долепи устни до счупеното гърло и я пресуши, сетне я захвърли в калта.

С печална усмивка той заговори отново, дори още по-тихо, за да не бъде чуто:

— Може да ти се струва смешно, че един роб замисля да срине скрутаторите. Но аз се заклевам, че ще го сторя, каквото и да ми

струва. Това чудовищно обединение трябва да бъде заличено от лицето на земята.

— Включително баща ми?

Ниш така и не можеше да мисли за мъст. Чувстваше единствено празно удивление, че баща му е могъл да му причини подобно нещо.

— Особено Джал-Ниш.

СЕДЕМ

В паниката след избухването на възловата точка и последвалото аварийно приземяване наред бойното поле всички побягнаха, за да се спасят. Никой не забеляза, че малката Юлия не е сред тях.

Юлия толкова се бе разсърдила на Флид и Иризис, че бе останала скрита. Скрутаторът я бе убедил да помага с думите, че е открил отдавна изгубения ѝ близък. Но това се бе оказало лъжа. Ксервиш не бе имал никаква представа къде е Мюли.

Когато вибрациите от експлозията бяха утихнали достатъчно, за да ѝ позволят да разгърне решетката си — мисловната матрица, в която Юлия поддръждаше уникалното си усещане за света — наоколо вече гъмжеше от лиринкси. Огромни лиринкси с окървавени нокти и парчета месо и кожа между зъбите. Юлия сподави вика си, скочи на земята и се затича след Флид. По-добре при него, отколкото сред ноктестите. Но тогава яркото слънце се вряза право в очите ѝ. Прикрила лице, дребната жена се затича обратно в гондолата на въздухоплава, само че не можа да открие маската или очилата си. Без тях на дневна светлина тя ставаше безсилна. Едва след опипването на палубата тя осъзна, че е останала напълно сама.

— Почакайте — започна да вие тя, но отчаяният ѝ вик я задави. Въпреки че Флид я бе излъгал, въпреки че Иризис също я бе разочаровала, сред този кошмар на кръв Юлия не можеше да се оправи без тях. — Почакайте! — извика дребната жена.

Сред бойните викове на лиринксите, кълтежа на метал, фученето на копия и камъни и предсмъртните писъци бе невъзможно да се чуе нещо.

Ушите я боляха. Дори и след натъпкването им с кал те пак долавяха всеобщия грохот.

Зачервените ѝ очи сълзяха неспирно. Тя бе принудена да остане във въздухоплава. Юлия започна да търси Иризис и Ксервиш Флид в решетката си. Тъй като и двамата владееха Тайното изкуство, откриването им нямаше да я затрудни. Но те се намираха далече и сред хилядите лиринкси Юлия не можеше да ги отличи. В модела ѝ бяха изникнали и приспособленията, хранени от Изкуството. Само онези

прибори, способни да съхраняват енергия, работеха. Всичко, разчитащо на пряко захранване от полето, бе угаснало.

Юлия се чувстваше изоставена. Това не беше ново усещане — бе й се случвало през целия живот. Но какво щеше да направи сега? Сама тя не можеше да оцелее. Ами малкият нашественик, който растеше вътре в нея? Тя изпитваше привързаност към бебето, защото двамата с Ниш го бяха създали заедно, но понякога го мразеше. Някой ден то също щеше да я изостави.

Сражението ставаше все по-ужасяващо и принуди Юлия да изключи решетката си. Тя не понасяше никакво насилие. Войната представляваше пресъздаден кошмар, с който дребната жена не знаеше какво да прави.

Оставаше й едно-единствено нещо и тя го стори — пролази в най-отдалеченото и тъмно ъгълче, сви се на кълбо и едно след друго изключи сетивата си. Светът изчезна.

Цял ден битката кипя около нея. На няколко пъти разбилият се въздухоплав бе блъснат от тичащи лиринкси — достатъчно силно, за да разтресе крехката рамка. Веднъж във вътрешността му се бе разразила и кратка битка: четирима войници бяха последвали ранен лиринкс, за да го насекат. Хора и лиринкси умираха от лявата страна, после и зад машината. Юлия не усещаше нищо от това.

Жаждата я събуди привечер. С плавно движение тя се изправи и отвори гуреливи очи. Около нея цареше бъркотия. При преобръщането си въздухоплавът бе разпръснал съдове, храна и бутилки. С помощта на очукано канче Юлия загреба вода от една бъчва и я изпи, мръщейки се на неприятния металически вкус. Откри сушени плодове, корав хляб и парче сирене, напукало се под горещината на деня. Тази храна я устройваше отлично, защото повишената сетивна чувствителност превръщаше острите вкусове в мъчение.

Юлия седна на пода и започна да гризе сиренето, като същевременно се опитваше да осъзнае какво се случва около нея. С помощта на решетката си тя разбра, че сраженията са утихнали. Долитаха единствено стенанията на ранените и пропукването на огньовете. Миризмата на кръв, екскременти и гниеща плът я отвращаваха.

В човешкия лагер и в този на аахимите пламтяха огньовете. Сред лиринкските позиции бе тъмно — те не се нуждаеха от светлина. А в

далечината Юлия можеше да види — и почувства с всичките си сетива — злото проблясване на експлодиралата възлова точка. Тя все още бе нагорещена, обградена от зловонни пари и бълваше нажежена скала по подобие на вулкан. Излъчванията бяха изчезнали, но Юлия усещаше, че там все още има нещо.

Тя отново потърси Иризис и Ксервиш Флид, но не ги откри. Имаше прекалено много мистици и устройства. Гъстото им разположение се сля в решетката ѝ. Юлия копнееше и за Ниш, но него не потърси — той не притежаваше талант за Изкуството и не би изникнал.

Но една светлинка се отличаваше веднага сред останалите. Юлия я разпозна веднага: това бе сиянието на амплимета, преплетено с друга, по-малка точка, указваща Тиан. Тъй като ги бе търсила месеци наред, дребната жена можеше да ги различи веднага.

Те не бяха далече, само че Юлия не можеше да определи посоката им. Субетерната експлозия се бе отразила на формата на матрицата.

Юлия не се чувстваше в безопасност тук, ала нямаше къде да иде. През живота си не се бе чувствала толкова изоставена. *Ниш*, безмълвно проплака тя. *Къде си?* За последно тя го бе видяла пленен от аахимите. Тогава механикът далеч не бе реагирал със същата радост. Но тя потисна тази тревога. Може би той се намираше в лагера им, обграден от онези лъскави метални конструкти? Юлия не се осмеляваше да го потърси там — предводителят на аахимите беше зъл човек, като онези, които я бяха измъчвали в детството ѝ.

Тя хапна още малко хляб, сетне заспа. Бебето леко подритваше в корема ѝ. Сраженията спряха за кратко, преди да продължат със същото ожесточение.

На сутринта сънят ѝ бе прекъснат от проблясъци, по-ярки от слънцето. Един от тях мина право през въздухоплава, осветявайки всяка частица от отломките му, включително и очилата на Юлия, отхвърчали под една пейка.

Дребната жена веднага ги сграбчи и погледна към небето. Флотилията въздухоплави бе невъзможна за пропускане. Кристалите им изникнаха ярко в решетката ѝ, идеално подредени в три редици по четири. Сред тях тя долови и още нещо. Присъствието бе слабо, указващо незначителен мистичен талант, но Юлия би го разпознала

навсякъде: гнойна поквара на ум и тяло, от която я полазиха тръпки и стомахът ѝ се сви. Дребната жена не бе изпитвала това от бягството си от мината. Това бе човекът, от когото тя се страхуваше най-много — Джал-Ниш Хлар.

Юлия отново опита да изключи сетивата си, но този път те отказваха да ѝ се подчиняват, вкочанени от страха да остане безпомощна. Тя се сви в каютата, затвори вратата и започна да струпва чували и бъчви. Вътре нямаше прозорци и бе задушно — прекалено задушно — и макар че бе мрачно, като никога тъмнината не я успокои.

Дребната жена затвори очи, но яркият лъч отново премина над въздухоплава и протегна яростта си до нея през малка цепнатина в стената. И тук Юлия не беше в безопасност. Тя притисна ръце над очилата си, а земята започна да се тресе, блъскана от стотици тежки лапи. Ноктестите се бяха раздвижили. Ако се отправаха насам, някой от тях щеше да я погълне на няколко смилаци костите залъка.

Юлия разчисти вратата и плахо се огледа. Нов изблик светлина долетя откъм небето. Разнесе се оглушителен вой и жената видя враговете да се разбягват. Орда от тях се отправи директно към въздухоплава. В паниката си създанията с лекота щяха да стъпчат крехката машина.

Недалеч лежеше рухнал и разкъсан кланкер. Той предоставяше по-добра защита, тъй като на скотовете щеше да им се наложи да го заобикалят. Приведена, Юлия се измъкна от въздухоплава и се затича. По средата на пътя тя се натъкна на мъртъв ноктест, легнал в хлътнатина. Жената застина, вторачена в огромното туловище. Очите му сякаш гледаха право в нея.

Това за малко не докара гибелта ѝ. Тя бе застинала, ужасена, че създанието ще оживее и ще я разкъса на две. Но то не оживя. В последния момент Юлия събра достатъчно смелост, за да пресече оставащия път до кланкера. Пролази вътре, затвори очи и започна да се моли.

Лиринският грохот профуча край нея, разлюлявайки отломъка. Металната снага проскърца. Юлия изтръпна и се сви на още по-малко кълбо, знаейки, че ноктестите са способни да я открият и по миризмата.

И последният лиринкс се отдалечи, накуцващ. Юлия все още не помръдваше. Тя отвори очи едва когато тътнежът отмря в далечината.

Въздухоплавите все още насочваха сияйния си лъч. Бременната жена се отправи към вътрешността на кланкера, за да потърси храна и вода. Откри единствено кръвта, заляла пода. От миризмата едва не й прилоша.

Юлия се скри в малък отрязък сянка, местейки се едновременно с нея и слънцето. Към средата на следобеда стана ясно, че враговете изоставят Снизорт. Но тя все така не знаеше какво да прави. Опитът я бе научил, че на малцина може да се има доверие. Само че не можеше да живее и сама. До този момент други й бяха осигурявали храна, подслон и дрехи. Със собствени усилия не би изкарала и седмица — не бе в състояние да убие някое животно, за да се нахрани с него, а дори и да притежаваше тази възможност, пак не би могла да изяде вонящото, окървавено месо.

Налагаше й се да последва кланкерите и да открие начин да се прехранва, без да бъде забелязана. Макар че Юлия беше създадена на нощта, свикнала да се придвижва безшумно и тайно, тази мисъл я изпълни с ужас. Да се краде от войската бе немислимо престъпление. Те щяха да я заловят и да я убият.

Но пък тя се нуждаеше от храна.

Юлия се отправи обратно към въздухоплава, за да се напие, и откри, че той е стъпкан на парчета. Огромното платнище бе изчезнало. В калта тя откри бъчва с вода, в която бе останала малко течност, и я изпи. От храната нямаше нищо.

Стъмваше се. Дребната жена се отправи към един от лагерите и безшумно го обиколи два пъти. Много пъти се приближаваше до разрушени кланкери, само че миризмата на кръв и смърт правеше непоносима мисълта за промъкване.

Ала гладът и жаждата ставаха все по-силни. Малко преди разсъмване Юлия се отправи към мъртъв войник и започна да рови из раницата му, стиснала носа си с другата ръка.

Не откри нищо за ядене или за пиене, но от следващия труп се сдоби с мях вино и торбица медени сухари. След като обърса меха поне десетина пъти и потръпна, Юлия го приближи до устните си.

Виното бе напреднало в оцетната си метаморфоза и секна дъха й, а вкусът му за малко не я накара да повърне. Все пак тя отпи още една глътка, сетне напълни бузите си. Типично за военните дажби, то бе разрежено, но пък до този момент Юлия не бе вкусвала алкохол.

Тя загърби трупа, ухапала един от сухарите. Той се оказа много вкусен, макар и прекалено сладък. След него виното имаше още по-неприятен вкус. Юлия отново обиколи лагера. От дясната ѝ страна долитаха ругатни и плясъците на камшик. Впрегнати хора се опитваха да изтеглят кланкерите от калта. Дребната жена продължи в противоположна посока и едновременно със зората се натъкна на разрушен кланкер. Чувстваща се странно, Юлия изхихика, залитна и повърна.

Първите лъчи на слънцето болезнено се врязаха в погледа ѝ. Жената се залюля, откри пробойна в корпуса и пролази вътре. Навсякъде около нея долитаха викове на надзирателите и стонове на роби. Имаше една-единствена утеха — лиринксите си бяха отишли. В решетката си Юлия виждаше колоните им, изоставящи Снизорт и всичко, което те бяха създали тук.

Или не съвсем — със себе си те носеха редица странни предмети, обгърнати от съсредоточено излъчване. Те бяха защитени и Юлия не можеше да научи повече, дори и ако се опиташе. Само че тя не се опита, а подири утехата на съня.

Събуди се с отвратително главоболие, защото бе спала цяло денонощие. Слънцето грееше право върху кланкера, чиито метални пластини проскърцваха. В устата си Юлия усещаше отвратителен вкус. Беше още по-жадна, само че не можеше да понесе виното. Тя изяде още няколко сухара и изля съдържанието на меха.

Тъй като не се осмеляваше да излиза през деня, задъханата Юлия остана да лежи в кланкера чак до здрачаване. Непрекъснато отслабваше, главоболието ѝ само се усили. Бе сигурна, че ще умре.

След залеза машината се охлади бързо и Юлия, неволно прокарайки пръсти по корпуса, установи, че той е покрит с капки влага. Тя побърза да оближе връхчетата на пръстите си. Езикът ѝ се бе напукал от суша. Дирята от капки я отведе до малка вдлъбнатина в метала, където се бяха събрали няколко глътки. След като ги пресуши, дребната жена се почувства по-силна и бе в състояние да потърси още.

Острите ѝ сетива ѝ позволяваха да надуши водата дори и сред зловонието на изгаряните тела и онези, които все още се разлагаха. Тя откри кратунка, напи се и се върна обратно в скривалището. Сънят

представляваше единственото ѝ убежище от смрадта. На следващото утро Юлия допи водата и излезе. Нещо се бе променило.

Наоколо всичко бе тихо. Робите бяха извлекли и последните непокътнати кланкери и сега се отправяха към границите на най-близкото излъчване. Юлия бе останала сама сред мъртъвците.

Тя следваше колоната машини в продължение на дни, спейки из хралупи по светло, промъквайки се в края на редицата нощем. Прехранваше се с нищожните остатъци, които задигаше. Не знаеше какво друго да стори.

Преживяването беше отвратително. На няколко пъти тя зърваше отвратителния еднорък мъж с платинената маска, след което образът му отказваше да напусне решетката ѝ. А вонята на осемдесет хиляди немити тела се долавяше дори и от половин левга, принуждаваща Юлия да запушва носа си. И с течение на времето смрадта се усилваше.

Една нощ тя не можа да намери нищо за ядене в крайните редици и бе принудена от глада да се прокрадне към тихите места от предната част на процесията.

Това бе най-дръзновеното нещо, което малката Юлия някога бе опитвала. Целият ѝ живот бе прекаран в страх от хората и техните наказания. Сега тя бе принудена да краде, за да не умре от глад.

Дребната жена се прокрадваше напред, оглеждайки се за Джал-Ниш. За щастие той се намираше далече. Лек ветрец отнасяше вонята далеч от нея и ѝ позволи да свали запушалките от носа си: обонянието бе най-силното ѝ сетиво и в случая щеше да ѝ послужи.

Колоната беше утихнала — робите се възползваха от кратката си почивка, която щеше да приключи още преди зората. Бърза, безшумна, Юлия се прокрадваше напред. Леко изменение на вятъра донесе миризма от лагерните пещи — пресен хляб. Петстотин пекари не бяха мигвали цяла нощ, за да осигурят закуската.

Облизвайки се, Юлия се огледа. Колите на пекарите и подвижните им фурни бяха добре осветени и още по-добре пазени — нямаше шанс да открадне нещо там. Тя продължи напред, оглеждайки се за нещо, което да задигне. Трябваше да стори това тайно, ако я видеха, нямаше да ѝ позволят да избяга.

Вятърът отново промени посоката си, долитайки откъм челото на колоната. Хилядите потни тела не можеха да скрият оттенъка на

познатата миризма. Очите на Юлия се навлажниха. Тя повдигна глава и подуши въздуха. Да, ето го отново. Разпознаването бе последвано от изблик на желание, наострил зърната ѝ.

Ниш! Обичният ѝ Ниш, който се бе отнасял с такава загриженост към нея. Ако успееше да го достигне, най-сетне щеше да бъде в безопасност.

ОСЕМ

При вида на новите лиринкси Иризис не можа да сдържи писъка си. Премятайки се назад по начин, който не би сметнала за възможен, тя побягна обратно, очаквайки да се натъкне на мъртвия Флангърс.

Но той яростно размахваше меч с здравата си ръка, борещ се за живота си. Женската се движеше бавно, сред огънатите ѝ люспи все още бликаше кръв. Само че и един удар на мощните лапи стигаше, за да докара нечия смърт.

Флангърс атакува, но ударът му пропусна. Женската замахна първо с едната си ръка, сетне с другата. Ударите разкъсаха униформата. Войникът залитна, подхлъзна се в кръвта и рухна на едно коляно.

Все още тичащата Иризис реагира инстинктивно. Тя скочи високо във въздуха, приземи се върху гърба на женската, сграбчи гребена ѝ и с все сила стовари коляното си в основата на черепа. Създанието тръсна глава и с лявата си ръка посегна да се отърси.

Окървавените нокти прелетяха на косъм от лицето на Иризис. Все още вкопчена с колене, занаятчията удари създанието по главата. Женската изглеждаше замаяна от удара, затова Иризис опита да бръкне в очите ѝ.

Флангърс отскочи като изстрелян от катапулт. Мечът му се стрелна между коленете на Иризис, откри цепката между люспите и се вряза във врата на женската. Русата жена не успя да се отдели навреме и падна едновременно с лиринкса. Но веднага се претърколи и се озова на крака, протегнала меч.

Останалите двама лиринкси поспряха, но не за дълго. Иризис остана на място, изтощена. Флангърс я сграбчи за ръката и я тласна в страни.

— Мини през вратата зад мен.

Въпросната врата се намираше само на няколко крачки от Иризис, която не я бе забелязала преди. Тя размахна оръжие, а войникът отвори вратата. След като Флангърс с ритник затръшна вратата, двамата се затичаха през овалния проход. По средата на пътя Иризис се обърна.

— Не спирай! — каза той, накуцващ.

Но Иризис не помръдна.

— Нещо не е наред. Те не ни преследват.

Със здравата си ръка Флангърс проверяваше ранения си крайник.

— Може би заобикалят през някоя от останалите врати, за да ни пресрещнат.

На пръсти Иризис се приближи обратно до вратата, отвъд която долитаха удари и писъци.

— Не, дошли са, за да довършат гнусната си работа — да убият зверчетата. Очевидно не искат някое от тях да попадне в наши ръце. Интересно защо?

— Не ми се и мисли — рече Флангърс. — Ей, какво правиш?

Иризис бе откrehнала вратата и надничаше вътре. Един от лиринксите, застанал на няма и три крачки от нея, преустанови кървавата си дейност. Тъмните очи с големината на лимони се извърнаха към нея. Жената потръпна. През последната година често се бе сблъсквала с тези създания. То можеше да я убие с един удар, а все пак я удивляваше. Удивляваха я големината му, силата, движението на мощните мускули под бронираните плочки, проблясващите по тях цветове — ту бледоморави, ту моравочерни — и нещо необяснимо.

— Какво правите? — каза тя. Не очакваше да получи отговор.

— Изпълняваме дълга си — ясно отвърна създанието. Гласът му притежаваше недостъпна за човек дълбочина. — Ако се опиташ да ме спреш, дребната ми, с теб ще сторя същото. — И то повдигна окървавената тояга.

До този момент никой не бе определял Иризис като дребна, но за един лиринкс и най-едрите човеци изглеждаха нищожни. Другото създание извика нещо с писклив глас. Първият лиринкс размаха тоягата си, Иризис отскочи назад. Вратата бе затръшната и подпряна с нещо.

— Каквото и да правят, решени са да го довършат — каза Иризис. — Дай да погледна ръката ти.

— Не е нищо сериозно. — Той разкъса ръкава, за да покаже разреди, простиращи се от китката до рамото. — Но боли.

— Обзалагам се. Ами другата рана?

Флангърс я погледна засрамено.

— Нищо работа.

— Тогава защо накуцваш? Обърни се.

Дъното на панталоните му бе разкъсано. Четири прореза разсичаха дясната буза. Два от тях продължаваха и върху съседната.

— Трябва ти... — поде тя.

— Ехей! — разнесе се гласът на някакъв войник.

— Насам! — ревна Флангърс.

Младият Ивар и останалите ратници дотичаха, следвани от тъмнокож мъж, когото Иризис не беше... да, беше виждала. Това бе Ейрин Мас, шпионинът на Флид, прикрит зад поредната си дегизировка. И то майсторска: този път осведомителят бе изменил и телосложението си. Бе със сходен ръст, но със стройно, жилаво тяло. Очите му бяха тъмнокафяви.

— Какво стана? — попита Фин-Мах.

— Открихме плътоформирани им създания, поне пет помещения — каза Иризис. — Всички създания в първите три стаи бяха мъртви или умираха. В четвъртата се натъкнахме на женска, която избиваше останалите. Тя ни нападна и едва не ни уби. А после изникнаха още двама лиринкси. Флангърс успя да убие женската, а другите двама не ни нападнаха, защото бяха заети да избиват останалите създания.

— Не искат някое от тях да попадне в ръцете ни — рече перквизитор Фин-Мах. — Което прави успеха ни още по-наложителен.

— Какво правиш тук? — обърна се Иризис към Мас. Той вонеше на земен дим.

— Скрутаторска работа. — Осведомителят изглеждаше объркан. За пръв път Иризис го виждаше да показва емоции.

— Същото се отнася и за нас. Нужна ни е помощ.

— В борбата някои от клетките се отвориха — обърна се Иризис към Фин-Мах — и няколко от животните избягаха. Ако нападнем внезапно, може да надвием лиринксите и да заловим едно от зверчетата.

— Докато разбием вратата, елементът на изненада ще е изчезнал.

— Особено след като те я барикадираха — добави Флангърс.

— Но — продължи Фин-Мах, замислено допряла пръсти — ако разруша вратата с Изкуството... Да, това ще направя. Отдръпнете се.

— Възловата точка угасна — напомни й Иризис.

— Артефактите, съхраняващи енергия, все още работят, макар че не ми се иска да похабявам един. Запушете си ушите.

Фин-Мах сама последва съвета си, като пхна две запушалки. Сетне разкопча един от джобовете си, за да измъкне нещо малко и лъскаво. Тя го потри между ръцете си, сякаш да го загрее, обгърна го хлабаво с пръсти и високо повдигна ръка. Протегнатият крайник затрепери, лицето ѝ почервения. Острие от суров звук полетя измежду пръстите ѝ. Разсеченият въздух блесна пред него. Вратата избухна. Фин-Мах отхвърча назад и се приземи по гръб.

Дори и през притиснатите си длани Иризис долови част от звука. Тя бе приклепнала и свела глава. Застаналият до нея Флангърс изсумтя като блъснат в стомаха.

Взривната вълна бе разблъскала клетките към отсрещната стена. Единият лиринкс лежеше на пода и слабо потръпваше. Голямо парче дърво се бе забило в бедрото му. Дълъг колкото дръжката на кирка, дървеният къс бе пробил артерия. Другият, с когото Иризис бе разговаряла, също бе отхвърчал край стената. Вратът му бе счупен.

Няколко плътформирани създания лежаха на пода, мъртви.

— Прегледайте всички клетки — нареди Фин-Мах. Тя се бе изправила, но все още трепереше от обичайната слабост. — Ако някое от зверчетата е оцеляло, ще го вземем.

— Добре ли сте? — попита Флангърс.

— Вървете. След малко ще се присъединя към вас.

Те пристъпиха към изпълнение на мрачната задача, като не изпускаха ранения лиринкс от поглед. Дращейки с нокти върху мекия пясъчник, той се опита да се надигне, но бе прекалено слаб. Накрая той изостави опитите си. Само жълто-кафявите му очи останаха втренчени.

Претърсването на клетките не отне много време, само че не бяха останали живи създания. Фин-Мах се приближи, клатейки глава.

— Изглежда са убили всички. — Тя коленичи на безопасно разстояние от умиращото създание. — Всички ли са мъртви, лиринксе?

— Да — почти недоловимо отвърна съществото. — Всички мъртви.

— Някои избягаха от клетките — напомни Иризис. — Не мисля, че са успели да излязат от помещението.

Миризмата на дим се усили, показвайки настъпването на пламъците.

— Претърсете стаята — нареди перквизиторът. — И бързо. Всяка минута, която прекараме тук, намалява шанса ни да се измъкнем.

— Тук има нещо — каза младият войник, коленичил край шкаф, паднал върху няколко други мебели. Между тях имаше свободно пространство. — Кървава следа.

Останалите войници изместиха шкафове. Отдолу действително лежеше плътформирано създание, но и то беше мъртво. Фин-Мах намръщено го разглежда в продължение на няколко мига, а сетне извади бележник от джоба си и започна да пише бързо.

Тя обиколи и стаята, скицирайки мъртвите създания. Междувременно търсенето приключи. Видимо разочарована, Фин-Мах изчезна в съседната стая. Войниците я последваха. Флангърс и Иризис останаха сами.

— Къде е Мас? — рече тя.

— Стоеше точно зад теб... — Войникът объркано се почеса по главата. — Какво ли е намислил?

— Не е здравословно да се проявява интерес към скрутаторските дела — каза Иризис. — Да вървим.

Флангърс потри ранената си ръка, загледан в пода.

— Погледни.

Той приклекна, допълнително разкъсвайки панталона си, и простена почти недоловимо.

— Какво има?

Пръстът му посочи тънка кървава диря по пода.

— Тази следа е била оставена от нещо, опитало да се скрие. Помогни ми.

Двамата започнаха да оглеждат счупените шкафове. Едва в последния откриха търсеното: косматото създание, малко по-голямо от дланта на Флангърс. Козината му бе влажна, кървава на места и лепкава на други. То замахна към повдигналия го войник, но меките нокти не успяха да разкъсат кожата.

— Новородено — с изненада каза войникът. — Майка му трябва да го е родила умирайки.

— По-добре е от нищо. — Иризис се огледа за нещо, където да пренесат бебето. — Ще кажа на Фин-Мах. Флангърс, какво правиш?

Той бе приклепнал край мъртвата майка и бе приближил новороденото към една от бозките й.

— Ще му трябва храна, а в този случай няма нищо по-добро от кърмата.

Този мъж не спираше да я удивлява. Иризис го остави да домакинства и се отправи към съседната стая.

— Фин-Мах, намерихме едно. Бебе.

Перквизиторът дотича.

— Къде?

— Флангърс го храни.

Иризис откри малка непокътната клетка, в която застла сено. Сетне се отправи обратно и завари Фин-Мах да стои до Флангърс.

— Да вървим, войнико!

— Едно хранене може да внесе голяма разлика в шансовете му за оцеляване — отвърна той.

— Изгубеното време може да се отрази на нашите шансове за оцеляване. — След миг тя отстъпи: — Добре, но само няколко минути. Къде е Мас?

— Изчезна.

Фин-Мах не изглеждаше изненадана.

— Той си има и друга работа. — Тя хвърли неспокоен поглед към вратата и се отправи обратно в другата стая, за да продължи търсенето си.

Иризис приседна на една клетка край мъртвата майка. Чувстваше се някак неловко да гледа как Флангърс храни създанието, но в същото време не можеше да откъсне очи. Той беше необичаен човек.

— Във ферма ли си отраснал?

— Не, преди да се запиша в армията, живях в Туркад.

— Тогава откъде знаеш...

— Просто се интересувам от различни неща.

Той щеше да продължи, но в този момент Фин-Мах нахълта, следвана от войниците.

— Да вървим! — Тя изхвърча навън.

Флангърс мушна създанието в джоба си, а Иризис грабна клетката.

— Какво има? — попита тя.

Фин-Мах тичаше на пръсти.

— Задават се още лиринкси.

— Откъде знаете? — задъхано продължи Иризис. — Къде са?

— Млъкни и тичай!

Перквизиторът търчеше най-отпред. Следваха Иризис, Флангърс и войниците. Младият капитан никак не изглеждаше доволен от последната си позиция.

Лепкавият им бяг бе рязко прекъснат, когато следващият завои ги отведе срещу шестима лиринкси. Фин-Мах се извъртя в движение и се стрелна надясно, в по-малък и по-мрачен тунел.

— Не съм сигурна, че това е правилният път — каза Иризис.

Фин-Мах хвърли поглед към празната клетка, която занаятчията стискаше.

— Къде е?

— В джоба на Флангърс.

Въпросният се намираше в средата на групата войници.

— Флангърс! Стой до мен. Мирум, остани с Иризис.

Флангърс си проправи път напред. Мирум бе нисък, но мускулист, комбиниращ плешивина с дълга коса. Липсваха му повечето зъби, едното ухо и връхчето на носа. Но той не спираше да се усмихва.

— От какво си толкова щастлив? — каза тя.

— От факта, че съм жив — разпалено отвърна Мирум.

— Радвай му се, докато още можеш.

— Така и правя. Наслаждавам се на всеки миг.

— Води, Флангърс — каза Фин-Мах. — И се грижи добре за зверчето.

Той ѝ се усмихна, отдаде чест с лявата си ръка и пое напред. Перквизиторът го последва. Колоната довършваха Иризис, Мирум, останалите четирима войници и капитанът.

Погледът на Фин-Мах бе залепнал за белязаните задни части на войника, които бяха стегнати, оформени и се движеха красиво в такт със стъпките му. Самата Иризис също се улови, че се е загледала. Веднъж втренчена, ѝ беше трудно да откъсне поглед. Беше трудно и да не си го представи като партньор. До този момент не бе спала с войник, а единствено с мъже от фабриката. И с Флид. Интересно дали

Фин-Мах си мислеше същото. Бе трудно да се определи — тя не изразяваше нищо.

Фин-Мах бе дребна, но тичаше изненадващо бързо. Дори дългите крака на Иризис не смогваха да поддържат темпото. Войниците също се измъчваха, само че те носеха брони и раници.

Зад тях меч издрънча върху нещо твърдо. Разнесе се вик, последван от рухването на тяло. Звукът почти се изгуби в трополенето на краката им.

Първият убит, помисли си Иризис. Може би капитанът, настоял да получи писмена заповед. Голяма полза бе получил от нея...

С какво тази мисия бе толкова важна? Дали при отдалечаването си Фин-Мах се бе надявала да открие живо зверче, или бе търсила нещо съвсем друго? Иризис не си въобразяваше, че някога ще узнае. Всички представители в йерархията на шпионското призвание — от осведомител до скрутатор — бяха изключително мълчаливи, но Фин-Мах постигаше безпрецедентен връх в това отношение. Освен това тя си имаше причина да не се доверява на Иризис.

Иризис долови миризмата на дим — задушаващата воня на горящ асфалт. Изглежда експлозията, последвала разрушаването на възлопресушителя, бе втечнила скалата.

След писък тропотът на ботуши зад нея затихна с един чифт. Нападението в гръб, изсред мрака, бе тъкмо по вкуса на лиринксите. Но хората на перквизитора не разполагаха с копия или арбалети, освен това не се осмеляваха да спрат, за да се сражават — тунелът беше прекалено тесен. Оставаше им единствено да тичат.

Третият войник рухна без звук — за гибелта му ги уведоми поредното изчезване на стъпки.

— Вече изгубихме трима — каза Иризис. — Трябва да спрем.

Задавен вик. Четирима.

Фин-Мах погледна през рамо. Самообладанието бе започнало да я напуска — в очите ѝ Иризис различи паника.

— Не можем да си го позволим.

— Не можем да си позволим да губим още хора — рече Иризис.

Фин-Мах се обърна към Флангърс. Той не носеше броня и раница и бе започнал да набира преднина, дори и ранен.

— По-бавно, войнико.

Оставащите двама ратници ги настигнаха. Мирум все още се усмихваше, макар и леко пресилено. Очите на младия Ивар бяха ококорени от ужас.

— Изпълни дълга си като мъж, хлапе.

Ивар тичешком кимна. Мирум го избута напред и зае неговото място най-отзад.

Но той не е мъж, помисли си Иризис. Той е още момче. Що за чудовища сме, за да изискваме подобни жертви от деца? И в същото време тя се радваше, че той стои между нея и лиринксите. Още няколко безценни мига живот.

Съжалявам, Ивар. Мирум ще бъде следващият убит, след него ти. Възрастният лудак няма да се даде без бой, може би дори ще повали един от лиринксите, ако извади късмет, но следващият ще повали него. Целият му живот е отвездал към този миг. И тогава ще дойде твоят ред, Ивар. Ти ще рухнеш след първия удар. Кой ще оплаче незначителния ти живот и жестоката ти смърт? Няма да сме ние, защото ние ще те последваме. И всичко ще е било напразно.

— Къде точно отиваме? — задъхано попита Иризис. При всяко разклонение Фин-Мах бе извиквала на Флангърс посоката. Тези напътвания изчерпваха всичките ѝ приказки.

— Оставила съм маяк във въздухоплава. Старая се да проследя пътя до него.

Иризис никога не бе чувала за подобни устройства. Дали определянето на вярната посока щеше да е от полза в този лабиринт?

— Фин-Мах! — просъска тя. — Защо не ги взривите с някой от онези кристали?

Другата жена я погледна измъчено.

— Не мога.

— Свършили са ви кристалите?

Последва дълга пауза.

— Имам един — тихо каза Фин-Мах. — Пазя го за краен случай.

— И тази ситуация не е? — процеди Иризис. — Могла си да спасиш онези войници, а си решила да не го правиш? Безсърдечна кучка!

Лявата половина на лицето на Фин-Мах потрепна.

— Следвам дадените ми нареждания, майсторе. Ако го използвам сега, няма да разполагам с него по-късно. А, повярвай ми,

той ще ни е нужен.

— Значи войниците са заменими?

— Не ми харесва, но е така.

— Ами аз? И аз ли съм тук по същата причина?

— Сама знаеш, че не е така. Но след като питаш: да, бих пожертвала и теб, ако се наложи. Нашите животи не струват нищо пред човечеството.

ДЕВЕТ

Бяха тичали до изнемога, когато Иризис осъзна, че зад нея търчи единствено Мирум. Дори и не бе усетила кога Ивар е изостанал и е бил убит. Тя обърса насълзеното си око. Той бе още момче, изпълнявало дълга си.

Мирум бе почервенял и пъхтеше под тежестта на раницата си.

— Не разбирам защо още се мъчиш с този товар — каза Иризис.

— Ще се справя — промълви той. — Нужен ми е. Освен това ми се струва, че се измъкнахме.

Иризис се съмняваше.

— Трябва да сме прекосили поне левга, Фин-Мах. Сигурна ли сте, че това е правилният път?

Другата жена отбягваше погледа ѝ, загледана в трите прохода пред тях.

— По права линия — продължи Иризис — вече би трябвало да сме прекосили целия Снизорт.

Фин-Мах се консултира с малкия предмет в ръката си.

— Ще поемем надясно.

— Вие изобщо не ни водите към изхода! — яростно каза Иризис. — Отвеждате ни навътре.

Перквизиторът се отпрати към десния тунел.

— Налага се да заобиколим — неубедително каза Фин-Мах. — В тунелите, заобикалящи Голямата сълзевина, има пожар.

Иризис я последва, без да спира да поглежда назад. Тя точно бе подминала някаква ниша в стената, когато от въпросния отвор нещо изникна зад тях. Със сепнат вик високата жена отскочи и изтегли меча си — изникналото създание приличаше на дребен безкрил лиринкс.

— Насам — заяви съществото, използвайки гласа на Ейрин Мас.

Дегизировката бе брилянтна. От разстояние дори и лиринкс би се заблудил. Мас бе същински гений. Как съумяваше да твори подобни чудеса единствено с помощта на малката си раница?

— Открих го — продължи той, обръщайки се към Фин-Мах. — Тунелът бе рухнал и очевидно те са смятали, че е било прекалено дълбоко заровено.

Осведомителят все още изглеждаше объркан.

— За какво става въпрос? — попита Иризис. Какво ставаше?

Мас не отговори, а ги поведе край едно разклонение и надолу по тунел, обсипан с отломки.

— Внимавайте, тук подът е хлътнал.

Един участък от тунела бе потънал, подобно на резен от кухо руло. Иризис се спусна на първото стъпало, преодоля и второто, но третият къс бе потънал много дълбоко. Единствено отвор с размерите на голямо буре пиво го свързваше с пространството отвъд. По стените на дупката личаха следи от нокти, несъмнено от опитвали се да преминат лиринкси.

Иризис се поколеба. Не само можеше да заседне...

— Ако скалата се раздвижи отново, докато прекосяваме, ще ни среже като червеи.

— Вече преминах — увери я Мас. — Не е по-опасно от всяко друго място в Снизорт.

— Колко успокояващо!

Флангърс се промуши първи, сумтейки от усилие. Краката му се размахваха във въздуха. Внезапно той извика и изчезна отвъд. Фин-Мах отскочи, стиснала нож. Иризис изтегли меча си, макар че в толкова тясно пространство той нямаше да ѝ е от полза.

— Мас, ти си идиот! — разгневено кресна Флангърс. Последваха псувни, каквито дори Иризис не бе чувала. — Защо не ми каза, че отвъд подът е потънал на дължина и половина? Едва не си счупих врата.

— Аз слязох без проблеми — безразлично отвърна Мас.

— Сигурно си гуцер! Подайте ми фенера, Фин-Мах, аз ще ви улова.

Дребничката жена се промуши без проблеми. Иризис я последва с известно затруднение. В един момент русата жена бе сигурна, че ще рухне върху главата си, но протегнатите ръце на Флангърс намериха нейните.

Без никакво усилие той пое тежестта ѝ и я отпусна на земята. Сетне взе фенера и продължи да напредва сред образувалите се стъпала.

— Няма ли да помогнеш на Мас? — прошепна тя.

— Да си троши проклетата глава.

— Не харесваш нашия осведомител?

— Нещо у него ме притеснява — почти беззвучно заяви Флангърс.

Иризис погледна назад, само че шпионинът вече стоеше на крака под дупката, сякаш бе прелетял. Мас изтупа дрехите си и пое напред, вземайки фенера.

— Той е странен — тихо каза Иризис. — Работата му е винаги съвършена, но няма нито един приятел, ако не броиш Флид. Храни се сам и дори спи сам, ако изобщо спи.

— Може би му е достатъчно да представлява съвършеният шпионин — каза Флангърс. — Това е уединена професия.

— Почти стигнахме! — извика Мас. — Размърдайте се.

Струпах се в малка, кръгла пещера, чийто таван представляваше естествен купол от пясъчник. Малък предмет, напomniaщ обърнато сомбреро, бе поставен на невисок пиедестал в средата на помещението. Над кафеникавия му пън се разгръщаше жълтеникава гугла. Въпросният предмет бе изработен в лиринкски схематизатор.

Фин-Мах спря.

— Мирум, пази изхода. Мас, провери за други входи. Флангърс, опитай да го отделиш от пиедестала.

— Няма друг вход — рече Мас.

— Какво е това? — попита Флангърс.

— Нарича се финадр — обясни перквизиторът. — Враговете ги използват, за да черпят енергия от полето. Ще го вземем, за да го изследваме и узнаем повече за начина му на функциониране.

— Лиринксите са се опитали да го достигнат — отвърна Флангърс. — Вероятно е, че те ще ни изчакват да излезем.

— Тогава ще бъде време да изпълниш дълга си, войнико — каза Фин-Мах.

Високият ратник хвана предмета, но пръстите му се хлъзнаха.

— Не мога да го захвана стабилно — промърмори той.

Иризис също го докосна. Финадрът притежаваше известно сходство с възлопресушителя, който тя бе помогнала на Флид да разруши. Само че сегашното устройство бе меко на допир и отстъпваше под докосването й, за да отскочи обратно след отдръпването на ръката.

Флангърс го обгърна и се напрегна, но ръцете му отново се изхлузиха. Фин-Мах стоеше от дясната им страна и оформяше очертания във въздуха. Каквато и магия да подемаше, дано да се задействаше бързо, помисли си оглеждащата се Иризис.

Флангърс изтегли меча си.

— Не го повреждай! — извика Фин-Мах.

Той плъзна острието под основата на пънчето. Моравият ръб се отдръпна, разкривайки бяла основа. Флангърс приключи движението си и отдели финадра. Разнесе се сладникава и мускусна миризма.

Иризис го улови в ръцете си. Устройството бе по-тежко, отколкото предполагаше видът му. Основата се изви към пиедестала, опитвайки да се прикачи обратно, само че Флангърс още не бе изтеглил острието.

От шапката на гъбовидния предмет започна да капе жълтеникаво желе. Фин-Мах изблъска Иризис встрани, нахлузи черна торба над финадра и бързо я стегна. При нарамването дребната жена залитна за момент, сетне бързо се отправи обратно към срутването.

— Аз ще мина първа — каза тя, достигайки стената.

Флангърс ѝ помогна да се качи.

— Стойте нащрек.

— Не се притеснявай. — Фин-Мах започна да пропълзва. — Безопасно е.

— Би трябвало — рече Иризис. — Лиринксите изключително силно искат финадра, така че ще ни позволят да им го занесем.

Флангърс помогна на Мирум и Иризис, сетне Мас съдейства в изкачването на самия него.

— Нужна ли ти е помощ? — запита войникът откъм дупката.

— Ще се оправя — отвърна осведомителят.

— Бързо! — извика Фин-Мах. — Не бива да губим време.

С рев лиринкс изникна край разклона. Мирум веднага се хвърли насреща му, също крещейки. Острието на меча му иззвънтя при сблъсъка си с бронирана плочка, нещо разсече въздуха и в следващия момент ратникът отстъпваше, опитвайки да се защити срещу двама лиринкси.

Той се подхлъзна и с ругатня залитна. Иризис бе сигурна, че това е краят му, но тогава войникът скочи напред и забодя меча си в корема на първия лиринкс. Острието потъна дълбоко в цепнатината между

едрите люспи. Създанието политна назад, събаряйки другаря си. Преди вторият лиринкс да е успял да се надигне, Мирум бе прерязал гърлото му.

— Ще поемем надясно — каза Фин-Мах. Понесла финадра, сега тя вървеше най-отпред.

— Добро изпълнение — обърна се Иризис към Мирум.

— Чист късмет — отвърна той. — Вече се виждах мъртъв.

— Нищо чудно това действително да се сбъдне. Изходът е още далече.

— Нищо чудно това да се отнася и за двама ни.

Тунелът се отправяше стръмно надолу. Беше тъмно, но пътят им бе осветен от червеникаво сияние, струящо от юмрука на Фин-Мах. Изглежда тя си служеше с енергията на другия кристал.

Трудно им беше да тичат по нанадолнището. По средата на пътя подът под краката им премина от камък в застинал асфалт. Крачките станаха опасно лепкави, всяка стъпка заплашваше да ги прекатури. Мирум изглеждаше изтощен, Фин-Мах се олюляваше под тежестта на торбата, а Флангърс потръпваше при всяко движение. Раните му бяха започнали да кървят. Мас отново бе изчезнал.

— Не трябва ли да изчакаме осведомителя? — попита Иризис.

— Той умее сам да се грижи за себе си — отвърна Фин-Мах и премести торбата върху другото си рамо.

— Да помогна? — предложи другата жена.

Перквизиторът поклати глава.

Все още се отправяха надолу. Във въздуха около тях започваше да се стеле дим.

— Много ли остава? — рече Иризис. Притесняваше се, че Флангърс няма да издържи. В такъв случай Фин-Мах без колебание би го изоставила.

Перквизиторът не отговори, което си беше притесняващо. След пореден завой наляво подът, стените и таванът внезапно изчезваха. Иризис отскочи в последния момент. Флангърс рухна отгоре ѝ. Фин-Мах издигна ръка, за да изведе детайлите от мрака.

Широка пукнатина разсичаше пътя им. Твърдият асфалт, който тук не беше особено твърд, бе неотдавна разкъсан от наплива на някаква сила. Тунелът продължаваше отвъд осем дължини. Отвъд грубостта на разкъса смолистите стени на ямата бяха гладки. Дъното

се губеше в мрака, но и при повече светлина надали би било видимо — пропастта изглеждаше дълбока. Черната безкрайност се простираше не само надолу, а и встрани.

Над пропастта се издигаше набързо струпан смолен мост, чиято обърната арка бе дебела цяла дължина, но не бе по-широка от хълбоците на Иризис. Върху моста личаха лиринкски следи.

— Какво е станало тук? — промърмори Флангърс и предпазливо протегна ръка към раните си. Пръстите му изникнаха окървавени.

— Експлозията на възловата точка трябва да е разкъсала земята — каза Фин-Мах.

— Или Голямата сълзевина се е разместила надолу — промърмори Иризис — и е пропукала кората си. Във всеки случай този мост е тук отскоро.

— И всеки момент може да се натъкнем на още лиринкси. — Фин-Мах се приближи до ръба, издигнала кристала си.

Едновременно с думите ѝ от другата страна на моста изникна сянка. Огромен лиринкс разпери крилете си и се усмихна широко.

Зад тях Мирум изтегли меча си. Иризис веднага се обърна назад. Друг лиринкс се приближаваше в гръб. Зад него изникна трети. Бяха пленени.

— Аз ще тръгна първи — каза Флангърс и извади оръжие. — В крайна сметка затова съм тук.

— Спри. — Фин-Мах бе пхнала ръка в джоба си. Тя косо погледна към Иризис, за да поиска доверие, а после продължи: — Когато ви дам знак, затворете очи.

Перквизиторът леко пристъпи напред върху моста. С положението си той напомняше въжен.

Едрият лиринкс все така стоеше на ръба. Очите му проблясваха под светлината на перквизиторския кристал. В лявата си ръка той държеше нещо, което Иризис не можеше да различи. Но бе в състояние да усети силата на създанието. Насреща си нямаше обикновен лиринкс. Много от тези същества умееха да се възползват от Тайното изкуство, но почти всички тези мистици използваха таланта си за летене. С този лиринкс не беше така. Излъчващото се от него могъщество не отстъпваше на значимите човешки и аахимски магьосници. А предметът, който стискаше в ръката си, изглеждаше мощен.

— Ще ми е нужна малко помощ, майсторе — напевно отбеляза Мирум.

Иризис рязко се извъртя. Двамата лиринкси продължаваха да напредват по тунела. Тя изтегли меча си и застана до войника. С периферното си зрение виждаше застаналата върху моста Фин-Мах, стигаща едва до кръста на лиринкския гадател.

Създанието нададе дълбок рев, който отекна странно сред стените. Лявата му ръка се издигна нагоре, извила длан. Иризис почувства горещо сияние върху бузата си. Подът под краката ѝ започна да се смекчава. Тя инстинктивно повдигна крак, а когато го отпусна, повърхността вече се беше втвърдила. Потънал дълбоко, другият ѝ крак не помръдна. Бе попаднала в капан.

Тя дръпна с все сила. Мускулите на крака ѝ припламнаха болезнено, но нищо не се случи. Стоящите насреща им лиринкси също бяха затънали, само че те изглеждаха достатъчно силни, за да се измъкнат.

Мирум изруга и започна да сече земята с меча си. Иризис стори същото, като се опитваше да държи под око моста и враговете. Флангърс бе потънал по-дълбоко, а Фин-Мах бе хлътнала до глезените. Тъй като тя не носеше меч, нямаше как да се освободи.

Флангърс срязва връзките на ботушите си, измъкна крака и изтича на моста.

— Върни се — извика Фин-Мах. — Не можеш да ми помогнеш.

— Тогава ще умра, докато се опитвам. — Той започна да удря крехкия материал около ботушите ѝ, разпръсквайки късчета.

— Вземи това и върви! То е по-важно от мен. — Жената му подаде тежката торба.

Флангърс я прикачи към колана си, но продължи да сече. Торбата го удряше по прасците.

— Няма къде да бягам, перквизиторе.

— Върви! — изрева тя. — Това е заповед, войнико.

Беше прекалено късно. Лиринкският мистик напредваше към тях, макар и колебливо. Може би не бе сигурен, че мостът ще издържи тежестта му. Пукнатината бе опасно място за летене.

— Настоящият момент е подходящ да употребите онова, което пазехте за краен случай! — извика Иризис, все още сечаща да освободи крака си.

Фин-Мах остана неподвижна, стиснала сияещия кристал.

Защо лиринкският магьосник просто не ги атакуваше? Иризис успя да се освободи. Ботушът ѝ се измъкна заедно с прилепнал към подметката къс, който жената удари. Може би създаването искаше да ги плени живи? Надали — останалите лиринкси бяха полагали значителни усилия за убиването им. Сигурно финадрът представляваше причината за предпазливостта му.

Едрият лиринкс се приближи и посочи торбата. Мостът трепереше под тежестта му.

Фин-Мах бе стиснала зъби. Макар и ужасена, тя не трепваше, от което Иризис не можа да не се възхити.

Зад Иризис долетя рев. Един от лиринксите се отскубна и скочи. От крака му капеше кръв. Мирум, който все още бе затънал, замахна рязко. Лиринксът се приземи тежко върху ранения си крак, залитна, но успя да запази равновесие и да избегне удара на Мирум. Сетне създаването го сграбчи и го притисна към бронираните си гърди. Пропукаха ребра и войникът полетя към земята, отнасяйки лиринкса със себе си. Огромната паст полетя към главата на боеца. За момент Иризис отново се озова върху стената на фабриката, когато лиринкс се бе опитвал да я отвлече. Тогава единствено героизмът на Ксервиш Флид я беше спасил.

С цялата си сила тя стовари меча си върху тила на създаването. Бронята се пропука и главата на лиринкса се удари в земята. Там той остана да лежи неподвижно, но може би ударът само го бе зашеметил. За да се подсигури, Иризис заби меча си между ребрата му.

С усилия, обединили цялото нейно старание и това на Мирум, двамата успяха да изместят мъртвото туловище. Клетият войник не можеше да се изправи на крака. Междувременно вторият лиринкс продължаваше с опитите да се измъкне. Тъй като войникът все още бе затънал, Иризис се зае да изрязва земята около ботушите му.

Едрият лиринкс почти бе достигнал Фин-Мах. Мостът се разклати. Създаването протегна ръка към нея. Тя не откъсваше поглед от него.

Тогава перквизиторът хвърли кристала към тавана на пукнатината и изкрещя:

— Затворете си очите!

Иризис, която бе започнала да следи полета на кристала, побърза да изпълни заръката. Експлозията светлина си проправи път през клепачите ѝ, за да залее съзнанието ѝ с кървавочервени пулсации. Тя замаяно отвори очи и видя как мистикът полита от моста. Крилете му се разпериха веднага, но в сантенарската гравитация те не бяха достатъчни, за да предоставят полет без помощта на Изкуството. А експлодираният кристал бе изпълнил етера с екоти, които не позволяваха почерпването на енергия от далечно поле.

Мостът омекна и започна да потъва под нозете на Фин-Мах. Тя успя да събуе единия си потънал ботуш и започна да дърпа другия. Флангърс се отправи към нея.

— Върни се — изпищя тя. — Спаси финадра.

Дори и в самия край тя мислеше за дълга си. *Тя е много по-добър човек от мен*, помисли си Иризис.

Мостът се оттичаше към средата си, изтънявайки. Много скоро щеше да се разкъса и да запрати Фин-Мах към бездната. Флангърс продължаваше да се прокрадва към нея, ала в мига, в който сграбчи протегнатата ѝ ръка, мостът се скъса. Жената падна, повличайки войника със себе си. Той се вкопчи в поддалия край на кривата, сетне изчезна в мрака. Иризис чу удара им в стената, придружен с приглушен вик. После настъпи тишина. Покри ги пълен мрак.

— Случайно да носиш огниво в джоба си? — Гласът на Мирум долиташе близо до нея.

Тя извади кремъка и създаде няколко искри, за да ориентира спътника си.

— Вземи. Какво стана с другия лиринкс?

— За последно го видях все още затънал. — Той запали фенер. Създанието действително лежеше на пода. Единият му крак бе извит под ъгъл, показващ счупен глезен. Ръцете му бяха притиснати към очите, изпод пръстите се стичаше кръв. — Явно си е прогорил очите. Те не обичат ярката светлина. — Мирум насочи меча си към незащитеното му гърло.

Иризис се извърна. Това трябваше да бъде сторено, но не означаваше, че тя трябваше да гледа.

— Донеси фенера, когато приключиш. Трябва да открием финадра и евентуално зверчето. Макар да не виждам как ще излезем.

— Усещам свеж въздух — лаконично отвърна Мирум. — Сигурно идва от другата страна.

— Няма да ни е полза, щом не можем да достигнем до него. Освен ако нямаш въже в раницата, с която толкова категорично отказваше да се разделиш?

— Имам. — Той извади дебела намотка, привърза единия край около себе си, а другия около нея. — Хубава гръд имаш, Иризис.

— Това е най-близкият допир до нея, който ще получиш — с весела усмивка заяви тя.

Мирум го прие философски:

— Поне ще мога да си мечтая.

— Надявам се да доживееш до още много мечти.

— Започни да се спускаш, аз ще те държа.

— По-тежка съм, отколкото изглежда.

Той я огледа.

— Ще се справя.

— Така да бъде. Но не се разсейвай с мечти. Мисли за въжето.

Беззъбата му усмивка се разшири:

— Как изобщо налагаш толкова условия, след като аз ще те изтеглям?

Войникът внимателно я спусна над ръба, който се оказа издаден по-напред от самата скална стена. Иризис протегна фенера, макар че жълтеникавото му сияние почти не разсичаше мрака. Край нея долиташе горещ полъх. При поклащането си тя забеляза някакво сияние далеч под себе си. Приличаше на лава, но не беше. Асфалтът гореше. Ако тя попаднеше някъде близо до него, щеше да я сполети отвратителен край.

Припомняйки си звука, последвал падането на двамата, Иризис насочи светлината към самата скала. Тук стената бе прорязана от стръмни издутини, нахъсвани от тесни платформи. На места нахъбените отломки от разкъсването притежаваха остротата на стъкло. Тя потръпна само при мисълта за евентуален сблъсък с тях.

Трудно ѝ беше да вижда, защото черната повърхност поглъщаше почти цялата светлина. Тъй като не можеше да се приближи достатъчно до стената, Иризис започна да се люлее на въжето.

— Добре ли си? — извика Мирум.

— Да. Но не виждам почти нищо. Смъкни ме още няколко дължини. И, Мирум?

— Да?

— Дръж си очите отворени.

Той изсумтя.

— Проклетият фенер е у теб!

— Горе трябва да има и още един.

Сега въжето бе достатъчно дълго, за да й позволи да достигне един от острите ръбове на стената. Тя го хвана близо до основата и се намести върху тясна платформа.

— Стъпила съм! — извика Иризис, за да обясни внезапното олекване на въжето. — Отпусни ми още малко.

— Дадено.

Жената започна да пристъпва наляво, докато не достигна края на издатината. Тук в стената започваше гладък участък, който се спускаше чак до пламтящата пукнатина. Ако Фин-Мах и Флангърс бяха паднали там, с тях беше свършено.

Иризис пое в другата посока, промушвайки се край застинали шипове с различна големина и форма. Тук пред нея се простираше поредица от неравномерни стъпала, някои почти с нейния ръст. Тя издигна фенера и погледна надолу.

И тук нищо. Малко по-надолу неравномерна форма нарушаваше посоката на стърчащите късове. Това сигурно бе мостът, но тела не се виждаха. Под нея стената се извиваше в шипеста могила — петнадесет крачки дълга и десет широка. Четвъртият ѝ край представляваше самата стръмна скала, а останалите три отвеждаха наклона си към пропастта. Фенерът на Иризис се наклони, изляха се няколко капки горещо масло. До нея долетя слаб стон.

— Фин-Мах? Флан...

Нямаше отговор.

— Открих нещо — извика тя към Мирум. — Спусни ме още няколко дължини, бавно.

— Не остана много въже — предупреди мъжът.

— Отпусни колкото има.

Поклащайки се, Иризис продължи пътя си надолу, оттласквайки се от скалните остриета с крака. Колко ли стабилна беше стената? Може би един лек удар щеше да се окаже достатъчен за срутване.

Когато ботушите ѝ докоснаха равен участък в иглената издутина, въжето бе свършило. В светлината на фенера Иризис веднага различи Фин-Мах. Дребната жена лежеше между две образувания. Главата ѝ бе заела странен ъгъл. Изглежда си бе счупила врата.

— Фин-Мах? — Иризис я докосна по бузата.

Другата жена отвори очи и бавно ги насочи към въжето, пристегнало Иризис. Тя размърда глава.

— Не очаквах да те видя тук — рече тя с немощен и неясен глас.

— Дойдох за финадра — хладно каза Иризис. — За да изпълня дълга си, разбира се.

— Разбира се — повтори Фин-Мах. — Помогни ми. Заклещена съм. — Тя опита да повдигне ръка, ала крайникът се отпусна обратно.

— Помислих, че вратът ви е счупен. — Иризис приближи фенера по-близо. Едната зеница на Фин-Мах бе по-широка от другата, което показваше мозъчно сътресение.

— Щеше да се зарадваш.

— Не ви мразя — поде Иризис.

— Сега не е моментът, майсторе! — Завалила последната дума, Фин-Мах се огледа объркано. — Главата ме боли.

Иризис остави фенера и изправи другата жена на крака. Коленете на перквизитора се подвиха.

— Къде е Флангърс? — попита Иризис, крепейки я с една ръка.

— Кой?

Тя развърза въжето, подпря другата и започна да го привързва около нея.

— Какво... правиш? — Фин-Мах звучеше още по-задачено.

— Измъквам ви.

Иризис провери възлите още веднъж, сетне изкрещя:

— Мирум! Фин-Мах е жива. Пригответи се да я изтеглиш. Готов ли си?

— Готов съм.

Въжето се опъна и Фин-Мах започна да се издига във въздуха, отпусната като парцалена кукла. Главата ѝ отново се върна в онзи неприятен за окото ъгъл.

Иризис се обърна и започна да си проправя път сред черните острини. Парченца хрущяха под крака ѝ.

— Флангърс?

Той лежеше в безсъзнание в задната част на могила, заобиколен от отломки. На тила му се издигаше цицина, следствие от сблъсъка с пода, но това не изчерпваше най-сериозните наранявания. Дълъг къс се бе врязал лошо в дясното му бедро, поемайки успоредно с костта. Имаше много кръв, но не толкова, че да показва разкъсана артерия. Той щеше да оживее, но щеше да представлява истинско чудо, ако раната му не се инфектиреше. Иризис можеше да пъхне три пръста в нея.

И още по-голямо чудо щеше да бъде издърпването му до ръба. А дори и да успееше, щяха да изникнат проблеми с въжето — то не бе достатъчно дълго, за да достигне пода.

Тя леко го разтърси, но Флангърс не помръдна. Изглежда бе паднал лошо. Но дишането му бе стабилно, а зениците му не показваха увреждания. Щеше да се възстанови. Освен това торбата с финадра все още бе привързана към кръста му. На допир устройството не изглеждаше увредено. Но дали малкото плътформирано създание бе извадило същия късмет?

Иризис започна да проверява джобовете му и откри, че съществото е мъртво — изглежда Флангърс се бе приземил върху него. Тя захвърли телцето. Ето че рискът, заради който петима бяха погинали, се бе оказал напразен.

Иризис успя да го намести в седнало положение. Съжаляваше, че най-напред бе изпратила Фин-Мах. Флангърс бе по-тежък от очакваното. Трудно щеше да го отнесе до въжето.

Тя леко го удари по бузата и го повика.

— Флангърс?

Войникът не реагира. Иризис го удари по-силно и този път той простена неясно. Тя погледна към раната. Може би болката щеше да го свести.

Иризис разреза разкъсания крачол и го насече на ивици, които задели. Сетне завъртя забилото се парче. Войникът простена. Изваждането се очертаваше лесно. Жената стисна отломъка и рязко го издърпа. От раната веднага бликна кръв. Иризис пъхна два пръста вътре, дирейки останали парченца, и откри едно. Други фрагменти май нямаше.

Флангърс простена и отвори очи.

— Какво си мислиш, че правиш? — промърмори той. — Извади си ръката от крака ми!

Върху лицето му изникна забавно изражение, изглежда породено от осъзнаването на казаната глупост. Сетне очите му отново се затвориха.

Откъм бездната долетя тихо приплясване. Иризис повдигна фенера, но не видя нищо. Сигурно въжето бе издало този звук, удрайки се в стената.

Тъй като не разполагаше с нищо, с което да зашие раната, тя пристегна крака му с едно от отрязаните парчета. Притокът на кръв намаля. С останалите ивици Иризис го превърза.

— Флангърс! — настойчиво каза тя. — Трябва да се изправиш.

Той не отвори очи.

— Не мога.

— Длъжен си, Флангърс.

Войникът проплака от болка, когато се опита да се надигне. Иризис приклекна и подложи рамото си, а после му помогна да се изправи, прегърнала го през кръста. Двамата бавно се отправиха към ръба и леко залитнаха, когато жената се огледа за въжето. То не се виждаше.

— Мирум?

В зова ѝ се бяха прокраднали нотки на паника. Мина дълго време, преди той да отговори.

— Да?

— Намерих Флангърс. Той е ранен зле. Къде е проклетото въже?

— Идва. Има известни проблеми тук.

И отново се разнесе онзи звук, чието ехо зашепна из пропастта. По гърба на Иризис пролазиха тръпки.

— Побързай. Това място е отвратително.

Краят на въжето се появи и се отправи надолу. Под светлината на лампата то приличаше на кафеникава змия.

Иризис остави фенера, хвана въжето и започна да го омотава около гърдите на войника. Флангърс с мъка се удържаше в съзнание. Пръстите му болезнено се бяха впили в раменете ѝ, а коленете му се подгъваха. Всичките му усилия отиваха в тази насока.

Трудно ѝ беше да стегне възел, когато отгоре ѝ се опираше подобна тежест, но Иризис все пак успя.

— Готово е. Дърпай!

Въжето се опъна.

— Тежи, негодникът! — долетя гласът на Мирум.

— Накарай Фин-Мах да ти помогне.

— Тя припадна.

Пърхането долетя отново, по-близо, последвано от звук, подозрително напомнящ стържене на нокът върху скала. Лиринкски нокът.

— Побързай — кресна тя. Не съумя да прикрие страха си. — Онзи лиринкс е още жив.

С разклащане Флангърс се отправи нагоре, спря, отново се отдалечи. Стичащата се по крака му кръв започна да капе от ботуша. Скоро той премина отвъд границите на светлината. Тогава Иризис насочи фенера надолу, опитвайки се да различи създанието. Може би не лиринксът напредваше към нея. В недрата на света се криеха още по-зловещи създания, поели по неприятните си дела. Всякакви чудовища бяха достигнали Сантенар във времето, когато Пътят между световите бе стоял отворен, а също и в други моменти от митичното минало. Не всички от тях споделяха войнолюбието на лиринксите. Но ако бяха раздразнени, ако се почувстваха нападнати...

ДЕСЕТ

— Престани! — смъмри се сама Иризис. — Не влошавай нещата излишно. Това е само лиринксът.

Само лиринксът! Дори и ранено и неспособно да използва Тайното изкуство, създанието представляваше повече от достатъчна заплаха. Тя отново плъзна поглед по неравната скала, само че бе невъзможно да открие тъмнокожо същество в мрака. Лампата ѝ започна да потрепва, разхвърляйки заплашителни сенки. Иризис я разклати леко и по звука прецени, че маслото е на привършване.

Ново простъргване, много по-отчетливо, последвано от гърлено ръмжене. Посоката бе трудна за определяне, но несъмнено източникът не се намираше далече.

— Къде си? — изпищя тя. — Покажи се!

Ехото имаше остър тон, който я ужаси. Тя започваше да губи самообладание. Успокой се. И друг път си изпадала в опасни ситуации, но си се измъквала от тях. И сега ще успееш.

Това не помогна. Иризис получаваеше възможност да се прояви, когато трябваше да реагира моментално, без да мисли. Чакането не бе най-силната ѝ страна, защото ѝ оставяше време да размишлява над слабостите си.

Тогава направи нещо. Поеми инициативата. Недей да стоиш и да хленчиш.

Тя изтегли оръжието си и го размаха. Разсичащото въздуха свистене я поуспокои. Жалко само, че бе тренирала толкова малко с меч. Бе посветила по-голямата част от тренировките във фабриката на стрелба с арбалет. Но в настоящата ситуация подобно оръжие би се оказало безполезно, защото Иризис не можеше да види целта си. А лиринксът не бе възпрепятстван по подобен начин. Дори и сред пълен мрак обонянието му щеше да му позволи да нанесе точен удар.

— Как върви, Мирум?

— Почти съм готов. Казах ти, че е тежичък.

Тя понечи да го подкани да побърза, но прехапа език. Мирум правеше всичко по силите си, освен това беше и ранен. Иризис започна да се разхожда върху платформата. Последната имаше

приблизителната форма на мозък, от който стърчаха шипове. Тези особености значително затрудняваха маневреността. Жената понечи да разсече отломките с меча си, но осъзна, че те биха пречили и на лиринкса. А може би бронята му щеше да го защити от тях?

От известно време припърхването не се бе разнасяло, което бе още по-притеснително. Защо се бавеше създаването?

Без Изкуството лиринксът сигурно бе паднал отдавна. Може би тя бе чула предсмъртния му полет. Иризис повдигна фенера, за да погледне надолу, ала в този момент той угасна. Повторното запалване се оказа неуспешно. Маслото беше свършило.

Тя мрачно хвърли фенера надолу. Полетът му продължи няколко мига, след което се разнесе острият звън на строшено стъкло — сблъсък в стената или някакъв стърчащ ръб. След още няколко мига парчетата достигнаха и дъното.

— Добре ли си, Иризис? — отекна гласът на Мирум.

— Изхвърлих фенера. Къде е въжето?

— Спускам го.

Мракът не бе непрогледен. Ако погледнеш право нагоре, Иризис можеше да различи слабо сияние. Изглежда Мирум бе запалил нов фенер.

Тя опипом се приближи до самия ръб и надникна. Под нея изникна бледа светлина, а после изчезна. Приличаше на отражението на възряло се око.

Иризис отмести поглед за момент, отново погледна. Мътният блясък изникна пак. Жената протегна ръце, дирейки въжето. Чуваше как то се плъзга по скалата.

Разнесе се пукот на втвърден асфалт. Иризис би разпознала този звук навсякъде. Ново пропукване. Лиринксът не беше мъртъв и се отправяше към нея.

Тя отново потърси въжето, но не намери нищо. Русата жена се издигна на пръсти и размаха въоръжената си ръка. Върхът на меча ѝ докосна нещо. С другата ръка тя хвана края на въжето и го дръпна към себе си.

Под нея се надигна огромна сянка, разперила едното си крило. Пропукаха още шипове. Иризис се извъртя. Под тежките стъпки на създаването скалната площадка трепереше. Лиринксът не бързаше, защото можеше да я вижда ясно.

Жената усети раздвижването на въздуха, можеше и да надуши горещия дъх на съществото. Нямаше време да се привързва. Тя пусна въжето и описа полукръг с меча си. Сянката, несъмнено лиринкс, продължи напредването си. Мечът ѝ се вряза в бронираното му бедро и се заклеши там.

— Иризис! — извика Мирум.

Тя нямаше време да отговаря. Рязко освобождавайки меча си, Иризис направи крачка назад и застина. Бе застанала на ръба. Дали нямаше да успее да го примами? Малко вероятно. В тъмното лиринксите виждаха по-добре от хората. Тя закрачи встрани, запомняйки мястото на въжето. Щеше да ѝ е трудно да го намери повторно, ако го изгубеше.

Иризис едва не се препъна в малка издуптина, чиято чернота я бе направила невидима в мрака. Тя замахна към вражеските очертания и отново засегна бедрото. Лиринксът замахна в отговор, макар и слабо. Изглежда бе ранен зле. Жената опита по-висок замах и този път върхът на меча ѝ потъна в нещо меко. Този път мечът бе потънал между стомашните люспи. Разнесе се гълголене. Иризис се надяваше, че звукът е бил породен от вътрешностите на съществото.

Сянката се приведе със стон. Младата жена веднага прибра меча си и заднишком отстъпи до въжето. По някакво чудо успя и да го намери. Тя започна да се издърпва нагоре, колкото се може по-нагоре. Но това не бе достатъчно. Ръцете ѝ не разполагаха с нужната сила, а люлеещата се торба пречеше допълнително. Оставаше ѝ единствено да се придържа.

Лиринксът скочи към нея и пропусна. Пръстите му бегло докоснаха въжето. Едно дръпване щеше да повали и нея, и Мирум в пропастта. Иризис омота въжето около лявата си китка, вкопчи се с колене и замахна надолу.

Нейният удар също пропусна. Този път лиринксът улови въжето и започна да дърпа, но леко. Изглежда най-напред възнамеряваше да се сдобие с финадра, преди да я захвърли в бездната. Но Иризис нямаше намерение да му позволи — тя прокара меча под свитите си колене. Останал да стиска късото си парче, лиринксът рухна по гръб, строшавайки гъсталак от остри образувания. Жената се изкачи още два лакътя, но силите ѝ свършиха.

— Мирум! — изпищя тя. — Издърпай ме бързо! Проклетият лиринкс е още тук!

Мълчание. Въжето потръпна, сетне спря. Лиринксът скочи към нея и пропусна. Без да я изпуска от очи, той се подготви за втори удар. Оставаше ѝ единствено да държи меча си насочен надолу и да се надява.

Създанието скочи отново. Ноктите му изсвистяха във въздуха точно под увисналата торба. Иризис я дръпна нагоре. Нокът раздра ботуша ѝ и го отскубна. Тя сама свали другия си ботуш, за да замери лиринкса с него, но пропусна.

— Мирум! — пронизително извика Иризис. — Ако не ме издърпаш, умирам.

Въжето се измести две дължини, преди да спре. Това бе достатъчно, за да я отдалечи от достъпа на съществото, но породило у нея опасението, че със строшените си ребра Мирум няма да е в състояние да я доизтегли. Ами ако той отдавна бе убит и в момента някой лиринкс я теглеше? Празният ѝ стомах се сви. За тази възможност не се бе сецала по-рано.

Нещо блесна в слабата светлина, преди да профучи край ухото ѝ. Лиринксът я бе замерил с отчупен къс, метнат като копие. Втора отломка прелетя по-далеч. Но тези късове бяха лоши снаряди, трудни за прицелване.

Въжето отново се раздвижи, с което породило у Иризис слаба надежда, че тя може и да успее. Тогава припърхването се разнесе отново. Долята и звук, напомнящ бързо издишване. Какво ли бе намислил лиринксът сега?

С по-рязко фучене съществото се издигна във въздуха. Сега бледата светлина на фенера го обгръщаше. Под устремните удари, които крилете му нанасяха на въздуха, въжето започна да се разклаща. Това постижение изглеждаше невъзможно, защото едното му крило бе разкъсано на две места, а окървавената му глава имаше деформирана форма. И тъй като тук лиринксът не можеше да си служи с Тайното изкуство, очевидно във въздуха го задържаше единствено удивителната му воля.

Вцепенена от ужас и неволно възхищение, Иризис наблюдаваше как съществото се приближава към нея. Подобно постижение бе безпрецедентно.

Собствената ѝ сила чезнеше. Дори и с две ръце ѝ беше трудно да се задържа. Бе прибрала мечата си, защото нямаше как да се защити с него. Раздвижените от крилете пари я обляхнаха и насълзиха очите ѝ.

Тя грабна разнищения край на въжето и бързо го стегна около кръста си — в случай че атаката я принудеше да изгуби хватка. Лиринксът се поклащаше във въздуха, на моменти по-бавно, но неумолимо се приближаваше.

Жената погледна нагоре. Нямаше как да определи кой — или какво — я изтегляше. Съществото се издигна над нея, борецко се да се задържи във въздуха. След миг то се стрелна, макар че по-скоро към мястото до нея, отколкото към нея самата. Явно не искаше да изгуби финадра.

Тя се опита да се отгласне в противоположна посока. Въжето се раздвижи, но не достатъчно — лиринксът успя да я сграбчи за ръката.

Но Иризис успя да се отскубне. Изглежда това наруши крехкото му равновесие, защото създанието побърза да се отдалечи, още по-бързо размахало криле.

Този път съществото атакува от другата страна. Проблясващи струйки слюнка се стичаха от раззинатата му уста. Явно се уморяваше бързо. Щом толкова малка намеса бе достатъчна, за да попречи на концентрацията му, една по-директна атака би се оказала достатъчна за отървяване от него.

Лиринксът се понесе към нея. Иризис сви крака и ги изстреля към главата му, както бе сторила с лиринкса, нападнал я във фабриката. Но въжето се разклати и мощният ѝ ритник само побутна създанието по челюстта. Едновременно с това жената не успя да се задържи за въжето и падна. Спаси я стегнатият по-рано възел, само че сега тя висеше с главата надолу.

Щраквайки със зъби, лиринксът замахна с левицата си, ала не успя да грабне торбата от колана ѝ. Противно на очакванията на Иризис, въжето издържа тежестта ѝ. Тя не полетя към дъното на бездната.

Жената се залюля, прекалено уморена, за да се изправи. Лиринксът, също изтощен, се понесе към нея в последен отчаян опит.

По-обилни бяха станали лигите на умора, стичащи се по широката му гръд. С груб и отчаян вик той се хвърли към торбата, която бе увиснала край рамото на Иризис.

— Помощ! — извика жената, вторачена в проблясващата светлина, разнасяща се от ръба. Нечия фигура изникна там и размаха нещо над главата си, канейки се да го запрати. След миг предметът полетя надолу. Иризис реши, че халюцинира, защото снарядът, блъснал лиринкса по веждата, приличаше на човешка глава. Червенина заля очите му.

Крилете на ударения лиринкс нарушиха ритъма си. Той се блъсна в стената и полетя надолу, изгубвайки се в мрака.

Въжето отново се раздвижи и Иризис поднови изкачването си, все още увиснала като вързоп. Тя здравата си удари главата, докато преодоляваше ръба, сетне уморено се отпусна на земята.

— Мирум — простена тя.

Но това не беше Мирум, а Флангърс, коленичил сред малка локвичка кръв. Той изглеждаше отвратително. Обезобразен труп лежеше недалеч от тях, странно нисък, макар че сълзите на благодарност не позволяваха на Иризис да вижда ясно. А може би те бяха предизвикани от изпаренията. Фин-Мах лежеше просната малко пред строшения мост.

— Какво стана, Флангърс?

— Лиринкс. — Той бавно си пое дъх, сякаш последен, и погледна към хлътнатината в пода, където лежеше мъртвото създание. — Мирум смяташе, че го е убил. — Лазейки, Флангърс се приближи до нея. — Не беше. Онзи буквално му откъсна главата.

— Значи не ми се е привидяло, че нея хвърли по лиринкса?

— Това беше първото, което ми попадна. Бедният. Беше свестен човек и добър войник. — Той се отпусна на земята, безсилен дори да повдигне глава.

— Фин-Мах също ли е мъртва?

— Не зная.

Иризис пропълзя до другата жена и с два пръста докосна шията й.

— Жива е. — Сетне тя надникна през ръба. — По-добре да тръгваме. Няма да се изненадам, ако онзи лиринкс изникне отново.

— Ти върви — каза Флангърс. — Аз не мога да ходя.

— Тогава пълзи, защото няма да те оставя. Ти ме спаси. Имаш ли представа как да се измъкнем?

Пръстът му посочи надясно.

Тя различи редица издатини, които се намираха достатъчно близо една до друга, за да бъдат сметнати за път, макар и опасен.

— Аз ще пренеса Фин-Мах. Ти вземи торбата и въжето. — Иризис откачи финадра и му го подаде.

— Не мисля, че ще мога.

— Опитай — настоя тя. — Сама няма да успея.

И този път загатването на дълга тласна Флангърс към нещо, което иначе не би било достижимо. Той наистина заслужаваше да се нарича герой. Жалко, че подобна храброст биваше прахосвана в тази безсмислена война.

Самата Иризис също се изненада от себе си, успявайки да повдигне Фин-Мах на раменете си. Тя пое, опитвайки се да не мисли за предстоящия път. Напредъкът бе убийствен. На няколко пъти ѝ се налагаше да избутва тялото на другата жена върху следващия ръб, надявайки се, че той ще се окаже достатъчно стабилен. След съкрушителни двадесет минути бяха достигнали другата страна. Черната паст на продължаващия тунел зееше право пред тях.

Иризис се покатери вътре и подуши свеж въздух.

— Почти стигнахме, Флангърс.

Двамата клетници бавно продължиха напред и след един завой изникнаха в средата на дълбока и тясна яма. Небето започваше да се развиелява, макар нощта все още да не си бе отишла.

— Най-сетне — каза Иризис, накуцвайки с окървавени и лепнещи крака. Тя се огледа. — Къде е въздухоплавът?

— Това не е ямата, в която се спуснахме — каза Флангърс, който се бе пооживил. — Изникнали сме в грешното място.

Иризис отпусна Фин-Мах на земята.

— Тогава ще трябва да се катерим.

Флангърс се бе загледал към върха.

— Там нещо се движи.

Двамата пристъпиха обратно в тунела. Фин-Мах промърмори, по-ясно:

— Заобиколете и... през тунела... другата страна.

— Вие сте в съзнание! — възкликна Иризис. Беше ѝ омръзнало да я носи.

Другата жена не отговори. Иризис отново я повдигна и се отправи към дъното на ямата, прекоси я и влезе в тунела, който ги

чакаше там. От отсрещната страна отворът му не се бе виждал.

След няколко минути проходът ги отведе в по-голяма дупка. Въздухоплават изчакваше от отсрещната страна, точно където го бяха оставили. Четиримата му пазачи се оглеждаха, стиснали арбалети.

Иризис избута Фин-Мах на борда и сама рухна вътре, оставайки да лежи на платнената палуба. Двама от войниците пренесоха Флангърс.

Мас вече ги чакаше, загледан нагоре към ръба. Той бе приел обичайния си вид — онзи строен мъж на средна възраст, когото Иризис за пръв път бе срещнала в Госпорт — но изглеждаше някак умърлушен. *Все пак не е намерил търсеното. Интересно какво ли е било то?*

— Къде беше, когато имахме нужда от теб? — остро попита тя.

— Изпълнявах задълженията си — безстрастно отвърна осведомителят.

— Къде са другарите ни? — извика един млад войник.

— Мъртви са! — Фин-Мах опита да се надигне, но се задоволи да се облегне върху стената на каютата. — Издигни ни — прошепна тя към пилот Инуи. — Извън арбалетен обхват.

Куките бяха издърпани на борда. Инуи завъртя регулатора на газотворителя. Разнесе се тихо съскане и въздухоплават започна да се издига. Скоро дъното на ямата остана далеч под тях. И тъкмо навреме. Отряд от стотина войници бе навлязъл през разбитата източна стена и се отправяше към ямата. Нашествениците спряха и някой сред тях започна да маха. Инуи се обърна към Фин-Мах.

— Дават ни сигнал. Мисля, че искат да се приземим.

— Продължавай! — отвърна другата и се изправи на крака. Тя се вкопчи във въжените перила, залитайки. — Имам си нареждания. Войници — обърна се Фин-Мах към четиримата, — пригответе оръжията си. Не можем да спираме.

Войниците изглеждаха неспокойни, но се подчиниха. Настръхналата Иризис побърза да вземе арбалет. Верността на тези ратници вече бе подложена на изпитание. Надали щеше да им е нужно много, за да се разбунтуват — ако Фин-Мах бъдеше заловена, те щяха да бъдат съдени заедно с нея.

На земята имаше някакво раздвижване. Фигура в черна роба размаха ръце — скрутатор, когото Иризис не разпозна. Войник

приблужи високоговорител до устата му.

— Приземете се веднага, които и да сте! — прогърмя той.

— Издигни ни по-високо! — просъска Фин-Мах. Все така вкопчена във въжените перила, тя изкрещя: — Не мога. Поела съм на специална мисия, възложена ми от скрутатор Ксервиш Флид.

Човекът с черната роба грабна тръбата.

— Вече няма никакъв скрутатор Флид. Говорим за осъдения престъпник роб Флид.

Фин-Мах възкликна сподавено. Тя се обърна към Иризис и Флангърс.

— Какво да правя сега?

— Следвайте нарежданията си — посъветва Флангърс.

— Мас? — подвикна тя.

Ейрин Мас бе приклеknал на палубата, потънал в собствените си мисли. Каквото и да го безпокоеше, то бе по-важно от неминуемата им гибел.

— Приземете се незабавно в името на скрутатор Джал-Ниш Хлар! — изкрещя онзи на земята.

— Перквизитор Фин-Мах — каза Инуи, — трябва да се спусна. Получих пряка заповед от по-висша инстанция.

Фин-Мах зарови лице в дланите си.

Щом скрутаторът бе рухнал, каква надежда имаше за тях?

— Вие рискувахте всичко за Флид — каза Иризис. — Смятате ли, че той може да се издигне отново?

Другата жена простена, но след миг се овладя.

— Скрутатор Флид ми нареди да продължа, каквото и да става с него. Така и ще направя. Каквито и да са последиците.

Иризис почувства как Смъртта прекратява работата си сред бойното поле, прокарва палец по ръба на косата си и се усмихва мрачно.

— Скрутаторите ще измъчват всички ни — проплака Инуи, решителна в отчаянието си.

— Поемам командването на този въздухоплав — процеди Фин-Мах. — Ако няма да съдействаш, ще те хвърлим долу при приятелите ти, а майстор Иризис ще се заеме с контролера ти.

Иризис се съмняваше, че ще е в състояние да го управлява, а също така не вярваше, че Фин-Мах би проявила такава жестокост. Но

пилотът нямаше как да знае това.

Инуи облиза изпръхналите си устни. Връзката ѝ с машината бе изключително силна. Пилотите и техните въздухоплави споделяха привързаността, съществуваща между операторите на кланкери и техните машини.

— Те ще убият съпруга ми и децата ми — промълви тя с глух глас.

— Не и ако бъдеш принудена — малко по-меко продължи Фин-Мах. — Флангърс, погрижи се.

Самият Флангърс също не харесваше случващото се, но взе арбалета на Иризис и пред очите на всички войници на земята го насочи към пилота.

— Това ще е краят на всички ни — зариде дребната Инуи. Тя се подчини и въздухоплавът поднови изкачването си.

— Пълна тяга на север — каза Фин-Мах.

Войниците на земята започнаха да стрелят, но въздухоплавът се намираше извън обхвата на арбалетите им. Болтовете полетяха обратно надолу. Някой изтича до стената, покатери се отгоре ѝ и трескаво започна да сигнализира към командния пункт.

— Страхувах се, че това ще се случи — каза Фин-Мах. — Без скрутатора ни остава една-единствена възможност. — Със стон тя отново се отпусна върху палубата.

Зад тях три черни въздухоплава се издигнаха от хълма до командната шатра и се отправиха след бегълците.

— А може би не ни остава нито една — каза Иризис, повдигна Фин-Мах и я отнесе вътре.

ЧАСТ ВТОРА СЪЛЗИ

ЕДИНАДЕСЕТ

Гилаелит потъваше все по-дълбоко в бездънния асфалт, а не можеше да стори нищо. Геомантията му бе безполезна без някакъв кристал, който да фокусира енергията. Той дори се бе опитал да използва един от тормозещите го камъни в жлъчката, само че камъкът се бе пръснал под напрежението. Агонията все още го измъчваше и щеше да продължи да се задълбочава. Много скоро щеше да му се прииска да умре — ако задушаването не удовлетворише предварително това му желание.

Единственият оставащ вариант бе представлявала матемантията — странният дял от Тайното изкуство, който Гилаелит бе разработил сам. Но този опит също се оказа безполезен. Матемантията бе философско Изкуство, неприложимо за директни действия, още по-малко в подобна припряна обстановка.

Гилаелит бе отвлечен от снизортския матриарх Гирил, за да помогне на лиринксите в намирането на отдавна потънало селище. Тетрархът го бе открил, но не бе смогнал да се погрижи за бягството си, защото лиринксите не го оставяха без надзор и не му позволяваха да използва геомантичните си инструменти. Впоследствие тунелът, простиращ се сред Голямата сълзевина, се бе пропукал, пропускайки горещ асфалт. Лиринксите бяха успели да избягат с реликвите си, Гилаелит също се бе опитал да ги последва, но не бе разполагал с тяхната бързина.

Той отново се обърна към числата, повдигайки произволна поредица на четвърта степен, за да разчете показаната от тях последователност. Резултатът бе изключително неблагоприятен. Тетрархът опита отново — с още по-лош резултат.

Асфалтът вече достигаше до бедрата му, прекалено гъст, за да позволи бягство. От разкъсания таван започваха да се стичат лепкави

късове, капещи върху главата и раменете на Гилаелит. Вонята на битум сграбчваше носа, гърлото и дробовете му.

Освен това субстанцията бе гореща. Не достатъчно гореща, за да опари до мехури, но достатъчно, за да предизвика отвратително усещане. И непрекъснато се влошаваше. Ако останеше жив достатъчно дълго, в един момент Гилаелит щеше да се свари като рак. За щастие, той щеше да умре много преди това. След няколко минути, когато асфалтът го обгърнеше изцяло, тетрархът щеше да се задуши.

Тогава умът на Гилаелит бе спокоен от вероятност, сякаш прошепната в ухото му: да съчетае двете си Изкуства. Геомантията не можеше да му помогне с нищо, защото той не разполагаше с кристал, с който да извлича енергия и да я фокусира. Матемантията изобщо не беше средство за насочване на сила. Но ако...

Но ако създадеше фантомен матемантически кристал и използваше него за насочването на енергия? Това беше отчаян и опасен ход, защото подобен кристал щеше да извлича и съхранява сила директно в главата му. Съвсем леко претоварване щеше да изпържи вътрешностите на тялото му — отвратителна и бавна смърт. Силно претоварване щеше да му докара агонията на страховития антрацизм, която поне щеше да трае кратко.

Самата идея за подобен кристал му се струваше чужда. Той си спомни за връзките, в които амплиметът бе оплел Снизорт. Една от тях се бе простирала и към самия Гилаелит. Дали бипирамидата не го насочваше към някакъв собствен план?

Но без кристал той щеше да умре.

Тетрархът потъна още по-дълбоко в асфалта, който напредваше към пояса му. И освен това бе станало по-горещо. За щастие той отдавна бе разработил кристалната матемантия. До този момент не бе опитвал да създаде фантомен кристал единствено с помощта на ума си. Но Гилаелит винаги бе обожавал предизвикателствата.

Той започна да изгражда кристала на слоеве, започвайки от основата. Процесът бе болезнено бавен — буквално болезнен, кисело си помисли той. По времето, когато асфалтът стигаше до кръста му, кристалът бе готов едва наполовина. Раменете на тетрарха бяха покрити от лепкави черни еполети, по челото му също се стичаше гъстота, отправяща се към очите. Опитите за почистване само я размазваха.

Едновременно с построяването на поредния слой асфалтът под краката на Гилаелит рязко се размекна. Тетрархът потъна до гърдите. Голяма бучка се стовари върху главата му и заля лицето. Лепкавата течност задръсти ноздрите. Тетрархът успя да поизчисти лик, но не и да освободи носа си.

Той извърна глава встрани и успя да поеме дъх през устата. Побързо! С приближаването към върха на кристала слоевете биваха изграждани с по-голяма лекота. Вече оставаше само един слой.

Докато Гилаелит си поемаше нов дъх, надвисналият над главата му асфалт бавно полетя надолу и го покри изцяло. И беше толкова горещо. Краката му щяха да се сварят.

Но кристалът беше готов. Гилаелит потърси източник на енергия, ала не откри — полето, изменяло се с дни, умираше. Тунелът се бе пропукал, защото финадрите не бяха смогнали да поддържат замразяването му.

Само че за замисъла му бе необходимо малко количество енергия. Тетрархът насочи диренето си в друга посока и откри носеща се нишка от полето, отделена от останалите. Той вложи тази сила във фантомния кристал, ала тя не се оказа достатъчна.

Почти не му оставаше дъх. Гилаелит откри друга нишка, по-силна. Претоварено, полето бе придобило опасна нестабилност. Но ако забавеше неминуемата си експлозия съвсем още малко...

Дробовете му трепереха за въздух. Огън припламна зад челото му. С геомантично заклинание тетрархът насочи обгръщащата го топлина обратно в сълзевината.

Той поддържа магията, докато от черепа към стомаха му не плъзна топлина — първото предупреждение за приближаващ антрацизм. Бе принуден да преустанови заклинанието. Дали това щеше да се окаже достатъчно? Започна да го обгръща режещ студ. Струваше му се, че някой го е потопил в леден къс. Околната горещина нападна черупката заледен асфалт и я пръсна на късчета.

Парчетата се отрониха от тялото му и Гилаелит се озова в пещера с напукани стени. Краката му бяха стъпили върху стабилна твърд, засмукването бе изчезнало. Асфалтът се отрони на люспи и от очите му, възвръщайки зрението. Тетрархът опря ръце на пода пред себе си и се отгласна.

Цялото тяло го болеше, а зад очите му танцуваха иглички. Изглежда бе увредил нещо в напрежението си.

Той започна да пълзи по тунела. Именно там дотичалата за него Гирил го откри. Тя го метна на рамото си, очисти последните вкоравени остатъци от асфалт върху ноздрите му и се затича обратно.

Следващите няколко часа представляваха неясна смесица от задушлив дим, тропачи крака и паникьосани лиринкси. Гилаелит не виждаше нищо, защото болката бе прекалено силна, за да позволи отваряне на очите. И освен това му беше много студено — тетрархът можеше да опише формата на замръзналите си вътрешности.

Гирил го пренасяше през множество тунели, ругаейки и сумтейки. Следваха я все повече лиринкси, които се затрудняваха да потискат ужаса си. В проходите бе избухнал пожар и те не можеха да открият изход. Но не това бе източникът на най-големия им страх. Гилаелит бе научил достатъчно от езика им, за да разбере, че те очакват нестабилната възлова точка да избухне всеки момент.

Достигнаха дъното на яма със стръмни стени. Там лиринксите изградиха жива кула, по която Гирил се покатери, понесла сандък с реликви, привързан на гърдите ѝ, и със самия Гилаелит под мишница, свит като пародия на зародиш. Миризмата на потта ѝ бе особено силна.

По време на изкачването фантомният кристал долови яростни изменения в полето, които се врязваха в предния мозък на тетрарха. Гирил промърмори нещо.

— Какво? — дрезгаво попита той, но тя не отговори. През откrehнатия си клепач Гилаелит можеше да види, че наоколо е мрачно. Студът все още го измъчваше. Отвъд стените битката все още беснееше — доказателство за това бяха стенанията на ранените, ударите на оръжия в люспи, тътенът на катапултни снаряди, врязващи се в стената и земята. На много места проблясваха огньове.

Тя се изкатери от ямата и пое, без да поглежда, за да види дали останалите я следват. Гилаелит предположи, че те са се пожертвали, за да спасят матриарха си. Или съкровището.

— Торгнадрът ще се самоунищожи — каза тя, най-сетне отговаряйки на въпроса му. — Как ли хората са успели да се промъкнат до него? Изглежда съм подценила коварството им.

В далечината повърхността на земята се изви в купол, от който избликна огнен фонтан. Гилаелит не бе в състояние да се чувства

застрашен. Можеше единствено да забележи красотата на явлението.

Матриархът тичаше с все сили — значително по-бързо от достижимия за човек бяг. На няколко пъти Гирил размахваше криле и подскачаше във въздуха, но винаги се приземяваше тежко и продължаваше да тича. Полето бе прекалено слабо, за да може тя да се издигне с такава тежест, а Гилаелит бе едър.

Той се чувстваше все по-зле. Или вътрешностите му бяха пострадали сериозно, или изпаренията го бяха отровили. Във всеки случай тетрархът бе сигурен, че му предстои да умре. Никога нямаше да разгадае огромния пъзел и да постигне истинско разбиране за земята. Животът му бе похабен. С изненада Гилаелит установи, че изпитва нарастващо разкаяние за всичко, което бе сторил и което бе пропуснал в сляпото преследване на целта си. Особено съжаляваше за Тиан.

Стомахът му се сгърчи и тетрархът повърна върху бедрото на Гирил. Тя се обърса в движение. Скоро след това, докато женската изкатерваше южната стена, небето избухна в огнена колона, която Гилаелит можеше да види и със затворени очи. Нова болка плъзна по фибрите на тялото му. С угасването си пламъкът отнесе последните излъчвания на полето. Тетрархът усети скъсването на етерната нишка, която амплиметът на Тиан бе прокара към него. Фантомният кристал се пръсна на късчета, чиито искрици породиха истинска болка. Сега Гилаелит бе наистина безпомощен. Но това нямаше значение. Нищо нямаше значение — това бе краят.

Зората на новия ден настъпи, но не прогони студа, впил се в Гилаелит от момента на онова заклинание — мразът ставаше дори по-настойчив. Сетивата му усещаха единствено полюляването на движението. С течение на времето и този усет също се изгуби, за да остави пълна празнота.

На два пъти Гилаелит дойде на себе си в достатъчна степен, за да установи, че Гирил все още тича (в първия път) и че тя тихо разговаря с неколцина други лиринкси (във втория). Тетрархът все още се чувстваше прекалено слаб, за да отвори очи. Изглежда лиринксите обсъждаха разрушаването на възловата точка. Как би изглеждало подобно явление? Какво би могло да го предизвика? И какво би станало със съдържащите се в него енергии? Надали биха изчезнали безследно.

Той чувстваше, че тук трябва да бъде извлечено заключение, само че бе прекалено замаян, за да мисли.

Дните и нощите минаваха, изпълнени с бяг, бързи срещи в сенчести пещери или мрачни гори, подтиквания към бързана. Имаше и други дела, обсъждани по-далеч от Гилаелит, но със същата настойчивост. Тетрархът бе целен с отвари и хранен от някакъв лиринкс, който изстискваше мазна каша в устата му. Сетивата на Гилаелит бяха прекалено безчувствени, за да позволят долавяне на вкуса, но впоследствие той винаги се чувстваше по-добре.

На петия ден след бягството — а може би шести — Гилаелит се почувства достатъчно добре, за да приседне. Неотдавна се бе разсъмнало. Лиринксите се бяха настанили в една гориста долина, през която се виеше река. Те бяха стотици. Непрекъснато пристигаха нови. Изглежда не се чувстваха застрашени, защото се бяха разположили спокойно, разговаряйки с глас и с цвят. Бяха струпали торбите и сандъци с реликви в средата на долината. Тетрархът се изненада, че посрещат загубата на Снизорт толкова небрежно.

Подземните галерии щяха да горят в продължение на десетки години — в чиято и полза да бе приключила битката, лиринксите нямаше да могат да се върнат там. Това трябваше да представлява удар за тях, защото Снизорт беше удобно предмостие, от което лиринксите да разгърнат настъплението си в Лауралин. Но пък избухването на възловата точка бе обездвижило и конструктите, и кланкерите, така че заплахата от преследване отпаднаше. Ако се върнеха обратно и нападнаха под прикритието на нощта, лиринксите биха нанесли съкрушителен удар на враговете си. Само че не изглеждаше, че те планират това. Гилаелит бе останал с впечатлението, че летците им възнамеряват да се завърнат в Мелдорин.

Тогава защо Гирил го беше спасила? Тя се бе настанила под едно дърво недалеч от него и тихо разговаряше с други двама възрастни лиринкси. Цветовата им реч огряваше сенките в червено и жълто — това означаваше важен разговор.

Гилаелит прекара утрото в дрямка, а след събуждането си видя Гирил да дава нареждания на друга малка група лиринкси, а впоследствие и на трета. Тетрархът така и не долови думите ѝ. Главата го заболяваше при най-малкия опит за съсредоточаване. Тук имаше силно поле, но той бе прекалено слаб, за да го използва.

Нечий вик разкъса хаотичните му мисли. Някакъв лиринкс, един от наскоро пристигналите, търчеше из поляната в кръг, блъскаше се в другите лиринкси и дърветата и надаваше пронизителни виковете.

Матриархът скочи. Неколцина лиринкси се опитаха да уловят подивялото създание, но то ги изблъска встрани. Сетне започна да впива нокти в себе си, спъна се и рухна на няколко крачки от Гилаелит. Той го разпозна — това бе един от работниците, разкопали селото в Голямата сълзевина.

Лиринксът бе покрит с червени, възпалени петна. Той продължи да се дере яростно, откъсвайки бронираните си плочки с все долната кожа. Оцелелите късове от нея бяха не с обичайния розов цвят, а зачервени и сълзящи гной.

За удивително кратко време създанието бе снело люспите си, но това не му донесе удовлетворение. То продължи да сече с нокти, сега самата си плът, все така крещейки в агония. Накрая Гирил размаха ръка.

Друг лиринкс се приближи към подивелия и стовари ръка върху незащитения му тил, строшавайки гръбнака. Страдащото създание рухна мъртво. Лиринксите изкопаха дълбока яма, заровиха го вътре и напуснаха долината. Тя се бе превърнала в място на зла поличба.

— Какво възнамерявате да правите с мен? — обърна се Гилаелит към Гирил два дни по-късно. Тя все още го носеше, изкачвайки се по стръмен хълм близо до крайбрежието. Ароматът на морето се усещаше.

Тя размести рамене с движение, което би използвал и пленен в неудобна броня боец. Лиринксите често създаваха подобно впечатление, наместващи бронираните си люспи.

— Ти не беше искрен с мен, тетрархо.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти прекара повече време в изучаване на възловата точка, отколкото в търсенето на изгубеното село. Трябваше да си го открил седмица по-рано. Щяхме да сме изнесли всичко. Ти си виновен за тази ситуация.

Гилаелит нямаше намерение да отрича.

— А ти какво очакваше? Вие ме отвлякохте.

— Напротив, спасихме живота ти. Само дни по-късно Витис пристигна в Нириандиол начело на огромно войнство. Научил за

измяната ти, той би те убил лично, ако те беше намерил там. Освен това ти се съгласи да съдействаш...

— Но в тогавашната суматоха възнаграждението не бе определено, така че договорот е невалиден.

— Не е така, тетрархо. Можех да видя как разсъждаваш. Преследван и от аахими, и от скрутаторите, ти нямаше къде да идеш. Устройваше те да бъдеш отведен в Снизорт, където щеше да се намираш под наша защита, да получиш възможност да шпионираш работата ни и да събереш повече сведения за собствените си проучвания. Макар да не бе споменато изрично, това възнаграждение те устройваше. Споразумението остава. Със своите отлагания и заблуди ти прояви безчестие. Все още не съм получила исканото от теб, тетрархо, но и това ще стане.

Той сведе глава.

— Безсилен съм да те спра. Какво ще искаш от мен?

— Ще те отведе в Мелдорин, където ще те държа, докато не изникне ситуация, в която уменията ти биха могли да ми бъдат от полза. След като я изпълниш, може и да те освободя.

Това също устройваше Гилаелит. Той не можеше да се спаси сам — нека лиринксите стореха това вместо него. След като го отведяха далеч от враговете му, тетрархът щеше да открие начин да избяга. Трябваше да открие, в името на собствения си разсъдък. След първото отвлечение той бе изгубил контрол над живота си. За Гилаелит това бе немислимо.

От върха на хълма Гирил се издигна от въздуха, последвана от придружаващите я лиринкси. Отдалеч те приличаха на рояк молци. А Гилаелит вече обмисляше начини да си върне свободата. Веднъж озовеше ли се на остров Мелдорин, който бе окупиран от лиринксите, тетрархът щеше да се окаже в капан. Дори и да успееше да се измъкне от похитителите си, той не разполагаше с уменията, за да си построи лодка. На практика той щеше да бъде роб на Гирил.

Лиринксите прекосяваха морето от полуостров Талтид, където просеката между отделните суши бе не повече от три-четири левги. Полетът щеше да продължи около час, тъй като насреща им духаше западен вятър. Гирил летеше начело на делтовидния фронт лиринкси. Множеството зад нея се простираше почти на левга назад. Матриархът летеше без усилие, без да се затруднява от тежестта на Гилаелит. Само

на моменти крилете на предводителката изпрацяваха, блъснати от особено силен повей.

Пред тях Мелдорин вече се виждаше: гориста земя, обвила планини, чиито подножия се сливаха с крайбрежието. Почти не личаха белези от някогашните му обитатели — те се изчерпваха с белега на планински път и руините на пристанище.

Мислите на Гилаелит отново се насочиха към предишния проблем: случилото се с възловата точка. Доколкото знаеше, подобни експлозии не бяха записвани преди, така че той трябваше да разчита на знанията си на геомант и на интуицията си. И двете му казваха, че нещо не може да се превърне в нищо. Трябваше да са останали някакви остатъчни прояви, различни от суровата енергия на самия взрив. Но какви?

Мъчителното бягство бе оставило мислите му разкъсани. В паметта и в способността му да разсъждава логично също бяха изникнали процепи. Дори и по средата на полета Гилаелит не бе отбелязал напредък в откриването на отговора.

Отговорът все пак го споходи — по време на прелитането край облачен масив. Отговорът, който можеше да му донесе свободата.

— Гирил — извика той, извивайки се в ноктите ѝ, за да може да погледне към лицето ѝ. — Зная какво се е случило с възловата точка.

Изненадата ѝ съвпадна с момента, в който неочаквано въздушно течение я блъсна нагоре. Изпуснат, Гилаелит полетя към тъмните води.

ДВАНАДЕСЕТ

Джал-Ниш бе оглавил операцията по изтеглянето на кланкерите. Ден и нощ набитата му фигура можеше да бъде видяна навсякъде, издаваща нареждания и заплахи, упражняваща контрол над всеки един аспект от мащабното начинание. С обединени усилия генералите не биха могли да постигнат за седмица това, което той постигна за първите три дни. Латинената маска блестеше в светлината на кладите нощем, а денем отразяваше ослепяващите лъчи на слънцето. И през цялото това време никой не бе го видял да яде, пие или спи.

Бързо се бе разчуло за наказанието, което Джал-Ниш Хлар бе наложил на сина си: където и да изникнеше маската, никой не смееше да ѝ се противопостави. Осемдесет и две хиляди войници, цивилни и роби бяха впрегнати да теглят машини. Нито жените, нито децата, нито ранените бяха пожалени. Осемнадесет хиляди впрегатни животни от всякакъв вид прибавяха подкрепата на мишците си. Всеки здрав кланкер — повече от пет хиляди — трябваше да бъде извлечен от кървавата кал до обхвата на работещо поле.

Теглещите умираха със стотици: сърцата им не издържаха на съкрушителното напрежение. Мнозина други просто рухваха от изтощение. Онези от тях, които не успееха да се надигнат веднага, биваха стъпквани от другарите си и премазвани от теглените машини, защото Джал-Ниш не позволяваше спирания дори и за разпрягане на трупове. Той твърдеше, че прегазването на рухналите служи като напомняне за останалите да изпълняват дълга си. И те го изпълняваха. И умираха.

Най-сетне кланкерите бяха издърпани на по-твърда земя, но това бе само началото. Излъчването на най-близката възлова точка се намираше на още шест левги. А хора и скотове вече бяха грохнали.

Дните на агония се влачеха. Гърбът на Ниш, загорял от слънцето и станал на кървава пихтия от раните, бе загноил. И без това измършавял от месеците лишения, след първата седмица робство на механика му се струваше, че е отгънал като сянка. Той не можеше да спи, почти не можеше да вкуси от червясалата помия, която им раздаваха. Ситуацията със снабдяването бе станала плачевна. При

подготовката на нападението хранителните припаси бяха довлечени с кланкери и половината обоз бе останал няколко левги на изток — в случай че враговете нападнат лагера, както и бе станало. В битката повечето запаси бяха стъпкани. Това, в комбинация с докараното допълнително множество, бе наложило орязването на дажбите до четвъртина. Робските порции пристигаха от това, което дори стражевите кучета отказваха да ядат.

Ксервиш Флид изглеждаше непроменен. Той отнасяше по-жесток побой от Ниш, но го понасяше по-добре. Тук скрутаторът изглеждаше — тази мисъл бе изглеждала странно на механика при първото си оформяне — като у дома си. Не откъм принадлежност, а спрямо адаптация. Флид беше целеотдаден човек. Той бе решил да срине Съвета, това бе единственото, което имаше значение. Болката и лишенията бяха нещо странично, което просто трябваше да бъде понесено.

Тази вечер през дима на огньовете на петхилядния лагер се издигаше кървавочервена месечина, започнала да губи пълнолунието си. Наоколо не бяха останали нито храсти, нито дървета, затова за гориво бяха използвани късове асфалт и трева. Армията бе оглозгала земята до каменистите ѝ кости.

Днешният ден бе протекъл особено тежко. Вече бяха оставили калта зад себе си, напредващи по протежение на долината, и надзирателят ги бе бил особено немилостиво, за да предизвика ускоряване. Ботушите на Ниш се разпадаха и скоро щяха да се отронят съвсем. Босоногата работа сред този терен щеше да го осакати. А съдбата на осакателите роби не беше нещо, заслужаващо обмисляне.

Надзирателят им бе отпуснал нищожна двучасова почивка, която почти наближаваше края си. *Не мога да продължа*, мислеше си Ниш. Тази мисъл го бе спохождала многократно, но всеки път болката от бича, врязала се през окъсаната му от бой риза, го подтикваше към последно усилие.

Флид се беше отпуснал до него, свел глава към краката си, и похъркваше. Той използваше пълноценно всяка почивка.

Тъмното, петнисто лице на луната, издигаща се над хоризонта, изглеждаше злоецо. Съществувахе поверие, че тази луна носи нещастие. Крил-Ниш не бе суеверен, но видът ѝ пак го накара да потръпне.

— Сър... — поде той.

— Не ме наричай така. Аз съм роб, също като теб.

— Благодаря за напомнянето. Ксервиш?

— Какво?

— Къде е Иризис?

През последните няколко дни младият Хлар често се бе сещал за нея.

— Откъде бих могъл да зная? Някъде далеч, надявам се.

— Аз също се надявам тя да е в безопасност. — *И да не е научила за позора ми.* Беше странно, но Ниш не би могъл да понесе презрението й.

Нещо пробяга пред погледа му, за да потъне сред мрака из задните редици. Ниш не почувства любопитство — това беше лукс, който никой роб не можеше да си позволи. Очертанията отново изникнаха от мрака. Той се прозина, затвори очи...

Плясъкът на камшик го изтръгна от дрямката му. Крил-Ниш инстинктивно се сви, но този път надзирателят бе насочил ударите си към друг. Механикът не посмя да се унесе отново — заспалите роби бяха любима цел на хората с камшици. Той погледна надзирателя, който непрекъснато повдигаше нещо с големината на тухла към устата си. Скотът обичаше да бие, докато се храни. Когато онзи се приближи, Ниш долови уханието на пресен хляб — цял самун. В този момент механикът бе готов на убийство, за да се сдобие с такава храна. Той стовари юмрука си в земята.

— По-спокойно — каза Флид. — Така само ще си спечелиш нов бой. Не се набивай на очи.

— Готов съм да се обзаложа, че този хляб е бил предназначен за нас.

— Уверен съм, че е така. Не мисли за това.

— Малко ми е трудно — отвърна Ниш. Трудно му беше и да съдържа лигите си.

Дребната сянка изникна зад едрото туловище на надзирателя.

— Видя ли това? — рече Крил-Ниш.

— Някой се опитва да открадне вечерята на надзирателя. Не бих искал да съм на мястото на това хлапе, когато го спипат.

Ниш потръпна. Надзирателят спря, шумно си пое въздух през носа, свали навития камшик от рамото си и замислено го стовари

върху стомаха на един роб. Удареният изкрещя. Надзирателят прихна и отхапа нов залък. Сетне отпусна ръка.

Сянката скочи, грабна хляба от ръката му и се стрелна. Едрият мъж изпсува и замахна с извъртане. Камшикът блъсна дребния беглец зад коленете и го повали. В следващия миг надзирателят вече се нахвърляше върху него. Разнесе се отчаян вой. Много познат.

— Та това е Юлия! — просъска Ниш, изправяйки се. Останалите роби замърмориха заради образувалия се опън. — Какво прави тя тук?

— Опитва се да оцелее. — Флид също се беше изправил, потриващ белязаното си бедро.

— Той ще я убие.

— А може и да й причини друго.

— Какво ще правим?

Флид продължаваше да разтърква лявото си бедро.

— Остави я на мира, отрепко! — изрева Ниш.

Сграбчил дребната Юлия с една ръка, надзирателят се отправи към впрегнатата колона, биейки наред. Нещо се отрони и бе стъпкано под огромния му ботуш — очилата й.

Юлия се изви и почти се изхлузи.

— Ниш! — отчаяно изпищя тя. — Ниш, помогни ми!

Викът й го покърти. Вече всички от впрегнатите зад тях роби се бяха изправили. Механикът с все сила опита да се отскубне от ремъците. Но те не помръднаха. До този момент никой роб не бе избягал от този надзирател.

— Престани, глупако — просъска Флид. — Пречиш ми.

След едно последно потриване Ксервиш рязко замахна с дясната си ръка. От връхчетата на пръстите му излетяха лъчи, които се врязаха в корема на надзирателя, пропускайки на косъм мятаната се Юлия. Мъжът изхвърча и тежко рухна по гръб. Флид размърда пръст — едно от разклоненията на лъчите разреза неговия ремък и този на Ниш, преди да угасне.

Юлия се измъкна изпод омекналата ръка и се хвърли в обятията на механика.

— Ниш, Ниш! — ридаше тя. — Спаси ме.

— Сега не е моментът за семейни сбирки — изръмжа Флид. — Да вървим.

Той се приведе над проснатия надзирател, за да вземе камшика и колана. Последният, вече пристяган около новия си стопанин, съдържаше нож, канче и подрънкваща кесия. Злополучния самун Флид разчупи на три и даде на Ниш и Юлия по едно парче.

Останалите роби от кланкера им започнаха да викат в един глас и да повдигат ръце с молба да бъдат освободени.

— Вие имате важна задача — поучително рече Ксервиш Флид.
— Да теглите кланкери.

От злобните псувни, които последваха, стана ясно, че робите не оценяваха дълга си. Флид се обърна към Ниш:

— Не се натъпквай, изяж една хапка и си запази останалото.

Без да обръща повече внимание на виковете на останалите роби, скрутаторът се затича на югоизток, където хоризонтът биваше накъсан от ниски каменисти хълмове. Ниш отдели Юлия от прегръдките си, но тя не искаше да пусне ръката му. Дватама също се впуснаха след Флид. Макар стар и накуцващ, той бързо набра преднина — почти заплашваше да изчезне под бледата лунна светлина.

Ниш и леконогата Юлия настигнаха Флид в началото на възвишението. Той бе престанал да тича, а вместо това крачеше бързо.

— Какво направихте преди малко? — попита Ниш.

— По-късно! — лаконично го сръза скрутаторът. Той накуцваше зле и изглеждаше отвратително. Ниш предположи, че това се дължи на неприятните ефекти, които спохождаха всички мистици след прилагане на Изкуството.

Флид погледна назад. Крил-Ниш стори същото и видя, че целия лагер са припламнали светлини. Някой бе понесъл факла към офицерската палатка. Вече се бе струпала група с главни, отправяща се в тяхната посока. Вятърът донесе рев до бегълците.

— Търсачи — каза Флид. — Първите от многото. Джал-Ниш няма да се откаже да ме търси, но и няма да ме намери. — Той отново закрачи.

— Мен ще преследва не по-малко ожесточено — рече Ниш. — Баща ми ме предаде, Юлия. Какво да правя?

— Моите близки ме прогониха и ме оставиха да мра — заяви Юлия.

На това механикът нямаше с какво да отговори. Той стисна пръстите ѝ и последва скрутатора, пристъпвайки неумело. Подметката

на десния му ботуш бе започнала да се отпира. Левият не беше в по-добро състояние.

— Защо не освободихте робите, сър? — попита Крил-Ниш.

— Ти не ме ли чу одева? — изръмжа скрутаторът. — Изтеглянето на кланкерите е жизненоважно.

— Това не е ли малко лицемерно? — промълви Ниш. — Все пак...

— Моята работа е още по-важна — рече Флид, — а никой друг не може да я свърши. Чувствай се свободен да се върнеш, ако съвестта те измъчва.

— Съвестта ми не е толкова скована — побърза да отвърне Хлар.

— Забелязал съм — сухо каза Флид. — А и ако ги бях освободил, те щяха да поискат да дойдат с нас. Тогава нямаше да успеем да избягаме. — Дишащ накъсано, той отново се затича. — Този хълм ще го заобиколим, няма да се изкачваме. Иначе силуетите ни ще се очертаят на фона на луната.

От двете им страни се издигаха още хълмове — не точно верига, а по-скоро отделни скупчвания, разположени на известно разстояние едни от други. Върховете им бяха предимно каменисти, тук-там с дребни храсти и хилави дръвчета.

— Теренът е добър за бягане, но не и за криене — отбеляза Ксервиш Флид. — Много скоро ще пуснат кучета по следите ни.

— И какво ще правим? — попита Ниш.

— Нямам никаква представа.

Тримата последваха козя пътека, която се виеше между следващите два хълма. Тук растителността бе достатъчно висока, за да ги прикрие, а луната осветяваше пътя им. Това беше добре, защото пътеката бе обсипана с бодливи храсти, носители на болезнено съприкосновение.

Когато достигнаха отсрещния склон на хълма, луната бе преполовила пътя си в небето. Бегълците поспряха в подножието на една издатина. Тя засланияше склона по подобие на изместена в края на масата чиния.

— Да починем — изсумтя Ксервиш Флид и пръв приседна.

— Как направихте това? — каза Ниш, който се пръскаше от любопитство. — След като възловата точка е угаснала, как успяхте да заклинавате?

— Гледай си работата.

Юлия приклепна край скрутатора.

— Боли ли те кракът, Ксервиш? — Тя отдръпна разкъсания плат над лявото му бедро. Дори и под лунната светлина ясно се виждаше, че тъканта е потъмняла от кръв. Жената се отдръпна, видимо притеснена.

— Може да се каже — отвърна Флид. — Ще го превържа, после...

Силен вой долетя по вятъра, последван от ожесточено лаене. Скрутаторът мъчително се изправи на крака, мърморейки:

— Смятах, че имаме по-голяма преднина.

Тримата забързаха надолу по каменистия склон. Подметката на Ниш почти се беше отпрала, само че той не можеше да спре, за да я поправи. Пътеката се стесни, храстите се затвориха като тунел над главите им.

Към подножието накуцващият още по-силно Ксервиш се обърна към Юлия:

— Можеш ли да усетиш къде наблизо има вода?

— Разбира се — отвърна тя.

— Тогава води. И колкото се може по-бързо.

Юлия се отпусна на колене, пропълзя под един храст, обърна се наляво и се стрелна по някаква пътека, която до този момент Ниш дори не беше забелязал. Той я последва, раздиран от бодли, които се впиваха в косата и дрехите му. Дребната жена вече се бе изгубила от поглед. Тя се движеше тъй безшумно, че механикът изгуби посоката ѝ.

— Наляво! — изръмжа Флид в ухото му. — И не се помайвай. Не ни преследват палета.

Ксервиш промърмори някакво проклятие, мина пред него и се изправи. Едновременно с това изсумтя задавено и притисна ръка към бедрото си.

— Добре ли сте?

— Ще трябва.

Двамата поеха по виещ се път, спускащ се по стръмен наклон. Сухите листа и чакълът под краката им непрекъснато се подхлъзваха. В подножието ги чакаха още хрусталаци, които скоро отстъпваха място на дървета.

Юлия ги чакаше край едно от тях.

— Реката е право пред нас, Ксервиш.

— Можеш ли да плуваш, Юлия? — попита Флид.

— Не — потръпна тя.

— Ами ти, механико?

Ниш се сепна. Отдавна някой не се бе обръщал към него по такъв начин.

— Умея, но не много добре.

— Безполезен глупак! — беззлобно каза Флид. — Реките в Талтид не са бързи и дълбоки, но и в тях човек може да се удави. Ще трябва да навлезем във водата, за да скрием дирите си. Юлия, ти ще дойдеш с мен. Дръж се за раменете ми, не за врата. Ниш, ти ще трябва да се оправяш сам. Не разплисквай водата.

Скрутаторът и Юлия се отправиха към брега, където Ниш ги изгуби от поглед. На места лунни лъчи потъваха във водата. Последва цамбурване, слаб вик, ругатня и тих плискък.

Ниш неохотно се отправи натам. Той не се чувстваше уверен във водата. Още по-малко в мастиленочерна река. Нужна му бе голяма смелост за това, макар че вече веднъж бе преживявал подобно бягство.

Той побърза да потисне срамните спомени за бягството от имението на Мира. Мисълта за приближаващите се кучета, несъмнено следвани от камшика на надзирателя, го накара да преодолее и последния си страх.

Брегът изчезна под краката му. Механикът се потопи шумно. Водата го обгърна с пелената си. Едното му стъпало се закачи в нещо — паднало дърво или клон. С един ритник Хлар се освободи, изникна на повърхността и се огледа. Тук дърветата бяха по-високи и обгръщаха реката с короните си. Никаква лунна светлина не проникваше сред листата.

— Флид?

Отговори му единствено собственото му тежко дишане и удари на ръцете. Тъй като бе склонен към паника, озовеше ли се сред водата, механикът не бе в състояние да застине за достатъчно дълго, за да се послуша.

Той се придвижи в течение, което го понесе. Усещането бе странно. Нямаше как да установи широчината на реката, макар че скрутаторът бе заявил незначителността на тукашните води.

Постепенно Ниш натрупа увереност. Той започна да движи плавно ръце, раздвижи и крака. Установи, че успява да задържа глава

над водата без много усилия.

— Флид?

Отново нямаше отговор. Несъмнено скрутаторът възнамеряваше да се отдалечи колкото се може повече, за да затрудни преследвачите. Ниш продължи спокойно. Водата бе достатъчно хладна, за да успокои болката от множеството му рани. Това бе най-блаженото усещане, което бе изпитал от началото на поробването си.

Краката му остъргаха чакъл — плитчина, над която се разстилаше лунен блясък. Механикът се оттласна около ръба ѝ, отправяйки се към по-дълбокото, сетне се понесе към отсрещния бряг.

Нечия ръка го сграбчи за яката. Ниш започна да се мятта, при което лицето му се озова във водата. Давещ се, той бе извлечен на брега. Слепешком той замахна към нападателя си, а в отговор получи удар, който го повали обратно в калта. Едро стъпало го притисна към земята, заравяйки главата му в мръсотията.

— Не мърдай! — нареди глас, който Крил-Ниш не беше чувал преди. — Ей, Плацо! Спипах един. Казах ти, че ще дойдат насам. Ох, ох, ох, вече знам за какво ще изхарча своя дял от наградата.

ТРИНАДЕСЕТ

Някой изсумтя. Храстите се разшумоляха, разнесоха се стъпки.

— Някакви следи от останалите, Плацо? — продължи онзи. Следващата му реплика представляваше нечленоразделно изсумтяване.

Тежко тяло се стовари във водата, разплисквайки я шумно. Ниш бе изправен на крака.

— Ама ти наистина си безполезен — отбеляза Ксервиш Флид. — Обърши си лицето, zlepоставяш ни.

Ниш издуха калта от ноздрите си и се отправи след скрутатора.

— Някъде наблизо се навърта още един.

— Той вече се носи по реката — лаконично отвърна Флид, нахъсвайки някакви листа в движение. Ниш долови миризма, напомняща синапено масло.

— Къде е Юлия?

— Тук е. И пази тишина!

Двамата продължиха по пътечка, виеща се сред храстите. Юлия изникна край Ниш и го хвана за ръката. Той понечи да се измъкне, осъзнавайки нечистоплътната си миризма, но тя не му позволи.

— Къде отиваме? — попита Ниш. Чувстваше известна неловкост — привързаността, която той бе изпитвал към нея в Тиртракс, отдавна беше изчезнала. Но беше видно, че нейните чувства са останали непроменени. Както в кратката среща в аахимския лагер, механикът усещаше, че тя очаква нещо от него. Но той не можеше да разбере какво, а точно в момента бе прекалено уморен, за да мисли за това. Можеше да заспи в движение.

— Ще ти кажа, когато стигнем. — Флид все още разкъсваше листа. От Юлия също долиташе миризмата им. — Тъй като зная, че ще попиташ: това е червен синап — тихо продължи скрутаторът. — Ще попречи на кучетата да ни намерят.

— А на хората?

— Съмнявам се.

Небето започваше да се заоблачава. Ако се съдеше по кратките появи на луната, тримата се отправяха на север. Това изненада Ниш, но той си замълча.

Много преди разсъмване той долови миризмата на битум и се досети, че отново минават покрай Снизорт. Флид продължи на север, подминавайки понастоящем изоставения команден хълм, после се отправи на северозапад. Тук теренът бе неравен, покрит със засъхнала трева.

След още няколко часа изтощително търнене започна да просветлява. Облаците се бяха оттеглили, предвещавайки пореден задушен ден. Тримата се покатериха върху камениста могила, чиято височина не позволяваше хълмисто назоваване. Ниш се намести в сянката, предоставена от камък, и задряма. Флид се оглеждаше назад.

— Не виждам никой да ни следи.

Ниш изсумтя. Той отдавна бе изял хляба си и беше толкова гладен, че с готовност би изял собствената си ръка.

— По-добре си оправи ботуша — посъветва го скрутаторът.

— С какво? — тросна се механикът.

Ксервиш му подметна камшика и ножа. Ниш отдипли няколко нишки от кожата, с върха на острието проби дупки в подметката и ботуша и започна да нанизва нишките.

Флид измести разкъсания плат над лявото си бедро, внимавайки да не докосва раната с мръсните си ръце. Ръбовете на тъканта изглеждаха обгорени.

— Какво ви се е случило? — попита Ниш.

Скрутаторът махна с ръка.

— Да ви помогна ли с превързването?

— Докоснеш ли го с мръсните си лапи, нищо чудно да гангренияс.

Юлия приклепна до Флид, притеснено вторачена в раната. Тя носеше широко парче плат, пристегнато на врата, и торбести панталони. От плата, служещ ѝ за риза, тя бе откъснала ивица, служеща ѝ за маска. Тази ивица покриваше очите, носа и очите ѝ. В нея имаше и цепки, през които да вижда при нужда.

— Ти си ранен, Ксервиш — каза тя, премигвайки заради усиливащата се светлина.

— Да, Юлия. — Флид привързано я докосна по рамото. — Ще се погрижа за това веднага щом намеря вода.

Дребната жена натъпка тънка ивица плат в ноздрите си и се намести до скрутатора. Това бе забележителна проява, тъй като Юлия

бе изключително предпазлива. Тя погледна Флид в очите и каза:

— Прощавам ти, Ксервиш.

Ниш нямаше представа за какво говори тя. А Юлия се обърна към него. Настойчивият ѝ до предизвикателство поглед го накара да извърне очи. Какво искаше тя? Още от близостта, която бяха споделили край Тиртракс? Струваше му се, че това се е случило преди цяла вечност. Макар да бе привързан към нея, предишните му чувства бяха изчезнали. И той не можеше да зароди нови по желание.

Дребната жена отметна глава, скочи и изчезна сред храстите.

— Какво ѝ е? — попита механикът.

Флид, потънал в собствените си проблеми, не можа да разтълкува въпроса:

— Преди време ѝ обещах, че ще ѝ помогна да намеря брат ѝ. Двата с Мюли са били разделени, когато тя е била на четири, и повече не са се виждали.

— Да, вие споменахте за това.

— Но не ти казах, че в Снизорт я излъгах. Юлия не искаше да помогне за унищожаването на възлопресушителя, затова ѝ казах, че Ейрин Мас е намерил Мюли и в момента го отвежда обратно. Уви, тя разбра, че съм излъгал.

— Е, това вече е минало.

— Надявам се — отвърна Флид. — Макар да имам усещането, че не е. Върви да поогледаш околността.

Ниш заобикаляше дърво от другата страна на могилата, когато долови миризмата на нещо горящо. Или поне нажежаване. Миризмата бе странна, не приличаше на плът, дърво или листа, а по-скоро на пламнала скала. Той извика Флид. Юлия също изникна от храстите, намръщена.

— Какво е това? — каза Ниш, душейки.

Необичайно, отговорилата бе Юлия:

— Железни сълзи.

Флид я изгледа остро. Изгриващото слънце очерта бронзовия му профил.

— Ти си идвала тук и преди, нали, Юлия?

Тя намести маската над очите си и се приближи до скрутатора.

— Преди много време с Иризис, когато търсехме възлопресушителя.

— Значи това е възловата точка? — рече механикът. Самият той не виждаше нищо необичайно.

— Каквото е останало от нея — отвърна Флид. — Да отидем да погледнем.

— Не трябва ли да се измъкнем колкото се може по-бързо?

— Първо искам да проверя нещо. — Ксервиш оглеждаше хоризонта. Наоколо не се виждаше нищо. Но всяка от сенчестите долини можеше да крие хиляди войници, същото се отнасяше и за каменистите хълмове. — Разполагаме с достатъчно време. Те все още не са открили следите ни. Да вървим. — Той посочи към хълма от лявата им страна.

Тримата се отправиха по тревистото възвишение. От върха му забелязаха черна яма в земята, намираща се на не повече от двеста крачки. Над нея се виеше дим.

Юлия рязко спря, извъртайки глава.

— Какво има? — каза скрутаторът. — Какво виждаш, Юлия?

— Дупка.

— Естествено, че е дупка — промърмори Ниш.

— Млъкни, глупако. Юлия?

— Дупка в решетката ми, Ксервиш — продължи дребната жена. — Две дупки.

— Две? — рече Флид. — Страшни ли са?

— Не — отвърна Юлия. — Те са празни.

Стъпките на Флид оставяха бледи дири в оросената трева. Ниш го последва мълчаливо, неспособен да осмисли чутото. Защо скрутаторът прахосваше преднината им, за да оглежда експлодиралите останки на възловата точка?

Започнаха да се натъкват на участъци обгоряла трева, сред които личаха отхвърчали скални късове. Тези участъци ставаха по-обширни и по-често, за да се слоят. По-големите все още бяха достатъчно топли, за да сгреят глезените на Ниш.

Дупката оформяше съвършен овал — четиридесет дължини широк и шестдесет дълъг. Ръбът му бе срязан чисто и стоеше покрит с втвърдена жълта, червена и кафява сяр. Във вътрешността му земята се спускаше стъпаловидно в стесняващи се концентрични овали. Най-горният пръстен бе обгърнат с обгорена трева. В следващия

растителността бе станала на въглен. Почвата от следващите овали бе изпепелена. Центърът на ямата бе скрит от издигащ се дим.

Овалите бяха девет на брой, всеки около дължина широк и също толкова издигнат над следващите. Този естествен амфитеатър отвеждаше до центъра, който бе скрит от трептящия въздух. Тук почти бе невъзможно да се диша.

— Да не възнамерявате да слизате долу? — каза Ниш, неспокойно оглеждащ ямата.

Флид се засмя сухо.

— Точно това възнамерявам да сторя.

Той се отпусна в първия пръстен и протегна ръце. Без колебание Юлия пристъпи напред и се остави да бъде спусната. Флид можеше да я убеждава по недостижим за останалите начин. Двамата загърбиха механика и продължиха навътре.

Крил-Ниш не гореше от желание да ги последва, само че скрутаторът не търпеше оправдания. Той пристъпи до първия ръб и се обърна, за да се спусне с помощта на ръцете си.

Междувременно Флид и Юлия се бяха отдалечили. Гладките стени на овалите напомняха вложени едно в друго бутала. Деветият пръстен бе обвит с дим. Горещина се излъчваше от дълбока яма, чието дъно блестеше в червено. От него се издигаше цилиндрична колона, леко наклонена на една страна. Стените тук се бяха разтекли.

Върху плоския връх на скалния стълб блестяха две капки течен метал, притежаващи живачна яркост. Формата им напомняше водни капки, макар че всяка бе с големината на супник. Тихо жужене долиташе от тях. Юлия бе свалила маската си и запленена се взираше в тях.

— Небеса — каза Флид. — Чуваш ли как пеят сълзите?

— Какво е това? — Крил-Ниш приседна на ръба, надявайки се, че Флид няма да поиска да се сдобие с тях.

— Дестилираните сълзи на възловата точка — отвърна скрутаторът.

— Не разбирам.

— Някоя енергия не може да бъде унищожена напълно, Ниш. Винаги остава някакъв остатък — който е далеч по-сложен от изходния материал. Дали това е било инцидент, или създаването им е било умишлено?

— Флид?

— Според митовете — или слуховете — сълзите представляват прочистената от експлозията същина на възловата точка. Вярва се, че те са изградени от най-чистата субстанция на света. Това е най-търсеният от мистиците материал. Само че никой от тях не се е сдобивал с нещо повече от нищожно късче. За цяла сълза да не говорим. Тези образувания струват колкото цял един континент. — Скрутаторът се взираше в тях с алчни очи.

— И вие ги искате? — каза Ниш. — Те магия ли съдържат?

— Празни — намеси се Юлия.

— В момента не — отвърна Ксервиш. — Но тяхната субстанция, наречена *нихилий*, абсорбира последователностите на Изкуството с най-голяма лекота от всички останали форми на материя. И притежава качеството да подсилва съхранената в нея магия. Само как ги искам — за да се уверя, че няма да попаднат в чужди ръце.

— И как ще ги вземете?

Флид прецени разстоянието. Овалната яма бе нажежена, обезсмисляйки спускането. Каменният пиедестал изглеждаше похладен, но и неговата горещина не би допуснала приближаване — стига да успееш да се приближат. Освен това колоната се намираше под тях и отдалечена на голямо разстояние.

— Дори и да имаме въже или кука, пак не бихме могли да ги отнесем — промърмори скрутаторът.

— Сигурно са тежки?

Ксервиш Флид се замисли за момент.

— Ако притежават тегло, възможно е да са по-тежки от олово. Може да притежават тежестта на злато или платина. А може и да са безтегловни... Да се качваме.

Флид хвърли един последен поглед на копнеж към сълзите и се обърна към стената.

Ниш му помогна да се изкачи на горната тераса, помогна и на Юлия. Сетне скрутаторът му подаде ръка.

— Какво ще правите? — попита Ниш, когато се изкачиха обратно горе.

— Не зная. Времето е изключително неподходящо.

Тримата се оттеглиха в горичка, намираща се на около десет минути път. Флид напълни канчето на надзирателя от едно поточе, с

помощта на сухи клонки накладе бездимен огън, уми си ръцете и легна по гръб, затваряйки очи.

— След като полето е мъртво, как успяхте да създадете онази експлозия, за да спасите Юлия? — попита Ниш. Това не му даваше мира.

Ксервиш го погледна раздражено.

— Не можеш ли да пазиш тишина? Опитвам се да мисля.

Крил-Ниш остана загледан в скрутатора. Накрая последният изсумтя.

— Върви по дяволите, Ниш. Махай се.

Механикът рязко се надигна, но Флид продължи:

— Остави. Така или иначе си забравих мислите. — Той отдръпна окървавения си крачол, за да покаже разкъса в бедрото си. — Преди много време бях вложил зареден кристал в крака си. За подобен случай.

— Разполагали сте с него през цялото това време? — възкликна Ниш. — Защо не сте го използвали, за да се спасите?

— Той беше за краен случай — тросна се Флид.

— И поробването не влиза в категорията на крайните случаи?

Механикът се затрудняваше да осмисли това.

— Животът ми не бе в опасност — като изключим риска да ме отегчиш до смърт. Искях да остана край армията колкото се може по-дълго, за да знам какво възнамерява да предприеме Джал-Ниш. Знаеш, че баща ти подготвя нападение срещу лиринксите? Немислима лудост, която може да свърши само по един начин.

— Чух робите да обсъждат това — рече Крил-Ниш.

— Сега няма как да получавам пресни сведения, което е лошо.

— Ами кристалът в крака ви?

— Може да бъде използван само еднократно.

— Защо не вшихте два? Или двадесетина?

Флид скочи гневно:

— Ти изобщо размишляваш ли, преди да си отвориш устата? Всичко си има цена, механико, а имплантирането на зареден кристал изисква особено висока цена. А изразходването му... — Той поклати глава.

Раната в бедрото на скрутатора бе дълга колкото малкия пръст на Ниш. Краищата ѝ бяха обгорени.

— Сигурно боли — отбеляза Ниш.

— Служиш си с думите като ковач, развихрил се в градина! Скрутаторите биват обучавани да превъзмогват телесните страдания, а аз съм имал възможността да се упражнявам повече от останалите. И пак едва се сдържам да не започна да вия от болка.

Флид откъсна ръкава на ризата си, раздра го на ивици и ги пусна да кипят в канчето. След минутка той ги извади, размаха ги във въздуха, за да ги охладят, и ги омота около раната.

— Това ще свърши работа. — След като зарови огнището, Флид закуца към един хълм, издигащ се на около половин левга на изток.

— Къде отиваме? — попита механикът.

— Сами не сме в състояние да се сдобием със сълзите, така че ще трябва да потърся помощ.

Отне им почти час да достигнат хълма, който приличаше на гърда с каменисто зърно от сива скала. Задъханият Флид приседна на върха, за да си поеме дъх. Тукашната равна скала бе разсечена от ствола на самотно дърво. Тримата приседнаха за малко в нищожната сянка.

— Сигурно ти е направило впечатление, че този хълм се разпознава лесно — рече скрутаторът. — Иризис и Фин-Мах трябваше да чакат тук с въздухоплава, ако успеят да се измъкнат от Снизорт.

— Какво са правили там?

— Не е твоя работа.

— Знаехте ли, че ще бъдете арестуван?

— Гор се нуждаеше от изкупителна жертва, а аз не можех да сторя нищо, без да... — Той замълча, загледан в посоката на възловата точка. — Разбира се. Ако Фин-Мах и Иризис наистина са избягали, трябва да са били тук преди дни. Разпръснете се. Търсете някакъв знак.

Откриха го почти след час: украсен кинжал, забит под ъгъл, показващ хвърлянето му от въздуха. Върху острието имаше три груби драскулки: *да, не, 3*.

— Какво означава това? — рече механикът.

— Означава, че Фин-Мах е намерила това, което е отишла да търси, че е била преследвана и се е наложило да избяга, и че е отишла на третото място, което ѝ споменах.

— Което е?

— Не е твоя работа.

Ниш въздъхна. В подобно настроение Флид бе нетърпим.

— В такъв случай ще трябва да продължим пеш — мрачно каза той. Макар и опасен, полетът си оставаше най-приятният начин за пътуване. — Далече ли е?

Отговорът бе в типичен за Флид стил:

— По-далече от онези, които ни преследват.

Бяха започнали да се спускат, когато нещо за момент затъмни слънцето в южната част на небето.

— Това е въздухоплав! — тихо възкликна Ниш. — Може би Иризис се връща за нас?

Флид присви очи към петното, което се движеше ниско над земята и следваше дърветата, успоредни на поток.

— Не, тя не би се осмелила посред бял ден. — Машината започна да лъкатуши, сякаш следвайки нещо. — Какво ли правят?

— Кучета! — прошепна Юлия. След напускането на кратера тя бе тъй притихнала, че Ниш бе забравил присъствието ѝ.

— Открили са следите ни — каза скрутаторът.

Ниш грабна тежък клон.

— Тогава по-добре да се подготвим за битка.

— Прикрий се! Нямаме шанс срещу толкова много хора.

Флид потъна зад ствола на дърво, изникващо под наклон от хълма. Ниш приклепна зад две скали, покрити с жълтеникави лишей.

Въздухоплавът се издигна и се понесе право към кратера. Скрутаторът простена. Подобен звук издаваха клоните на дървета, поклащащи се в буря.

— Остава ни само да се надяваме, че никой няма да разпознае лежащото там.

Машината спря. Девет фигури слязоха в ямата — седем души и две кучета. Пилотът и още един човек останаха на борда на въздухоплава. Ниш стисна юмруци. След няколко минути машината се издигна, приближи се до кратера, разклати се под въздушното течение и започна да се спуска.

— Това е опасна маневра — отбеляза Флид. — Ако стените на торбата докоснат някоя от нажежените стени, с тях е свършено.

Мина време. Върхът на въздухоплава продължаваше да стърчи от ямата.

— Какво правят? — попита Ниш.

— Някой много добър пилот би могъл да спусне машината до пиедестала. Тогава сдобиването със сълзите би било лесно.

— Доста се бавят — обади се механикът след няколко минути.

— Мълчи!

Въздухоплават се издигна отново и се разклати, обръщайки нос към скривалището им.

— Който и да е това — с любопитно безстрастен глас каза Флид, — сълзите са у него.

Машината се разклати, обърна се и се понесе към лагера.

— По-добре да се убедим — додаде скрутаторът.

Тримата поеха към подножието.

— Бих казал, че сълзите са по-важни от нас — с надежда каза механикът.

— Така е, Ниш, но скрутаторите няма да се откажат от преследването.

Все още стелещият се дим ги насочваше към мястото. Той бе жълтеникавокафяв с черни примеси и миришеше на изгоряла плът.

— Не виждам нищо — каза надничашият Флид. — Ще трябва да сляза.

— Нещо против този път да остана? — каза Ниш. Гадеше му се от вонята.

— Добра идея. Остани на пост. Ти също, Юлия. Юлия?

Тя бе изостанала, затъквайки носа си по-плътно.

— Това е лошо място — прошепна тя.

— Не е нужно да се приближаваш. — Флид внимателно спусна ранения си крак.

Крил-Ниш наблюдаваше слизането му. Край четвъртия овал скрутаторът се изгуби сред кафеникав дим, от който се разнесе кашлицата му. Ниш се отдръпна от ръба. Когато се приближи обратно, Флид не се виждаше никъде.

— Той добре ли е? — обърна се механикът към Юлия.

Тя се задави и се преви, неспособна да отвърне. Крил-Ниш започна да обхожда кратера, но не откри по-ясна гледка. След около пет минути Флид започна да се изкачва.

Механикът му помогна да преодолее последния овал. Кожата под очите на скрутатора бе посиняла с оттенъка на едnodневен белег.

Нужно му беше известно време, за да се отърси от замайването.

— Няма ли ги? — каза Ниш.

— Няма ги.

— Кой ли ги е взел?

— Предполагам Гор, макар че би могъл да се окаже всеки от скрутаторите. Ти можеш ли да прецениш, Юлия?

— Не — прошепна тя. — Нищо не мога да кажа. Не виждам нищо.

В напрегнати моменти тя губеше модела си.

— Но който и да е бил — продължи скрутаторът, — погрижил се е никой друг да не узнае.

— Какво искате да кажете?

— Дъното е покрито с тела. Шестима войници и картографът. Дори кучетата са убити. След час телата на свидетелите ще се сронят на пепел.

— Оставаме само ние — рече Ниш. — И пилотът.

— Той е нужен, за да отведе скрутатора обратно в лагера, но щом въздухоплавът се приземи, бройката на мъртвците ще се увеличи. Скрутаторът ще го обяви за пристъп.

— Ами войниците?

— Ще каже, че аз съм ги нападнал от засада и съм ги унищожил с помощта на друг зареден кристал. Никой няма да е в състояние да докаже обратното.

— Ако е знаел, че наблюдаваме, може да ни остават минути живот — рече механикът.

— Той знае, че сме били тук — каза Флид. — Ти сам видя, че въздухоплавът ни проследи до възловата точка. Щом скрие сълзите на безопасно място, ще се върне за нас.

— Тогава да не се застояваме тук. Накъде, сър?

— Север.

Тримата продължиха, придържайки се към най-ниското. Юлия скимтеше и крачеше близо до Ниш, който бе прекалено зает, за да забележи. След няколко минути тя го остави и хвана Флид за ръката, а той я прегърна през рамо. Лицето на дребната жена бе зачервено, което изненада механика — при последната им среща Юлия се бе изкачвала по склоновете на Тиртракс далеч по-лесно от него самия.

— Дали случилото се е било инцидент? — отново се питаше Флид, когато приседнаха да починат сред купчина камънаци. — Или е било планирано от самото начало?

— За какво говорите, сър?

— Ами ако устройството, което Гор ми даде, е било проектирано дефектно, за да разруши възловата точка и създаде сълзите?

— Как е възможно това, сър? Вие ми казахте, че устройството е било изпробвано.

— Не зная. Скрутатор Кларм не е човек, който би се оставил да го заблудят, но пък не мога да повярвам, че разрушаването на възловата точка и създаването на сълзите са били случайност. И друго нещо ме обърква: защо замислилият това не е отишъл веднага на мястото на експлозията?

— Може би битката го е забавила. Или е смятал, че сълзите ще се оформят при възлопресушителя — предположи Ниш.

— Да, за това не се бях замислял — кимна скрутаторът. — И може би по-рано кратерът е бил прекалено горещ, за да позволи приближаване, и прекалено одимен, за да позволи оглед.

— Тогава защо не е поставил охрана?

— Това би издало, че в ямата има нещо специално. Въпросният не е искал някой друг да узнае за сълзите.

— Дори скрутаторите?

— Особено скрутаторите. — Ксервиш Флид подмяташе камъче, потънал в размисъл. — Нещата са по-дълбоки, отколкото изглеждат, Ниш.

— Не разбирам — отвърна механикът.

— Аз също, но ме притеснява фактът, че някой познава Изкуството в такава задълбоченост. Защо са били създадени сълзите?

— За да подпомогнат осъществяването на нечии амбиции.

— Да, говорим за амбициозен човек. До този момент аз го описвах като мъж, но не бива да прибързвам с предположенията. Сред скрутаторите има и четири жени. Но за момента личността не е толкова важна. Ако узнаем амбицията, тя ще ни посочи човека. Но...

Той се изправи и започна да се разхожда, поглеждайки към Ниш и Юлия. Тя бе приседнала малко встрани, обвила корема си с ръце, и лекичко се поклащаше.

— Какво има, сър?

Флид рязко кимна. Следвайки безмълвната повеля, механикът се надигна и се приближи до отдалечилия се скрутатор.

— Нима не се доверявате на Юлия, сър?

— Тя не е нужно да знае.

— Ами аз?

— На урод като теб му е изтрябвало още по-малко! — отсечено заяви Флид. — Уви, ти си единственото, с което разполагам. Изречеш ли и една сричка от това, което ще ти кажа, смятай се за мъртвец.

Тонът на скрутатора загатваше, че тези му думи не са обичайните обиди. Ниш преглътна.

— Чудех се — поднови предишните си размишления Флид — дали това не е опит за заграбване на власт.

— Не знаех, че има власт, разполагаща се над скрутаторите.

За момент Ксервиш Флид се поколеба.

— Излагам главата си на риск, споменавайки това, твоята също, но тъй като и двамата сме бегълци извън закона, а аз се нуждаю от трибуна, ще направя изключение. Това е най-ревностно пазената тайна. Скрутаторите се преструват, че те движат света, но в действителност се подчиняват на Нуминатора. Така е било още от самото сформирание на Съвета.

— Ноктести — провикна се Юлия. — Приближават бързо!

Очите ѝ отново бяха покрити. Тя бе обърнала лице на северозапад. Ниш не виждаше нищо, само че Юлия не грешеше. След три минути във въздуха се появиха три петънца, летящи високо. Те се понесоха право към кратера, който се намираше на почти цяла левга от скривалището на скрутатора и спътниците му.

— Какво ли търсят? — рече Ниш.

— Узнали са какво се е случило с възловата точка — каза Флид, който се покатерваше върху един камък, за да вижда по-добре. — Само че пристигат със закъснение.

Двама от лиринксите полетяха към димящата дупка, а третият остана да кръжи високо, бдейки. След минутка първите двама изникнаха отново. След като описаха още няколко кръга, създанията се понесоха към човешката армия.

— Няма да ги намерят — рече Флид. — По това време сълзите ще са скрити добре. Интересно какво ли ще направят лиринксите?

Създанията изчезнаха в далечината.

— Кой е този Нуминатор? — попита Ниш.

— Може и да има такива, които знаят, но те не казват. Някои от скрутаторите смятат, че названието му е произлязло от думата за *божественост* в един от древните диалекти, макар че самообявяването за божество съдържа неимоверна арогантност. Със сигурност мога да кажа само това: преди повече от столетие, малко след като войната е придобила световни мащаби и Съветът на Сантенар, както се е наричал тогава, се е опитвал да обедини цялата планета срещу врага, силата, наричаща себе си Нуминатор, поела властта. Имало е ожесточени сражения. Множество мистици погинали, преди Нуминаторът да укрепи властта си. Оцелелите от тях основали Съвета на скрутаторите. Нуминаторът наложил, или наложила, правила, чрез които Съветът да направлява света, но иначе не се намесва в по-нищожните дела. Понякога скрутаторите са проявявали недоволство против режима му, дори са се опитвали да се бунтуват, но винаги са получавали жесток урок.

— И вие сте били един от разбунтувалите се? — попита Ниш.

— Последните дразги са се случили много преди това. Моето престъпление се заключаваше в интереса ми към неща, които не ме касаеха. Скрутаторите се погрижиха да си извлека поука, като ме наказаха лично — за да избегнат наказание. И ме научиха добре.

Механикът помълча, размишлявайки над чутото до момента.

— И смятате, че Съветът умишлено е създал тези сълзи, за да се изправи срещу Нуминатора?

— Не Съветът. Един човек, който за начало иска да получи власт над Съвета. За начало.

— Но защо сега, когато войната се развива толкова зле и едно разделение може да се окаже фатално?

— Не зная. Може би този план е бил замислян от десетилетия. Освен това не е сигурно, че човекът, взел сълзите, е този, който е планирал създаването им.

— А ние ще узнаем ли?

— Не изглупявай, момче. Погледни ме! — Ксервиш Флид протегна ръце. — Погледни белезите ми. Погледни изкривените кости. Забележи изстърганата плът. На младини бях красавец, Ниш. Но не и след като скрутаторите приключиха с мен. Трябваше да умра още тогава. Те сториха всичко по силите си, за да ме пречупят, но получиха

нареждане да ме оставят жив. Аз трябваше да представлявам живото доказателство какво се случва с онези, които си пъхат носа в скрутаторските дела. В продължение на тридесет години не съм познал ден без болка. Извлечи си поука от живия пример, който виждаш пред себе си, механико. Някои тайни трябва да останат недокоснати.

Но Ниш виждаше решителността в очите на Флид — скрутаторът възнамеряваше да узнае.

— Тогава защо има размножителни палати? Защо Историите биват пренаписвани? Защо...?

— Добри въпроси, за които няма отговори.

— Но...

— Да вървим! — отсечено каза Флид. — Веднага щом сълзите бъдат скрити, нашият приятел ще се върне за нас. Той не може да си позволи да ни остави живи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Витис взе амплимета и хедрона на Тиан, обвини ги в тънки листовے платина и ги прибра в джоба си. Самата занаятчия предаде на млад и жизнерадостен мъж — едър гигант с къдрава руса коса. Необичайна гледка за един аахим.

— Аз съм Генис — обърна се той към Тиан. В момента аахимите тичаха обратно към лагера си. — Не се страхувай. Нищо лошо няма да ти се случи, докато аз те наглеждам.

По някаква странна причина тя знаеше, че думите му са истина. Доверието, което моментално изпита към него, преди това бе чувствала единствено към Малиен.

През целия половинчасов път Витис не каза нито дума на Тиан. Веднага щом пристигнаха, Генис остави пленената върху метален стол и придърпа предводителя встрани. Там русокосият аахим започна да обяснява нещо, оживено ръкомахайки към конструктите.

Витис слушаше смръщено. Акцентът на Генис бе почти неразбираем за Тиан. Тя успя да долови единствено, че става дума за амплимета. Накрая предводителят на клан Интис поклати глава.

Генис поднови аргументите си още по-разпалено, но със същата добронамереност. Едната му ръка посочи към позорно отпуснатите върху земята конструкти. Другата се протегна към Витис, сякаш в молба.

— Не мога да позволя — процеди последният. — Прекалено опасно е.

Генис не се отказа. Витис започна да крачи напред-назад със сведена глава, която най-накрая кимна в потвърждение. Младият мъж изслуша внимателно последвалите инструкции — или предупреждения — сетне прие подадения му платинен пакет.

Русият младеж радостно стисна ръцете на предводителя, поклони се ниско и, след като весело помахна на Тиан, се затича към група конструкти, за да се покатери в най-близкия.

Тиан продължаваше да упражнява мускулите на краката си — трябваше да си върне силата колкото се може по-бързо. Трябваше да е

способна да върви, дори да тича. Фактът, че аахимите не знаеха за възстановяването ѝ, ѝ даваше малко предимство.

Лагерът кипеше от активност. Десетина души обградиха Витис, говорейки настойчиво. Той изслуша съобщенията им, навъси се и се обърна към един помощник:

— Доведи я!

Онзи грабна Тиан и последва Витис. Предводителят прекоси половината лагер, за да се отправи към една голяма шатра. Още от десетина крачки той се провикна:

— Излез!

Той бе произнесъл думата на аахимски, но Тиан разбра — в Тиртракс Малиен я бе учила на езика.

Появи се млада благородница. Тя бе дребна за аахима, с червеникава коса и бледа кожа. Всичко това веднага я отличаваше от околните.

Помощникът постави Тиан направо в прахта.

— Това е Тиан Лиз-Мар, крадлата, която задигна конструкта ни — продължи Витис на сентенарски. — Пази я с цената на живота си, Тиссеа, или клан Елинор ще понесе пълна отговорност.

Младата аахима се поклони, но когато намусеният Витис се обърна и започна да се отдалечава, тя отправи груб жест към гърба му и съзаклятнически се усмихна на Тиан.

Занаятчията също не сдържа усмивката си.

— Здравей, Тиссеа. — Името ѝ се струваше странно. — Правилно ли го произнесох?

— Като за човек, да. Името ми е Тицеа.

Тя говореше общия език съвсем свободно, макар и с леко носова интонация.

— Извинявай, Тицеа. Опитах се да повторя произношението на Витис.

— *Тиссеа* е... груба дума. Той умишлено целеше да ме обиди.

— Защо? — попита Тиан.

— Знаеш ли защо клан Интис се нарича Първи клан?

— Да. — Занаятчията заслони очи. Бе прекарала много седмици под земята и слънцето бе болезнено за очите ѝ, макар и почти привечно.

— Да отидем на сянка.

— Не мога да се изправа — каза Тиан. — Парализирана съм от кръста надолу.

Тя нямаше намерение да разкрива малкото си преимущество пред никого, дори и дружелюбната Тицеа.

Макар че двете бяха почти еднакви на ръст, аахимата повдигна Тиан с лекота и я отнесе под едно дърво. От ствола му надничаха шипове с червеникав връх.

— Клан Елинор, в очите на Интис и някои от другите кланове, е Последен.

— Защо? — Любопитството на Тиан бе разбудено. Тя винаги бе изпитвала повече симпатия към малките хора.

— Ние сме различни. Повечето аахими са високи и смугли, а представителите на нашия клан са предимно дребни и с бледа кожа, освен това много от нас са червенокоси. Интис смята, че кръвта ни е била покварена от някакъв иноземен посетител.

— А това действително ли е така?

— Не зная. Старейшините пазят родовото ни наследство в тайна. Клан Елинор не е харесван, защото ние не сме достатъчно покорни. Често изразяваме несъгласие с решенията на Десетте. По-точно Единадесетте, с Интис. На нас гледат не само като на нелоялни, но и като на *индивидуалисти*. Това се счита за голям позор — усмихнато довърши тя.

— Ти не носиш оръжие, Тицеа. Това ми се струва странно за една охранителка.

— Аз не съм охранителка. Аз съм благородна и съм наследница на баща си. Витис го мрази, затова ми повери да те пазя. Чрез това назначение той нанася обида на баща ми и целия клан Елинор.

Тиан се замисли над думите ѝ.

— Вашият клан малък ли е?

— На Аахан беше най-малкият. Но ние бяхме единственият клан, решил изцяло да мине през дверта. Повечето от нас оцеляха. Така че ние сме на девето място по численост сред дванадесетте аахимски клана. Ние сме пет хиляди.

— В Тиртракс срещнах възрастна жена на име Малиен — каза Тиан, — която донякъде приличаше на теб. Тя спомена, че води произхода си от клан Елинор. Но сантенарските аахими не следват кланова принадлежност.

Тицеа се намръщи.

— В древни времена неколцина от моя клан са били отведени тук като роби.

— Тя е много известна, присъства в едно от Великите сказания.

— В такъв случай се надявам някой ден да посетя Тиртракс и да се срещна с нея. Ние не знаем почти нищо за онези от нас, прекарали хиляди години в изгнание на Сантенар. Би ли искала да пийнеш нещо?

— Да, моля. Много съм жадна.

— Ще те отнеса до шатрата.

Тиан започваше да харесва младата аахима. Това щеше да представлява проблем, когато занаятчията се опита да приведе плана си в действие. Но пък Тицеа не бе поискала от нея да обещае, че няма да бяга.

Широката палатка бе разделена на голям централен отсек, около който се издигаха други, по-малки стаи. Килимите, с които шатрата бе застлана, изглеждаха скъпи. За сметка на това единствената мебел представляваше малка маса, край която червенокос младеж пишеше нещо. Наоколо се виждаха метални сандъци.

— Това е брат ми Кале — рече Тицеа, все още носеща гостенката си на ръце. — Кале, това е Тиан, която отвори дверта и откри тайната на полета.

Тиан почувства срам от внасянето си и се зарече да се упражнява още по-усилено.

Удивеният Кале остави перото си.

— Тиан! — възкликна той. Миг по-късно момчето си припомни обноските и протегна ръка. Дългите аахимски пръсти се обвиха стегнато около дланта ѝ. — За мен е голяма чест да те срещна.

Кале изглеждаше на не повече от тринадесет, но пък с аахимите бе трудно да се определи действителната възраст. Той бе висок колкото сестра си, с бледа, чиста кожа, дълъг нос, зелени очи и огненочервена коса.

— Как така тя... — юношата местеше поглед между двете.

— Витис ми нареди да я пазя.

Бузите на Кале придобиха цвета на косата му.

— Но... — Той заби поглед в земята, обезсърчен. — Обезчестени сме. Какво ще кажеш на татко?

— Той не се е върнал от битката... — Виждайки притеснението в очите на брат си, тя побърза да добави: — Все още.

Кале се помъчи да се овладее.

— Но ще се върне, нали?

Треперещият му глас молеше за потвърждение.

— Разбира се, че ще се върне. А ти се връщай към уроците си.

Юношата отново се върна към книгата си, но не спираше да поглежда към входа на шатрата.

Със свободната си ръка Тицеа взе кошница.

— Искаш ли да се върнем под дървото? Вън е по-хладно. Този свят е горещ.

— И за мен е така — рече Тиан.

— Ти си родена в другия край на Лауралин, нали? В Тикси, на западното крайбрежие?

— Знаеш много за мен — каза занаятчията.

— Ти ни спаси. Ти си част от нашите Истории.

— Но...

— Да? — учтиво я подкани Тицеа.

— Не искам да ти преча. Сигурно се притесняваш за баща си.

— Така е — отвърна аахимата. — Но това е личен въпрос, а аз имам дълг да се грижа за теб. Нека не говорим повече за това. Истината е, че ти си приветствана разтуха от проблеми, за които не бих могла да сторя нищо.

— И все още ми се струва малко странно — каза Тиан.

— Какво имаш предвид?

— Да стоим тук и да си говорим спокойно, докато войната бушува на няма и левга. — Тя махна с ръка в приблизителната посока на бойното поле.

— Битката приключи преди часове. Враговете се оттеглят на запад.

— Спечелихме ли? — Прекарала толкова дълго под земята, Тиан нямаше представа за развоя на сраженията.

— Не, но и не изгубихме. — Тицеа обясни за неочакваното избухване на възловата точка и за въздухоплавите, пристигнали в най-критичния момент. — Лиринксите се оттеглят, защото Снизорт гори. Но всички излъчвания угаснаха и не можем да използваме

конструктите си. Докато този проблем не бъде разрешен, за нас, младите, няма много работа.

— Защо Витис ме остави при теб? Очаквах, че ще бъде затворена.

— Ти отвори дверта, която ни доведе на Сантенар, Тиан. И си открила как да направиш летящ конструкт — тайна, която ние не сме спирали да търсим още от времето, когато Пътят между световите е бил отворен. Витис може да е наш предводител, но останалите кланове няма да го последват към безчестие. В дома на нашия род ти ще бъдеш почитана с уважението, което си заслужила.

— Благодаря ти — рече Тиан, леко смутена от похвалите. — Но пак не разбирам: аз затворничка ли съм или гостенка?

Тицеа я погледна засрамено.

— Ситуацията е неловка, Тиан. Ти си затворничка на Витис, но моя гостенка.

Занаятчията се затрудняваше да осмисли това.

— Но защо е избрал теб? Не искам да те обидя, разбира се — бързо добави тя. — Но все пак, за толкова важна пленница...

Аахимата се усмихна:

— Владеят определени Изкуства. Малцина на моята възраст притежават подобен опит. Дори и да не беше саката, пак не би могла да ми избягаш. Но не това бе причината Витис да ме избере.

— А каква?

— Казах ти: за да унижи баща ми и мен. Аз съм първородна наследница, а баща ми е предводител на клан Елинон. Сега аз трябва да охранявам пленничка, която дори не е от нашия вид, и това... това е жестоко оскърбление. Сега аз не искам да те обидя — добави тя, изчервена.

— Не разбирам.

— Клан Интис винаги е мразел клан Елинон и се е опитвал да ни унижава. Сега прословутият Първи клан се свежда до двама мъже, единият от които е стерил. А Елинон заема по-високо място. Това влудява Витис.

Двете се върнаха при дървото, където Тицеа отвори кошницата.

— Съжалявам, че не мога да ти предложа вино. — Тя подаде на Тиан чаша вода. — Запасите ни са на изчерпване.

— Не обичам да пия вино — отвърна занаятчията. — Главата ми се замайва от него.

— На нашия свят то присъства на всяко ядене. Но децата пият само от слабото вино. Силното е за възрастните. Изключение са само специалните случаи.

— Ти не си ли възрастна?

Тицеа извади хляб с кафеникаво-морава кора, сушени плодове, които изглеждаха непознати на Тиан, бутилка червено олио и връзка наденици. С всеки продукт тя се извиняваше за липсата. След като нарязва хляба и надениците, аахимата ги поръси с малко олио и подаде чинията на Тиан.

— Според вашите разбирания съм на седемнадесет — рече Тицеа. — Ние узряваме по-бавно в сравнение с вас. Аз съм вече жена, но още не съм пълнолетна.

На Тиан ѝ се струваше странно да мисли за себе си като представител на друг вид. Аахимите не изглеждаха толкова различни, но беше ясно, че се считат за отделни същества. Може би това бе свързано с клановата им натрапчивост.

— Значи между двете ни няма голяма разлика. Денят, в който вие прекосихте дверта, бе двадесет и първият ми рожден ден. — Тя отхапа от хляба, но го остави обратно.

— Надявам се храната да ти хареса — неспокойно каза Тицеа.

— Храната, която Малиен ми даваше в Тиртракс, много ми допадна. — Тиан опита наденицата. Тя се оказа изключително люта, прогаряйки езика ѝ с подправките си. Очите на занаятчията се насълзиха. — Това е превъзходно — каза младата жена и отпи от чашата си, — макар и доста пикантно.

— Съжалявам — бързо каза аахимата. — Ако...

— Просто ще ям по-бавно — увери я Тиан.

Някъде от лявата им страна се разнесе познат пронизителен вой. Тицеа се изправи.

— Това е конструктор. Полето трябва да се е върнало.

— Не виждам как е възможно това — рече Тиан, макар че без амплимета тя нямаше как да определи. След малко конструкторът се появи. Въпреки настойчивия си вой машината се движеше бавно, защото теглеше още седем конструктора зад себе си. Русокосият гигант

стоеше в кабината и изглеждаше изключително доволен от себе си. Той помахна на Тицеа и Тиан.

— Това е Генис — каза Тицеа и въздъхна, загледана в него. — Нали е прекрасен?

— Познавам го, той ме пренесе от бойното поле. Изглежда свестен.

— Той е удивителен млад мъж, по-умен дори от майка си. Храбър, достоен и скромен. Ако някой може да ни спаси, то това е той. — Нова въздишка. — Но той никога няма да ми обърне внимание.

— Защо? — попита Тиан.

— Той е сгоден за красивата Ранилт. А дори и да не беше, майка му е Триор от клан Натаз. Нейната омраза към баща ми надминава дори тази на Витис.

Тиан не попита за основанията. Отношенията между аахимските кланове бяха много сложни.

Междувременно Тицеа се бе намръщила, преминавайки към обмислянето на по-практични проблеми.

— Защо само един от конструктите се движи?

— Витис му даде амплимета ми. Този кристал е достатъчно мощен, за да черпи сила от далечно поле.

Колко ли щеше да отнеме изтеглянето на хилядите конструкти, струпани тук? Сигурно седмици.

Тицеа бе пребледняла.

— Използва амплимета? Никой ли не му е казал? Клан Натаз винаги са мечтаели за него, но...

— Няма да има проблем, ако напредва бавно — рече занаятчията.

— Ти не разбираш. Ние не можем...

Челният конструкт, отдалечил се на няколкостотин крачки, спря рязко. Останалите седем машини тежко се отпуснаха върху земята.

— Изглежда е изгубил полето — каза Тиан.

Генис изскочи от кабината и се хвърли на земята, където се претърколи. Сетне се изправи и боязливо погледна към конструкта, сякаш очакваше експлозия. Някакъв облак премина пред слънцето. За момент Тиан усети мразовити тръпки.

— Нещо не е наред — рече втрещената аахима.

— Ако Генис е изгубил полето, нищо не го заплашва.

— Ти не разбираш — заяви Тицеа. — Той не трябваше да се приближава до него. Ние, аахимите...

— Той умоляваше Витис да му го даде — каза Тиан.

— Но Витис винаги е бил против употребата на този кристал.

— Генис беше особено настоятелен...

Алени лъчи избликнаха от гърдите на едрия аахим. Въздухът затрепери.

— Тиан! — изкрещя Тицеа. — Ти познаваш амплимета най-добре. Не можеш ли да направиш нещо?

— Не зная какво става. — Знаеше. Ледените тръпки се появиха отново. — Сигурно от полето все още достига енергия. — Подпирайки се на бодливия ствол, тя се изправи. — Пренеси ме, бързо.

Преди Тицеа да е направила крачка, Тиан можа да усети мощта — съчетана с нещо друго: крехка, нежива кристална ярост. Коварният амплимет бе отказал да бъде прекъснат и насочваше цялата енергия към Генис.

— Можеш ли да го спреш? — промълви Тицеа, тичаща с все сили.

— Ако успея да се приближа достатъчно.

Русият младеж залиташе, притиснал длани към ушите си. Аахимите от останалите машини се затичаха към него. Сред тях имаше и красива жена с дълга черна коса, чиито къдрици стигаха почти до кръста ѝ. В момента те се развяваха зад нея, защото тя тичаше ужасена. Изглежда това бе годеницата му.

— Какво става, Генис? — извика Ранилт.

Тицеа и Тиан се намираха на стотина крачки, когато Генис рухна. Дим започна да се издипля от устата му. Той изви гръб, започна да заравя пети в земята, а накрая избухна в пламъци пред очите на всички. Младежът изкрещя само веднъж. Аахимите се затичаха с кофи безценна вода, но не можеха да направят нищо — пламъкът се зараждаше във вътрешностите му.

Тицеа застина на място. Генис се изви още по-високо. Само петите и протегнатите му ръце докосваха земята. Тялото му се бе подуло гротескно. От отверстията на лицето му продължаваше да се стеле дим. Тогава той избухна. Краката и главата се стовариха обратно, но останалата част от младежа просто я нямаше. Това бе най-противната гледка, която Тиан бе съзирала някога.

Неспособна дори да изкрещи, Тицеа се вкопчи в занаятчията. От пронизителния писък на Ранилт бутилката с олио, оставена под дървото, се пръсна. Двама аахими веднага се заеха да я отведат от страховитото място. Някой побърза да хвърли наметалото си върху останките.

Тицеа продължаваше да се дави. Занаятчията копнееше да се пренесе някъде далеч, по възможност поне на хиляда левги.

— Отнеси ме обратно, моля те. Вече не можем да сторим нищо.

Със залитане аахимата се отправи обратно към дървото. Там тя отпусна Тиан на земята, рухна на колене и зарови ридаещото си лице в длани. Занаятчията я прегърна и я притисна към себе си. Не каза нищо. В този момент думите бяха излишни.

След малко Тицеа успокои риданията си и се отдръпна, след което с видимо усилие се овладя. Изглежда всички аахими умееха да потискат страданията си — а може би предпочитаха да не показват емоции в присъствието на чужденци.

— Ранилт ще обезумее от мъка — дрезгаво каза тя. — Защо, защо Витис му е дал амплимета?

На това Тиан не можеше да предостави отговор.

— Веднъж започнал, антрацизмът не може да бъде спрян. Поне смъртта беше бърза.

— Генис беше прекрасен младеж. Всички го обичаха. Какво ще прави майка му...

Триор, различаваща се от разстояние по тъмната си къдрава коса, вече търчеше насам. Неколцина от аахимите, заобиколили трупа, се опитаха да я задържат, но тя ги избута. След миг съкрушителен вой раздра въздуха.

Витис също дотича, развял полите на робата си. Него никой не спря — събраните се отдръпнаха бързо. Предводителят се приближи до Триор, която стоеше край димящите останки. Тя се извърна, процеди нещо, което Тиан не можа да чуе, и стовари жесток удар в корема му.

Сетне аахимата положи своето наметало върху другото и коленичи край останките от сина си, свела глава.

Витис се изправи и пое към конструкта, за да извади амплимета. След като предпазливо го обви в платинения лист, внимавайки да не се

докосва с голи ръце до кристала, предводителят се отправя към дървото на Тиан.

— Вземи я! — нареди той на един от аахимите.

Последният изпълни нареждането.

— Къде отвеждаш Тиан? — с отчаяно достойнство попита Тицеа. Тя бе решена да запази честта на клана си на всяка цена.

Витис не си направи труда да отговори.

— Настоявам да зная — упорито продължи младата аахима.

— Как смееш да ми задаваш въпроси, дете на клан от прокуденици!

— Ти поиска от мен да приема Тиан в дома си. И аз го сторих. Тя е моя гостенка.

— Единадесетте не признават иноземните за гости.

— Но клан Елинор им признава това право — отвърна Тицеа. — Твоята постъпка е умишлена обида към баща ми, клана ми и мен. — Върху бузите ѝ бяха изникнали червени петна. Едното ѝ коляно бе започнало да се тресе. — И към Тиан, която нашите Истории почитат въпреки обидното ти поведение.

— Ти още не си достигнала пълнолетие. Не ти се полага да предлагаш гостоприемство. И смееш да ми държиш тон!

— Баща ми ми възложи отговорността за дома, преди да отиде на бой. Даде ми печата си и пълното право да се разпореждам от негово име.

— Тогава нека върху неговата глава се стовари вината. Нищо няма да ти кажа. Води я!

Отнасяната Тиан се опитваше да отгатне следващия ход на Витис. Но бе невъзможно да се съсредоточи — непрекъснато виждаше веселото лице на Генис и отвратителната му смърт.

След като собствените му усилия се бяха провалили по такъв съкрушителен начин, Витис нямаше да се спре пред нищо, за да изтръгне тайната на полета от нея. Тя трябваше да устои. Поне конструктът, с който Тиан бе избягала от Снизорт, бе изгорял изцяло. Диамантите и карбоновите нишки бяха изчезнали в този пожар, отнасяйки тайната със себе си. Витис нямаше да научи за съществуването им. Той щеше да продължи да си мисли, че тайната на полета се крие в амплимета и специфичната му употреба. Занаятчията не таеше илюзии, че би могла да устои на евентуални мъчения, но след

думите на Тицеа бе разбрала, че аахимите не биха допуснали това. Но пък след смъртта на Генис...

Тя можеше да се престори, че е летяла благодарение на инстинктивен талант, който не разбира. Подобна преструвка представляваше опасна тактика — те знаеха прекалено много за нея. Но как иначе да се спаси?

Достигнаха палатка, охранявана от четирима аахими.

— Никой да не ни безпокои! — нареди предводителят.

Пазачите отдадоха чест и им направиха път. Вътре пренасящият Тиан я остави да седне и излезе. Витис започна да обикаля палатката, прокарващ пръсти през косата си. Около очите му се бяха образували жълтеникави кръгове.

Накрая той се обърна към Тиан.

— Предстои ми много работа — тихо поде той, — затова да приключваме колкото се може по-бързо. Как накара конструкта да полети?

Витис бе изключително висок. Тъй като стоеше досами занаятчията, тя трябваше да наклони глава силно назад, за да гледа в лицето му. Някаква муха жужеше из шатрата. Слънцето отиваше към заник, но в палатката бе задушно.

— Не зная — излъга тя. — Никога не съм разбирала как точно използвам амплимета, дори и след всички инструкции, които ми дадохте. Талантът ми се разгръщаше сам. Понякога имах усещането, че кристалът сам ме напътства.

Лицето му бе придобило метална безизразност, невъзможно беше разчитането на мислите му.

— Лъжеш — отвърна аахимът, но не разпалено. — Завързала си очите на всички в конструкта и си променила нещо. Какво?

— Нищо — отвърна Тиан с колкото се може по-спокоен глас. Тя не можеше да се мери със силата му, затова трябваше да отстъпва пред нея, а после еластично да отскача. — Можеш да провериш конструкта сам, ако не ми вярваш.

— Веднага щом той се охлади достатъчно, ще го сторим. Но ако не си променяла нищо, как успя да го накараш да полети?

— Всеки конструкт може да полети, ако в него бъде инсталиран амплиметът.

— Как? — изрева той в лицето ѝ. — И защо тогава си им завързала очите?

— Не исках да видят амплимета. Погледни какво стана с Генис. Този кристал създава проблеми навсякъде, където отида. Всички се опитват да ми го откраднат. А той е мой! Джоейн ми го даде с последния си дъх! Той е всичко, което имам, след като ти принуди Минис да изостави обещанието си. И след като уби малката Хани.

— Не съм я убивал! — тросна се той, но пролича, че думите ѝ са го засегнали. — Това беше нещастен случай, за който бяха изплатени репарации. И не съм принуждавал Минис да нарушава обещанието си. Той няма правото да се обвързва с теб по такъв начин.

Тиан подсили лъжливото впечатление, което искаше да създаде: лекомислена и неоправдано импулсивна жена.

— Направих всичко това от обич към него — отвърна тя със занесената, глупашка усмивка на влюбена. В следващия миг изпищя: — Той ми обеща! Ти си го принудил да ме излъже! Мразя те!

Витис направи крачка назад.

— Минис не лъже — рече той и скриви лице, сякаш преглътнал нещо с неприятен вкус.

— Той ме излъга! — отново писна Тиан. — Лъжец, лъжец, лъжец!

Престараваш се, помисли си тя. Витис не е глупак. Не преигравай.

— Най-сетне показваш истинската си същина. Амплиметът не би могъл да принадлежи на подобно нищожно създание. Ти не си достойна за него.

— Мой е! — изкрещя занаятчията.

Витис я сграбчи и започна да я разтърсва. Тя едва не повърна наденицата отгоре му.

— Ти не си геомант, Тиан. Имаш удивителен талант, но не притежаваш интелекта, необходим за овладяването на амплимета.

— Прелетях с таптера си от Тиртракс — промърмори тя.

— Кристалът те е контролирал. За последен път: как успя да накараш конструкта да полети?

— Трябваше да поддържам баланса между двата кристала — рече занаятчията, измисляйки си понятие. — Само при идеален баланс между амплимета и другия кристал е възможен полет. Това установява

един вид... осцилация в полето, която с течение на времето става все по-силна. Толкова болеше! Непрекъснато се боях, че ще ме сполети антрацизм. Както стана с бедния Генис.

Витис подмина ужилването.

— Но ти не си изгоряла. Как така?

— Трептението изчезна и полето започна да изтласква конструкта. Тогава... не мога да го обясня. Представих си как конструктът се издига... дъното на машината се нажежи и тя полетя...

— Глупости — скептично каза той. — Измисляш си.

Студена капка пот плъзна по улея на гръбнака ѝ. Тя наистина си измисляше и ако Витис я разкриеше... *Сега внимателно. Бъди по-убедителна в наивността си.*

— Точно това се случи, кълна се! — избулва тя на един дъх. — Казах ти, че не разбирам. Просто усетих кристала в душата си — допълни занаятчията, опулила очи.

— В душата си? Що за бръщолевици?

Някой изникна пред платнището. Витис размени няколко думи с него, сетне се върна обратно.

— Предстои ми важна работа. Преди да тръгна, отговори ми на следното: какво искаше да кажеш с това, че кристалът те е напътствал?

Тиан се вкопчи в тази възможност. В завода бе познавала девойка на име Санет, която бе твърдяла, че чува гласове. Работата с нея бе изключително уморителна, защото въпросната Санет неизменно се бе допитвала до гласовете, преди да пристъпи и към най-простата манипулация.

— Чух гласове в главата си — рече Тиан, глуповато вторачена в аахима.

Той изглеждаше отвратен.

— И винаги ли си ги чувала?

Дали да подхрани впечатлението му, че тя е побъркана? Не, по-добре да се престори, че амплиметът я е увредил.

— Не! — разпалено възкликна Тиан. — Не и преди старият Джоейн да ми даде амплимета. Джоейн беше единственият ми приятел.

— По някаква странна причина това не ме изненадва.

— Същата нощ сънувах Минис — продължи занаятчията. — Но гласовете се появиха едва в ледената пещера.

— Така ли? — тихо каза той. — И през цялото време след това ли се явяваха?

— Само след като използвах кристала. Понякога се задържаха още ден или два. В месеците, които ми отне да стигна от Калисин до Тиртракс, не ги чух нито веднъж. Там нямаше възлови точки и бипирамидата не можеше да черпи енергия.

— Ами след Тиртракс?

— И тогава ги чувах.

— Какво ти казваха?

Изглежда той ѝ беше повярвал. Но Тиан не се отпусна. Витис внимателно претегляше всяка нейна дума, най-малкото несъответствие щеше да я издаде.

ПЕТНАДЕСЕТ

Тиан си припомни нещо, което Витис бе казал малко след пристигането на Сантенар. Триор бе искала амплимета, но предводителят се бе боял от него, заявявайки, че кристалът е покварен и опасен. Дали тя не можеше да се възползва от този му страх?

— Не понасям да оставам разделена от него — промълви тя. — Не съм страдала от абстиненция след отварянето на дверта, но когато кристалът ми е у друг, раздира ме неописуем копнеж по него. — Тиан погледна аахима в очите. — А в същото време той ме ужасява. След Тиртракс започна да ми се струва, че амплиметът иска нещо. Струваше ми се, че кристалът ме използва.

Дошлият преди малко отново бе изникнал на прага и ожесточено ръкомахаше. Витис го отпрати.

— Използва те? Какво искаш да кажеш?

— Чувствах, че той е на милион години — още по-тихо продължи тя. — През цялото това време е лежал под земята, извличайки енергия. Изчакавал е и е изготвял планове за момента, когато ще се озове на свобода.

— И какво иска да направи? — Витис се стараеше да си придаде вид, че я иронизира, но бе започнал неспокойно да щипе брадичката си с два пръста. Може би той притежаваше някакви суеверия.

— Той следва някакъв минерален инстинкт, останал от отдавнашни времена, когато светът е бил различен. Той ме контролираше, но не искаше мен. Аз не бях нищо повече от средство, с което кристалът да достигне до някой могъщ мистик. Някой като теб. — Тя посочи към него.

Предводителят на клан Интис отскочи назад.

— Не ме докосвай! Казва ти да се заемеш с мен, така ли? — Дъхът му свистеше иззад стиснати зъби.

— Как би могъл да ми казва? — отвърна тя с детска невинност. — Не е у мен.

— Изчакай тук.

Нима би могла да стори друго? Тиан отново посегна към него, но Витис се измъкна през платнището.

След известно време той се върна. Придружаваше го аахима, която занаятчията не бе срещала преди. Жената бе изключително възрастна. Бръчките върху тъмната ѝ кожа пораждаха мисълта за дървесна кора. Косата ѝ бе посивяла като стара слама.

— Това дребно същество? — каза старицата, впервайки замъглените си очи в Тиан. Тя се приближи до занаятчията, но не я докосна. Гласът ѝ бе стържещ. — Не ми изглежда възможно.

— Всички я видяхме да лети, Юриен. И знаем, че тя отвори дверта.

Юриен се взираше в очите на Тиан.

— Наистина ли кристалът е разговарял с теб, дете?

Занаятчията потръпна, а аахимата се усмихна. Жълтеникавите зъби висяха в различни посоки, сякаш бутнати в глината на венците от нечия несръчна ръка.

— След като използвах амплимета — рече Тиан, преструвайки се на удивена. — Той нашепва в ума ми. По същия начин, както разговаря с възловата точка.

— *Какво?! —* извикаха в един глас Витис и старицата.

— Това бе причината Малиен да ме отпрати с таптера...

— Таптер? — навъси се Юриен.

— Летящият конструктор — разясни занаятчията. — Макар да го искаше за себе си, Малиен ме отпрати, защото амплиметът разговаряше с възела. И тогава Кладенецът на ехото, пленен в Тиртракс, започна да се размразява.

Лицето на Витис посивя.

— Да се размразява? — прошепна той, вторачен с нарастващ ужас. Реакцията на Юриен бе по-овладяна, но за момент Тиан зърна уплах в очите ѝ. Какво точно бе представлявал предсмъртният дар на Джоейн?

— Малиен се опасяваше, че Кладенецът ще се освободи — продължи Тиан, — а в присъствието на амплимета тя не можеше да попречи на това. Ако кристалът бе останал там, цялата планина с все намиращия се вътре град щеше да рухне.

Аахимите се отдръпнаха в отсрещния ъгъл на палатката и тихо, но разпалено се заеха да обсъждат нещо. След малко излязоха навън, за да продължат дискусиата си. Отсъстваха дълго, а когато накрая се върнаха, Витис изглеждаше отвратително.

— Как по-точно амплиметът разговаряше с възловата точка, дете? — попита Юриен.

— В средата му бързо проблясваше светлина — отвърна Тиан, този път искрено. — Но щом аз или Малиен го извадехме от торбицата му, кристалът преставаше да премигва. Сякаш се опитваше да скрие делото си.

— Какво още можеш да ни кажеш за него?

— След като напуснах Тиртракс, той се опитваше да ми попречи да се отдалеча.

— Но ти си успяла да го сториш — веднага реагира аахимата.

Това беше опасен момент. Те не биваше да се замислят над тайната на полета.

— Извадих амплимета, поставих обикновен хедрон на негово място и се отдалечих извън влиянието на възловата точка.

— Какво друго правеше кристалът? — продължи старицата.

— След като избягах от лагера ви — където вие стреляхте по мен безпричинно! — се опитах да насоча таптера към Лайбинг. В Боргистри.

— Защо? — осведоми се Юриен. Тя не обърна внимание на избухването.

— За да изпълня дълга си и да го дам на скрутаторите, но амплиметът не ми позволи. Той насочи таптера към друга мощна възлова точка, Бореа Нгурле, но когато достигнахме планината и завих към Нириандиол, кристалът не ми позволяваше да продължа и натам. Толкова се ядосах, че реших да строша амплимета...

— И какво стана после? — напрегнато каза Витис. Тиан бе сигурна, че той е повярвал.

— Бипирамидата прекъсна притока на енергия и таптерът се разби сред дърветата. Така осакатях. — Съгласно замисъла, тя не спомена за лиринкското целение.

— Ще признаеш ли и друго? — каза Юриен.

Занаятчията не хареса думата, която аахимата бе употребила, но разказа за престоя си в Нириандиол и Снизорт, където амплиметът също общувал с възловите точки.

— Древните текстове споменават подобно нещо — тихо се обърна Юриен към Витис. — Това може да обяснява мистерията на

последния амплимет, който използвахме — и катастрофата, която причини.

— След смъртта на цял клан, последвана от цяла вечност неяснота, кой би могъл да каже? — рече Витис.

— Ти каза, че амплиметът разговарял с теб — неочаквано каза Юриен. — Как звучи гласът му?

— Моля? — каза Тиан, която не бе обмисляла това.

— Ти каза, че той ти нашепвал! — тросна се възрастната жена.

— Звучи... малко като теб, но с много по-възрастен глас. Скърцащо шумолене. — Тиан се постара да го пресъздаде. — В общи линии така звучи. Не мога да го повторя.

— И какво ти казва?

За този въпрос Тиан бе готова — бе прекарала последните два часа в търсене на отговор.

— Възлерегулаторът пристига. Трябва да защитя амплимета за него.

— Какъв е този Възлерегулатор? — каза Витис с известно нетърпение в гласа.

— Не каза. Но...

— Какво? — подканиха я в един глас аахимите.

— Не мисля че той — или то — е част от този свят.

Витис се напегна, сетне извади обвития в платина амплимет от един метален сандък и го разгърна.

— Да видим дали ще иска да разговаря отново с теб, Тиан.

— Махни го! — извика Юриен, потръпвайки. — Как смееш да го носиш тук след това, което той стори току-що?

— Да не мислиш, че искам? — изфуча предводителят. — Винаги съм бил против. Но запасите ни са почти изчерпани, а без конструкти сме безпомощни. Ако враговете се завърнат, ще ни унищожат за по-малко от ден. Амплиметът ме ужасява, но това е единственият начин. Вземи го, Тиан.

Занаятчията усещаше смъртта на Генис в кристала.

— Страх ме е. — Тя посегна към амплимета, но спря. — Когато той говори с мен, всичко е толкова ясно и съвършено, но после става неясно като сън. — Потръпвайки като от желание, Тиан събуди спомените си от абстиненциите, за да придаде правдоподобност. — Искam само да се вслушам отново.

С разсеян поглед тя се втренчи в платнището на шатрата.

Триор рязко нахлу вътре, разклащайки цялата палатка. Смъртта на Генис бе заличила хладната ѝ красота, оставяйки аахимата подпухнала, зачервена и състарена с поне две десетилетия. Виждайки амплимета върху протегнатата длан на Витис, жената затрепери от гняв.

— Никаква поука ли не извлече от смъртта на сина ми? — яростно каза тя.

— Можеш ли да намериш начин да се измъкнем? — каза Витис и отстъпи една крачка от яростта ѝ. Той загърна бипирамидата, но не я прибра.

Погледът на Триор следеше движенията му.

— Генис никога няма да напусне това място.

Предводителят отказваше да я поглежда в очите.

— Съжалявам. Той ме умоляваше, Триор. Предупредих го — знаеш мнението ми по този въпрос — но той беше неумолим. Каза, че ти си го научила да се справя с амплимета. — Погледът му пламтеше.

— Как бих могла? — каза Триор, но този път тя отказваше да го погледне.

— Не зная. Или той ме е излъгал тогава, или ти ме лъжеш сега.

— Неизменно се връщаш към старата песен, Витис.

— А клан Натаз не спира да се връща към онова вманиачаване, докарвало ни само гибел.

Гибел? Каква ли история имаше този кристал — или някой негов родственик — за която Тиан нямаше и понятие?

— Поне моят син се показва достатъчно смел! — просъска Триор. — Щом си се страхувал сам да поемеш риска, защо не връчи амплимета на приемния си син?

— Той е всичко, което е останало от клан Интис — рече другият, сякаш това обясняваше всичко.

— От клан Интис са останали единствено един влюбен мухльо и един грохнал мъж, който дори не е мъж.

— Как смееш! — кресна Витис.

Тя говореше спокойно, внимателно, студено.

— Ти не си стерилен, Витис, както твърдиш — ти си импотентен! Липсата на мъжественост обяснява страхливостта ти.

— Ако не знаех, че мъката е помрачила разсъдъка ти, щях да те държа отговорна за тези думи — отвърна той. — Клан Натаз винаги е точил лиги по тези смъртоносни кристали. А клан Интис винаги е представлявал гласът на разума.

— Достатъчно — каза Юриен. Тя не повиши глас, но описа сложен жест във въздуха, премествайки ръка от Витис към Триор.

С огромно усилие на волята Витис се овладя и сведе глава към скърбящата майка.

— Моите съболезнования, Триор. Генис беше прекрасен младеж. Той ме убеди, че е достатъчно силен, и аз неохотно му позволих. Кажими, Триор, за себе си ли искаше кристала, или за сина си?

— Никога не бих рискувала сина си.

Погледът на чернокосата аахима пробяга към амплимета. Дори и след смъртта на Генис Триор все още копнееше за кристала.

— Да продължим — каза Юриен.

Със свободната си ръка Витис посегна към Тиан, но старицата го спря.

— По-добре не я докосвай, докато тя е под влиянието на кристала. Тиан, разкажи ни за Възлерегулатора.

— За какво става въпрос? — попита Триор.

Юриен обясни.

Тиан се опита да си припомни онези образи от Аахан, които бе видяла в първите си кристални сънища с Минис.

— Носени сред огън — поде тя със заваления глас на сънуваща.

— Черни звездни цветя... червена скала пълзи и лази. Сянка в роба се очертава сред пламъците. Дълга коса, дълги пръсти.

Витис и Триор се втренчиха един в друг.

— Първи клан! — просъска Витис. — Роден съм край самите пламенливи пукнатини на планината Сат!

— Огънят заля цял Аахан. Това може да се отнася за всички ни — каза Триор. — Но черната унища е цветето, което символизира клана ни.

— Клан Натаз стои в основата на всички беди, стоварили се върху дедите ни — рече предводителят.

— Клан Шазмаор е отговорен за онези беди! — студено възрази Триор. — Натаз спаси Аахан, плащайки жестока цена.

— Така твърдят *ваши*те хроники — изсумтя Витис. — Нашите Истории винаги са оспорвали това.

Тя не обърна внимание.

— А и ако ти беше този Възлерегулатор, за когото тя говори, защо Минис не го е предрекъл?

— Кой би могъл да рече какво означават предсказанията му?

— Изискваш прекалено много от момчето — каза Юриен. — Ако не беше то, сега нямаше да сме тук.

— Аз не бих приписал това като негова заслуга — остро каза Витис.

— Но аз го приписвам. А що се отнася до мистериозния Възлерегулатор, възможно е дребната негодница да си измисля.

Изглежда Юриен таеше огромно презрение към Тиан, за да се изказва по такъв непочтителен начин пред нея на собствения ѝ език. Освен ако аахимите умишлено не искаха да ѝ покажат какво смятат за нея.

— На мен ми се струва, че всичко съвпада — рече Витис. — Възможно ли е тя действително да лъже, Юриен?

— Не усещам неистина — отвърна старицата. — Елате. — Тя придърпа останалите двама към далечната стена на шатрата.

Тиан, все още загледана в празнотата, напрегна слух, за да ги чуе.

— Този амплимет е дори по-опасен, отколкото се страхувахме, Витис — тихо рече Юриен.

— Помня, че аз бях този, който предупреди Триор при пристигането ни в Тиртракс.

— Ако го бях взела тогава — ожесточено каза тъмнокосата аахима, — сега нямаше да се намираме в тази ситуация. Никога не бих допуснала кристалът да достигне първата фаза на разбуждане.

— По онова време той вече се е намирал в нея — каза Юриен. — Ако го беше взела, целият ти клан щеше да е погинал. Унищожил амплимета, Витис.

— Мога да го контролирам — възрази Триор. — Ако го бях взела, Генис щеше да е още жив.

— Престани да хвърляш мъртвеца си в лицето ми — аз изгубих целия си клан! — За момент Витис стрелна с изпепеляващ поглед Тиан. — И ще сторя нужното, за да го възстановя.

— С Първия клан е свършено, Витис — рече Триор. — Не можеш да възродиш клан с двама аахими. Двама мъже!

— Няколко жени от Първия клан са сключили брачен съюз в другите кланове. Те ще се приберат. Дългът към клана надвишава всички останали отговорности.

— Готов си да разбиваш семейства и разделяш любими, за да отложиш неизбежното? — Триор заскърца със зъби от гняв. — С това ще постигнеш единствено междуособица. Повярвай ми, клан Натаз е готов...

— Дори и това няма да ме спре...

— Достатъчно! — просъска Юриен. Останалите двама утихнаха. — Съществува дълг, който се простира дори над клановете. Това е дългът към нашия вид. Ние сме последните аахими. Не броя онези мелези, живели на Сантенар, които нямат представа какво е да си аахим. С всеки ден от тази война бройката ни намалява. Ако искаме да оцелеем, трябва най-напред да мислим за вида си. Това ясно ли е?

Старицата се втренчи с поглед, който не допускаше оспорване.

Триор сведе тъмните си къдрици. Витис кимна рязко.

— Амплиметът е изключително могъщ — продължи Юриен, — но не мога да одобря употребата му. Помните ли съдбата на клетия Лутис?

— Тази горчива орис е останала вдълбана в сърцето ми — отвърна Триор, — макар събитието да се е случило преди цяла вечност.

— Ще трябва да изоставим конструктите си — изрече старицата. — Прекалено голям е рискът да останем тук, беззащитни. Утре ще се отправим на юг, за да се срещнем с другарите си в лагера край Госпет.

— Без конструктите ще умрем от глад — обяви Витис след известна пауза. — Тази земя е толкова оглозгана, че и скакалците биха погинали.

— Не можем да сторим нищо за тукашните машини — каза Юриен. — В Госпет имаме още пет хиляди, още известна бройка са разпръснати.

— Мога да ги спася с помощта на амплимета — настоя Витис.

— Не! В миналото множество аахими са измирали, покварени до същината си от тези кристали. Мнозина други са копнеели за бърза смърт. Лутис, ако си спомням добре, е останал да живее осемдесет

години след... инцидента. И всяка минута от тези осемдесет години е била изпълнена с неописуеми страдания.

— Изслушай ме, Юриен. Ще трябва да поемем риска. Но не е нужно да рискуваме себе си — продължи той още по-тихо, почти недоловимо за слуха на Тиан. — Защо да не използваме нея? — Предводителят леко кимна към занаятчията. — Тя го е използвала в продължение на месеци. И, ако я наблюдаваме внимателно, може да узнаем повече за онзи Възлерегулатор, ако въобще има такъв.

— Мислиш, че тя лъже?

— Мисля, че е луда. Тя чува гласове, Юриен.

— Започнала е да ги чува след допира си до кристала.

— И така да е. Какво мислиш за предложението ми?

— Ще ти дам отговора си на сутринта, Витис, но те предупреждавам още сега: аз съм против използването на амплимета. Много добре знаеш защо.

— Да. Тогава ще се видим сутринта. — Той се приближи до Тиан. — Утре може и да ти намеря приложение. За тази вечер си свободна да се завърнеш при пазещите те кучета. Изчакай тук.

Той излезе, викайки някакъв слуга.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Черните въздухоплави бързо набраха височина и се понесоха след тях. Обхваната от предчувствие за предстояща гибел, Иризис не можеше да откъсне очи от тях.

Фин-Мах се бе облегнала върху касата на вратата и се поклащаше с всяко разтърсване на машината. Тя бе безкомпромисно честна, но подчиняването на скрутаторите би я накарало да се отрече от Флид, чиито нареждания тя следваше. Само че ако Флид се бе провалил и бе осъден, към кого трябваше тя да прояви дълга си? Нито агонията на съмненията ѝ, нито болката от раните личаха върху бледото ѝ лице. Фин-Мах бе родом от Тикси, а хората от този край предпочитаха да не парадират с чувствата си. Но по движението на лицевите мускули, шаващи над стиснатата челюст, личеше борбата ѝ.

Иризис също преминаваше през подобна борба. Скрутатор Флид бе осъден да прекара остатъка от дните си в робство. Всичките му планове бяха рухнали. Той беше старо и хитро куче, но и останалите скрутатори от Съвета не му отстъпваха по коварство. За спасяване не можеше да става дума — Иризис би била разпозната навсякъде. Освен това и над нея самата тегнеше сянката на председателя Гор.

Фин-Мах се оттласна от каютата и се понесе към кърмата. Изглежда бе взела решението си.

— По-бързо! — дрезгаво каза тя и изтръгна арбалета от ръцете на Флангърс, за да го размаха в лицето на пилот Инуи.

— Това е максималната скорост — проплака дребната жена. — Не можем да се движим по-бързо.

— В такъв случай другите ще ни настигнат и превземат на абордаж. — Фин-Мах сграбчи въженото перило, захапала долната си устна. — Флангърс, колко добър си с копиет?

— Сред най-добрите — отвърна той. Изглеждаше смутен, защото се досещаше какво предстои. Войникът се бе вкопчил отчаяно в борда, а превръзката на бедрото му бе потъмняла от кръв. Трябваше да е припаднал отдавна, но дългът го тласкаше напред.

— Тогава се заеми с онзи на носа.

— Искате да стрелям по въздухоплавите? — прошепна той.

— Ако бъдем заловени, скрутаторите ще ни убият.

— Това не е оправдание. — Флангърс бе честен по своя начин, също като перквизитора. — Винаги съм изпълнявал заповеди.

— Тогава се подчини на моето нареждане. Ако войната бъде оставена в ръцете на Съвета — процеди Фин-Мах, — краят на човечеството ще настъпи преди да е изтекла годината.

— Те са мои командири — каза войникът. — Войната ще бъде изгубена много по-бързо, ако всеки започне да оспорва заповедите на офицерите.

Жената се изправи в цял ръст и сковано заяви:

— В случая аз съм твой пряк началник. Представявам скрутатор Флид, който ми нареди да се спася. И смятам да изпълня нареждането му, *без значение кой се опитва да ме спре!* — От джоба си тя извади някакъв документ и му го подаде. — Това удовлетворява ли те?

Флангърс сведе глава.

— Удовлетворява войника, но не и човека.

Фин-Мах изпита съжаление към него.

— Не е нужно да ги убиваш — тихо продължи тя. — Достатъчно е само да повредиш машините им. Цели се в роторите.

Иризис помогна на Флангърс да се отпрати до носа. Двамата откачиха копиемета — олекотен модел, приличащ на голям катапулт — и го отнесоха на левия борд, където го прикрепиха отново. Докато войникът отстраняваше някакво гнездо на оси, Иризис му донесе наръч къси копия. Стрелецът зареди едно и започна да върти обтягащата манивела.

— Ще можеш ли да уцелиш ротора от това разстояние? — попита тя. — Много е далече.

Флангърс опъна тетивата още един оборот, сетне още един. Той се прицели към първия преследвач — неговият ротор се виждаше отчасти зад кабината.

— Малко извън границата на обхвата сме, макар че във въздуха ми е по-трудно да преценя.

Първият от преследващите ги въздухоплави им правеше яростни знаци да се приземят. Погледът на Флангърс умоляваше Фин-Мах:

— Дават ни пряка заповед, перквизиторе.

Тя стисна устни.

— Огън.

Стрелецът завъртя ръчката, регулираща наклона на оръжието, сетне го донастрои. Ръцете му трепереха. Той обърса потта от челото си и сграбчи пусковия механизъм.

След няколко секунди копие то прелетя под носа на първия въздухоплав.

Флангърс изглеждаше облекчен. Иризис не можеше да го вини.

— Извън обхват — каза той. — Само с чист късмет бих могъл да уцеля ротора от това разстояние.

— Опитай отново — каза Фин-Мах. — Техните стрелци също се подготвят, а аз нямам никакво съмнение в качествата им. Инуи, намали скоростта за момент. Веднага щом Флангърс стреля, възстанови пълна скорост.

Въздухоплавът забави ход, позволявайки на преследвачите да се доближат. Крепеният от Иризис войник леко измести прицела и стреля.

— Дали това копие ще уцели? — промърмори Иризис на себе си.

— Мисля, че скрутатор Кларм ръководи преследването — каза Фин-Мах, насочила далекогледа си към първия въздухоплав. — Той е честен човек, доколкото това може да се каже за един...

Перквизиторът замълча, прекъсвайки еретичното си изказване.

Полетялото под остър ъгъл копие се врязва в торбата с газ и разбива тавана на каютата. Изглежда сблъсъкът бе породил искра, защото газът се подпали и разпръсна огън във всички посоки. Въздухоплавът се превъртя, сипейки тела, и се понесе към земята, следван от димна опашка. Балонът на втората машина се разкъса под ударната вълна. Третият въздухоплав рязко зави встрани, стреля припряно и бързо се понесе обратно.

Флангърс извика ужасено. Със свит стомах Иризис се вкопчи в парапета. Огънят вече бе угаснал и първата машина се спускаше бавно. Вторият въздухоплав рухна край нея — сблъсъкът му със земята бе достатъчно силен, за да потроши костите на екипажа. Първата машина рухна малко по-късно, защото вятърът я бе понесъл за момент встрани.

Лицето на Фин-Мах бе придобило цвета на кал. Устните ѝ бяха пребледнели, тя се затрудняваше да говори.

— Току-що убих скрутатор и наруших святата си клетва.

И бе обрекла всички на борда на този въздухоплав. Иризис се извърна.

— Какво казват заповедите ти, перквизиторе? — попита тя.

Фин-Мах я погледна:

— С пълна скорост ще се отправим на юг и няма да спираме, докато не достигнем полюса. Дори и след това. — Тя покри лице с длани и със залитане се оттегли в каютата. Последваха звуци на повръщане.

Флангърс се бе отпуснал върху платнената палуба, прикрил лицето си. Иризис го заобиколи и се отправи към кърмата, където Инуи се бе вкопчила като удавница в направляващия лост.

— Къде отиваме? — каза Иризис, старайки се да остане спокойна в лицето на бедствието.

Инуи докосваше хедрона в контролера си.

— Скрутаторите ще унищожат близките ми, дори невръстното ми бебе. Докарах гибелта на всички, които обичам.

Последните думи тя изрече задавено. Сетне дребната жена се хвърли към борда.

Иризис я сграбчи, издърпа я обратно и я поведе към каютата. Инуи започна да вие и да се мята. Другата жена я остави да легне до Фин-Мах, излезе и залости вратата отвън.

Въздухоплавът бе започнал да описва кръгове. С помощта на контролния лост Иризис отново го насочи на юг. Междувременно роторът бе спрял. Подобно кланкер, въздухоплавът оставаше неподвижен без пилота си.

Иризис не можеше да използва контролера на Инуи, който бе настроен специално за последната — не и без да го разглови до основи. Затова тя го разкачи и вложи на негово място своя индикатор. Изработен от червен халцедон, стъкло и сребро, той приличаше на произведение на изкуството. Индикаторът не само позволяваше на Иризис да вижда полето, но можеше да бъде използван и за изтегляне на енергия. В далеч по-малки количества от тази на един контролер, разбира се, но пък и роторът на един въздухоплав изискваше много по-малко енергия от краката на кланкер.

Четиримата войници стояха близо до носа с мрачни лица. При приближаването на Иризис те се отдръпнаха показно, споглеждайки се. Едновременно с това бяха и замлъкнали. Те се страхуваха от

мистериозния ѝ талант и бяха огорчени от принудителното си предателство.

Никой от тях не беше местен, Флангърс също не познаваше тукашните земи. Това оставяше само един човек, а на Иризис не ѝ се искаше да прибягва до него. Тя нямаше представа как да се отнася с Ейрин Мас, човек, който построяваше от нищото всяка своя личност. Именно това я смущаваше — тя не знаеше какво да мисли за него. Още по-малко можеше да разгадае и неговите мисли. Единственото човешко у Мас бяха образите, в които той се вживяваше.

Иризис го откри от другата страна, приседнал в сянката на борда, потънал в съдържанието на свитък, по-тесен от малкия му пръст.

— Прощавай — рече тя.

Осведомителят повдигна очи:

— Чудиш се какво да правиш и къде да идеш.

Иризис все още не можеше да го погледне, без да си помисли за дебелия, плешив и перверзен полуидиот от фабриката, макар че от това му превъплъщение не беше останало нищо. Честно казано, тя бе предпочитала полуидиота.

— Така е. Нямам никаква представа какво да сторя.

Тялото ѝ услужливо се опитваше да ѝ предложи занимание, предлагайки неустойимо желание за повръщане.

— Първо ще намерим безопасно скривалище, после ще се опитам да се свържа със скрутатора.

— Как?

— Това е нещото, в което ме бива най-много — спокойно отвърна той. Увереността му успокои бушването на вътрешностите ѝ. — Ще продължим на юг, докато не се отдалечим от бойното поле. Не, ще продължим до здрач, после ще ти дам допълнителни инструкции, ако Фин-Мах не се е възстановила до този момент.

— Тя трябваше да остави съобщение на Флид — спомни си Иризис. Тя насочи въздухоплава към хълмовете северно от експлодиралата възлова точка. — В случай че той избяга. — Колкото и малко вероятно да звучеше това.

Вечерта те се скриха сред струпани овални хълмове, напомнящи нахвърляни яйца, в гората южно от Госпет. Това бе най-доброто скривалище, което Мас успя да открие в околността. Без да каже нито дума, той влезе в каютата, за да се преоблече. След минути изникна

отново, превъплътен в прегърбен старец, след което отново безмълвно изчезна сред дърветата.

Минаха три дни, а от Мас все така не пристигаха вести. През цялото това време бегълците стояха нащрек. Макар че въздухоплавът им бе скрит в дъното на стръмна долина, обградена от три яйцевидни хълма, и можеше да бъде видян единствено от някой, прелитащ директно над скалите, бегълците не можеха да се отпуснат.

В машината бе прекалено тясно, за да се говори за уединение, само че никой от тях не смееше да се отдалечи — не знаеха кога ще им се наложи да избягат. Войниците се задържаха край левия борд, мърмореха помежду си и хвърляха злобни погледи към останалите. Фин-Мах почти не говореше. Тя бе рискувала всичко във верността си към Ксервиш Флид. Ако той се провалеше или бъдеше убит, тя щеше да е престъпила клетвата си напразно.

Умът на дребната Инуи бързо гаснеше. Тя редуваше дълги периоди на мълчание с пристъпи на ожесточен вой и ридания за близките си. Контролерът представляваше единствената ѝ утеха. Той не напускаше прегръдките ѝ дори по време на съня ѝ. През останалото време Инуи го милваше, люлееше и се обръщаше към него като към бебе. Фин-Мах, обичайно загрижена за подчинените си, не успя да я утеши.

Флангърс също се усамотяваше — доколкото това бе възможно — и отправяше Иризис всеки път, когато тя се опиташе да се приближи към него. Но на третото утро, докато високата жена се разхождаше боса по протежението на малко поточе, за да подири укритие от жегата, тя се натъкна на седящия на брега Флангърс. Той бе подпрял брадичка в дланите си. И несъмнено бе чул приближаването ѝ, но не реагира. Върху бедрото му личеше прясна превръзка, за която Иризис с удовлетворение забеляза, че не е окървавена. Ножницата с меча лежеше на един мъхест камък до него. Това не ѝ се стори необичайно: добрият войник никога не се разделяше с оръжията си.

Жената отпусна ръка върху рамото му.

— Проклетата, проклета война.

Флангърс не погледна към нея.

— Аз съм обикновен войник, научен да изпълнява заповеди. Но какво да правя, когато нарежданията си противоречат?

— Следваш съвестта си.

— Съвестта ми също бива разкъсвана в две противоположни посоки, Иризис. Скрутатор Флид е добър човек, когото бих следвал безпрекословно. Но понастоящем той е отстранен от длъжност. Това прави нарежданията му нелегитимни. Същото се отнася и за заповедите на Фин-Мах. Аз ѝ се подчиних, но това ми струваше клетвата, дълга и честта. Аз станах клетвопрестъпник, Иризис, предател в собствените си очи. Убих екипажа на скрутатор Кларм, предадох онези, които се бях заклел да защитавам. Как бих могъл да живея с това?

— Не бива да губим вярата си — отвърна Иризис. — Трябва да следваме Флид, колкото и да е трудно това.

— Ти не разбираш — тихо каза войникът. — Ти не бе принудена да избираш. Войнишката клетва е всичко. В продължение на шест години аз излагах живота си на риск, за да защита онези, които са по-слаби от мен. Изпълних дълга си и бях възнаграден. Бях герой. А сега съм долен предател, обърнал се против собствените си другари, за да ги убие без предупреждение.

— Ти изпълняваше заповед — смутено възрази тя.

— Нима това оправдава постъпката ми?

— Не зная. — Иризис не се беше замисляла над това.

— Не събрах смелостта да се опълча на Фин-Мах, а трябваше.

Иризис не знаеше какво да отговори на това.

— През целия си досегашен живот исках единствено да изпълня дълга си — продължи той. — А след това да си изкарвам прехраната честно, да си намеря добра жена и да споделя живота си с нея, с децата и с приятелите си. Сега всичко това е изгубено. Остава ми само един изход, изходът на страхливците, но поне той ще сложи край. Сега ще те помоля да ме оставиш сам, Иризис.

Той се надигна и посегна към меча си. Иризис осъзна замисъла му едва когато половината острие бе напуснало ножницата.

— Не! — извика тя и скочи насреща му.

Макар и боец, Флангърс бе внимателен. Той не я изблъска, а каза:

— Моля те, Иризис, върви си. Това не е гледка, която...

— Ще ме изслушаш ли?

— Няма смисъл.

Той се отдръпна, изтегли меча с безшумно и опитно движение. Със следващото движение той го обърна и допря върха до стомаха си.

Иризис не бе очаквала такава бързина. Бе предполагала, че този момент ще бъде предшестван от няколко мига размисъл или някакви последни думи. Без да се замисля, тя се вкопчи в острието с две ръце. Острите ръбове се врязаха в пръстите и дланите ѝ.

Флангърс видимо се притесни при вида на кръвта ѝ — още една странност за един войник.

— Отдръпни се, Иризис — тихо каза той. — Това острие може да ти отсече пръстите в един миг.

— Тогава ще остана да живея без пръсти, защото няма да се отдръпна. Остави меча, Флангърс. Изслушай ме.

След един преценяващ поглед, целящ да провери решителността ѝ, войникът леко поклати глава. Скованото му тяло се отпусна и той отдръпна върха от стомаха си. Иризис последва движението му и не пусна острието, докато мечът не се озова обратно върху камъните. Самата тя се бе доближавала до подобна постъпка.

Флангърс я хвана за китките и обърна дланите ѝ към себе си. Върху тях и през шест от пръстите личаха дълбоки разрези.

— Погледни какво си причинила на красивите си ръце! Защо, Иризис?

Наистина необичаен войник.

— Защото ние и Ксервиш Флид се нуждаем от теб, Флангърс.

Тя изглеждаше особено красива, когато повдигна глава, за да го погледне в очите.

— И защото двамата с теб се сражавахме в подземията на Снизорт. Ти си мой боен другар.

— Тогава ще разбереш защо трябва да запазя честта си по единствения начин, който ми е останал.

— И няма да се откажеш от решението си?

— Не мога да се откажа, Иризис. Но първо ми позволи да се погрижа за ръцете ти. Сигурно много те боли.

Тя не каза нищо, но му позволи да я отведе обратно до въздухоплава, където Флангърс почисти раните, намаза ги с мехлем и ги превърза с жълтеникави парчета плат. Приключил, много внимателно той постави ръцете ѝ в скута ѝ.

— Сега ще ми позволиш ли да се оттегля с чест?

— Само след като изплатиш дълга си — отвърна жената.

Войникът се навъси.

— Какъв дълг?

— Аз рискувах живота си, когато се спуснах да те търся в онази бездна. Според обичаите на моя народ, а предполагам и на твоя, ти ми дължиш живота си. Това също е въпрос на чест.

— Но после аз те изтеглих. — Флангърс бе започнал да се поти.

— И сама щях да се изкача по въжето — излъга тя, — така че това не се брои за спасяване.

— И искаш живота ми в замяна?

— Това е единствената разменна монета, с която разполагаш.

Той дълго размишлява, преди накрая да сведе глава.

— Да, както сама каза, това е въпрос на чест. Животът ми ти принадлежи и нямам право да го отнемам, докато ти не ме освободиш.

Иризис тихо издиша затаения дъх.

— Благодаря ти, Флангърс. Няма да съжаляваш.

— Ще съжалявам всяка минута от времето, през което честта ми остава осквернена — отвърна той, — само че вече дадох дума и няма да се отрека от нея. — Войникът се изправи и се обърна към кърмата. — Но, разбира се, ако някога те спася, дългът ми ще се смята за платен и животът ми отново ще ми принадлежи. Така налага честта.

Иризис го остави. Тревогите ѝ бяха единствено отложени.

— Иризис, събуди се. — Флангърс я разтърсваше за рамото. — Нещо става.

— Какво? — промълви тя, все още сънena. Беше посред нощ.

— Тихо. — Той я издигна от завивките ѝ. — Войниците подготвят бунт. Вземи. — Той постави нож в ръката ѝ и се изправи край вратата на каютата.

Нямаше време Иризис да търси ботушите си. Тя събуди Фин-Мах и пилота. Инуи си пое дълбок дъх, очевидно канеща се да изпищи. Високата жена побърза да притисне бинтованата си длан над устата ѝ.

— Не крещи! — просъска тя. — Или всички ще бъдем избити. Има ли начин да се измъкнем незабелязано?

Инуи преглътна уплашено. Насечените ѝ вдишвания почти се сливаха в едно:

— Само като разрежем тавана.

Иризис се покатери на един сандък и прободе платнището с ножа си. Тъканта се разпра шумно — прекалено шумно, за да ѝ се понрави.

— Какво правят сега, Флангърс? — прошепна тя.

— Събират смелост да ни нападнат. Те са добре обучени. Нямаме шанс срещу четирима.

— Съмнявам се, че ще нападнат жени — каза Фин-Мах. — Наказанието за посегателство срещу жени във фертилна възраст е изключително сурово. Освен това аз все още съм перквизитор и имам известна власт, дори и след случилото се онзи ден. Те ще понесат отговорност за постъпките си.

— В безизходното си отчаяние те първо ще ни избият, а после ще мислят за последиците — рече Иризис. — Можете ли да им отвлечете вниманието, докато разрязвам покрива?

Фин-Мах направи някакво движение, което в полумрака русата жена не можа да различи. Неочаквано мъжки глас прогърмя отвъд стената:

— Ти ритни вратата, Рулф. Аз ще се заема с предателя, а...

— Защо крещиш? — изпищя друг. Звукът от гласа му болезнено се вряза в ушите на Иризис.

— Не кре... — поде първият и млъкна.

— Магьосничество! — прошепна трети. Съсъкът му прозвуча с настойчивостта на избухващ котел.

Иризис разкъса покрива и се издигна. Флангърс я последва. Войниците все още стояха край вратата. Едър мъж изтегли меча си с оглушителен звук, поколеба се за миг, престаши се и ритна вратата. Отхвърчането ѝ бе гръмовно.

Войникът се хвърли вътре, но веднага отскочи назад, захвърляйки меча си, който се бе нажежил. Дим започна да се извива от палубата. Някой скрита оръжието отвъд.

— Следващият, който шавне, получава болт право в окото — рече Флангърс, повдигнал арбалета си. — Положете оръжие.

Войниците погледнаха нагоре. За момент никой не помръдна и Иризис затаи дъх. Флангърс можеше да простреля един, но останалите трима щяха да се нахвърлят върху му. Сблъсък на четирима срещу един можеше да завърши само по един начин.

— Е, кой ще бъде пръв? — каза Флангърс, местейки оръжието последователно. — Ти ли, бабаитко?

Онзи стисна меча си.

— Готов съм да умра в името на дълга си — озъби се той. — Не ме е страх от жалък предател като теб.

Иризис усети болката на Флангърс, който не каза нищо.

— И от перквизитор ли не те е страх? — каза Фин-Мах, изникнала на прага.

Бял дим се издигаше от храсталаците, където все още лежеше нажеженият меч. Предводителят на войниците хвърли кос поглед натам и отпусна оръжие.

— Бягайте — тихо продължи Фин-Мах. — Кажете на скрутаторите, че съм ви принудила с Изкуството си. Не е далеч от истината.

Онзи кимна, без да я поглежда, и се прекачи на земята. Останалите трима го последваха. Скоро войниците изчезнаха в гората.

— Инуи — каза перквизиторът, — пригответи се да ни издигнеш. Иризис, вие двамата с Флангърс приберете въжетата.

— Къде отиваме? — попита Иризис.

— В следващото място от списъка на Флид. Опасно е да оставаме тук, онези може да си променят мнението и да се върнат към първоначалния си план.

Прекараха повече от седмица в обикаляне на скривалища. В някои случаи спираха само колкото да проверят за съобщение от Ейрин Мас. През цялото време не го видяха нито веднъж.

На деветия ден от бунта те прелитаха над поредното място на среща — мъртво дърво с овъглен и кух ствол, прекършено сравнително високо. Внезапно от върха му изникна размахваща се ръка.

Инуи спря въздухоплава. Флангърс спусна въжената стълба и Мас се изкачи на борда.

— Тръгваме на запад — рече той.

— Откри ли скрутатора? — извика Иризис.

— Открих къде е — свъсено отвърна осведомителят. — Бил е изпратен да тегли кланкери. Крил-Ниш Хлар, осъден от баща си, е бил заедно с него.

— Ниш? — Иризис установи, че гласът ѝ е станал писклив. — Той е жив?

— За момента.

— Ти каза, че е *бил* изпратен — подкани го Фин-Мах. — Какво е станало?

— Преди шест дни е избягал и заедно с Ниш и Юлия е поел на север.

— В такъв случай можем да приемем, че е получил съобщението — каза Иризис. — По-добре да тръгнем след тях.

— За съжаление — рече Ейрин Мас — ги преследва цялата мощ на скрутаторите, включително не по-малко от три въздухоплава. Рискът е прекалено голям.

— И какво ще правим тогава?

— Ще се отправим към мястото на срещата. И ще чакаме.

— Прекрасно! — възкликна Иризис. От дъното на сърцето си тя ненавиждаше принудителното бездействие.

Имаше и друг проблем. Финадрът, заради който бяха рискували толкова много, вехнеше с всеки изминал ден. Те се стараеха да го държат на хладно и влажно място, но това не беше достатъчно. Иризис бе сигурна, че след няколко дни той ще стане неизползваем. Тогава жертвите им щяха да се окажат напразни.

Поне Ниш беше жив. Тя бе смятала, че е приключила с него, но в последно време той често бе изниквал в мислите ѝ. Иризис би дала всичко, за да се озове край него в този момент.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Гилаелит падаше бързо, с краката надолу, така че по времето, когато Гирил успя да реагира, той бе прелетял сто дължини и се носеше право към Туркадско море. Падането от тази височина щеше да се окаже смъртоносно.

Тя сви огромните си криле в стреловидна форма и се гмурна след него. В началото не изглеждаше, че Гирил се приближава. Тетрархът местеше поглед между нея и морето. Той знаеше какво възнамерява да направи лиринкската предводителка, но щеше ли тя да успее да го стори навреме?

Гирил изрече нещо към него, макар че вятърът отнесе звука. Какво искаше тя от него?

Да забави падането! Гилаелит разпери крака и придърпа пешовите на дрехата си. Платът започна да плющи под насрещния напор. Образуването се съпротивление се отрази на скоростта му, макар и малко. Щеше ли това да се окаже достатъчно?

Водата стремително израстваше насреща му. Гирил се хвърли надолу, сграбчи го с ноктите си, които се врязаха направо в плътта и между ребрата му. Гилаелит изкрещя от болка. Струваше му се, че ноктите на краката ѝ са се впили право в дробовете му.

Тя изрева мистични думи, размахвайки криле, за да забави падането си. Силна болка преряза ребрата на Гилаелит — нещо в него се разкъсваше. И отново. Причерняваше му от болка. Крилете на матриарха постепенно изместиха ъгъла на падане, за да го превърнат в стръмен полет. Измъченият Гилаелитов мозък пулсираше от енергията, която женската използваше, за да се задържа във въздуха.

Тетрархът прецени траекторията. И сега щяха да се врежат в морето — сигурна гибел. Заради тежестта на туловищата си лиринксите бяха безпомощни във водата. За тях плуването бе далеч по-трудно от летенето и паниката скоро ги отнасяше към дъното. Самият Гилаелит бе опитен плувец, но не би могъл да оцелее в тези ледени води — брегът се намираше на повече от левга.

Съзнанието му отново завибрира, тъй като Гирил черпеше още сила от тукашните излъчвания. Крилете ѝ нанасяха немилостиви удари

върху соления въздух. Вече двамата се намираха на не повече от десет дължини над морето. Пет, три, две, една. Краката на Гилаелит задраха водната повърхност, сетне започнаха да се отделят от нея.

Но Гирил бе изтощена. Умората се усещаше в движенията ѝ — в забавените удари на крилете, в отпуснатия врат. Единият ѝ крак го изпусна и тетрархът увисна на пътя на вълните, които заплашваха да го залепят.

Едрата женска се опита да се издигне, но не успя. Вълната обля Гилаелит и го дръпна надолу. Гирил нададе вик. Цветовете върху люспите ѝ блеснаха. Тетрархът бе сигурен, че тя ще го изпусне.

Но Гирил не бе станала матриарх случайно. Използвайки последните си сили, тя заби нокти по-дълбоко, издигна го от водата и бавно започна да набира височина.

Останалите лиринкси я заобиколиха в пърхаща, сферична черупка, която я защитаваше от вятъра и ѝ позволи да преодолее последната левга, дележаща ги от Мелдорин. Над една платформа от жълтеникава крайбрежна скала Гирил прибра ноктите си и пусна Гилаелит. Той се отпусна тежко, капещ солена вода. Лек дъждец се стичаше по склоновете на тукашните хълмове. Посрещна ги прохладен климат, контрастиращ със задухата на Талтид.

Проблясваща в тъмнокафяво и червено — цветове, които Гилаелит не бе в състояние да разтълкува — Гирил се настани до него. Той очакваше да последва сурово мъмрене, а вместо това водителката сведе глава, променяйки баграта си в прикрити цветове.

— Моля да ми простиш, тетрархо — дрезгаво каза Гирил и наклони глава към него. — Ти ме стресна, но това не ме оправдава. Правилата за пренасяне са свещени и аз не биваше да те изпускам при каквито и да е обстоятелства. Какво искаше да ми кажеш?

Гилаелит лежеше проснат върху влажната скала, прекалено втрещен и замаян, за да се възползва от предимството.

— Става дума за нещо изключително важно. Свързано е с експлозията на снизортската възлова точка.

Гирил наклони глава встрани, изучавайки го с очи, напомнящи точно злато.

— Продължи.

Той притисна пръсти към пулсиращите разкъсвания между ребрата си, молейки се ноктите ѝ да са били чисти.

— Знанията ми на геомант и проучванията, които съм провеждал, ми показват, че един възел не може просто да изчезне след избухването. — Тетрархът разясни как е стигнал до това заключение. — Трябва да се е образувал някакъв остатъчен материал, балансиращ изгубеното. Ако попадне в погрешните ръце, въпросният материал би представлявал огромна заплаха.

— Бъди така добър да се обосновеш, тетрархо.

Още преди приключването си Гилаелит разбра — по погледа ѝ и по цветовете, проблясващи по люспите ѝ — че тя е достигнала същото заключение. Той бе забравил впечатляващия ѝ интелект. Тъй като лиринксите се хранеха с човешко месо и се сражаваха предимно с голи ръце, много лесно беше човек да ги подцени и да започне да ги смята за диваци. Кое то би представлявало фатална грешка.

— Този остатъчен материал — каза Гирил — би представлявал мощно оръжие в ръцете на някой, който знае как да си послужи с него.

— Така смятам и аз — каза Гилаелит.

— И го искаш за себе си, разбира се.

— Не — излъга той. — Властта над другите никога не ме е привличала. Знанието и желанието да разбирам са най-големите ми страсти. Но не бих отказал възможността да изследвам материала.

— Тогава защо ми каза?

— Като проява на добра воля. За да разчистя част от дълга си.

И отново онзи птицеподобен поглед.

— Надяваш се, че аз ще ти осигуря онова, което не си в състояние да вземеш сам. А когато дългът бъде разчистен изцяло, какво ще искаш от мен, тетрархо?

— Свободата си. И пренасяне до място, където бих могъл да продължа работата си.

— Ще говорим за това след като търсачите ми се върнат.

Тя събра офицерите си и бързо заговори с тих глас. Като никога не използваше цветовото общуване. Останалите демонстрираха единствено слаби оттенъци на жълто или сиво. След няколко минути трима от най-силните се издигнаха от платформата и поеха обратно над морето, към Снизорт.

— Те отиват да установят истинността на това, което ми каза — рече Гирил. — Ние ще починем един час, после ще продължим към Оелил.

— Какво е Оелил? — попита Гилаелит.

— Наш град. Намира се на почти ден полет.

Тетрархът усети познатото стягане в гърдите, породено от паника. Щом тя го отведеше там, надали някога щеше да го освободи. Пленен като животинче в клетка, принуден да изпълнява прищевките на Гирил, в един момент Гилаелит щеше да полудее.

След като летяха през цялата облачна нощ и през по-голямата част от следващия ден, в дъждовната привечер те пристигнаха в Оелил. Гилаелит нямаше представа в коя част на Мелдорин се намират. Лиринксите му завързаха очите и го понесоха из проходите на подземен лабиринт, всечен направо в скалата. Тук беше топло, което се хареса на тетрарха — сковаващият вътрешностите му мраз още не се бе оттеклъ.

В първата нощ от престоя си Гилаелит не можа да научи много. Узна единствено, че Оелил бива проветряван с помощта на огромни духала. На няколко пъти по време на пренасянето придружаващите го лиринкси се натъкваха на долитащия въздух, които изблици едва не изтръгнаха тетрарха от ръцете им. Лиринксите го оставиха в една топла стая, върху ниска скална платформа, която служеше за легло. Входът не се затваряше, тетрархът бе прекалено слаб, за да избяга.

Той се отпусна върху платформата, затвори очи и спа в продължение на цяло денонощие. Не се събуди дори когато целителите им се заеха с нараняванията му.

Гилаелит прекара в стаята си още два дни, неспособен да събере достатъчно сили, за да си повдигне главата. Срутването на тунела го бе наранило зле. Черният дроб го болеше, главата му все още пулсираше, бе получил сърцебиене и се чувстваше изключително слаб. В настоящото му състояние за него бе невъзможно да измине стотината крачки до тоалетната. А движението на отломките от пръсналия се жлъчен камък се оказа по-мъчително и от най-песимистичните му очаквания.

Никак не помагаше и фактът, че храната, която му даваха, представляваше мътна помия с цвета на гнили листа. Гилаелит протегна ръка към купата и потопи пръст. Храната се оказа със зеленчуков произход, но доста безвкусна, затова той блъсна купата настрана. Единствените зеленчуци, които обичаше, бяха притежаващите по-остър вкус: лук, всички разновидности на ряпата.

През по-голямата част от живота си бе поглъщал деликатеси като охлюви, мариновани вътрешности... Небцето му копнееше за екзотични и натрапчиви вкусове. Но след като нямаше да получи нещо по-различно от тази печална каша...

Той протегна костеливи пръсти, загреба от зелено-кафявата субстанция и преглътна. Потискащата липса на вкус му напомни за противното детство. Заровените спомени избухнаха.

Неговата вярна дойка го бе отнесла от трупа на мъртвата му майка и се бе отправила в дълго пътуване, криейки се през деня. Гилаелит така и не бе научил кой е — и отдавна бе решил, че не иска да знае. Това само би породило още проблеми.

Тетрархът потръпна под разлива на някогашните спомени. Той бе раснал като болнаво дете, впоследствие изпитвало затруднения с ученето. Ако дойката му не се бе оказала изключително търпелива, и до днес той щеше да си е останал неграмотен. Но след като веднъж се бе научил да чете — и особено да смята — светът се бе разгърнал пред него.

Скоро след това бе настъпила най-голямата трагедия в живота му. Дойката му се бе разболяла и беше умряла, а Гилаелит се бе озовал в сиропиталище, където бе получавал обидни дажби безвкусна каша.

Той отново блъсна купата, разливайки част от съдържанието ѝ върху пода. В сиропиталището стомахът отново бе започнал да му създава проблеми. Бе престанал да се бунтува едва когато Гилаелит бе включил в менюто си екзотика от рода на охлюви, личинки и рибешки органи.

Изглеждащ извън хармонията на света, той бе принуден да се сражава упорито за всяка незначителна крачка напредък, макар в замяна да бе получавал единствено жестокост или безразличие. Странните му хранителни навици бяха подчертавали изолираността му от останалите и го бяха превърнали в обект на презрение и подигравки. Пълният самоконтрол бе представлявал единствен начин за понасяне на постоянния тормоз. Принуден да овладее чувствата и емоциите си, с течение на времето Гилаелит бе разпрострял този контрол върху всички около себе си, а впоследствие и върху всичко.

По-късно този непоклатим контрол му бе позволил да натрупа огромно богатство. А огромното богатство от своя страна му бе позволило да се оттегли в място, което Гилаелит бе могъл да

контролира изцяло. Бе построил Нириандиол, за да притежава своя собствена сфера на влияние. Но по-късно бе установил, че пълният контрол е невъзможен без пълното разбиране на света. И решеният да преодолява всички препятствия тетрарх бе пристъпил именно към това: да узнае защо светът е такъв, какъвто е. Така в живота му се бе появила цел.

Той бе станал геомант. Едновековно проучване го бе превърнало в най-великия геомант, съществувал някога, но пак не го бе доближило до крайната цел. Гилаелит все още се бе чувствал застрашен — някакво непредсказуемо събитие все още можеше да преобърне внимателно изграденото му съществуване. И действително бе станало така. Тиан се бе появила, а амплиметът ѝ бе отворил редица по-рано немислими възможности.

Самата Тиан също бе разстроила контрола му. В началото: заради привързаността му към нея, която тетрархът бе намерил за вълнуваща. Но скоро подреденият му живот бе рухнал в бързо разрастващ се хаос. Бе изникнал Витис, Кларм също се бе появил. Собствените му слуги бяха започнали да заговорничат зад гърба му. Сетне Гирил го беше отвлякла. След всичко това непоклатимият контрол на Гилаелит бе започнал да се пропуква. Предишното отчайващо безсилие отново заплашваше да се завърне. В Снизорт бе позволил отношенията му с Тиан да рухнат. Той съжаляваше не само заради загубата на приятелството, а и заради загубата на ученичка, достойна за него. Но тогава не бе имал избор.

Гилаелит бе успял да избегне затыването в асфалта, но въпреки това животът му продължаваше да затыва. Здравето му се влошаваше с всеки изминал ден, чувстваше се все по-напрегнат и паникьосан. Това бяха признаци, които той не искаше да признае пред себе си. Никога не бе очаквал, че ще се окаже толкова уязвим. Пореден пристъп на паника започна да го души.

За да се успокои, той започна да си преговаря минералите и техните свойства. Отдавна бе открил, че това начинание действа изключително успокояващо. Тетрархът бе изредил всички свойства на кварца и флуорита и се канеше да премине към калцита, когато умът му се изпразни изцяло и необяснимо.

Калцит, помисли си той. Ромбоидни кристали, понякога призматични или... или...

Нищо! Тетрархът не можеше да си спомни нито една от десетките особености, включително разцветките. Смътно се досети, че калцитът е предимно бял. И толкова.

Той избра друг минерал — барит. Нищо. Доломит. Нищо. Сяра. Нищо. Сетне, с ужас, който не можеше да бъде описан, целият каталог минерали изчезна от ума му. Подобно нещо не се беше случвало нито веднъж през сто и тридесетте години, изминали от научаването му.

Просто си изтощен, каза си той. Напрягаш се прекалено. Дай си възможност да си починеш. Той прогони провала от съзнанието си. Или поне се опита, защото отвратителната мисъл не спираше да изниква отново: Гилаелит изобщо не се бе напрягал — изреждането бе трябвало да го отпусне. Това оставяше едно-единствено обяснение. Изглежда по време на бягството от Снизорт бе увредил част от мозъка си.

Гилаелит не повтори опита, защото се страхуваше. През дългия си живот се бе натъквал на малко проблеми, които да не се поддават на интелекта — било чрез геомантия, било чрез чиста воля. Той дори бе открил решение за смуцаващите човешки взаимоотношения: да определя хората, които допуска в живота си. Онези, които не можеха да бъдат контролирани, той просто изтласкваше. Преди появата на Тиан емоциите не бяха оказвали влияние върху живота му. Поне така обичаше да мисли. Тетрархът бе човек, насочван от чистия разум. Ако изгубеше способността да се опира на интелекта си, какво щеше да му остане?

След още няколко дни почивка Гилаелит се бе възстановил достатъчно, за да се изправи на крака. Той се отправяше в познатия път към тоалетната (за трети път в последните няколко часа), накуцващ като старец, когато някаква женска се присъедини към него.

— Бихте ли ме последвали? — учтиво каза тя. — Гирил желае да разговаря с вас.

Тонът ѝ не издаваше нищо за евентуалната причина на призива. Апатичен, Гилаелит провлачи крака след нея. Ужасен от състоянието си, той не бе способен да се притеснява за друго. Не му даваха мира опасенията, че е възможно никога да не се възстанови.

Гирил стоеше край овална каменна маса, оставена от скалата при оформянето на това помещение. Тя изучаваше някакви документи, но ги остави при влизането му.

— Търсачите се завърнаха от Снизорт — каза матриархът. — Ти се оказа прав. Имало е остатъчен материал, образуван се на мястото на експлозията.

— Успели ли са да се сдобият с него?

— Уви, някой го е открил преди нас.

— Кой? — попита Гиладель. — Някой от скрутаторите?

— Така изглежда.

Идеята му за остатъците от експлозията го бяха споходили в неочаквано вдъхновение. Сега хипотезата му се бе потвърдила и тетрархът трескаво обмисляше следствията. Дали образуването на остатъчния материал е било свързано с амплимета на Тиан, общуването му с възловата точка и онези нишки, които бе разпръснал из Снизорт? А може би от излъчванията бе изчерпена прекалено много енергия и възловата точка бе рухнала в нищо — нихилий? Много зависеше от отговора.

— Притежаването на това вещество може да придаде допълнителна увереност на човечеството — додаде Гирил. — Но това знание може да е от полза и за нас...

— Как така?

— Макар че в Снизорт почти получиха поражение, човеците преследват земните ни сили към морето. Ще приготвим капан и ще ги унищожим. Какво мислиш за това, тетрархо?

— Не бих искал да видя края на никоя армия — отвърна той, — била тя човешка или лиринкска.

— На мен също не ми е приятно, но ситуацията го налага. Въпреки пропагандата на скрутаторите, не ние започнахме тази война. В началните дни те отхвърлиха всички наши предложения за мирно споразумение. Те ни считат за чудовища, които не притежават правото на съществуване. Сега предимството е на наша страна и скоро може да спечелим войната. Няма да позволя на притесненията за съдбата на войниците им да ми попречат.

Гиладель все още мислеше за остатъчния материал.

— Значи съм бил прав за възловата точка.

— А аз държа на думата си. Ще те отведа навсякъде, където пожелаеш, стига да е разумно искане. Не мога да те отнеса дълбоко в Лауралин, нито в някое друго място, което би застрашило собствения ми живот. Къде искаш да отидеш?

— Не съм сигурен — отвърна тетрархът. — Заради...

— Заради предателството ти към скрутаторите — помогна тя. — И аахимите.

За момент той изпита известен срам.

— Да. Малко са местата в Лауралин, където бих могъл да живея в безопасност, освен ако не избира отшелническият живот в някоя пещера. А не мога да направя това — работата ми все още е всичко за мен.

Въпреки че онзи случай продължаваше да го притеснява...

Гиелаелит осъзна, че Гирил се е втренчила в него.

— Трябва да разполагам с геомантичните си инструменти и да се намирам в близост до възлова точка — продължи той, — за предпочитане силна. Бях си подготвил убежище далеч на юг, само че здравето ми не е достатъчно добро, за да отида там без слуги и верни пазачи. Заради... ситуацията ми намирането на подходящ персонал може да се окаже невъзможно. Но...

— Да? — подкани го Гирил.

— Ако ми предоставиш правото да пътувам необезпокояван, а също и малка група от пленниците си, в Мелдорин има място, което ще ми свърши добра работа. То е изпълнено с древни резонанси и би ми позволило да продължа работата си.

— Искаш да ти предоставя слуги? — възкликна тя. — Това превишава предложената от теб услуга. Ако се съглася, какво би ми предложил в замяна?

— Съдействието ми в разрешаването на всички ваши бъдещи проблеми от геомантично естество — отвърна Гиелаелит.

— И какво те кара да мислиш, че ще се натъкнем на такива?

— Вярвам, че с напредъка на войната това е неизбежно. Например очаквам, че бихте искали да усъвършенствате възлопресушителите си.

— Как бих могла да се доверя на човек, който е предал собствения си вид заради чужд? — справедливо изтъкна Гирил.

— Аз произхождам от няколко вида, така че не се считам за предател. А и вие не сте толкова чужди, колкото изглежда на пръв поглед. Освен това кога не съм удържал на думата си?

— Имало е и такива случаи, щом споменавах това. Но за момента това е достатъчно. Мисля, че няма да създадеш проблеми в Мелдорин. Кое е въпросното място, на което желаете да отидеш, изпълнено с древни отгласи?

— Някога се е наричало Алцифер.

— Алцифер! — Жълти ивици блеснаха върху хълбоците ѝ. — Това ли е всичко, което ще искаш, или ще има и друго?

Реакцията ѝ го притесни.

— Не може да е на повече от няколко дни полет. Това е прословутият град, построен от харона Рулке...

— Зная всичко за Алцифер. — Гирил започна да се смее. Лиринксите рядко изразяваха веселие, но сега тя компенсираше, защото се тресеше от смях, а стотиците ѝ зъби блестяха. — Алцифер!

— Проблем ли има? — попита тетрархът, неспокоен. — Все пак ти се съгласи...

— Щастлива съм, че мога да ти се отплатя тъй лесно — засмя се тя. — И сам би могъл да стигнеш до желаното място. Оелил е вдълбан в скалите точно под Алцифер.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Юлия седеше върху един недалечен камък и не спираше да се взира в Ниш. Не бе отделяла поглед цяла сутрин. Изглежда тя очакваше нещо от него, а той я бе разочаровал. Но какво? Механикът харесваше Юлия и бе привързан към нея, ала нима тя очакваше той да продължи със същото отношение към нея, сякаш изминалите месеци не бяха изтичали? Явно — дребната жена имаше навик да се вторачва само в едно. А Ниш не можеше да отвърне със същото, защото животът му бе рухнал в объркване. Искаше му се да може да се допита до Иризис, тя инстинктивно разбираше тези неща.

— Да вървим — каза Флид.

Крил-Ниш отстрани следите, които бяха оставили върху каменистата земя. Скрутаторът натри ботушите им с хрян и се отправи на север. Растителността, обгръщаща долините на пресъхнали поточета, предоставяше отлично прикритие. А също и известен отдих от непоносимия зноен вятър, духащ от север. Ниш, родом от студена земя с влажен климат, не бе привикнал на подобна жегата. Рояци зеленикави мухи непрекъснато обикаляха около очите, носовете и устите им, а раните от камшиците докарваха насекомите до възторг. Никакво ръкомахане не можеше да ги прогони.

— Нагълтах се с достатъчно мухи, за да се заситя — изръмжа Ниш, когато спряха да починат в ранния следобед. — Откъде извира?

Тримата се бяха настанили в подножието на сивкава скала. Таванът на кухнята острееше по подобие на акулова паст.

— Червеите на бойното поле също няма да останат гладни — изръмжа Флид.

— Де и ние да бяхме червеи. — Ниш дъвчеше стрък суха трева. Нищожната извлечена влага само му напомни колко е гладен. И ботушът му отново се разпадаше. Той го укрепи с нова нишка, знаейки, че много скоро и тя ще се разкъса.

— Пробий си нова дупка в колана.

— Ако го стегна още, ще ме пререже на две.

— Кое то ще намали наполовина глупостите, които трябва да търпя.

Ниш не реагира — в последно време заяжданията на Флид бяха станали почти привързани.

— Жадна съм — оплака се Юлия.

— Ще си налеем вода от онова дере, Юлия — каза скрутаторът. — Не остава много.

С нея той се отнасяше много по-мило, отколкото към Ниш. Но пък Юлия никога не грешеше.

Тримата отново излязоха на слънце, за да продължат пътя си. Нагорещената земя сухо хрущеше под краката им. Горещината се бе усилила, мухите също станаха по-настойтелни. По някаква неразбираема причина те се въртяха най-усилено около Юлия. Дребната жена крачеше мълчаливо, без да се оплаква, но страданията ѝ личаха.

— Спри за момент, Юлия. — Флид откъсна част от зелената ѝ дреха, привърза краищата и постави образувалата се качулка над главата ѝ. Спътницата им не се нуждаеше от зрение, за да се ориентира.

На няколко пъти в далечината изникваха въздухоплави, но въпросните машини обикаляха лагерите или следваха редиците кланкери, изтегляни на северозапад. Само че в късния следобед един въздухоплав изникна близо до кратера, понастоящем намиращ се на две левги от тях. Машината направи няколко обиколки, набра височина и се обърна право към тях.

Тримата напредваха по ръба на вълнисто плато, което предоставяше добра гледка, но малко скривалища — предимно купчини оранжеви скали, оскъдни храсталаци и още по-оскъдни дървета, изкривени в плачевни форми от вятъра. На известно разстояние от тях в лявата им страна платото бе разсечено от дефиле.

— Това не ми харесва — каза Флид. Въздухоплавът следваше всяка извивка от маршрута им, сякаш откриваше някаква диря. — Как така успяват да ни следват от такава височина?

— Дали да не се скрием в онази клисура? — предложи Ниш.

— Прекалено лесно ще бъде да ни заловят.

През следващите десет минути те наблюдаваха въздухоплава мълчаливо.

— Все още ни следи — неспокойно каза механикът. — Има ли нещо, което не сте ми казали, сър?

— Има хиляди неща, които не съм ти казвал! — избухна Флид. Той измести разкъсаните си панталони и хвана дясното си бедро. С помощта на ножа си направи разрез, огледално съвпадащ с раната в левия крак, и бръкна вътре. След известно потръпване скрутаторът извади окървавен кристал, дълъг колкото половината му кутре. Сетне превърза раната, откъсвайки другия си ръкав, доуца до пропастта и хвърли кристала вътре.

— Не разбирам по какъв начин проследяват зареден кристал, но не виждам как другояче биха могли да ни открият.

— Може би разполагат с перцептор — каза Ниш, — който усеща аурата на кристала.

Флид го погледна замислено.

— Надявам се случаят да не е такъв. Един перцептор може да ме проследи чрез таланта ми, което би означавало, че току-що съм изхвърлил последното си оръжие. Много скоро ще узнаем. Ела.

Малко преди залез, от хълм само на половин левга, те видяха как въздухоплавът се спуска в клисурата.

— Ако действително следят кристала, дирята им ще свършва тук — каза Флид. — За всеки случай да продължим.

— Вече съм на края на силите си, сър. — Ниш се чувстваше замаян от глад. Струваше му се, че сънува. Вече не бе в състояние да мисли ясно. — Стомахът ми се е свил като орех. А ботушите ми се разпадат.

— Не ги ли поправи?

— Постегнах ги, но кожата се разпада.

— В такъв случай се готви за дълъг преход с окървавени крака.

— Много благодаря за съчувствието!

— От тази ситуация няма да излезем със съчувствие, а с решителност. Ти как се справяш, Юлия?

Дъртият звяр неизменно бе загрижен за нея, макар че тя почти не му отстъпваше по якост. Животът я бе научил да се оправя.

Поне мухите си бяха отишли едновременно с оттеглянето на деня. Юлия бе свалила качулката и маската си.

— Гладна — тихо промълви тя.

— В такъв случай по-добре да ти намерим нещо за ядене — продължи Флид. — В крайна сметка ядеш за двама.

На Ниш му се стори, че някой е плиснал кофа ледена вода в лицето му. Юлия бременна? Това пък как се беше случило?

Отне му дълго време, за да направи връзката с нежността им в балона след прогонването на нилатла. Този момент все още оставаше изключително ценен за Ниш, но пък се бе случил толкова отдавна. И толкова много събития бяха изникнали впоследствие.

Сега механикът осъзна, че онзи ден е представлявал истинското му съзряване. Трудно му беше да повярва, че това се е случило само преди месеци.

— Искате да кажете, че съм баща? — каза Ниш, обръщайки се към Флид, вместо към Юлия.

— След няколко месеца ще станеш.

— Защо никой не ми е казал?

— Предположих, че знаеш.

— Как бих могъл да зная? — възкликна Крил-Ниш. — Аз не умея да чета мисли.

Той приседна на един ъгловат камък, опитвайки се да осмисли всички последици от това събитие. Щеше да става баща! Потънал в шеметни емоции, механикът дори не погледна към Юлия, която от своя страна го наблюдаваше неспокойно, отчаяно изчакваща някакъв жест към нея. Но такъв не последва, защото Ниш продължаваше да обмисля. И какво щеше да каже майка му?

Тя нямаше да остане във възторг. Раня Мхел бе умна и амбициозна жена, която винаги се бе опитвала да контролира съдбата на децата си. Ниш вече си представяше каква оценка би дала тя на Юлия, която нямаше семейство, пари, образование или връзки. За Раня това щеше да представлява най-съкрушителното съчетание в историята на света, което тя не би допуснала. Юлия щеше да получи известна сума и с все бебето щеше да бъде отпратена на максимално постижимото разстояние. Ниш никога нямаше да я види отново. Нямаше да види и детето си.

Дълбоко в себе си той разбираше основанията на майка си. Той и Юлия нямаха бъдеще, защото Ниш не бе в състояние да ѝ предложи пълната отдаденост, която тя изискваше. Двамата щяха да се отчуждят или дори да се докарат до лудост.

Но нима можеше да я остави да страда по такъв начин? И как можеше да заживее с мисълта, че собственото му дете расте някъде

далеч от него, без да познава баща си? Войната бе отнела бащите на много деца, но изоставените бяха малцина. Неговото дете нямаше да расте изоставено. Децата бяха безценни. *Няма да поема по пътя на баща си!* Тази мисъл му помогна да вземе окончателно решение.

Едва сега той осъзна, че Юлия го гледа. Тя сигурно се чувстваше ужасена и уязвима. Сигурно се страхуваше, че той няма да поиска да се обвърже. Че няма да поиска детето. Или нея.

А Ниш се радваше, че му предстои да стане баща. Отглеждането на деца бе нещо силно ценено в свят, където младите хора никога не достигаха.

— Юлия — възкликна той и протегна ръце към нея. — Защо не ми...

Ударът дойде изневиделица и го повали.

— Не искам бебе! — изпищя Юлия. — И теб не те искам! — Тя побягна сред мрака. — Ти ме изостави. Изобщо не те беше грижа за мен. Мразя те!

— Балонът ме отнесе — извика Ниш. — Не можах да се върна.

Механикът понечи да се затича след нея, но Флид го хвана за яката.

— Няма смисъл. Остави я.

— Но как е възможно тя да вини мен? — удивено каза Ниш. — Аз се намирах на другия край на света. Нямаше как да се върна.

— Тя се е нуждаела от теб, а ти не си се появил. В очите на Юлия, предвид преживяното от нея, това е отхвърляне. А после, в аахимския лагер, ти не изглеждаше особено въодушевен да я видиш.

— Бях техен пленник — каза механикът. — Малко е трудно да изразиш чувствата си сред тълпа непознати.

— Трудно ми е да повярвам, че някога си я харесвал — каза Флид. — През цялото време ти не й обръщаше внимание.

— Аз... — Ниш се поколеба. — Аз много я харесвам, но...

— Така си и мислех — хладно го прекъсна скрутаторът. — Ти искаш детето, но не и майката. Остани тук.

— Какво е трябвало да сторя?

— Трябвало е да мислиш, преди да легнеш с нея. Някои жени се интересуват единствено от бебето и нямат нужда от бащата, но Юлия не е една от тях. Тя винаги отдава цялото си сърце, а ти си го

отхвърлил. След всичко, което е преживяла досега, как очакваш да реагира?

— Не можете ли да я вразумите?

— Ти си празноглавецът, който се нуждае от вразумяване.

— Но детето е и мое.

— Сега се сети. — Флид въздъхна. — Ще видя какво мога да направя, макар че и моята репутация пред Юлия не е особено висока.

Ниш все още оставаше объркан. Как бе възможно тя да не го иска? Нали той беше бащата.

Мина дълго време, преди скрутаторът да се завърне с Юлия. Отсъствието им бе предоставило на механика значително време за размисъл, но той пак не бе постигнал разбиране. Нима тя бе очаквала незабавно обяснение в любов? За Ниш това бе нещо, което се нуждаеше от осмисляне. Но това не означаваше, че той не изпитваше привързаност.

Двамата изникнаха право до него, Юлия умееше да се придвижва напълно безшумно. Крил-Ниш не можеше да види лицето ѝ, за да определи как се чувства тя. Но Флид изглеждаше доволен.

— Намерихме плодово дърво — каза той и постави някакъв предмет, наподобяващ лимон, в ръката на Ниш. — Опитай. Вкусни са.

С палеца си механикът се зае да бели кората. Плодът се оказва твърд на места, с плътност, напомняща авокадо. Обелил заострената половина, Ниш нетърпеливо отхапа. Богатият и маслен вкус нанесе удовлетворяващ удар срещу глада му, макар да се задържаше дълго в небцето. Останалата половина Хлар прибра в джоба си.

— Дояж го — посъветва Флид от мрака. — Набрал съм цяла пазва.

Юлия все така се държеше настрана. Тъй като скрутаторът крачеше до нея, Ниш нямаше възможност да разговаря с девойката.

Тримата продължиха сред храсталаци, дълга суха трева и накрая рядка гора. По луната, надничаща сред шипестите клони, можаха да определят, че е почти десет вечерта.

Когато достигнаха малка поляна, Флид простена и обяви:

— Тук ще спрем за няколко часа почивка. Не мога да направя нито крачка повече.

Ниш бе изненадан, че старецът е успял да прекоси и толкова — с рана във всеки крак и насечен от камшик гръб. Тъй като се опасяваха,

че въздухоплават все още ги търси, те не запалиха огън, а легнаха направо върху земята. Или поне Ниш и скрутаторът сториха това. Докато механикът обмисляше какво да каже на Юлия, тя изчезна. Може би се бе присвила в хралупата на някое дърво. В мрака бе безсмислено да я търси. *Утре, реши той. Още на развиделяване ще я потърся и ще се разберем.*

Някъде около полунощ Ниш се събуди със схванат врат. Луната хвърляше дълги сенки сред поляната. По навик той се претърколи по гръб и трябваше да стисне зъби, за да преглътне стенанието си. Някъде в южното небе блесна светлина — сребърен кинжал, разсичащ черно кадифе.

— Спите ли, Ксервиш? — тихо каза той и докосна скрутатора по ръката.

— И аз видях.

— Според вас какво...

— Не искам да зная — промърмори Флид. — Пригответи се да продължим.

— Какъв е смисълът, ако могат да ни проследят?

Ксервиш Флид не си направи труда да отговори.

— Юлия? — просъска той. Дребен силует се отдели от дърветата зад тях. Дребната жена се приближи до скрутатора. Не до Ниш. — Какво виждаш в модела си?

За момент тя замълча напрегнато, застинала.

— Нищо — отвърна накрая перцепторът.

Отново настъпи мълчание.

— Не ти вярвам, Юлия — отвърна Флид.

Тя отново изчезна сред дърветата. Ниш се обърна да я последва.

— Остави я — каза Ксервиш. — Нещо не е наред. Усещам го.

Двамата останаха загледани в звездите. Ниш зърна някакво друго раздвижване, за момент уловило лунните лъчи.

— Това нощна птица ли беше? — рече механикът, макар да се досещаше за отговора.

— Това е въздухоплават. И не се е приближил толкова по случайност. Изглежда следят мен самия, а единственото ми оръжие лежи на дъното на онзи пролом. Защо избързах толкова с изхвърлянето му?

Не след дълго Ниш долови познатото фучене на ротор. Силуетът на въздухоплава изникна над дърветата на запад.

— Не трябва ли да бягаме? — попита той.

— Вече е прекалено късно. Не можем да се отскубнем. Ще трябва да се сражаваме, Ниш. Тук ще се отървем от тях — или ще дадем последния си отпор.

Несъмнено второто. Въздухоплавът щеше да пренася въоръжени, сити и отпочинали елитни войници. Ниш не беше войник и нямаше оръжие. Флид разполагаше единствено с ножа на надзирателя и отчасти разплетен камшик. Под бледата светлина механикът се огледа за някаква тояга, но откри единствено прояден от червеи клон, който щеше да се строши при първия замах. Съвсем малко по-добре от нищо, реши механикът, докато го нарамваше.

— Започвам да усещам нещо — тихо каза скрутаторът.

— Какво?

— Тук има слабо поле. Изглежда миналата вечер сме навлезли в обсега на друга възлова точка, но заради умората си не съм забелязал.

— Това ще ни помогне ли с нещо?

— Означава, че не съм напълно беззащитен.

Юлия отново изникна сред дърветата и отново се насочи към Флид. Макар нощта да бе топла, зъбите й тракаха. Какво ставаше с нея? Никога не бе реагирала по такъв начин при появата на въздухоплав.

Скрутаторът я прегърна през рамо.

— Виждаш нещо в модела си, нали, Юлия?

Тя се отдръпна, което бе странно. Когато се чувстваше застрашена, Юлия търсеше допир с останалите.

— Виждам кристал.

— Онзи в контролера на въздухоплава, нали?

— Да — съвсем тихо отвърна тя.

— Друго? Можеш ли да видиш хората на борда?

— Не — промърмори тя по начин, който означаваше: *да, но няма да ти кажа*. Когато се раздразнеше, Юлия обожаваше да крие малките си тайни.

— Разбира се, че можеш — увещаваеше я Флид. — Пилотът е на първо място. Човек без талант не би могъл да използва контролера.

— Пилотът почти няма... — презрително поде Юлия.

Скрутаторът отново я придърпа към себе си.

— Освен това някой трябва да насочва въздухоплава, иначе не биха могли да ме проследят. Някой, който притежава забележителен талант. Следовател, може би перквизитор. Или дори скрутатор!

Тя се сви и се опита да се отдръпне, но Флид не я пускаше.

— Слушам те, Юлия.

— Не зная — отвърна жената, продължавайки да се мята в ръцете му. — Не мога да го видя. Скрит е.

— Какво? — Ксервиш трепна. — Умишлено скрит? Прикрит?

— Да.

— Това е лошо. — Флид я пусна и започна да се разхожда из поляната, поглеждайки към небето. Звукът от ротор бе утихнал. Той отново придърпа Юлия към себе си, която този път не се възпротиви. — Какво друго, перцепторе? Този човек използва ли някакво устройство, за да ме проследява?

— Не.

— Тогава как? Има ли на борда друг човек, притежаващ талант в Изкуството?

Тя не отговори.

— Трябва да има — продължи скрутаторът. — Кой е той, Юлия?

Самотен лунен лъч докосна лицето ѝ. Тя приличаше на човек, зърнал собствения си труп. Лицето ѝ бе пребледняло като сребро, в очите ѝ бе застинал вторачен поглед.

— Перцептор — прошепна тя.

— Друг перцептор? — извика Флид.

— Да... — Юлия замълча и се загледа в празното небе.

Скрутаторът хвана Ниш за ръката и го повлече встрани.

— Имаме проблем, който не зная как да разреша.

— Ако ви следи перцептор, никога няма да избягате.

— Но може да има начин да го объркам. Или да използвам Юлия срещу него.

— Това може да е опасно — отвърна Ниш. — Особено ако тя започне да изпитва състрадание към него.

— Това е добър въпрос. Понякога се радвам, че те взех със себе си, Ниш.

Нищожна похвала, но все пак...

— Как възнамерявате да заблудите преследващия ви перцептор?

— Нямам представа. — Достигнал ръба на поляната, Флид замислено потропваше по ствола на едно дърво. — Само ако не бях хвърлял кристала...

Юлия все още се взираше нагоре.

— Предполагам е излишно да го търсим?

— Ще ни заловят много преди да сме достигнали клисурата.

— Не разполагате ли с някакви скрутаторски умения, за да окажете влияние върху ума...

Флид спря да потропва по кората.

— Какво беше това?

Леко потракване на перка.

— Роторът. Връщат се.

И звукът се отправяше право към тях. Но Ниш все още не виждаше нищо.

— Вземи ножа ми — каза Флид. — Аз ще се занимавам с други неща. Може да се наложи да я хипнотизирам.

Затъквайки острието в колана си, механикът каза:

— Това не е ли малко глупаво?

— Да използвам силна магия би било равнозначно да използвам брадва, за да си изрежа ноктите. Това би увредило ума й. На твоє място бих си избрал по-здрава тояга.

Ниш се отправи да търси из поляната и откри по-добро парче дърво. То бе по-тежко и леко удебелено в единия край. От него щеше да излезе добра сопа, макар че срещу мечоносец щеше да предостави само един удар. Механикът се оттегли в сенките, стараейки се да успокои разтуптяното си сърце.

— Юлия? — провикна се Флид. — Би ли дошла за малко. Трябваш ми.

Тя стоеше наред поляната, загледана в небето.

— Ниш? — продължи скрутаторът, мислейки, че механикът е наблизо. — Ето какво ще направим.

Тъй като Ксервиш тръгна към Юлия, остатъкът от думите му се изгуби. Механикът се отправи обратно към останалите двама.

— Сър, не чух какво казахте...

Но Флид вече бе застанал край жената и движеше ръце пред нея. Ниш долови мекия му шепот, но не можа да различи думите.

Внезапно тя започна да пищи.

— Не! Махай се!

С две ръце Юлия замахна към лицето на Флид. Той инстинктивно отметна глава назад и за момент изгуби равновесие. Виейки, дребната жена избяга сред дърветата. Ниш помогна на скрутатора да се изправи.

— Явно някой е опитвал това преди — каза Ксервиш Флид. — Може би Гор.

— Или баща ми.

— Веднага щом започнах, тя издигна защитата си.

— Какво ще правим сега, сър?

Разгадал погрешно въпроса, Флид отвърна:

— Ще се наложи да опитам по-сериозни мерки. — Гласът му звучеше странно, почти задавен. — Макар че това ще бъде предателство, защото...

Ревът на ротора се разнесе над тях и въздухоплавът засенчи лунната светлина — огромен овоиден мехур, под който висеше гондола. Край борда бяха изникнали войници. На носа стоеше строен силует, допрял нещо, напомнящо далекоглед, до окото си. Черно-белите очертания на машината и пътниците ѝ застинаха в съзнанието на Ниш.

Войниците се раздвижиха, изглежда се приготвяха да стрелят с арбалети. Разполагащ само със секунди, Ниш стори единственото, което му оставаше. Той хвърли тоягата си право към ротора.

— Не! — просъска Флид, само че вече беше късно.

Свистящият клон уцели целта си. Той полетя право към дървената перка, която не бе защитена, и я строши. Някои от късовете полетяха сред дърветата, сипейки прах. Останалите отхвърчаха право нагоре и разкъсаха платнището. Газът започна да изхвърча със съскане. Въздухоплавът трепна, разклати се и се понесе към земята.

— Ах, проклет глупак! — кресна скрутаторът. — Една искрица е достатъчна, за да разпръсне останките ни до Боргистри.

Машината се стовари тежко, разхвърляйки екипажа си. Разнесоха се удари, разкъсвания, писъци. Торбата се отпусна. Някой извика с необичайно писклив глас. Флид. Какво ставаше?

Ниш се опита да отговори, но и неговият глас бе придобил това странно звучене. Той зачака фаталната искра, но тя не се появи.

— Флид? — прошепна той след около минута. Гласът му отново звучеше нормално.

— Тук съм. Мълчи.

Някой изникна от останките. Това бе стройната фигура, наблюдавала през далекогледа: млад мъж, облечен в бяло. Водопад от мастилена коса се стичаше по гърба му. Той изчезна в сенките.

Двама войници си проправиха път с помощта на мечовете си и помогнаха на трети, който не можа да се задържи на крака. Четвърти изпълзя изпод отпуснатото платнище. Първите двама се хвърлиха към Флид. Последният войник, отправил се към Ниш, накуцваше, но размахваше меча си умело.

Под свистящата стомана механикът трескаво отстъпи назад, посягайки да изтегли ножа си. Гърбът му се блъсна в ствол. Ниш отскочи встрани и едва не се наниза на меча — войникът предвиждаше всяко негово действие. Следващият вражески замах се врязва в ребрата на механика, който бе стъпил върху хлъзгави листа и не бе успял да отскочи навреме.

Хлар се оттласна назад и тежко се стовари в мрака сред две дървета. Войникът пристъпи напред, пробождащ земята с върха на меча си. Ниш затаи дъх — врагът го търсеше прекалено вдясно.

Мечът продължаваше да шумоли сред листата. Механикът се напрегна. Един от краката на войника изникна в лунен лъч. Прицелвайки се в коляното, Ниш замахна. Острието потъна и врагът рухна.

Крил-Ниш не се осмели да се хвърли да нанесе завършващ удар — другият все още носеше оръжие. Вместо това той се отдръпна, притиснал раната си. Усещаше стичащата се кръв, но пък нямаше болка, значи раната не беше опасна.

Сред дърветата можеше да види, че Флид се сражава с един от противниците си. Другият войник лежеше на земята. Юлия стоеше край отломките, загледана в дърветата зад въздухоплава. Тъмнокосият мъж изникна и застина, вторачен. Тя нададе слаб вик, а непознатият се затича към нея.

Пред луната изникна облак и Ниш ги изгуби от поглед. Клонки пропукаха някъде от лявата му страна. Механикът се обърна бавно, за да не издава позицията си. Шумоленето се разнесе от по-близо и Хлар затаи дъх, защото се боеше, че и най-слабият звук би издал позицията

му. Чувстваше се застинал от ужас. Цивилен, въоръжен с нож, нямаше шанс срещу войник с меч.

Пропукала още по-наблизо клонка го накара да подскочи. Дразнеща капчица пот пълзеше по носа му, но Ниш не смееше да повдигне ръка. Някаква сянка се раздвижи само на няколко крачки от него. Дали войникът можеше да го надуши?

Юмрукът на Ниш трепереше около дръжката на ножа. *Не спирай*, молеше се той. Не искаше да използва ножа — искаше да се махне колкото се може по-бързо.

След проточило се в мъчителна безкрайност чакане сянката продължи и се сля с мрака. Но слабо шумолене подсказваше, че войникът не е далеч. Крил-Ниш бавно се запромъква напред, към ръба на поляната.

Юлия бе започнала да вие пронизително.

Но къде беше тя?

Погледът на Ниш я откри край въздухоплава. Изглежда тя се бореше с тъмнокосия мъж. Механикът можеше да различи единствено него — заради белите му дрехи. Бледото лице на Юлия сякаш се носеше във въздуха.

Стиснал ножа в готовност, Хлар тихо пое сред поляната. Юлия издаваше давещи се звуци.

Когато луната изникна отново, механикът се промъкна съвсем близо, обгърна с лакът врата на младия мъж и притисна ножа до гърба му.

— Пусни я и не мърдай!

Младежът извика уплашено и се опита да отскочи, нанизвайки се на острието. Той изхъхри, олюля се и тежко се стовари по лице.

Юлия се хвърли към него, обърна го и се опита да го изправи. Успя да го издигне до седнало положение, но мъртвецът се отпусна обратно. Сребърна гривна блестеше на китката му. Луната освети изцъклените му очи. Лицето му се отличаваше с бледността на едноседмичен мъртвец.

Юлия нададе мъчителен вопъл, който смрази кръвта на Ниш.

— Мюли — виеше тя, засипвайки с целувки лицето и ръцете на убития. — Мюли, върни се!

Ниш остана втрещен в нея, все още стискащ фаталния нож. Мюли?

Флид дотича, опръскан с кръв.

— Какво си направил сега?

— Помислих, че той се опитва да я удуши — прошепна Ниш. —
Опитах се да го спра, но той се наниза на ножа. Какво има, Ксервиш?

— Дори не ми се мисли — поклати глава скрутаторът. Той
приклепна до дребната жена, която продължаваше с отчаяните си
опити. — Юлия?

Тя не отговори, а започна да поклаща трупа, стенойки високо.
Флид обгърна дланта си със светлина и протегна ръка.

Юлия погледна нагоре. За момент двете лица бяха осветени едно
до друго. По кожата на Ниш полазиха тръпки. Единствено цветът на
косата ги отличаваха.

— Юлия и Мюли — каза Флид с глас на гибел. — Това се случва
изключително рядко.

— Не разбирам.

— Близнаци, отличаващи се единствено по пол — продължи
Флид. — Разделили са ги, когато тя е била на четири. Травмата от
раздялата е породила чувствителността на Юлия. Ти току-що си убил
брат й, когото тя търсеше през целия си живот.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Тиан се облегна назад и затвори очи. Опасяваше се, че не е успяла да убеди аахимите. Тя бе начинаеща в интригите, докато те бяха експерти — особено онази Юриен със студения поглед.

Събуди я нечие присъствие. Тицеа и брат ѝ стояха на прага.

— Отново ли ще ме пазиш? — попита Тиан, зарадвана да види дружелюбно лице. *Не се доверявай*, веднага си напомни тя. *Тицеа също е аахима. А сред аахимите нямаш съюзници.*

— Да. Витис твърдо е решил да стъпче семейството ми. — След това Тицеа се изчерви, осъзнавайки, че думите ѝ са прозвучали обидно.

Тиан учтиво подмина казаното.

— Какво би станало, ако избягам? — попита тя, докато Кале я повдигаше.

— Не би могла — отвърна аахимата. Изглежда мисълта ѝ се струваше весела.

— Предполагам. Но ако кажем, че все пак успее?

— Тъй като в момента сме във война, това би означавало, че семейството и кланът ми не са успели да изпълнят дълга си. Възможно е да изгубим всичко, ако Витис реши.

Това изправяше Тиан пред неочакван проблем. Колкото и да се стараеше да се настрои срещу Тицеа, младата аахима ѝ харесваше. Как можеше да избяга, след като Тицеа и семейството ѝ щяха да понесат наказание?

Занаятчията долови миризмата на приготвяна храна още преди да са достигнали палатката на Тицеа. Жена на средна възраст работеше отвън, възползвайки се от светлината на светец глобус (наобиколен от насекоми). В момента тя тъкмо нарязваше месо и зеленчуци, за да ги изсипе в кипящ казан. Усмивката ѝ бе почти сходна с тази на Тицеа — отличаваше я присъствието на колебание. Жената бе по-дребна от дъщеря си, а косата ѝ имаше кафеникав оттенък.

— Добре дошла, Тиан Лиз-Мар — каза тя. — Аз съм Зеа. — Аахимата премести черпака в лявата си ръка, за да протегне десница. — Какъв ужасен ден. Клетият Генис с нищо не заслужаваше това.

Виждайки отчаяното изражение на дъщеря си, Зеа побърза да смени темата:

— Влез вътре дете. Забрави за това, поне за момента.

Тиан се здрависа с нея.

— Ти ли си майката на Тицеа?

— За което несъмнено ще съжалявам. — Веселието ѝ изникна отразено върху лицето на Тицеа. Аахимите умееха да прикриват болката си. — Шегувам се, разбира се. Тицеа е свършена дъщеря.

Тицеа подбели очи, но скоро отчаянието се възвърна. Мъката ѝ бе прекалено дълбока.

Тиан веднага бе харесала Зеа. Подобно на дъщеря си, тя изглеждаше тъй нормална. Останалите аахими, които занаятчията бе познавала, неизменно се бяха отличавали със студенина и себевгълбение.

— Вечерята ухае прекрасно — каза тя. Вече не помнеше кога за последно бе яла нормална храна.

— Надявам се, че няма да ти се стори прекалено люта — каза Зеа, споглеждайки се с дъщеря си.

— След разпита на Витис и Юриен нищо не би могло да ме подлюти.

Двете аахими отново се спогледаха.

— Юриен — потръпна Зеа.

Скоро след това те седяха под шатрата, приседнали в изненадващо удобни метални столове, наместили купи върху коленете си. Отмятането на платнището изпревари първата хапка на Тиан — вътре уморено пристъпи някакъв мъж. Той не беше много висок, но се отличаваше със силна снага и косата му имаше същия цвят като гривата на Кале.

С овлажнели очи Зеа се затича да го прегърне. Тицеа последва примера ѝ, а Кале стисна ръцете на баща си. След това погледът на непознатия се спря върху Тиан. След миг аахимът се отправи към нея.

— Тиан — представи се тя, остави купата на пода и протегна ръка. — Съжалявам, не мога да се изправа.

Той трепна, хвърли поглед към Зеа, сетне взе ръката на занаятчията.

— Тиан, създала летящия конструкт. Аз съм Ираел. Приемам, че ние сме твои пазители?

— Боя се, че е така. Съжалявам за затрудненията, които...

Ираел се усмихна неподправено. Аахимите от клан Елинор се опомняха бързо.

— Докато си под нашия покрив, ти си наша гостенка.

— Но...

— Първият клан би правил всичко по силите си, за да ни стъпче, дори и ако ти не беше тук. Да не говорим повече за това. Как е положението с водата, Зеа?

— Привършва, но за един герой, завърнал се от бойното поле, има достатъчно.

Хванати под ръка, двамата се оттеглиха в едно от по-малките помещения. Разнесе се плискък. Скоро Ираел се върна, облечен в чисти дрехи. Той си взе купа, напълни я и започна да се храни.

След вечерята, протекла мълчаливо, Зеа отвори бутилка с вино и им наля по малко.

— Това е силното ни вино — каза Тицеа, внимателно подушвайки чашата си. — За специални случаи и почетни гости.

Тиан повдигна чаша и каза:

— За щастието на клан Елинор, каквото и да е то и където и да се намира.

— За клан Елинор — повториха останалите. Сетне Кале се оттегли, за да продължи с уроците си.

— Сега ще те помоля да ни извиниш за липсата на внимание — обърна се Ираел към Тиан. — Но трябва да поговоря със Зеа за войната.

— Не бих имала нищо против да ме изнесеш отвън.

— Нищо от това, което имам да кажа, не е нужно да остава скрито от една почетна гостенка.

— Какво ново? — каза Зеа. — Носят се хиляди слухове, но кои и до каква степен са истинни...

— С изключение на малцината, все още пълзящи сред тунелите на Снизорт, лиринксите се оттеглиха. С помощта на роби, войници и животни човеците започнаха да изтеглят кланкерите си на северозапад към най-близкото поле. Говори се, че скрутатор Ксервиш Флид, с когото преговаряхме неотдавна, също е изпратен да тегли машини. Проточовеците се нахвърлят едни връз други като кучета. — След това

той се усети и погледна към Тиан. — Моля за извинение. Това беше неучтиво от моя страна.

— Колко дълго ще им отнеме да издърпат всичките си тенекиени машини? — попита Зеа.

— Много дни, макар че ще приключат далеч преди ние да сме преместили конструктите си.

— Смяташ ли, че биха ни помогнали?

— Не и след като Витис задигна Тиан изпод носовете на скрутаторите.

— Не бях чула за това — каза по-възрастната аахима.

— Разбра ли за Генис? — попита съпругът ѝ.

— Двете с Тиан бяхме там — намеси се Тицеа. — Беше ужасно, татко.

— Но разбирам, че Витис продължава да настоява за използването на амплимета — каза Зеа. — Какво ще стане сега?

— Амплиметът е изключително опасен. Някои от клановете — той изброи няколко на пръсти — смятат, че кристалът трябва да бъде унищожен веднага. Признавам, че аз също споделям това мнение.

— А други са на мнение, че той трябва да бъде използван на всяка цена — рече Зеа. — Особено клан Натаз.

— Това е така. Започва да се трупа недоволство от водителството на Витис, особено сред Натаз и Даргау. Тези кланове се интересуват от амплимета още от мига, в който узнаха за съществуването му. Триор правеше всичко по силите си, за да осуети плановете на Витис и да получи възможност да се сдобие с кристала. Клан Натаз няма нищо против рухването на Първия клан. — Той се обърна към Тиан. — Когато пристигнахме на Сантенар, трябваше веднага да се срещнем с предводителите ви, за да преговаряме условията по закупуването на земя. Тази планета е достатъчно голяма за всички ни, а ние бихме могли да помогнем с много на човечеството. Скрутаторите несъмнено биха се съгласили. Нямаше как да ни изпратят обратно.

— Витис никога не би постъпил така — каза Зеа, присвила гневно очи. — Огорчен от тежестта на собствените си постъпки, той е вманиачен да завладява.

— Но той още не е завладял земя — рече Тиан.

— Ще го направи, щом получи онова, което желае — отвърна аахимата. — Летящият конструкт. Тази му мания ни струва много

скъпо и клановите са на път да се разбунтуват. Той изостави отдавна изготвяните ни планове и ни отведе до това кърваво бранно поле, преследвайки летящата машина. — Тя отпусна длан върху ръката на съпруга си. — Твоят героизъм е оценен... Какво има, Ираел?

Аахимът бе започнал да почервениява. Скоро лицето му пламна. Той се надигна рязко и започна отсечено да обхожда палатката, свел глава. След десетина обиколки той спря, обърна се и погледна Зеа в очите.

— Ние не сме герои! — рязко каза той. — Не ни бе позволено да се проявим.

— Какво говориш, Ираел?

— Клановите предводители не ни разрешиха да се сражаваме редом до съюзниците си, а отново и отново ни оттегляха. Когато съюзниците ни отчаяно се нуждаеха от помощ, ние не бяхме там. И те умираха заради това. Ние сме посрамени.

Зеа се бе вторачила в него, притиснала длан над устата си.

— Но ти си предводителят на клан Елинор...

— Не и на бойното поле. Нашият клан бе командван от Витис и моята дума не значеше нищо.

— Но това е ужасно. Да изоставим съюзниците си в нужда... Протоचовеците сигурно ни смятат за страхливци.

— И с пълно право — тежко каза Ираел.

— Значи хилядите ни убити и ранени младежи са били напразно? А припасите ни привършват. Скоро ще се наложи да изоставим конструктите си и тогава ще бъдем просяци сред враждебна земя. — Тя повиши глас. — И защо сме тук, Ираел?

— Аз самият се питам същото — с наведена глава отвърна аахимът. — Ще трябва да плякосваме, за да оцелеем — и тогава целият Сантенар ще се надигне срещу нас.

Зеа полагаше усилие да запази контрол.

— Този свят е голям и има предостатъчно земя. В последната година от войната човечеството е изгубило повече от цялата ни бройка. Ако се отнесем достойно с тях, те ще ни приемат.

— Съмнявам се — каза Ираел, — макар също да смятам, че това е най-доброто, което можем да сторим.

— Клан Даргау настоява за война срещу тях — каза Зеа. — Да ударим силно, казват те, да вземем това, което ни е нужно, и да го

защитим.

— Даргау винаги са били войнолюбци. — Ираел замислено гледаше в недокоснатата си чаша. — Но когато ножът опре до кокала, те предпочитат да рискуват онези от останалите кланове.

— Говори се, че враговете са избягали — рече съпругата му. — Истина ли е това, Ираел?

— Оттеглиха се, но се съмнявам, че са близо. Ако решат да нападнат отново, ще ни намерят страшно уязвими.

Той изглеждаше изплашен. Това чувство се предаде и върху останалите, но Зеа каза:

— Ако се стигне до това, ще се сражаваме. Дори и да се наложи да се сражаваме с голи ръце. Няма да умрем с молби. А междувременно трябва да се погрижим за мъртвите си.

— Ще започнем да събираме телата на сутринта. Луксор вече изготвя паметник с подходяща защита.

Тиан не можеше да скрие уважението си. Дори и в такава ситуация те възнамеряваха да почетат мъртвите си.

— Юриен също е на мнение, че Витис не бива да използва амплимета — каза тя сред настъпилата тишина. — Но той смята, че няма друг начин за спасяването на конструктите.

— Може и да е прав — съгласи се Ираел. — Но след случилото се днес кой би се осмелил?

— Юриен предложи да използват мен — рече занаятчията.

— Безчестие! — възкликна Зеа.

— И безумие — додаде Ираел. — Някога един амплимет едва не е разрушил цивилизацията и света ни.

— Какво е станало? — попита Тиан.

— Не зная. Случило се е преди основаването на нашия клан, а пълната истина така и не е била разкрита — отвърна аахимът. — Говори се, че дори матах Юриен, пазителка на аахимските тайни, не я знае. Някои хроникьори твърдят, че хароните са открили света ни заради употребата на кристала и така последвало хилядолетно робство. Амплиметът е много опасен, Тиан.

Кале нахлу:

— Витис идва, за да отведе Тиан!

Тицеа отпусна лице в дланите си.

Сигурно вече минаваше полунощ. С напредване на разпита различията между Витис и Юриен бяха изпъкнали в още по-голяма степен. Старицата бе отхвърлила предложението му за използване на амплимета, при което Витис бе преминал към друга идея — да използва кристала, за да открие тайната на полета.

— Ако се сдобием с въздуха — рече той, крачейки напред-назад, — ще си върнем всичко, което изгубихме.

— Но не и погиналите! — възрази Юриен. — Забранявам, Витис. Трябва да сведем загубите си до минимум и да изоставим конструктите.

— Полетът е единственото нещо, което ще ни спаси. Няма да се предам.

— Тиан не лети съзнателно и не може да обясни — каза аахимата. — Не можем да ти правим повече отстъпки, Витис.

— Няма да изоставя цяла флотилия конструкти и да помъкна багажа си на гръб като някакъв скитник.

— Нямаш друг избор.

— Искам да поставя Тиан в някой конструкт — каза предводителят. — Ако действително се нуждае единствено от амплимета, то тя ще накара машината да полети. А дори и да не успее, пак ще може да издърпа останалите конструкти.

— С това ще докараш и нейната, и своята гибел.

— Тя го е използвала с месеци, не е уязвима като нас.

— С течение на времето това може да се промени — заплашително рече Юриен.

Тиан местеше поглед между двамата. Който и от тях да надделееше, нея я очакваха неприятни последици.

— Онези, които се страхуват от кристала, са свободни да поемат пеш към Госпет! — изфуча аахимът. — Аз съм отговорен за тази ситуация и аз ще извадя всички ни от нея. С непокътната флотилия. А ако не успея, изберете си нов водител. Просто ми дай шанс, Юриен.

Старицата впери продължителен поглед в него.

— Така да бъде — рече тя. — Но само един опит.

— Започвам веднага.

Ужасената в още по-голяма степен Тиан бе отнесена в най-близкия конструкт и поставена в креслото. Нощта бе мрачна като

подземиата на Снизорт.

Витис, все така държащ амплимета в лист платина, го инсталира.

— Тиан, открий поле и накарай конструкта да полети.

Тя щеше да бъде разобличена. Но какво можеше да направи?

Тиан си пое дъх и вложи достатъчно енергия, за да задейства конструкта. Машината оживя и се издигна на обичайното си разстояние над земята. Преструвайки се на напрегната, занаятчията дръпна лоста, за да насочи конструкта в полет. Нищо не се случи, разбира се, а след това полето изчезна от съзнанието ѝ. Страхът ѝ пречеше да се концентрира — опасяваше се, че амплиметът ще поеме контрол, както бе сторил с Генис.

— Какво правиш? — остро попита Витис. Изглежда я подозираше в саботаж.

— Така издигнах таптера — излъга Тиан, обърса лице и опита отново. — Не става — тихо промълви тя.

— Постарай се повече!

— Не я притискай! — сръза го Юриен. — Този тип талант не работи под принуда.

— Съжалявам. — Витис се поклони на матаха. — За момент нетърпението потъмни разсъдъка ми.

След още няколко престорени опита Тиан каза:

— Не успявам да установя баланса. Полето въобще не осцилира.

— Ти не правиш нищо — каза Витис. — Само в рамките на минути си издигнала конструкта на Триор.

— Тогава беше различно — отвърна тя с пребледняло лице. — Бяхме на път да умрем. Талантът ми просто се разгърна.

— Ако умишлено криеш тайната от нас — с ожесточение просъска Витис, — ще те накарам да съжаляваш.

— Заплахите няма да решат проблема — напомни му Юриен. — Ако и с нея се случи същото като с Генис, с нас е свършено.

Предводителят на Първия клан се овладя с усилие.

— Би ли опитала отново, Тиан? — меко каза той.

Юриен ѝ бе подсказала решението, но постановката трябваше да изглежда убедителна. Тиан изтегли максималното количество енергия, което можеше да понесе, сетне прибави съвсем малко. За нейно облекчение механизмът на конструкта се отзова веднага, изревавайки.

Сега ѝ оставаше да накара полето да затрепти, за да ги убеди, но можеше ли да успее?

Тя насочи енергията обратно в полето, издърпа и отново я запрати. Ревът под краката им стана пронизителен, утихна, сетне пак се усили. Внезапно конструктът се завъртя като пумпал и двамата аахими полетяха встрани. А Тиан не бе докосвала лоста.

Витис изруга неясно, а Юриен нададе уплашен вик. Занаятчиата усещаше настръхването си, долавяше и слаба миризма на изгоряло. Страните ѝ се зачервиха, погледът ѝ се замъгли. Тя потърка очи. Можеше да различи Витис, който не изглеждаше убеден. Трябваше да го накара да повярва — и то бързо. Иначе нямаше да е в състояние да опазва тайната.

Тиан насочи още енергия в контролера, сетне я тласна обратно. След още няколко повторения на процедурата излъчването започна да трепти, подобно на огън, задвижван от духала. Дори и с просто око занаятчиата можеше да различи пулсиращите около нея аури.

Същото важеше и за Юриен, която извика тревожно:

— Достатъчно, Витис. Тези явления не са нормални.

— Продължавай, Тиан — процеди аахимът.

Механизмът нададе металически вой и започна да се разтрошава. Изгаряща болка накара Тиан да се превие. А опитът ѝ да прекъсне притока на енергия се провали — амплиметът бе поел контрол. Тя не бе прекратила навреме.

Младата жена отвори уста, за да изпищи, но от гърлото ѝ изхвърча единствено пушек. Пламтящото усещане се усили. Дори очните ѝ ябълки се нагорещяваха. Тя нямаше представа какво да стори. Вихрушка беше разпръснала мислите ѝ.

Витис ужасено се взираше в нея. Той нададе вик, по-скоро приличащ на дрезгаво хриптене. Жаба, пленена в горски пожар...

Юриен стовари пестника си върху освобождаващия механизъм. Кристалът изхвърча от гнездото, а аахимата го улови с изкривените си от старост пръсти, кривейки лице от болка. Стиснала амплимета, тя изрече три думи на някакъв непознат, гърлен език. Болката започна да се оттича от Тиан. Старицата побърза да увие кристала в платината и го прибра в джоба си.

Занаятчиата рухна от креслото, увисвайки на ремъците. В полусъзнанието ѝ до нея достигна сухият глас на Юриен:

— Ти си по-голям глупак, отколкото съм смятала, Витис. Доволен ли си сега?

Изражението му загатваше, че той всеки момент очаква Тиан да експлодира в лицето му. Присъстваха и нотките на зараждащо се гадене.

Занаятчията изцяло дойде на себе си по време на пренасянето ѝ към целителската палатка. Витис и матахът все още спореха.

— От този момент ще преустановиш търсенето на полета — студено каза Юриен. — Или ще залича Интис от Регистъра на Единадесетте.

— Интис винаги е бил Първи клан! — извика той. — И бе преизбран само преди една...

— Само защото ти промени гласовете — долетя гласът на Триор от другата страна. — Клан Интис не е достоен, Юриен. Знаеш ли как в действителност Витис е постъпил със сина ми?

— Говори — подкани я старицата. В гласа ѝ започваше да се заражда заплаха.

— Представил е използването на амплимета като въпрос на чест, знаейки, че Генис е прекалено благороден, за да откаже. Витис го уби...

— Той ме умоляваше — с непоклонимо овладяна реч заяви аахимът.

— Не е трябвало да се съгласяваш.

— Той ме убеди, че така би било най-добре за всички ни, тъй като ти си го била учила за контролирането на амплимета.

— Триор? — остро каза Юриен. — Истина ли е това?

— Дватамата с Генис разговаряхме по този въпрос — неохотно каза Триор.

— Знаех си — рече Витис. — Ти си му внушила, а сега виниш мен, за да облекчиш собствената си вина.

— Това е лъжа! Заличи него и клана му, Юриен. Нека стоят под клан Елинор.

— Лицемерка! — кресна Витис, побеснял. — При положение, че самата ти отведе Минис, единствения наследник на Първи клан Интис, в Снизорт, нарушавайки изричната ми заповед той да остане в лагера!

— Ето каква била работата — каза Триор. — Жалката ти мъст.

— Обоснови действията си, Триор — рязко я подкани матахът.

— Минис не спираше да ме умолява да го взема със себе си. Аз му отказах, но той не се отказваше и в крайна сметка използва ранга си, за да ми заповяда. Има свидетели, които не са от моя клан.

— Разговарял съм с тях — рече Витис. — Те казват, че ти си се възползвала от слабостта му към Тиан. Отвела си Минис в Снизорт с надеждата, че той ще умре, а заедно с него ще погине и клан Интис. Вие от клан Натаз винаги сте негодували срещу долната си позиция. Не бихте се спрели пред нищо в името на незаслуженото си издигане.

— Аз изведох Минис от Снизорт — каза Триор. — А ти уби моя син и наследник.

— *Тиан* е извела Минис. *Тя* е спасила и неговия живот, и твоя.

— Достатъчно! — каза Юриен. — Клановите предводители ще отсъдят. За момента оставете различията си. Трябва да намерим начин да напуснем това място.

— Трябва, но кой ще рискува да сподели съдбата на сина ми? — каза Триор.

Крачеха по неравна земя. Тиан държеше очите си затворени, макар светлината върху клепачите ѝ да показваше, че е утро. Трудно ѝ беше да слуша думите им, защото все още я измъчваше силна болка. Сякаш някой бе вливал вряла вода по хранопровода ѝ.

— Юриен може да го използва — каза непознат глас.

Онзи, който носеше Тиан, застина. Някой извика сепнато. Друг каза:

— Как смееш да наскърбяваш матаха на всички аахими?

— Съжалявам — отвърна непознатият глас. — Позволих си прекалено много.

— Не са нужни извинения — отвърна Юриен. — Народът ми има дълг към мен, а аз имам дълг към него. Мога да използвам амплимета веднъж или два пъти и да оцелея. Но дори и аз не бих могла да си служа с него всеки ден в продължение на седмици. А нищо по-малко не би могло да спаси конструктите ни.

— А ако се редуваме в употребата му? — попита Витис. — Ако най-силните доброволци го използват по няколко часа, ще успеем да спасим някои от машините си.

— Дай ни личен пример, Витис — жлъчно каза Триор.

Настъпилото мълчание бе нарушено от Юриен.

— Витис?

— Ако сторя това, ще оставя клана си беззащитен — каза той.

— Клан Интис, последен клан — изсумтя Триор. — Страхливци до един!

— Няма да има доброволци — рече Юриен, — защото повечето от тях ще споделят участието на Генис. А и другите рискове...

— Не тук! — извика Триор.

— Трябва да говорим за *другия проблем* — каза матахът.

— Какъв проблем? — попита мрачен глас, който Тиан разпозна като принадлежащ на Луксор, предводител на клан Измак.

— Амплиметът е общувал с възловите точки в Снизорт, Бореа Нгурле и Тиртракс. За малко не е освободил Кладенеца на ехото.

— Значи той е същият като онзи кристал, който в миналото едва не е докарал гибелта на света ни — бавно избоботи Луксор. — Опасявах се от това. Най-добре би било да унищожим амплимета и да се оттеглим. Дори и след като изоставим тези машини, край Госпет все още разполагаме с пет хиляди. Има и други, разпръснати на по-малки групи. На Сантенар не съществува нищо, което да е в състояние да им се противопостави.

— Проточовеците ще разглобят изоставените машини — възрази Витис — и скоро ще се научат да изработват свои. Какво ще стане с нас тогава? Има и друго. Лиринксите не са се оттеглили далеч. Ако те ни нападнат по време на прехода, ще ни унищожат. Не можем да рискуваме.

— Тогава какво ще правим?

— Как е Тиан? — попита Юриен.

Занаятчията усети хладните ръце на целител върху челото си.

— Ще се възстанови — каза непознат глас, — но ще изпитва силна болка, когато дойде на себе си. Днес или утре тя няма да е в състояние да ви помогне.

— Не пести усилия и лекове — нареди Витис. — Вдругиден я искам на крака. Тя трябва да използва амплимета, за да изтегли конструктите ни.

Изглежда, че още аахими се бяха присъединили по пътя, защото някой възрази:

— Дори ако тя беше наш враг, подобна постъпка би била безчестна. Но тя е героиня, която спаси вида ни. Непростим позор е да ѝ се отплащаме по подобен начин!

Още два гласа, също непознати, се възпротивиха със същата разпаленост.

— Какво ще кажеш ти, Юриен? — рече Витис. — Все още ли забраняваш?

Тя не отговори веднага. Настъпи няколкоминутна тишина, нарушавана единствено от множество стъпки.

— Цяла нощ размишлявах над това, премислях мъчително. Всеки избор представлява заплаха.

— И какво решение взе? — каза предводителят на клан Интис.

— Имаш разрешението ми да използваш Тиан, за да спасиш конструктите ни. Но само за тази цел. И това трябва да бъде сторено с изключителна предпазливост.

— Аз няма да подкрепя това! — извика Луксор.

— Отхвърлям възражението ти — каза Юриен. — На всички ви е известно мнението ми за амплимета: мразя го и се боя от него. Но Витис ме убеди, че нямаме избор. Налага се да използваме този пагубен кристал, за да се спасим от заплашващата ни гибел.

— Тогава нашият Синдик трябва да научи — каза вторият непознат глас — и да получи възможност да обсъди...

— Няма време — прекъсна го старицата. — Витис, твоето предводителство е отнето. В тази критична ситуация не ми остава друго, освен да се възползвам от правото си да поема властта. Ще използваме Тиан, а за последиците ще се опасяваме после.

— Как смееш да подкопаваш основните принципи на нашия Синдик? — извика нов глас, треперещ от гняв.

— Матахът стои над клановете и техните предводители — напомни им Юриен. — В подобни обстоятелства това е мой дълг.

Тези й думи породиха още по-усилени спорове, които тя смълча с нетърпящ възражение тон:

— Решено е в името на матаха. Всеки, който оспорва взетото решение, излага на риск собствения си живот и съдбата на клана си.

Настъпи дълго мълчание, натежало от напрежение. Тиан чуваше ударите на сърцето си.

— Ами ако кристалът достигне втората степен от събуждането си и поеме контрол над нея? — каза Луксор. — Ако той напредне достатъчно, за да изпълни предназначението си, няма да успеем да го спрем.

— Съдейки по това, което тя ни каза — рече старицата, — амплиметът все още се намира далеч от тази степен. Ще изместим всички конструи, които можем. Колкото издържи тялото ѝ.

— Срамът на този недостоеен ден вечно ще петни Историите ни — каза Луксор.

— Как ще запишем това? — рече друг възразяващ. — Как ще обясним това на децата си и техните деца?

— Историята е това, което бива записано — рече Юриен. — А то ще бъде записано така: Тиан е помолила да ѝ позволим да ни помогне в тежката ситуация, защото е обичала аахимите и е осъзнавала, че ние сме превъзходящ вид.

— Готова си да впишеш лъжа в Историите? — промълви втрещеният Луксор.

— Веднъж вписана, тя става истина.

— Не и ако всички знаят.

— Всички останали аахими ще бъдат държани встрани от нея. Как ще узнаят?

— Аз зная — промърмори Луксор. — И ще го разглася.

— Тогава ти ще се изправиш пред своя собствена дилема. Така да бъде.

— Ами ако... — поде предводителят на Измак. — Ами ако се стигне до най-лошото и кристалът навлезе в третата си фаза — пълно събуждане? Готова си да рискуваш и този свят?

— Ще спрем малко преди границите на излъчването на възловата точка — каза Витис. — Така амплиметът няма да получи възможност да черпи голямо количество енергия.

— А ако превземе Тиан?

— В теглените конструи ще има арбалетчици — рече Юриен. — И мистици, които внимателно ще следят състоянието на кристала. Ако те доловят признаци за обладаване, войниците ще я прострелят.

Дори самият Витис възкликна сподавено при тези думи. Може би си бе спомнил, че Тиан е спасила сина му от огнена смърт.

Самата Тиан се нуждаеше от големи усилия, за да задържи неподвижността си. Междувременно аахимите бяха достигнали заслона на целителя и вече я внасяха вътре.

— Това е недостоеен начин да се отплатим на жената, която спаси целия ни вид — каза Луксор.

— Ако тя знаеше какво би могъл да ѝ причини един напълно разбуден амплимет — рече Юриен, — щеше да лази в краката ни и да ги целува от благодарност.

ДВАДЕСЕТ

През нощта се разнесоха крясъци, недалеч от палатката на Тицеа. Разпознавайки гласа на Минис, Тиан надникна през прозоречния отвор.

— Как смееш да се отнасяш с нея по такъв начин! — ревеше Минис, борещ се срещу обградилите го войници.

Скоро Витис изтича навън. След тих, но разпален спор, двамата се отдалечиха. Тиан се зарадва на това. Независимо дали бе искрен, Минис не можеше да стори нищо за нея.

Тицеа я събуди малко преди разсъмване, подавайки ѝ димяща чаша.

— Приготвяй се бързо, Тиан, Витис скоро ще дойде. Донесох ти дрехи, тъй като твоите... се нуждаеха от пране.

Това си беше чист евфемизъм. Дрехите на занаятчията представляваха жалки парцали.

— Нужна ли ти е помощ при обличането? — продължи аахимата.

— Не, благодаря — мрачно се усмихна Тиан. — Свикнала съм.

След като Тицеа си отиде, занаятчията смъкна крака от леглото. Мускулите на бедрата и прасците я боляха, но вече се отзоваваха по-лесно. И бяха укрепнали. Тя успя да се надигне и направи две неуверени крачки. Никога не бе подозирала, че нещо толкова незабележимо преди би я изпълвало с подобна радост.

Червената напитка бе толкова гъста, че налагаше кусане с лъжица. Тя бе сладка, с лек горчив оттенък, който подобряваше вкуса — без него течността би изглеждала прекалено сладникава.

Дрехите ѝ бяха почти по мярка. След като се облече, занаятчията седна на масата, за да закуси с хляб и люта наденица. Не бе успяла да се нахрани, когато Витис нахлу вътре.

— Време е да се захващаш за работа. Води я, пазачке!

Тицеа пхна глава в отделението на родителите си, за да им каже нещо, сетне взе Тиан на ръце. Витис закрачи широко, принуждавайки аахимата да подтичва, за да не изостане.

— Какво искаш от мен? — попита Тиан, но Витис не ѝ отговори, а продължи да крачи мълчаливо сред редиците конструкти. Тя знаеше,

но искаше да го чуе от него.

— Ще се качиш в конструкта ми и с негова помощ ще извлечеш прикачените машини до най-близкото поле. Тицеа ще те пази. Ако се опиташ да избягаш, семейството ѝ ще понесе полагащото се наказание.

В най-далечния край на редиците Витис спря край конструкт, който бе малко по-голям от останалите. Люкът му бе отворен. Наоколо притичваха аахими, които товареха останалите конструкти. Машините бяха привързани с яки въжета. Редом с тях висяха и по-тънки кабели.

Витис се покатери вътре. Младата аахима го последва, леко затруднена от тежестта на Тиан. Вътре предводителят подаде на занаятчията увития в платина амплимет. При вида на бипирамидата Тиан отново изпита онзи ужас, но успя да го потисне. Кристалът представляваше и нейният единствен шанс за бягство.

— Тази машина е свързана с още шест други — каза Витис. — Когато я задействаш, останалите конструкти ще започнат да изтеглят енергия: достатъчно, за да им позволи да се задържат над земята. Не прави нищо прибързано. Не се опитвай да избягаш. През цялото време ще стоя в кабината. Освен това в следващия конструкт има двама войници, въоръжени с арбалети.

Тиан все още не възнамеряваше да бяга. Първо трябваше да укрепи краката си достатъчно, за да ходи спокойно. И да тича.

Витис се покатери върху задната платформа и погледна към Тиан.

— Всичко е готово. Започни. Бавно.

Най-близката възлова точка лежеше много левги на юг. Тя бе слаба и незначителна, но можеше да послужи. Тиан фиксира полето ѝ в съзнанието си и плавно започна да изтегля енергия. Конструктът се раздвижи и бавно се издигна над земята. През рамо тя погледна към Витис, който трепереше от напрежение. Нищо чудно.

— Всичко е наред — каза той. — Отправи се право към възловата точка. И не маневрирай рязко, за да не скъсаш проводниците.

Занаятчията леко отмести ръчката. Конструктът послушно пое напред и леко се разклати, когато въжетата между него и първата прикачена машина се изпънаха. Слаба и тъпа болка прободеше темето на Тиан. Тя започна да масажира мястото и вложи още енергия.

Скоро и шестте конструкта се влачеха подире ѝ. От този момент самата работа не беше трудна, но бе изтощителна. Тя се отправи на юг. Конструктът се движеше с хода на ускорена крачка. Из диплите на равнината не се виждаха никакви животни — местната фауна бе унищожена, за да послужи за изхранване на огромната армия.

— Заобиколи и спри — извика Витис след няколко часа. Конструктите зад него сигнализираха. — Вече виждат полето.

Намираха се в кръгла долина, обградена от пръстен ниски хълмове. Бял кварцит проблясваше по склоновете им. Сухото корито на ручей, обсипано с камъчета, се виеше по дъното. Обграждаха го дървета със синкави увиснали листа и лилави плодове, приличащи на едри бобчета.

— Ще устроим лагер тук и ще разкопаем потока. Плитко под земята ще има вода.

Витис даде нареждания на хората си. Аахимите се разтичаха и започнаха да разкачат конструктите. От машините скочиха около стотина войници. Кабелите бяха натоварени в конструкта на Тиан. Останалите машини се раздвижиха сами, вече способни, и се подредиха в защитен кръг около територията на лагера.

— Поеми обратно към снизортския лагер, Тиан — усмихна се Витис — нещо, което тя бе смятала за невъзможно. — Колкото се може по-бързо.

Той слезе от бойната кула и застана на известно разстояние от занаятчията.

Тиан се вгледа в суровия му профил и — въпреки начина, по който той се бе отнесъл с нея — изпита известно съчувствие. Витис бе изгубил всичко. Тя не можеше изцяло да разбере загубата му, но можеше да я почувства. И това ѝ напомни за нещо, което я тормозеше отдавна. Занаятчията дори отвори уста, за да засегне въпроса, но размисли и замълча. Страхуваше се, че той отново ще обвини нея.

И все пак не би било правилно да запази мълчание. По средата на пътя тя се размърда неловко и изтърси:

— Чух ги.

— Какво? — Витис се изтръгна от мислите си.

— В Тиртракс, когато дверта се отвори...

Той рязко се извъртя и се втренчи в нея.

— Да?

— Чух многогласен вик на агония.

Предводителят обгърна лицето ѝ с пръсти и се втрени в очите ѝ.

— Какво е било това?

— Те бяха изгубени — тихо каза тя, припомнила си тогавашния ужас. — Изгубени в празнотата. Беше ужасно.

— Чула си — промълви Витис. — Кланът ми...

Той започна да ридае, но обърса сълзите си.

— Преди да сторя каквото и да било, ще почета мъртвите си. Ще ги открия и ще донеса телата им, без значение къде трябва да ида или какво ще ми струва това. — Витис отново скочи назад.

Тиан се обърна и го видя да стои в бойната кула, стъпил разкрачен, обърнал мрачен лик към хоризонта. Плащът му се стелеше на вятъра. Косата на предводителя също се диплеше, изгубила чернотата си след пристигането на Сантенар. На Тиан ѝ се прииска да не се беше обаждала.

Витис неуморно пришпорваше Тиан. При следващия тур той прикачи десет конструкта към нейния, а в следващия ги повиши до четиринадесет. Освен това я накара да увеличи скоростта. Струваше ѝ огромна концентрация да извлича достатъчно енергия и да я задържа, освобождавайки плавно. Амплиметът се справяше без проблем, но същото не можеше да се каже за самата занаятчия. Започваше да ѝ се струва, че някой е разполовил черепа ѝ, за да влива вътре разтопен метал. Някога използването на таланта ѝ бе представлявало най-върховно удовлетворение и източник на задоволство. Сега това усещане бе изместено от болка и непростимо пришпорване. Тя вече не представляваше живо същество, не ѝ се полагаше дори робство. Тиан бе сведена до инструмент, комуто се полагаше захвърляне след употреба.

В средата на обета спряха да се подкрепят. В този момент зад конструкта на Тиан се поклясаха двадесет машини. Следващият тур съдържаеше превеждането на тридесет. Докато занаятчията откара и тях, вече се бе свечерило.

Но и след вечерята не ѝ се полагаше почивка. През нощта младата жена изтегли още няколко тридесетици — Витис я пришпорваше немилостиво. Завръщането призори в главния лагер

показа поредни тридесет машини, изчакващи изместване, само че Тиан не бе в състояние да продължи.

— Мозъкът ме боли — промълви тя, откопча ремъка и се отпусна направо на пода.

Тицеа и един от войниците я изнесоха навън и я положиха върху тревата. Бе доведен целител, а после се появи и самата Юриен.

— Няма увреждания — каза старицата, когато на свой ред докосна челото на Тиан, — но не бива да я натоварваш толкова, Витис.

— До този момент сме преместили само сто и четиридесет конструкта — рече въпросният. — С това темпо ще ни трябват шест седмици.

— Това са сто и четиридесет конструкта с повече от вчера. И ако не започнеш да се отнасяш по-разумно към нея, ще си останеш само с тях.

— Запасите ни ще стигнат за само още две седмици, Юриен!

— Не разбираш ли какъв риск поемаш?

— Това е единственият начин.

Тиан лежеше замаяна и безсилно гледаше как Витис разгорещено спори с Юриен, Триор и още аахими, които тя не познаваше.

В ушите ѝ се разнесе бучене, горещи изблици започнаха да се стичат от средата на темето ѝ. Долитащите до нея думи се превърнаха в лишени от смисъл срички. Тя немощно извърна лице от слънцето.

Тицеа я отнесе на сянка, където занаятчията се почувства малко по-добре. Тя все още седеше там, отпиваща охладена напитка, когато Витис и Юриен се приближиха.

— Как се чувстваш? — отвърна Юриен.

Тиан ѝ каза:

— Вие ме убивате.

— Трябва да придвижваме конструктите по-бързо — каза Витис. — Ако лиринксите се върнат, ще останем беззащитни.

— Изправяли сме се пред подобен проблем преди — рече старицата. — Може да има начин да те облекчим. Неразположението ти не се дължи на количеството енергия, което си извличала, Тиан, а на източника.

— Не разбирам.

— Черпила си всичката тази сила от едно малко поле. Притокът е прекалено концентриран и те е наранил. Ако се включиш към няколко

полета едновременно, изтегляйки същото общо количество, но събирано от няколко на брой излъчвания, енергията няма да те затрудни. Би могла да черпиш дори много повече.

— Опитвала съм това преди. Веднага щом се пренасоча към някое друго поле, изгубвам фокус върху предишното.

Юриен придърпа Витис към себе си. Двамата проведоха нов, разпален спор, преди да се разделят.

— Това пък защо беше? — обърна се Тиан към Тицеа, след като останалите аахими си отидоха.

— Свързано е със забраненото знание. И опасността от предаването му в твои ръце.

— Какво забранено знание?

— Не зная.

— Ако приемем, че този метод проработи и успея да спася конструктите — какво ще стане тогава?

— По-добре да се обърна към баща си — отвърна Тицеа. Тя изглеждаше разтревожена. — Но...

— Какво?

— Съмнявам се, че биха те освободили.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Юлия се бе стопила в мрака. Ниш понечи да се втурне след нея, но Флид го сграбчи за яката.

— Остави. Само ще влошиш нещата, ако това изобщо е възможно. Тя ще се върне, когато ѝ се наложи. Надявам се!

— Трябва да обясня — отчаяно изтърси механикът. — Да ѝ кажа, че съжалявам. Беше нещастен случай, сър. Тя ще си помисли, че ми е все едно.

— Никога няма да я намериш. Юлия е ненадмината в криенето.

— Ами ако тя не се върне? Какво ще стане с детето ми?

— За доброто на всички ни по-добре се моли, че тя ще се появи отново. А когато това стане, знаеш какво трябва да ѝ кажеш.

Какво можеше да ѝ каже? *Съжалявам, че убих отдавна изчезналия ти близък, Юлия. Не исках, стана случайно.*

С помощта на магическата светлина на Флид двамата претърсиха поляната. И двамата противници на скрутатора бяха мъртви, същото се отнасяше и за войника, рухнал край въздухоплава. Онзи, когото Ниш бе ранил в крака, бе избягал, оставяйки след себе си само кървави пръски. Сред останките от въздухоплава откриха още три тела — двама войници и дребна млада жена, която изглеждаше заспала, но вече изстиваше. Падането бе строшило врата ѝ.

Ниш остана загледан в нея, скован от ужас. Тя бе по-млада от самия него. Същото важеше и за един от войниците.

— Защо всичко се обърка по такъв начин? — промълви той. — Толкова се стараех.

— Казах ти, че искам да пленя въздухоплава — рече Флид, впивайки в него поглед на ексекUTOR, избиращ следващата си жертва.

— Не чух какво казахте, сър. Приближавах се към вас, за да ви помоля да повторите, когато...

— А тази възможност не ти ли мина през ума, преди да метнеш сопата?

— Нямаше време. Въздухоплавът се спускаше бързо, а беше ясно, че не бихме се справили с толкова много войници. Ако се бяха приземили, с нас щеше да е свършено. Реагирах инстинктивно.

— Нима не е било очевидно, че възнамерявах да използваме машината, за да избягаме с нея?

— Не, сър, не беше. Съжалявам.

— Щях да се срещна с Иризис и Фин-Мах, а после да попреча на проклетия ти баща да нападне лиринксите и унищожи нова армия. Сега не съм в състояние да го спра. Остава ми само да бягам като бито куче.

Ниш сведе глава. Жалък, безполезен червей. Искаше му се да пролази под някой камък и просто да умре. Раната в ребрата все още го болеше, но бе спряла да кърви, затова той не спомена за нея.

— Но защо във въздухоплава са пътували толкова малко? — промърмори Флид на себе си.

— Може би останалите са слезли в другия край на гората.

Скрутаторът не обърна внимание на думите му.

— Кой ги е ръководил? Начело на диренето трябва да е стоял най-малко следовател, а ние не открихме такъв. Освен ако перцепторът не ги е наставлявал лично, контролиран от разстояние.

Ниш бе сигурен, че знае какви мисли се въртят в главата на скрутатора. Несъмнено те се отнасяха до безполезността на механика. И до непоклатимо доказания факт, че Джал-Ниш Хлар е бил прав в изказването за сина си.

— Ще продължа на север — продължи скрутаторът. — Тук мога единствено да се притеснявам за войната. Поне няма да са в състояние да ме следват без Мюли.

— Желаете ли да ви придружа? — плахо попита Ниш. От думите на Флид бе останал с впечатление, че скрутаторът възнамерява да поеме сам.

— Какво? Разбира се, че не те ща. Но ще трябва да те взема със себе си. — Той отново хвърли яростен поглед към механика, но след малко омекна. — Стига си се притеснявал, момче. Явно е, че не си разбрал намерението ми за въздухоплава. И може би си прав. Възможно е, шестима биха ме затруднили. В други обстоятелства ти би представлявал герой.

— Но аз убих Мюли, сър.

— Трагичен инцидент, който би могъл да се случи всекиму. Освен това той сам се е нанизал на ножа, след като ти си го предупредил да не мърда. Вината не е твоя.

— Помислих, че той напада Юлия, сър — за пореден път се оправда Крил-Ниш. — Опитвах се да я спася, а вместо това загина невинен човек. Собственият ѝ брат.

— Постарал си се да помогнеш. Да не говорим повече за това. Освен това тепърва предстои да изясняваме невинността му.

— Какво искате да кажете, сър?

— Дали наистина е прегръщал сестра си, или я е задържал, за да я предаде на войниците? Дали е обгърнал ръце около нея, защото я е обичал, или защото Гор му е наредил да я открие? Както казах, достатъчно размишлявахме над това. Върви да събереш храна. И бързичко.

Двамата замениха парцаливите си одеяния с по-запазените от дрехите на жертвите (по-малко окървавените). Ниш нямаше късмета да си намери униформа по мярка, но пък се сдоби с чифт що-годе подходящи ботуши, а също и шапка. След десет минути бяха готови. Присвоените раници съдържаха резервни дрехи, храна за две седмици, манерки и цялото непокътнато оборудване на войниците. Механикът си бе окачил съвсем нов меч, още ненащърбен. Флид се беше екипирал с хедрона от контролера, а също и с далекоглед, по чудо оцелял разбиването.

— Не съм сигурен каква полза ще имам от него — обяви той, подмятайки кристала в ръка. — Но човек никога не знае. Да вървим. Само след няколко часа това място ще гъмжи от скрутатори.

— Към мястото на срещата ли се отправяме?

— Няма смисъл. Докато стигнем, Иризис отдавна ще си е отишла. В подобен терен е невъзможно да скриеш въздухоплав.

— Тогава къде отиваме?

— В пустошта. — Ксервиш Флид придружи думите си с мрачна усмивка. Може би това бе някаква негова лична шега.

— Ами Юлия? Нима ще я оставим? — изквича Крил-Ниш.

— Няма как да узнаем къде е. Ако тя поиска да ни намери, ще го стори, макар това да не ми изглежда вероятно.

Той не го каза с укор, но Ниш все пак потръпна.

Последвалият ден също се оказа много задушен. Механикът и скрутаторът вървяха цяла сутрин, възползвайки се от растителността край пресъхналите корита и сянката на скалите — в редките случаи, когато хребетите се протягаха в пътя им. Нямаше и следа от Юлия.

По пладне Ниш започна да изнемогва. Раната в ребрата му ставаше все по-болезнена, но за спиране не можеше да става и дума. Той непрекъснато изоставаше, с което си навличаше крясъците на Флид. Скрутаторът повече не бе споменал смъртта на Мюли, но Хлар все още се измъчваше от вина.

Ксервиш се бе отправил към хълм, изпъпчен с кръгли червеникави канари — една от многото скалисти дипли на околността. Ниш повдигна манерката си, но върху езика му се стекоха единствено няколко капки. Всички потоци, край които бяха преминали сутринта, бяха пресъхнали.

Механикът се отпусна върху един камък и се загледа в земята. Трудно му беше да намери воля да продължи. След случилото се на поляната не бе спрял да се упреква. Не бе спрял и да се оглежда за Юлия, но нея я нямаше. Тя си бе отишла, отнасяйки детето му. Защо Ниш не бе помислил, преди да свали въздухоплава и да опре нож в гърба на Мюли? Защо не бе осъзнал, че Юлия е бременна? Защо, защо, защо?

Скрутаторът изникна.

— Какво има? Не можем да си позволим да спираме на откритото.

Крил-Ниш мъчително се изправи на крака. Болката скочи нагоре към рамото му и се плъзна по бедрения мускул. Стъпалата също го боляха — ботушите се бяха оказали по-тесни от очакваното и вече бяха започнали да го протриват.

На няколко пъти по неочаквано стръмния склон той едва не си разби носа. Флид, изкачващ се далеч напред, не забеляза. При последното поглеждане на Ниш възрастният човек бе изчезнал отвъд хребета.

Чакълена участък поддаде под стъпалото му. Докато се надигаше, механикът зърна нов въздухоплав на хоризонта. От толкова голямо разстояние екипажът не можеше да го забележи, но за всеки случай Хлар остана притиснат към склона, докато машината не се изгуби на юг. Наложиха му се да преодолее остатъка от пътя пълзешком — краката го боляха прекалено силно, за да позволят изправяне.

Промъквайки се между две канари, Крил-Ниш забеляза скрутатора да седи в сянката и да яде един от намерените вчера плодове. Флид възторжено облизваше кората — приличаше на дете,

задигнало парче медена пита. Яката му бе подгизнала от сок, но той дори не бе забелязал.

— Току-що видях въздухоплав — изграчи Хлар.

— Навърта се от известно време. Не би трябвало да ни притеснява, освен ако онези на борда му не са открили Юлия и не я използват, за да ме следят.

Сред гърдите на Ниш пълзеше студенина, а челото му бе посипано с капчици пот.

— Какво ти е? — попита Ксервиш.

Механикът успя небрежно да махне с ръка.

— Всичко е наред — смотолеви той, притиснал източника на болката. — Дребна рана.

— Къде? — Скрутаторът стана и разкопча ризата му. — Кога я получи?

— Снощи в гората. Един от войниците. Не е сериозно. — Ниш се опита да легне.

Флид беше побеснял.

— Аз ще преценя това. Ти си идиот, Ниш. Защо не ми каза?

Крил-Ниш простена, когато скрутаторът опипа около раната с пръсти, изглежда умишлено груби.

— Трябвало е да се погрижиш за раната още снощи. Сега се е инфектирала. Заслужаваш един сочен ритник в задника!

След като сам изпълни препоръчаната в последното изречение рецепта, скрутаторът грабна манерките им и изчезна.

Поваленият по лице Ниш затвори очи. Падаше му се.

Ксервиш Флид се върна по здрач, разбуждайки механика от трескавия му сън.

— Не исках да рискувам да паля огън — каза той, вече без гняв, — но ще ни е нужна гореща вода. Раната трябва да се прочисти.

— Не мислех, че е толкова сериозно — рече Ниш, пронизван от мразовити тръпки. — Почти не кървя.

— Със самата рана си извадил късмет, но инфекцията може да те убие. Което няма да е толкова зле — весело продължи Флид. — Тогава поне няма да объркаш още нещо. — Виждайки изражението на механика, той додаде: — Шегувам се.

Под един скален ръб скрутаторът накладе малък огън и се покатери, за да се убеди, че камъкът го скрива.

— Това ще свърши работа. Само огромна случайност би им позволила да видят пламъците. Но пък в последно време късметът не е на моя страна.

Когато водата кипна, Ксервиш проми раната с напоени парцали и направи лапа с билки, смачкани върху кората на един от плодовете. После се възползва от врящата вода, за да приготви супа.

Макар да се чувстваше слаб и да бе гладен, Ниш не можа да погълне повече от няколко лъжици. Скрутаторът изяде останалото, уви се в наметалото си и затвори очи. Ниш стори същото и заспа, но кошмарите го принудиха да се събуди.

Седмина бяха умрели миналата нощ, петима от тях по негова вина. Той не бе искал да убива никого, а ето че те бяха мъртви. Мисълта не беше приятна. Войниците биха го убили без да им мигне окото и без последващи угризения, но Ниш не можеше да се чувства по същия начин. Мюли не бе го заплашвал с нищо. Същото с още по-голяма сила важеше за пилота. Нейната смърт го измъчваше най-силно. В свят, където населението непрекъснато намаляваше, убийството на жена в детеродна възраст се смяташе за най-тежкото престъпление. Механикът простена задавено.

Флид се размърда.

— Какво има пък сега?

— Убих пилота. Жена. Какво ще правя, скрутаторе?

— Ще откриеш начин да изкупиш вината си. За начало придобий навика да не смущаваш съня ми.

Скрутаторът отново му обърна гръб и покри ушите си.

Красивото й дребно лице продължаваше да стои пред очите на Ниш. То се задържа и в кошмарите му, умножено, увенчало трупове на всички убити от него — в трескавите му съновидения всички те бяха жени. И всички тези жени бяха бременни от него. Всеки път, когато механикът сепнато се изтръгнеше от мората, лицето на мъртвата оставаше да се взира в него от мрака. Скоро към него се присъедини и образът на Мюли. Макар и по нещастно стечение на обстоятелствата, Крил-Ниш си оставаше негов убиец. Вече не можеше да става и дума за нещо между него и Юлия. Да можеше тя да се появи отново, за да изслуша оправданието му...

Лапата на Флид се оказа ефективна, защото на сутринта Ниш се чувстваше по-добре. Това му позволи да се погрижи за самия

скрутатор, споходен от сходен проблем: раната в бедрото му, оставена от първия кристал, се бе инфектирала. Почти в продължение на час механикът я промиваше и превързваше, докато Ксервиш стоически стискаше зъби и се пулеше към мъгливата утрин.

Все така нямаше и следа от Юлия. Двамата мълчаливо продължиха на северозапад. Ниш отново се чувстваше като роб: единствената разлика бе, че този път на него самия се падаше ролята на надзирател. Той се бе надявал, че изтощението не ще остави място за кошмарите, но дори и в най-мъчителните моменти, когато агония се разпръскваше от разранените му меса, мъртъвците продължаваха да се взират в него.

Ниш и скрутаторът се отправяха на път всяка сутрин и крачеха дълго след залез. Тук теренът бе предимно равен, което им позволяваше да преодоляват по четири или пет левги на изтощителен ден. Макар и измъчван от собствената си инфекция, Флид крачеше редом със спътника си. А Хлар бе изгубил представа за времето — всичко се бе сляло в болезнена монотонност.

Сега скрутаторът ги водеше на запад, към морето, тъй като не искаше да се отдалечава прекалено много от армията на Джал-Ниш. Колкото и безнадеждно да изглеждаше, Флид все още възнамеряваше да опита да го спре. Ксервиш никога не се предаваше, каквото и да станеше. Ниш трябваше да си извлече поука.

Но след като бяха преминали повече от четиридесет левги, без да срещнат жива душа, скрутаторът започна да изостава. Един ден Ниш се обърна, за да му каже нещо, и откри, че Флид е дребна точица на хоризонта.

Ниш приседна на земята, за да го изчака, но промени мнението си и пое обратно — не смяташе, че заслужава почивка.

— Какво има?

— Кракът — процеди Флид. — Почти не мога да го повдигна.

Само за няколко часа лявото му бедро бе станало двойно по-дебело, а от раната сълезеше гной.

Ниш направи отвара от билки и омота крака му в редица димящи компреси. На следващия ден скрутаторът изглеждаше по-добре и двамата напреднаха значително. Спряха да нощуват в подножието на хълм с червеникав връх.

В следващите пет дни Флид не бе в състояние да помръдне. Отокът не се появи повече, но инфекцията изглеждаше влошена. Под напътствията на скрутатора Крил-Ниш събра още билки, но нито един от церовете нямаше ефект.

Дните минаваха. Ксервиш се опита да отстрани инфекцията с помощта на заклинания. Това успя да забави напредъка ѝ, но не и да я отстрани. Споходи го треска. Ниш не знаеше какво да прави. В отчаян опит смеси всички отвари, които бе сварил, и даде на скрутатора да изпие получената смес. Онзи повърна, но не смърри Ниш. Не можеха да разчитат на помощ — наблизо не се виждаха никакви следи от човешко присъствие. Навсякъде около тях се простираха пusti равнини. Още преди половин седмица Ниш бе намалил дажбите, но и така запасите им намаляваха опасно. Наличната им храна щеше да стигне за още две хранения.

Тази нощ, деветнадесета след злощастния случай на поляната, Флид бързо започна да се влошава. Ниш се страхуваше, че този път скрутаторът няма да оцелее.

На сутринта Ксервиш бе прекалено слаб, за да седне. Ниш се покатери на върха и застана върху една от червеникавите канари, обгръщащи хребета, за да се огледа, както правеше всяка сутрин. Тази сутрин различното беше, че на хоризонта се виждаше облак прах. Сигурно това бяха ездачи, а може би керван. Дали да им сигнализира? Нищо не пречеше това да се окажат лиринкси или скрутатори.

Ниш се поколеба, но само за един миг. Трябваше да рискува, защото в противен случай Флид със сигурност щеше да умре. Той свали една от лещите на далекогледа, запали огън с помощта на суха трева, отгоре струпа паднали клони, а когато огънят пламна усилено, блъсна вътре зелени клонки. Колона бял дим се издигна към небето.

Механикът се върна обратно.

— Видях ездачи в далечината. Запалих сигнален огън.

— Веднага го угаси, глупако! — Ксервиш Флид опита да се надигне, но само се закашля неудържимо.

— Нужна ви е помощ, сър. Иначе няма да оцелеете.

— Не мога да си позволя да умра...

Той замлъкна. Дори неговата несломима воля не бе в състояние да се противопостави на пълзящата инфекция.

— Тогава трябва да ме оставите да ви помогна, сър — неспокойно каза Ниш. Флид се смяташе за незаменим. Ако това действително бе така, а не проява на арогантност, съдбата на света зависеше от оцеляването му.

— Не мога да рискувам залавяне. Ако баща ти нападне лиринксите, битката ще ни погуби. Аз съм единственият, който може да го спре.

— Откъде знаете какво възнамерява да стори Джал-Ниш?

— Дори и като роб пак си оставах скрутатор, момче — каза Флид, за момент отърсил се от отпадналостта. — И сега пак си оставам такъв. Познавам всички недостатъци на Джал-Ниш. Той се мисли за голям тактик, но всъщност е безумен глупак, жертва на илюзиите си. Ще оцелея, защото трябва да оцелея.

— Той може вече да го е сторил — рече Ниш. — От бягството ни минаха седмици.

— Дори Джал-Ниш не би могъл да накара робите да надскочат ограниченията на човешкото тяло. По това време още ще доближават възловата точка. Върви и угаси проклетия огън.

Нов пристъп на кашлица изкара кръв върху устните му. Страните му бяха позеленели с оттенъка на разложение.

— Върви! — изхриптя скрутаторът.

Ниш отново се покатери върху хълма, където огънят весело димеше. Механикът понечи да отмести един клон, но спря. Ами ако Флид наистина умираше? Но пък скрутаторът беше прав — какво основание имаше Ниш да настоява за правотата на постъпката си, след като в последно време бе вършил глупост подир глупост? Изобщо какво основание имаше, за да поддържа увереност?

Трябваше да го стори, защото скрутаторът се влошаваше. В случая Ниш трябваше да се довери на собствената си преценка, колкото и погрешна да се бе показвала тя в последно време.

Механикът натрупа още пресни клонки, за да подсили пламъка, сетне свали връхната си дреха и започна да отправя димни сигнали. След като стори това десетина пъти, той долепи далекогледа до окото си.

Прашният облак се движеше на югозапад. Увеличението на далекогледа показва, че прахът е изграден от голяма колона войници, която щеше да премине на около левга от хълма. Ниш не спря да

размахва дрехата си и да се взира, докато най-сетне малка група не се отдели от редиците и не пое в негова посока.

С нарастващ ужас Хлар наблюдаваше ездачите. Ако тази армия принадлежеше на скрутаторите, очакваха го публични мъчения, които да дадат пример на останалите. Смъртното наказание съответстваше на професията, заемана от осъдения. Впоследствие съдбата му биваше подробно вписана в Историите, за да знаят бъдещите поколения, че справедливостта не може да бъде отклонена.

Ниш още си спомняше клетия Ки-Ара — оператор на кланкер, който бе полудял от мъка заради загубата на машината си. Въпросният младеж бе убил друг оператор, а впоследствие бе откраднал неговия кланкер. За наказание Флид бе наредил откраднатата машина да бъде разглобена пред очите на виновника и всяка нейна част поотделно да бъде хвърлена в заводските пещи. Самият Ки-Ара бе трябвало да хвърли хедрона лично, но вместо това се бе самоизпепелил.

Ниш бе привикнал със смъртта и нейната необратимост. Той се надяваше, че ще посрещне края си с достойнство. Трябваше, макар че това нямаше да изчисти грешките му. Историите щяха да описват всички негови глупави постъпки, докарали му заслужен край, и да напътстват децата от следващите двадесет поколения кои дела трябва да бъдат избягвани. Единственото утешение за механика бе, че се е опитал да стори всичко по силите си.

Конник, понесъл син флаг, препусна към върха на хълма. Трима други го последваха. Ниш размахва дрехата си и се отправи надолу по склона, за да ги посрещне.

— Угаси ли огъня? — изхриптя Флид, когато механикът мина край него.

— Това е войската. Дадох им знак, ездачите скоро ще пристигнат.

— Ако си сгрешил, няма да ти се наложи да се тревожиш за скрутаторите. Ще те убия лично.

Хлар избегна погледа на Флид и продължи. В подножието на хълма той се изкачи върху ствола на паднало дърво и отново помахаше към войниците. Онзи със знамето вече се приближаваше. Той му изглеждаше познат — смугъл, с къдрава коса и нос като папагалска човка. Но как му беше името? Члър, разбира се. Той бе придружавал Ниш на унизителната мисия при аахимите. Механикът се изчерви.

Члър отпусна знамето си. Други двама пристъпиха до него, последвани от офицер с кокарда върху шапката и още чифт ратници. Униформите им изглеждаха познати.

— Кой си ти? — извика първият войник. — И защо сигнализираш?

Ниш бавно си пое дъх.

— Казвам се Крил-Ниш Хлар. Спътникът ми е скрутатор Ксервиш Флид, който е ранен и спешно се нуждае от целител. Иначе може да умре.

— К-крил-Ниш Хлар! — заекна офицерът. — Често се чудех какво е станало с теб. Слез.

Ниш едва не рухна при спускането си. Това бе лейтенант Пранди, един от офицерите на генерал Троист. Механикът на два пъти бе спасявал близначките на генерала — веднъж край Никеранд ги бе измъкнал от ръцете на двама примати, а впоследствие ги бе извел от подземни руини, в които двете бяха пропаднали. Изглежда тази армия принадлежеше на Троист, което означаваше, че за момента Ниш е в безопасност.

— Лейтенант Пранди — рече той. — Нямах представа колко се радвам да те видя.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Не бяха задавани въпроси. Войниците спретнаха носилка между конете си, в която пренесоха слабия, но раздразнителен Флид, обратно до войската. Ниш яздеше зад Члър, стараейки се да се държи настрана от скрутатора. Часът още не бе изтекъл, когато се вляха обратно в колоната. Ксервиш Флид бе пренесен във фургон, теглен от един от кланкерите, и личната целителка на Троист се зае с него. Целението бе сред Изкуствата, развити значително от войната, така че Ниш оставаше обнадежден.

Самият той бе отведен в друг кланкер, където механикът легна на пода и се опита да поспи, макар това да бе невъзможно сред оглушителното дрънчане, стържене и клатене. Тези машини защитаваха звукоподражателното си название. И все пак той успя да задреме. В късния следобед го събудиха — намерил прясна вода, конвойт бе спрял да нощува.

— Генерал Троист иска да ви види, сър — каза събудилият го адютант.

Ниш се изхлузи през задния люк и се огледа, разтривайки очи. Чувстваше се напрегнат. Скоро самият Троист се появи. Русите му къдрици бяха станали по-дълги и изглеждаха разрошени от непрекъснато допиране. Сините му очи бяха възпалени, униформата му би докарала наказание на някой по-нисшестоящ чин, но въпреки това войниците веднага му отдадоха чест. Дребният генерал изискваше много от тях, но от себе си изискваше още повече. И поставяше нуждите на хората си пред своите собствени. Нищо чудно, че войниците го обожаваша.

— Радвам се да те видя, Крил-Ниш — рече Троист. — Ела.

Ниш го последва, започнал да се поти. Макар че на два пъти бе спасил Мериуен и Лилиуен, случката в имението Моргадис още го измъчваше. Към този му позор се прибавяше фиаското от мисията му в аахимския лагер. Изглежда за всеки успех на Ниш съответстваше насрещен провал. И нямаше съмнение, че по това време Троист е научил за падението на Флид. Може би знаеше и за отхвърлянето на Ниш.

Двамата се отправиха към кланкера на генерала — огромно чудовище с дванадесет крака, катапулт и два копиемета. До този момент Крил-Ниш не бе виждал подобен модел.

Генералът му предложи стол — овална метална табуретка, покрита с бродиран плат. Нечия несръчна, но весела ръка бе обсипала плата с тинтяви. Несъмнено дело на близначките. Троист бе методичен пълководец, но и сантиментален баща.

— Какво правиш тук, Крил-Ниш? — попита Троист, подавайки му малък мях с пиво.

Механикът отпи внимателно, обмисляйки следващите си думи. Генералът познаваше дълга си и, ако дългът изискваше от него предаването на Ниш, Троист щеше да го стори, загърбвайки мнението си.

— Бях сигурен, че вече знаете — неясно отвърна той.

Троист се навъси.

— Какво да зная? Говори направо, Крил-Ниш, нямам време за глупости.

Значи Троист не бе чул. Ниш видя шанс да спаси себе си и Флид. Само трябваше да представи нещата по правилния начин.

— За голямата битка край Снизорт преди седмици.

— Знаех, че предстои една, но не бях чул за развитието ѝ. Повече от месец от юг не са пристигали новини, затова поведох армията си насам.

— Никакви новини? — изненада се Ниш. Скрутаторите се гордееха с комуникациите си — те им позволяваха да контролират света.

— Лиринксите нападат вестоносците ни от въздуха. Освен това са открили начин да проследяват скитовете ни. Почти невъзможно е да бъде изпратено съобщение до гарнизоните край Туркадско море. Ти взе ли участие в битката?

— Да, но не като войник. По това време бях пленник на аахима Витис.

— Двамата със скрутатора сте прекосили дълъг път пеш, ранени. — Генералът внимателно наблюдаваше Ниш. Изглежда подозираше, че нещо е било премълчано.

Ниш не бе сигурен как да продължи. Ако генерал Троист узнаеше за случилото се в действителност, като нищо механикът щеше

да се озове окован и изпратен обратно при скрутаторите. Но пък ако Ниш излъжеше...

Той си пое дъх.

— Ще бъда напълно честен с вас, сър, каквото и да ми струва това. Възловата точка при Снизорт избухна, разрушавайки полето. След това битката придоби отвратителна насока, тъй като нито нашите кланкери, нито аахимските конструкти бяха в състояние да се движат.

— Знаех си, че нещо не е било наред — рече Троиш и разтърка корема си — той имаше проблеми с червата. — Разкажи ми всичко.

Ниш повтори историята за отчаяното сражение в Снизорт, угасването на възловата точка и последвалото клане, въздушното огледало на скрутаторите, спасило остатъка от войската, подземните пожари и оттеглянето на лиринксите. След това механикът се поколеба за момент, но продължи повествованието си, за да опише поробването на Флид и собственото си низвергване, бягството, кошмарните събития от полянката, бягството на Юлия и налудния план на баща му за нападение срещу лиринксите.

— Това е всичко, сър — каза накрая той. — С изключение на тайна, свързана с възловата точка...

— Гадателските тайни не ме интересуват, момче — каза генералът. — Продължи.

— Собственият ми баща се отрече от мен, сър, а скрутатор Флид бе осъден от целия Съвет. Двата успяхме да избягаме, а сега се намираме в ръцете ви. — Ниш не можеше да измисли оправдание, никакво оправдание. — Предполагам трябва да ме изпратите обратно, окован.

— Не съм получавал заповеди, отнасящи се до теб, Крил-Ниш, и трябва да разчитам на собствената си преценка. В миналото ти ми служеше добре. Не съм забравил това.

Ниш се изчерви, припомняйки си как бе избягал полугол от къщата на Мира.

— Но случилото се в Моргадис...

— Мира ми каза, че е станало недоразумение. Тя е останала удивена от паническото ти бягство. Ще оставя на нея да обясни, когато се срещнете отново. Балдъзата ми е страдала много и понякога... — Троиш скриви лице. За него подобни чувства не подлежах на

обсъждане. — Както и да е. Казваш, че войската, оцеляла от битката при Снизорт, бива отвеждана към гибел?

— Баща ми... Не зная как да го кажа, генерале, но нараняванията му го промениха. Той е станал изключително злобен, преливащ от омраза и жлъч. Дори се отрече...

— Да, вече ми каза за това. — Военният се извърна, свил устни. — За да причини подобно нещо на собствения си син, този човек трябва да е истинско чудовище. И как е могъл скрутатор Гор да иска от Джал-Ниш да се докаже по такъв начин? Аз съм човек на дълга, за мен дългът е всичко, но при подобни постъпки се затруднявам да поддържам вярата си в нашите предводители.

— След битката лиринките се оттеглиха на югоизток, към Туркадско море. Баща ми планира да ги преследва, след като извлече кланкерите до обсега на най-близкото излъчване. В този момент трябва да е към края на това си начинание.

— Къде по-точно се намира целта му? — Троиет разгърна карта върху масата.

Ниш дочу крясъци, сетне задният люк бе отворен рязко. На прага изникна олюляващият се Флид. Лицето на скрутатора бе сиво-зелено, устните му бяха посинели, измъчваше го видима болка. Това определено не се бе отразило благотворно на настроението му. Млада жена с целителска касинка го държеше за ръката и се опитваше да го издърпа обратно, но той я блъсна.

— Аз съм скрутатор Ксервиш Флид! — остро каза той. — Ти ли си генерал Троиет?

— Да — отвърна събеседникът на Ниш и скочи към люка. — Сигурен ли сте, че...

— Сър, моля ви — извика целителката и отново дръпна Флид за ръкава. Заради това бе възнаградена с изпепеляващ поглед, веднага подхранил отдръпването ѝ. — Това е изключително неразумно! Рискувате...

— Ти вече си свърши работата, сега ме остави! — тросна се Флид. — Джал-Ниш трябва да бъде спряна на всяка цена. Появата ти е изключително навременна, генерале. — Той се опита да се изкачи вътре, но простена и залитна.

Троиет и жената повдигнаха скрутатора и му помогнаха да седне. Зад гърба му генералът ѝ направи знак да остане. Целителката бе на

около двадесет, със силна снага, светла коса, сини очи и бръчици на тревога, обсипали челото ѝ. Тя се оттегли в сенките. Изглеждаше разтревожена.

— Преди няколко часа не смятахте така — тихо каза Ниш.

— Не си мисли, че ще ти се размине неподчинението — изфуча скрутаторът. — Сега се махай, момче. Остави мъжете да работят.

Ниш приседна до целителката. Чувстваше се кух.

— Ценя съвета на Крил-Ниш, сър — каза Троиств. — Неведнъж той ми е служил вярно.

— Не се съмнявам, че в много други случаи те е провалял катастрофално — остро отвърна скрутаторът. — На работа.

— Ще ви помоля да изчакате за момент, сър — възрази генералът. — Крил-Ниш ми обясняваше ситуацията в Снизорт. Бих искал да изслушам неговия поглед върху нещата.

Ниш удивено се надигна. Беше нещо нечувано някой да се възпротивява на скрутатор, дори и ако въпросният някой бе генерал. Разбира се, понастоящем Флид бе бивш скрутатор, но и в този случай наскърбяването му не изглеждаше разумно. Що за човек бе Троиств — да се застъпва за личност, която вече не му беше от полза?

— Значи цениш неговия поглед повече, отколкото се страхуваш от гнева на скрутаторите? — заплашително каза Флид. Той не беше свикнал да му се противят и това определено не му харесваше.

— Боя се от справедливия им гняв, сър, като всеки, който не е изгубил разсъдъка си. Опасявам се и от гнева на онези, които вече не са скрутатори. — Той погледна Флид в очите. Макар че Ксервиш се вторачи в него по обичайния си начин, Троиств не се извърна.

— Има ли нещо, което да не си изтърсил, момче? — извика Флид.

Ниш не се наскърби от думите му. Заради болката скрутаторът не беше на себе си.

— Той чувстваше, че изпълнява дълга си. Ако обичате, сър. — Троиств посочи към местата в задната част. — Крил-Ниш, би ли продължил?

Флид се отпусна върху пейката, потръпвайки. Под мрачния му поглед целителката се сви още по-навътре в ъгъла.

Ниш се съсредоточи. Конструктите биваха издърпвани на северозапад.

— Мисля, че това е въпросната възлова точка. — Той посочи. — Лиринксите се оттеглиха насам. — Пръстът му описа линия към най-тясната част от Туркадско море. — Но това беше преди седмици. Понастоящем биха могли да се намират навсякъде.

— Само някой изключително храбър пълководец би нападнал врага толкова близо до морето — каза Троиств. — Подкрепленията от Мелдорин биха пристигнали за по-малко от час.

— Джал-Ниш смята, че силите му ще се изправят срещу противник с отслабен дух — рече Флид. — Той не познава лиринксите като мен. Те изоставиха Снизорт, защото са намерили онова, което са искали. Нападението няма да ги заvari неподготвени.

— Не познавам тукашните земи — рече генералът, — но има нещо, което не разбирам, скрутаторе. Защо Съветът е поверил командването на Джал-Ниш Хлар? Всички членове на Съвета го превъзхождат по ранг.

— Скрутаторите се страхуват да застанат начело, тъй като не са тактици. И освен това ценят кожата си. Но не им се иска да предоставят контрол на пълководците, затова Джал-Ниш е единственият избор. Той е опасен човек, генерале, защото наистина вярва, че е по-добър от всички тях.

— И какво иска?

— Не го интересуват златото, знанията или компанията на красиви жени. Джал-Ниш Хлар копнее само за едно: да превземе Съвета и наложи покварената си воля над целия свят. Той е несломим.

Някой почука върху задния люк и целителката отвори. Млад адютант прошепна нещо в ухото на Флид. Скрутаторът кимна и понечи да слезе, но бе изпреварен от мъж с вдигната качулка, който влезе вътре. Няколко минути непознатият и Ксервиш разговаряха тихо. Ниш можа да долови единствено края на разменените реплики.

— При възловата точка? — изненадано просъска мъжът, преди да се отдалечи.

— Генерал Троиств? — каза Флид.

— Да? — Въпросният изглеждаше объркан от прекъсването.

— Това бе личният ми осведомител, Ейрин Мас. Той току-що получил спешни новини по скит.

Ниш зяпна. Мъжът под наметалото по нищо не бе приличал на полуидиота от фабриката.

— Той откъде е знаел, че сте тук?

— Талантът на Мас за шпиониране и откриване граници с чудотворство — отвърна Флид и отхапа парче от нокътя си, преди да продължи. — А понякога дори надминава чудотворството. Новините му: армията на Джал-Ниш е напуснала възловата точка преди няколко дни и се е отправила към Скитални. Това е долина, намираща се източно от Гнулп. След няколко дни Хлар ще влезе в битка с малка част лиринкси, може би около седем хиляди. Кое е капан, разбира се.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита Троиств.

— Мас не е открил доказателство, че останалите лиринкси са се оттеглили отвъд морето. С изключение на малка група летци. Това означава, че още дванадесет хиляди лиринкси изчакват в засада.

— А на колко възлиза армията на Джал-Ниш Хлар?

— Четиридесет хиляди.

— Човек с такава дързост и агресивност би могъл да излезе победител — замислено каза генералът.

— Не и на бойно поле, избрано от лиринксите. Ако влезе в битка, ще изгуби цялата войска. Месец по-късно лиринксите ще се тъпчат с дебели еснафи от Лайбинг.

— А в това защо сте убеден?

— Бях там, когато Джал-Ниш се обърна към Съвета, и го познавам по-добре, отколкото той познава себе си. Цялата му тактика се опира на очакването, че понастоящем лиринксите представляват обезсърчена сбирщина, а в действителност те му подготвят капан. Над двадесет хиляди от тях избягаха от Снизорт. Подобна част е най-малко равностойна на неговите сили. Да, Джал-Ниш разполага с пет хиляди кланкера, но теренът край Гнулп е каменист и неравен, заобиколен от тресавища. Машините ни ще бъдат почти безполезни. Но не това ме притеснява най-силно.

— А кое? — попита Троиств.

— Ти сам спомена лекотата, с която лиринксите биха могли да изпратят подкрепления от Мелдорин — по въздух и по море. Каквато и позиция да е заела войската ни, те не биха се затруднили да я обградят. Това би означавало нейния край. Човечеството не би се възстановило от подобна загуба.

Троиств преодоля шестте крачки до празното операторско кресло, привел глава. Той се обърна и попита:

— И какво предлагате? Моята войска би могла да предостави достатъчна подкрепа, ако успея да стигна навреме.

— А може и да се присъедини към погиналите — отвърна Флид.
— Предпочитам да избегна битка, ако това е възможно.

— Тогава какво планирате, сър?

— Да отнема контрола на Джал-Ниш Хлар и да оттегля войската обратно на изток.

И да я насочиш срещу скрутаторите, предположи Ниш.

— Как смятате да сторите това?

— Ще разбере, когато стигна там.

— Ако планирате да влезете в дуел с него... — Троист се навъси.
— Какво ви гарантира, че ще победите? Носи му се репутация на коварен човек.

— На мен също, генерале.

— Разбира се — побърза да се съгласи Троист. — И все пак...

— Ако смяташ, че няма да се справя, кажи го! — изфуча скрутаторът.

— Нищо подобно... Поне когато сте здрав...

— Тогава не ми остава нищо, освен да оздравявам по-бързо.

— Ами ако враговете нападнат преди това? Ако западните сили бъдат унищожени, моята войска ще ги последва скоро след това. Сега не можем да си позволим чакане, скрутаторе. Трябва да рискуваме всичко, за да запазим всичко. Налага се незабавно да се отправим на път.

Троист погледна към Флид, който потриваше бинта върху лявото си бедро. Тъмно кърваво петно, извиващо се като змия, попиваше в превръзката.

— Така изглежда.

— Това скрутаторска заповед ли е?

— Да.

— Тогава ще се подчиня, тъй като нямам официална причина да смятам, че вие вече не сте скрутатор.

През изминалите месеци армията на Троист бе увеличила както числеността, така и ефективността си. Сега тя наброяваше тринадесет хиляди бойци и повече от деветстотин кланкера. Освен това не я

изграждаха новобранци, а опитни и закалени бойци. Но седем хиляди лиринкси представляваха сериозно препятствие.

Същия ден след вечеря, с която отвикналият стомах на Ниш изпитваше затруднения, тримата се бяха събрали край картата, за да изготвят планове. Жълти глобуси светеха от двете ѝ страни.

Надвесен над плота, генералът отмерваше разстояния с помощта на сребърния си пергел.

— В момента ние се намираме тук, на около двадесет левги северозападно от Снизорт и на още няколко левги от морето. Скитални се намира на около четиридесет левги на юг. При благоприятни условия кланкерите ми могат да преодоляват по десет левги дневно, което прави четири дни.

— Прекалено бавно. — Флид се отпусна в стола си. Той беше прекалено слаб, за да се задържа прав, но отказваше да се оттегли. — Ами ако пътуваме и през нощта? — попита скрутаторът, макар и сам да знаеше отговора.

— Налага се и да спим, сър, а в движещи се кланкери това е невъзможно. Бихме могли да удължим преходите си с още някоя и друга левга. Където теренът позволява, разбира се.

— Разбира се — иронизира го Флид. — Ако не се лъжа, през по-голямата част от пътя ни очакват единствено равнини и ниски хълмове. Преходът няма да затруднява нито войниците, нито машините. Последните няколко левги са по-труден терен, горист, но това може да се окаже предимство за нас.

— За съжаление... — Троиет се поколеба.

Флид се усмихна, очевидно очаквал това възражение.

— Слушам те.

— Не разполагаме с достатъчно кланкери, за да пренесем тринадесет хиляди души.

— Сметни сам.

— Разполагаме с около деветстотин кланкера — каза генералът след малко объркване. — Ако всеки пренесе по десет войника, което е максималното, остава още една трета.

— Колко са конниците?

— Около осемстотин и петдесет.

— Те би трябвало да не изостават от кланкерите.

— Стига конете им да не окуцят.

— Онези, които окуцаят, ще изядем — заяви Флид. — За конете говоря. Така че ни остава да вмъкнем по още един войник във всеки кланкер, по още двама отгоре и сме готови.

— На теория — рече Троиств. — Но това ще напегне механизмите и операторите. За самите войници да не говорим.

— Пак ще е за предпочитане пред напрежението, което биха изпитали, ако им се наложеше да се изправят съвсем сами срещу лиринксите.

— Ако лиринксите се отправят към нас, вместо армията на Джал-Ниш, с нас е свършено.

— Може и да им попреча да ни намерят — каза скрутаторът. — С помощта на военния ти мистик ще опитам прикриващо заклинание.

— При цялото ми уважение, сър, прикриването на кланкери е трудно.

— В заклинанието бяха внесени значителни подобрения — каза Флид. — Усвоих усъвършенстваната версия преди няколко месеца в Ненифър. Мисля, че ще ни свърши работа, поне за кратко време.

— Доверявам се на преценката ви, сър — рече Троиств.

Троиств бе амбициозен, но и достоен човек. Той не искаше да тласка хората или машините си към изтощение, каквото един безумен преход несъмнено щеше да предизвика. А може би му липсваше увереност в собствените способности. Троиств се бе издигнал до сегашната си позиция след лиринкската атака в Никеранд, опустошила цялото тамошно висше командване. От оцелялата и разпръснатата на левги сган Троиств бе сформирал тази армия. Войниците му бяха готови да го последват навсякъде, но това не можеше автоматично да му придаде опит. Сблъсъците му с врага бяха включвали не повече от няколкостотин войници. Сега той трябваше да застане начело на тринадесет хиляди. Ако се провалеше, самият той, армията му, Флид и Ниш щяха да свършат като храна за лиринксите.

Флид бе забол поглед на преценка в генерала.

— Тогава да го направим.

Притеснената целителка, останала да седи в сенките зад Флид, каза:

— Сър, подобно пътуване би ви убило.

Скрутаторът рязко се извъртя в стола си.

— И какво те касае това?

Тя го погледна стреснато.

— И какво изобщо правиш тук? Шпионираш обсъжданията ми? Младата жена заекна.

— Аз ѝ казах да остане, скрутаторе — студено каза Троиств. — Бих ви помолил да не тормозите целителите ми. И останалите ми подчинени.

— Как смееш да ми казваш какво мога и какво не мога? — кресна Флид. — Мога да те понижа до обикновен редник за подобно нахалство.

Троиств се изправи. Той не беше едър, но пак трябваше да се приведе под тавана.

— Тогава ме понижете, скрутатор Флид, защото съм готов да защитавам и последния си войник до последен дъх.

Навъсен страшно, Ксервиш се надигна от стола си. Троиств не отстъпи. Ниш бе застинал — нямаше представа какво ще се случи.

Внезапно Флид се разсмя.

— Харесваш ми, генерале. Такива хора са ми нужни.

Той протегна изкривената си ръка. След миг колебание Троиств я прие, но в погледа му все още личеше предпазливост.

— Ще започна приготовленията веднага — каза генералът. — Тръгваме след тридесет минути.

Ниш не бе сигурен дали изпитва радост, или съжаление. Надяваше се, че този път е постъпил правилно, но какво щеше да последва, ако лиринксите действително нападнаха армията на Троиств преди тази на Джал-Ниш?

Тази му тревога бързо бе засенчена от друга, започнала да го гложди още от първия миг на вероятностното възникване: какво щеше да се случи, когато отново се срещнеше с баща си? Само мисълта за това изпотяваше дланите му.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Някой пицеше: дълъг и пронизителен вой на агония, врязващ се в нервите на Юлия. Отдавна изгубила антифоните и тапите си, тя се опитваше да запази слуха си с помощта на пръсти. Не помагаше — цялото ѝ тяло усещаше противния звук. Той израстваше от земята, за да плъзне по нозете ѝ, стоварваше се от небето, за да пониже черепа ѝ... Беше навсякъде. Дребната жена побягна, но звукът я последва.

Юлия търчеше сред бодливи храсталаци и клони, без да обръща внимание на шиповете, които се врязваха в нежната ѝ кожа. Наклонът на един бряг я събори в някакъв кален поток, където биволи бяха идвали на водопой. Дори и след навлизането във водата противният звук продължаваше да я преследва. Сякаш някакъв призрак бе заровил главата си в нейната и крещеше директно в ума ѝ.

Едва когато тя се подхлъзна в калта и потъна, звукът изчезна. Потръпвайки от облекчение, жената остана да лежи на дъното, удовлетворена да остане тук. Не чувстваше нужда да диша. Нямаше причина да живее. Обичният ѝ Мюли бе изчезнал, отнет ѝ в мига, в който го бе открила. Нейният любим, Ниш, го беше убил. Бе го сторил умишлено, за да я нарани. Трябваше да е така, иначе той щеше да се е впуснал след нея, за да ѝ обясни, че съжалява. Но Ниш не съжаляваше. Ниш не се интересуваеше от Мюли, от нея, от бебето.

Флид и Иризис, някога нейни приятели, бяха почти толкова лоши. Те я бяха излъгали, бяха я използвали, а когато тя бе престанала да им бъде полезна, те просто я бяха изоставили.

Телесната ѝ воля за живот я издигна на повърхността. Юлия разкъса плитката вода и вдиша. Крясъците бяха престанали, но болката още си беше там, непоносима. Дребната жена насочи поглед към себе си и изключи съзнанието си. Блажена празнота.

Час по-късно тя все още стоеше сред водата. Не виждаше, не чуваше и не усещаше нищо.

Събуди я спомен. Юлия осъзна, че е застанала във вода до кръста, а по страните ѝ се стичат сълзи. Милият ѝ Мюли лежеше на поляната, окървавен и изоставен.

Юлия нямаше представа за позицията си. В пристъпа на лудешка мъка се бе втурнала в първата произволна посока. В решетъчния си модел тя потърси проявата на брат си, изникнала чудодейно миналата нощ, но очакваното сияние не се появи. Мюли бе мъртъв. Проявата му бе изчезнала завинаги.

Чувството на изоставеност само се усили. Имаше ли начин да открие поляната, където лежеше клетият Мюли? Той не бе оставил следа в модела ѝ. Същото се отнасяше и за останалите от въздухоплава, дори пилота. Смъртта заличаваше всичко.

Но нали въздухоплавът бе направляван с помощта на контролер, а контролерът съдържаше хедрон? Юлия потърси кристала, но и него не откри — Флид го бе взел със себе си и се намираше далеч. Тя удвои усилията си, дирейки по-задълбочено. Най-сетне долови съвсем лека остатъчна аура: парченце, отронило се от кристала при приземяването. То бе достатъчно, за да предостави посока. Жената се обърна към него и се затича.

До разсъмване оставаше само час, когато тя достигна поляната. Чезнещата луна осветяваше зад останките на въздухоплава. Отпуснатото платнище бе спаднало в скелета си от жици. Трупът на пилотиралата жена лежеше с изкривена неприятно глава.

Но Юлия не виждаше нищо друго освен стройната фигура, отпусната в лунната сянка: милият ѝ Мюли. Тя спря. Страхуваше се да се приближи прекалено бързо.

Застанала на ръба на поляната, Юлия се взираше в брат си. За разлика от пилота и войниците, които лежаха разкривени, той приличаше на заспал. Чувствителните ѝ очи се напрегнаха, почти очакващи да зърнат лекото повдигане на гръдния кош. Опитва се да различи лицето му, но мракът бе заличил чертите.

За момент тя си позволи да се надява, че случилото се е било ужасен кошмар. Тя не искаше да го събужда, за да не би кошмарът да се превърне в истина. Как можеше Мюли да е мъртъв? Ниш бе мил и добър човек, който бе сторил толкова много за нея. Той не би наранил Мюли. Сигурно това беше някакъв погрешен сън, от който тя се бе изтръгнала. Или? Дребната жена се чувстваше толкова объркана.

Тя направи малка, плавна крачка напред, стараейки се да остане безшумна. И най-малкият шум би събудил брат ѝ. Тогава всичко щеше да се обърка. Слаб ветрец лъкатушеше сред короните на дърветата, за

да обиколи поляната и да се спусне към косъмчетата върху тила ѝ. Същият лек дъх раздвижи падналите листа върху тревата. Те се завъртяха като танцьори. Това я накара да се усмихне. Тази гледка много би харесала на Мюли — той винаги бе обожавал музиката и танците.

Юлия направи нова крачка напред. Проснатото тяло на брат ѝ сякаш се раздвижи, за да се намести по-удобно, преди отново да се унесе с тиха въздишка — също като някога. Отдавнашният спомен насълзи очите ѝ. Тя не можеше да се бори с желанието да го вземе в обятията си.

Дребните ѝ нозе се затичаха почти без никакъв шум. Още в средата на пътя Юлия го призова. Отново ѝ се стори, че той помръдва, сетне тялото му внезапно се вцепени. С всяка следваща пробягана крачка Мюли се вкочаняваше. Сребърната гривна върху китката му бе окова, пленила го към земята.

— Мюли! — проплака тя, но брат ѝ вече не изглеждаше жив.

Юлия прекоси оставащото разстояние и се хвърли към него.

— Мюли!

Той не помръдна. Мюли бе вцепенен като дърво. Сестра му пхна ръце под тялото. Откъм гърлото му се пръсна мехурче. Оставащият въздух тихо се изниза от дробовете му. Тревата под него бе подгизнала. Целият му гръб бе влажен, а когато Юлия отдръпна ръце, за да ги огледа, съсирилата се кръв изглеждаше черна под лунната светлина.

— Мюли — зариде тя, притисна го към себе си и започна да го люлее...

Този път я събуди тихото потракване на въртящ се ротор. Въздухоплав прелиташе наблизко. Юлия сепнато приседна. Сетивата ѝ бяха напрегнати, но вниманието ѝ бе насочено към решетъчния модел. Машината кръстосваше местността на юг. Начинът на придвижване загатваше търсене. Изглежда диреше разбилият се въздухоплав, а също и нещо далеч по-ценно — Мюли.

Въздухоплавът направи завой и се понесе направо към поляната. Идваше, за да отнесе Мюли. Но това не биваше да става.

Юлия се опита да повдигне брат си, ала той бе по-тежък от очакваното. Тя бе започнала да го повдига, когато остра болка ниско в корема ѝ напомни за бебето.

Дребната жена хвана Мюли под мишниците и започна да го издърпва. Бе преодоляла не повече от три крачки, когато машината изникна над главата ѝ. Този въздухоплав бе по-голям от разбилият се. Юлия знаеше, че на борда му има скрутатори, макар че в паниката си не бе могла да определи личностите им.

— Там долу е! — ревна остър глас. — Задръж тази височина, пилоте. Капитане, войниците ти да стоят нащрек и да очакват всичко.

Ако скрутаторите я заловяха, щяха да използват нея на мястото на Мюли. Налагаше ѝ се да изостави брат си. Тя внимателно отпусна тялото на земята и приклепна до него за миг, за да се сбогува. Блясъкът на гривната привлече вниманието ѝ и тя се опита да я свали за спомен, но закопчалката отказа да се размести. Нямаше време да се занимава с нея, затова Юлия се изгуби сред дърветата.

Въздухоплавът бе останал да виси над поляната, а войниците се спускаха по въжета. Юлия бе отвратена от миризмата на нежитите им тела. Първите трима, стъпили на земята, се разпръснаха на три страни, насочили готови за стрелба арбалети, а останалите се спуснаха в образувания триъгълник, след което се разпръснаха.

Лъчите на мощни фенери започнаха да обхождат гората. Войниците, пристъпващи тежко под броните си, приличаха на демони. Юлия трепереше при вида им, но не можеше да откъсне поглед от тях.

— Претърсете го — нареди капитанът, сочейки отломките.

В отговор на виковете му фенерите бяха насочени към рухналата машина. Двама от войниците се отправиха към нея, а останалите се придвижиха към ръба на поляната. Юлия се промъкна по-далеч, покатери се в едно младо дръвче и подири укритие сред клоните му. То бе толкова малко, че войниците никога не биха се сетили да го претърсват. Тя трябваше да остане. Не можеше да се отдалечи от брат си.

Войниците бяха прикрепили фенерите си върху пръти. Някои останаха на пост в поляната, други навлязоха в гората.

— Ето един — извика войник, привеждайки се над неподвижното тяло на брат ѝ. — Това е тъмнокосият перцептор. Мъртъв е.

Мъртъв! Под ехото на врязалата се в черепа ѝ дума Юлия едва не рухна от скривалището си. Мюли бе мъртъв, тя вече не можеше да го отрича. Листата на дръвчето зашумоляха.

— В гората има хора! — кресна някой.

Мрачните войници претърсиха навсякъде. Откриха още тела: един от войниците от първия въздухоплав, сетне погиналите в катастрофата. Юлия отчаяно се вкопчваше в ствола, борейки се с желанието си да изпищи.

Когато поляната бе обезопасена, капитанът се провикна към надвисналия въздухоплав:

— Безопасно е. Наоколо е чисто. Бил е вятърът.

Долетя отговор:

— Започват да се спускат. Мирно!

Сред скърцането на скрипец едър мъж в тъмна роба бе спуснат във въжен стол.

Юлия едва не се задави. Сега тя го разпозна. Това бе председателят Гор — шипеста, противна проява в решетката ѝ. С него се бе срещнала в Ненифър преди месеци. В началото той се бе отнасял с пълно презрение към нея, обявявайки я за мишчица. Но тогава Юлия бе сторила нещо безпрецедентно в досегашната история на света. С помощта на решетъчния си модел тя бе освободила пленената Иризис, без да задейства заключващата магия, а после бе пренесла въздухоплава на Ксервиш през пространството. Тогава яростта на Гор бе разтърсила Ненифър. Сега Юлия се страхуваше още повече от него, защото знаеше, че той е готов на всичко, за да се сдобие с тайната ѝ. Дори ако му се наложеше да я изтръгне с голи ръце от тялото ѝ.

Въздухоплавът леко се разклати, закачен от повей. Въжето се разлюля като махало. Роторът изрева под усилията на ужасения пилот, стараещ се да овладее машината, но Гор вече политаше към бодливите клони, които разкъсаха копринената му риза. Блъсналите го в лицето листа отделяха силен аромат, насълзил очите му.

— Какви ги вършиш, пилоте? — изрева той. — Спусни ме веднага или отиваш право в размножителната палата!

Войниците се разтичаха, неспокойно издигнали фенери. Гор се отдели от дърветата, макар парчета от ризата му да останаха да се поклащат сред клоните. Спуснат прекалено бързо, той полетя към поляната. Двама от войниците се затичаха да му помогнат. С ругатни,

породени колкото от гняв, толкова и от уплах, председателят ги прогони.

Гърдите му се оказаха неочаквано отпуснати, а огромният му корем бе стегнат в корсет. Един от войниците тихо се засмя. Гор бясно се извърна, но не можа да разкрие виновника.

— Наметалото! — кресна той.

То бе хвърлено веднага. Скрутаторът го прикачи към раменете си и с достойно отметната глава се отправи към останките от въздухоплава.

Още двама скрутатори бяха спуснати с въжения стол — чернобрадият Фушт със змийските очи и онази студена, трътлеста стара жена, чието име Юлия не можеше да си спомни. Но добре бе запомнила проявата ѝ в решетката: не по-малко покварена от останалите от Съвета.

Тримата се събраха край въздухоплава, огледаха мъртвите, сетне се приближиха към Мюли. Фенерите блеснаха. Един от войниците обърна трупа.

— Намушкан в гръб — чу Юлия. — Вижте раната: острието е проникнало право в сърцето.

Гор призова за тишина и издигна ръце успоредно със земята, мърморещ, за да извърши гадаене. Очите на Фушт блестяха под светлината на фенерите.

— Флид е бил тук — каза накрая Гор.

— И е убил перцептора, за да се измъкне необезпокояван.

— Може да е наредил убийството му, но не го е направил лично — каза жената. — И тъй като Юлия не би убила брат си, остава единствено злодеят Крил-Ниш Хлар.

Юлия безшумно зариде. Сякаш ножът бе прорязал нейното сърце. Ниш наистина я мразеше. Но защо? Тя бе правила всичко, което той бе искал от нея.

— След толкова много мъки тя може да е избягала — каза Гор.

— Тялото е започнало да се вкочанява — рече Фушт. — Отдавна ги няма, а без перцептора никога няма да ги открием. Трябваше да убием Флид, докато разполагахме с тази възможност.

— Ще изчакаме да се съмне — заяви председателят. — Не остава много. Тогава ще потърсим следи. Тъй като останахме без перцептор,

ще трябва да потърсим Юлия. Ще я използвам, за да открия Флид и Крил-Ниш Хлар. Този път ще ги екзекутираме на място.

— Ами въздухоплавът? — попита скрутатор Фушт.

— Механиците казват, че е възможно да бъде поправен. Но ще се нуждае от нов ротор и нов хедрон. Веднага ще изпратим екип.

— А мъртвите?

— Изгорете ги.

Юлия отчаяно се вкопчи в клоните. Телата бяха небрежно придърпани в средата на поляната. За момент Гор приклепна край Мюли, макар че от мястото си тя не можеше да види подробности. Сетне председателят се изправи и даде знак. Войниците започнаха да хвърлят клони и наръчи от пръчки. Всичко това се случваше прекалено бързо, за да е поносимо. Тя не се бе сбогувала с Мюли, не се бе погрижила за тялото му, не го беше умила и не бе срешила косата му. Гледката представляваше чиста агония. Но Юлия не можеше да отвърне очи.

Горяща главня бе пхната в средата на кладата. Сухото дърво веднага пламна. Само след минути кладата гореше. Миризмата на горяща плът накара вътрешностите на Юлия да се сгърчат.

Кладата все още димеше при изгрева на слънцето. Когато светлината му се оказа достатъчна, войниците и двама от скрутаторите се отправиха през гората, където откриха следите на Ниш и Флид и поеха на север. Противният Фушт следваше друга диря, лъкатушеща като нравешки път. Това бе пътят, по който Юлия първоначално бе избягала от поляната. Но тя не го разпозна. Не помнеше нищо от случилото се тогава. И нямаше да си спомни.

Въздухоплавът изчезна в посоката на двамата скрутатори. Юлия все още не се осмеляваше да помръдне, макар да се чувстваше изключително слаба. Беше и гладна, и жадна. Бебето ритна слабо.

Няколко часа по-късно Фушт се появи отново, все така следващ дирята ѝ. Той започна да обхожда гората в поредица успоредни линии, методично оглеждайки земята и дърветата. Юлия бе сигурна, че той ще я открие.

Скрутаторът се приближи, загледан в кората на близко дърво. Върху ѝ личаха дирите от някакви животински нокти. Той извърна поглед към северното небе и наклони глава, очевидно ослушващ се за въздухоплава. След като не долови нищо, Фушт поднови диренето си.

Този път мина точно край дръвчето ѝ. Оставаше ѝ единствено да се надява, че не е оставила следи.

За щастие тукашната земя бе камениста. Юлия затаи дъх, а Фуштя подмина. Явно бе сметнал дръвчето ѝ за прекалено дребно скривалище, защото не обърна глава към короната му. Скоро той изчезна.

Денят напредваше. Огънят постепенно затихваше в устрема си, макар че миризмата на овъглено месо и изгоряло рогово вещество все още се долавяше. Юлия все така не помръдваше. Привечер въздухоплавът отново се появи и този път се приземи на поляната. Тримата скрутатори проведоха още някакво обсъждане, сетне се качиха в машината и се отправиха на юг. Слънцето вече потъваше под задимения хоризонт.

Час по-късно, когато въздухоплавът се бе отдалечил, Юлия прецени, че вече е безопасно да слезе. Луната все още не бе изгряла, но светлината на звездите бе повече от достатъчна за нейния поглед. Кладата вече не димеше, изцяло угаснала.

Тя обиколи овалния пепелив участък, на места примесен със сивкавите останки от телата. Парче брезова кора привлече вниманието ѝ. Останало на няколко крачки от кладата, то съдържаше няколко косъма от главата на Мюли.

Юлия внимателно се пресегна, за да докосне малкия кичур. Нишките бяха меки като собствената ѝ коса. При допира до тях мястото в решетъчния ѝ модел, някога осветявано от Мюли, припламна и угасна отново. Дребната жена потръпна, а после внимателно освободи кичура и го върза около врата си.

Тя се изправи и отново се загледа в мястото, където бе лежал близнакът ѝ. Още ѝ беше трудно да повярва, че това е всичко, останало от него. Че Мюли вече го няма.

Юлия пристъпи сред топлата пепел и започна да я разчиства с пръстите си. Пресяването не оставяше нищо между тях. На мястото, където бе лежал близнакът ѝ, огънят бе горял изключително силно, смилайки дори и костите.

Тя рязко разтвори длан и заплака. Звездното намигване, долетяло от недалечен камък, я накара да извърне глава. Това бе отразеният проблясък на сребърната гривна. Тя сигурно се бе изхлузила от китката му по време на грубото влачене. Юлия я взе, обгърна я с

дланите си и я приближи до лицето си, за да вдъхне уханието на брат си. Това бе единственото, което ѝ бе останало от него.

Притиснала гривната до гърдите си, тя продължи да плаче. Вече нямаше съмнение, че той е мъртъв. Мюли си бе отишъл завинаги, оставяйки я сама.

Луната изгря. Юлия все още седеше край кладата и милваше гривната, скърбейки. Под сребристата светлина мислите ѝ ставаха все по-огорчени.

Ниш несъмнено бе убил Мюли, за да ѝ покаже колко я ненавижда. Всичко, което той бе правил след случилото се в балона, бе целяло да я нарани. Ниш беше жесток човек, който трябваше да бъде наказан.

Бебето ритна, изпращайки остра болка към мехура ѝ. Юлия се вгледа в решетъчния си модел и за пръв път видя дребната проява на детето. Тя бе красиво симетрична, по начина, по който би изглеждал Ниш, ако притежаваше талант за Изкуството. В тиха почуда Юлия започна да изучава очертанията, докато не ги разпозна съвършено.

Бебето отново раздвижи крак, а проявата му трепна. То бе неспокойно, защото Юлия не бе вкусвала нищо в продължение на цял ден. Дори и в този момент тя не мислеше за храна. Размишляваше над факта, че въпреки очевидната му омраза към нея, Ниш искаше детето.

Това противоречие я объркваше. Тя погали гривната и отново вдъхна чезнещото ухание на брат си. Това украшение бе единственото, останало ѝ от Мюли. За да запази тази връзка, дребната жена я сложи на ръката си и затвори закопчалката. В началото накитът стоеше хлабаво, но после брънките се свиха, прилепвайки почти до кожата ѝ.

Бебето я срита трикратно, този път наистина болезнено. Юлия докосна гривната, за да подири утеха, но вместо това в съзнанието ѝ изникна образ на тримата скрутатори — Гор, Фушт и гнусната старица — сякаш събрани около маса, върху която тя е легнала. Гор се обърна към Фушт и прошепна нещо в ухото му, сетне двамата се засмяха.

Юлия извика ужасено, а детето започна да рита яростно. Тя се преви от болка и се отпусна на земята. Там се превъртя по гръб, все така притиснала ръце върху корема си. Изглежда това успокои бебето. Легнала неподвижно, тя промени модела си, така че проявата на детето да изпълва ума ѝ. Мислено тя започна да милва извивките му, които бяха меки и нежни като косата на брат ѝ. Лицето на Мюли изникна

пред нея, някогашното му лице. Юлия потъна в спомени от детството си, когато двамата близнаци бяха раснали заедно. Тъмният брат и светлата сестра. Допълващи се. Изцяло щастливи.

Остро пробождаше прогони веселия детски смях.

— Мюли! — простена тя и паникьосано сграбчи гривната. Но отново я прободеше образът на скрутаторите.

Ела при нас, перцепторе, изрече Гор. *Имаме работа за теб.*

— Оставете ме — високо изрече тя. — Бебето ми се нуждае от мен.

Бебе? Председателят се обърна към останалите. Не можем да си позволим бебе — то ще разруши безценния ѝ талант.

Тя сигурно бе сънувала, защото в следващия миг те изчезнаха. Веднага след това изчезна и споменът за тях.

Мюли също го нямаше, но ужасното пищене отново раздираше ушите ѝ. Тя се обърна към проявата на бебето — изглеждаше, че писъците идват от нея.

Агонизираща болка, далеч по-силна от раздвижванията на детето, проряза корема ѝ. Юлия обгърна ръце около него, опитвайки се да защити бебето. Болката продължаваше да се усилва. Многогранни куки разкъсваха плътта ѝ.

Усилията ѝ да потисне агонията се оказваха напразни. Разтърси я вцепеняваща конвулсия: сякаш бебето с остри нокти разкъсваше утробата ѝ. Нещо се пръсна вътре в нея. Между бедрата ѝ потече вода, отнасяйки бебето със себе си.

— Не! — изпищя Юлия и впи нокти в земята. Но вече бе прекалено късно.

Бебето, малко момченце, не по-голямо от ръката ѝ, лежеше в локва и подритваше слабо. Тя го взе, удивено загледана в него. Детето имаше прекрасен розов цвят и изглеждаше толкова красиво. Обгърна я прилив на обич. Пъпната връв спря да пулсира, а утробата ѝ се сгърчи отново, за да изхвърли плацентата. Юлия повдигна бебето към гърдите си.

— Илли. Ще се казваш Илли — каза тя, сякаш това можеше да го защити.

Юлия отчаяно искаше то да оцелее, защото това дребно създание бе единствената брънка щастие, свързваща нея и Ниш. Единственият добър спомен от времето им заедно. Тя толкова го обичаше. Илли

слабо засмука оголената гърда, вдишвайки тихо, но главата му се отдръпна от ареолата. От устата му потече кръв. Юлия се опита да вдъхне живот на новороденото, само че розовината бе започнала да се отдръпва от лицето му. Бебето вече не дишаше. Илли бе мъртъв — изглежда мъката ѝ бе го убила. И това бе по вина на Ниш. Той бе отнел всичко топло в живота ѝ.

Мъчителното усещане за загуба бе изместено от изпепеляваща ярост към Ниш. Ярост, която щеше да бъде утолена единствено от неговите страдания. И то поне равняващи се на това, което тя, Мюли и малкият Илли бяха изстрадали.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Юлия издълба яма край останките от кладата, застла я с пепел от мястото, където бе лежал Мюли, за да бъде дъното ѝ меко, и постави дребното телце вътре. Сега то бе посиняло. Дори и в лунната светлина личеше, че детето не е намерило покой. Малките юмручета бяха стиснати, пръстите на краката се бяха свили, очите стояха отворени широко, а в устата тъмнееше кръв.

Бедният ми Или. Ти никому не бе сторил зло. Защо трябваше да умираш? Юлия затвори малките очи и постави кичура от косата на Мюли до него. Опита се да свали и гривната, но тя не помръдваше, останала като залепена за китката ѝ. Сега върху нея нямаше и следа от уханието на Мюли. Нищо не се долавяше от същината му. Тя запълни дупката с пръст и я покри с камъни, за да остане детето ѝ защитено от зверове. Струпала малка камара, издигаща се до кръста ѝ, Юлия се извърна и се отдалечи на сяло.

Събуди я болка в корема, която не бе само глад. Юлия не бе яла от дни, но не това бе най-лошото. Празната ѝ утроба пулсираше. Тя не бе успяла да защити детето си.

Но кой те накара да го сториш?

Шепотът в главата ѝ се отличаваше със звучене, напомнило ѝ за мистика Фламас. Той ѝ бе позволил да живее в тъмницата му в продължение на пет години, без нито веднъж да я нарани. Добронамереното му безразличие понастоящем значеше за Юлия много повече от мнимото приятелство на Иризис и Флид или предполагаемата обич на Ниш. Техните думи се бяха оказали празни. В крайна сметка и тримата я бяха изоставили и предали. Само Фламас не я бе предавал.

Ти не беше на себе си от мъка, отново се разнесе гласът. Тъй като никога преди Юлия не бе чувала гласове, тя прецени, че това е Фламас. Никой не може да те вини, че си се защитила. Ти обичаше бебето си, без значение от баща му.

— Наистина обичах Илли. Бях готова да сторя всичко за него. Той бе единственото добро нещо, произлязло от Ниш.

Крил-Ниш е самият дявол. Той е възплъщение на злото, също като баща си. Ако не го спреш, Ниш ще разруши света.

— Не! — гръмко извика тя. Бе си спомнила добротата, която Ниш бе проявявал към нея във фабриката, по време на пътуването с балона, по време на бягството от Тиртракс.

Крил-Ниш живее, за да унищожава всичко добро.

— Ами онзи път в балона, когато той ме спаси от нилатла, а после аз спасих него? Когато се любихме? Той бе толкова нежен и внимателен.

Тогавя Ниш изобщо не се намираше в опасност. Просто се престори, за да те използва. Той те използваше още от самото начало.

Юлия знаеше, че това не е истина, защото бе видяла изражението на чист ужас върху лицето на Ниш, изкачващ се невъоръжен. Тази гледка бе събудила инстинктите ѝ и тя се бе нахвърлила с такава ярост върху нилатла, че го бе прогонила. Но в началото Ниш действително я бе манипулирал, за да съдейства тя в търсенето на Тиан и амплимета. Бе се отнасял към нея мило, но само защото това бе единственият начин да получи онова, което иска.

Виждаш ли колко е умен, каза гласът, който много напомняше на Фламас. На Крил-Ниш не му се налага да бъде чудовище — той знае, че с мед се ловят повече пчели, отколкото с оцет. Всичко, което е правил той, е било, за да получи нещо от теб. Той е по-долен дори от баща си. Всички го мислят за некадърен глупак, което е свършеното прикритие. Той дори е успял да заблуди теб.

— Не! — извика тя. — Не и Ниш! — Тя затули уши. — Не е истина.

Гласът продължи със същата яснота, говорещ право в съзнанието ѝ. *Истина е. И ти го знаеш.*

— Но защо му е да ми причинява това?

Той иска да превземе света, за да го поквари по свое подобие. И само ти можеш да го спреш.

— Не мога да сторя нищо.

Трябва. Той е заблудил всички останали, освен теб. Ти трябва да спасиш света, Юлия. Няма кой друг.

— И защо да го правя?

Защото си добра, това е твой дълг.

— Дългът не ме интересува.

Но ако покварата на Крил-Ниш Хлар остане ненаказана, малкият Или никога не ще намери покой. Ти също. Нима не искаш да останеш в покой със себе си?

— Но какво да направя?

За начало трябва да се нахраниш, за да придобиеш сили.

— Няма с какво да се нахраня. Те отнесоха храната във въздухоплава.

Погледни натат, сред дърветата. Виждаш ли онези стърчащи уши? Това е заек. А ти си стояла неподвижно тъй дълго, че той е забравил присъствието ти. Наведи се. Бавно. Вземи онзи яйцевиден камък.

— Не мога да убия живо същество — прошепна тя.

Ако не го сториш, ще умреш от глад и бебето ти ще остане неотмъстено. Вдигни камъка.

Юлия се наведе съвсем бавно и обгърна пръсти около камъка. Гривната се размести върху китката ѝ и за момент дребната жена не можа да си спомни какво прави. И защо. Тя леко се отърси, при което накитът се намести, тя си спомни и пръстите ѝ стиснаха камъка. Затоплен от слънцето, той приятно тежеше в дланта ѝ.

Гласът отново се появи. *Сега бавно изтегли ръка назад.*

— През живота си не съм хвърляла камък. Дори няма да го уцеля.

Поне това я утешаваше.

Просто следвай напътствията ми. Не се прицелвай в заека, защото той ще се стрелне. Виждаш ли онази туфа от лявата му страна? Прицели се в нея, сетне хвърли с все сила.

Юлия видя туфата.

Добре. Сега хвърляй!

Тя метна камъка. Той изхвърча от ръката ѝ и се понесе право към целта. За миг заекът остана неподвижен, а после се стрелна към дясната си страна, натъквайки се право на снаряда.

По принцип животните не се появяваха в решетъчния ѝ модел, но при смъртта на заека Юлия бе прободена от болка. Тя притича до дребното създание, ненавиждайки се и съжалявайки за смъртта му. Взе

го на ръце и помилва козината му. Тя беше още топла, очите все още не бяха угаснали.

Юлия нямаше представа какво да прави сега. Рядко ядеше месо, а в редките въпросни случаи хапваше по малко.

— Какво да направя сега? — Тя нямаше нож, за да го одере, нямаше огниво, за да накладе огън.

Разкъсай кожата със зъби. Изпий кръвта, преди да се е съсорила, после изяж месото и вътрешностите.

Самата мисъл я накара да повърне.

Това е първото ти изпитание, Юлия. Ако се провалиш в него, не ще успееш в нито едно от последващите. И малкият Или ще страда вечно.

— Но това беше живо същество.

Нима е грешно лъвицата да убие агне, когато малките ѝ са гладни? Не, разбира се. Яж, за да оцелееш, за да може Или да бъде отмъстен и светът да оцелее.

Юлия впи острите си зъби в гърлото на заека и започна да разкъсва козината.

В последващите дни гласът не се обади. Юлия се придвижваше сред равнините, напредвайки нощем. Тя се научи да лови дребни животни с голи ръце, а също и с камъни и чрез подготвянето на капани. Всичките си улови изяждаше сурови, подобно на заека. Бе престанала да мисли, защото мисленето ѝ напомняше неприятни неща и тежестта на мъката я премазваше. Тя се превърна в обикновено животно.

Тогава, една сутрин, гласът я сепна.

Събуди се.

Този път в него имаше неумолимост, която я накара да изпита страх. Гласът бе станал по-властен и по-мрачен. Вече не звучеше като Фламас, а ѝ напомняше на онази зла трътлеста старица.

Време е.

— Време за какво? — потръпна Юлия, но този път се страхуваше да се възпротиви.

Време да започнеш мъстта си. Време да излекуваш света.

— Не разбирам.

Погледни в модела си. Потърси председател Гор.

Юлия потърси в матрицата си и го откри в самия ѝ край, далеч на юг.

— Виждам го.

Повикай го при себе си.

— Не зная как.

Промени изявата му. Можеш да направиш това.

— Не смея. Той ще ме нападне.

Той те търси. Промени проявата му, за да разбере той къде си.

— Страх ме е. Той е лош човек.

Но сега ти можеш да му дадеш нещо, което той иска. И той е готов да стори всичко за теб.

— Какво иска?

Скрутатор Флид, Крил-Ниш Хлар и Иризис Стирм. Ти можеш да ги намериш. Трябва да ги намериш, защото всички те са предатели.

— Не зная къде са.

Можеш да ги намериш.

— Флид и Иризис вече не са в решетката ми. Ниш никога не се е появявал.

Гор ще ти помогне да ги откриеш. Където е Флид, там е и Ниш. Повикай Гор.

Юлия се пресегна към модела си, проследи назъбената проява на председателя и започна да подръпва краищата ѝ. Веднага я обзе чувство на студена отврата. Той бе отвратителен човек, по-зъл дори от Джал-Ниш. Самото вглеждане в него я накара да потръпне от ужас.

Крил-Ниш Хлар е много по-зъл, защото се преструва на нещо, което не е.

Да, помисли си тя. Ниш е по-зъл. И аз ще използвам тези зли хора, за да го накажа.

Тя отново подръпна проявата. Веднага усети съзнание, което я търсеше.

Оттегли се.

Тя го стори и остана да потръпва, макар че денят бе топъл.

Потърси го отново, внимателно. Не го тревожи и той няма да те вземе за враг. Просто го накарай да разбере, че ти си тук.

Юлия посегна и леко докосна проявата, обръщайки я. Едновременно с това усети мислите на Гор. Аха, ето къде била.

Оттегли се и затвори модела си. Излез на откритото. Иди при голямото дърво, край което вятърът е струпал сухи треви, и го

запали.

— Нямам с какво да запаля огън.

Аз ще ти покажа как.

Гласът я накара да стрие суха трева между два камъка, сетне ѝ нареди да обиколи дървото, докато не намери две различни пръчки, мека и твърда. Притискайки ги една към друга, с дългото им триене Юлия създаде искри, които подпалиха стритата на прах трева. Тя запали няколко клонки и ги сложи на подготвеното място. След минути дървото вече гореше. Юлия се отдръпна и зачака въздухоплава на Гор да се появи. Чувстваше, че най-сетне е поела контрол над живота си.

Въздухоплавът се появи точно преди залез и се приземи на безопасно разстояние от огъня. Понастоящем пламъците бяха погълнали средата на дънера и пълзяха към краищата.

Гор слезе от машината. Юлия остана пред пламъците, очертана на фона им. Стомахът ѝ се сви, когато той се отпрати към нея, развял робата си. Следваха го Фушт и противната оплешивяваща старица.

Председателят се извисяваше над Юлия, можеше да я грабне с една ръка. А на половината път той забави ход и спря, загледан в нея.

Юлия не отвърна на погледа му. Тя не разполагаше със силата за подобно съревнование, но знаеше, че балансът между тях се е променил. Тя бе дребна и слаба, но го бе повикала. Това имаше разлика. Освен това Юлия непрекъснато си спомняше странните неща, които бе направила в Ненифър. Неща, които никой на Сантенар не би могъл да обясни, камо ли повтори.

— Знаех, че ще те намеря — каза Гор.

— Аз те призовах.

Той се усмихна в отговор на думите ѝ.

— Така ли? И защо?

Юлия си пое дъх.

— Мюли е мъртъв. — Думата породил спазма сред вътрешностите ѝ. — Ниш го уби. Бебето ми е мъртво, също по вина на Ниш. Той е зъл и трябва да бъде наказан. Аз ще го намеря.

Председател Гор присви очи.

— Ами бившият скрутатор Ксервиш Флид, най-големият враг на човечеството?

— Той ме излъга, предаде ме и ме изостави.

— Ще ми помогнеш ли да открия и него?

— Ще го намеря — каза Юлия. — Където и да отиде, той не може да се скрие.

— А майстор Иризис Стирм? — Той оголи хиеновидни зъби.

След известна пауза, защото Иризис не я бе предавала толкова жестоко, Юлия прошепна:

— И нея.

Гор издигна ръце и нададе възторжен рев, накарал Юлия да запуши уши.

— Ще разглася, че си била намерена мъртва — рече той след известен размисъл. — Така Флид няма да опита да се укрие от таланта ти. Намираш ли това за приемливо?

— Никой не се интересува от мен — тихо и тъжно отвърна тя.

Юлия мразеше Гор почти колкото останалите, но в случая това нямаше значение. От значение беше единствено да намери тримата, които я бяха измъчвали, и да се погрижи те да бъдат наказани.

— Много добре, скрутатор Т'Лисп — измърка Гор към старицата. — Макар да познавам таланта ти, не смятах, че това е възможно. Но ти надскочи себе си.

Т'Лисп мълчаливо се усмихна и поглади гривна върху ръката си, сходна с онази, която стягаше китката на Юлия.

— Беше гениално да я плениш с гривната на Мюли — продължи председателят. — Тя не осъзна нито за миг.

Юлия местеше поглед между тримата, скована от ужаса на осъзнаването. Скрутаторите бяха заложили капана, а тя бе влетяла в него. От мига, в който си бе сложила гривната, тя бе попаднала под техен контрол. Точно както бяха контролирали Мюли. Гласът, който бе чувала, бе принадлежал на скрутатор Т'Лисп. Юлия не бе поела контрол над живота си, а бе изпълнила дадените ѝ нареждания.

— О, да — каза Гор, подсмивайки се на отчаянието ѝ и напразните ѝ опити да отскубне гривната. — Ти ми принадлежиш, Юлия, точно както брат ти ми принадлежеше. И не си способна да сториш нищо.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Стремглавото пътуване до Скитални бе отрупано с механични проблеми, които заплашваха да забавят напредъка на армията. В случаите, когато повредите не можеха да бъдат отстранени веднага, засегнатите кланкери и товарът им войници биваха изоставяни заедно с механик, за да се присъединят впоследствие. Троиствено усилие спореше със скрутатора за това — генералът не искаше да изостави и едничък от войниците си, но случаят го налагаше. Идеята за нощно пътуване бе изоставена. Вместо това генералът събуждаше хората си още преди зазоряване, но дори и така те пак изоставяха от графика.

Флид прекарваше повечето от времето си затворен в друг дванадесетокрак кланкер заедно с главния мистик на войската — кльощав и дългунест лудак с малко коремче, носещ абсурдното име Нутрид. По форма главата му приличаше на томахава, очите му бяха огромни и оцъкдени, а вечно свитите му устни напомняха на хоботче.

Ниш не бе разговарял с Нутрид. Механикът дори избягваше да се приближава до кланкера му — магьосниците бяха особено раздразнителни, когато работеха, а възстановяването на Флид му връщаше обичайната избухливост. Все пак Крил-Ниш успя да подразбере, че скрутаторът и Нутрид се опитват да внесат изменения в прикриващо заклинание, за да скрият цялата флотилия кланкери в последния ден на пътуването. Носеха се слухове, че Нутрид се съмнявал в успеха на начинанието. Подобни заклинания имаха частичен успех, освен това до този момент не бяха прилагани в толкова голям мащаб. Напрежението върху мистиците — да не говорим за полето — щеше да е невероятно.

Два пъти в първия ден от пътуването, а после и три пъти на втория, цялата колона спираше, за да могат двамата гадатели да изпитат заклинанието. По време на първите три спирания не се случи нищо, с изключение на грохналостта на Флид.

Ниш тъкмо излизаше от кланкера на Троиствено, когато започна четвъртият опит. Въздухът затрептя със зелен блясък и всички мравуняци, намиращи се в обхват от двеста крачки, избухнаха, заливайки войската с червеникава глина и малки зелени мравки. И час

по-късно Крил-Ниш все още не можеше да ги изчисти от косата си. Уви, същото се отнасяше и за готварските котли. Обядът непоносимо вонеше на мравчена киселина — дори най-коравите войници се въздържаха.

Мистиците опитаха отново по залез, докато войската спираше за нощувка. Този път Ниш стана свидетел на избухването на лилав пламък, долетял откъм нужниците. Използващите ги войници се затичаха панически, препъвайки се в спуснатите си панталони. И този опит имаше отражение върху храната, макар и индиректно. Главният готвач се оказа сред пострадалите и го прие лично. Той се затвори в кланкера си и дори Троиц не можа да го убеди да се заеме с вечерята. Задачата се падна на неговия помощник, сносен в помагането, но слаб в организацията. Вечерята, която той поднесе три часа по-късно от нормалното, бе по-лоша и от мравчения обяд. Киселият Троиц, измъчван сериозно от стомаха си, изостави увещанията и нареди на главния готвач да се върне на поста си. А пакостните магьосници получиха ултиматум: или да скалпят заклинанието, или да изоставят опитите си, преди войниците да са се вдигнали на бунт.

На следващото утро, четвърто, гръмък трясък долетя от кланкера на Нутрид, последван от облаци оранжев дим и бързото измъкване на двамата мистици.

— Пореден провал, сър? — попита Ниш, държащ се на безопасно разстояние. Не можеше да сдържи лекото си злорадство. Всеки път, когато Нутрид и Флид се оттегляха да работят, веселящите сред войниците започваха да се подсмивват в шепа.

— Не може да става и дума за сравнение с безкрайната ти некадърност — студено каза Флид, докато гасеше пламналото дъно на панталоните си. — Сега изчезвай.

Колоната спря в средата на петия ден, на няколко левги от крайната цел, за да даде последна възможност на двамата мистици да изпробват заклинанието си. Небето бе ясно и Троиц се опасяваше от летящи разузнавачи.

Ниш бе слязъл да се разходи из поляната. Сред тревата се издигаха мравуняци, с височина две глави над него.

Полъх в гърба му го изтръгна от притеснените мисли за Юлия. Въпросният полъх му се стори странен, защото в същото време вятърът духаше откъм морето.

Той се обърна, за да види как около колоната се образува въздушна леща. Целият лагер сякаш се надигаше над земята, а сетне самата земя го последва. Сякаш светлината се пречупваше. Появи се огледална стена, разнесе се пронизително свистене, сетне кланкерите изчезнаха. Ниш премигна, но равнината все така си оставаше празна. Единствено мравуняците се издигаха сред полюшващата се трева.

Механикът закри обратно, сподирян от зараждащ се страх. Дори и със заклинание армията не можеше да изчезне просто така. Но всички бяха чували историите за ескадрони, претоварили полето и изчезнали в нищото. Възможно ли беше Флид и Нутрид — нелепо име! — да са изтеглили прекалено много енергия? От сто крачки се виждаха единствено вдлъбнатините, оставени от машините. Механикът се затича. След петдесет крачки въздухът заблестя и Ниш се натъкна право на Флид, който лежеше по гръб в тревата и преценяваше ефективността на заклинанието. Докато младият Хлар политаше към земята, колоната изникна отново.

— Знаех си, че ще успеем — весело каза Флид. — Сега враговете ще получат нещо, заслужаващо споменаване в посланията им.

В средата на обедата те напредваха бавно сред неравния терен на гориста местност. След много настройки прикриващото заклинание работеше добре, но скрутаторът се притесняваше за огромното източване на полето, а също и за способността на Нутрид да поддържа магията, докато самият той си почива. Поддържането на прикриващото заклинание изискваше постоянно внимание, освен това оказваше влияние върху всички, намиращи се под закрилата му, особено Флид и операторите. Той далеч не се бе възстановил — само след час поддържане му се наложи да легне за няколко часа.

Вътрешността на кланкера бе тъмна, единствено дребна магическа светлина блестеше над дясното рамо на Флид. Той се бе зачел в малък, дебел том, подвързан в кестенява кожа. Заглавието на книгата бе вложено с платина.

— Какво четете? — попита Ниш. — Поредна книга за Тайното изкуство?

През последните дни в изтощението си скрутаторът бе преровил скромната библиотека на Нутрид. Сега, след като заклинанието работеше, той се намираше в добро настроение.

Ксервиш Флид безмълвно повдигна книгата. *Великите сказания, 23: Сказание за огледалото*. Името на хроникьора не бе отбелязано.

— Вие четете история! — каза Ниш с престорен сарказъм. — Явно наистина сте спокоен.

— Всеки трябва да знае Великите сказания — важно каза Флид. — Те са самата основа на Историите.

— Вие сте достатъчно възрастен, за да сте част от тях.

— Мисли, преди да говориш, Ниш — изръмжа скрутаторът. — Не съм по-възрастен от вида си.

— Двеста и петдесет? — Механикът отскочи от замаха.

— Шестдесет и четири. Хубава възраст. И важно число, ако обръщаш внимание на тези неща.

— Само на шестдесет и четири? — сериозно каза Ниш. — Смятах, че вие, мистиците, сте способни да удължавате живота си неограничено.

— Изживяният досега ми беше достатъчно труден, нямам намерение да го удължавам.

— Но нали някои от великите мистици са живели по хиляда години?

Веднага след това Ниш си прехапа езика. Може би самият Флид се смяташе за велик гадател.

Скрутаторът забеляза смущението му и се засмя.

— Само двама, доколкото зная. Удължаването на живота е много опасен процес. Мнозина от опиталите да го сторят са си докарвали единствено преждевременна смърт.

— Мендарк, магистърът на Туркад, е успявал да настави времето си, но той е бил действително велик. Няма да видим друг като него. А в крайна сметка той също е умрял, каквото ще сполети всички ни.

— Игур също е живял дълго, но в неговия случай дълголетие то е било естествено — никой не знае на какво се е дължало. Всички онези мъже и жени, които са удължавали живота си, са били движени от алчност. Те са искали онова, което единствено останалите човешки видове — аахими, харони и фелеми — имат правото да притежават. Аз имам много недостатъци, Ниш, но алчността не е сред тях.

И скрутаторът показно се зарови в книгата си.

— Коя част четете в момента?

Флид въздъхна, но все пак отдели поглед от книгата.

— Четях последната част, където харонът Рулке отворил дверь между световите и се опитал да доведе останалите си сънародници в Сантенар.

— Не си спомням това — заекна Ниш.

— Смятах, че познаваш добре Великите сказания? — Слятата вежда на Флид се приведе в средата на челото му.

— Аз също.

— Накратко, едва сто харони оцелели прехода в празнотата и завземането на Аахан. Стоте, както били наричани, по някаква причина не били в състояние да се размножават на този свят. Смъртта не ги притеснявала, но дългият им живот ставал все по-мрачен и самотен, защото един след друг те ставали безплодни. Заплашвало ги изчезване.

— За да ги спаси, Рулке превел малцината плодовити до Сантенар. Но Феламор, предводителят на фелемите, който винаги се боял от хароните, отворил друга дверь в празнотата и насочил към тях група транкси — интелигентни крилати създания, приличащи на лиринкси... Мисля, че лиринксите са се плътоформирали, за да приличат на тях. — За момент той се замисли над това, преди да продължи. — Докато Рулке се сражавал с илюзиите на Феламор, транксите избили всички останали плодовити харони. От този момент видът на Рулке бил обречен. Благородният Рулке бил убит скоро след това, а оставащите от Стоте се оттеглили в празнотата, за да умрат. Изненадан съм, че не знаеш тази част от историята — заключи Флид. — Според мен това е най-голямата трагедия във всички Истории. Изключително мъчително сказание. Дори падането на Тар Гаарн не може да се сравнява с него.

— Чувал съм много от сказанията, макар и не от устата на майстор хроникьор или разказвач.

— Такива не са останали много, след като Историческият колеж в Чантед бе унищожен от лиринксите. Повечето от наставниците и техните ученици бяха изядени. И с право, защото липсата им на талант бе наскърбителна. — Той се усмихна. Личеше, че Флид се връща към обичайната си своенравност. — Самият аз предпочитам да чета древните майстори. Те са по-близо до истината...

Скрутаторът замлъкна рязко, прекъсвайки мисълта си.

— Не знаех, че е имало Исторически колеж — каза Ниш.

Флид повдигна лявата страна на прословутата си вежда.

— Теб изобщо учили ли са те на нещо, момче? Колежът има хилядолетна история. Но пък ти не си бил роден по време на унищожаването му — началото на края за Мелдорин. След това бе само въпрос на време целият остров да рухне, включително древен Туркад. Градът се сражава дълго и храбро. Благороден провал, сам достоен за Велико сказание, ако бе останал някой майстор хроникьор, който да го опише.

— Но такива майстори има и днес — каза Ниш. — Майка ми се е обучавала при един.

— Сравнени с някогашните творци, те са жалки аматьори. Днес няма да срещнеш талант като този. Лилан Чантедски, създал двадесет и третото Велико сказание. — Флид повдигна книгата и се зае да я прелиства.

— Лилан Лъжеца! — възкликна Ниш, припомняйки си уроците от училище. — Най-големият измамник от Историите. Неговото сказание било лъжа. Скрутаторите са го коригирали отдавна. Баща ми... — Механикът замлъкна. — Какво има?

— Не мога да обсъждам неща, които може би са дело на скрутаторите, Ниш. Знаеш това.

— Вие казахте, че те са покварени и че ще ги унищожите.

— И възнамерявам да го сторя. Но не мога да престъпя клетвата си за мълчание.

— Но вие ми казахте за Ну...

Флид блъсна костеливия си юмрук в устата му.

— Не споменавай това име!

— Защо?

— Не мога да повярвам, че съм проявил подобна недискретност, та да ти кажа! — промърмори Флид. — Сигурно инфекцията се е отразила на ума ми. Мога да ти кажа само това: научи се да мислиш сам.

Той отново взе книгата и се задълбочи. Из ума на Ниш прелитаха стотици въпроси, но той не очакваше, че Флид ще отговори. По какъв начин Съветът на скрутаторите бе придобил повече власт от някогашните политици и пълководци? И защо променяше Историите?

Продължиха без спиране до залез. Едва тогава предните кланкери спряха върху наклонения връх на един хълм. Около им се виждаха други, по-високи възвишения, покрити с дървета.

Задният люк се отвори и Троицк се поклати вътре, мушнал карта под мишница. Генералът се приближи до Флид и разстла картата на масата пред него.

— Разузнавачите докладват, че армията на Джал-Ниш се е разположила в долината Скитални, почти на левга отвъд хълмовете на север. — Той показва върху картата.

Стомахът на Ниш се сви при мисълта за евентуална среща с баща му.

— Предполагам, че това не е всичко, генерале? — каза скрутаторът.

— Освен това казаха, че никъде не се виждали лиринкси. Няма да представя къде биха могли да са се укрили враговете.

— Може би действително не искат да влизат в сражение — каза Ниш.

— Надушвам капан — отвърна Флид, приведен над картата. — Теренът между тези места е неравен.

— Меко казано неравен — каза Троицк. — Непроходим и за кланкери, и за конници. Пехотинците биха успели да го преодолеят, макар че в горната част на долината преобладават скали, където пътеки почти отсъстват. Не можем да продължим натам. Ще трябва да продължим няколко левги на запад, за да открием път в долината. Поемаме призори, скрутаторе. С малко късмет утре по това време ще сме достигнали армията.

— Да се надяваме, че ще пристигнем навреме — рече Флид. — Готви се за битка, генерале. И се погрижи всички да си починат добре. За някои от нас, може би за повечето от нас, тази нощ ще е последна. Особено ако...

Той замълча.

— Да не искате да кажете...

— Не мисля, че ще успеем да поддържаме заклинанието още дълго. А да се отправим срещу превъзходящ враг без него би било чисто самоубийство.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Когато лагерът бе приготвен, редиците часови бяха заели постове си и всичко утихна под мистичното покритие, всички блажено се отпуснаха в палатките си. Вече бяха забравили последната нощ, позволила им да се наспят. Скоро над поляната се разнесе тихото похъркване на хиляди. Дори Флид си беше легнал.

Ниш не спеше. Близостта на баща му го притесняваше. В продължение на седмици механикът бе размишлявал за това. Джал-Ниш представляваше най-голямото препятствие в живота му и Ниш никак не гореше от нетърпение да се среща с него. А утрешната среща изглеждаше неизбежна.

В кланкера беше задушно, а Флид хъркаше като шопар. Ниш се чувстваше като в метален ковчег. Мислите му не спираха да кипят, така че той отписа вероятността за заспиване, а взе наметалото си и се измъкна през задния люк. Разходките му помагаха да мисли, а в момента имаше богат материал за размисъл. Навън бе приятно прохладно, макар че с напредването на нощта хладът щеше да се превърне в студ.

Той закрачи сред кланкерите, придържайки се към очертанията на щита. Какво се надяваше да постигне Джал-Ниш, довеждайки армията сред подобен терен? Обстановката предоставяше хиляди скривалища за врага. Баща му несъмнено имаше някакъв план — както винаги — но Ниш не можеше да си го представи.

Механикът почти не срещна хора, защото войниците се бяха оттеглили да спят (или да се опитат да спят), а часовоите се намираха далеч от лагера. Флид бе разработил заклинанието така, че нишки от него да следват всички в движение. Ако враговете се натъкнеха на часовой дори и на половин левга от лагера, щяха да зърнат единствено леко замъгляване.

Ниш достигна края на редиците машини и продължи. Той обичаше усамотението и последните дни, поставили го сред хиляди други хора, го бяха потискали силно. Крил-Ниш копнееше да остане сам, пък макар и за няколко минути.

Механикът прекрачи границата на заклинанието и преживя момент на нереалност, докато всичко се извърщаше. Последва го и друг, в който цялата армия изчезна. Обгърнат в заклинателна нишка, той се отпрати към недалечната гора. Тя вече бе проверена и бе сигурно, че не съдържа врагове.

Малко преди достигането на първите дървета нещо прелетя над главата на Ниш. Може би бе обикновен бухал, но младежът не можеше да се отърси от лошото си предчувствие.

Той се притисна към ствола на едно дърво, опитвайки се да се овладее. Изглежда непрекъснатите опасения за срещата с Джал-Ниш му се отразяваха. Механикът бе смятал, че отдавна се е отървал от него. Помнеше, че лани бе казал това на Минис. Тогава младият аахим му се бе възхищавал.

В светлината на неотдавнашните събития този спомен изглеждаше особено ироничен. Ниш бе не по-малко пленен от Минис, а Джал-Ниш се намираше на по-малко от час път, отвъд гористите хълмове. Стомахът на Ниш се сви. Той погледна обратно към лагера, но не зърна никаква светлина. Поне заклинанието все още работеше. Нуждата му да се разхожда все още не бе спаднала — механикът пое сред дърветата. И скоро осъзна, че трябва незабелязано да е преминал покрай кръга часови.

Луната се намираше само на няколко дни от пълнолуние, но тук лесът ставаше гъст, с дълбоки сенки. Ниш напредваше безшумно — в последно време той бе привикнал да се движи тихо, защото от това зависеше животът му. Механикът се натъкна на някаква животинска пътечка, извиваща се сред дърветата — може би оставена от мечка или елен. Той пое успоредно на нея, но по ръба.

Оставил гората зад себе си, той изникна в открита местност с ниска трева и сивкава скала. Покриваха я множество каменни колони, напомнящи гнезда на термити. Те проблясваха белезникаво под лунната светлина. Но защо са били събрани тук?

Върху небето не се забелязваше нито едно облаче. Нощта бе спокойна. Крил-Ниш се уви в наметалото си и любопитно продължи.

Той достигна първия камък и приклепна зад него. Оказа се, че това не е менхир, а дълго и отвесно острие от варовик, оформено от стихииите. Дъждът бе врязал върха му. Ниш продължи край сенчестата страна, прокарвайки пръсти върху гладката скала.

Механикът се бе отделил от първия камък, когато дочу тихото, но отчетливо зареждане на арбалет. Той се хвърли обратно в сенките, а на мястото, където се бе намирала главата му, се заби болт. Прикривайки се, Ниш започна да лази назад, а после се изправи и затича. Изглежда войникът бе нервен, щом стреляше веднага. Защитният блясък все още покриваше механика, но сянката му го бе издала.

Зад него се разнесоха крясъци, на които бе отговорено от другите постови. Но Ниш не извика името си. Със закъснение осъзна, че е сгрешил с напускането на лагера. Щеше да си навлече сериозно мъмрене от Флид и Троиет, ако се разкриеше. Механикът реши да изчака пазачите да се успокоят и да се промъкне обратно, за да не би някой от тях да го простреля в усърдието си.

Но пък хората на Троиет бяха отлично обучени и щяха да останат бдителни през цялата нощ. Той реши да заобиколи и да влезе в лагера от друга посока.

Крил-Ниш се съсредоточи към безшумно придвижване. С напредъка му около него отново се възцари тишина. Той отново бе оставил войниците зад себе си. Отвъд полето с варовици механикът се натъкна на друга гора, която го отведе в неравно хълмисто поле от сив варовик, редуващо могили и ями. Малко по-нататък продължаваше в друго поле издигащи се камъни, много по-обширно от предишното.

Хлар се бе отдалечил повече, отколкото възнамеряваше. От картата той си спомняше, че стръмните скали се спускат към овалната долина — Скитални — където лагеруваше армията на Джал-Ниш. От отсрещната ѝ страна се издигаха белеещи се върхове, също тъй стръмни и остри. Горният край на долината свършваше в стръмен варовиков склон.

Той се опита да определи позицията си. Долината се стесняваше до проход, отвъд който започваше Гнулпското плато. Лиринксите не можеха да се промъкнат през теснината, без да бъдат забелязани.

Разбира се, можеха да се спуснат от въздуха, но това щеше да ги направи лесни за обстрел цели. Освен ако не нападнеха през нощта, само че Джал-Ниш не би оставил лагера си неосветен.

Но ако враговете обсаद्या изхода, армията на Джал-Ниш щеше да остане пленена, неспособна да попълва запасите си. Защо баща му бе довел армията в такава рискована позиция. Несъмнено самият той

бе подготвил капан, може би някакво тайно оръжие или хитроумна стратегия. Но какво?

Ръбът на долината надали се намираше на повече от десет минути път. Толкова наблизко. От него Ниш би могъл да види лагерните огньове, а под тази лунна светлина сигурно и самите палатки и кланкери щяха да бъдат видими. Освен това, разсъждаваше Ниш, ако Троиств все пак узнаеше самоличността на нощния смутител, информацията за разположението на силите на Джал-Ниш щеше да опрости провинението. *Ще го направя, реши той. Просто ще се промъкна до ръба, ще погледна набързо и ще поема обратно.*

По положението на луната можа да определи, че минава девет. След около час щеше да се е върнал и отново да спи в лагера.

Механикът започна да се промъква през редиците колони и се озова в тясно дефиле, където лунната светлина не достигаше. Мракът създаваше атмосфера на свръхестественост. Без някаква конкретна причина сърцето на Ниш ускори туптежа си. Какво ли можеше да се крие сред тези хиляди ъгли?

Протегнатата му ръка долови остър скален ръб, разрязал кожата му. Крил-Ниш рязко я отдръпна, сподавайки вик. Той пхна пръсти в устата си, за да изсмуче кръвта.

Настръхването на врата му го накара да се огледа. Струваше му се, че някой го наблюдава, макар това да изглеждаше нелепо. Проходът между каменните колони бе широк почти колкото раменете му. Крил-Ниш пое назад, протегнал ръце като сомнамбул, но не се натъкна на нищо. Ако някой го бе следил, то понастоящем си беше отишъл. Отпаднаше възможността някой да го наблюдава от върха — нищо по-тежко от врабче не би могло да се настани върху острините.

Разтърсвайки рамене, за да прогони неспокойствието, Ниш отново се обърна напред и в крайна сметка успя да напусне лабиринта. Едва при изникването му върху обширната площадка от бяла скала усещането за нечий поглед изчезна.

Крил-Ниш Хлар се приближи до ръба и се загледа в овалния отвор на долината, намиращ се на стотици дължини под него. Безчет стражеви огньове блестяха по протежението ѝ, отсичайки ъгловатите очертания на лагера. Ясно се виждаха палатките и очертанията на кланкерите. Ниш плъзна поглед по скалата, за да зърне тъмна, пърхаща форма.

Лиринкс, шпиониращ армията на Джал-Ниш! Значеше ли това, че атаката предстои? Какво трябваше да направи сега? Първоначалният импулс на механика бе веднага да поеме назад. Но ако действително предстоеше нападение, отнасянето на вестта нямаше да донесе голяма полза — армията на Троиет все още се намираше на почти ден път.

Той се надвеси, доколкото се осмеляваше, отново зърна движещия се силует, сетне го изгуби. Сянката бе прекалено едра, за да принадлежи на човек, формата ѝ също не съответстваше. Изглежда това наистина бе лиринкс. Дългът на Ниш бе болезнено ясен — той трябваше да се спусне до дъното и да предупреди баща си (ако успееше да слезе невредим).

При тази мисъл сърцето на механика започна да блъска като вършачка. Нямаше ли и друг начин?

Дори и ако изкрещеше с цяло гърло, викът му нямаше да достигне лагера. Не. Трябваше да слезе.

Склонът се състоеше от поредица стръмнини, накъсани от оголени стърчащи скали. След кратко дирене Крил-Ниш откри нещо, наподобяващо козя пътека. Небето все още оставаше безоблачно и това щеше да представлява проблем — лунната светлина щеше да очертае механика върху бледата скала.

Той свали черното си наметало, привърза го около кръста си и поде спускането си, придържайки се с ръце, стъпала и колене. Самият път бе дълъг и опасен, а сиянието на месечината прибавяше към рисковете. Веднъж механикът се канеше да отпусне тежестта си върху привидна скала, за да осъзнае в последния момент, че под стъпалото му има единствено въздух.

След проточило се и изпълнено с ужас спускане той достигна дъното и пое по стръмно дефиле, вперил напрегнат поглед в малък облак. Надяваше се, че ще успее да достигне целта си, преди луната да е изникнала отново. Докато подминаваше белезникава скала, притежаваща смътните очертания на набучен мозък, пред него изникна войник и повдигна копието си. Той бе огромен: и едър, и висок, с наметало, което вятърът стелеше зад него.

Ниш не беше въоръжен. Тъй като първоначално не бе възнамерявал да напуска лагера, той бе оставил оръжието си в

кланкера. Сега механикът изтръгна, очаквайки копието да се вреже във вътрешностите му.

— Не съм шпионин! — промълви той.

— Да ти виждам ръцете!

Ниш се подчини, при което луната огря лицето му. Последва дълга пауза, заместена от удивен възклик:

— Да пукна, ако това не е Крил-Ниш Хлар, непроменен! Какво правиш тук?

Тъй като лицето на войника оставаше в сянка, механикът нямаше представа кой е той. Но носовият му глас бе някак познат. Акцентът му бе ейнунарски.

— Познаваме ли се? — колебливо каза той.

— И още как. — Другият гръмна да се смее. — Като малки си играехме, Крил-Ниш.

Войникът излезе от сянката. Той имаше едра, ъгловата глава, къдрава черна коса и крива усмивка. Ниш се вторачи в него, а след миг се сети.

— Ксабиер? Ксабиер Фру?

— На твоите услуги. — Той протегна ръка с големината на омар.

Крил-Ниш я притисна между дланите си, припомняйки си стопанина ѝ с топла привързаност: едро и грубовато, но добродушно момче, което вечно трошеше разни неща, биваше наказвано и понасяше въпросните наказания с очарователна усмивка. Многократно той бе спасявал Ниш от училищните побойници, които обожаваша да измъчват последния заради репутацията на баща му.

— Как се озова тук? За последно те видях, когато бях на... девет или десет, ако не се лъжа. Радвам се да те видя отново, Ксабиер.

— Аз също, Крил-Ниш. За известно време адвокатствах с баща си. Беше отвратително. Един ден просто вдигнах ръце и се присъединих към армията. Тукашният живот също е калпав, но е за предпочитане пред призванието на пършив нотариус. Озовах се в част, която баща ти отведе във фабриката край Тикси, а после дойдох на запад с един от въздухоплавите.

— А сега си пазач на баща ми. — Колкото и да се бе постарал да го потисне, в гласа на Ниш все пак се бе промъкнало известно презрение от обикновената войнска орис на приятеля му.

Но Ксабиер не беше от обидчивите. Той весело перна с лапата си Ниш по гърба, при което едва не напълни дробовете му с гръбначни костици.

— Сега съм лейтенант, а ако оцелеем предстоящата битка, ще ме повишат в капитан. — Той се намръщи в отговор на думите си, сетне се ухили. — Което ние ще сторим. Харесва ми да дежуря нощем. Свежият въздух е за предпочитане пред задухата на офицерските шатри.

И още по-потискащото присъствие на баща ми, помисли си Ниш.

Ксабиер плъзна поглед по склона, а механикът се замисли за детството. Край на другарството им бе сложила смъртта на майката на Ксабиер, след което събитие овдовелият съпруг и баща се бе преместил в друг град.

Тъй като не видя нищо, войникът отново се обърна към Ниш:

— Какво правиш тук, Крил-Ниш? Защо се промъкваш като шпионин? Не шпионираш, нали? — Ксабиер го погледна разтревожено. — Зная какво ти причини баща ти. И последният войник от армията не подкрепя решението му. От уважение към теб аз самият няма да говоря против него, но ще ти кажа, че всички му се подчиняват, защото се страхуват от него. — Той поклати глава.

— Стоях на върха на скалата и разглеждах лагера, когато видях някаква сянка да се движи. Реших, че това са лиринксите, наблюдаващи армията...

Сега Ниш се сети, че човек с ръста на Ксабиер и развято от вятъра наметало — мнимо крило — лесно би могъл да бъде сбъркан за лиринкс в слабата светлина.

— Къде? — попита Ксабиер. — И кога?

— Там. — Ниш посочи надясно. — Преди почти час.

Приятелят му се отпусна.

— Сигурно съм бил аз, но за всеки случай ще отида да погледна. — Ксабиер хвана окачения на колана му извит рог, но размисли и го отпусна обратно.

Не откриха нищо.

— Явно си видял мен — каза Ксабиер и след кратка пауза косо погледна към Ниш. — Зарадвах се да чуя, че си избягал със скрутатора. Той е добър човек. Но... Ниш, какво правиш тук?

Механикът подбра думите си внимателно. Макар армията на Троиств да бе пристигнала, за да помогне, той не бе получил разрешение да разкрива тази тайна.

— Зная какво си мислиш, Ксабиер. Аз съм обявен за предател, а сега изниквам край лагера, шпионирайки... — Макар войникът да се държеше дружелюбно, Ниш знаеше, че някогашният му приятел няма да се поколебае да изпълни дълга си. — Откакто баща ми пое командването на войската, не съм спирал да се страхувам, че той отвежда войниците ни в капан. Трябваше да узная.

Макар това да бе част от истината, и за самия Ниш казаното прозвуча неубедително.

Две огромни ръце го хванаха за раменете и го обърнаха към луната.

— Объркан съм, Ниш. Трябва да те предам — иначе с живота ми ще бъде свършено. А все пак чувствам, че ти не би ме излъгал. Освен това Ксервиш Флид — народният скрутатор — има високо мнение за теб. Дори впрегнатите роби говореха за това. В армията ни няма човек, който да е повече уважаван от него.

— Дори и след като е негражданин, прогонен от Съвета на скрутаторите и осъден?

— Дори и след това. Ако утре скрутатор Флид изникне пред нас, всички войници с готовност биха го последвали. А ти си негов доверен човек. Затова ще рискувам живота си, Крил-Ниш, и ще те пусна. Не ме разочаровай.

— Благодаря ти, Ксабиер. Ако има нещо, което бих...

— Някой ден би могъл да ми разкажеш историята си. А когато войната свърши, аз ще я разказвам на децата си. През последните шест месеца често чувам за теб. Някога бях покъртен. Много тежко ми беше да изгубя първо майка си, а после и най-добрия си приятел.

— Съжалявам — каза Ниш. Той бързо си бе намерил нови приятели, както е типично за децата на неговата възраст. — Странно е как се извъртат нещата, Ксабиер. Правех всичко по силите си, за да се държа настрана от армията. Бях сигурен, че ще се озова на предната линия и ще бъда изяден още през първия час. А през последните месеци животът ми съдържаеше много повече рискове, отколкото службата на повечето войници.

— По-добре върви, Крил-Ниш.

Точно тогава храстите недалеч от тях зашумоляха от появата на друг часовой.

— Ама безкрайно дежурство, а, Ксабиер? Ще се радвам, когато... Кой по дяволите е този?

Ксабиер изруга под нос и стисна ръката на Ниш по-силно. Вече нямаше как да го спаси.

— Виж кого намерих — каза той. — Самият Крил-Ниш Хлар.

— Джал-Ниш ще остане изключително доволен — рече другият войник. — Да се надяваме, че ще изрази благодарността си. Да го отведе аз, ако искаш.

Не! — помисли си Ниш. Очевидно беше, че другият войник е тласкан или от алчност, или от злоба.

— Сам ще го сторя — сухо отвърна Ксабиер. — Моята смяна почти привършва, а на теб ти остава близо час. Последвай ме, Крил-Ниш.

Той поведе Ниш по стръмната пътека. Скоро двамата срещнаха часовой, пристигащ да отмени Ксабиер. След кратък разговор механикът и приятелят му продължиха.

Ниш все още не бе готов да се срещне с баща си. Надали някога щеше да стане готов. *Какво да му кажа?* — отчаяно си мислеше той. И какво ли щеше да му причини Джал-Ниш този път?

— Виждам, че се тревожиш, Крил-Ниш — каза Ксабиер, когато двамата достигнаха дъното на долината и се отправиха към лагера.

— Знаеш какъв е баща ми. Представи си...

— Не мога да си представя. — Той постави ръка на рамото на Ниш. — Но в мислите си ще бъда с теб. Съжалявам, Крил-Ниш. Ако можех да предотвратя това, щях да го сторя, но след като те видяха и други, вече съм безсилен.

— Разбирам дълга — мрачно промърмори Ниш.

— Ще те отведе до шатрата му.

Докато крачеше редом с лейтенанта, Ниш потисна силното си желание да се втурне сред редиците палатки. Но така би постъпил само един страхливец. Пък и той нямаше шанс да надбяга Ксабиер.

Войникът го преведе през кордона стражи, заобиколили голяма палатка, повдигна платнището ѝ и пристъпи в преддверието. Неговата завеса бе отметната и от вътрешността на шатрата долиташе светлина. Джал-Ниш бе сам, с гръб към тях, приведен над маса, покрита с

реторти, алембици и други алхимически уреди. Устата на Ниш пресъхна. Той нито веднъж не бе успявал да се противопостави на баща си.

Ксабиер тихо прочисти гърло. Джал-Ниш извърна глава и трепна, когато видя сина си да стои до войника. За момент маската се отмести, разкривайки болната плът отдолу. Сетне едноръкият тръсна глава, за да я намести.

— Слушам те, лейтенанте — каза той.

— Открих го по време на дежурството си край склона, сър. Твърдеше, че бил видял...

— Той сам ще ми каже. Свободен си. Изчакай отвън. И не пускай никого!

Щом Ксабиер излезе, Джал-Ниш спусна платнището с ръката си и се приближи до Ниш, заставайки гръд до гръд с него.

— Чух, че си избягал с Флид. Предполагам, че той стои зад това? Ниш бе очаквал този въпрос.

— Флид е мъртъв — заяви той.

— Мъртъв? Как?

— Рана, която получи по време на бягството, се инфектира и той почина от отравяне на кръвта. Не можах да сторя нищо, за да му помогна.

— Жалко — каза Джал-Ниш с безразличие. — Искях да го видя как страда, преди да умре. Ами ти, Крил-Ниш? Какво искаш?

Паникьосан, неспособен да размишлява ясно, Ниш изтърси първото нещо, което му дойде на ума.

— Искам да се освободя от теб, татко. Завинаги.

— Какво? — За момент Джал-Ниш изглеждаше смутен.

— Ти унищожи живота ми. Още от съвсем малък се стараех да те зарадвам, да ти дам повод да се гордееш с мен, но ти нито веднъж не ме похвали и не ми показва, че те е грижа за мен. Нито веднъж не ме утеши, когато ме измъчваха онези кошмари...

Зад маската Джал-Ниш отвори уста.

— Още не съм приключил! — с отчаяна рязкост каза Ниш. За негова изненада Джал-Ниш му позволи да продължи.

— Да чуем — каза той, усмихвайки се злобно.

— Зная, че съм вършил глупави неща. Страданията, които произтекоха от тях, представляваха наказанието ми. Но освен това съм

вършил и смели дела, а също и умни. За тях не получих и една одобрителна думица от теб. Преди това ме нараняваше неописуемо, но вече няма значение. И знаеш ли защо? Защото вече не ме интересува. Ти не си нищо за мен. Преди изпитвах съжаление към Тиан заради това, че не познава баща си. Сега й завиждам, защото липсата на баща категорично би била за предпочитане пред родител като теб.

Странно — предвид безсърдечното отричане от собствения син — това отхвърляне изглежда разтърси дълбоко Джал-Ниш. А механикът продължи:

— Не зная какво си искал от живота или дали си щастлив сега, но зная едно. Ти беше отвратителен баща и аз с радост ще умра, защото това означава, че повече няма да ми се налага да те виждам.

Джал-Ниш се олюля и залитна назад. При падането главата му закачи ръба на масата и събори маската.

Ниш едва не повърна при разкрилата се гледка. Той си спомняше как бе изглеждало лицето на баща му след лиринкското нападение, но сегашният образ на ужас изглеждаше много по-влошен. В разрезите, оставени от мощните нокти, плътта се бе възстановила в грозна неравност от ухото до устата. Белезите моравееха и сълзяха гной — дори и почти година по-късно. Лявото око представляваше кухня, изпълнена с виещи се като червеи вени, а на мястото на гордия нос зееше дупка, в която спокойно би се побрал лимон. Устата, крива руина, която вече не бе способна да се затваря, лееше нишки слюнка при всеки дъх.

Джал-Ниш се надигна, но не си направи труда да сложи маската обратно, а се приближи към сина си. Механикът понечи да отстъпи, но едноръкият стисна челюстта му.

— Аз също имах баща, Крил-Ниш. Ако мислиш, че аз съм лош родител, той е причината за това. Той ме научи на всичко, което зная. Той ме мразеше, защото майка ми почина, раждайки мен. Той ме ненавиждаше, защото аз бях умен, а той не беше. Той ме презираше, защото аз бях красив, а той бе противен и мазен съсел... Помниш ли, Ниш? Някога бях красив.

Лицето му се сгърчи в най-противната пародия на усмивка, която Крил-Ниш някога бе виждал.

Механикът преглътна зараждащото се гадене. Повече от всичко му се искаше да извърне глава, само че металните пръсти отказваха да

го пуснат.

— Така беше, татко. Завиждах и на вида, и на обаянието ти.

— Той ме измъчваше, Крил-Ниш. Всеки ден в продължение на четиринадесет часа той ме биеше до посиняване. Още преди да узрея бях понесъл повече ужаси, отколкото войниците в тази армия са преживели за цялата си служба. Той беше жалък човечец, който искаше да стане велик, но не бе успял. И компенсираше неуспеха си, като се опитваше да натика мен в калъпа, за който самият той бе прекалено нищожен. Мразех го. От двадесет години той лежи в гроба, а аз все още трябва да се издигам по-високо, макар всеки успех да ми причинява единствено болка. За него това не би било достатъчно, така че и на мен не ми донася удовлетворение. Трябва да стана велик.

— Но ти си велик — промърмори Ниш. — Ти си скрутатор. Един от могъщите владетели на света.

— Докато все още остава следващо стъпало, не е достатъчно. Трябва да имам всичко.

— И тогава?

Джал-Ниш отново се усмихна по онзи противен начин. От горната му устна се отрониха парченца зеленикава кора.

— Тогава ще дойде време, в което най-сетне ще съм го надвил. Това ми дава силата да продължа, дори и в състояние като това. — Той приближи лицето си до Ниш, който се отдръпна. — Не можеш да ме погледнеш, макар че ти беше този, който ме направи такъв. Умолявах те да ме оставиш да умра, Крил-Ниш, помниш ли? След като лиринксът ме разкъса, аз умолявах за смърт, но ти не ми я даде. Ти трябваше да ме спасиш, за да продължи страданието ми.

— Не можех да те оставя да умреш — прошепна Ниш, припомняйки си ужасите на леденото плато. — Въпреки всичко, не можех...

— Ти ме направи такъв. — Джал-Ниш доближи пръст до жълто-зелената кухня, някога представлявала носа му. — Ти и блудницата Иризис.

— Тайното изкуство би трябвало да крие начин за излекуването ти.

— Мислиш ли, че не съм търсил? Не съществува начин. Дори и с алхимичната сила, с която разполагам сега, не съм в състояние да отстраня това, което ти ми причини.

— Тогава каква полза да търсиш още власт?

— Отмъщение! — просъска Джал-Ниш. — Това е единственото удоволствие, което ми е останало.

— Но майка... — поде Ниш, все така отбягващ да поглежда към противното лице.

Едноръкият сграбчи сина си за ръката и го придърпа към себе си. Силата му бе нечовешка.

— Майка ти се отрече от мен. Тя винаги гледаше на мен с презрение, сега не може да ме погледне. Макар да съм скрутатор и да предстои включването ми в Съвета, за нея аз вече не съм от полза.

— Не! — прошепна Ниш. — Не и тя.

— През целия ми живот жените са ме предавали. Майка ми умря, изоставяйки ме в ръцете на онова чудовище. Собствената ми съпруга се отрече от мен. Иризис ме унижи и закла. След касапската ѝ операция не съм намирал и миг покой. А с предателството си Тиан разруши всичко, което бях градил с такива усилия. Нека ти кажа нещо, Крил-Ниш. Когато заема председателското място на Съвета, възнамерявам да се погрижа за този пол от нищожества. Жените ще се озоват там, където им е мястото — в размножителните палати.

— Ти си чудовище — извика механикът.

Джал-Ниш се усмихна гнойно.

— А кой ме създаде?

— Няма да слушам повече. — Ниш отстъпи назад. — Тръгвам си, татко. Ти вече не си ми баща. И никога повече няма да ме видиш.

— Никъде няма да ходиш, синко. Сега, след като се върна, у теб виждам нещо, което би могло да ми послужи. Ти си мой и завинаги ще си останеш. Но за всеки случай...

Механикът скочи към изхода, но Джал-Ниш го завлече обратно. Хипнотизиран от ужасяващото лице, младежът не можеше да се съпротивлява.

Изпод масата едноръкият извлече малък сандък. Розовото дърво излъчваше слаб, но приятен аромат. Джал-Ниш го отключи и повдигна капака.

— Наведи се над сандъка!

Ниш погледна вътре. Правоъгълният отвор обграждаше абсолютен мрак. Познато жужене го накара да настръхне. Джал-Ниш

отмести покривалото от черно кадифе. Внезапно бликналата яркост накара Ниш да залитне назад.

Баща му сграбчи дясната му ръка и я бутна в сандъка. Пръстите на Ниш докоснаха нещо едновременно горещо и студено, меко и податливо, с допира на метал и същевременно течност. Механикът извика и понечи да се отдръпне, ала крайникът му отказваше да помръдне. Джал-Ниш стори същото и с лявата ръка на сина си. По нея плъзна подобно усещане.

Ръцете на Ниш се свиха около — или вътре в — необичайните предмети, от които изтичаше енергия. Притокът ѝ блъсна зрителните му възприятия, за да ги преобърне: черното се превърна в бяло, цветовете придобиха противоположност. Взорът му можеше да отличи костите в ръката на Джал-Ниш. Можеше да преодолее стените на шатрата, металните люспи на околните кланкери, скалите на склоновете. Показа му и света, управляван от Джал-Ниш: горящи градове, масови лагери за принудителен труд, където всички работеха оковани, под неспирен бараж от камшични удари. Той виждаше всичко и нищо.

Джал-Ниш вече не го задържаше. Той бе застанал до масата, повдигнал колба с червена димяща течност, и рецитираше някакво заклинание. Ниш отново опита да се измъкне — и отново напразно.

Баща му поде друг напев. Ниш прецени, че това са алхимични магии. Сред тях той разпозна името си, а също и още няколко думи, често повтаряни: *слуга, роб, мой*. Изглежда Джал-Ниш подготвяше заклинание за поробване и покорство. Механикът не притежаваше талант за Тайното изкуство и не можеше да прецени.

Болката около ръцете му се усилваше. Настъпи момент, в който пренапрегнатият разсъдък на Ниш не можа да издържи повече. Младежът рухна над сандъка.

Джал-Ниш изруга тихо, намести ръцете му по-плътно в глобусите и отново поде заклинанието. Усещането намаля. Ниш дойде на себе си коленичил над сандъка. Сега успя да освободи ръцете си. Двата предмета се набръчкаха живачно, преди да възстановят твърдостта си. Сега той разбра какво са: дестилираните сълзи, създадени от експлозията на снизортската възлова точка. Излизаше, че човекът във въздухоплава е бил Джал-Ниш. Едноръкият скрутатор бе взел сълзите, оставяйки след себе си овъглени трупове.

— Проклятие! — изкрещя Джал-Ниш, подемайки заклинанието за трети път. — Защо не действа? — Той преля течност от една колба в друга, сетне в трета. Жълтеникави облаци започнаха да се вият около него. — Така е по-добре. Изпий това.

Той повали Ниш по гръб и изля съдържанието на малката стъкленица в устата му. Течността прогори гърлото му.

— Какво ми направи? — прошепна Ниш. Струваше му се, че гърлото му е сухо като шкурка.

— Събудих те, Крил-Ниш!

— Какво искаш да кажеш? *За какво* си ме събудил?

— Не за Изкуството, ако това се надяваш. Ти не притежаваш таланта и не си в състояние да го придобиеш — поредната категория, в която ти ми отстъпваш.

— Какво тогава? — изпищя Ниш, наранявайки възпаленото си гърло.

— Ще виждаш ужаси, които никой преди не е съзирал. Ще чуваш неща, които преди са оставали нечути. И ще чувстваш... Това сам ще трябва да узнаеш. Дарът на сълзите е непредсказуем. Но ти гарантирам едно: ще узнаеш какво е страдание. Ще узнаеш как се чувствам аз, докато стоиш край баща си до края на живота си.

— Аз нямам баща — промърмори Ниш.

— Ти получи възможността да останеш без баща, но я пропиля с грешния си избор. Ти ме принуди да продължа да живея. Сега аз ще сторя същото с теб. Ти беше прав, синко. — Устните на Джал-Ниш се гърчеха в усилието да оформят думи — нещо, преди удавало му се с такава несъзнателна лекота. — Липсата на баща би била за предпочитане пред това, в което съм се превърнал сега. Но аз съм и си оставам твой родител. Нищо, което можеш да сториш или кажеш, не е в състояние да промени това. Бъди уверен, че ще прекараш остатъка от живота си в съжаление за онази грешка — щом заклинанието подейства, собственият ти избор ще изчезне. И ще ми служиш до края на дните си.

Ниш се надигна, повдигнал ръце пред очите си. Около дланите му гореше леден огън, а кожата изглеждаше непокътната. Стомахът му потръпна. Той усети пъпката на отдавна скрито у него умение да се разгръща. Не му се искаше да се замисля какво са му причинили сълзите.

— Ти си чудовище, татко. Външността ти е просто отражение на онова, което се намира вътре в теб. И аз ще те унищожа, дори и ако това ми струва живота.

— Нищо подобно няма да сториш, Крил-Ниш, защото ти си глупак, некадърник и загубеняк. Аз те превъзхождам във всяко едно отношение и това никога няма да се промени. Често се чудя как е възможно да имам толкова недостоеен син като теб. Ако изобщо си мой син! — Последните думи той изкрещя със сила, позволяваща на целия лагер да ги чуе. — Лейтенант!

Ксабиер веднага изникна. По погледа му личеше, че е чул целия разговор.

— Да, скрутатор Хлар?

— Отведи Крил-Ниш в карцера и го заключи. Никой да не се приближава до него в продължение на четири часа, докато...

Войникът погледна с очакване.

— Няма значение. Да стои затворен до сутринта, лейтенанте.

Джал-Ниш повдигна ръка за поздрав към сина си, стиснал платинената маска. Аура, напомняща орда чакали, се виеше около него. Потръпвайки, Ниш позволи да бъде отведен. Металното лице отново покри главата на баща му.

ТОМ II: ВЪЗМЕЗДИЕТО

ЧАСТ ПЪРВА ТЕСЕРАКТ

ЕДНО

Онези от аахимите, на които не бе възложено да местят конструкти и не се отправяха към южния лагер, бяха заети да издигат паметник за погиналите. Телата бяха изнесени и погребани веднага след края на сражението. Лятната горещина бе наложила тази постъпка, макар аахимите горчиво да съжаляваха, че са положили мъртъвците си в чужда земя.

Тиан не видя почти нищо от издигането му — с изключение на един ден, в който тя часове наред пренасяше камъни с конструкта. Но това добре показваше важността, която аахимите отдаваха на мемориала.

Сега тя живееше в непрекъснат страх от амплимета. Макар нейното оцеляване да зависеше от него в същата степен като това на аахимите, ориста на Генис в още по-голяма степен ѝ бе показала колко капризен може да бъде кристалът. Той можеше да я изтърпи още ден, седмица или месец, но рано или късно щеше да я порази. Ако амплиметът избере да я замени с по-могъщ слуга, достатъчно му беше единствено да проточи потока на енергия съвсем малко по-дълго от поносимото за Тиан.

Аахимите бяха експериментирали с редица разтоварващи напрежението устройства, преди да се спрат на сребърен шлем, еднакво огледален и откъм повърхност, и откъм вътрешност. Горната му част бе украсена с рубини и гранати, оформящи последователности в среброто. Вътрешната част бе гладка, но в нея се виждаха връхчетата на кристали, напомнящи звезди в свечеряващо се небе.

Когато Триор постави шлема върху главата на Тиан, той се оказа прекалено голям — аахимите не се бяха съобразили с човешкия ѝ размер. Наложил се добавянето на кожен ремък. След него шлемът стоеше стабилно.

След това кристалите бяха заредени — не с амплимета, а с помощта на прибор, какъвто Тиан виждаше за пръв път: простоват куб от черен метал, чиито дължини споделяха приблизителна дължина с лактите на занаятчията, а вътрешността му бе черна. Шлемът бе поставен вътре, след което изчезна.

Това не беше, доколкото Тиан можеше да прецени, някаква илюзия или фокус. Шлемът, макар и изработен от метал, вече не се намираше в кутията. След няколко минути от нея долетя рубинен проблясък. Триор отново бръкна вътре, при което ръката ѝ изчезна като отрязана, и издърпа шлема. Рубините и гранатите сияеха, макар блясъкът им да изчезна в дневната светлина.

В мига, в който аахимата постави шлема върху главата на Тиан, главоболието и неприятните усещания напуснаха последната. Някой ѝ подаде увития амплимет. Докато занаятчията отгръщаше металната пластина, нишковидни и сребърни лъчи се разпръснаха във всички посоки от кристала и тя видя невъзможното: пет други куба бяха прикачени към черната кутия по невъзможен начин. Това бе четириизмерен куб, тесеракт.

— Чувствам се замаяна. — Тиан побърза да затвори очи. Много занаятчийци бяха полудявали след опитите си да надникнат в четвъртото измерение. Тя залитна в стола си, а Тицеа я подхвана.

— Така по-добре ли е? — попита Юриен, застанала над нея.

Тиан потърка очи. Странният образ бе изчезнал, черният куб отново представляваше обикновена кутия.

— Така мисля. Ще ми е нужно малко време, за да свикна. Дайте ми няколко минути.

Тицеа ѝ донесе чаша с вода, която Тиан пресуши на един дъх. Все още изпитваше леко треперене.

— Вече съм готова да опитам.

Амплиметът бе инсталиран в гнездото си. Тиан си сложи шлема и отново, за няколко секунди, зърна невъзможните форми на четвъртото измерение. Обгърнатата от множество излъчвания, до едно ярки, тя извърна глава. Това я притесняваше — заобикаляше я толкова много енергия, от която да черпи.

— Времето ни е ценно, Тиан — обади се Витис иззад гърба ѝ.

Тя започна да тегли енергия от най-близкото поле и се постара да я задържи, докато посягаше към второ. Двоен приток на сила започна

да я обгръща. И двете полета се задържаха в съзнанието ѝ. Занаятчията посегна към трето поле, сетне се включи към четвърто и пето. Това бе същинско чудо.

— Готова съм.

Триор даде знак и конструктите поеха напред. Още преди въжето да се е опънало, първият конструкт зад тях се раздвижи, последван от онзи зад него. Тиан различаваше изкривяванията, които иноземните машини внасяха в излъчването на полето, виждаше и как да отправя енергия към тях, за да не се налага да ги тегли. Захранването, стичащо се по проводниците, сега се оказа достатъчно, за да им предостави собствена тяга.

Тиан погледна назад и успя да зърне нескрита емоция върху лицето на Витис, застанал в бойната кула. Изглежда планът му все пак щеше да проработи.

В началото напредъкът беше бавен. Тъй като към водещия конструкт бяха прикачени множество машини, Тиан не биваше да допуска и миг разсейване, за да не ги повреди. И все пак до полунощ тя бе извършила четири тура. Още двеста и четиридесет конструкта бяха пренесени до новия лагер. При всяко връщане тя носеше припаси, пристигнали от Госпет в новия лагер.

Ден по-късно работата се превърна в рутина. Почти триста конструкта бяха премествани дневно. От единадесетте хиляди машини, преминали през дверта, около шест хиляди бяха дошли в Снизорт. Около петстотин бяха увредени в битката и бяха изоставени. Витис се реши на това с изключителна неохота — аахимите не искаха да оставят технологията си достъпна за съюзници или врагове, но не можеха да сторят друго, освен да отстранят контролните механизми.

Тиан бе прекалено изморена, за да се задържа изправена. От изтощение дори не чувстваше глад. Ако всичко минеше без проблеми, операцията щеше да отнеме поне още седемнадесет дни. Дори и с шлема тя не виждаше как би могла да оцелее.

Поне Витис не позволяваше на приемния си син да се приближава, за което Тиан бе благодарна. Минис представляваше проблем без разрешение.

На следващото утро Витис не остана в кабината на конструкта. Придружаваше я единствено Тицеа. В този и в следващите девет дни всичко мина добре. Но на единадесетото утро занаятчията се събуди

грохнала. Сънят не ѝ бе донесъл отмора. Чувстваше се разядена. Пренасяната през нея сила я подкопаваше, също като в Калисин. Тя бе изгубила цялото тегло, придобито в Нириандиол.

Витис не се интересуваеше от състоянието ѝ. Той нареди тя да бъде отнесена до конструкта и поставена на креслото. Бяха прибавени допълнителни ремъци, за да задържат жената седнала, когато тя отслабнеше прекалено, за да се задържа на стола. Още триста конструкта бяха извлечени в този ден. И това продължи, ден след ден. Накрая останаха не повече от триста машини. Повечето от тях принадлежаха на клан Елинор, както винаги, оставен на последно място.

Макар да беше изтощена, Тиан всяка нощ се упражняваше в стоята си. След една седмица тя бе в състояние да направи сто крачки сама. След две седмици крачките станаха хиляда.

Витис повече не бе споменавал за полета, което я тревожеше. Ако той бе изпратил някой от първите конструкти, отнесени до границите на излъчване, към Тиртракс, по това време машината вече би трябвало да е пристигнала. Малиен щеше да разкрие тайната и тогава Тиан щеше да стане излишна. Нещо повече: убиването ѝ би било само от полза.

Беше време да приведе плана си в действие. През последните седмици Тиан бе научила много за Изкуството. По принцип мистиците използваха енергията колкото се може по-пестеливо. Това, според Тиан, бе еквивалентно на стрелец, комуто е позволено да запраща само по една стрела седмично. След като бе черпила енергия от няколко полета в продължение на шестнадесет часа всеки ден, занаятчията бе натрупала повече опит, отколкото повечето гадатели биха събрали за цял живот.

Уви, тя не разполагаше със знанието, за да се възползва от натрупания опит. Бе се опитала да вмести всичко това в геомантичната основа, която Гилаелит бе започнал да изгражда у нея в Нириандиол, само че обучението му бе прекъснало преждевременно. Тук това нямаше значение, защото аахимските мистици щяха да ѝ помагат при нужда, а целителите им не жалеа изкуството си за нея. Но когато останеше сама...

И все пак тя трябваше да действа, без значение колко неподготвена се чувстваше. След като и последният конструкт бъдеше

преместен, аахимите щяха да се погрижат тя никога да не се докосне отново до амплимета.

Събуди я някаква глъчка. Входната завеса бе отместена. Влезе висок силует, понесъл фенер.

— Тиан! — настойчиво прошепна той.

Това бе Минис, облечен единствено в нощна риза. Сърцето на Тиан се сви. Тя придърпа завивката до брадичката си.

— Какво искаш, Минис? — студено попита тя.

Аахимът рухна на колене.

— Да ти кажа колко съжалявам за стореното и да те помоля за прошка. Само това.

Занаятчията извърна лице към платнената стена.

— Ти ме излъга. Даде ми обещания, които отказа да изпълниш и спазиш. Още от самото начало ти ме използва, Минис. Всяка твоя дума се оказа лъжа. Аахимите са започнали изработката на конструктите най-малко десетилетие преди ти да се свържеш с мен така *невинно и случайно*.

Младежът протегна ръка към нея, но Тиан показно скри своите под завивката.

— Наистина наруших обещанието си, Тиан, и никога не съм спирал да съжалявам за това. Но и аз самият също бях използван.

— Това са празни думи, Минис — рече тя, без да го поглежда. Не смееше, защото все още не бе безразлична към него, въпреки всичките си яростни заричания. — Животът ме е научил, че е възможно думите да не значат нищо. Или да значат *каквото и да е*. Затова се ориентирам по делата. И твоите дела показват какъв си в действителност. Същото важи и за останалите аахими.

— Моля те, повярвай ми, Тиан. Не ме съди по недостатъците на другите. Аз никога не съм те лъгал.

— Докажи го! — просъска тя, но Минис не можа да отговори, прекъснат от рева на зовящия го Витис. Младият аахим побърза да излезе.

Тиан се облече и се подготви за последния си ден. Тицеа щеше да я придружава, както винаги. Нямаше да има промяна и в традицията следващият конструкт да съдържа войници с арбалети, а също и мистик, който следеше всички нейни действия. И след всичките тези дни аахимите не бяха отслабили бдителността си.

Денят протече зле, защото Тиан не спираше да мисли за предстоящите си тревоги. Още по средата на първия тур тя изгуби полетата и конструктът тежко се стовари върху земята. Останалите машини сториха същото.

— Какво има? — неспокойно попита Тицеа.

— Умът ми е станал на армия.

— Какво е армия?

— Няма значение.

От един от теглените конструкти дотича Витис, който скочи върху корпуса на нейната машина. Значи предводителят още наблюдаваше Тиан.

— Проблем ли има?

— Изгубих полетата.

— Заради Минис, нали?

Тя не отговори.

— Ще се погрижа той да не те безпокои отново! — С тези думи аахимът скочи обратно на земята.

Това забавяне бе кратко, но Тиан изгубва излъчванията още два пъти. Във втория случай три конструкта се сблъскаха жестоко и трябваше да бъдат изоставени. Витис бе побеснял. Така ритъмът бе нарушен. В края на деня оставаха още двеста конструкта.

Тиан се увесваше върху ремъците от изтощение. Тицеа я отнесе обратно в палатката, където жената се отпусна върху матрака си, неспособна да заспи. Странни образи продължаваха да изникват в ума ѝ — образи от други измерения, неразбираеми. Накрая, докато биваше поднасяна вечерята, занаятчията се унесе.

Тя се събуди, за да открие Витис седнал наблизо. Тиан се сепна и се отдръпна в ъгъла на леглото си.

— Не се страхувай — каза той. — Не съм такъв.

— Зная какъв си. Какво искаш?

— Спомняла ли си си още нещо за изгубения ми клан?

Занаятчията се замисли, преди да отговори. Сега спомените ѝ бяха ясни, макар че не бе сигурна за значението им.

— Чух викове. Някои звучаха предсмъртно. — Тя го погледна в очите. — Съжалявам.

Тиан наистина съжаляваше. Слабостта ѝ се състоеше в това, че тя му съчувстваше за болката въпреки начина, по който Витис я

използваше.

— Разнасяха се викове на агония, сякаш хора биваха преобръщани.

Витис потръпна. Тя бавно продължи:

— И хора се оплакваха, че са изгубени. Други се зовяха, за да се съберат на едно място.

— Изгубени в празнотата, но не и мъртви — промълви предводителят. — Не съм сигурен дали тази съдба е за предпочитане.

— Не знаая нищо за празнотата.

— Тамошната реалност не прилича на нашата. Там всичко се променя. Нищо не е стабилно. Възможни са неща, непостижими в материалните светове. Там лиринксите са летели навсякъде, ловейки други създания, превръщайки се в жертви на свой ред.

— Нищо чудно, че са искали да избягат.

— Празнотата е изпълнена с жестоки същества, а борбата за оцеляване е изключително ожесточена. Никой звяр не може да си позволи и миг отпускане. Изчезване заплашва онези, които не се адаптират.

— Твоят народ е умен — каза Тиан. — И разполага с конструктите си. Може да оцелее там.

— Истина е, че клан Интис не отстъпва лесно. Освен това празнотата е изпълнена със сурови енергии, напомнящи излъчванията на този свят и моята родна планета. Възможно е някои от тези енергии да се окажат подходящи за машините ни. Но дори и да са оцелели за известно време, в този момент трябва отдавна да са погинали. Как биха могли да се приспособят за толкова малко време?

Разпитът продължи същата нощ. Триор, Юриен и Луксор се присъединиха към Витис. Те многократно караха Тиан да повтаря историята си, за да научат повече за гласовете, чувани от нея след използването на амплимета, и тайната на полета, която все още им убягваше.

Това се оказа почти също толкова изтощително, колкото тегленето на конструкти. Нужни й бяха огромни усилия, за да запазва фасадата на леко луда, глуповата и гениална девойка. Когато

четиримата аахими най-сетне се оттеглиха в единия ъгъл на палатката, по гърба на Тиан капеха ледени капчици пот.

— Не съм сигурна, че ѝ вярвам — каза Триор, все още разговаряща на общия език. Изглежда те искаха Тиан да разбира какво си говорят. И да се опасява.

— Скоро ще узнаем истината — отвърна Юриен. — Поне за полета.

— Как така? — попита предводителката на клан Натаз.

— В деня, в който тя дойде тук, преди три седмици, изпратих три машини до Тиртракс. Заръчах им да попитат Малиен как е бил построен летящият конструкт.

— Защо чак сега научавам за това? — мрачно каза Витис.

— Свързах се със собствените си хора край Госпет — каза Юриен. — Използвах пленен скит. Ако всичко е минало добре, конструктите трябва да са достигнали Тиртракс преди десет дни. Казах им да изпратят отговор веднага щом навлязат в постижим за птицата обсег.

Старицата се извърна и погледна Тиан в очите. Юриен искаше занаятчията да знае, че ѝ остава малко време.

ДВЕ

Сега луната изглеждаше заслепяващо ярка. Ниш залитна покрай пазаците, почти неспособен да вижда. Зачервените му очи сълзяха. Какво му бяха причинили сълзите и онази смес? И какви бяха онези приказки за покорство? Дали баща му не се бе опитал да го поквари, да превърне Ниш в свое подобие? И бе ли успял? *Не, татко, каквото и да си ми сторил, ще се боря до последен дъх. Никога няма да стана като теб.*

Някой го хвана за ръката.

— Какво има? — просъска Ксабиер.

Ниш залитна.

— Баща ми...

Не, по-добре да не казва нищо за сълзите. Крил-Ниш поклати глава, ала това само влоши нещата. Пъстроцветни аури се диплеха около войниците, а зад себе си той все още можеше да долови напевното жужене на сълзите.

— Той изля някакъв еликсир в гърлото ми и ме омагьоса. Не се чувствам добре, Ксабиер.

— Ела насам. — Лейтенантът го поведе сред редиците палатки и спря пред една, чието платнище бе отворено, но не влезе. — Отвори уста.

— Какво?

Ксабиер мушна два пръста в гърлото на Ниш. Когато механикът повърна цялото съдържание на стомаха си и преустанови напъните, приятелят му го въведе вътре, бършейки лицето му. После запали фенер.

— Това трябва да е отстранило по-голямата част, но може нещо да е останало. Не зная много за Изкуството, Крил-Ниш, но мога да ти кажа едно. Ще трябва да се бориш с цялата си сила. Не се поддавай на заклинанието, иначе то ще те превземе.

Ниш заслони очи срещу светлината. Опита се да каже нещо, но единствено съумя да изхрипти. Войникът му даде да отпие от канче с вода, сетне му подаде комат хляб, натрошен на парчета.

След като омете храната, механикът се почувства по-добре. Погледът му отново се извъртя, но се възстанови. Стомахът му пулсираше. Той го разтри, при което соковете се раздвижиха под пръстите му. Неприятното усещане бе отслабнало, но все още присъстваше.

Той се раздвижи внезапно, прободен от силен до болка подтик.

— Баща ми ме вика. Трябва да отида при него.

Ниш се изправи на крака, но Ксабиер се изпречи на пътя му, непоклатим като столетник. Огромните ръце обездвижиха механика. Крил-Ниш започна да се бори, защото желанието да изтича при баща си стана неудържимо. Той знаеше какво представлява Джал-Ниш, виждаше злината му още по-ясно от всякога, но все пак трябваше да отиде при него. Повелята бе неудържима.

Механикът продължи да се мята, докато не омекна от изтощение. В един момент успя да се измъкне, изплъзвайки се като невестулка. Ксабиер му подложи крак и го повали на земята, за да седне на гърба му. Ниш започна да рита и блъска с юмруци по земята, извиваше глава и се опитваше да ухапе приятеля си. Лейтенантът го стисна за носа, докато пристъпът най-сетне не отмина. Крил-Ниш все още изпитваше отчаяна мъка към баща си, но желанието да отиде при него бе отминало.

Ксабиер се отдръпна от приятеля си и го погледна внимателно.

— По-добре ме отведи в карцера, преди Джал-Ниш да е наказал и теб... — каза механикът, бършейки олигавената си уста.

Лейтенантът се извърна. Приклепнал с наведена глава, той все още стискаше китката на Ниш — за всеки случай. Накрая той взе решение. Челюстта му бе стисната, а очите му пламтяха яростно.

— Чух всичко, което той ти каза, Крил-Ниш. Чух и какво ти стори. Повдига ми се само като си помисля. Не мога да му позволя да те задържи.

— Какво? — замаяно каза Ниш. Вече всичко го объркваше.

— Ще ти помогна да избягаш.

— Но той ще те унищожи за това неподчинение. Ще те одере жив.

— Възможно е всички да умрем утре. Не мога да се разделя с живота, знаейки, че съм предал приятел. Достатъчно дълго си затварях очите за злината му.

— Но, Ксабиер...

— Вече съм взел решение. Ела.

Ниш не каза нищо повече. Приятелят му го поведе през лагера и часовете, подбирайки най-тъмните места, сетне се отправи към скалния ръб. Двамата започнаха да се изкачват по друга пътека. По средата на пътя Ксабиер спря.

— Изчакай тук и пази тишина. Ще открия тукашния дежурен и ще му отвлека вниманието, докато ти се промъкнеш. Тръгни натам. — Той посочи надясно.

Двамата се прегърнаха.

— Благодаря ти, Ксабиер. Никога няма да забравя това — каза Ниш. — Късмет.

— И на теб също — отвърна лейтенантът, — където и да те отведе пътят ти. Надявам се да се срещнем отново при по-приятни обстоятелства. И не забравяй: той ще опита отново, Ниш, и отново. Ще трябва да се бориш всеки път. Не бива да се предаваш, колкото и лесно да изглежда.

След това едрият войник започна да се отдалечава. Ниш го проследи с поглед, сетне, когато другият изчезна, той продължи по пътеката, измъчван от нерадостни мисли. Когато Джал-Ниш узнаеше за стореното от Ксабиер, щеше да разкъса последния.

След множество чести почивки, защото мускулите му приличаха на желе, Ниш успя да достигне върха и се отправи към варовиковия лабиринт. Отново го прободеше онова усещане за нечий поглед, макар наоколо да бе пусто. Ниш продължи, залитащ. Допирът до сълзите го бе изцедил физически, а срещата с баща му бе сторила същото в емоционално отношение.

Тази мисъл породил нов изгарящ спазъм и завръщането на повелята. По кожата му плъзнаха тръпки. Трудно му беше да се отбранява сам. Наложил му се да спре, за да събере сили.

Легнал по гръб върху плосък камък, Ниш потърка очи. Те все още сълзяха. Луната му изглеждаше необичайно ярка. Бе полунощ. Механикът ги покри с ръка, което му донесе известно облекчение. Но неприятното усещане за чужд взор се завърна. Ниш надникна през пръстите си. Макар камъкът пред него да лежеше в сянка, погледът на Крил-Ниш бе в състояние да проследи всички извивки на

повърхността му. И не само това. Младежът можеше да види и вътрешността. А тя съдържаеше кости.

Ниш премигна, за да прочисти поглед, но костите си оставаха там. Те не бяха човешки, не приличаха и на поддържащата структура на познатите му диви животни. Бяха прекалено масивни и с необичайна форма. Сред камъка той можа да различи мощни и кухи криле. А черепът между тях бе колосален, приютил стотици едри зъби в зиналата челюст.

Халюцинирам, помисли си Ниш, докато се изправяше на крака. Сигурно и това бе ефект от сълзите. Той тръсна глава и продължи, упорито вперил поглед в празнотата право пред себе си. Но при един завой погледът му попадна върху варовиков камък. Там видя същите кости. Нямаше съмнение: това бе лиринкски скелет.

Възможно ли беше това място да представлява древно лиринкско гробище, отдавна вкаменено? Но как биха се вкаменили толкова бързо?

Тогава Ниш разбра, защото зърна сивкава сянка в гърдите на скелета да се свива и отпуска. Това бе сърцето на създанието. Това не беше никакъв скелет — камъкът криеше живо същество!

Механикът отмести поглед и ускори крачка. Сега той виждаше кости навсякъде, извити в странни позиции сред канарите. Оставаше само едно обяснение: враговете се бяха *скалоформирали*. Те бяха хиляди. И то десетки хиляди — дори и ако само в една четвърт от камъните се криеха лиринкси. Нищо чудно от другия край на долината също да се издигаха подобни образувания.

Дали това бе поредно видение, породено от допира до сълзите? Ниш не мислеше така — всичко изглеждаше тъй ясно. Той се обърна, за да погледне канарата от дясната си страна. Ноктите на скалоформирания лиринкс бяха протегнати към него и сякаш леко потръпваха.

Прииска му се да изкрещи и побегне. Затваряйки очи, Крил-Ниш се съсредоточи над спокойствието си. Дали създанието можеше да разбере, че е било разкрито? И ако да, колко ли бързо можеше да реагира? Може би щеше да се нуждае от часове, за да напусне каменното си състояние. А може би миг щеше да се окаже достатъчен.

До този момент Ниш не бе изпитвал подобен ужас. Той бе сам сред огромна вражеска част — капан, в който арогантният му баща бе

влязъл с готовност. Ако толкова много лиринкси се нахвърлеха през нощта върху армията на Джал-Ниш, както несъмнено планираха да сторят, те щяха да я унищожат.

Скалоформирането на десетки хиляди лиринкси изглежда бе отнело колосална магия. Крил-Ниш дори не можеше да си представи подобно могъщество. Погледът му се насочи към върха на скалната колона. На мястото, където сивата скала се очертаваше на фона на небето, личеше бледожълто сияние. Същото важеше и за останалите камъни.

Ниш забърза напред. Устата му бе пресъхнала, пръстите му се бяха извили по подобие на нокти. Той не смееше да поглежда назад, защото се опасяваше, че под погледа му някое от създанията може да разчупи черупката си и да се хвърли към него. Сякаш чувстваше дъха им върху тила си.

Дали да продължи към Флид и Троиц, или да се върне и предупреди Ксабиер? Никога досега върху му не бе лягала такава смазваща отговорност. Погрешният избор щеше да доведе до смъртта на хиляди.

Някъде зад него пропука скала. Ниш извика задавено, решавайки, че лиринксите се канят да го нападнат. Той затвори очи и забърза в следващия тунел от мрак. Но така беше по-лошо. Дори и през клепачите си той можеше да види лиринкските скелети. Те сияеха съвсем леко и изглеждаха замъглени, потръпващи.

А може би се подготвяха да нападнат изневиделица? Ъгловатата долина щеше да се превърне в кланица, а дъното ѝ щеше да почервене от кръв.

Армията на Джал-Ниш стоеше нащрек, така че враговете нямаше да ги изненадат изцяло. Но лиринксите бяха прекалено много. Единственият шанс оставаше Троиц. И то само ако Ниш го предупредеше веднага. Войската на генерала трябваше да поеме с цялата си възможна бързина, за да пристигне навреме. Оставаше му единствено да се надява, че враговете също ще се нуждаят от време, за да отърсят скалната си маскировка.

С невероятно усилие на волята Ниш задържа погледа си насочен право напред. Пропукването не се повтори. Може би то се бе зародило по естествен начин, реакция от хладината на нощта.

Механикът се съсредоточи върху движението на краката си, стараейки се да не върши нищо подозрително. До каква степен вкамененото състояние позволяваше на лиринксите да запазят сетивността си? Дали те можеха да усещат случващото се около тях, или и мозъците им бяха вкаменени?

Пред него се простираше открита земя, ярко осветена от луната. Ако в небето кръжаха лиринкси, те щяха да го забележат. Но Ниш не се осмеляваше да губи време в заобикаляне. Дали да изтича, или да се промъкне?

На дневна светлина лиринксите виждаха по-лошо от човеците, но компенсираха с превъзхождащото си нощно зрение. Крил-Ниш пристъпи сред светлината, влачещ крака. Умората му не бе престорена.

Счу му се, че над себе си е доловил шепота на ципести криле. Той спря наред крачка, огледа се и продължи. Никак не беше лесно. Връхлитащ от небето лиринкс можеше да го убие още преди механикът да е осъзнал присъствието му.

И отново шепнещият звук. Ниш успя да се добере до сянката на следващия камък. Той представляваше обикновена скала, без кости. Укрит в мрака, младият Хлар погледна нагоре. Имаше ли нещо в онова дърво? Криле? Не, това се оказаха клони. Явно някакъв бухал бе отговорен за долетелия звук.

Под погледа на Ниш всичко изглеждаше различно. Той не притежаваше талант за Тайното изкуство, но можеше да долови леко изменение в чернотата, за което предположи, че е етерно течение.

Все още му оставаше доста път. Пред него се простираше друг открит участък, набоден със скали. Отвъд се издигаше гора, сетне идваше участъкът с първите канари, а накрая отново лес. Армията на Троиств се намираще отвъд последните дървета. Ниш се надяваше, че мистичният щит все още действа.

Струваше му се, че всяка крачка отнема цял час, но все пак той успя да прекоси оставащите гори. Докато пристъпваше сред тревата край лагера, нещо остро го прободеше в гръб.

— Не мърдай, шпионино, или умираш.

Ниш веднага застина.

— Не съм шпионин — каза той. — Аз съм Крил-Ниш Хлар и се връщам от тайна мисия, на която ме изпрати скрутаторът.

Копието леко потъна в него, разкъсвайки кожата на дясната му долна буза.

— Нима? — просъска войникът. — Тогава защо скрутатор Флид е вдигнал целия лагер да те търси?

— Не зная — отвърна Крил-Ниш. Този път не можа да измисли оправдание. — Най-добре ме отведи при него, войнико.

— Това и възнамерявам да сторя. Ако се опиташ да избягаш, ще се сдобиеш с дроб на шиш.

По времето, когато най-накрая откриха Флид и Троиш, Ниш си бе спечелил дузина набождания по гърба и задницата. И си бе отбелязал на всяка цена да се отплати за услугата, ако някога получи тази възможност.

— Къде по дяволите беше? — кресна скрутаторът, докато Ниш биваше побутван навътре в кланкера.

— Открих го да се промъква край гората, сър — заяви войникът и за всеки случай убоде Ниш още веднъж. — Той шпионираше...

— Нося изключително важни новини, сър — прекъсна го механикът. — Те не бива да чакат.

— Благодаря ти, войнико — каза Флид. — Свободен си.

Ниш изчака, докато мъчителят му си отиде, сетне плахо се приближи към средата на кланкера.

— Говори — тросна се Флид.

— Току-що избягах от баща си.

— Какво? — извикаха в един глас Троиш и скрутаторът.

— Проклет глупак! — продължи Ксервиш Флид. — Това е краят, Ниш. Ако си ни издал, ще те обеса на собствените ти черва.

— Нямах намерение да отивам никъде. Просто не можех да заспя, излязох да се разходя и...

— Дано носиш добри вести, механико — процеди Троиш.

— Важно е, сър! — извика Ниш. — Съдбата на цяла армия зависи от новините, които нося.

— А твоята съдба зависи от моето настроение — мрачно каза Флид. — Изплюй камъчето най-сетне.

Ниш обясни как напуснал лагера и се приближил до ръба на скалата, какво видял там и как попаднал в ръцете на Джал-Ниш. Сетне описа и какво бе сторил баща му. По погледите, които Флид и Троиш си размениха, Ниш видя, че двамата му повярваха.

— Но, сър — продължи Ниш, обръщайки се към скрутатора, — има нещо, което трябва да кажа само на вас.

— Сигурен съм, че не е нещо, което генерал Троиш не може да чуе.

Крил-Ниш се поколеба.

— Мисля, че е, сър. — Той местеше поглед между двамата. — Свързано е със забележителна проява на Тайното изкуство, ако ме разбирате.

— Остават ми още сто неща да свърша преди утрото. Сред тях са и поне няколко минути сън. Ще ви оставя — каза генералът и излезе.

— Хайде, думай — изръмжа скрутаторът. — И да не си посмял друг път да правиш подобна глупост, защото тогава няма да се отървеш само с копие в задника!

Ниш се приближи до него и заговори тихо:

— Сълзите на възловата точка са у баща ми, сър. И двете.

— Значи е бил Джал-Ниш — рече Флид. — Той е убил целия екипаж на въздухоплава: войниците, кучетата и бедния пилот, за да се увери, че никой друг няма да узнае. И никой не би узнал. Не след дълго стените на ямата ще рухнат, погребвайки останките. Кажи ми, как изглеждаше Джал-Ниш?

— Студен, озлобен, непреклонен. Не мога да ви го пресъздам, но едно нещо ми стана ясно...

— Да? — процеди скрутаторът.

— Той иска да заеме председателското място в Съвета и да отмъсти на враговете си, най-вече на Иризис.

— И на мен.

— Не, сър.

— Защо? — възкликна Флид, сякаш обиден от това пренебрегване.

— Казах му, че сте мъртъв, сър. Отравяне на кръвта.

— Какво?

— Мъртъв, сър. Мъртъв като червей.

Ниш изпита известно удоволствие от излагането на нещата по този начин.

— Защо? — тросна се Флид. — Кой ти е дал правото да лъжеш скрутатор?

— Тогава ми се стори добра идея, сър.

— Не думай. — Ксервиш се замисли. — Може би наистина е било. Значи сълзите са у Джал-Ниш? Интересно по какъв начин възнамерява да ги използва. Във всеки случай не бива да му се позволява да застава начело на скрутаторите. Те и сега имат повече мощ, отколкото останалите осъзнават, дори и без тези сълзи. Разкажи ми всичко, което той ти каза.

Ниш подробно предаде случилото се.

— Накрая той блъсна ръцете ми в сълзите, а аз изпитах нещо удивително. Цветовете придобиха противоположни оттенъци. Можех да видя костите на ръката му. Тогава той заяви, че ме бил събудил.

— Продължавай.

— Той каза: *Ще виждаш ужаси, които никой преди не е съзирал. Ще чуваш неща, които преди са оставали нечути. И ще чувстваш... Това сам ще трябва да узнаеш. Дарът на сълзите е непредсказуем. Но ти гарантирам едно: ще узнаеш какво е страдание. Ще узнаеш как се чувствам аз, докато стоиш край баща си до края на живота си.*

Флид направи крачка назад, загледан колебливо в него.

— И после просто те пусна?

— Не. Той стоеше зад мен, изпълнявайки някакво заклинание. Масата му бе отрупана с алхимически уреди...

— Трябваше да се сетя — промърмори скрутаторът.

— За кое, сър?

— Неговото Изкуство е алхимично по същина. Сълзите са най-добрият начин за обогатяването му, те представляват пречистената по естествен път същина на възловата точка. Подобна мощ идеално би съответствала на Изкуството му. По-лошо е, отколкото очаквах. Сълзите могат да го направят неимоверно влиятелен. И какво стана после?

— Той изпълни заклинанието си, за да ме поквари и превърне в негов слуга, но то не подежда веднага.

— Дори и със силата на сълзите? — удивено каза Флид. — И защо?

— Нямам представа. Наложил му се да го повтори още два пъти.

— Изглежда още не е овладял сълзите. После?

— После изля някакъв алхимичен еликсир в гърлото ми... Какво има, сър? — попита Ниш, защото другият го наблюдаваше с подозрение.

— И после?

— Татко нареди на Ксабиер да ме отведе в карцера и да ме държи там до сутринта, за да има време заклинанието да подейства. Но Ксабиер бе чул всичко, което Джал-Ниш ми бе казал и сторил. Той ме накара да повърна изпитото.

— Така ли? — зарадвано каза Флид. — Бих искал да се срещна с този твой приятел.

— Надявам се да е още жив. Когато Джал-Ниш открие... — Механикът разказа как Ксабиер му помогнал да избяга.

— Разбирам. И това ли е всичко? — Флид го наблюдаваше със смесени чувства.

— Не точно.

— Трудно ми е да си представя нещо по-лошо.

— Връщах се през едно огромно варовиково поле — поде Ниш, — разположено близо до ръба. Изглежда сълзите по някакъв начин са ме променили, защото осъзнах, че мога да виждам право в камъните. Но в тях нямаше скала.

Скрутаторът го наблюдаваше по съвсем нов начин.

— И какво видя вътре, Ниш?

— Видях лиринкски скелети и техните биещи сърца. Хиляди създания са скрити съвсем близо до лагера, от южната му страна. Мисля, че същото важи за източния и за северния край. Враговете ни са се скалоформирали, сър. Това е капан. Ако не предупредим Джал-Ниш, армията му ще бъде избита до последния човек.

Флид неочаквано обви ръце около Ниш, притискайки го до хърбавата си гръд. И също толкова рязко го пусна.

— Ако можех да си избира син, щях да си избира теб.

Ниш не можа да помръдне от удивление, но очите му се насълзиха от гордост. Все пак той не беше пълен провал.

А Флид вече изтичваше край люка, ревейки:

— Троиц, ела бързо!

Генералът дотича.

— Какво има, сър?

— Враговете вече са обградили армията на Джал-Ниш. Те са се скалоформирали във варовикови образувания над лагера му. Капан. Събуди хората си, тръгваме към долината още сега.

— Каква е вражеската численост? — каза Троиц.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна Крил-Ниш. — Десетки хиляди.

— Но защо са избрали такава стратегия? — продължи военният. — Защо просто не прелетят над морето през нощта?

— Повечето лиринкси не са способни да летят на Сантенар — напомни Флид. — По този начин не биха събрали достатъчна войска. А и дори краткият полет би ги изтощил. Докато скалоформирането им позволява да изникнат изневиделица. Освен това, Ниш, помниш ли онези лиринкси, които видяхме край експлодиралата възлова точка? Възможно е те да са отгатнали за... тайното оръжие на Джал-Ниш и да знаят, че трябва да нападнат изневиделица, ако искат да успеят. По-добре да проверя защитното заклинание. То не бе предвидено за намиращ се толкова близо враг. Поне десетина мистици биха били необходими за такива обстоятелства.

— Щитът все още се задържаеше при последния ми разговор с Нутрид — каза Троиств.

— Възможно е краищата на щита да са се накъсали, без той да разбере. А и вражеското скалоформиране сигурно отнема много от полето. Ако двете изчерпвания на енергията се приближат, щитът ще изчезне.

— Поемаме веднага. — Троиств отвори задния люк, издаде някакви нареждания към изчакващ вестоносец и се обърна към картата. — Бихме могли да се отправим на запад и да завием към входа на долината. Когато враговете нападнат, те ще поискат да го запушат, за да пленят силите на Джал-Ниш. С наличен изход войската му ще има шанс.

— Колко далече е?

Троиств пресмяташе разстояния.

— Четири левги до долината, после още две до входа. Изключително напрегната маршировка, а кланкерите ще се придвижват по-бавно от войниците.

— Ще успеем ли до средата на сутринта? — попита Флид.

— Ще трябва да си проправяме път през неравна местност в тъмното. Нямам представа колко дълго ще ни отнеме.

— Постарай се да придобиеш представа, генерале. Едно късно пристигане обезсмисля всичко.

— Ще сторим всичко по силите си, сър, но се боя, че няма да се намираме в най-доброто си състояние, когато пристигнем.

— Важното е да стигнем. И ще трябва да изпратим вестоносец при Джал-Ниш. Човек, на когото той ще повярва.

По кожата на Ниш полазиха тръпки, но той умееше да разпознава дълга си.

— Аз ще отида, сър.

— Нужен си ми тук — каза скрутаторът.

— Да не мислите, че ми се иска да отида? Но пътят сред онези образувания е труден. Слизането по склона на долината също. Не можем да рискуваме вестоносецът да се изгуби. Възможно е лиринксите да разчупват черупки в този момент.

— Ако наистина е така, с теб ще бъде свършено, Ниш.

— Както и с всеки друг изпратен.

— Няма да рискувам — рече Флид. — Възможно е Джал-Ниш да те призовава обратно.

— Не мисля така. Последния път, когато го направи, по кожата ми пълзеше гъдел.

— Той е коварен, Ниш. Може да използва различна повеля всеки път. И щом те види отново, няма да успееш да му избягаш.

— Тогава ще трябва да ме освободите, сър.

— И все пак това не ми харесва.

— Трябва да ги предупредя, сър. Имам голяма вина, която трябва да изкупя.

За момент Флид се вторачи в Ниш, сетне кимна.

— Добре, върви! — Той му подаде ръката си. — Надявам се да се видим отново.

— Аз също — рече Троиств. — Наистина се надявам. Вземи. — Генералът подаде на Ниш парче хляб с месен пълнеж и мях с прокиснала бира, от слабата, която раздаваха на войниците в походите с лоша вода. — Ще изпратя човек да те съпроводи до часовите.

— Предварително ви благодаря, сър — отвърна дъвчешият Ниш. — Още усещам пробужданията от довелия ме часовей.

С пълен стомах той се почувства по-добре. Но бирата не донесе подобрение, затова след първите две глътки механикът метна мяха на рамо. Спътникът му, дребен войник, чийто нос подсвирваше при всяко вдишване, не каза нито дума, докато придружаваше Ниш сред гората.

Край първите скални образувания той се обърна и все така мълчаливо пое обратно.

За момент Крил-Ниш остана неподвижен, все още замислен за баща си и заклинанието. Ами ако Джал-Ниш го заловеше, а Флид впоследствие не успееше да го освободи? Баща му щеше да подсили магията и Ниш щеше да се окаже поробен в поквара до края на дните си. Дори съществуваше ужасяващата възможност новата роля да започне да му харесва и той също да започне да извлича удоволствие от страданието, което нанася. Ако действително го очакваше подобна съдба, по-добре да се хвърли от ръба на скалите и да остави Джал-Ниш и войската му в ръцете на съдбата.

Но за подобна постъпка не можеше да става и дума. Ниш сам бе пожелал да се нагърби с тази задача, не можеше да се откаже сега. Той си пое дъх, раздвижи рамене и продължи.

Младият Хлар успя безпроблемно да достигне голямото поле с варовици, но още след първите десетина крачки осъзна, че нещо се е променило.

За момент механикът се поколеба, сетне продължи. Трябваше да се държи нормално, в случай че враговете усещаха присъствието му.

Но какво се бе променило? Той не бе изгубил *взора* си. Все още виждаше масивните, чудати скелети, извити в странни форми, за да се приспособят към очертанията на скалите. На моменти зърваше пулсиращо сърце, в други мигове съзираше нокът. Трудно му беше да не поглежда през рамо. Още по-трудно му беше да поддържа спокойна крачка. А още не бе преминал дори половината лабиринт. Сега луната се бе спуснала по-ниско, което правеше прекосяването по-трудно. Единствено върховете на каменните образувания оставаха осветени.

Механикът напрегна слух, стараейки се да открие причината за усещането си. А може би за да долови иноземен пулс. Но звук не долиташе. Нощта бе безветрена, с притихнали дървета, треви и животни.

Никакъв звук. Дивите животни усещаха опасността още по-ясно от него. Крил-Ниш ускори крачка. Докато се промъкваше край две варовикови острини, той чу.

Пропукването не идваше от скала, разместваща се под нощния хлад. То долиташе от вътрешността на камъка: скалоформираният скот оживяваше и се подготвяше да излезе.

ТРИ

Ниш се вцепени и рязко се огледа. Не видя нищо, но някъде пред него отново долетя пропукване. В съзнанието му, обогатено от сълзите, скалните черупки се отронваха от чудовищните люспести тела; ципести криле бавно се разгръщаха в нощта. Лиринксите се подготвяха да атакуват.

Той се затича, но още преди края на коридора от варовикови образувания нещо изникна на пътя му — подобно статуя, издигаща се от морето. Каменните парчета се сипеха като градушка. Огромни и мощни ръце бавно се раздвижиха. Криле, чийто размах двойно надвишаваше ръста на Ниш, се опънаха. Главата се обърна със скърцане.

Създанието се движеше бавно, сякаш все още представляваше камък. Крил-Ниш стори единственото, за което може да се сети. Той се хвърли между масивните крака, претърколи се и продължи да тича.

Съществуто нададе провлачен рев, опита се да се обърне и се заклеши. Механикът плахо погледна назад. Две от каменните колони бяха притиснали бедрата на лиринкса. Той повдигна пестник и — бавно — удари камъка от лявата си страна. Варовикът се строши на две.

Пукотът продължи да се разнася след тичащия Ниш, което поне му позволяваше да открива местоположението на противника. Помъчително след притихването, защото тогава се разнасяха единствено тежките лиринкски стъпки. И ударите на собственото сърце на механика, които изглеждаха оглушителни.

Лиринксът го преследваше. На открито гонитбата щеше да е приключила отдавна, но сред този скалист лабиринт Ниш можеше да получи предимство. Макар че сблъсъците с остриите скални ръбове не нараняваха преследвача му, а само го забавяха.

Крил-Ниш пое наляво, откри, че в тази посока няма изход, и пое обратно. Започваше да го обгръща паника. Не по този път бе минал по-рано, а луната се бе спуснала още по-ниско. Ако не успееше да открие изхода преди месечината да е залязла, нямаше да го открие никога.

Надясно го очакваше нов задънен проход. Изкрещявайки нечленоразделно, Ниш се върна отново и пое по съвсем тесен проход между скалите, налагащ странично напредване. Поне преследвачът му не можеше да го последва тук.

Лиринксът действително не го последва. Възвърнал обичайната си гъвкавост, той се издигна във въздуха и се понесе право към Ниш, преодолявайки тесния участък.

Сега какво? Дълъг проход, прекалено широк за укриване, се простираше от двете му страни. Ниш пое напред, задъхан. Той забеляза процеп между две ниски колони и се хвърли в него.

Лиринксът започна да се оглежда, опитвайки се да открие изчезналата си жертва. Той набра височина, пляскайки шумно, а след това си послужи с Изкуството, за да увисне във въздуха за няколко секунди. Главата му се извъртя по посока на доловения звук от дишане.

Създанието се понесе към механика, а после се спусна право надолу, възнамерявайки да смаже Ниш в скривалището му. Последният се хвърли още по-навътре. Лиринксът се стовари тежко. Скалата около младежа се покри с пукнатини. Смъртта изглеждаше неизбежна.

Лиринксът нададе задавен вик и започна да се мятатрошейки скалата. По бузата на Крил-Ниш плъзна топла влага. Ноктите на единия от мятащите се крака направиха дълбоки прорези във варовика. Ниш повдигна лакът пред очите си, за да ги защити от хвърчащите отломки.

С един последен оттласък чудовището успя да се изстреля обратно във въздуха. Там то увисна за момент на фона на луната, сетне рухна сред следващата редица, строшавайки я с отчаяния размах на крилете си. Остра скална отломка стърчеше от стомаха му, разкъсала краищата на люспите. Създанието се бе наранило само.

Ниш не можеше да прецени сериозността на раната и нямаше намерение да остава, за да узнае. Той се затича напред по прохода, докато съществото не остана далеч зад него. Но обгръщащата го тишина не трая дълго. Пред и около него лиринксите също се освобождаваха. Дали някой от техните мистици бе преценил, че времето за атака е настъпило, или се разбуждаха заради Ниш?

Вече не му оставаше много, почти бе прекосил полето. Последната редица образувания се простираше край скалния ръб.

Стражници, застанали на пост.

Те се разпукваха точно когато механикът мина покрай тях. Изникващите лиринкси се движеха тромаво, все още под влиянието на сковавалото ги заклинание. Един от тях замахна с нокът и за малко не наниза яката на Ниш. Друг замахна с пестника си, все още отчасти скалоформиран, запазил каменна твърдост, и удари младежа в гърдите. Крил-Ниш рухна тежко по гръб и си изкара въздуха. Остана да лежи там, изчакващ гибелта си.

Ударилият го лиринкс се движеше бавно. Изглежда ударът бе случаен. Хлар не му предостави възможност за нов удар, а скочи — първо на четири крака, сетне и прав — и побягна.

Ниш достигна ръба на скалата и се огледа. Къде точно се намираше пътеката, отвеждаща надолу? Зад него пропукването се усилваше. Обикалящият механик най-сетне откри пътя и пое по него, обръщайки се назад.

Луната тъкмо докосваше западния хоризонт и заливаше със светлината си огромното поле от варовикови образувания. Гледката бе красива, защото върховете и ръбовете на хилядите канари бяха придобили млечиста прозрачност. В много от тях личаха костите на скалоформираните създания.

Гръмовен екот се понесе над долината. Пред очите на механика варовиците започнаха да се разчупват. Пропукването им се разрастваше във вълни. Сякаш новоизлюпени, лиринксите тромаво надигаха глави. Лунното сияние блесна в очите им — десетки, стотици, хиляди. И бройката им непрекъснато се увеличаваше: плът, произхождаща от камък.

Първият лиринкс се надигна с тромави движения и размаха криле, все още прекалено слаб заради заклинанието. Ниш изпита странно движение, напомнящо всмукване — новата му сетивност бе доловила изтеглянето на сила, с която съществото подхранваше полета си. След няма и минута още десетки се понасяха към небето.

— Войници, събудете се! — изрева Ниш, втурвайки се надолу по пагубната козя пътека. Настойчивостта на виковете раздра гърлото му. Той вече не мислеше за Джал-Ниш. — Събудете се! Това е капан! Враговете са заобиколили долината и нападат! Събудете се войници! Ксабиер! Ксабиер!

Ниш така и не помнеше как се е спуснал. По-късно, когато през деня погледна към скалата, му бе трудно да повярва, че изобщо е успял. Предишното спускане му бе отнело час. Сега бе стигнал дъното за няма и десет минути, преминали в скачане между скали, хлъзгане пред миниатюрни чакълести лавини, изцяло инстинктивно. Може би на обогатените си сетива дължеше слизането си невредим. Само леко си бе изкълчил коляното, когато един камък коварно бе отскочил под стъпалото му.

Механикът все още крещеше истерично, когато достигна дъното. Лагерът бе оживял. Изключително дисциплинираните войници търчаха да заемат позиции, а стражевите огньове пламтяха още по-силно. Огромната военна машина бе предупредена тъкмо навреме и сега се подготвяше за битка.

— Събудете се, войници! — продължаваше да крещи младият Хлар, макар вече да нямаше нужда. — Ксабиер! Лейтенант Ксабиер!

Някакъв войник го хвана за ръката.

— Аз ще ви заведа, сър.

Той се затича, повлачил Ниш след себе си. В съзнанието на механика пламтеше образът на издигащи се към небето лиринкси. Той все още виждаше скелетите им.

Войникът спря край една пламтяща клада. До нея се издигаше огромното туловище на Ксабиер, издаващо нареждания. След като изпрати хората си, лейтенантът се обърна към Ниш:

— Крил-Ниш, ти ли вдигна тревога?

— Да — хрипкаво отвърна запитаният. Бе останал без глас.

Ксабиер едва не премаза ръцете му в лапите си.

— Никога не съм получавал по-навременно предупреждение. — Той погледна към небето, почти скрито от кръжащи създания.

Под светлината на залязващата луна механикът се опита да прецени бройката им. Определено надвишаваха десет хиляди, а от дългнестите каменни яйца продължаваха да изникват нови. Нищо чудно да достигаха двадесет хиляди, може би дори тридесет. Не всички от тях щяха да притежават въздушно превъзходство, разбира се, но останалите щяха да се спуснат по склоновете с лекота. Капки студен страх плъзнаха по гърба на Ниш. Ако и от другата страна на долината се криеше подобно множество...

— Ще говорим после — продължи Ксабиер. — Ако има после! Въръжен ли си, Крил-Ниш?

— Не, не се сетих да взема оръжие. Умно, нали?

Ксабиер скочи в задния люк на един кланкер и подхвърли на приятеля си шлем, кожен нагръдник и дълъг кинжал с ножница. Ниш веднага си сложи шлема и пристегна ремъка. Сетне свали забравения мях с бира, за да нахлузи бронята. Тя бе предназначена за по-едър от него, но пак защитаваше торса му, без да спира движенията.

Сетне лейтенантът му подаде къс меч от тъмен метал.

— В острието му е вложена магия за късмет. Ако ръката ти е твърда, с него можеш да пробиеш люспите на лиринкс.

Ниш прибави и това оръжие към колана си.

— С меч не ме бива особено, Ксабиер, но с арбалет се справям сносно.

— За съжаление сред моите хора няма арбалетчици.

Крил-Ниш Хлар отпи голяма глътка бира. Тя вече не му се струваше прокиснала, а точно се вписваше в ситуацията. Той изпи половината мях и го протегна към Ксабиер.

Лейтенантът по навик поклати глава, но после каза:

— Какво пък? Сигурно това ще е последното ми пиво. — Той изцеди юнашка струя в устата си и потръпна. — Ух! Надявам се, че това няма да е последният ми спомен за бира. Вземи го със себе си, от боя с лиринкси човек ожаднява. — Ксабиер погледна към небето. — Колко ли са?

— Поне десетина хиляди — отвърна Ниш. Кръжащите създания вече изцяло почерниха небосвода. — Може би над двадесет, ако броим и спускащите се по склоновете.

— Толкова много? Защо не нападат веднага?

— Може би се страхуват, че Джал-Ниш разполага с тайно оръжие. Или имат някаква слабост, за която не знаем.

— Надявам се да е така. Ела.

Позицията на Ксабиер се намираше достатъчно високо, за да предостави поглед към цялата долина и долавянето на всички писъци. Лагерът на Джал-Ниш бе разположен в горната част на долината. В самата нея преобладаваха леко наклонени пасбища, на места накъсани от дървета. Два потока я разделяха на три части. Всеки от тях бе около десетина крачки широк. Макар да не бяха дълбоки, струите им бяха

достатъчно стремителни, за да затруднят брониран войник. Назъбените склонове на изток, юг и север оформяха три стръмни стени, а наклонената западна част съдържаше входа. Скалистото гърло се губеше в мрака. Ако лиринксите не успеяха да заемат позицията там, напускането на долината щеше да се запази като възможност.

Лейтенантът отведе Ниш до бойците си и даде последни нареждания. Войниците заеха защитни позиции зад кланкерите си.

— Кой изобщо е избрал това място? — каза Ниш. — Ако лиринксите нападнат откъм входа на долината, както несъмнено ще сторят, ще останем в капан.

— Баща ти го избра, макар че генералите му се противяха.

— Защо?

— Джал-Ниш отказа да сподели стратегията си.

— Къде е шатрата му? — Ниш не бе запомнил нищо от предишното си посещение.

— По-нагоре, близо до северния край — посочи приятелят му. — Дръж се настрана, а ако спечелим...

— Не се притеснявай. Ще изчезна тъй бързо, че и дим няма да остане.

— По-добре се дръж настрана и от офицерските палатки. Те са под тази на баща ти.

— Пропуснах да спомена, че Троицт приближава, за да задържи входа на долината.

— Кой по дяволите е Троицт? — Ксабиер изтегли меч от ножницата си и го пхна обратно.

— Генерал Троицт. Той пристига от Алмадин начело на тринадесетхилядна армия и деветстотин кланкера.

Лейтенантът прегърна Ниш и го притисна в мечешка прегръдка.

— Тринадесетхилядна?

— Да. По-рано тази година служих при него. Той е добър човек и сносен пълководец, макар до този момент да не се е впускарал в подобно сражение.

— Никой от нас не се е впускарал. А как така този Троицт се е озовал наблизко?

— Флид и аз го доведохме.

— Скрутаторът е с него? Това са още по-добри новини. По-късно несъмнено трябва да говорим за това. — Ксабиер повика вестоносците

си, двама високи войници, които приличаха на близнаци. — Бягайте при офицерските шатри. Генерал Троист от Алмадин ни идва на помощ заедно с тринадесет хиляди бойци и деветстотин кланкера. Той ще се опита да задържи входа на долината. След колко време ще се появи той, Крил-Ниш?

— Отправили са се в усилен марш от лагера си, намиращ се на юг от долината. Поеха преди час, може би повече. Колко време ще им отнеме да стигнат?

— В тази посока теренът е труден — каза Ксабиер. — Ако имат късмет, ще достигнат входа на долината по пладне. Да се надяваме, че ще успеем да удържим толкова дълго.

Двамата вестоносци се затичаха. Лейтенантът, попоглеждащ към небето, накара сто и двадесетте си войници да оформят кръг около огньовете. Сенките, раздвижили се по бойното поле, указваха, че и останалите бойци вършат същото.

— Това е тактика, която разработихме специално за нощните сражения — обясни Ксабиер. — Враговете виждат в тъмното по-добре от нас, но ярката светлина ги заслепява. По този начин получаваме малко предимство.

Но така оставаме с гръб към пламъците, помисли си Ниш, а лиринксите са много по-едри от нас. Ако започнат да надделяват, няма да ни е останало място за отстъпление.

И последните лъчи на луната изчезнаха. Кръжащите лиринкси се сляха с тъмнината на небето.

— Ето какво са очаквали — промърмори Ксабиер. — Скоро ще нападнат.

— Предполагам, че Джал-Ниш е разпръснал офицерите си из лагера, за да не могат лиринксите да ги унищожат с една атака — рече Ниш.

Приятелят му се навъси:

— По принцип това е обичайната практика, но скрутатор Джал-Ниш се върна към предишната традиция — централна командна зона, отбранявана от войници и кланкери. Той не обича нарежданията му да бъдат препредавани.

— Но... Каква полза от бранителите, ако в началото на атаката лиринксите се спуснат от небето? Пълководците ще бъдат унищожени почти моментално.

— Генералите също се опитаха да му обяснят това, но той настоя, че разполагал с таен план да надвие враговете и да ги лиши от най-добрите им бойци.

— Татко обича мистериозността. Трябва да докаже, че е по-умен от всички останали. Какъв ли е планът му?

— Не зная, Крил-Ниш, но се надявам да е добър.

Несъмнено замисълът на Джал-Ниш Хлар бе свързан със сълзите. Изглежда той планираше зрелищна проява на уменията си в Тайното изкуство, с която да спечели битката и същевременно да се докаже пред скрутаторите. Бащата на Ниш бе по-скоро посредствен мистик, но пък със сълзите, подкрепящи алхимията му, могъществото му можеше да се окаже неограничено.

Това бе поредната стъпка в кампанията му за влизане в Съвета на скрутаторите. Озовеше ли се там, Джал-Ниш щеше да опита да отстрани Гор, за да наложи покварената си воля над света.

ЧЕТИРИ

— Атакуват! — изрева някой.

Ниш се покатери върху бойната платформа на най-близкия кланкер, за да огледа какво става.

Навсякъде имаше лиринкси, които стремително връхлитаха от небето. Създанията изникваха от нищото. Още хиляди пълзяха надолу по склоновете.

Враговете се сипеха най-гъсто над офицерските шатри, разположени по-нагоре в долината. Със същата тактика лиринксите си бяха послужили и в Никеранд: бяха обезглавили тамошната армия, за да я опустошат по-лесно. Именно така Троист бе получил повишението си.

Прекалено много са, отчаяно си помисли механикът. Ако Джал-Ниш не използваше магията си веднага, щеше да последва клане. Голяма купчина лиринкси се спускаше към долния край на долината, за да притисне войниците. Техният натиск щеше да изтласка армията към огньовете. Оцелелите щяха да бъдат изблъскани към потоците или стените. И когато Троист най-сетне пристигнеше, той щеше да влезе в изпълнена с мъртъвци долина, където щеше да намери и своя край. Ниш не трябваше да довежда Троист тук...

— Не губи надежда, Крил-Ниш — каза Ксабиер, сякаш разчел мислите му. — Ние сме закалени...

Внезапно лиринксите бяха навсякъде, приземяващи се в мрака сред тях, скачащи от склоновете и нахлуващи откъм западния край на долината.

Ниш изтегли меч си, намести бронята и се приготви да се сражава. Създанията надаваха бойните си викове, от които въздухът трепереше, и се хвърляха в атака.

От горния край на долината долетя писък. Ниш настръхна, защото звукът не идваше от човешко гърло. Не звучеше и като лиринкско дело. За миг враговете застинаха, сетне всички се обърнаха към източника на звука.

Ниш се надигна на пръсти, но не можа да види. Звукът продължаваше. Той долиташе откъм офицерските шатри, където

лиринките се бяха скупчили като прилепи около плодно дръвче.

Виолетова светлина изникна в средата на командната зона и започна да се надува като балон. Обкръжилите лиринки се издигнаха във въздуха и увиснаха там, като залепнали за повърхността на прозрачен купол. Върху виолетовата повърхност започнаха да се издигат шипове, придавайки ѝ сходство с облика на морски таралеж. Зад лилавия цвят се разгръщаше сфера с металически сребърен цвят. Нейната повърхност потрепваше като тази на сълзите.

Ниш отново почувства изгарящия мраз, съпътствал предишния му досег със сълзите. Някои от увисналите във въздуха лиринки бяха прободени от виолетовите шипове и полетяха към земята, обгърнати в изпепеляващи ги пламъци. Изглеждаха неспособни да избягат.

Излизаше, че Джал-Ниш действително разполага с тайно оръжие — Изкуството си, подсилено със сълзите. Ниш се молеше за успеха му, а същевременно копнееше и за провал. Баща му бе зъл човек: колкото повече власт придобиеше, толкова повече щеше да се влоши състоянието му.

Но ако се провалеше, краят на човечеството щеше да започне с тази долина.

Във всеки случай не изглеждаше, че му предстои провал. Нови виолетови шипове изникваха, по-високи, пробождайки враговете. Последните бяха привлечани към смъртта си — молци към пламъка на открит фенер.

Нечовешкият писък се разнесе отново. Куполът се изду още повече, изникнаха поредни шипове. Изглежда за всеки лиринкс на бойното поле се издигаше по една острина.

— Не зная как го прави, но изглежда ги примамва — каза Ксабиер.

— Той ще ги надвие — обърна се Ниш към стрелеца, дългунест и оплешивяващ червенокоско, който се пулеше зад копиемета си.

В този момент писъкът секна. Шиповете престанаха да се удължават. Огромен черен лиринкс се понесе към офицерските шатри и остана да стои над тях, свел глава в съсредоточение, бавно размахващ криле.

— Какво става? — провикна се Ксабиер от земята.

— Не зная — извика в отговор Ниш. — Имаш ли далекоглед?

В отговор на отсечена заповед исканото приспособление бе подадено на механика. Крил-Ниш се покатери върху копиемета и повдигна месинговата тръба до окото си.

— Някакъв огромен лиринкс със златен гребен виси във въздуха над купола. Намира се прекалено високо, извън обхвата на копията ни. Явно е изключително могъщ мистик — усещам го как черпи сила от полето.

— И какво прави? По-бързо, Ниш! Лиринксите няма да се помайват дълго.

— Бори се срещу Изкуството на Джал-Ниш. За момента изглежда успява да го задържи. Трябва да е изключително могъщ — до този момент не бях виждал лиринкс едновременно да лети и да заклинава.

Невидимата борба продължи сред всеобщо мълчание. Куполът се разгърна, сви се, сетне отново се разгърна. Виолетовите лъчи неумолимо напредваха към лиринкския гадател. Вече почти го докосваха. Ниш затаи дъх. Могъщото създание се намираше на не повече от разкрач от гибелта си.

Той отново изпита изтеглянето на енергия от полето. Кожата на лиринкса проблесна за момент, придобивайки бял цвят. Триумф или отчаяние? Виолетовите шипове се разгърнаха още по-близо. Вече почти докосваха бронираната гръд.

Татко ще успее, помисли си Ниш. Ще надвие създанието и битката ще приключи още преди да е започнала. Тази мисъл не го изпълваше с радост. След такава победа Джал-Ниш щеше да стане неуязвим. Тя щеше да промени света.

Отново лиринкският мистик блесна в бяло. Този път шиповете отстъпиха. Напрежението докарваше на Ниш почти физическа умора.

За пореден път последва изтеглянето на енергия, изтичаща през изникнала дупка. По кожата на механика плъзнаха тръпки. Внезапно куполът се сви, сетне се сви отново, а виолетовите шипове се отдръпнаха. Лиринксът със златния гребен се понесе надолу, оформяйки знаци във въздуха. Куполът продължаваше да отстъпва към сълзите, от които бе изникнал.

— Изглежда лиринксът се оказа по-силен от баща ти — тихо каза Ксабиер. Той незабелязано се бе покатерил и сега стоеше зад червенокосия стрелец.

— Боя се, че е така...

Околната атмосфера започна да натежава от енергия. Край металните предмети изскочиха искри, а виолетовите шипове изникнаха отново, сякаш оттеглянето им бе представлявало преструвка. Един от тях едва не прободете лиринкския гадател, който рязко се отдръпна от пътя му, ожесточено ръкомахайки в противодействие. Кожата му отново започна да изменя цвета си в противоположен.

С оглушителен звук на разкъсване куполът се разцепи. Въздухът затрептя, бял диск светлина се издигна нагоре. Дискът бе ярък като слънцето, с ръбове, остри като бръснач.

Огромният лиринкс се превъртя във въздуха, избягвайки острието. Но други от летците не извадиха този късмет. Ниш видя как един от лиринксите бива разрязан съвсем чисто на две. Половините останаха да летят още няколко мига, преди да се понесат към земята. Други създания изгубиха крайници и глави.

Лиринксът със златния гребен повдигна ръце и рязко ги насочи надолу, право към центъра на купола. Изпълващите въздуха пулсации се усилиха откъм гръмкост и настойчивост. Белият диск се разтроши на късове, които се стопиха в дим.

Поредно изтегляне на сила започна да смалява купола. Сега той бе не по-голям от фургон, от бъчва, от пъпеш. И изчезна. Не — за момент той се изду отново, острият диск бяла светлина отново изникна, но този път хоризонтално, ниско над земята. Той не засегна летящите лиринкси, но посече шатрите, генералите и телохранителите им. След като придоби диаметър от около сто и петдесет дължини, дискът изчезна.

Куполът се спуска с гръм, който отекна в стените на долината. Ниш притисна длани към ушите си.

Това беше. Джал-Ниш бе изгубил. Към небето се издигна дим. Стотици лиринкси се хвърлиха към офицерските палатки, скривайки зад жив облак случващото се.

— Това е краят! — обърна се механикът към Ксабиер. — Никой не би могъл да оцелее подобна атака, дори с помощта на сълзите.

— Тогава да посрещнем смъртта достойно — отвърна приятелят му.

Ниш не получи възможност да разсъждава над ориста на баща си, защото в следващия миг лиринксите ги нападнаха. Докато изтегляше меч си, обогатената му сетивност изчезна. Макар тя да му бе позволила да зърне скалоформираниите лиринкси, изчезването ѝ го зарадва. Тя му бе причинявала неудобство — като носенето на чуждо бельо.

Някой изпищя. Противният звук секна внезапно, заменен със задавено изхъхряне. Боецът от дясната страна на Ниш рухна в огъня. Малък и безкрил лиринкс се хвърли към Ксабиер — изглежда това създание се бе спуснало по склона. Мечът на лейтенантът блесна, разпръсквайки моравя кръв. Съществото отскочи назад, а после се хвърли в нова атака, размахало ръце. Ксабиер избегна тези удари, но един замах с опакото на ръката го блъсна в слепоочието и го повали на едно коляно.

Ниш му се притече на помощ. Мечът му се вряза в една от люспите на съществото, но не го нарани сериозно. Следващият удар на механика бе насочен над лакътя на лиринкса. Този път острието се хлъзна по бронираните люспи. Лиринксът не му обърна внимание, а замахна към главата на Ксабиер. Войникът успя да издигне меч навреме, но силата на удара го изби от ръката му. Оръжието отхвърча в огъня.

Ксабиер мълниеносно посегна към ножа си. А лиринксът посегна с две ръце, възнамерявайки да откъсне главата на противника си.

В сравнение с лиринксите, с които Ниш се бе сражавал преди, този изглеждаше тромав. Механикът събра сила, вдигна меч си и го заби в гърба на съществото. Острието прониза бронирана плочка и потъна право в сърцето. Лиринксът се сгърчи, изви се и рухна в краката на Ниш.

Крил-Ниш се отпусна на колене. Целият сблъсък не бе отнел и минута. А само след три удара Ниш се чувстваше изтощен.

Ксабиер изтегли меч на приятеля си и му го подаде с дръжката напред. Острието бе покрито с кръв. Самият лейтенант замени изгубеното си оръжие с меч на един от мъртъвците.

След около час слънцето започна да се издига над бойното поле. Ниш нямаше представа как са оцелели. Ксабиер също бе още жив, но повечето от войниците му лежаха мъртви. Подобна гледка можеше да бъде видяна из цялата долина. Погиналите и ранените бяха повече от боеспособните.

Дисциплината бе изчезнала отдавна. Вече никой не спазваше формация. Сражението бе деградирало в мащабен сблъсък между човечи и чудовища. Ниш бе понесъл няколко рани, но нито една от тях не бе сериозна. В напрежението си той дори не ги усещаше. Бе успял да убие още един лиринкс, и то лице в лице. Все още бе изцапан с кръвта му.

Някой зовеше името му. Едва петият повик достигна до съзнанието на механика.

— Какво? — замаяно попита Ниш.

Разтърсване за ръката го извади от унеса му. Крил-Ниш бе останал загледан в изкорменото тяло на някакъв лиринкс. Нямаше представа дали собственоръчно го е убил. От двете страни лежаха мъртви войници, редом с които механикът се бе сражавал в мрака. Някои от тях вече не притежаваха лица.

— Да вървим — каза Ксабиер. Той бе не по-малко окървавен от Ниш, но изглежда бе понесъл сражението по-добре. Все пак той бе професионален войник. — Към мен! — ревна той към сражаващите се и размаха меч над главата си. Неколцина войници затичаха (и закуцаха) към него. Те подеха вика му, за да привлекат вниманието на останалите ратници.

Ксабиер ги поведе на юг, към по-висок терен, който им предоставяше гледка. Денем долината изглеждаше много красива, вплитаща разцветки на зелено, кафяво и сребристо — ливади, гори и потоци. Това по нищо не приличаше на мястото, което Ниш два пъти бе посетил миналата нощ.

Към входа си долината се стесняваше. Сред белезникавите скали се виеше река. Ако оцелееха, следващата битка щеше да се проведе там. Но нещата, които Ниш виждаше, не го окуражиха.

Из цялото бойно поле, заемащо една трета от долината, все още кипяха сражения. Тук потоците не бяха достатъчно дълбоки, за да притесняват лиринксите. Въздухът вонеше на кръв, дим и овъглено месо.

Ксабиер определи пазачи, после извика Ниш и още един войник при себе си.

— Доколкото мога да преценя, изгубили сме две трети от бойците си, мъртви или ранени. Това ни оставя с тринадесет хиляди, ако успеем да ги съберем. Не виждам флагове, знаменца и сигналисти, което означава, че висшите офицери са мъртви. Но пък преживяхме нощта и се справихме по-добре, отколкото очаквах в началото на атаката. Нашите жертви почти се равняват на техните. А не мисля, че това се е случвало преди.

— Изглеждат някак... тромави — каза Ниш. — Бавни са и са сковани. И не толкова организирани.

— Това и на мен ми направи впечатление — продължи лейтенантът. — Може би това е ефект от магията на баща ти?

— Или последица от скалоформирането.

— Каквато и да е причината, на нея дължим спасението си. На дневна светлина нещата ще се подобрят. Ще извадим катапултите и копиемерите. Единствено се нуждаем от хора, които да раздават заповеди.

— Не са останали висши офицери — каза войникът. Той бе сивокос и белязан мъж на около четиридесет и пет. — Сержантите също са малко.

— Предполагам, че ти си видял множество сражения, войнико? — каза Ксабиер.

— Името ми е Лемуир, сър. Двадесет години служа. Някога бях сержант и командвах отряд кланкери, но бях понижен до редник заради неподчи...

— Сега отново си сержант, Лемуир. Ето ти шапка. — Лейтенантът свали окървавената сержантска шапка на близък труп и му я подаде. — Тичай при кланкерите и ги поведи в атака. Във формация. Насочи войниците ни насам. Ще се опитаме да се отправим надолу към изхода на долината. Ако не е обграден, ще продължим към морето, после към Гнулп. Градът там има стени, ще се укрием.

— А ако имаме късмет — додаде Ниш, — по пладне ще се натъкнем на генерал Троиств.

Ако тогава не беше прекалено късно.

Лемуир отдаде чест и се затича.

— Крил-Ниш, повишавам те в чин лейтенант. Намери си шапка. Върви от другата страна на реката и събери тамошните войници. Изпрати ги при мен. После провери дали в командния пост има оцелели. Повиши всеки войник, който ти се стори подходящ за целта. Аз ще сторя същото. Така може и да успеем. Все още имаме шанс, но трябва да се възползваме от него още сега.

Ниш прибра меча си и пое с накуцване.

ПЕТ

Отне му час и още няколко сражения, за да достигне първата река. Лиринксите бяха по-тромави от преди. По пътя Ниш уби още един, макар че създаването бе зле ранено и едва се задържаше на крака. Той събра над хиляда войници и ги изпрати при Ксабиер. На деветима връчи шапки и им нареди да се пръснат из бойното поле и да изпращат всички, които срещнат, в импровизирания команден пост на Ксабиер.

Водата едва оплискваше бедрата му, но студенината ѝ се вряза в рани, които Ниш дори не бе осъзнавал. На отсрещния бряг той погледна назад. Долината се разгръщаше като карта под него. Нишки войници се отправяха към гъстата маса, която Ксабиер вече бе събрал. Уви, враговете също бяха забелязали това раздвижване. Няколко лиринкски групи също се бяха отправили в тази посока. Поне нямаше летящи. Това означаваше, че са прекалено тромави за полет. Или че полето е прекалено слабо, за да им го осигури.

Някакъв кланкер пресече пътя му, крачейки бавно. Ниш размаха лейтенантската си шапка и машината се обърна към него. Поне за тези машини имаше достатъчно енергия.

Механикът отвори задния люк и изкрещя:

— Открий колкото се може повече кланкери и ги изпрати към южния край. Събираме се там.

— Нямам стрелец — печално заяви операторът. В такова състояние кланкерът ставаше почти неизползваем и страшно уязвим.

Ниш бързо взе решение.

— Вече имаш. — Той се покатери на върха, настани се в креслото на бойната кула и зареди катапулта и копиемета. — Върви натам.

Трябваше да се е сетил за това далеч по-рано. Скоро Ниш бе разговарял с около десет кланкера, нареждайки им да предадат съобщението на всички останали машини, на които се натъкнат, и да придружават оцелелите войници до Ксабиер. Лейтенантската му шапка неутрализираше насрещните въпроси. Достатъчно им беше, че се е намерил човек, който да издава нареждания.

— Как е полето? — провикна се той към кабината. Сега кланкерът прекосяваше водата, леко залитайки върху чакълестата хлъзгавина.

— Слабо е, но ще свърши работа — отвърна операторът.

— Отпрати се към палатката на скрутатора, в случай че има оцелели офицери. Знаеш ли къде е?

Ниш се съмняваше, че има оцелели пълководци, но това бе само предлог. В действителност искаше да узнае съдбата на баща си и да вземе безценните сълзи. Те не биваше да попадат във вражи ръце.

— Зная къде беше — промърмори операторът, насочвайки машината си по склона.

Тази част от бойното поле бе пуста. Навсякъде лежаха парчета платнище, а около всяка от кладите се извиваше венец трупове. На места гъстотата на телата не позволяваше заобикаляне. До Ниш често долитаха виковете на ранените войници, но той положи усилия да престане да им обръща внимание. Ако спреше, за да помогне на умиращите, скоро и той самият щеше да се присъедини към мъртъвците.

— Тук беше — рече войникът. — Но вече я няма.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Шатрата на скрутатора се намираше над редиците офицерски палатки. Ето ги там.

Командната зона представляваше ужасяваща гледка. Дискът светлина бе срязал всичко по пътя си — платнища, кланкери, хора и коне — малко над земята. Точно пред кланкера на Ниш лежаха шестима висши офицери, разрязани над кръста. Някои от тях механикът разпозна. Повечето бяха генерали. Гледката накара празния му стомах да потръпне.

Машината продължи по склона. Квадрат пожълтяла трева, оцветена от различни химикали, показваше мястото, където се бе издигала шатрата на Джал-Ниш. От нея не бе останало нищо.

Изглежда стратегията на баща му се бе състояла в примамване на най-силните врагове, за да ги унищожи с неимоверно подсиленото си Изкуство. Ако бе успял, това щеше да представлява гениален удар, който би му спечелил цяла страница в Историите и вероятно мястото на Гор.

Но черният златогребенест лиринкс бе насочил магията обратно към Джал-Ниш. Накрая самият скрутатор бе свършил работата на врага си, посичайки повечето от командирите си в рамките на един съкрушителен миг. Може би все пак щеше да получи своя страница сред Историите, но тя щеше да описва глупостта му.

Пожълтялата трева бе обсипана с отломки от апаратурата на Джал-Ниш. От едно червено петно все още се издигаше разяждащ дим.

Малко по-надолу лежеше смачкана плетеница от платнище и колове. Нещо голямо бе връхлетяло върху шатрата, премазвайки я.

— Спри — обърна се Ниш към оператора си. — Трябва да погледна.

Той скочи долу, при което раненото по-рано коляно припламна, и закуца към отломките. Сред платнището лежаха единствено парчетата от масата на Джал-Ниш и някаква скъсана карта. Сандъкът, приютявал сълзите, бе строшен на парчета.

Механикът внимателно обходи мястото, но никъде не откри и следа от сълзите. Изглежда черният лиринкс ги бе отнесъл. Ако това бе така, в този момент те щяха да се намират отвъд морето.

Навсякъде лежаха тела, из които Крил-Ниш продължаваше да дири трупа на баща си. Личаха белези, че враговете са пирували — нахапани тела, оглозгани крайници, откъснати глави.

Нещо проблесна сред мръсотията — платинената маска на баща му, смачкана от тежестта на някакъв огромен крак. Ниш я преобърна с върха на ботуша си — не искаше да я докосва. Вътрешността на металния лик бе потъмняла от кръв, но това не означаваше, че Джал-Ниш е мъртъв.

Той продължи търсенето си, докато най-накрая не откри нещо по-съществено: висок черен ботуш, лъснат до огледален блясък под покриващата го прах. Джал-Ниш полагаше изключителни грижи за облеклото си. А имаше и други белези, по които механикът веднага разпозна ботуша: сложната украса, спускаща се надолу, и хитроумно изработените подметки, придаващи допълнителен ръст. Този ботуш принадлежеше на баща му. А вътре в него имаше крак, прехапан през пиццала.

Джал-Ниш бе мъртъв и изяден. Всичко бе свършило. Ниш остана загледан в отломката. Не изпитваше ужас, мъка или облекчение. Не

изпитваше нищо. И това не изглеждаше правилно, без значение какво чудовище бе представлявал баща му.

— Врагове! — провикна се операторът.

Ниш се обърна назад, но не видя нищо, което да го заплашва непосредствено. Той се отправи обратно към командната зона, за да огледа тамошните тела. Нито офицерите, нито телохранителите им бяха оцелели. Сандъците с армейската хазна се бяха строшили по време на битката, разсипвайки златото и среброто си из тревата. Но Ниш не го и погледна.

Заобикаляйки чисто разсечен кланкер, механикът се натъкна на лиринкс, който остана не по-малко изненадан от срещата им. Крил-Ниш рязко посегна към меча си.

Ниш си бе разработил техника срещу необичайно тромавите лиринкси. Те не разполагаха с нормалната си ловкост, което нарушаваше равновесието им след удар. Механикът пристъпваше напред, досами обсега им, и нанасяше два лъжливи удара с меча си — наляво и надясно. В отговор лиринксът щеше да замахне с ръцете си, несъмнено залитайки в едната или другата посока. Тогава младият Хлар се хвърляше от противоположната страна и забиваше меча си в корема на противника.

До този момент три пъти се бе разминавал на косъм от смъртта, а веднъж врагът го бе сграбчил и се бе опитал да му отхапе главата. За щастие Крил-Ниш бе успял да забие меча си достатъчно дълбоко.

Този път маневрата не проработи. Докато механикът пристъпваше напред, създаването го изрита с коляно в корема. Младежът отхвърча назад, стовари се тежко и се претърколи. Ножницата се заплете между уморените му нозе, затруднявайки изтеглянето на оръжието. Ниш успя да се отмести в последния момент, отбягвайки скока на врага си. Мечът се озова в ръката му. Крил-Ниш замахна към сгъвката на вражеското коляно, но пропусна.

Лиринксът понечи да изрита меча. Механикът успя да издърпа ръката си в последния възможен момент, извъртайки го към ходилото. Металът се врязва в костта.

Със следващото движение Ниш изтегли меча. Чувстваше се зле. Колкото и често да повтаряше процедурата, никога нямаше да свикне с усещането на врязването в чужда плът. То бе отвратително.

Лириноксът изпищя, стъпи тежко и рухна по гръб, оголвайки корема и врата си. Ниш можеше да го убие, но отвращението не му позволи. Затова той събра наръч копия от срязания кланкер и със залитане се отправи към своята машина.

— Няма оцелели — рече механикът. — Давай към скалите.

По-рано той бе видял войници да се крият там. Но те надали щяха да излязат. Макар оцелелите да наброяваха тринадесет хиляди, Ксабиер щеше да събере не повече от три четвърти. Никой не можеше да вини останалите — това бе второто им клане в рамките на месец.

Той прекара още два часа из бойното поле, отпращайки хора и кланкери към Ксабиер. Още няколко войници получиха повишение в сержантски чин. На няколко пъти се натъкна и на лиринкси. Тези срещи бяха редки, защото повечето врагове се бяха оттеглили навътре в долината. Ниш използва копиемета си трикратно, с което уби две създания, и многократно стреля с катапулта, но без да уцели нито веднъж. Това оръжие бе полезно единствено в опитни ръце.

Нарушавайки по-ранното си заричане, все пак той спря, за да помогне на онези ранени, които имаха шанс. Сериозно ранените той остави да лежат, загърбвайки отчаяните им стонове.

Тъкмо повдигаше зле ранен войник, прободен дълбоко в долната част на корема, когато друг го повика. Въпросният бе изкормен и умираше.

— Съжалявам — каза Ниш, като приклекна до него и му даде остатъка от бирата си. — Кланкерът е пълен.

— Знам, че ще умра — рече войникът и го стисна за китката. — Помогни ми.

Крил-Ниш се вгледа в очите му. Знаеше какво трябва да стори, но не можеше да се насили. Каквото и оправдание да си предоставеше, не бе способен да го стори. Вече му се повдигаше от цялото това насилие.

— Съжалявам — отново каза той и се отдалечи. През целия ден погледът на войника го преследваше, изпълнен с болка и удивление.

По времето, когато най-сетне достигна позициите на Ксабиер, кланкерът преливаше от ранени. На борда имаше и пълен запас копия, презаредени от строшените машини, срещнати пътьом. Кланкерът крачеше бавно, почти с бързината на човешки вървеж.

— Какво има, операторе? — извика Ниш. Той не знаеше името на въпросния. — Защо се движим толкова бавно?

— Полето е много слабо — мрачно отвърна онзи. До този момент Крил-Ниш не бе срещал весел оператор: връзката с машината бе тъй силна, че човешките взаимоотношения оставаха да бледнеят. — Цяла сутрин непрекъснато спада. Тукашната възлова точка е малка. Почти сме я изхабили.

Кое то не беше изненадващо, предвид множеството кланкери и летящи лиринкси, да не говорим за сражението между златогребенестия мистик и Джал-Ниш. Положението на полето щеше да забави и напредъка на Троиств. Поне лиринксите бяха изгубили въздушното си превъзходство.

Върху тревиста могила се бяха струпали множество войници. По-малки групи се бяха скупчили под и над тях. Редици кланкери защитаваха струпването. Машините наброяваха стотици, но в сравнение с вчерашната армия гледката бе жалка.

Поне за момента враговете се бяха оттеглили. Бяха се събрали под дърветата на най-близкия поток и наблюдаваха.

Ниш насочи машината си към флага на Ксабиер.

— Сторих всичко, което можах — заяви механикът, докато скачаше долу. — Изпратих около четири хиляди и няколкостотин кланкера.

— А аз събрах още шест хиляди — рече Ксабиер. — Но това не е и четвърт от онези, които бяха живи снощи.

— Има хиляди непокътнати кланкери, останали без оператор — каза Ниш. — Видях и много войници по-надолу в долината, край втория поток. Но бяха прекалено далече, за да ги извикам. В средната част не са останали оцелели. Има ранени, но те... — Пред него отново изникнаха очите на умиращия войник. — Те умират под слънцето. Трябваше да подмина толкова много хора...

— Отвратително е. Но какво бихме могли да сторим? Ако останем, за да им помогнем, ще умрат други.

— И всичко това заради глупостта на баща ми! Как бих могъл да изкупя това?

Изминалата нощ и последвалата утрин бяха променили Ниш завинаги — той чувстваше нужда да поправи не само своите собствени грешки, а и престъпленията на баща си.

— Ти вече започна — рече Ксабиер. — С това, което стори снощи и днес.

— Каквото и да сторя, няма да е достатъчно. Не мога да съживя мъртвите.

— Не се нагърбвай с повече, отколкото ти е отредено. Баща ти сам е отговорен за тази недомислица. — Ксабиер замълча. Изглеждаше притеснен. — Сега не знам какво да правя. Ти какво мислиш, Крил-Ниш?

Защо питаш мен? Ти си войникът. Но пък и Ксабиер не бе заставал начело на подобна сила.

— Копията ни са малко — поде Ниш, — затова бих изпратил няколко машини да обхождат бойното поле, за да съберат изстреляните. А после бих поел към изхода на долината, колкото се може по-бързо. Враговете понесоха ужасни жертви, по-сериозни от очакваното, и това може да се е отразило на духа им.

— Не изглежда така.

— Дори и да не е, на светло ние имаме поне малко предимство. Но ако не сме напуснали долината до здрач, никога няма да я напуснем. Следващото утро няма да завари нито един жив човек.

— Аз също планирах това — рече Ксабиер. — А и армията на Троиств скоро трябва да пристигне.

Той изпрати кланкери, сетне събра сержантите си, за да им предаде нареждания. Сигналистите се заеха да препредават заповедите.

— Да се надяваме, че ще пристигне — промърмори Крил-Ниш.

Машините се върнаха, донесените копия бяха разпределени и армията пое на път.

Скоро слънцето бе затъмнено от мрачни облаци, долитащи от Туркадско море. Едри капки започнаха да трополят по корпуса на кланкера. Ниш навъсено обърса лице. Дъждът щеше да им попречи и да помогне на врага.

Започнаха да се разразяват сражения. Войската бързо се разцепи на отделни групи. Предводителите гинеха като мухи. Ниш нямаше представа какво се случва, затова нареди на оператора да се изкатери върху една невисока могила. Войниците се бяха разпръснали широко, никой не изглеждаше да ги предвожда. Механикът започна да обхожда

редиците с кланкера, издавайки безполезни заповеди. Не успя да открие Ксабиер, изглежда приятелят му бе погинал.

Крил-Ниш почувства зараждаща се паника. Очертаваше се ново клане, в края на което нямаше да е останал и един оцелял войник. Той трябваше да направи нещо, макар вече да му се струваше, че няма надежда. Налагаше се сам да събере войниците и да ги поведе към изхода.

— Насочи се към предната линия — нареди той.

Битката кипеше. Само за няколко минути Ниш изхаби всичките си копия. Той отмести копиемета и се настани зад катапулта, зареди го и го насочи към отпавили се насреща му лиринкси.

Крил-Ниш дръпна лоста. Проводниците се скъсаха, разклащайки машината. Зареденият снаряд се търколи встрани.

— Какво беше това? — извика операторът и страхливо извърна глава. Неговият трънен венец (лента от жици, сред която проблясваха кристали) висеше накриво.

— Катапултът се счупи. Продължавай.

Ниш не виждаше кланкерите, носещи резервни копия, а не искаше да се връща, за да не изостави бойците си. Тъй като неговата машина бе увредена и се движеше съвсем бавно, механикът слезе и я отпрати назад да събира копия, а той изтегли меча си и пое напред. Само в рамките на тази сутрин бе научил повече за фехтовалното изкуство, отколкото през всички години нахъсани тренировки във фабриката. Всяко негово мускулче пулсираше, цялото тяло го болеше, но по това време Крил-Ниш бе привикнал към това състояние.

Той започна да си проправя път с бой, събирайки пръснатите войници около себе си. Не спираше да се моли, че от върха на хребета ще види армията на Троица да се простира насреща му. До този момент пред себе си виждаше единствено лиринкси. Макар че ефектите от скалоформирането все още личаха, враговете печелеха единоборствата угнетително често.

Най-сетне, следван от дузина войници, Ниш достигна входа на долината. Останалите оцелели ги следваха, предвождани от сержантите си. Тук долината бе широка само няколко стотин крачи, а склоновете се притискаха близо един срещу друг. Скалиста рампа заемаше средата, над която реката ревеше в поредица каскади. Имаше място за кланкерите и войниците, но теренът улесняваше блокирането

на пътя. Човешката армия разполагаше с предимството на терена, макар че няколко лиринкса се бяха покатерили на скалите — удобно място за обстрел.

За около един хвърлей склонът се спускаше рязко, а после се изравняваше. Едновременно с това долината отново придобиваше широчина. Гънките на терена предоставяха отлични места за засада. В далечината личеше Туркадско море, почти в най-тесната си точка, преди да продължи към Карама Малама, хладното Мъгливо море.

Ниш плъзна поглед из ширещата се насреща му земя, очаквайки да види тринадесетте хиляди войници и деветстотинте кланкера.

Вместо това видя хиляди лиринкси, препречили пътя им.

ШЕСТ

Тиан си помисли, че нощното посещение на Минис е целяло сдобиването с прошка. Младият аахим искаше да угоди на всички и да им се харесва. И подскачаше всеки път, когато чуеше гласа на приемния си баща.

Тя не спираше да обхожда стаята си, стъпвайки тихо, за да остане нечута. Краката ѝ бяха укрепнали достатъчно за евентуално бягство. Но последното още не бе осмислено. Всички аахими я наблюдаваха изкъсо. Тицеа и семейството ѝ влагаха особена старателност, защото бягството на занаятчията би означавало сурово наказание за тях.

За да избяга, тя трябваше да се сдобие с конструкт, а това означаваше отстраняването на Витис. Дали не можеше да си послужи с клановото му вманиачаване, за да постигне това? Ако неколцина от клана Интис бяха оцелели случилото се с дверта, той щеше да зареже всичко, за да ги намери.

Планът започна да покълва. Зараждането му отне половината нощ.

Тицеа бе събудена от стонове, долитащи от стаята на Тиан. Младата аахима се промъкна вътре.

— Какво има? — тихо попита тя.

Тиан рязко се надигна в леглото, събаряйки разритани чаршафи.

— Видях ги! — рече занаятчията, загледана в безкрайността. Момичето я хвана за ръката.

— Кого си видяла, Тиан?

— Те крещяха, измъчвани — прошепна другата.

— За какво говориш?

— Те бяха изгубени по моя вина. — Сълза плъзна по бузата на Тиан. Очите ѝ се затвориха и тя се отпусна обратно на възглавницата, заспивайки.

Тицеа излезе.

— Просто е сънувала кошмар — обясни тя на майка си.

Още на два пъти аахимските пазители проверяваха гостенката си, макар самата Тиан да не помнеше нищо от тези си сънища. Но когато Тицеа дойде да я буди призори, занаятчията отказваше да се раздвижи.

Младата аахима я разтърси за рамото.

— Тиан, събуди се. Витис скоро ще дойде.

Тиан зарови лице във възглавницата и започна да вие:

— Вината е моя. Вината е моя!

Внезапно Тицеа бе грубо изблъскана встрани.

— За каква вина говориш? — процеди Витис.

Тиан простена, отметна глава. Изпод единия ѝ клепач надникна сълза. Ръката на предводителя я хвана за рамото.

— Видях ги — прошепна я. — Точно както видях Минис, когато за пръв път използвах кристала. Видях изгубения Интис...

— Видяла си клана ми! — Лицето на предводителя се изкриви от мъка. — Какво по-точно видя?

С едно движение той я сграбчи и я издигна от леглото. В този момент занаятчията едва не се издаде, защото нощницата ѝ се разгърна. Все пак тя успя да задържи преструвката си.

— Те зовяха помощ. — Тиан сомнамбулски разтвори очи и рязко се огледа. Гласът ѝ придоби пронизителност. — Видях ги да стоят край повреден конструкт.

— Лорд Витис — рече влязлата Зеа. — Това не е подобаващо.

Предводителят остави Тиан обратно.

— Къде си ги видяла, Тиан?

— Имаше мъж, който приличаше на теб — започна да импровизира тя. Снощи, след като бе изготвила плана си, Тиан бе сънувала кристални сънища. Не ѝ бе трудно да вплете видение с измислица, дори и за самата нея бе нелеко да ги отличи.

— На мен?

— Не толкова висок, по-млад. В косата му нямаше сиво, но в лицето приличаше на теб.

— Това е бил братовчед ми Нитис! Видя ли и други аахими?

Отчаянието в очите му едва не я покърти. Как можеше тя да заражда у него подобни фалшиви надежди? Витис я бе използвал, но това не ѝ даваше правото за подобна измама.

Но ако не го стореше, тя бе обречена.

— Да — промълви тя. — Но не толкова ясно. Три деца... не, четири. И две млади жени, високи и тъмнокоси. А може би бяха три? Спомням си смътно.

Тиан си послужи с най-беглите и обичайни аахимски щрихи. Надеждата на Витис сама щеше да внесе детайлите.

— Сигурно са били Гиа и Миен — едва доловимо каза Витис. — Това ли е всичко? Само тях си видяла?

Тя извъртя очи, сякаш някъде в невидим свят можеше да види съня си.

— В далечината видях и други конструкти. Някои бяха повредени, други бяха цели. Може да е имало и други аахими, не си спомням.

— А мястото? — Предводителят посегна, за да я разтърси, но премисли и отпусна ръка.

Образ от съня ѝ изникна.

— Не беше място, което бях виждала преди.

— По-точно? — процеди той.

Тиан не бе обмисляла такива подробности в плана си, но образът — от спомен, а може би от сън — сам изникна в паметта ѝ.

— Цялата земя бе бяла. Бяла като сняг, макар да не мисля, че беше сняг.

— Лед? — подкани Витис.

— Може и да е било лед... Нямаше дървета и животни. Небето беше много мрачно, почти тъмнолилаво.

— Тъмнолилаво небе? Има такива места сред празнотата. Но тя е безкрайна. — Витис размърда дългите си пръсти и се обърна към Тицеа, която стоеше на прага зад майка си. — Върви да повикаш Юриен. Доведи и картографа Ларниз.

Тицеа погледна към майка си, която кимна. Младата аахима забързано се отдалечи.

— Какво друго? — каза Витис. — Ти не ми каза почти нищо.

Тиан не искаше да си измисля друго, лесно би могла да изрече някакво противоречие. Тя не помнеше много от времето, когато се бе отворила дверта, но и до днес ясно си спомняше усещанията: виковете, мъчението, загубата. Не, имаше и друго, точно преди Витис да поеме контрол. В паниката си кланът му не се бе вслушал в думите на предводителя си и бе избързал. Множество конструкти се бяха

отправили към дверта. Тя много добре си спомняше, че гладката им метална повърхност се бе отличава със синкав оттенък. Но сред пристигналите конструктори такива нямаше, всички бяха черни.

Тиан се поколеба. Ако не беше права, с това щеше да срина всичко, което бе постигнала досега. С леко потръпване занаятчията отвори очи и се вгледа в лицето на Витис.

— Какво си спомни?

— Конструкторите бяха различни от тукашните. Имаха синкав цвят.

Кафявите му очи светнаха.

— Сигурна ли си? Само клан Интис притежава тайната за изработката на синия метал.

— Всички те бяха сини. Друго не си спомням. — Тя отново затвори очи, привидно изтощена от сънища, които не са ѝ донесли отмора.

Тицеа дотича.

— Картографът ще пристигне всеки момент, лорде.

— А Юриен? Нужен ми е съветът ѝ.

— Тя се е отправила към лагера край Госпет.

Витис се навъси.

— Не знаех нищо за това. Кога е тръгнала?

— През нощта. Възнамерява да вземе конструктор от Госпет, за да пресрещне завръщащите се от Тиртракс. Доколкото разбрах, пристигнали са вести, че те вече са на път.

Тиан се вцепени под завивките. Оставаше ѝ единствено да се надява, че посятата от нея надежда ще покълне преди завръщането на старицата.

— Но защо е скрила това от мен? — неспокойно рече предводителят. — Колко далече са?

— Близко до място на име Салудит, югоизточно от нас — отвърна Тицеа. — Може би два дни бърз път.

— Какво желаете от мен, лорд Витис?

Новоизникналият бе едър аахим с плешива глава и къса, но гъста черна брада.

— Занаятчията е получила видение — поне се надявам, че е видение, а не халюцинация — за изгубения Първи клан. Видяла е

аахими в сини конструкти, в пуста бяла земя с лилаво небе. И белотата не е сняг, може би лед. Това ли е всичко, което си видяла, Тиан?

— Да — тихо отвърна тя.

— Кое може да е това място, картографе?

— Ако не беше небето, бих посочил някое от закътаните тукашни места, на Сантенар, в южния или северния полюс. Но с лилаво небе? Може би това е била самата празнота?

— Не те повиках, за да ми задаваш въпроси — заплашително рече Витис.

— Никой от нас не е пътувал в празнотата, лорде.

— Направи справка с архивите!

— Подобно нещо би могло да бъде открито единствено сред древните записи. Ние не разполагаме с тях.

— И защо?

— Трябваше да изоставим библиотеките си на Аахан. Сред изгубеното знание се намира и по-голямата част от онова, което предците ни са научили за празнотата.

— И не можеш да ми кажеш кое е това място? — изфуча предводителят, изнервен.

— Конструктът ми прелива от карти, но сред тях няма такива на празнината.

— Ами ако се бяхме озовали там?

— Тогава щяхме да умрем, със или без карти. Възможно е друг да разполага с информацията, която търсите, но не и аз.

— А знаеш ли как бихме могли да открием изгубени там аахими?

— Аз не съм мистик, лорд Витис.

— Свободен си. Ще потърся Юриен. Ако някой може да ги открие, то това е тя. — Той се отправи към изхода.

Ларниз го последва, подвиквайки:

— Лорд Витис?

— Какво има? Не мога да чакам.

— Може да научим повече, ако претърсим съзнанието на занаятчията.

Витис спря.

— Прав си. Не бива да залагам само на един подход. Щом се върна, ще опитаме сънеприлагане. Сега върви и ми доведи Минис. Ще я поверя на него. Нямам доверие на онези от предателския клан

Елинон, ако не съм тук, за да ги наглеждам. Тиан трябва да приключи преместването на конструктите. Когато свърши с това — той многозначително погледна Ларниз, — ще видим.

Не след дълго Минис се появи и формално прие опеката над Тиан. Сетне пристъпиха към познатата работа. И днес преместването вървеше бавно. В средата на следобеда занаятчията не можеше да продължи. Тя бе изкарала само два тура, а оставаха още осемдесет и девет конструкта. Още един спечелен ден, но краят му щеше да донесе завръщането на Витис и Юриен.

През целия ден Минис бе стоял в бойната кула заедно с друг аахим. Тиан не бе получила възможност да разговаря с него насаме, още по-малко да приведе следващата фаза от плана си в действие. Тя трябваше да се сдобие със съдействието на младежа. Нямаше друг начин.

По време на обратния път Минис слезе до нея, но запази мълчание. Явно Витис го бе предупредил строго.

— Какво означава сънеприлагане? — попита Тиан, докато приближаваха лагера, сведен до няколко стотици палатки. Тук бяха останали само аахимите от клан Елинон, Минис и неколцина от Витисовите телохранители. В далечината се издигаше павилион — паметникът, издигнат в почит на аахимските погинали.

— Форма на разчитане на истината, в която знания или тайни, скрити дълбоко в подсъзнанието, биват извлечени на повърхността...

— И болезнено ли е? — попита тя. Можеше да си представи какво би било Витис да се зарови в ума ѝ. Дори и без лъжите, които бе изрекла досега...

— Не физически. — Минис замлъкна и се загледа встрани.

— Но? — настояваше младата жена.

— То разкрива всичко, включително и онова, което е било забравено за добро. Нищо не остава скрито. Сънеприлагането крие потенциал за особена травматичност, защото може да разкрие истини, скрити от самата личност — тихо каза той. — Използва се изключително рядко, защото е също толкова мъчително и за прилагащия. И може да го докара до лудост.

— А самото умение трудно ли е?

— Само неколцина от нас притежават нужното разбиране на Изкуството. Приемният ми баща е един от тях, но той не би използвал

уменията си върху теб.

Тя си отдъхна.

— Защо?

— Той отчаяно иска да узнае съдбата на клана ни. Затова процедурата би била особено мъчителна за него. Предполагам, че Юриен ще го направи, когато се върне утре, но това да не те успокоява. Тя е безкомпромисна.

Тиан притисна слепоочията си, които все още пулсираха от напрежение. Още една причина да продължи с плана си на всяка цена. Несъмнено Минис щеше да я посети и тази нощ.

Аахимът я повдигна от креслото и се огледа за пазача, но той вече си бе отишъл. Минис скочи на земята, протегна ръце и помогна на Тиан да слезе, след което я понесе към палатката на Тицеа. Занаятчията трябваше да му попречи, така нямаше да успее да продължи със замисъла си. Нужно ѝ беше да остане насаме с него.

Докато минаваха покрай голямата шатра, която Минис споделяше с приемния си баща, Тиан се задави и се отпусна в ръцете му.

— Минис, вие ми се свят.

— Почти стигнахме.

— Може ли да получа малко вода? — дрезгаво попита тя и го подръпна за ръкава. Аахимът я отнесе в палатката си и я остави да седне в кръгъл стол досами прага.

— Ще извикам целителя...

— Няма нужда — бързо каза тя. — Заради амплимета е. Случва се всяка нощ.

Минис се навъси.

— Друг път не съм те виждал в подобно състояние.

— Обикновено ми се случва известно време след като приключа.

Той ѝ донесе чаша вода. Тиан я изпи и отпусна глава върху облегалката на стола.

— Очите ме болят от светлината. Трябва да полегна на тъмно за няколко минути.

Минис отново изглеждаше смутен.

— Бих могъл да те отнеса в стаята си.

— Да, моля.

Аахимът отново я взе на ръце, видимо разкъсван между притеснение и копнеж. Тиан отпусна ръка около врата му. Беше ѝ неприятно да го използва, но не разполагаше с алтернатива.

Минис я положи върху леглото. Погледът в очите му я изгаряше. Занаятчията се извърна — бе прекалено изтощена. Работата я бе изцедила. Сънят и придружаващите го кристални сънища бяха единственият лек, но сега не беше времето за тях.

Стаята бе семпла. Тя представляваше ограден участък от палатката, макар платнището да бе общито по подобие на гоблен. Украшенията се изчерпваха със скъп килим и два резбовани дървени сандъка. И двата бяха отворени — по-големият съдържаше дрехи и дребни лични вещи. В другия личаха няколко книги с гравирани подвързии, кристално кълбо и няколко непознати уреда. На стола край леглото също бе оставена отворена книга. Красивото ѝ оформление бе всичко, което Тиан можа да разбере — тя не познаваше аахимската писменост. В какво ли огромно и скъпо имение бе отраснал Минис...

Прободе я неочаквана мъка за изгубената цивилизация на превъзхождащо изкуство и умение, погълната от вулканичния бяс на Аахан...

Когато се събуди, навън вече се бе стъмнило. Все пак, противно на замисъла си, неусетно бе заспала. Поне главоболието ѝ си беше отишло.

Не биваше да губи повече време.

Тя се огледа. Минис седеше край сгъваема маса и пишеше. Свещ хвърляше кръг жълтеникава светлина пред него. Аахимът изглеждаше подмладен в безгрижието си. Сърцето ѝ трепна, но Тиан му наложи да замълчи.

— Минис?

Той се отзова веднага.

— Благодаря ти. Вече съм по-добре.

Младежът се усмихна, но усмивката му помръкна веднага. Изглежда той си бе представил нещо, на което нямаше право.

— Ще те отведа у дома.

— Преди това би ли ми дал нещо за ядене? Умирам от глад.

— Разбира се. Точно се канех да вечерям.

Той ѝ донесе поднос, върху който се поклащаше кръгъл къс от познатата ѝ люта наденица, а също и парчета сирене, хляб, Мариновани

зеленчуци и вино. Всичко бе много вкусно, но Тиан не хапна почти нищо. Никога до този момент не се бе чувствала толкова неспокойна, дори и в деня, когато аахимите бяха прекосили дверта и тя за пръв път бе видяла Минис от плът и кръв. Тази сцена на домашен уют можеше да е истинска. Занаятчията с шок осъзна, че част от нея все още копнее за това.

Посрамена от непостоянството си, тя си припомни безсмислената смърт на малката Хани. Припомни си смазаната ѝ гръд и увисналите безжизнено крайници. Тиан потърка ухабената кожена гривна, с която не се бе разделяла. Рожденият ден, на който Хани ѝ я бе връчила като подарък, изглеждаше толкова отдавна.

Още от самото начало ти си бил част от заговора, Минис. Ако не, не си имал смелостта да откажеш, когато най-сетне си разбрал замисъла на предводителите. И в двата случая ти си ме предал.

Тя не бе сигурна точно по какъв начин да пристъпи към следващата фаза от плана си. По природа Тиан не беше нито студена, нито пресметлива, а успехът зависеше от прилагането на тези качества. Занаятчията повдигна очи. Минис не откъсваше поглед от нея, което я накара да потръпне.

Младата жена наля малко вино в чашата си, напълни неговата и отпи, повдигнала бокала си с две ръце. Виното бе превъзходно и се плъзгаше по гърлото с лекота, но тя не биваше да се напива. Това би се оказало фатално.

Времето минаваше. Тя отново доля на Минис — трета чаша. Достатъчно, за да отслаби задръжките му.

Големите очи на аахима бяха влажни.

— Тиан, толкова съжалявам. Аз бях непростимо глупав.

— Да, такъв беше!

— Но ти не знаеш какъв бе животът ми. И двамата ми родители бяха убити, докато бях на пет.

Това оправдание ли беше?

— Как се случи?

— Вулкан заплашваше да залее лозите ни. Двамата отишли да го изучават, а той избухнал неочаквано. Лавата унищожила телата им.

Тя потръпна.

— Ужасна смърт.

— В онзи ден изгубих всичко — огорчено каза той. — Витис ме взе под опеката си, макар че той мразеше родителите ми и техните ценности. Той е от старите аахими: арогантни и студени. Мразеше всичко, което те харесваха. Подиграваше се на всичко, което те ценяха. Всичко, в което те вярваха, Витис отхвърляше като лъжи, шарлатанство и глупости.

— Ами предсказанията ти?

— Особено тях! При всяка проява на таланта ми той ми се подиграваше и ми казваше, че съм недостоеен и женствен. Най-лошото е, че макар Витис да се присмива на предсказанията ми, в суеверието си той е склонен да ги приема. Той иска да повярва, но не може, защото не вярва в мен. Това ме убива, Тиан.

Минис сведе глава, но не и преди издайнически сълзи да блеснат върху миглите му.

— Затова ли толкова се стараеш да му угодиш? — попита тя.

Изглежда въпросът го изненада.

— Той е мой приемен баща, Тиан. Той е единственият ми роднина, а аз съм всичко, което му е останало. Двамата сме обвързани.

— И когато те е помолил да използваш емпатичния си талант, за да изпратиш съобщение отвъд празнотата, ти си се съгласил.

— Старият ни свят бе обречен. Гордеех се, че съм бил избран за толкова важна задача.

— Как се свърза с мен? — Тя протегна ръка, надявайки се да чуе, че Минис е бил привлечен точно към нея. — Човек като мен ли търсеше?

— Всеки би могъл да се отзове. — Аахимът все още се взираше в масата.

Наранена, Тиан рязко отдръпна ръка. Той дори не забеляза.

— Отправяхме призив към всеки, който притежава способността да чуе.

— Значи не си бил единственият зоващ?

— Мнозина аахими с подобни таланти вършеха същото. Аз отправях зов в продължение на четири години, малко повече от две ваши. Други бяха започнали много преди мен. — Той я погледна в очите. — Но аз бях единственият, получил отговор. Аз видях теб.

Това ѝ достави удоволствие, макар да не заличаваше напълно предишната обида.

— Как точно зовеше? С помощта на кристал, като моя амплимет?

— По съвсем различен начин. — Минис стисна устни. — Това не мога да ти кажа.

— А ти ме накара да ти разкажа всичко за работата и талантите си, а също и за начина, по който си служим с кристали — студено каза Тиан. — Ти не само ме използва, ти поиска всичко, без да дадеш нищо в замяна.

— Опитвах се да спася народа си. — Той отново бе свел очи. — Ти не би ли сторила същото на мое място? Освен това тогава не те познавах.

— Ти ми се обясни в любов.

След кратка пауза той отвърна:

— Трябваше да узнаем как работи талантът ти. И да научим повече за амплимета. Как иначе бихме могли да ти обясним онова, което трябваше да знаеш?

— По резултата личи, че не сте ми обяснили особено добре.

— Може би ти не си ни казала всичко, което е трябвало да ни кажеш.

Той отново прехвърляше вината върху нея!

— Защо ми е да казвам каквото и да било на враговете си — остро каза тя. Отмората от съня започваше да избледнява, а с този разговор нямаше да постигне нищо. Трябваше да поеме инициативата. — Ти заяви, че ме обичаш, а си излъгал. Те са те напътствали какво да ми кажеш.

— Не! — извика той. — Това не е вярно.

Тиан трепереше от ярост.

— Не можеш да ме излъжеш, Минис. Отлично си спомням разговорите ни. Когато бях пленена в онзи лед, Триор се опита да ме накара да си послужа с геомантия. Още тогава усетих, че тя крие нещо от мен. Тя те придърпа и те напъти какво да кажеш. Ти се възпротиви, а Луксор изглеждаше поразен, но Триор настоя. Накрая ти отстъпи и се върна да ми кажеш, че ме обичаш. Това бе първото ти предателство, Минис.

— Щом разбра, че изпитвам чувства към теб, Триор цинично ме използва. А аз, глупачката, ти повярвах. Бях готова на всичко, за да помогна на любимия си. Но чувствата ми не значеха нищо. Щяхте да

ме захвърлите в мига, в който опасността беше отминала. Моят живот значеше толкова за вас, колкото този на малката Хани. Вие с готовност бихте пожертвали хиляда жени като мен, за да постигнете исканото.

— Ти си жестока, Тиан. — Лицето на Минис бе посивяло около устните. — Смъртта на детето бе инцидент, за който аз искрено съжалявам. Но не мога да го съживя. Наистина те обичах и все още те обичам.

Тиан го погледна в очите.

— Утре ще получиш възможността да го докажеш.

— Ще ти го докажа още сега. Носиш ли пръстена, който бе изработила за мен?

Пръстенът, който тя грижовно бе изработила със собствените си ръце, използвайки благородните метали, завещани ѝ от умиращия Джоейн.

— Пръстенът, който ти отхвърли? Да, у мен е.

Той висеше на кожена връв около врата ѝ. Тиан го извади над дрехата си.

— Дай ми го.

След миг колебание тя развърза възела и му подаде пръстена. Очите им се срещнаха. Минис задържа пръстена между двете си ръце и бавно си пое дъх.

— Тиан, заклевам се в този пръстен, най-святото нещо за мен, че ще сторя всичко по силите си, за да те спася.

— Утре!

— Утре — повтори той.

Нея ли се опитваше да убеди Минис, или себе си? Тя протегна ръка и пръстенът бе положен върху дланта ѝ. Занаятчицата отново го наниза на връвта, завърза я и извади амплимета. Аахимът скочи уплашено, но преди да е успял да я спре, Тиан вече бе изрекла думите:

— А аз се заклевам в този амплимет, че ако отново ме предадеш, ще съжаляваш до края на дните си.

Минис се бе вцепенил. По погледа му тя разбра, че постъпката ѝ е била грешна, но вече нямаше връщане назад.

— Никога не се кълни в амплимет — прошепна той.

— Късно е. Вече го направих.

— Да, вече е късно.

СЕДЕМ

Нищожната армия на Ниш се намираше под мястото, където двата потока се сливаха, за да оформят река около двадесет дължини широка, прекалено дълбока и бърза, за да позволи прекосяване. Към входа на долината тя се стесняваше, за да се стрелне в редица бързеи, а после, след поредица завои, се отправяше към мястото, където долината се разширяваше.

— Колко дълбока е реката? — обърна се механикът към намиращия се до него войник.

— Прекосихме я на идване — каза сержант Лемуир. — Беше тежко, на повечето места достига до гърдите. Операторите никак не останаха доволни.

— Представям си.

Кланкерите можеха да продължат да се движат дори и наполовина изпълнени с вода, стига операторът да запазеше съсредоточението си, но преживяването надали бе приятно.

От другата страна на реката също имаше пръснати групи войници. Несъмнено там трябваше да има и вражеско присъствие. Но в по-голямата си част враговете се намираха от тази страна.

— Какво ще правим, лейтенанте? — попита Лемуир. Професионален войник се допитваше до съвета му? Но пък за тях Ниш действително бе лейтенант. Около пет хиляди бойци се взираха с очакване в него. Останалите вече се събираха зад гърбовете им, ескортирани от близо осемстотин кланкера и групи ездачи. Механикът бе разпитвал за Ксабиер, но никой не знаеше какво е станало с него или с останалите офицери. Пладне минаваше, а от Троиц също нямаше и следа. Самият Крил-Ниш бе започнал да вярва, че няма да получат помощ, но нямаше намерение да сподели мислите си гласно.

Какво трябваше да направи? Едно беше да напътства няколко десетки войници, но командването на армия бе съвсем друго. Само че те очакваха от него да ги поведе, така че трябваше да изпълни очакванията им.

— Момче — обърна се Ниш към един млад сигналист, — призови сержантите при мен. Някой познава ли земята отвъд?

— Аз — обади се един парцалив младок.

— Ако успеем да пробием, какво следва?

— Пътят към морето е лесен, а после до Гнулп са не повече от два дни.

Ниш се покатери на склона, за да огледа долината по-добре. Лемуир го последва.

— Какво смяташ, сержанте?

Лемуир задъвка оцапан с кръв нокът.

— Чини ми се, че поне девет хиляди стоят на пътя ни. Повече са от нас.

— А зад тях ще има и още, укрити под склоновете и дърветата — рече Крил-Ниш. — Те могат да си позволят да чакат до здрач, но не и ние.

— Не съм чувал за успешна атака срещу превъзхождаща лиринкска част. — Войникът отдели ноктя си, задъвка го за момент, сетне го изплю върху скалата.

— Аз също — каза механикът. — Бихме могли да изчакаме. Още не е късно Троиств да се появи.

— Досега да сме го видели.

Ниш се опасяваше от същото.

— Той ще прекоси по-надолу, където кланкерите му могат да минат.

— Няма да стигне навреме. Лиринксите няма да ни чакат, сър. Те се подготвят да атакуват.

Събраните лиринкси наистина се раздвижваха, а зад тях други изникваха от дърветата.

— Атаката винаги е за предпочитане — заключи Ниш. Поне решението бе лесно. — И те ще се сражават срещу нанагорнището.

Това не бе значително предимство предвид вражеското превъзходство откъм ръст и сила, но с друго войниците на Ниш не разполагаха.

Механикът изтича при събраните сержанти и обясни плана си. Описа и начина, по който бе провеждал успешни атаки срещу тромавите лиринкси.

— Това трябва да проработи — рече той. — Ако успеят да ни задържат тук до здрач, с нас е свършено. Генерал Троиств не може да удържи срещу такава сила. Заради слабото поле е възможно

кланкерите му да не са в състояние да се движат по наклон. Но нашите машини се движат по нанадолнище. Трябва да нападнем сега, уверени в победата. Иначе сме обречени. Можем да победим!

— Как? — осведоми се сержант с гъста брада и два лиринкски скалпа, капещи от раменете му: зелен и червен гребен. — Сред хората ми няма страхливци, но в този ден нямаме никакви основания за надежда.

— Разказах ви как се сражавах с тях. Аз не съм обучен войник, а само с меч убих шестима лиринкси.

— Това не ни помага особено — изръмжа сержантът.

— Лиринксите не обичат да се сражават през деня, така че това е най-добрият ни шанс.

— Отново ще вали — изтъкна брадатият, изпъвайки пръст към небето.

— По-надолу е слънчево. Облакът се разкъсва, а заради инерцията кланкерите ни ще останат незасегнати от слабото поле...

Сержантът поклати глава.

— За надвиването на толкова ожесточен противник ще се нуждаем от съвсем нов боен план. И страшно много късмет.

— Враговете имат и друга слабост — продължи Ниш, импровизиращ отчаяно. — Те изгубиха двойно повече бойци от очакваното, така че духът им трябва да е засегнат. Освен това не са свикнали да губят и са склонни да се паникьосват, ако предимството не се окаже на тяхна страна. Да оформим клин от кланкери, кавалерия и най-силните си бойци и да ги нападнем.

— Подобно нещо никога не е било опитвано — възрази сержантът. — Освен това долу е прекалено тясно, за да маневрират машините ни. Би било самоубийство.

— Значи ще стоим тук и няма да правим нищо.

— Вижте, сър, нужен ни е истински план. Не мога да въодушевя хората си, ако самият аз не вярвам в замисъла.

Ниш бе споходен от друга идея.

— Лиринксите не обичат да прекъсват атака, когато печелят. Какво би станало, ако ги нападнем с една трета от армията си, а после се обърнем в мнимо бягство? Ако те ни последват, нанасяме им жесток удар с цялата си войска.

— Това не е кой знае какъв план — каза сержантът, потривайки брадата си.

— Още не съм приключил. В контраатаката си ще насочим петстотин кланкера с все сила към средата на редиците им, сетне ще нападнем във всички посоки, изблъсквайки някои от тях към склоновете, а другите в реката. В дълбокото лиринксите ще се паникьосат и ще бъдат отнесени от течението. Тази паника ще се разпростре сред останалите. Щом предните им редици се обърнат, за да се защитават, остатъкът от силите ни ще ги притисне от другата страна. Ако окажем достатъчен натиск, може да си пробием път.

За момент сержантът го гледаше мълчаливо.

— Баща ви обичаше безумните планове, но него никога не съм го виждал на предните линии. Той винаги полага добри грижи за живота си.

— Баща ми е мъртъв, изяден от врага. Аз не съм безумен, сержанте. Всъщност съм ужасен, но ще стоя най-отпред, за да ни поведе — към победа или към смърт.

Изглежда сержантът преценяваше Ниш. Останалите сержанти и войниците затаиха дъх. Мъжът със скалповете еполети се обърна към Лемуир и го попита нещо, което механикът не чу. Сетне отново се обърна към Крил-Ниш. Предишният му поглед бе преценявал вида на механика, а настоящият отмерваше репутацията и делата му. Цялата армия знаеше какво бе сторил Ниш по време на битката.

Накрая сержантът се ухили и протегна ръка.

— Ще го направим, сър. Смърт или слава!

Цялата войска си отдъхна, когато Ниш стисна мазолестата длан.

— Тогава да се захващаме — обърна се механикът към бойците си. — Ще образуваме преден отряд, съдържащ една трета от силите ни. Не най-добрите бойци, а най-бързите и хитроумните, защото трябва да се престорят убедително. Те ще нападнат, подкрепяни от сто и петдесет кланкера, които ще се придвижват съвсем бавно, създавайки впечатлението за недостиг на енергия. Останалата част от армията ще се задържи с неспокоен и уплашен вид.

— Няма да ни е нужно да се преструваме — сухо отбеляза Лемуир.

— Когато отрядът почти е достигнал вражеските сили, кланкерите ще спрат в престорено изчерпване. Стрелците ще изкрещят

уплашено. Войниците ще се сражават още минута, сетне всички ще се обърнат и ще побегнат хаотично.

— Надявам се, че лиринксите ще ги последват. Ако действително стане така, ние ще се нахвърлим върху тях с остатъка от кланкерите и най-опитните си бойци. А мнимите бегълци отново ще се построят и хвърлят в атака. Нека сержантите, които ще сформират предния отряд, да подготвят войниците си.

Неколцина от въпросните се затичаха.

— Ти — обърна се Ниш към дългунест и дългокрак вестоносец, яхнал дорест кон — върви при кланкерите. Нека операторите и бойците им да се държат сепнато, но ако ходът ни успее, да оформят клин зад моята машина. Ще се врежем в лиринкските редици с почти всички кланкери и половината си бойци. Сержанти, поставете най-добрите си хора по фланговете, останалите да стоят назад. — След като даде подробни нареждания, механикът заключи: — Ако пробием, отправяме се към реката и прекосяваме край завоите. Пригответе се.

Оставащите сержанти и сигналисти се отдалечиха. Подлъгващата част бързо се сформира. Войниците бяха не само дисциплинирани, но и сносни актьори — изглеждаха готови да се разбунтуват. В известна степен преиграваха, само че от разстояние лиринксите нямаше да успеят да различат това.

Той отново се опита да прецени бройката на враговете. Нищо чудно тя вече да надхвърляше десет хиляди. В по-ранните сблъсъци Ниш бе изгубил около хиляда бойци, така че бройката на хората му достигаше по-малко от девет хиляди. Подкрепяха ги и деветстотин кланкера. Нищожна сила.

Замисълът на Ниш зависеше от силата на полето — или по-скоро слабостта му. Летенето поглъщаше много енергия. Ако той успееше да преведе войниците си отвъд реката, щеше да се сдобие със сериозно предимство, защото лиринксите се страхуваха от водата. Но ако излъчването бе достатъчно силно, създанията просто щяха да прелетят на другия бряг и да подновят атаките си. Тогава с войската му щеше да бъде свършено.

— Готови са, сър — каза изникнал до него сигналист.

— Напред! — нареди Ниш.

Заделеният отряд се хвърли напред. Механикът затаи дъх, защото враговете изцяло запълваха прохода и бяха толкова

многобройни, че съществуваше опасност да унищожат бойците му. Дъжд от болтове и копия се изсипа върху лиринксите, но не огъна редиците им. Когато войниците на Ниш се приближиха, насреща им полетяха част от хвърлените копия. Много от бойците погинаха — повече от уцелените лиринкси.

— Поемайте назад — простена той, осъзнавайки на какъв риск е изложил хората си. Те продължиха.

Тогава кланкерите спряха. Стрелците се развикаха уплашено. Операторите тронаво обърнаха машините си. Войниците започнаха да крещат, захвърлиха оръжията си и побягнаха. Ниш впиваше нокти до кръв в дланите си. Всичко беше толкова убедително.

Дали замисълът му щеше да успее? Всичко зависеше от реакцията на лиринксите. В началото изглеждаше, че те няма да реагират, сетне като един се хвърлиха след бягащите. Лиринксите бяха по-бързи от хората. Клането бе покъртително, а Ниш не можеше да стори нищо, за да спаси избиваните — те се бяха пожертвали, за да спасят останалите.

Войниците се пръснаха, кланкерите също, почернели от вкопчили се в тях бойци.

— Заповеди, сър? — напрегнато попита сигналистът.

— Още не. — Лиринксите трябваше да се приближат още малко. Чакането бе съкрушително, гледката бе ужасна. Най-сетне враговете се отдръпнаха от теснината. — Напред! — изрева Ниш, размаха меча си и дотича до един от кланкерите. Там той се настани в седалката пред стрелеца. Машините се раздвижиха, войниците също. — Това ли е най-голямата скорост, която можем да развием? — провикна се той към оператора.

— По нанадолнището ще ускорим — отвърна запитаният, — но полето е слабо и намалява непрекъснато. — Зъбите му тракаха. Ако изгубеше излъчването, щеше да изгуби и машината си.

В устрема си те бързо се приближаваха към врага. Стрелецът задейства катапулта, снарядът прелетя над главата на Ниш... и се започна. Останалите кланкери изсипваха копия и камъни. Сред лиринкските редици се образуваха празнини. Катапултните механизми тракаха ожесточено. Залитащият Ниш подаде на стрелеца друг снаряд. Искаше му се да използва копиимета, но кланкерът бе от старите

модели, които не позволяваха едновременна употреба на двете си оръжия.

Когато до лиринкските редици оставаха около петдесет крачки, войниците бяха засипани от снаряди — използвани копия, едри камъни... всичко, което лиринксите бяха в състояние да докопат. Умело хвърлено копие отнесе стрелеца на кланкера вдясно от Ниш. Поне враговете не използваха катапулти — изглежда подобни оръжия не се поддаваха на скалоформиране.

За пръв път в живота си Ниш не се страхуваше за себе си. У него не бе останало място за подобни чувства, защото изпитваше единствено ужасна и мъчителна болка за избиваните си войници. Изпитваше състрадание дори към погиващите врагове. Може би досегът със сълзите бе изострил не само възприятията, но и чувствата му. Заобиколен от безсмислена жестокост, механикът се стараеше да спаси колкото се може повече от хората си.

Вече можеше да разчита лицата на враговете. И почти разбираше цветоницирането им. Те бяха неспокойни от неочакваната атака. Това беше добре!

Клинообразната формация хора и кланкери се вряза в лиринкските редици. Машината на Ниш стъпка някакъв тромав лиринкс, явно ранен. Друг скот скочи върху бойната кула, обезглавявайки стрелеца с един удар. Крил-Ниш извъртя копиемета и стреля. Силата на изстрела блъсна създанието над корпуса. Механикът избута трупа на стрелеца и скочи в лепнещата от кръв седалка, полагайки усилия да не мисли за това. Трябваше да мисли за армията.

Острието на триъгълника, няколкостотин кланкера и тройно повече хора, бе разкъсало формацията на враговете и сега бе оформило кръг от три редици машини, от който се носеше летяща смърт. След шест залпа, оставили земята осеяна с мъртви лиринкси, войниците изникнаха иззад стената от метал, за да опитат да разкъсат лиринкските редици. Ниш стреля с катапулта и с мъка понесе нов тежък снаряд. След това се прицели над главите на войниците. В тази ситуация той нямаше как да пропусне.

Оцелелите от първоначалния щурм се бяха присъединили към другарите си, бяха се въоръжили и сега нападаха отчаяно, извличайки цялото предимство на позицията си. Ниш не можеше да прецени развоя на битката. Дори от върха на кланкера можеше да види

единствено кипящо около него всеобщо сражение. И все пак натискът трябваше да оказва влияние върху лиринкските редици. От дясната му страна лиринкси бяха изблъскани в реката, където те се удавиха. Вълна от пепелив цвят плъзна по кожата на сражаващите се създания. Удавянето бе за тях ужас, който многократно надвишаваше смъртта в битка.

Крил-Ниш изстреля всичките си каменни снаряди и всички копия без едно. Почти всеки от изстрелите му бе уцелвал. Не можеше да бъде другояче, тъй като редиците около него бяха изключително гъсти.

Сред лиринкските редове изникна червено-черен проблясък, издаващ притеснение. Веднага след това той премина в камуфлажен цвят, защото предната им редица се разкъса.

Това далеч не бе краят, но представляваше първият знак, че тактиката работи. Ниш даде знак на двадесет кланкера да заемат пролуката, а останалите машини продължиха да се сражават. След още десет съкрушителни минути везните започнаха да се накланят в полза на неговата войска. Изкачващата се част вече се намираше на по-малко от сто крачки, а редиците ѝ стояха стабилно.

Ниш не спираше да преподрежда войниците си, за да подсилва изникналите слаби места и да разгръща границите на натиска. Лиринксите, които бяха започнали да се сражават на отделни групи, се разкъсаха. Двете части от войската на Ниш се сляха. Пътят към брода бе открит.

Войниците и кланкерите му се отправиха през пролуката.

— Към брода! — нареди той към втората вълна. А на оцелелите от първата атака заръча: — Оформете ариергард с кланкерите. Ще ги задържим. Стрелците да съберат копия.

Въпросните скочиха от бойните си платформи и започнаха да събират снаряди. Ниш остана на мястото си, наблюдавайки врага. Лиринксите се бяха скупчили близо до единия склон, втрещени от поражението и близо до паника. Предводителите им отчаяно се опитваха да ги организират, затова Ниш стреля към малката група офицери и с удоволствие ги видя да се пръскат. Едно нападение в гръб би намерило войниците му уязвими.

Войската се втурна през тесния проход и продължи по нанадолнището. Той даде сигнал на задните редици да оформят

защитна линия. И се постара да не мисли за ранените, чиито жални викове надвишаваха тропота на кланкерите. И този път всички, които не бяха в състояние да продължат сами, трябваше да бъдат изоставени. А те бяха стотици. По лицето на Ниш се стичаха сълзи заради мисълта, че му се налага да изостави хора, сражавали се толкова храбро. Но не можеше да стори нищо. Всеки, който останеше да помага на ранените, щеше да бъде убит.

От лявата им страна се бе събрала вражеска група, подготвяща се да атакува. Ниш се огледа. Главната част от армията му бе преполовила пътя до брода.

Към него дотича войник, залитащ под тежестта на наръча копия.

— Сметнах, че може да ви потрябват — лаконично каза той.

— Благодаря ти, войнико.

Фланговете на машините от задния отряд вече бяха заели позиция.

— Вървете! — кресна Ниш на пехотинците от ариергарда. — Изчакайте ни при брода.

Той им даде около минута да се отдалечат, обстрелвайки враговете, за да ги удържа. Сетне даде сигнал на задните машини.

Осемте метални крака на кланкера му започнаха да тъпчат земята, премазвайки камъните на прах. Машината му се понесе по стръмния склон, подхлъзвайки се по влажната глина. За момент операторът изгуби контрол, сетне овладя залитането.

Ниш забеляза, че сред тропота на краката се долавя засилваща се неравномерност.

— Какво става? — изкрещя той.

— Нямам представа! — изхленчи операторът.

ОСЕМ

Операторът бе започнал да изпада в паника заради напрежението. Налагаше се Ниш да бъде силен и непреклонен заради него и заради оцелелите.

— Без паника — нареди той и стреля с копиемета си. — Всичко ще се оправи. Генерал Троист надали е далече.

До този момент Крил-Ниш така и не бе видял лицето на оператора си. Бе зърнал само проблясъци на дълъг нос, изтъняваща на темето коса и пълна липса на брадичка. Изглежда полето се канеше да угасне. Механикът се извърна назад — лиринксите се бяха прегрупирали и приближаваха. Бързо бяха превъзмогнали страха си.

Отсрещният бряг на реката бе празен, но в далечината се виждаха групи бойци и кланкери. Измежду дърветата и от други скривалища изникваха още войници, донякъде обнадеждени. Ниш не можеше да ги вини. Поне сред тях не се виждаха лиринкси.

— Спрете — нареди той, когато кланкерите доближиха мястото на брода. Войниците още не бяха преминали. Увиснал на бойната кула, механикът направи знак на машините да се разгърнат в защитна формация. Когато печално тънките редици бяха построени, Крил-Ниш даде знак на бойците. — Тръгвайте.

Войниците, заедно с първите кланкери, се отправиха към водата. По-нагоре върху склона лиринксите се прегрупираха.

Ниш погледна единственото си оставащо копие и потръпна.

— Ехей — обърна се той към окървавения стрелец в съседния кланкер. — Останали ли са ти снаряди?

Мъжът поклати глава. Същата липса се отнасяше за стрелеца зад него, а също и за третия. Ниш сигнализира на кланкерите, вече прекосили реката, да се разгърнат и приготвят копиехвъргачки — в случай че враговете разкъсат неговата отбрана. Прекосяването на цялата армия щеше да отнеме петнадесет минути. Малкият му ариергард щеше да се нуждае от много късмет, за да оцелее толкова дълго.

Механикът скочи на земята и започна да се оглежда за снаряди. Тук камъчетата бяха прекалено малки, но по-близо до реката те

придобиваха портокалов размер. Той насъбра няколко кошници, които изсипа в кожената торба на катапулта. Останалите стрелци сториха същото. Тези снаряди бяха несигурни, но пак бяха за предпочитане пред отвратителното усещане за незащитност.

Ниш непрекъснато следеше напредъка на бойците си. Укривалите се се оказаха повече от очакваното. Около четири хиляди и петстотин бойци бяха прекосили, оставаха още толкова. А кланкерите бяха не повече от шестстотин. Механикът бе изгубил около триста машини в сражението над теснината. В навечерието на атаката войската бе разполагала с пет хиляди кланкера. Местните щяха да разполагат с изобилие от метал — ако тук въобще бяха останали местни.

Лиринксите, поне хиляда на брой, се хвърлиха в атака.

— Запазете формация, кланкери — изкрещя той, макар че надали щяха да го чуят. — Не стреляйте, докато не дам знак.

В суматохата Ниш не може да чуе дори собствения си глас. Някои от стрелците вече бяха открили огън, прахосвайки безценните си снаряди. Затова механикът скочи долу и изтича пред редицата машини, размахвайки ръце.

— Не стреляйте още! Предайте и на останалите.

Той сам обходи по-голямата част от тях, за да се убеди, че заповедта му е получена. Вече залиташе от изтощение, не бе ял нищо. Тласкаше го единствено волята му. Враговете се приближаваха бързо. Някои от тях се отправяха право към него — бяха изработили тази стратегия още в първите сблъсъци с човечеството.

Крил-Ниш посегна към меча си, но пръстите му се затвориха над празна ножница. Оръжието му бе пречило да седи зад катапулта, затова той го бе оставил горе в бойната кула.

Враговете се намираха само на сто крачки от него — по-малко от десет секунди за техния ход.

— Огън!

Стрелците запратиха залп, който разкъса вражите редици, но празнината бързо бе запълнена. Десетина лиринкса все още се отправяха към Ниш. С малко късмет стрелците щяха да изстрелят още един залп, но и това нямаше да се окаже достатъчно.

Крил-Ниш се хвърли към скобите върху страничната част на най-близкия корпус. Не успя да го достигне, защото коляното му се подви и

го повали.

Земята под него се тресеше. Тъй като не му оставаше време за нов опит, а врагът заплашваше да го издърпа и разкъса, механикът се хвърли между втория и третия чифт метални крака, счупвайки няколко от ноктите си в припряност. И почти успя.

Едно от създанията го сграбчи за крака. Ниш започна да рита, стараяйки се да освободи глезена си. Под лиринкския натиск кожата на ботуша пропука. Крил-Ниш се вкопчи в долната част на машината и дръпна с все сила, но напразно. Лиринксът бе много по-силен. Следващото дръпване изтегли механика. Това беше. Краят му бе настъпил.

Ниш се извъртя в движение, за да посрещне смъртта лице в лице. Лиринксът бе малък. Зеленият гребен оказваше женски пол.

Женските лиринкси често бяха по-едри от мъжките, което означаваше, че това създание е още младо. Но по острота на зъбите то не отстъпваше на възрастните.

Крил-Ниш започна да се мятат, докато биваше придърпван. В следващия момент женската рухна назад. От дясната страна на челото ѝ изникна червено петно. Смъртта не бе отслабила пръстите ѝ, наложи се механикът да ги отдели лично.

Глезенът му не издържа изправянето, но Ниш успя да се изтегли до бойната кула на близкия кланкер. Навсякъде около машините лежаха лиринкси. Нужен му бе миг, за да осмисли случилото се. Някои от войниците бяха прекратили прекосяването си, за да им се притекат на помощ, засипвайки враговете с унищожителен арбалетен огън.

— Благодаря ти — обърна се Ниш към едрия войник с окървавена глава, който стоеше в бойната кула и презареждаше арбалета си. — Надявам се някой ден да успея да ти върна услугата.

— Ти вече го стори — дрезгаво отвърна окървавеният. Това беше Ксабиер. — В кошницата има още един арбалет и няколко болта.

Ниш зареди оръжието, нави тетивата и стреля.

— Къде беше? Търсих те навсякъде.

— Вътре, в безсъзнание — отвърна приятелят му и наклони глава, за да покаже трите окървавени бразди, разсичащи темето му. — До края на живота си ще имам проблем с прическите.

— Как се справяме? — Ниш огледа полесражението, но очите му отказваха да се фокусират.

— Справил си се отлично, Крил-Ниш. Повечето от войниците вече се намират на другия бряг.

— Но ни остават само девет хиляди. — Мащабът на поражението остави Ниш вцепенен.

— Спасил си девет хиляди живота, Крил-Ниш. Не са много мъжете, които биха могли да кажат това. А отвъд реката има и още оцелели. Можеше да стане много по-лошо.

— За тези войници нещата определено ще се влошат, ако враговете нападнат отново, както изглежда възнамеряват. Какво ще правим? Вече не мога да мисля от умора.

— Нареди постепенно отстъпление към реката.

— Но нали ти си офицерът?

— Днес ти се справи добре, лейтенанте. — Ксабиер му отдаде чест.

Това бе нещо съвсем незначително на пръв поглед, но Ниш се почувства страшно горд. Бе се справил добре, съвсем сам. Той се изправи, опря се на корпуса и размахна знамето.

— Към реката! — извика той на оператора.

Кланкерът се обърна тремаво. Краката от едната му страна се движеха по-бързо. Този бе от съвременните модели, които позволяваха едновременно употреба на различните оръжия. Ксабиер завъртя катапулта право назад, зареди, прицели се и стреля. А Ниш приготви последното копие.

В началото изглеждаше, че ще успеят. Ала лиринксите започнаха да се приближават, обсипвайки ги с всякакви подръчни материали — камъни, клони, мъртви тела. Парче ствол просвистя във въздуха, летейки право към Ниш. Той се приведе, а импровизираният снаряд прелетя над главата му и се вряза в катапулта.

— Ксабиер? — извика механикът.

Не последва отговор. Приятелят му бе останал някъде под отломките.

Лиринкс скочи върху гърба на кланкера. Крил-Ниш повдигна арбалета, залитна, когато машината слезе в хлътнатина, сетне изпълзя отново и стреля. В този момент кланкерът се разклати и изстрелът на механика пропусна.

Отстъпвайки назад, Ниш трескаво започна да подготвя оръжието за нов изстрел, усещайки, че няма да успее навреме. Лиринксът се

хвърли насреща му. Младежът понечи да заобиколи отломките на катапулта, но нямаше място.

Точно под него се разнесе пукот. Лиринксът рухна мъртъв, прободен в гърлото от арбалетен болт. Стрелял изпод строшения катапулт, Ксабиер отново бе спасил живота му.

Ниш му помогна да изпълзи, сетне двамата блъснаха все още потръпващия труп. Половината машини от ариергарда бяха прекосили. Кланкерът на Ниш също се отправяше натам, но нямаше да успее. Поне сто лиринкса притичваха успоредно на реката, за да пресекат пътя им.

Механикът зареди арбалета си с предпоследния болт и зачака. Бе решен да оползотвори последните си изстрели. Той застана рамо до рамо с приятеля си — по-скоро глава до рамо, но сега Ниш се чувстваше равен с него.

Враговете се приближаваха бързо. Хлар си избра цел, стреля, опипом взе последния болт и зачака. Лиринксите също изчакваха момента си, решени да отскубнат една малка победа от днешния разгром.

Звукът на тръба се понесе над реката — познат звук. Ниш заслони очи и се загледа в далечината. Над хребета на хълма изникна кланкер, сетне още един, сетне още десет. От първата машина — огромно чудовище с дванадесет крака — се вееше познат флаг. Троиет най-сетне пристигаше.

— Троиет! — изкрещя механикът, макар да знаеше, че няма как да бъде чуто. — Насам! Троиет!

Стотиците новопристигнали кланкери вече изменяха курс към водата. Катапултът на предвождащата ги машина стреля. Снарядът прелетя над реката, премазвайки първите редици на враговете.

Този изстрел се оказа достатъчен. Лиринксите се пръснаха за секунди, покривайки се с камуфлажни цветове. Всичко бе свършило. И последните части от армията на Ниш прекосиха реката. Бяха успели.

— Изведи ни на отсрещния бряг, операторе — уморено нареди механикът. Отчаяно му се искаше да стане и никога повече да не се надига, но трябваше да остане на крака до самия край, за да докладва пред генерал Троиет и скрутатора.

Кланкерът му нагази сред реката. Водата продължаваше да се издига, а операторът продължаваше тихичко да ругае, защото нивото ѝ

вече достигаше до гърдите му. Но останалите машини бяха преминали, показвайки постижимостта на делото.

Нестройни възгласи на радост посрещнаха капещия кланкер на Ниш. Войниците оформиха огромен кръг, поне двадесет редици, и започнаха да блъскат с оръжия по щитовете си. Скандирането им разтърси земята.

— Крил-Ниш Хлар, Крил-Ниш Хлар!

Механикът се спусна на земята и с усилие се задържа на крака. Той се тресеше, глезенът едва удържаше тежестта му, а раненото коляно пулсираше. Бе ранен на над двадесетина места и бе покрит с почти цялостна кора от засъхнала вражеска кръв.

Опрени един на друг, двамата с Ксабиер се отправиха към слезлите от дванадесетокракия кланкер. Сред тях Ниш разпозна Троист, скрутатора, Члър и лейтенант Пранди.

На няколко крачки от тях Ниш отвори уста, но не можа да промълви нищо. А скандирането бе оглушително. Да можеше Иризис да чуе...

— Съжалявам, че пристигаме толкова късно — каза Троист. — Спадането на полето ни забави невероятно много. Когато защитната магия изчезна, бяхме нападнати откъм гората. Успяхме да отблъснем врага, но не и без цената на загуби. А после се натъкнахме на прекалено дълбок поток и трябваше да прекосим реката, затова изникнахме от тази страна. Надявам се...

Генералът огледа остатъка от някога огромната армия. Върху лицето му изникна ужасна тъга.

— Това ли е всичко останало?

— Най-големите поражения ни бяха нанесени през нощта, сър — каза Ксабиер. — Преди да успеете да достигнете до нас.

— И така да е, това е мрачен ден. Но трябва да признаем, че би могъл да се развие още по-мрачно — продължи Троист и повдигна меча си. Скандирането спря.

Ксабиер свали шапката си.

— Лейтенанти Ксабиер Фру и Крил-Ниш Хлар на вашите услуги, сър. — Другата му ръка умело смъкна омазненото кепе на Ниш. — Лейтенант Хлар ще докладва. — Той потупа приятеля си по гърба.

Ниш се опита да преглътне. Не се сещаше какво да каже, а устата му беше пресъхнала. Члър му подаде мях с вода и механикът жадно отпи. Течността имаше вкус на кожа.

— Успях да пристигна навреме, сър — поде разказа си Ниш, обръщайки се към генерала. — Макар че извадих страшен късмет. Враговете бяха започнали да разчупват черупките си, когато навлязох във варовиковия лабиринт. Атаката започна само няколко минути след предупреждението ми. Това време бе прекалено малко, защото лиринксите наброяваха почти тридесет хиляди. Те веднага се отправиха към командния център, където избиха всички.

— Всички? — натърти Ксервиш Флид.

— Скрутатор Джал-Ниш Хлар бе примамил най-силните врагове при себе си. Той ги нападна с помощта на съ... на специален аспект от Изкуството си. Но враговете бяха прекалено силни.

Ниш описа първоначалния успех на баща си и последвалия сблъсък с лиринкския мистик.

— За това ще разговаряме допълнително — тихо каза Флид.

— Така всички в командната зона се оказаха избити, включително баща ми. Лиринксите... са го изiali.

До този момент не му бе оставало време да мисли за това. И сегашният момент не беше подходящ.

— Продължихме да се сражаваме през остатъка от нощта и през цялата сутрин. Направихме всичко по силите си. Справихме се дори по-добре, отколкото би могло да се очаква срещу така превъзхождащ ни противник. Убихме двадесет и пет хиляди лиринкси, сър, но на ужасяваща цена. Почти тридесет хиляди войници са мъртви. Около девет хиляди души прекосиха реката, но оцелелите машини са само шестстотин. На този бряг вече ни чакаха оцелели, но за тяхната бройка не мога да ви кажа нищо конкретно. Това е всичко, сър.

— Това не е всичко, сър — обади се Ксабиер. — На няколко пъти лейтенант Хлар организира безредните войници, уби поне десетина лиринкса с меч и арбалет и още много с копиет. Докато съм бил в безсъзнание, той сам е повел остатъка от войската ни срещу превъзхождащи лиринкски сили и ги е разкъсал — нещо, което нито веднъж не е било постигано досега. Ако не беше Крил-Ниш Хлар, нито един боец от армията на Джал-Ниш нямаше да оцелее.

Настъпи дълго мълчание, след което генерал Троист пристъпи напред.

— Справил си се добре, Крил-Ниш. От първите прекосили войници научих част от историята ти. По-късно ще ми предоставиш подробен доклад, след като устроим сигурен лагер и се погрижим за ранените. Но първо искам да те възнаградя за проявеното мъжество.

Той направи знак към един от адютантите си, който пристъпи напред, носейки черен меч със сребърна дръжка и бял скъпоценен камък в петата. Троист взе меча, отпусна го върху дланите си и със същото движение коленичи.

— Крил-Ниш Хлар, приеми този меч като награда за храбростта си и в знак на включването ти като лейтенант в моята армия.

Ниш остана неподвижен, загледан в прекрасното оръжие.

— Не разбирам...

— Той потвърждава временното ти повишение, глупако — каза скрутаторът, стоящ на една крачка зад генерала. — Вземи проклетото оръжие и го размахай.

Ниш също се отпусна на едно коляно и прие меча, който се оказа неочаквано тежък.

— Не зная какво да кажа — дрезгаво каза той. — Благодаря ви, че пристигнахте навреме. И за честта, която ми оказвате, сър. Надявам се, че ще се окажа достоен за нея.

— Аз съм почетеният — отвърна Троист. — Ако имаше повече бойци като теб, Крил-Ниш, отдавна щяхме да сме спечелили войната. Изправи се, лейтенант Хлар. Поздрави хората си.

Механикът се надигна, отдаде чест на генерала, сетне издигна меч и го размахва в поздрав към четирите посоки — към войниците, редом с които се бе сражавал, и към погиналите им другари.

Те отново изреваха гръмовно, започнаха да скандират името му и да удрят по щитовете си. И не спряха, докато не прегракнаха.

Ако не беше мисълта за всички онези погинали — техни и негови братя — това щеше да се окаже най-щастливият ден в живота на Ниш.

ДЕВЕТ

По-късно същия ден Флид придърпа Ниш встрани, за да го разпита за съдбата на баща му и начина, по който Джал-Ниш използвал сълзите. Когато младият Хлар приключи, скрутаторът каза:

— Най-добре да проверим лично.

Ниш бе очаквал подобна реакция. Флид трябваше да се убеди с очите си, а също и да потърси сълзите. Или поне да узнае какво е станало с тях.

— Сега ли?

— По-късно. Сега има прекалено много лиринкси. Върви да се напиш. Ще отидем по тъмно.

Флид го събуди през нощта. Бе облачно и ръмеше, когато двамата яхнаха конете и се отправиха съвсем сами. Скрутаторът заяви, че така било най-добре. Те прекосиха реката и внимателно поеха сред долината. Ксервиш често спираше, за да се ослушва.

— Мисля, че са си отишли — рече Флид. — Лиринксите не обичат да се задържат около полесражения, където има техни мъртъвци, а в тукашното бойно поле такива не липсват.

Близо до зазоряване най-сетне достигнаха горния край на долината — мястото, където се бяха намирали офицерските палатки. Двамата се настаниха под един скален ръб, за да изчакат настъпването на утрото. Тъй като бе хладно, донасяната от вятъра воня бе слаба. Ниш се надяваше, че със скрутатора ще са приключили със задачата си далеч преди напредъкът на деня да е докарал трупно зловоние.

— Сигурно се чувстваш ужасно — предположи възрастният спътник.

— В действителност не зная какво да чувствам. Радвам се, че татко вече не страда. Мисля, че за всички така е най-добре. Той беше зъл човек, чиято поквара се увеличаваше с всеки изминал ден. Ако беше оцелял... И все пак... въпреки всичко, което той ми стори, той все пак беше мой баща. А сега го няма.

— Това е загуба за всеки мъж. Все още си спомням деня, в който научих за моя баща. — Флид въздъхна, бръкна в дисагите и извади сребърна плоска бутилка, която подаде на Ниш.

Механикът отпи голяма глътка и се задави.

— Силно е!

— Точно от това се нуждае стомахът ти. — Флид се облегна върху камъка и бавно повдигна бутилката към устните си, но не отпи.

Развиделяваше се. Сивите скали се отделиха от сивотата на небето, долината вече не се сливаше с хоризонта, между камъните и сухата трева изникна разлика. Купчините трупове също придобиха ясни очертания.

Дипли на мъгла се виеха в хълмнатините и край потоците. Гледката бе сива, мрачна и изключително, изключително потискаща. На Ниш му идеше да заплаче.

— Толкова много погинаха заради глупостта на един-единствен човек. Един скрутатор. Баща ми!

— За бедствие от подобен мащаб не е отговорен единствено той — каза Флид. — По-добре се запитай защо Съветът притежава подобна власт, а не е способен да я използва разумно. Или защо е делегирал подобна отговорност на човек като Джал-Ниш?

— Или защо изобщо е дал власт на човек като Гор — додаде механикът.

— Някога той беше добър човек — замислено каза Ксервиш, — но прекалено амбициозен. Когато настъпи време да се оттегли, Гор не искаше да си отиде. Изглежда това е било угодно на силата, криеща се зад Съвета...

— Когато споменах за това одева, вие едва не си завряхте юмрука в гърлото ми.

— Кланкерите имат уши, Ниш. Както казах, Гор отказа да се оттегли. Той измени правилника на Съвета, позволявайки неограничен мандат. Мисля, че това бе първата му стъпка към покварата. Съветът престана да носи отговорност дори пред самия себе си. Други също последваха примера на Гор, а когато остаряха, много от тях избраха да си послужат с преизграждане: да подмладят телата си. Това е злина, на която съм се заклел никога да не се подлагам.

— Не всички от тях оцеляха, но онези от тях, които го сториха, скоро разполагаха с такова могъщество, с такова знание, че никой не бе

в състояние да ги надвие. Вместо да се грижат за сигурността на Сантенар и всеобщото добруване, те се вманиачиха над всеобщ контрол. Запазването на властта придоби по-голяма важност от победата. Скрутаторите се нуждаеха от войната. Тя бе тяхното оправдание непрекъснато да затягат мерките. А нашият страх им позволи да го сторят. И Сантенар пое по пътя на разрухата.

— Едва наскоро осъзнах къде сме допускали грешка, само че в този момент вече бе прекалено късно. Лиринксите се бяха укрепили и техните размножителни темпове надхвърляха нашите. Спечелването на войната вече е невъзможно за нас.

— *Какво?* — Ниш скочи на крака. — Вие се шегувате.

— Искане ми се да беше така. Ако не се случи някакво истинско чудо, ние сме обречени. Това е тайна, която не бива да бъде разкривана пред никого, Ниш. Подобна вест би нанесла съкрушителен удар върху бойния ни дух. Това е още една причина да пазим всичко в тайна. Но засилените потиснически мерки пораждат нови и нови хора, които търсят начин да ги заобиколят. Като например твоята Мира.

— Познавате Мира?

— Зная, че тя общува по скит с общество от съмишленици из цял Лауралин.

— И Съветът вижда врагове в тяхно лице?

— Не, в противен случай те отдавна нямаше да се намират между живите, дори и сред тях да има важни особи. Но те биват наблюдавани изключително внимателно. И ако направят дори една погрешна стъпка, краят им ще настъпи.

— Дори краят на Мира? Която е изгубила съпруг и три деца?

— За момента тя е в безопасност. Съветът най-накрая осъзна, че в опитите си за всеобщ контрол е изгубил контрол над войната. Уви, скрутаторите не са в състояние да сторят нищо по въпроса.

— Искате да кажете, че сме обречени? Че няма смисъл да се сражаваме повече и трябва да се предадем?

— Винаги има неща, които остават, ако човек разполага с ума и волята, за да ги открие. А и пристигането на аахимите промени баланса. Сега ние разполагаме с по-голям шанс, но опасността също е по-голяма. Както и неизвестността. Със сигурност зная следното: ако искаме да имаме някакъв шанс, прогнилият Съвет трябва да бъде унищожен. А ето че и слънцето изгрява. Да вървим.

Стотици мършояди се бяха примъкнали откъм околните хълмове. Потънали в гнусното си пиршество, те не обърнаха никакво внимание на Ниш и Флид. Все още не личаха следи от консумацията им, защото трупите бяха прекалено много.

Механикът отведе скрутатора до мястото, където се бе издигала палатката на Джал-Ниш. Не бяха нужни обяснения — доказателствата за глупостта на бащата на Ниш се виждаха навсякъде: разсечените тела на офицерите, срязаните крайници, палатки и кланкери. Повечето от трупите бяха погълнати от лиринксите, а впоследствие дооглозгани и от мършоядите, които се бяха поотдръпнали при пристигането на двамата посетители, но нямаха намерение да се отдалечават.

— Това е генерал Там — каза Флид. — А до него лежи Гризм. И двамата бяха отлични пълководци, които трудно ще заменим. — Той неразбиращо поклати глава. — Невъобразима глупост. Само в рамките на миг е унищожил цялото командване. Защо ги е събрал на едно място? Какво се е надявал да постигне?

— Мисля, че е искал да демонстрира хитростта си — рече Ниш, отговаряйки на първия въпрос. — Татко винаги се стремеше към това.

Скрутаторът приклепна край разпилените сандъци и започна да събира монетите.

— По-добре да отнесем парите обратно. Със или без бедствие, маневрите поглъщат злато и сребро. Спомняш ли си къде точно се е намирала палатката на Джал-Ниш?

Механикът протегна пръст в съответната посока и обясни на Флид какво да търси.

— Не е останало много за гледане. Няма да ви придружа, ако нямате нищо против.

Ниш нямаше никакво желание отново да види онзи ботуш. Вместо това той се съсредоточи в събирането на монетите.

Скрутаторът се отправи към мястото и започна да обхожда, издигнал ръце успоредно на земята. Той поспря край разкъсаната шатра, за да притисне ръце към повърхността на счупената маса, а после се приведе над парчетата от сандъка, съдържащи съдържанието. Взе отломък, прокара скривените си пръсти над него. После го подуши, обърна се и го захвърли във въздуха. Накрая го вдигна отново, огледа го внимателно и изсумтя.

— Сълзите ги няма — рече той през рамо.

През изминалия ден механикът не се бе замислял за тях — бе имал други тревоги.

— Къде са отнесени? — попита Ниш, докато изсипваше две шепи злато обратно в сандъка, където принадлежаха.

— Не мога да ти кажа. Не знам и кой ги е взел, макар да предполагам, че е бил лиринкският мистик със златния гребен. Ако наистина е така, в този момент те се намират отвъд морето, където дори скрутаторите не могат да ги намерят. Охо, какво е това?

Той повдигна окървавената и сплескана платинена маска.

— Ще я взема със себе си. — Ксервиш Флид се огледа. — Ти спомена за ботуш с парче от крак.

На Ниш му се повдигна само при мисълта:

— Беше ей там, зад коловете. Мисля, че трябва да го погребва.

— Сега го няма. Животните... Пшът!

Някакво хиеноподобно създание бе захапало търсения от тях ботуш и се отдалечаваше, прилепило уши назад. Флид веднага се наведе, грабна камък и го метна. Снарядът полетя чудато, но улучи, удряйки хиената в ребрата. Животинчето изквича и изпусна ботуша. Скрутаторът се затича натам. Мършоядът отново захапа плячката си и понечи да се отдалечи, но тъй като видя, че претендентът посяга за нов камък, тръсна глава, захвърляйки ботуша встрани, и се стрелна в храстите.

Флид достигна отвоювания ботуш, огледа го и на свой ред го захвърли.

— Негов е. Джал-Ниш е мъртъв, сълзите са недостъпни за нас. Може би така е най-добре. Трудно ми е да си представя каква голяма вреда биха могли да ни нанесат лиринксите.

— Значи сълзите имат голямо значение?

— И още как. Върви да поседнеш в сянката, изглеждаш уморен. Аз искам да проверя още веднъж, за да се убедя.

Флид събра шепа отломки от ковчежето на сълзите и започна да крачи напред-назад, подхвърляйки ги във въздуха.

— Виж ти — остро каза той.

Ниш повдигна глава, прекалено уморен, за да изпита любопитство.

— Какво има?

— Ейрин Мас е бил тук.

— Какво значение има това?

— Онзи ден го изпратих с най-голяма бързина към Гнулп, а тази долина не му е на път. Защо е идвал *тук*?

Ниш не разполагаше с енергия да размишлява. Той се намести под едно що-годе удобно дърво, отпусна се и затвори очи...

По време на обратния път Флид не каза почти нищо, а Ниш мълчеше, потънал в размисъл за собственото си бъдеще. Моментът, в който Джал-Ниш бе тласнал ръцете му в сълзите на възловата точка, бе променил живота му завинаги. До този момент механикът винаги бе оставал жертва на събитията, прекалено зает със себе си. Но допирът до онези странни образувания му бе показал облика на евентуалния свят, управляван от Джал-Ниш. Грозна гледка. Сега, осъзнаваше Ниш, той трябваше да поеме контрол над събитията, за да промени света според собственото си виждане. Виждане, което бе пълна противоположност на всичко, налагано от скрутаторите. В това отношение той споделяше ценностите на Флид.

Но как щеше да го стори? Макар на бойното поле да се бе проявил като герой, Ниш не се смяташе за боец. Дори и ако се издигнеше високо във военната йерархия, той би прекарал живота си в сражения. Но тази война — това той вече знаеше със сигурност — нямаше да бъде спечелена на бранното поле.

— Ксервиш? — колебливо поде той.

— Да? — разсеяно отвърна скрутаторът. — Какво има, Ниш?

Крил-Ниш се вгледа в ботушите си, тъй като не бе сигурен как да оформи следващите си думи.

— Зная, че през по-голямата част от живота си съм вършил изключителни глупости. Зная, че заради тях заслужавам страдание...

— И за двете неща си прав — отвърна Флид. Очите му блестяха, а устните му загатваха усмивка. — Не мисля, че преди теб бях срещал толкова незрял и некадърен мухльо.

— И все пак съм проявявал и известни позитивни качества...

— Може да се каже — небрежно продължи скрутаторът, — но не се замисляй много над тях, за да не ти се замае главата.

— Имах предвид...

— Ако искаш нещо, момче, кажи го без увъртане. Назови наградата си, за да я получиш. Пари ли ще искаш, чест, а може би две мили и сладни...

— Искам да ви служа, сър — изрече Ниш на един дъх.

— Не ми е нужен лакей. Може да съм дърт, но все още ме бива да си избърша...

— Знаете какво имам предвид, Ксервиш.

— Не, не зная. Говори ясно, Ниш.

Механикът стисна зъби. Дали Флид проявяваше обичайното си перверзно твърдоглавие, или се опитваше да му каже нещо? Опитваше се да му вдъхне увереност? Крил-Ниш отдръпна коня си, описа кръг и отново го насочи до скрутатора. След дълбок дъх каза:

— Искам да ви помогна, сър. Искам да ви помогна да сринете Съвета на скрутаторите и да създадете нов ред, който наистина ще служи на жителите на Сантенар. И да надвиете врага.

Флид дръпна юздите на крантата си. Слънцето осветяваше бузата му, изпълвайки всички белези и кухини, останали от някогашното мъчение.

— Има ли нещо друго, което би искал да постигнеш този следобед?

— Това е всичко, сър.

Дълго време скрутаторът го наблюдава мълчаливо.

— Трябва да осъзнаваш, че това, което изрече току-що, представлява измяна от най-висока степен. Ако бъдеш заловен от Съвета, което изглежда неминуемо, в ръцете на скрутаторите ти ще страдаш далеч по-дълго и по-ужасно дори от самия мен.

Ниш знаеше това. И това знание го изпълваше с ужасена отврата. Ако трябваше да погледне реално, залавянето му наистина бе само въпрос на време. Скрутаторите разполагаха с ресурсите на цял един свят. Крил-Ниш Хлар разполагаше единствено с ума си.

— Ако не притежаваме смелостта да се опълчим на тираните, сър, не сме достойни за свобода.

Скрутаторът продължаваше да го наблюдава, леко наклонил глава.

— Добре казано. Ако беше отправил това предложение по-рано, преди вчерашните ти дела, щях да ти откажа. Защото склонността сама по себе си не е достатъчна. Но ти си преживял пламъците на пещта и

си изникнал закален. Ще се изправим срещу противните негодници и ще ги повалим. Или, по-вероятно, ще умрем в старанието си.

Той протегна ръка. Ниш я стисна. Сетне скрутаторът извади плоската бутилка и отново я подхвърли на механика.

Крил-Ниш я взе, отпуши я и я издигна високо.

— За победата — тържествено каза той. Отпитата глътка едва не го повали от седлото.

Флид грабна бутилката от ръката му.

— И за главната мъчителка на скрутаторите — нека прекараме малко време в компанията ѝ. — Той допи бутилката и пришпори коня си в галоп.

Крайт на сраженията далеч не бе настъпил, макар битките да се водеха в много по-малък мащаб. Лиринксите нападаха всяка нощ, обстрелвайки с катапулти и пленени копиемети. Войниците привикнаха да издигат укрепени лагери, обградени от кланкерите и стражеви огньове. Това ги запазваше от разгром, но не и от жертви. И всеки ден запасите им намаляваха.

— Няма да изкараме още дълго — каза Троиств на третата нощ след битката. През този ден бяха пътували мъчително бавно, защото все още се намираха в границите на тукашното почти изчерпано поле. Оставаше им половин ден път до Гнулп, някога процъфтяващ риболовен и търговски град, а понастоящем преден пост, оголен за вражески нападения.

— С колко бойци разполагаме в момента? — попита Ниш. По пътя към тях се бяха присъединили още войници: оцелели, оттеглили се от другата страна на реката, които бяха изгубили всичко.

— Дванадесет хиляди от моята армия — каза Троиств, — плюс още единадесет хиляди от войниците на Джал-Ниш, макар че сред тях има много ранени. Мисля, че и други ще се присъединят към нас. Ако можехме да си позволим да ги изчакаме, бройката ни щеше да се увеличи значително. Освен това разполагаме с почти две хиляди кланкера, макар някои от тях да са в лошо състояние. Значителна сила, макар... — Генералът замлъкна и се загледа в нощта.

Макар че Джал-Ниш бе започнал с четиридесет хиляди бойци, помисли си Ниш. А само седмици преди това битката при Снизорт бе

започнала с шестдесет хиляди войници. Истинско бедствие, без значение какви жертви бяха понесли лиринксите.

— Но разполагаме със запаси само за една седмица — отбеляза скрутаторът. — И то при пестеливо раздаване.

— Какво ще заповядате, сър? — каза Троист. — Ако поискате от нас да дадем отпор, ще го сторим, макар че това ще означава гибел за всички ни.

— Загубата на една армия ще се отрази изключително зле на бойния дух — отвърна Ксервиш Флид. — Загубата на две би била катастрофална. Трябва да оцелеем, за да се сражаваме отново и да покажем на хората си, че все още сме в състояние да победим.

— Справихме се далеч по-добре от очакваното срещу толкова многоброен противник — рече Ниш. — Тези лиринкси почти не бяха по-заплашителни от човеци. На какво се е дължала тази разлика? Може би на скалоформирането?

— Не зная — промърмори скрутаторът.

— Заповедите ви, сър? — напомни Троист.

— Не виждам избор, освен да се отправим към Гнулп и да помолим да ни приемат.

— Аз също обмислях този вариант — каза генералът, — но дори и ако бъдем приети, това само ще отложи проблема ни, без да го разреши.

— Защо да не ни приемат? — попита Ниш. — Какво щяха да правят, ако не беше армията, която да ги защитава?

— Градоначалникът би се запитал за ползата от армия, която не е способна да се защити сама. Може да реши, че с предоставянето на квартири би си навлякъл проблеми, които иначе би избегнал.

— Или ще умрем пред портите, или зад тях — обяви Троист.

— Ще поема към Гнулп — заяви скрутаторът — и ще се срещна с градоначалника. Постарай се призори да си разположил бойците пред града, генерале. Така ще му е по-трудно да ни откаже. Ниш, ти идваш с мен.

Няколко часа двамата яздиха по осветения от луната път, спирайки на последния завой преди града. Въздухът бе напоен със солено ухание. Долиташе тихият бобот на вълните.

— Надявам се, че разполагате с план.

— Този път нямам. Да вървим на онзи хълм, за да огледаме вътрешността на града.

— Не познавате мястото? — изненада се Ниш. — Очаквах, че сте посещавали цял Сантенар.

— Бил съм на много места, но Гнулп не е сред тях.

Механикът и скрутаторът се отправиха към хребета на стръмен хълм. Склоновете му бяха обсипани с остри скали, които му придаваха известно сходство с гърба на чакалот — хищно водно влечуго, от което дори лиринките се страхуваха. На върха се издигаха останките от наблюдателна кула — черните ѝ каменни блокове бяха покрити с лишеи, които сияеха сребристо.

— Защо са изоставили този пост? — каза Крил-Ниш.

— Погледни града.

Под светлосенките на месечината той изглеждаше свъсен и заплашителен. Обграждаше го двойна стена, висока и дебела, зад която се издигаха три кули — достатъчно високи, за да отбраняват стената, но не твърде близо, за да станат уязвими. Укрепленията бяха масивни, проектирани специално срещу лиринкси. Всяка налична повърхност бе покрита с дълги метални шипове, предпазващи от въздушни атаки.

Пристанището бе оформено от два вълнолома, които се извиваха сред Туркадско море. Във вътрешността на този овал се издигаха кейове, водата край които бе потъмняла от кораби. Ниш преброи сто и петдесет закотвени съда.

— Как са оцелели толкова дълго в такава близост до врага? — гласно се удиви той.

— Възползвайки се от лиринкската аквафобия. По суша и въздух градът бива отбраняван лесно, а лиринките няма да го нападнат откъм водата. Може би са преценили, че има и по-лесни цели. Ти изчакай тук — ще отида сам.

Градоначалникът ги прие неохотно. Двадесет и три хиляди войници щяха да застрашат запасите му по невероятен начин, но пък той не смееше да си навлече гнева на скрутаторите. Още по-малко на един, предвождащ подобна армия.

Въпреки претъпканите помещения и невзрачната храна Ниш хареса първите дни престой. Приятно беше да не го оглушава непрекъснатото метално стържене на кланкерите, да не се налага да спи с броня и стиснал оръжие. Дори успя да прогони Юлия, Мюли и всички останали мъртъвци от съзнанието си. Той бе поел инициативата, бе достигнал границата на възможностите си, бе успял. Като никога се чувстваше удовлетворен от себе си.

Лиринксите нападнаха на втората нощ, а след това превърнаха нощните си нападения в традиция. С всеки изминал ден градоначалникът ставаше все по-студен.

— Проклинам деня, в който ви отворих портите, скрутатор Флид — каза той на петото утро. — Войниците ви са като скакалци и опустошават безценните ми припаси. Ако не бях достоен човек, щях да ви изгоня още утре.

Тъмните му очи сияеха с жабешки отблясък. Ниш можеше да си представи как градоначалникът плюе отрова към тях.

— Но ти си достоен човек — сладкодумно отвърна Флид — и Съветът на скрутаторите няма да забрави това. Бъди сигурен, че той не пести щедростта си към онези, които са доказали верността си. — За момент погледът му стрелна Ниш. *Никога не се доверявай на човек, който изтъква честта си*, казваха очите му.

Ниш изобщо не се доверяваше на градоначалника. Последният бе човек, който поставяше цена на всичко и не ценеше нищо, на което не можеше да начисли такава. По време на писарските си години Крил-Ниш бе срещал множество такива хора.

Градоначалникът не можеше да осмисли положението на Флид. Сигурно бе чул за низвергването му, а ето че скрутаторът бе изникнал начело на армия, която му се подчиняваше с пълна отдаденост и готовност. Но ако Съветът потвърдеше отстраняването на Ксервиш Флид, което бе само въпрос на време, мазникът щеше да ги прогони на часа.

— Скрутаторите се стискат за всяко късче мед. Аз изхранвам войниците ви от собствения си джоб, скрутаторе, и трябва да ви кажа, че той не е бездънен. Още една седмица би ме докарала до банкрут, а ни предстои тежка зима. След днешния ден няма да получите нищо, докато не видя злато.

— Ще получиш полагащото ти се — каза Флид, отново поглеждайки към Ниш. Сетне се изправи. — А сега ще те помоля да ме извиниш, защото ми предстои да се заема с друг важен проблем. Ще говорим допълнително.

— О, несъмнено — просъска градоначалникът.

— Проклет дърт лицемер — каза Флид, когато онзи си отиде. — Нито ядем неговата храна, нито самият той плаща — отдавна е удвоил цената на месото и зърното от складовете си. Той изцежда местните, а вини нас.

— Какво ще правим?

— Ела с мен на пристанището. Имам идея.

Ниш остана да изчаква навън, докато скрутаторът разговаряше първо с един капитан, после с друг. След второто посещение Ксервиш Флид се завърна усмихнат.

— Мисля, че ще проработи.

— Кое?

— Ще наема армада, която да ни пренесе.

— Та ние сме двадесет хиляди!

— Ще натоваря кланкерите с войници и ранени и ще ги изпратя към Лайбинг. Ако пренесем по сто бойци във всеки съд, сто и петдесетте кораба ще стигнат.

— Някои от тях са малки риболовни съдове.

— Но други са големи търговски кораби, които без проблем биха достигнали Крандор и северните води. Това е единственият начин, Ниш.

— Къде възнамерявате да отидем?

— В Карама Малама, а после на югоизток към Хардлар. Лиринксите рядко се отправят толкова на юг. Сетне ще поемем на север към Боргистри.

— Чувал съм, че Карама Малама е опасно море — рече механикът.

— Да, в сезона на бурите.

— Той не протича ли тъкмо сега?

— Да. Но оставането ни тук би било по-опасно.

— Градоначалникът несъмнено ще остане доволен от напускането ни.

— Той ще побеснее, което ще достави удоволствие на мен.

— Ще побеснее? Защо?

— Желанието му да се сдобие със златото ни е по-силно от желанието му да се отърве от нас. Чувствам се изключително удовлетворен от възможността да престана да му плащам. Капитаните са на същото мнение. В един или друг момент всички те са били ужилвани от алчността му.

— В такъв случай ще ни пренесат с готовност?

— С изключително удоволствие, макар че услугите им почти ще изпразнят ковчежето с парите на Джал-Ниш. Тези морски хитреци надушват отчаянието като акули.

— Кога заминаваме?

— Ще започнем приготовленията сутринта, веднага щом се развидели. Ще се нуждаем от два дни. По-добре се приготви, защото ти ще отговаряш за организацията.

— Аз?

— Да, ти.

ДЕСЕТ

Сякаш узнали какво бива планирано, същата нощ лиринксите нападнаха по въздух, обсипвайки с каменни бомби складовете и житниците край пристанището. Защитниците бяха готови и ги посрещнаха с дъжд от стрели. При следващата си атака, започнала половин час по-късно, създанията се задържаха на по-голяма височина и пускаха камъните си от по-високо. Този път нито един лиринкс не бе прострелян.

Ниш бе изникнал край доковете много преди зазоряване. Той разполагаше със списъци на отделните кораби и отрядите, които щяха да отпътуват с тях. Всички изчакваха разпорежданията на Флид. Кланкерите, вече натоварени с войници и ранени, щяха да потеглят на разсъмване и да се отправят на изток. На дванадесет левги в сушата те щяха да се намират в безопасност — нали Снизорт бе рухнал.

През нощта бе излязъл силен вятър. Вихрите му разхвърляха дребния дъждец и затрудняваха полета на лиринксите. Крил-Ниш се надяваше, че с напредъка на деня времето ще се оправи, защото то би затруднило и плаването. А пристанът не предоставяше голямо укритие.

Дотича вестоносец.

— Тръгвайте! — каза той.

Главата на Ниш бе прободена от вибрация. Почти две хиляди кланкера се включиха в полето едновременно. Лекото замайване отмина бързо, но не изцяло. Явно и това се дължеше на сълзите. Мисълта за тях му напомни за Джал-Ниш. Макар че последният се бе превърнал в чудовище, механикът скърбеше. Но пък така бе най-добре. Джал-Ниш вече не страдеше.

Той прекара целия ден край пристана и непрекъснато се консултираше със списъците си, за да избегне недоразумения. Едва когато половината кораби бяха готови — около два следобед — пристигнаха вести от скрутатора. Същият вестоносец, който изрече същото:

— Тръгвайте!

Осемдесет капитана отвориха запечатаните си нареждания. Корабите им вдигнаха котва и се отдалечиха от брега. Вятърът се бе усилил и духаше право от север. Противоположен вятър въобще не би позволил отплаване — тук морето бе твърде тясно за маневрите, налагани от подобен вихър.

Оставащите съдове продължиха подготовката си през цялата нощ, под проливен дъжд. Час след разсъмване всичко бе готово. Корабите се готвеха за отплаване. Липсваше само Флид. Той трябваше да се е появил още преди часове, а нямаше и следа от него.

Ниш стоеше край борда, смъкнал качулката ниско над лицето си, за да се предпази поне от част от дъждовните капки. По врата му се стичаше вода. Къде беше Флид?

На втория час от зазоряването вестоносецът се появи отново, заяви обичайното си „Тръгвайте!“ и се качи на един от корабите. Крил-Ниш даде сигнал за отплаване, задържайки единствено своя съд. Един след друг корабите вдигаха котва, отделяха се от брега, улавяха вятъра и се отправяха на юг.

Механикът ги наблюдаваше неспокойно. Морето бушуваше, покрито с белезникава пяна, която вятърът разнасяше. На няколко пъти му се бе налагало да пътува с кораб и винаги бе получавал морска болест. Но досега не бе плавал сред подобни обстоятелства. Страхът от удавяне заемаше второто място след ужаса от това да бъде погребан жив.

Отпуснал ръка върху дръжката на тъмния си меч, младежът размишляваше. Дали трябваше да провери какво се е случило със скрутатора? Той почака още един час; два; три. Флид не се появяваше. Крил-Ниш се изкушаваше да отиде да го потърси, макар че самият Ксервиш му бе дал изрични нареждания да остане тук. Явно Флид бе отишъл да посети градоначалника, който надали бе останал във възторг да узнае, че ще изгуби толкова печалби.

Поддавайки се на лудешки импулс, Ниш каза на капитана:

— Не отплавай без мен. Ще получиш удвоено възнаграждение.
— И се втурна по дъсчения мост.

Нужни му бяха почти петнадесет минути бяг, за да достигне дома на градоначалника. Коляното и глезенът започнаха да го измъчват много преди пристигането.

Огромните месингови врати бяха затворени, а портиерът надали би имал намерение да ги отвори за младши офицера на армия, опустошавала запасите на града. Но пък имаше вероятност онзи от сутрешната смяна да не е виждал Ниш преди... Механикът се колебаеше. Как можеше самичък човек да надвие градоначалника и всичките му пазачи?

Но той бе обвързал съдбата си с тази на скрутатора. Вече не можеше да си позволи провал.

Той изтегли меч а си и със сребърната дръжка почука трикратно по вратата. Сетне уви наметалото около униформата, спусна качулката още по-ниско и зачака. Портата бе открената.

— Перквизитор Мун-Мун Хлар. Трябва да се срещна с градоначалника незабавно! — остро заяви той, възползвайки се от името на по-големия си брат.

— Господарят още спи — каза портиерът. — Елате следобед.

Ниш го сграбчи за контешката риза и го дръпна към себе си.

— Аз съм перквизитор Хлар — изръмжа механикът. — Нося спешно съобщение за твоя господар от Съвета на скрутаторите. Настоявам да се срещна с него веднага. — Настояването бе подсилено с острие, озовало се в близост до врата на слугата.

Лакеят се сви като спукан мехур.

— Разбира се — угоднически заяви той. — Последвайте ме, перквизиторе.

Крил-Ниш се отправи след него по стълбите, като на моменти го побутваше с върха на острието, за да му напомни, че перквизиторите не се спират пред нищо. В никакъв случай не биваше да се проваля сега. Флид разполагаше с изготвен план, но Ниш не знаеше какъв. Ако този негодник създаваше проблеми, толкова по-зле за него.

Пред вратата на градоначалника, украсена с палисандър и позлата, лакеят се поколеба за миг, сетне повдигна ръка, за да почука.

Ниш го зашлеви по задника с плоската страна на меч а.

— Просто отвори вратата. Сам ще се представя.

Ужасеният слуга изпълни нареждането и влезе. Ниш веднага го последва, затвори вратата с крак и я залости. Нямаше да рискува още посетители.

Той повдигна юмрук и го стовари в тила на слугата, припомняйки си отдавнашните уроци по бойни техники. Онзи рухна

на земята. Два завоя в преддверието отведоха Ниш в спалня, сама по себе си притежаваща размерите на малко имение. Мебелировката ѝ бе достатъчна, за да обзаведе сносен дом. В другия край се издигаше огромно легло с големината на кланкер.

Градоначалникът седеше на ръба му и четеше съобщения. Върху завивките лежеше червен кожен плик. Дори от това разстояние Крил-Ниш го разпозна — само Съветът на скрутаторите изпращаше депешите си в такова обгръщане. Скрутаторът бе разкрит.

Поемайки край стената, механикът бързо и безшумно се приближи до леглото и допря меч до врата на градоначалника.

— Къде е скрутаторът? — просъска той.

Другият спокойно повдигна поглед.

— Няма да ти кажа, Крил-Ниш Хлар. Баща ти е мъртъв, а ти си прокуденик, осъден от скрутаторите. Свали меч.

Ниш бе очаквал страхливо поведение, обещаващо всичко в замяна на пощада. За момент съпротивата го обърка.

Но съдбата на света можеше да зависи от спасяването на скрутатора. Градоначалникът бе негодник, заслужаващ всичко, което би му се случило.

Механикът премести меч към лицето му. Мъжът вдигна ръце, а Ниш нанесе рязък и къс замах, разсичайки артерия в китката. Кръв опръска леглото. Градоначалникът изохка и сграбчи раната с другата си ръка. Притокът се забави, после спря.

Насилието отвращаваше Ниш, но оставаше без алтернатива. Той отново насочи острието към шията му.

— Може и да оцелееш с тази рана, но не и ако ти разреже врата. Слушам те.

Градоначалникът бе прагматик, който разсъждаваше бързо:

— Той е долу, в килиите. Ключовете са там. — С лакътя си той посочи кука на стената. — Ще те заведе.

— И то веднага — заяви Ниш, докато грабваше ключовете. — И помни, аз съм осъден престъпник, който няма какво да губи. Нищо не ме възпира да те убия. Подозирам, че и скрутаторите не биха имали нищо против, след като ти печелиш на техен гръб.

Двамата използваха личното стълбище на градоначалника, за да се спуснат в подземиято. То бе приютило редица дребни стаи с масивни дървени врати.

— Вземи ключовете. Отвори килията — нареди Ниш.

— Но раната ми... — сгримасничи другият.

— Ако си достатъчно бърз, кръвта ти няма да изтече. —
Механикът отново допря острие до шията му.

Онзи пусна ръката си и грабна връзката ключове. Плисна кръв, макар и не толкова яростно. Градоначалникът пхна ключ, понечи да го завърти, но се отказа и отново сграбчи китката. Кръв капеше между пръстите му.

Ниш завъртя ключа. Нищо не се случи. При обръщането в противоположна посока ключалката щракна. Той скрита вратата, все така насочил внимание към пленника, макар че последният се бе отпуснал на пода и се опитваше да спре кръвотечението. Палецът му непрекъснато се подхлъзваше.

— Хайде, стари глупако — каза Ниш. — Нямаме време.

Скрутаторът пристъпи напред. Той изглеждаше бит, но не и пречупен.

— Какво по дяволите правиш тук? Дадох ти конкретни нареждания.

— Изникна ситуация, която не бе спомената в тях. Знаете ли пътя към изхода?

— Нямам представа — рече Флид.

Ниш сръчка домакина.

— Отведи ни до конюшните. И по-добре побързай, защото ми изглеждаш блед. Явно си изгубил доста кръв.

До седящия на пода се бе образувала локва. Но той кимна, надигна се и повлече крак по коридора. Докато прекосят още няколко стълбища и дълги коридори, водачът им бе започнал да се олюлява.

— Не мисля, че му остава много — каза скрутаторът.

— Смелост или кръв?

— И двете.

— Далече ли е? — обърна се Крил-Ниш към градоначалника.

— Почти стигнахме — прошепна запитаният.

Пристъпиха в конюшната.

— Можеш ли да яздиш без седло, Ниш? — попита Ксервиш.

— Ако се налага.

Двамата яхнаха два сънени коня. Градоначалникът тежко се отпусна в сламата. Ниш сръчка животното си към изхода, спирайки

пътюм, за да срита една от яслите, където спеше конярче.

— Отвори вратата! — изрева му механикът.

Момчето скочи веднага.

— Господарят ти лежи отзад и кърви — продължи Ниш, като посочи с меч си. — Върви да се погрижиш за него.

Сетне той пришпори коня си в дъжда. Флид го последва. След пет минути, когато би трябвало да започва неизбежната тревога, те вече вдигаха котва.

Вятърът вееше още по-силно — яростна хала.

— Сигурен ли си, че е безопасно да продължим? — попита Ниш. Туркадско море приличаше на развълнувана белота. Пяната бе скрила вълните.

— И в по-лошо време съм плавал — отвърна капитанът. — Не много по-лошо, но за двойно заплащане ще се осмелим.

Флид рязко се извърна и се вторачи в Ниш. Механикът тъжно се усмихна в отговор:

— Смятах, че животът ви си струва тази цена. Прав ли съм бил?

— Няма как да знаеш, че залавянето ми не е било част от плана ми — просъска Флид.

— Просто не можете да признаете, че сте бил надвит.

След дълго мълчание скрутаторът каза:

— Смятах, че това е краят. Ти се оказа корав негодяй, Ниш.

— Уча се от най-добрите.

— Гледай да не ти става навик.

Корабът напусна залива и навлезе в открито море. Под напора на стихииите съдът веднага започна да се накланя. След противоположна маневра течението подхвана съда, вятърът го блъсна в кърмата. Корабът пое с почти прибрани платна.

— Ако вятърът се усили още — каза капитанът, — ще трябва изцяло да свием платната.

— Поне лиринките не ни заплашват — рече Ниш.

— Сега трябва да мислим единствено за вихрите и скалите.

— След колко време ще достигнем Мъгливото море?

— Около двадесет левги. Четири или пет часа с настоящата скорост. Но има един момент, който може да ни забави.

— А именно?

— Теснината — намеси се Флид, обърсващ очи от пръските. Над борда непрекъснато плискаше пяна, която ги блъскаше в лицата.

— Какво е това?

— Участък, в който морето се стеснява страшно много. Буквално е възможно стрела, запратена от единия бряг, да достигне другия. Там течението е страшно бързо. Нужни са силна ръка на кормилото и подходящ вятър, за да бъде преодоляна Теснината. Там няма възможност за поправяне на грешките.

— А как преминавате в обратна посока? — удиви се Ниш.

— Всички питат това — мрачно се засмя капитанът. — Изтеглят ни от брега. Никой съд не може сам да преодолее течението.

— Изтеглят ви? Това е гледка, която бих искал да видя.

— Не те съветвам. Дъното на панталоните ти бързо ще натежи — рече морският вълк. — Сега ще ви оставям, защото имам работа.

Ниш се приближи до борда, но там бе прекалено опасно. Затова той се облегна на капитанската каюта. Там дъждът и вятърът не се усещаха толкова силно.

Механикът потъна в размисъл за случилото се по-рано днес. Той бе изненадал и себе си, налагайки волята си над градоначалника по такъв безскрупулен начин. Това не бе типично за Ниш. Всъщност, бе повече в стила на баща му. А най-силно го шокира осъзнаването, че му се бе понаравило.

Вятърът фучеше, пръските летяха, металносивите скали прелетяха край тях. Ниш не проумяваше по какъв начин капитанът успява да се ориентира в нищожния канал, но по някакъв начин корабът премина невредим. Теснината бе дълга около левга и преминаването ѝ отне около десет минути. Сърпът на чезнещата луна надникна през облаците. Скалите изчезнаха, течението забави ход. Бяха напуснали Туркадско море и вече пореха водите на Карама Малама, където се надигаха огромни вълни. Малката черупка се разклащаше като подето от вятъра огънато листо.

Опипом Ниш се спусна в трюма, където откри празен хамак и легна. Но не можа да заспи. Корпусът непрекъснато стенеше и скърцаше. Хамакът повтаряше люлеенето на кораба. Войниците, повечето от които бяха прекарвали целия си живот на сушата, не

спираха да повръщат. Скоро и самият Ниш правеше същото. Вонята бе отвратителна.

Утрото настъпи, но механикът се чувстваше прекалено слаб, за да обърне внимание на приближаването му. Едва часове по-късно със залитане той се качи на палубата, където завари капитана и Флид да разговарят притеснено.

— Какво става? — попита Ниш.

— Ние възнамеряваме да продължим на изток — каза скрутаторът, — но вятърът ни отвежда на юг и запад. И не можем да сторим нищо.

— Какво има на запад?

— Само море. Стотици левги море...

— И Каринтските рифове — намеси се капитанът.

— А къде са останалите кораби? — поинтересува се Ниш.

— На котва в Хардлар, надявам се — каза Флид.

— Значи сме сами.

Никой не отговори. Скрутаторът посочи с палец към трюма. Крил-Ниш слезе отново, където го чакаше неприятното откритие, че някой е повърнал в хамака му. Механикът го обърна и се настани вътре. Собственият му стомах негодуваше не по-слабо от дъските на кораба.

В средата на деня той успя да се унесе, въпреки всеобщата миризма на повръщано. Спа целия ден, събуждайки се за малко в среднощ (което време не можа да определи), а после продължи съня си. Бяха изминали седмици от последната му възможност да си почине.

Събудиха го викове и оглушителен трясък, който здравата разклати хамака му. Някои от обитателите на трюма нямаха късмета да се задържат в увисналите си ложета — доказателство за това бяха множеството изтрополявания. Ниш също бе сред изтърсилите се, макар че той падна върху някого.

Механикът помогна на войника да се изправи и с треперещи крака се отправи към палубата. Трясъците се разнесоха отново. Сякаш корабът се разтрошаваше сам.

Палубата бе наклонена като пързалка. През нощта се бяха натъкнали на някакъв скален риф. Корабът оставаше врязан в скалите.

Огромни вълни се разстилаха над рифа. Всяка следваща повдигаше кораба и го запращаше по-далеч сред скалите, разклащайки корпуса. И след всяка вълна съдът потъваше все повече.

От края, разположен към морето, моряците бяха пуснали лодка. Шестима от тях скочиха вътре и наблегнаха на веслата. Вятърът веднага грабна черупчицата и я понесе. Ниш я изгуби от поглед.

Той се огледа. Околните води бяха започнали да се изпълват с клетници, които стихииите подмятаха немилостиво.

— Скрутаторе! — извика той.

Нямаше отговор.

— Скрутаторе? Флид?

Механикът пъхна глава в отвора към трюма и повтори повика си. И тук не получи отговор. Канеше се да слезе долу, когато видя Флид, вкопчен във вантите на кърмата. Крил-Ниш се затича натам.

— Какво става?

— Натъкнахме се на риф изневиделица — каза скрутаторът. — С хубава цицина се сдобих. Но съм добре.

— Къде сме?

— Насред нищото.

— Има ли шанс другите кораби да ни спасят?

— Няма как да знаят къде да ни търсят — отвърна Ксервиш.

— Не трябва ли да изкараме онези от трюма?

— Долу смъртта им ще бъде по-лека — каза скрутаторът, загледан в огромна приближаваща се вълна. — Погледни как вилнее морето. Скалите ще ни разкъсат.

— Ще слеза да си взема меча. — Той бе най-голямата му ценност. — Няма да се...

Вълната се нахвърли върху съда, повдигна го във въздуха и го блъсна встрани. Ниш и скрутаторът се приземиха не обратно на палубата, а сред водите.

Тукашното море бе ледено почти като това край Тикси. Ниш, слаб плувец, склонен към паникьосване, започна отчаяно да размахва крайници.

Нещо го удари по ухото.

— Престани, глупако — изкрещя скрутаторът. — Хвани се за това.

Опората представляваше откъртен от кораба къс. Ниш го обгърна с ръце. Скрутаторът се извъртя и се оттласна. Следващата вълна ги понесе далеч от скалите. Флид енергично започна да гребе към бяла ивица и улови набеязаното течение, което ги понесе през празнина в рифа.

Водата беше отчайващо студена. Колкото и да се съпротивляваше Ниш, волята за оцеляване започна да го напуска. Флид го привърза към гредата и започна да го шамаросва, докато механикът не дойде на себе си.

Въпреки това остатъкът от нощта бе смътен спомен. Призори Крил-Ниш осъзна, че дочуваният тътнеж не идва от сърцето му, а от ударите на вълните срещу твърд. Един последен тласък на водите ги изхвърли върху пясъка, откъсвайки Ниш.

Флид му помогна да пролази навътре, където механикът морно се отпусна върху песъчинките. Не му оставаха сили да стори друго.

ЕДИНАДЕСЕТ

— Ти ми се обясни в любов, Минис, но след това, което стори, клетвите не са ми достатъчни. Ако наистина ме обичаш, докажи го с дела, не с думи!

В кафявите очи блесна надежда, накарала я да се почувства гузна. За Минис нямаше надежда.

— Ще го сторя — обеща младежът, — стига да не ме караш да предам приемния си баща или собствения си вид.

Той отново се пазареше — всичко, което помогнеше на нея, щеше да изглежда като предателство към аахимите.

— Какво ще стане с мен, когато Юриен се върне?

— Предполагам, че Витис ще те освободи.

Очевидно той не се бе замислял над това.

— Той никога няма да ме освободи, Минис. Аз ще остана ваша затворничка до края на живота си, наблюдавана ден и нощ, за да не изпратя някакво съобщение. Или...?

— Приемният ми баща е достоен мъж.

— Витис е всичко друго, но не и достоен. Многократно е показвал това. А и не е нужно да ме убива със собствените си ръце. Достатъчно е единствено да изтъкне, че аз представлявам проблем и десетки аахими с готовност биха ме очистили, за да се сдобият с благоволението му. За вас проточовеците не са нищо повече от вредители. И аз също не правя изключение, въпреки че на мен дължите оцеляването на вида си.

— Не е така — прошепна той.

— Щом Юриен се върне, аз ще бъда осъдена на смърт. Тогава никой няма да е способен да ми помогне. Но ти можеш да ми помогнеш сега.

— Като предам приемния си баща — огорчено каза той. — Това завинаги ще ме разруши в очите му.

— С течение на времето ще забрави. Ти си всичко, което му е останало. Трябва да му се опълчиш, Минис. Това ще повиши мнението му за теб.

— Ти не го познаваш.

— Ти казваш, че ме обичаш, кълнеш се, че си готов да ми помогнеш, а всеки път започваш да увърташ. Докажи обичта си — помогни ми да избягам. Ако го сториш, ще ти отдам душата и тялото си. В противен случай ставаш умишлен съучастник в убиването ми.

Минис не можеше да я погледне в очите. Той започна да обикаля палатката, хвърляйки срамежливи погледи към занаятчията.

— Ти нямаш представа какво искаш от мен.

Тиан не му позволи отдых.

— Искam единствено живота си — каза тя.

— В замяна на честта ми.

— Как ще се отрази на честта ти моята екзекуция? — остро се поинтересува жената.

— Моля те, Тиан. Боли ме да слушам да говориш така.

— Как иначе да разговарям с мъж, който заявява, че ме обича, но не е склонен да си повдигне пръста, за да спаси живота ми? Жалък си, Минис. Вземам си думите назад: ти не си мъж, а сополиво и хленчецо хлапе.

— Това не е истина, Тиан — изплака той. — Аз наистина те обичам.

— Тогава ми помогни.

Лицето му притъмня от придошлата кръв. Вените на врата му пулсираха.

— Приемни татко, какво да направя?

— Избягай с мен. Още сега.

— Не мога да те изведа от лагера. Всеки напускащ конструкт и пътниците му трябва да разполагат с пропуск.

— Дори и синът на Витис?

— Той ми няма доверие. Но може би след няколко дни...

— Утре ще бъде последният ни ден. Знаеш това много добре. Лагерът е почти празен. Остават още осемдесет и девет конструкта. След това ще останем в новия стан, където няма да ми позволят да помириша конструкт. Този път няма да успееш да отложиш, Минис. Щом Витис се върне, ще бъде прекалено късно.

— Но какво мога да направя? — проплака аахимът.

На Тиан й идеше да го зашлеви. *Говорим за живота ми! Нима това не значи нищо за теб?* Тя затвори очи, разсъждавайки трескаво. Бе опитала всичко, но страхът на Минис бе прекалено силен. Оставаше

й само една възможност, макар въпросната да бе в пълна противоположност на същината ѝ. Налагаше се да го нарани истински.

— Нищо! — заяви Тиан с целия сарказъм, който може да вложи в една дума. Но пак не беше достатъчно. Трябваше да го разтърси. — Не можеш да ме спасиш, защото не ти стиска, Минис. Ти си момче, което се опитва да си нахлузи панталоните на приемния татко, но не успява, защото няма с какво да ги изпълни. Нищо чудно, че Витис се отнася с такова презрение към теб.

Аахимът се олюля.

— Ти си жестока, Тиан.

Тя впери изпепеляващ поглед в него и не каза нищо. Времето за приказки бе отминало.

— Може... може и да успея да сторя нещо — каза Минис. — Утре, когато превеждаш последните конструкти. Ще опитам тогава.

— Какво ще опиташ?

Той я бе провалял прекалено често. В този случай Тиан не можеше да си позволи лукса на смътните надежди.

— Ще спрем по средата на пътя. Аз ще открия начин да отвлека вниманието на пазачите. Ще откача въжетата, уж за да проверя нещо. Ще трябва да действаме бързо, но е възможно.

Тиан не бе очаквала, че ще успее да го убеди.

— Сигурен ли си?

— Да. Вече взех решение.

— Минис. — Тя се приведе и протегна ръце към него.

Аахимът я прегърна силно и зариде, което я накара да се почувства още по-виновна.

— Съжалявам, че се усъмних в теб. Но бях толкова изплашена. — Тя повдигна очи към него и напълно импулсивно притисна устни до неговите.

Тъй като това бе първата ѝ целувка, тя не знаеше какво да очаква. Допирът приличаше на докосването до електрическа змиорка. Усещането се пренесе по цялото ѝ тяло. Когато отдръпна глава, усещаше устните си набъбнали. В очите на Минис прочете желание и за момент се изкуши. Но от това нямаше да излезе нищо добро.

— Бъди така добър да ме отнесеш у дома — каза тя. — Първо доказателството.

На разсъмване я събуди някакъв непознат аахим.

— Къде е Минис?

— Зает е.

Тиан взе това за знак, че Минис отново се е поддал на страхливостта си. По време на изгрева тя се подготвяше да изтегли композиция от шестдесет конструкта — предпоследното пътуване. Кристалите на шлема ѝ бяха презаредени в черния тесеракт. Аахимът я отнесе до първия конструкт, положи я в седалката и остана до нея. Изглежда Минис бе предал плана ѝ.

След два часа машините бяха откарани в новия лагер и аахимите се усмихваха до уши. Пренасянето на конструктите, което малцина бяха смятали за възможно, бе почти приключено. Оставаха само още двадесет и девет машини.

Тиан се върна в Снизорт. Палатките бяха раздигнати и оставащите аахими, изцяло от клан Елинор (с изключение на двамата ѝ пазачи) изчакваха в машините си. Единствено смачканата трева, отходните ями и издигащият се в далечината паметник показваха, че тук е имало лагер.

Минаваше пладне. Докато конструктите биваха свързвани, Минис изникна.

— Аз ще поема последния тур — обърна се той към пазача на Тиан. — Така ще можеш да приготвиш нещата си.

Непознатият аахим кимна и скочи долу.

Тиан седеше в машината и обядваше хляб и наденица.

— Нямам какво да ти кажа, Минис — каза тя, докато той се настаняваше в кабината.

— Открих начин да те спася. Всичко е планирано.

Младата жена не бе склонна да повярва. И да му се довери.

— Какъв? — предпазливо попита тя.

— По средата на пътя ще спрем, преструвайки се, че има някакъв проблем. Ще извикам на онези от втория конструкт да проверят връзката. Веднага щом те разкачат кабелите, ще избягаме.

Тиан бе разполагала с време да обмисли всички проблеми.

— Това не е кой знае какъв план. Ако конструктите открият огън преди да сме напуснали обхвата, няма да имаме шанс.

Оръжията не се нуждаеха от захранване — и копиемерите, и катапултите се задействаха ръчно. Само че занаятчицата не бе могла да измисли друго. А когато изтеглеше и последните машини, шансът за бягство щеше да изчезне.

Минис се вгледа в очите ѝ, потръпващ от чувство.

— Трябва да ми се довериш, Тиан. Готов съм да се отрека от първородството си заради теб.

Думите му не постигнаха желания от него ефект. За Минис вече бе прекалено късно. Той се бе почернил завинаги в очите ѝ. *Превръщам се в чудовище*, помисли си тя. Но вече нямаше път назад.

— Така да бъде — рече Тиан. — Ще го направим.

Кабелът бе прикачен към първия следващ ги конструктор. От него бе пренесен към двете редици оставащи машини.

— Не тръгвай още — каза Минис.

— Защо?

— Ще видиш.

Аахимите разговаряха високо. Двама от тях, мъж и жена, се отпавиха към далечния павилион. Те вървяха на известно разстояние един от друг и носеха необичайни шлемове. Жената насочи някакъв предмет, наподобяващ жезъл. Мъжът стори същото.

Някой зад тях изкрещя поредица от непознати за Тиан аахимски думи. Но последното слово ѝ беше познато.

— *Сега!*

Син лъч изникна от жезъла на аахимата, а спътникът ѝ запрети зелен. Лъчите се пресякоха над паметника, където въздухът заблестя. Разнесе се далечен гръм, съпътствал оформянето на сияещ купол. Той започна да се разгръща, за да покрие голяма част от бойното поле, където се бяха сражавали аахимите. Пъстроцветни линии танцуваха по него, напомнящи опитомена светкавица.

— Красиво е — каза Тиан. — Но какво представлява?

— Нека погледна. — Минис повдигна шлема ѝ и си го сложи. — О, построили са същинско чудо. — Той ѝ подаде обратно приспособлението. — Това е защита, която ще задържа настрана нападници и животни, докато открием начин да приберем мъртвите и конструкторите си. Сега вече тръгваме.

Защитното лъчение бе изчезнало от погледа на Тиан в мига, в който шлемът бе отделен от черепа ѝ. Докато си го слагаше, тя хвърли

още един поглед към мистичния купол, а после задейства конструкта си. Чувстваше се неспокойно от факта, че е поверила живота си в ръцете на Минис. Ами ако страстта го напуснеше преждевременно или страхът все пак надделееше? Тиан трябваше да запази готовност за самостоятелно действие при първата изникнала възможност.

След минути главата ѝ пулсираше болезнено, защото занаятчията не можеше да се съсредоточи изцяло. Тиан разтърка слепоочията си и позволи на излъчванията да се оттекат от съзнанието ѝ. Облекчението бе почти болезнено. Дори и с помощта на шлема и предадените ѝ техники задържането на пет полета представляваше убийствено напрежение.

— Какво има? — неспокойно се обади Минис, заслушан в променящия се вой на механизма.

— Днес е болезнено. — Тези думи съдържаха част от истината. — И е по-трудно от преди. Може би шлемът не се е заредил изцяло тази сутрин.

Конвоят спря. В люка на следващия конструкт изникнаха глави. Двата войници в бойната кула стояха нащрек, стиснали арбалети.

— Дай ми шлема — каза аахимът. — Ще го заредя отново.

Тиан не искаше Минис да се отдалечава от нея.

— Защо не донесеш тесеракта тук?

Младежът направи знак да му донесат кутията, постави шлема за нужното време, сетне го оттегли.

Занаятчията отново го сложи на главата си.

— Така е по-добре — рече тя, макар да не чувстваше разлика. — Време ли е, Минис?

— Още не — промърмори той, без да я поглежда в очите. Той се потеше изключително силно, цялата предница на ризата му бе потъмняла. Още един лош знак. Минис не бе способен да събере смелостта, нужна за опълчване срещу собствения му вид.

Воят на механизма се зароди отново и конструктът се издигна във въздуха. Останалите машини също се отделиха от земята. Композицията продължи. Изминаха още половин левга.

Времето изтичаше. Тя трябваше да се спаси, веднага.

Тиан подаде накъсана последователност енергия, чието непостоянство накара конструктите да се разтърсят. Зад тях някой изрева предупреждение на аахимски.

— Спри! — извика Минис.

Младата жена се престори, че спира, а в същото време накара машините да се разтърсят още по-силно.

Силен трясък се разнесе зад тях. Две от машините се бяха сблъскали силно.

— Какво има? — попита Тиан, преустановявайки прилива на енергия. Разбира се, тя отлично знаеше какво е станало.

— Не зная. Ще отида да проверя.

— Това е нашият шанс, Минис.

— Още малко по-натам. — Той се изчерви, все така свел поглед.

Това бе краят. Минис бе прекалено слаб. Щом останеше сама в конструкта, тя щеше да избяга сама.

— Надявам се, че няма да им отнеме много време да оправят това — каза обърнатата назад Тиан, загледана в двете врязали се машини. Веднага щом Минис стъпеше на земята, тя щеше да се впусне напред. Ако се свиеше в креслото, щеше да затрудни прострелване. Шансът ѝ бе малък, но трябваше да рискува.

Аахимът започна да слиза, но пазачите се развикаха и посочиха към Тиан. Те нямаха никакво намерение да я оставят сама в конструкта. Жената мислено изруга, когато Минис се върна и я отнесе на земята. Още един шанс бе пропуснат.

Аахимите вече се събираха край двата конструкта и оценяваха щетите. Повредите не изглеждаха сериозни, но за разделянето им щеше да е нужно време.

— Би ли ме отнесъл на сянка? — помоли Тиан. — Тук слънцето напича силно, а и без него се чувствам малко замаяна.

Минис не заподозря нищо, тъй като още я смяташе за парализирана. Той я отнесе под едно издължено дърво на около петнадесет крачки от конструкта и се отдалечи към катастрофиралите машини.

Тиан напрегна крака. Бягството от тази позиция щеше да я затрудни, защото пазачите от първия теглен конструкт я виждаха отлично. Но ако те ѝ предоставеха и най-малкия шанс, тя щеше да се възползва.

Бяха донесени метални лостове. Шестима от най-силните аахими подеха опити по разделянето на двете машини. Наблюдателите скоро се разотидоха към собствените си конструкти и започнаха да

разстилат покривки върху земята, за да се нахранят. Тицеа и близките ѝ не правеха изключение.

Двамата войници слязоха от бойната кула. Сигурно се бяха опекли там, защото денят бе изключително жарък и задушен, без никакъв ветрец. Никой не гледаше към Тиан. Те знаеха, че тя не е способна да си служи с краката си и не може да избяга.

Занаятчията се канеше да се надигне, когато единият от пазачите погледна през рамо. Тъй като не видя нищо тревожно, той продължи към мястото на катастрофата.

Тиан видя, че Тицеа се приближава с намерението да я отнесе на обяд. Трябваше да тръгне веднага!

Младата аахима изчезна сред конструктите. Тиан се изправи. Гърлото ѝ бе пресъхнало, дланите ѝ се бяха изпотили от напрежение. Тя не се осмели да се втурне — рязкото движение щеше да привлече внимание. Вместо това небрежно се приближи до машината си и приклепна до нея.

Не последваха никакви викове. Тя се покатери вътре. Ръцете ѝ се хлъзгаха по нажежените метални скоби.

Тиан си сложи колана, но докато наместваше шлема си, той се удари в люка. Звукът сигурно се бе разнесъл надалеч. Занаятчията веднага погледна през рамо. Минис се обърна рязко, но не каза нищо. Може би не я беше видял. Гадеше ѝ се от напрежение. Сега бе моментът.

Тицеа изникна измежду редиците конструкти, оглеждайки се за Тиан. И я откри в конструкта. Девојката придоби измъчен вид, но верността към семейството и вида идваше на първо място.

В отговор на вика на Тицеа един от пазачите скочи и веднага насочи арбалета си в посоката на протегнатия ѝ пръст. Но миг след това се отказа, защото от земята не можеше да се прицели добре. Той се затича към първия прикачен конструкт, за да се покатери в него.

— Тиан, изчакай ме — извика Минис и размаха ръце като изоставен любовник. Сякаш действително бе възнамерявал да я спаси. Но наистина ли бе планирал? Тя нямаше как да узнае. И нямаше намерение да спира сега. Ако останеше, щеше да намери единствено смъртта си.

Тя притисна шлема, изтегли енергия и я тласна към машината. Воят стана пронизителен. Конструктът се стрелна напред.

— Пази се! — разнесе се нечий вик. Последва моментен опън откъм кабела. Тиан вложи още енергия, но очакваното скъсване не последва. Конструктът се разтърси, сетне амплиметът пое контрол, всмуквайки огромен поток сила. Занаятчицата се опита да го спре, но не успя. *Никога не се кълни в амплимета!* Машината се изстреля, кабелът звънко се скъса. Свободният му край се изстреля като змия.

Вик на болка заглуши за момент рева на механизма. С лек завой Тиан погледна назад. Виещият се кабел се бе увил около кръста и бедрото на Минис, за да го понесе към земята. Младият аахим биваше блъскан в канарите.

Вцепенената занаятчицата извади кристала, за да забави машината.

Минис лежеше неподвижно. От хълбока му се стичаше кръв. Дори от това разстояние тя можеше да види костта, щръкнала от крака.

Дали го беше убила? Какво щеше да прави сега?

Всички аахими тичаха. Тицеа и баща ѝ първи достигнаха Минис, за да му помогнат да седне, но побързаха да го отпуснат отново. Младата аахима скочи на крака и изкрещя нещо към Тиан, вик на ярост и предателство. Тяхната гостенка се бе отплатила за приема, осакатявайки Минис. С това бе докарала наказанието на клан Елинор.

Ако Минис изобщо бе още жив, то той умираше.

Войниците търчаха към нея. Болт профуча на по-малко от педя от ухото ѝ. С периферното си зрение Тиан зърна как неколцина аахими се настаняват в бойните кули. Ако искаше да се спаси, тя трябваше да избяга веднага, оставяйки Минис да лежи окървавен на земята. Ужасяваше я мисълта за гнева на Витис.

Тя блъсна амплимета обратно в гнездото. С тласък на енергия, накарал косата ѝ да задими, Тиан насочи конструкта на юг, към пустошта.

ДВАНАДЕСЕТ

Аахимите стреляха. Едно-две копия одраха бронята на понеслия се конструктор, но останалите потънаха в дирята му. Никой не я последва — намираха се на левги от най-близкото излъчване. Щеше да им се наложи да изпратят пеш вестоносец до лагера, което щеше да им отнеме часове. Но щом за делото ѝ се разчуеше, аахимите щяха да я преследват из всички краища на света, без значение какво станеше с Минис.

Как така всичко се бе объркало тъй бързо? Може би тя бе проявила прекалена суровост в преценката си към младия аахим. Защо бе очаквала да ѝ помогне с цената на такова предателство? А в принудата си тя бе извадила на показ собствените си недостатъци. Тя бе по-лоша от него. Тя беше най-презряното нищожество в цял Лауралин.

Това бе най-лошият ден в живота ѝ. Баба ѝ я беше учила да се изправя лице в лице с проблемите си. И Тиан винаги се бе старала да прави това. А сега беше избягала. Продължаваща да се измъчва, тя насочи конструктора през равнините. След като прекоси Западния път (той се отправяше на югозапад към Гнулп, а после на североизток към Лакътин, Нишин и река Зорт), жената зави на запад. Главният аахимски лагер се намираше край Госпет, занаятчията трябваше да избегне и него. Самият град бе на практика опустял — всичките му жители бяха зачислени да дърпат кланкери.

Тази земя, достъпна за набезите на мелдоринските лиринкси, изглеждаше пуста. През целия ден Тиан не зърна никакви следи от човешко присъствие. В късния следобед тя мина покрай гора. Тук излъчването бе силно, затова занаятчията пусна машината си с пълна скорост. Спря да ноцува едва когато стана прекалено тъмно.

Амплиметът вече не черпеше енергия самостоятелно. Тиан спря конструктора и се отпусна в седалката, впервайки поглед в разгърналия се мрак. Не ѝ се искаше да мисли в какво се бе превърнала.

Кристалните сънища, споходили я след заспиването, ѝ причиниха срязваща вина, принудила я да се събуди. Небето бе покрито с непрогледни облаци: не се виждаха звезди или луна.

Нямаше как да прецени времето. Мракът между дърветата бе тъмен и гъст като катран.

Дори и будна, Тиан отново бе спохождана от тези видения, точно като онези калунови пристъпи във фабриката. Може би този път наистина си бе навлякла кристална треска.

Тя установи, че тази вероятност не я притеснява. Лудостта щеше да предостави отдавна дирено бягство. Младата жена почти го очакваше с нетърпение.

Докато не усети нещо.

Какво беше това? Тя се издърпа над люка, за да се огледа. Нещо определено се беше променило, макар че тя нямаше представа какво. Не виждаше и не чуваше нищо. Занаятчията се спусна обратно, сложи си шлема и провери полето. То изглеждаше непроменено. Или?

Внимателното вглеждане показва дребни смущения. Отне ѝ известно време, за да ги разпознае, защото не бе привикнала да вижда полето от такава перспектива. Без шлема тя дори не би забелязала.

Нещо черпеше енергия от полето. Тиан увеличи образа, за да го огледа по-внимателно. Дребните изменения, накъсани вълни, указваха източването на сила. Конструкти се бяха отправили след нея. Изглежда вече бе съобщено за бягството ѝ.

Занаятчията не смяташе, че аахимите биха могли да я открият в мрака, докато тя не черпи енергия. Тя затвори люка, отпусна се на пода и се опита да заспи. Сънят не споходи клепачите ѝ, но унасянето ѝ помогна да види още изменения. Множество вълни биваха отхапвани от полето, което означаваше множество машини. Стотици, може би хиляди. Тя си припомни Витис, използвал уреда за проследяване на излъчване в Нириандиол. Явно той бе насочил всички аахимски сили след нея и можеше да открие амплимета навсякъде. Толкова много конструкти спокойно можеха да наобиколят огромния лес, отрязвайки пътя за бягство. Защо бе спряла тук? Трябваше да остане в равнината, където нощта нямаше да я принуди да спре.

Тя потисна обземащата я паника и се опита да си припомни карта на околността. Но никакъв образ не изникваше в ума ѝ. Спомняше си карта на Западен Лауралин. Туркадско море се намираше на около десет левги от западната ѝ страна. Там то се стесняваше. Дали да поеме към него? Морското прекосяване с помощта на поле бе изключително опасно, всички знаеха това. А и остров Мелдорин бе

завладян от лиринксите. Но може би това щеше да попречи на Витис да я търси там?

На север лежаха открити поля, чак до Алмадин. На североизток я очакваше Червейната гора и езерната верига на Брънките, накъсани от вулканични върхове, сред които и Бореа Нгурле. Само че на север вече имаше аахими. Уведомени от Витис, те щяха да я пресрещнат, изпреварвайки укриването ѝ.

На изток също се простираше равен терен — мизерстващият Нихилнор, простиращ се до планините, които обгръщаха Мириладел. В тази блатна пустош Тиан щеше да изчезне безследно — стига да я устройваше потапянето на конструкта, последвано от отшелнически живот. Какъв смисъл би имало? А и Мириладел се намираше далече. Тя не би успяла да го достигне — щом спреше да поспи, което бе неминуемо, аахимите щяха да я догонят.

На юг лежеше Карама Малама, коварното Мъгливо море, голямо почти колкото съчетаните морета Милмиламел и Талаламел, които Тиан бе прекосила в последната фаза от пътуването си към Тиртракс. В тази посока я очакваше единствено смърт от удавяне.

Оставаше запад. Мелдорин и лиринксите. Тя щеше да поеме на път още с първите лъчи на слънцето.

Светлината, процедила се сред клоните, изглеждаше призрачна. Тиан се бе надявала за мъгла, но нощта се бе оказала топла, породила ясен и спокоен въздух. Занаятчията задейства конструкта и го насочи напред. Възползва се от изгрева, за да определи източна посока, и зави на запад.

Тук лесът бе гъст и не позволяваше бързо напредване. На моменти пролуките между дърветата ставаха прекалено тесни и я принуждаваха да завива в търсене на обиколен път. Тези обходни маневри бяха изключително изнервящи за притеснената жена.

След няколко часа път тя долови изключително силно влияние върху полето. Макар да не можеше да определи посоката, в която се намираше то, по всичко личеше, че аахимите се намираха наблизо. Тукашната гора беше по-рядка, позволявайки ѝ да увеличи скоростта. Конструктът ѝ се виеше сред белостволести борове, потънали в червена, леко наклонена почва. Според мислената ѝ карта бреговете на Туркадско море трябваше да се намират на не повече от няколко левги.

А може би образът не бе верен. Някога Тиан би узнала веднага, но сега нямаше как да го стори.

Склонът стана по-стръмен. В горната част на хълма се оформяха редица издатини, накъсани от остри наклони. Тиан се отпрати успоредно на най-близкия от тях, размествайки върховете на туфите трева. И отново продължи нагоре, сред усоеен участък от гората, изпъстрен с висока папрат.

На върха на хълма, издигащ се като скалиста пъпка над дърветата, занаятчийта описа кръг. Видя единствено поредица назъбени и залесени хълмове. Зад нея скалите щръкваха по начин, напомнящ струпана купчина книги. Тя прекъсна захранването. Настъпи тишина.

Тиан излезе и започна да се катери по оголената скала, която неколккратно надвишаваше ръста ѝ. Но краката ѝ все още не си бяха възвърнали предишната сила — едното ѝ коляно се подви, запращайки я на земята. При падането тя си одра китката лошо. Наложил се да се издърпа на ръце до върха.

Там тя огледа хоризонта. На юг, изток и север личаха единствено дървета, но на запад я посрещна блясъкът на вода. Това бе Туркадско море. Тиан се надяваше пътят да не крие никакви скрити от дърветата препятствия: конструктите можеха да се издигнат на не повече от половин човешки бой. Някоя по-висока скала би се превърнала в непреодолима бариера.

Слънцето немилостиво нагриваше косата ѝ, а коленете ѝ още трепереха. Младата жена отпи глътка от манерката си, съжали, че не разполага с нищо за ядене, и приседна. Ако бе останала права още миг, щеше да забележи движението сред дърветата край подножието на хълма.

Тя се приведе напред, за да разтрие прасците си. Все още ѝ се струваше странно да усеща краката си. Често я връхлитаха кошмари, в които тя отново бе парализирана.

Някакъв звук я накара да прекъсне болезненото разтриване и рязко да се изправи. Бе ѝ се сторило, че е доловила пукота на клонка или разместването на камък. Надникването отвъд ръба ѝ показва купища конструкти. Колоната от тях се изкачваше нагоре по хълма, възползвайки се от един от малкото възможни пътища. Останалите

бяха заобиколили възвишението, изчакващи да отрежат евентуално бягство.

Тиан се отдръпна обратно и започна да се спуска с цялата бързина, която позволяваха ръцете ѝ, опипвайки скалата с върховете на ботушите си, за да намери опора. Пръстите ѝ се изхлузиха. Тя падна, стовари се върху щръкнал ръб, пропукал се под тежестта ѝ, и продължи търкалянето си, за да застине край конструкта си край купчинка чакъл.

Занаятчията успя да скочи в машината точно когато първият конструкт изникваше над хребета. Тиан описа завой и насочи собствената си машина в противоположна посока. Късно. И от този край вече се приближаваха аахими.

Тя разполагаше с едно-единствено, дребно предимство: способността да изтегля повече енергия от тях. Тиан извъртя машината, стегна предпазния колан със свободната си ръка и го опъна. Той щеше да ѝ потрябва. Всички пътища бяха завардени, оставаше ѝ единствено да избяга отвъд склона.

Тя нямаше какво да губи. Стискайки насочващия лост, Тиан започна да описва кръгове, за да се озове в центъра на вихрушка от прах, листа и разкъсана трева. Когато около нея вече не се виждаше нищо, занаятчията си избра произволна посока и вложи наведнъж цялата енергия, която бе способна да изтегли. Ако самата тя не знаеше накъде ще поеме, щеше да изненада и тях.

С рев конструктът напусна вихрещия се облак и полетя към най-голямото дърво на ръба на хълма. Първата от преследващите я машини стреля. С периферното си зрение Тиан зърна полетялото към нея копие с огромен наконечник. Но стрелецът не бе очаквал подобна скорост и снарядът прелетя зад нея.

Машината ѝ продължаваше да се носи към дървото. Нека си мислят, че е изгубила контрол. В последния миг младата жена промени курса наляво и изскочи над ръба, където започваше рязък наклон.

Стомахът ѝ отскочи към гърлото. Тук скалата се оказа по-стръмна от очакваното. Сблъсъкът с нея можеше да увреди дъното на конструкта. Тиан леко отпусна лоста, сетне, точно преди сблъсъка, рязко вложи енергия. Машината забави падането си, сякаш натъкнала се на огромна възглавница втасало тесто. Задната част удари първа, хвърляйки фойерверк искри. Разнесе се метално стържене. Предницата

също се наклони. Тиан очакваше, че конструктът ще се претърколи, но той се стабилизира и се плъзна по тревата. И неочаквано забави ход, карайки занаятчията да блъсне главата си в навигационния ствол. Натъквайки се на огромни туфи папрат, машината ги разкъса, завъртя се и продължи спускането си странично. Носът заплашваше да се вреже в скала, а задната част си бе набеязала дърво.

С усилие младата жена успя да си възвърне контрола, да завърти конструкта и да се промъкне между двете препятствия. Пред нея се издигаше нахъсана редица машини, поне половин дузина. Всички те следяха движението ѝ със заредени копиемети. В ръцете на опитен стрелец тези задействани с пружини оръжия можеха да я сразят дори и от това разстояние. А аахимите проявяваха съвършенство във всичко, което правеха. Дългият живот им позволяваше да овладеят всяко пожелано умение.

Копията им изглеждаха специално пригодени срещу бронирани войници и лиринкси. Но може би нямаше да успеят да разкъсат солидния метален корпус на конструкта.

Двете машини право пред нея стреляха едновременно. Тиан се сви. Копие с тежък и заоблен връх, наподобяващо онова, убило Хани, се строши в отворения люк и засипа врата ѝ с отломки. Вторият снаряд, изглежда с метален наконечник, остърга страничния край на конструкта ѝ.

Преди те да са успели да презаредят, Тиан профуча между тях. Ново копие удари машината ѝ. Тя чу викове и воя на механизми, докато се отдалечаваше сред дърветата.

Тъй като занаятчията черпеше енергия от няколко полета наведнъж, нейният конструкт разполагаше с по-висока максимална скорост. Ако се намираше на открито, отдавна щеше да ги е оставила зад себе си. Но в тази пресечена местност тя не можеше да се мери с опита на техните оператори.

След всеки завой и маневра те се приближаваха. Първите преследвачи вече се намираха на не повече от няколко стотици крачки, в обхвата на оръжията си. Дървени копия прелетяха над главата ѝ. Едно от тях удари задната част на конструкта. От това разстояние уцелването ѝ би представлявало чист късмет, но когато стопяха разстоянието още, щяха да я прострелят с лекота. Или направо щяха да смажат кабината с катапултен снаряд.

Пред нея се издигаше голяма поляна, сред която дърветата растяха нарядко. Заобикаляйки храсталак, Тиан се стрелна към отсрещния край на поляната. Бе я прекосила наполовина, когато насреща ѝ изникнаха още конструкти. В средата на редицата им, малко по-напред, се носеше голяма машина, която тя разпозна веднага. Витис стоеше прав, кипящ от гняв. И от триста крачки изражението му личеше ясно.

Тя нямаше къде да бяга. Аахимите се намираха зад нея и от двете ѝ страни. Ако направеше завой, поне десетина копия щяха да полетят към нея.

Това е между мен и теб, Витис. Аз нямам какво да губя. Да видим дали същото се отнася и за теб. Тиан насочи конструкта право срещу неговия, намести шлема плътно на главата си и изтегли енергия от пет полета едновременно.

Конструктът ѝ подскочи напред. Златистата трева започна да хвърчи встрани. Над главата ѝ прелетяха снаряди, други удариха корпуса. Тиан се наведе ниско, стисна зъби и задържа курса. Времето извън тясната ивица на траекторията ѝ изчезна. Разстоянието между двата конструкта се топеше. Ръката на Витис се раздвижи, забавено. Той крещеше нещо към другите конструкти, но занаятчията чуваше единствено ревящия в ушите ѝ вятър. Целият останал свят изчезна, за да остави само тях двамата. И никой нямаше да отстъпи. Как ли щеше да изглежда сблъсъкът? Поне всичко щеше да приключи бързо.

Витис бе оголил зъби. В очите му блестеше маниакалност. Той нямаше да завие. Явно Минис бе мъртъв. *Мъртъв!* Тиан вложи още сила. Двете насрещни машини се приближаваха все повече. Тя се подготви за удара, който щеше да я размаже.

В последния възможен момент конструктът на Витис се измести встрани. Ако не бе ускорила допълнително, Тиан щеше да се стрелне край него и да избяга. Но ръбът на конструкта ѝ блъсна другата машина. Последната се вряза в дърво, захвърляйки Витис. И него ли беше убила току-що? Машината на Тиан полетя в противоположна посока, останала извън контрол.

Извивайки лоста, занаятчията успя да избегне вековния дънер, към който бе полетяла, стрелна се между два други ствола, почти толкова дебели, и влетя в друга поляна, споделяща големината на предишната.

Тя се намести в креслото и се осмели да погледне назад. Никой не я преследваше. С помощта на слънцето Тиан определи запад и се понесе с цялата скорост, която позволяваше теренът. Надали до морето оставаше много път. Тя се молеше то да се окаже зад следващия участък от леса, защото не би могла да понесе отново подобно преживяване. Но в същото време се чувстваше омекнала от облекчение, а сърцето ѝ бучеше усилено. Успя да прекоси поляната преди появата на други машини, но това не я успокои особено. Аахимите знаеха в коя посока е поела и щяха да се отправят към околните високи места, за да дадат сигнал на останалите групи. Още преди изтичането на настоящия час те щяха да са разположили съгледвачи из околните върхове.

Тиан забави ход, стараейки се да напредва плавно сред дърветата. Десницата ѝ бе започнала да трепери, това едва не смаза носа на конструкта. Тялото ѝ не си правеше илюзии — преследването далеч не бе приключило.

Туркадско море надали се намираше на повече от левга — десет, може би петнадесет минути с тази скорост. Но десет минути бяха дълъг интервал, в който можеше да се случи всичко. Тиан се постара да се овладее. Все още се опитваше да овладее треперенето си и при напускането на гората. Дърветата отстъпиха на храсталаци с човешки ръст и множество шипести листенца. Скоро конструктът се понесе по гола ивица пясък, излегнала се върху удължен скалист хълм. От върха ѝ Тиан видя поредица успоредни възвишения, които оформяха вълни от юг на север — пясъчни дюни. Можа да долови и соленото ухане на морето.

От върха на дюната не можеше да го види. Наоколо все още се издигаха храсти, които спираха погледа ѝ. Ако поемеше директно през тях, разнеслият се пукот щеше да я издаде на половин левга. Тиан пое обратно към края на гората, за да завие на север, но в последния момент промени мнението си и пое на юг.

В тази посока лесът изтъняваше. Занаятчията преодоля друга дълга и ниска дюна, от чийто връх можа да види морето и издигация се отвъд него Мелдорин. Тя си позволи слаба надежда. Отдихът се намираше само на пет минути от нея, стига да успееше да открие подходящ път сред храстеливата местност.

И тогава видя един — поредица падини, където вятърът бе отвял растителността и бе оставил гол жълтеникав пясък, простиращ се почти до самото море. Последният участък от този своеобразен проход също бе покрит с храсталаци, които Тиан трябваше да разкъса. Налагаше ѝ се да разчита на бързина и изненада и да се надява, че ще успее да достигне брега необезпокоявана. Надяваше се още, че стремителността ѝ няма да повреди конструкта.

Тя си пое дъх и се огледа. Нищо. Тиан бавно продължи, старайки се да не вдига шум с механизма. Възползваше се от всяко естествено укритие, винаги се придържаше под върха на дюната и, където беше възможно, оставаше в сенчестата страна.

Пред последния участък тя спря, изплакна пресъхналата си уста с остатъка от манерката, обърса потните си длани в дрехата и преустанови притока на енергия. Настъпи тишина, нарушавана единствено от тихото пропукване на метала, лекия шумол на вятъра и някакви птици в далечината. Сега беше моментът. Занаятчията хвърли преценяващ поглед към издигащата се пред нея растителност. Повечето стволове бяха по-тънки от китката ѝ, но пак изглеждаха жиливи. Несъмнено щяха да увредят конструкта.

Тиан насочи машината си напред, придавайки скоростта на впуснал се в тръс кон. Ако се насочеше прекалено бавно, съпротивлението на растителността щеше да я спре. А прекалената бързина щеше да намали времето ѝ за реакция срещу евентуално по-голямо препятствие — някой по-дебел ствол.

Конструктът разкъса зелената стена и се понесе сред храстите. Дъжд от клонки и листа полетя към лицето на Тиан. Тя затвори люка и продължи. Грохотът бе непоносим — сякаш тя бе подирила укритие под едра камбана, над която барабанеше градушка. Пред себе си младата жена виждаше единствено отхвърчащите листа. Машината се разтърси от някакъв сблъсък, очевидно дънер на малко дърво. Той пропука и се плъзна на една страна. Надали оставаше още много път.

В следващия момент машината разкъса гъсталака. Пред Тиан се ширна оголен пясък — плавно издигаща се дюна, скриваща с хребета си морето. Занаятчията отвори люка, почисти падналите вътре листа и отново обърса потните си ръце. Почти бе стигнала.

Тя внимателно се огледа. Все още нямаше преследвачи.

Тиан продължи със същия ход — в случай че отвъд върха на дюната я очакваше отвесен склон. Това й очакване не се оправда: и отвъд наклонът бе плавен. В подножието му започваше каменист плаж. Тук вятърът вееше силно, заорал морето. От дясната й страна плажът се простираше на половин левга, празнота от пясък и тъмни късове скала. Отляво стърчеше висок нос, прекалено стръмен и остър, за да позволи достъп на конструкта. И там не се виждаха врагове. Изглеждаше невероятно, но Тиан нямаше намерение да предизвиква късмета си.

Тя продължи към брега. Погледът й, плъзгащ се в дирене на най-безопасния път до водата, не откри нищо необичайно в извитите черни скали от лявата й страна, нито в онези отдясно. Нищо не издаде скритата в пясъка мрежа, преди последната да изскочи на пътя на конструкта й.

За момент мрежата се огъна пред машината, сетне започна да се опъва. Друга мрежа изникна в противоположния край, обгръщайки задницата, а трета падна отгоре. Конструктът се оказа пленен от всички страни. Тиан се паникьоса, но инстинктът й не я изостави.

Машината се стрелна напред, опъвайки въжетата. Напредъкът започна да изчезва, докато машината не застина. В следващия момент конструктът пое назад, придърпван.

Тиан погледна през рамо. Огромните мрежи бяха прикачени към три машини от лявата й страна и две отдясно. Тя разполагаше с повече енергия от тях, но не петкратно повече. Ако вложеше подобно количество в конструкта си, то щеше да унищожи или него, или нея самата.

Занаятчията изтегли максималната енергия, която се осмеляваше. Конструктът отново се забави, спря, понесе се напред, за да застине отново. Мрежата се изопна още повече, намотавана. Щом аахимите обездвижеха машината й, щяха да се нахвърлят.

Ами ако се обърнеше и се отправеше към краищата на мрежата? Уви, мрежите я обгръщаха така, че да я задържат във всяка посока. Скъсването също не представляваше вариант — до този момент и една нишка не се бе изтънила.

Оставаше една последна надежда, която се смеляваше с всеки изминал миг. С помощта на шлема и новопридобитите умения Тиан бе в състояние да черпи енергия много по-прецизно от преди. Ако

успееше да открие източника, от който пленилите я конструкти се захранваха, и да се включи вместо тях, щеше да ги обездвижи за няколко секунди. Това време щеше да ѝ е достатъчно. Но първо трябваше да определи отделните части от полето за всяка една от машините.

А може би този детайл не беше от значение. Достатъчно бе, че тези пет машини се отличаваха от останалите. Тиан откри източниците и последователно ги фиксира. Не започна да черпи сила, а позволи на аахимите да я издърпат още малко, за да ги остави с впечатлението, че отслабва. Тези усилия несъмнено ги затрудняваха.

Младата занаятчия долови неравномерност в един от притоците на енергия. Полето там потрепваше. Тя се включи в съответния участък излъчване, всмуквайки цялата енергия, която можеше да си позволи. Опънът от дясната страна намаля и конструктът ѝ се придвижи напред. Тиан долови второ непостоянство и веднага се включи и в него. Ново разтърсване. Зад нея се разнесе звук от разкъсване. Мрежата поддаде. Сега тя се бе оплела около един от трите конструкта. От дясната ѝ страна все още бе задържана, макар че един от конструктите биваше повлечен, останал без захранване. Другият не можеше да удържи сам.

Тиан се приближаваше към водата. Далеч вдясно се приближаваха редици машини, отчасти понесли се над морското равнище. Около тях се издигаше облак морска пяна и пясък. Занаятчията се включи в останалите фиксирани участъци и почерпи енергия в тласък, за да се освободи от последните два конструкта. Единият се претърколи, блъсна се в канара и скъса въжетата си. Но другият оставаше прикачен. Тя така и не успяваше да се отърве от него. Ако не го стореше, аахимите щяха да я заловят. Към нея се приближаваха стотици конструкти. От лявата ѝ страна също бяха изникнали машини, разсичащи гъсталака край черния нос.

Оставаше ѝ само един шанс да се отърве от вкопчилиия се в нея преследвач. С пълна скорост Тиан насочи конструкта към водата, повлачила другата машина след себе си. Вторият конструкт се блъсна в голям камък, отхвърча във въздуха и тежко се вряза във водата. Морето започна да съска и кипи. Досегът на мразовита вода до нажеженото дъно на машината предизвика експлозия. Димящи късове полетяха към небето, сред които Тиан с ужас различи няколко тела. Мрежата падна.

Конструктът ѝ се стрелна като плосък камък, докосна вълните за момент и отскочи, извъртайки се. Младата жена мрачно се вкопчи в лоста.

От всички посоки към нея се насочваха конструкции. Още стотици — как бе пропуснала да ги забележи? — бяха оформили извита бариера навътре в морето. Оставаше само малка пролука на юг. Именно към нея се отправи Тиан.

Тя нямаше да успее да прекоси към Мелдорин, защото намиращите се над морето конструкции се носеха успоредно с нея. Дори да успееше да ги преодолее, тукашният мелдорински бряг бе покрит с непроходими скали.

Изглежда досегът с водата бе нанесъл известни щети, защото конструктът на Тиан споделяше максималната скорост на преследвачите си. Тя отново зави към лауралинския бряг. Морето отвъд — Карама Малама — бе обгърнато с дипли сива мъгла. Само тесен полуостров я отделяше от него.

Тиан заобиколи върха му и се огледа на запад и изток. Още конструкции изникваха от южната част на брега, хиляди. Оставаше ѝ само една посока. Тя се обърна на юг, навътре в Мъгливото море. Нека я последват там, ако смеят.

Много от аахимите наистина я последваха — в продължение на повече от час. Но впоследствие те започнаха да изостават един след друг, защото се бяха отдалечили прекалено много от обхвата на тукашното поле. Скоро я следваха само две машини, после само една, а накрая и въпросната зави обратно. Тиан остана насаме с гузната си съвест върху празното море.

Занаятчията започна да търси друга възлова точка, без да е сигурна, че наблизо съществува такава. Някои морета не разполагаха със собствено излъчване. Ако не успееше да намери, и най-малкото прекъсване на хранването рискуваше да я потопи. Макар тя да не бе сигурна, че това би било лошо.

Все пак занаятчията намери ново излъчване. То бе почти толкова далечно, много слабо. Тя обедини притоците на двете полета и продължи.

ТРИНАДЕСЕТ

Около седмица след пристигането си в Оелил, когато Гилаелит крачеше сред тунелите в напразен опит да придобие някогашната си сила, той долови някакъв ожесточен спор иззад ъгъла. Тетрархът се доближи тихо и надникна. Пред него се издигаше подземие с формата на детелина, нахъсано от каменни колони. Две от създанията стояха в края на един от дяловете, застанали пред тълпа от около двадесетина други.

— Това е бъдещето ни на Сантенар — разгорещено настояваше едната от стоящите отпред лиринкси, дребна женска с прозрачна небронирана кожа и разкошни криле, които потрепваха едновременно с думите ѝ и хвърляха пъстри отражения из стаята. — След като вече знаем, не можем да останем в това състояние.

За какво ли говори тя? Гилаелит се вмъкна в сенчеста ниша, която му позволяваше да наблюдава, без да бъде видян.

Другият застанал отпред лиринкс, който също се оказа женски, бе два пъти по-едър от прозрачната.

— Но и не можем да пренареждаме песъчинките на времето, Лиет — каза тя. Нейните бронирани люспи бяха надраскани и огънати, очевидно видели множество сражения, макар стопанката им да не бе възрастна. — Никакво плътоформиране не може да промени това, което сме.

— Глупачка! Естествено, че можем да се променим! И трябва.

— Точно ти ми говориш така? Ти, която с небронираността си не можеш да влезеш в битка?!

— Не ми трябва броня — ожесточено каза дребната Лиет. — И с нищо не съм по-лоша от теб. Моите проучвания са спасили много от бойците ни, а също така са отнели и не по-малко вражески животи.

— Та ти дори не си в състояние да цветоницираш. — Бронираните плочки на едрата женска се покриха с ярка палитра от червено и жълто: презрение към неспособността на Лиет. — Трябвало е да те удавят още при раждането.

— Как смееш?! — дребната изтрещя с криле. — Твоята форма е наследена от чудовищата, които е трябвало да плътоформиране в

утробата, за да оцелеем в безмилостната празнота.

— Аз съм истински лиринкс — каза мускулестата женска. — Това е моята същина.

— Вие сте минало. Вие не съответствате на този свят и трябва да се подчините на изменяне!

Изменяне? Гилаелит внимателно се приведе. Може би възнамерявах да се плътотформират отново, за да се приспособят към специфичните условия на Сантенар?

Другата женска се изправи на пръсти, извисявайки се над Лиет, и извади ноктите на ръцете си. Те бяха дълги и остри като кинжали.

— Това е сквернословие! Вземи си думите назад или ще понесеш полагащите се последствия!

Лиет отпусна криле, но не в покорство.

— Съжалявам, Инил. Не се изразих правилно. Позволи ми да обясня. Някога разсъждавах също като теб, но матриархът ми отвори очите. Ние сме се превърнали в създания, подходящи само за едно — неспирна война! Ние сме роби на собствените си брони.

Инил започна да чопли пода с ноктите на краката си.

— Войната е нашият живот.

— И не копнееш за мир, за шанса да живееш живота си без страх?

— За какво ми е мир? Аз съм боец и вода произхода си от бойци. Аз живея за бойното поле.

— Но децата ти...

— Децата ми копнеят да изпълнят дълга си, а не да променят същината си в отклик на някакви *себични* приумици. — Инил изплю предпоследната дума с ненавист. За лиринксите това бе мръсна дума. За тях нямаше по-голямо злодеяние от отказа за саможертва.

— Нуждата от промяна е продиктувана от най-добрата причина — изтъкна Лиет. — Оцеляването ни.

— И в сегашния си вид печелим войната. Не е нужно да се променяме.

— С тази победа ще посеем кълновете на собствената си гибел. Била съм сред човеци, Инил — бавно и предпазливо продължи Лиет. — Някога ги мразех и ги презирах. Искях да ги избия до един. Но сега им завиждам, защото и най-незначителният човек разполага с нещо, което ние сме изгубили толкова отдавна, че вече дори не си спомняме

притежанието му. Къде е културата ни? Къде са нашите изкуства и науки? Ние не разполагаме с нищо подобно. В празнотата сме захвърлили всичко, което не е било критично за оцеляването ни. С тази постъпка сме загърбили всичко, което ни е придавало уникалност. Превърнали сме се в машини.

Лиет повиши глас, разпери ръце и се обърна към събраните.

— Чуйте ме. Освен ако не възнамерявате да се върнете в празнотата, бъдещето ни е този свят. Ние трябва да се преобразим, за да го приемем. Създанията като мен, които вие виждате като деформирани и непълни, са бъдещето на лиринксите. Но дори и ние трябва да...

— Няма да слушам повече тези... тези нелепи приказки. — Инил плесна с криле и се хвърли към Лиет.

Липсата на броня представляваше сериозен недостатък в подобни сблъсъци. Но Лиет бе храбра и не отстъпи. Също извадила нокти, тя се гмурна под един удар, който щеше да я обезглави, и отскочи от последващия.

— Достатъчно! — изрева Гирил, която бе стояла зад една колона извън полезрението на Гилаелит. — Инил?

Едрата женска се отдръпна и неохотно се поклони.

— Лиет, дъще — остро продължи матриархът.

Лиет се поклони на майка си и на Инил, но попоглеждаше мрачно изпод масивното си чело. Тя бе агресивна и самоуверена, трудно ѝ беше да се подчинява.

— Насърчих този дебат — обърна се Гирил към групата, — защото за мен като матриарх е ясно, че трябва да се променим. В празнотата ние сме захвърлили културата си, миналото си и, да, самата си същина, за да оцелеем. Било е необходимо, но сега това ни наскърбява. Помислете над нещата, които бяха казани днес. Утре ще разговаряме отново.

— Една промяна сега би означавала да изкривим душите си — каза Инил. — Не мога и няма да го направя. — Тя се отдалечи, подвиквайки през рамо: — Не се опитвайте да ме убедите, защото никога не ще отстъпя.

Останалите лиринкси също се разпръснаха, спорейки помежду си. Само Лиет и майка ѝ останаха.

Лиет понечи да ги последва, но Гирил отпусна ръка върху рамото ѝ.

— Остави ги, детето ми.

— Но аз съм права! — разпалено възрази дребната женска. —
Защо отказват да ме послушат?

— Техните нагласи са вкаменени от хиляди години неспирни сражения, през които онези като теб не са били достатъчни. До този момент ревертантите и полуродените като теб и Рил са представлявали позор, който би застрашил оцеляването ни.

— Но те са живи оръжия — каза Лиет. — В живота им не остава място за нищо друго. Ние сме непълни, майко. Може и да спечелим войната — поне така изглежда — и да открием, че човечеството е променило цялото си общество и е създало оръжие, срещу което сме беззащитни. Човеците притежават неограничена приспособимост. Ние трябва да сторим същото.

— Или — провокативно предложи матриархът — да изличим и последния човек от лицето на Сантенар.

— Някога поддържах това мнение, но след като работих с женските им в снизортските ни схематизатори, започнах да гледам на тях като на личности, а не просто храна. Още преди края на войната трябва да пристъпим към бъдещето, майко, и ние, ревертантите, сме в най-добра позиция да го сторим.

— Може и да си права. Но Инил и следовниците ѝ няма да се оставят да бъдат убедени лесно.

— Защо не говориш с тях? Те биха те последвали навсякъде.

— Времето ми вече изтича. Няма как да ги отведа някъде, където самата аз не бих могла да отида. Новата, дръзка посока изисква нов и млад предводител.

— Би могла да им наредиш да се подчинят.

— Лиет, Лиет... Предстои ти още много да учиш. И ти предстои да привлечеш мнозина на своя страна, ако искаш да заемеш мястото ми.

— Но аз полагах такова старание във всяка възложена ми задача. Справях се...

— Справяше се сносно, в най-добрия случай. Спомням си определени издънки.

Лиет прехапа устна.

— Ти си интелигентна, дъще, брилянтна в плътоформирането и схематизирането, а мистичните ти таланти са от най-висока степен. Притежаваш много от качества, нужни да отведат народа ни сред бъдещето — качества, различни от тези, които налагаше моето време. Но ти си прекалено прибързана. Смяташ, че си права в абсолютно всичко и очакваш останалите да ти се подчиняват безпрекословно. Дори и в случаите, когато правотата действително е на твоя страна, трябва да се научиш да убеждаваш, да придумваш, да водиш! — Гирил се обърна и видя скрития в сенките Гилаелит. — Върви си, тетрархо. Тук нямаш работа. Лиет, би ли придружила тетрарха до стаята му? По-късно ще говорим допълнително.

Гилаелит се върна замислен. Явно лиринксите се намираха на ръба на значителна метаморфоза. Ако те се претрашаха да извършат промяната, по какъв начин това щеше да се отрази на баланса? И имаше ли това им решение нещо общо с находките от Голямата сълзевина?

Може би матемантията щеше да предостави отговор. Той започна да изчислява поредица от четвърти степени — упражнение, целящо да подготви ума му. Но още първото изчисление се оказа грешно. Сегашният ужас бе далеч по-силен от ужаса на предишния провал, защото Гилаелит се гордееше с изчислителните си умения. Той никога не грешеше. Никога.

Тетрархът повтори пресмятането.

Още по-лошо: този път получи различен отговор, също погрешен.

Гилаелит се отпусна на колене и започна да блъска по пода с юмруци. Хладната решителност бързо овладя импулса му. Това не можеше да се случва, не и на него. Но щом бе изникнал проблем, той щеше да бъде разрешен чрез прилагането на същата процедура, с която Гилаелит бе отстранявал всички трудности от живота си: с непоклатима, несломима воля. Тетрархът се изправи в цял ръст, подминал досадните болки в корема. *Мога да го направя. Трябва да го направя.* Подбра друго число, 127, и започна да го повдига. 16 129, 2 048 383, 260 144 614. Не, пак имаше грешка. Последната цифра трябваше да бъде нечетна. Той се канеше да опита отново, когато осъзна, че е забравил първото число. Изпитваше затруднения и да си припомни последователността на операциите. Той бе изгубен!

Ами ако и другите му умения гаснеха? Ако скоро не приключеше делото си, никога нямаше да успее. Щеше да е живял напразно, защото Гилаелит живееше за постиженията.

Следващите три дни тетрархът лежа със затворени очи, отказвайки да се храни. Той беснееше против сполетялата го съдба и търсеше изход. Нямаше да се откаже толкова лесно. Трябваше да разбере същината на проблема си.

След много усилия той успя да приготви поредица от тестове, за да провери състоянието на ума си. Резултатите бяха недвусмислени. При бягството му от тунела фантомният кристал бе изтеглил прекалено много енергия и буквално бе изпържил малък сегмент от мозъка му. Частици от интелекта му бяха изгубени завинаги, но възстановяването на някои аспекти можеше да бъде постигнато чрез усърдни упражнения. Ала не това бе същинският проблем.

Експлодирането на възловата точка бе пръснало фантомния кристал. Неговите късчета оставаха в подсъзнанието на Гилаелит, където постоянно нанасяха допълнителни щети. Всеки път, когато той използваше мистичните си умения, част от почерпената сила изтичаше към тези парчета, влошавайки щетите. Неминуемо щеше да настъпи момент, в който вредата щеше да се окаже прекалено голяма.

Съществуваше едно-единствено решение. Веднага щом здравето му се възстановеше достатъчно, тетрархът трябваше да използва Изкуствата си, за да открие и стопи всеки от фрагментите. Не биваше да оставя и нищожна частица. Успееше ли да стори това, щеше да спре бавното разрушаване на интелекта си.

Въпросното решение бе преплетено с проблема. Подобно начинание щеше да изисква големи количества енергия — риск да унищожи онова, което се опитваше да спаси.

На следващата утрин Гилаелит откри страж — зигнадр — в коридора пред стаята си. Приспособлението представляваше чудат предмет, отгледан органично, но не жив. То не приличаше на гъбообразните стражи, които бе виждал в Снизорт. По-скоро наподобяваше ракоподобна членестонога топка, извита в спирала, и бе

високо малко повече от лакът. Очи, разположени на собствени стволчета, се изместиха, за да последват движението на тетрарха. Но самото приспособление не му попречи, затова Гилаелит продължи.

Един произволен десен завой го отведе в място, което му бе непознато. Оелил представляваше лабиринт от асансьорни шахти, спираловидни в различен диаметър проходи и тунели, които се отправяха в привидно произволни посоки. Често проходите следваха скалните слоеве. Преобладаваха широките тунели, макар че се срещаха и тесни участъци, налагащи странично напредване, или ниски шахти, които изискваха пълзене.

След едночасов преход, накъсан от няколко спирания за почивка, Гилаелит достигна леко наклонен тунел, осветяван от фенери. Тъй като наоколо не се виждаха лиринкси, тетрархът продължи. Не след дълго се натъкна на участък, където скалите се бяха разместили. В открилия се слой личаха най-различни фосили: останки от дребни животни, големи и малки кости, черупки, плъхоподобни черепи и листа, напomniaщи папратови. Някои от вкаменелостите съдържаха сходство с животни, които Гилаелит бе виждал и преди, но други изглеждаха съвсем непознати.

Той приклекна до фенера, за да ги разгледа по-добре. До този момент не бе обръщал внимание на подобни реликви от миналото. Може би това представляваше грешка за един геомант.

Тетрархът се изправи, разтърка пробolia го кръст и затътри крака до следващия фенер. Тукашните фосили наподобяваха предишните, но съдържаха и дребни разлики. При следващия фенер, осветяващ по-долен слой от скалата, също бяха различни разлики. И тази прогресия продължаваше.

Особено често се срещаше вкаменелостта на ракоподобно създание, свито на топка. То имаше големи фасетъчни очи, поставени на къси стъбълца. Погледът му сякаш следеше Гилаелит.

Той се извърна, сетне погледна отново. Насрещният поглед се бе оказал игра на въображението му, но създанието приличаше на стража, поставен пред стаята му. Изглежда зигнадрът бе построен въз основа на този фосил. Съгласно Принципа на подобие, един от главните закони на Изкуството, всяка отделна вкаменелост на този вид можеше да е свързана със зигнадра, което означаваше, че цял Оелил би могъл

да шпионира тетрарха. Нима наистина нямаше да му остане и едно скришно място?

Но пък дали имаше значение?

Стомахът на Гилаелит се сви. Дългата липса на контрол върху живота му го убиваше.

Тетрархът седеше в голяма трапезария, чоплеше безвкусната зелена помия в купата си и мрачно размишляваше над безпомощността си. Гирил бе обещала да му предостави дузина затворници — някои от които опитни в обработката на метал, дърво и камък — веднага щом той се възстанови достатъчно, за да отиде в Алцифер. Останалите роби, които не притежаваха тясна специализация, щяха да готвят, чистят и да му помагат в устрояването на подходящо работно място. Гирил му бе върнала геомантичния глобус и всички останали приспособления, но щяха да минат седмици, преди Гилаелит да се е възстановил достатъчно, за да може да ги използва.

Освен това тя бе позволила на тетрарха да обхожда целия Оелил, което загатваше, че тя не възнамерява да го освободи. Гилаелит се бе постарал да научи колкото се може повече за града и с удовлетворение откри, че лиринксите не плътоформират тук. Той се страхуваше от малко неща, но тези дебнещи чудовища пораждаха у него особен ужас.

Последва някаква суматоха, след която в трапезарията нахлуха неколцина прашни лиринкси, водени от дребен и безкрил мъжки. Гирил, която изучаваше някакъв пергамент, го остави върху масата и възкликна радостно. Лиет, която се хранеше от купа с размерите на кофа, я блъсна на пода. Сияйните ѝ криле се разгърнаха, тя подскочи и се хвърли към безкрилия. Сблъсъкът го повали на земята. Седнала върху гърдите му, женската започна да го засипва с юмруци, които безкрилият беше безсилен да спре. А останалите лиринкси се смееха — удивителна гледка.

Какво ставаше? Дори Гирил се усмихваше широко.

— Тлапп! — каза накрая тя.

Лиет се надигна, помогна на мъжкия да се изправи и пъргаво го хвана под ръка. Той също се усмихваше.

— Добре дошъл, Рил — каза матриархът. — Бояхме се, че си погинал при обсадата.

— Имаше моменти, в които това заплашваше да ме сполети. А пък когато прекосяхме морето в лодка, не по-голяма от човешки нужник, ми се искаше действително да съм мъртъв.

Той се приближи със сведена глава, демонстрирайки покорство, а Гирил повдигна брадичката му и меко заговори на някакъв диалект, който Гилаелит не разпознаваше. Кожата на Рил започна да блести във весело сливане на жълто и синьо. Накрая той се поклони и излезе, все още хванат под ръка от Лиет.

По-късно същия ден Гирил дойде в стаята на Гилаелит, придружавана от безкрилия мъжки.

— Това е Рил — каза тя, — един от най-добрите ми схематизатори.

— Виждал съм те и преди — рече тетрархът, опитвайки се да си спомни къде е виждал лицето на мъжкия.

— Аз те заведох да видиш Тиан — студено отвърна Рил. — Тя смяташе, че си загрижен за нея, а ти в действителност си се интересувал единствено от кристала ѝ.

Гилаелит сви рамене. Той нямаше намерение да обосновава действията си пред един иноземец.

— От думите ти излиза, че тя е твоя *приятелка*! — Тетрархът подчерта последната дума, намеквайки нелепост.

— Тиан се отнесе изключително достойно към мен — каза безкрилият. — Горчиво съжалявам, че се наложи да я използвам по такъв начин. При други обстоятелства действително бихме били приятели.

— Какво стана с нея? — попита Гилаелит.

В Нириандиол той бе започнал да мисли за нея по начин, който го бе притеснявал, защото въпросният начин означаваше загуба на контрол над част от живота му. Отделянето на подобно внимание бе нещо наистина необичайно за него — чувствата му към останалите се ограничаваха с това, което ефикасността налагаше. Хората се пречкаха и отправяха възмутителни искания. Налагаше се непрекъснатото им контролиране. Изоставянето на Тиан се бе оказало най-лесното решение на проблема с неприятно намалелия контрол, но сега тетрархът съжаляваше за постъпката си. Той бе изгубил шанса да се

сдобие с ученичка, която би го допълнила по съвършен начин. И освен това бе изгубил... Какво? Възможността да се сприятели? Възможността за интелектуална и — макар че тук той поиска да прекъсне мисълта, все пак тя приключи — физическа близост?

— Не зная — отвърна Рил. — Бях изпратен да се сражавам...

— Срамно недоглеждане — натърти Гирил. — За щастие, Тиан успя да избяга с конструктор, макар понастоящем да е пленена от аахимите. Но достатъчно за нея. От този момент, тетрархо, Рил ще се грижи за теб — във времето, когато е свободен от други задължения. Никой друг няма да ти отделя от вниманието си, така че не се обръщай към тях. А когато отидеш в Алцифер, бъди внимателен. В мелдоринските гори се крият жестоки създания, дошли от празнотата. Сред тях е и кръвожадният лоррск. Тези създания се държат настрана от нашите територии, но ако излезеш извън тях, ще се превърнеш в нечия закуска.

В коридора Гирил тихо каза на спътника си:

— Не изпускай тетрарха от очи и не му се доверявай дори на нокът. Той е безчестен човек, който би предал собствената си майка, ако това би спомогнало за осъществяването на замислите му. Бъди скептичен към всичко, което той казва и върши. — След кратко мълчание тя продължи: — Но пък ти си имаш предостатъчно задължения. Ще настроя зигнадрите да го следят непрекъснато.

— Гилаелит не ми харесва — отвърна Рил. — Някой ден той ще ни докара големи неприятности. Ако зависеше от мен, още сега бих му отхапал главата.

— В Снизорт той ни помогна задоволително. Възможно е помощта му да ни потрѣбва отново. Имаме идея, над която бих искала да размислиш. Проучванията на Гилаелит може да ни помогнат в осъществяването ѝ.

Рил скриви лице.

— Готов съм да изпълня дълга си. За какво става въпрос?

— Идеята е свързана с работата ти с торгнадра и Тиан в Снизорт. Става дума за нов тип устройство. Наричам го флиснадр, схематизатор на енергия. С негова помощ ще сложим край на войната. Враговете създават множество нови устройства, за да компенсират нарастващите си загуби. Всяко от тези устройства е зависимо от полето. Ако открием начин да контролираме силата, вместо просто да я източваме чрез

торгнадрите си, бихме могли да поемем контрол над човешките приспособления. Успеем ли, няма да им остане нищо друго, освен да се предадат или да умрат.

— Уредила съм разчистването на единадесето ниво. Ти ще оглавиш проучванията. Единствено онези, с които работиш, ще имат достъп. В никакъв случай не допускай тетрарха.

— Може ли да получа Лиет за асистентка? — неспокойно попита Рил.

Женската въздъхна и се замисли, обгърната в сребристо.

— Клоня към отказ, защото още не съм забравила търканията, възниквали между вас.

Рил отвори уста, но замълча.

— Но — продължи Гирил — двамата постигате повече, отколкото поотделно. Да, ще я изпратя да работи с теб. Не се колебай да се обръщаш към мен с искания за всичко необходимо. Сега ела, за да ти обясня подробно...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Гилаелит крачеше по стръмен наклон, отвеждащ към долните нива на Алцифер. Той бе сам. Гирил просто му бе показала посоката и бе тръгнала обратно. А тетрархът бе изгубил надежда, че ще получи обещаните слуги.

Безпомощността му бе разяждаща. Той не се бе възстановил напълно и вече не очакваше подобно възстановяване. Стомахът му пулсираше постоянно, а дори едночасов преход го изтощаваше. Щеше да му бъде изключително трудно сам да пренесе геомантичните си инструменти. Дори и ако по някакъв начин успееше, как щеше да живее без слуги? По-голямата част от времето му щеше да минава в търсенето на храна и последващото ѝ приготвяне — ако изобщо близо до Оелил можеше да открие нещо. Но той трябваше да продължи. Гилаелит никога не се предаваше.

Сърцето му се гърчеше от усилие, когато тетрархът достигна масивна черна врата. Тя указваше границата между Оелил и Алцифер. Край нея стоеше познат ракоподобен страж. Гилаелит го подмина и се приближи към вратата. Тъмният ѝ метал блестеше под светлината на фенера като лакиран. Тя се отвори сама, без да дочака протегнатата му ръка да довърши движението. Тетрархът застина, сетне предпазливо надникна. Подът бе покрит с равномерен слой прах, показващ, че лиринкси не бяха прекрачвали този праг.

Мракът не позволяваше съзирането на същинските мащаби на помещението — може би то представляваше дворец, а може би нищожна дупка. Гилаелит повдигна лампата. Слаб блясък изникна на места, отражения върху далечни повърхности, които се раздвижиха едновременно с първите стъпки на тетрарха. С крак той разчисти прахта от каменния под, който остана да потръпва едва забележимо.

Върни се! — споходи го блуждаеща мисъл. Нямаш право да прекрачваш този праг.

Гилаелит се отърси от неспокойствието. Алцифер представляваше руина, изоставена преди цяла вечност. Тук не съществуваше нищо, което да е в състояние да го нарани. С изключение на раздробяващия се камък и сипещата се мазилка.

Часове наред той обхождаше магичните зали, застлани с килими от прах, които смълчаваха стъпките му. Също часове той прекара седнал, загледан в мрака — опитваше се да се настрои към постройката. Търсеше съвършеното място за работа, но този дворец объркваше не само окото, но и ума му. Гилаелит не смогваше да го осмисли.

Разсъдъкът ми определено гасне, помисли си той. По-рано без никакъв проблем можех да си представя целия палат: редове и колони, подредени в каталог. Дали не съм сбъркал в преценката си и в неоправдан оптимизъм не съм си предоставил повече време, отколкото притежавам в действителност? Не искам да си отида по този начин, недовършил работата си. Щом умът ми угасва, не искам да гасна заедно с него. Предпочитам да умра в сътворен от самия мен катаклизъм — така поне в смъртта ще бъда по-близо до целта си.

Той се надигна, загледан в тъмнината, потръпващ като самите камъни. През всички години на проучвания не се бе осмелявал да опита един определен експеримент. Макар той да криеше най-голямо обещание, рисковете бяха още по-големи. Дали да не го проведе сега? Евентуалният успех щеше да му позволи да открие и заличи всички фрагменти от фантомния кристал и дори — слаба надежда, но все пак — да възстанови мозъка си в предишното му състояние. Щеше да си пробие път до целта си или щеше да рухне внушително. Вторият развой съдържаеше далеч по-голяма вероятност, но пък какво имаше да губи? По-добре да умре зрелищно, отколкото да продължи да живее по този начин, със знанието, че или ще изгуби интелекта си и ще полудее, или ще деградира до степен, в която дори лиринксите не биха поискали да го изядат.

— Ще го направя! — гласно каза той. — Ще проведе експеримента, каквито и да са последиците!

Първо трябваше да открие място за работа. Загърбил величествената обстановка, тетрархът с мъка се изкачи до огромна зала, покрита със слой прах, стигащ до глезените. На места в пода проблясваха тъмни тухли. Фреските, покриващи стените, отдавна бяха избледнели и на места напълно заличени от стичалата се от тавана дъждовна вода — покривът бе рухнал. Гилаелит се отправи към висока двойна врата, сред която бе изникнал бор. Той се промуши през пролуката и продължи.

Широк булевард, покрит с камъни и отломки, накъсан от огромни дървета, чиито корени бяха изместили паветата, започваше от тази врата, за да поеме нагоре по склона на объл хълм. Дори слоят боклуци, стигащ до коленете, не бе в състояние да скрие благородните пропорции. Местността от двете страни на булеварда бе представлявала парк, защото тамошните дървета бяха огромни и много стари. Сред тях се издигаше отчасти рухнал павилион, а от дясната му страна личеше мраморен фонтан, изпълнен с отломки. Вулканичен разяждащ дъжд бе изпъстрил камъка с дупчици. От лявата страна на Гилаелит се издигаше здание от черен камък, сходно копие на сградата, от която бе излязъл току-що. Но нейният покрив не бе рухнал и блестеше със зеленикавия си метал.

Денят бе слънчев, но Алцифер поддържаше мрачна и ледена атмосфера, каквато не се забелязваше из останалите древни места. Сякаш нещо — самият град? — изчакваше появата на господар, който никога нямаше да се завърне и нареди изпълнение на забравената цел. Уличните павета потръпваха видимо — такава бе енергията, вложена тук.

Но вече нямаше полза от Алцифер, размишляваше Гилаелит, припомняйки си хрониките. Първоначално издигнат в хаотичните времена на Катаклизма, целият град очевидно бе представлявал огромна машина, предназначена да отвори Пътя между световете. Но тя така и не бе задействана. Малко след построяването на Алцифер Рулке се бе оказал заловен от враговете си и захвърлен в Нощната земя, която го бе задържала за хиляда години. Рулке бе използвал изгнанието си, за да проектира по-добър артефакт, а след бягството си го бе построил във Физ Горго и Кархарон. Конструктът.

Аахимските конструкти се основаваха на неговия модел, макар че не бяха успели да пресъздадат пълните му особености. Машината на Рулке бе притежавала способността да лети, защитни и бойни приспособления, а също и устройство, което да отвори Пътя между световете.

След смъртта му Алцифер бе останал да тъне във вулканична забрава в продължение на сто години, докато лиринксите не били привлечени от удивителния вставен възел, захранващ и Алцифер, и Оелил. Гилаелит можеше да усети източника на излъчването: две сфери, вложени една в друга, всяка пулсираща в свой собствен ритъм.

Излъчванията им също се разгръщаха и свиваха в сложен танц, който никога не се повтаряше.

Гиладель прекоси булеварда и се настани на стеатитова пейка край фонтана (след като почисти вулканичната прах). Как ли бе възникнала подобна възлова точка? Дали появата ѝ имаше нещо общо със спящия вулкан на север? А може би бе променена от енергийните влияния, породени от нагъването на измеренията на Нощната земя? Тетрархът се чувстваше удивен в присъствието на такова могъщество. То надхвърляше всичко, познато му от по-рано.

Лиринксите не се страхуваха от мястото или от скритите цели, които някога то бе притежавало. Те бяха разчистили някои от булевардите, бяха построили вентилационни духала, захранвани от полето, и бяха прокопали свой собствен подземен град.

Гиладель се надигна, отръска панталоните си и се отправи към хълма. С всяка следваща крачка удивлението му нарастваше. Алцифер беше огромен, но дори и под слоя прах и плъзналата растителност тетрархът можеше да види, че всяка постройка — от най-дребната до най-внушителната — представлява част от едно хармонично цяло. Един ум бе проектирал това място, един принцип бе насочвал ръката му. Алцифер бе дело на аахима Питлис, останал в историята като най-великия архитект и най-големия наивник. Рулке бе успял да го убеди да построи Алцифер, а освен това го убедил да разкрие и тайните на Тар Гаарн, най-големия аахимски град, който впоследствие харонът бе разрушил.

Тетрархът прекара дни сред рухналия град, опитвайки се да го разбере, за да открие идеалното място за работа. Експериментът му не можеше да бъде проведен където и да е — местоположението бе изключително важно. Някои места с нищо нямаше да спомогнат на делото, а други можеше да го затруднят или дори обезсмислят. Но някъде тук трябваше да се намира съвършеното място. Не беше нужно то да изглежда величествено или да се отличава с големина. И най-простоватият павилион в парка би свършил работа. Но Гиладель нямаше как да познае мястото, преди да го е открил и да го е подложил на изследване с помощта на матемантията си. Стига все още да притежаваше това си умение — талантът му можеше да изчезне

необратимо без предупреждение. Освен това всеки опит за гадаене пораждаше остра болка в различни участъци от главата му, с което потвърждаваше, че фантомните фрагменти все още нанасят увреждания.

На петия ден разбирането му за Алцифер не се беше увеличило. Напротив, чувстваше се дори по-объркан. Обединеният гений на Питлисовия план и строителството на Рулке не можеше да бъде разгадан за няколко дни. Гилаелит изпитваше огромно уважение към заобикалящото го дело, пред което собствените му постижения изглеждаха тъй незначителни.

Градът се състоеше от групи големи и дребни постройките, подредени край седем пресичащи се булеварда. Всяка странична уличка бе извита, кръстовищата представляваха кръгове или овали. Алеи имаше само успоредно на булевардите. Край тях всеки ъгъл донасяше нова изненада — някои огромни и пищни, други простовати: мъхеста задънена улица с фонтан, поредица елегантни стъпала, езерце или скулптури. Макар че много от сградите бяха разядени от времето, същината на града си оставаше, защото тя бе слята към живата скала с помощта на Изкуство, което никой човек не бе способен да разбере.

Отчаян от неспособността си да изгради цялостен образ на Алцифер, той помоли Гирил да го отнесе във въздуха, за да му предостави птичи поглед. Тя с готовност се съгласи, макар че повери полета на Лиет, дребната женска с прозрачна кожа. Намазана със специална паста, за да се предпазва от слънцето, женската повдигна тетрарха с лекота и в продължение на два часа описва кръгове над Алцифер, през което време Гилаелит се опитваше да запечата вижданото. И това не се оказа достатъчно, но по време на обратния път той забеляза бяла постройка, оформена като петоъгълна звезда, която си набеляза да посети за допълнителен оглед.

Още същия ден тетрархът отиде да я разгледа, придружаван от мълчалив мъжки лиринкс. Белият дворец се издигаше в средата на града, на мястото, където се пресичаха седемте булеварда. Той определено се отличаваше от постройките, които Гилаелит бе разгледал до този момент.

Палатът се състоеше от сърцевина, покрита с купол — не, не купол, а извисяваща се черупка — от която се разгръщаха пет еднакви крила. Техните покриви бяха изградени от поредици извивки, чиято

белота блъсваше окото. Дори и в сегашния си вид, покварен от времето, постройката спираше дъха с красотата си.

Гилаелит се изкачи по стълбите и бутна най-лявата от четирите врати, очакващи го на върха. Тя се отвори със скърцане. Напредването по коридора донесе усилено излъчване. В самата среда, където петте крила се сливаха, го очакваше огромна и ярка зала — покривната черупка се състоеше от едно-единствено парче стъкло. Червеникави петна се стичаха по стените, на места се срещаха отломки, а прахта господстваше и тук, но и това не намаляваше великолепието.

Досами центъра на залата се издигаше огромна кръгла маса, изработена от вулканично стъкло. Гилаелит умееше да цени красотата, но не гледката привлече вниманието му. Дори не му беше нужно да провежда изчисления, за да разбере, че точно това място е търсел.

— Рулке си е разбирал от работата — гласно каза той. — Построил е този дворец тук, защото резонансите са съвършени за делото му. Същото ще се отнася и за мен. — Гилаелит се обърна към мълчаливия лиринкс. — Ще работя тук. Сега ще ми предоставите ли слугите?

Мъжкият се обърна и се отдалечи, без да отговори, оставяйки тетрарха в незнание. Но пък той вече не очакваше да получи обещаните слуги.

Затова донякъде се изненада, когато на другата сутрин въпросният лиринкс се завърна, повел дванадесет роби. Всички те изглеждаха сурови и изнурени, както можеше да се очаква от години принудителна служба. Още в самото начало Гилаелит трябваше да си осигури верността им, а това нямаше да се окаже лесно. Несъмнено те гледаха на него като на предател. Единственият начин да надмогне тази пречка бе голият интерес, подкрепен от несломим контрол.

— Казвам се Гилаелит — обърна се той към новодошлите, застанал на върха на стълбището. — Гирил ви предостави на мен. Аз не съм строг господар, но изисквам незабавно и пълно покорство. Ако ми служите добре, след като приключи работата си ще се погрижа да бъдете освободени, за да се завърнете при близките си.

— Думата ти струва колкото лъжите на всички останали предатели — каза говорителят им, хърбав мъж на име Тиал. Той имаше бледа кожа и ръце, покрити с жълтеникави косъмчета. И брадата, и косата му бяха червени.

— От колко време си пленник на лиринксите? — добронамерено попита Гилаелит.

— Девет години — отвърна Тиал.

— Колцина са затворниците, които те са освободили през цялото това време?

— Нито един — неохотно отвърна запитаният.

— А колко са успелите да избягат?

— Няколко десетки успяха да се измъкнат в ранните дни — обади се дребна жена, покрита с белези. Тя стоеше в края на групата. — Разбира се, лиринксите ги изядоха до един. След това бягства почти нямаше, а малцината опитали винаги бяха залавяни. И после ги изяждаха пред нас.

Тетрархът мълча в продължение на минута, за да им позволи да осмислят собствените си думи.

— Е, Тиал — рече накрая той, добавяйки към думите си онзи студен поглед, с който бе усмирявал стотици слуги в течение на годините, — изглежда аз съм единственият начин отново да се срещнете с близките си. Ако ми нямате доверие, свободни сте да се върнете в Оелил и да си опитате късмета с бягство. — Гилаелит остана загледан в него за още миг, преди да се извърне към останалите. — Но на онези от вас, които останат и изпълняват точно нарежданията ми, обещавам свободата. Какво решавате?

Всички те останаха, разбира се. И най-незначителната надежда бе за предпочитане пред отсъстващата. Той се подсмихна.

— За начало внесете инструментите ми вътре. И бъдете много внимателни.

След дни работа залата със стъкления покрив бе почистена в съответствие с придирчивите стандарти на Гилаелит, а уредите му бяха подредени по посочения начин. Той предсказа вероятността на начинанието, като повдигна на четвърта степен поредица числа. Това усилие го остави треперещ. В крайна сметка му се наложи да довърши изчисленията върху хартия: пореден провал, макар че получените числа бяха като цяло хармонични — не съвършени, но достатъчно добри.

Тетрархът отпрати слугите си и остана в средата на залата, тържествуващ. След месеци измъчвал го хаос в живота му най-сетне настъпваше ред. Скоро той щеше да поеме под контрол всеки аспект на малкото си владение. Не таеше големи надежди, че ще успее да прекрати бавното гаснене на умствените си способности, но ако успееше да завърши делото си, щеше да умре доволен. За последно бе работил над този си проект през пролетта, в Нириандиол. Сега приближаваше есен.

Гилаелит започна да крачи под мрачното, дъждовно небе, обмисляйки нещата, които бе научил след отвличането си от вулкана. Стараеше се да ги подреди в смислена последователност.

За начало, разновидностите на излъчването и пораждащите го възлови точки се оказаха по-големи от очакваното. Той винаги бе смятал, че съществува някаква обединяваща характеристика — че възловите точки не са произволни натрупвания на сила — но до този момент не бе успял да я открие. Ако успееше, важна част от пъзела щеше да изникне.

Второ, амплиметът на Тиан притежаваше някакво необяснимо кристално съзнание и бе способен да общува с възловите точки. В Снизорт той бе разгърнал мрежа от нишки из подземията, по която бяха протичали пулсации. Това говореше за наличието на някаква цел, дори и да не ставаше дума за същинска интелигентност. Подобно нещо изглеждаше неразбираемо за тетрарха. В крайна сметка бипирамидата представляваше обикновена буца кристал. Но и към самия Гилаелит кристалът бе протегнал нишка. Занапред тетрархът щеше да проявява по-голяма предпазливост.

Той се отърси от страха си. Винаги се бе отличавал с изключителна самоувереност и неотдавнашните проблеми не бяха успели да я подкопаят изцяло. Гилаелит все още бе могъщ геомант. Ако амплиметът изникнеше отново, тетрархът щеше да поеме контрол над него, не обратното! А ако разбереше повече за онези нишки и се научеше да ги възпроизвежда, може би щеше да поеме контрол и над някоя възлова точка.

Трето, той бе разбрал, че на единадесетото ниво на Оелил лиринксите са започнали работа над някакъв нов и мощен артефакт. Войната се превръщаше в надпревара в магическото въоръжаване между човеци, аахими и лиринкси. И всяко ново развитие изискваше

още и още енергия. В един момент всички възлови точки щяха да се окажат пресушени. Какво щеше да последва тогава? Необясними неща вече се бяха случвали на местата на изчерпване. Веднъж цял ескадрон кланкери бе изчезнал. Друго подобно явление бе разпръснало в четиридесет левги околоръст останките от сто машини и пътуващите в тях, а седмици след това слънцето бе залязвало със зелен цвят. Ами ако се разразеше подобна катастрофа в световен мащаб? Гилаелит не биваше да допуска това да се случи.

Четвърто, възможно бе дадена възлова точка да бъде напълно разрушена, което оставяше остатъчен материал с неизвестна същина, но заплашителен потенциал. Материалът от снизортската възлова точка бе попаднал в ръцете на скрутаторите — ако Гирил бе казала истината. Какво щяха да правят те с него? И дали амплиметът имаше нещо общо с тази експлозия?

Пето, Алцифер съдържаеше някакъв неоткрит потенциал. И не ставаше дума само за тукашната възлова точка. Въпросният потенциал можеше да се окаже последното парче от пъзела.

Гилаелит бе сигурен, че съществува някакъв начин за сливането на тези напълно различни открития, който би му донесъл така желаното знание, но изтощеният му мозък се възпротиви. Тетрархът му предостави почивка, защото тепърва му предстоеше още много работа. Рискованият експеримент налагаше внасянето на коренни изменения в геомантичния глобус, влагането на всички нови знания.

Разположението на възловите точки и техните излъчвания представляваше само повърхностна представа на напреженията между могъщите сили, които оформяха и направляваха света. Ако Гилаелит успееше да пресъздаде върху геомантичния си глобус точното разположение, може би с негова помощ щеше да открие основните сили. Един друг от ключовите принципи на Изкуството гласеше, че разликата в мащабите не съдържа разлика в принципите. Но за тази цел глобусът му трябваше да бъде съвършен, а тетрархът знаеше, че в него има грешки. Предстоеше му много работа.

Той се обърна към глобуса — стъклено кълбо, което бавно се въртеше във въздуха над абаносов пиедестал. Мразовитото му излъчване пораждаше нишки пара, които се извиваха в облаци. Под стъклото се намираше моделът на Сантенар, изключително подробен, сякаш наблюдаван от луната. Светлина проблясваше сред

неспокойните му океани и ледените полюси. Виждаха се дори нишките на големите реки.

С жест Гилаелит понечи да спре глобуса, както бе правил безброй пъти преди. Това бе изключително тривиална магия, но не се случи нищо. Той опита отново, със същия неуспех. Паника сграбчи сърцето му. За момент страхът му попречи да диша. Какво бе объркал? Не можеше да се сети. Някога интуитивният процес бе потънал в забрава.

Тетрархът с мъка възстанови процедурата, изграждайки я от самото начало по логичен път. Този път той успя. Светлинки припламнаха върху повърхността на глобуса — указващи местата на най-могъщите възлови точки. С помощта на голяма колкото тиган лупа Гилаелит започна да го оглежда. Приборът не бе пострадал по време на дългото пътуване, но собственикът му пак остана недоволен. Макар да бе градил модела по най-добрите карти в света, сега знаеше, че образът на Мелдорин не е съответстващ. Логично беше, че и другите земи също ще съдържат грешки. А онези части от планетата, известни единствено от картите на отдавнашни пътешественици, може би бяха напълно невярно пресъздадени.

Нищо чудно, че толкова време Гилаелит не бе успял да разгадае света. Две трети от модела му бяха изградени въз основа на карти, за чиято правдоподобност не съществуваше никаква гаранция, и той не виждаше как би могъл да коригира това. Не, имаше една възможност, макар че тя би го потопила в покъртителен дълг. Но ако глобусът проработеше, това щеше да предостави начин за бягство.

— Какъв напредък можеш да съобщиш? — попита Гирил няколко дни по-късно.

— Работата напредва бавно — отвърна Рил. — Схематизирането на флиснадр е по-трудно дори от изработката на торгнадр. Робите, които използваме в схематизаторите, не са достатъчно силни — те непрекъснато умират, унищожавайки работата. Освен това — безкрилият се огледа, за да се увери, че никой друг не ги чува — не ми се струва *морално*.

Той използва последната дума неловко, сякаш до този момент не се бе замислял да използва това понятие по адрес на враговете.

— Ти ме изненадваш — многозначително каза Гирил. — Започвам да си мисля, че работата с онази Тиан те е покварила.

— Тя ме накара да осъзная, че хората не са толкова различни. А и откритото в Голямата сълзевина...

— То не е напускало ума ми. — Гирил почеса люспестата си мишница. — Войната ще е свършила след не повече от година. Трябва да се подготвим за мира, макар че...

— Макар че не всички от нас ще поискат да се променят — довърши Рил. — Вече сме преминали достатъчно промени. Настоящата ни същина е убежище. Ако се лишим и от нея, какво ще ни остане? И все пак...

— Продължи — насърчи го тя.

— Не е достатъчно да представляваме най-великия и най-успешен военствен вид, защото в сърцата си народът ни ще знае, че е унищожил славна култура, за да я замени с пустиня. Знаем това, защото сме изгубили собствената си цивилизация. Най-добрите сред нас скърбят за нея. Обикновените ни бойци просто усещат, че победите ни са кухи, че собственият им живот е лишен от смисъл. В продължение на хиляди години ние сме били живи оръжия, но когато победата дойде, от оръжия вече няма да има нужда. Какво ще правят те тогава? Нищо друго не им е познато. А и самите те не *искат* нещо друго.

— И — продължи той — някои от нас се питат за смисъла на войната. Тя вече не е оцеляване, а се е превърнала в съществуване.

— Това е разговор за друг път. Да се върнем на схематизирането. Останах с впечатлението, че обмисляш нов подход.

— Идеята беше на Лиет — щедро рече той. — Да свържем десет схематизатора. Човекът във всеки от тях да допринася по свой начин за изграждането на флиснадра.

— Не виждам как това би проработило — каза Гирил.

Розови петънца изникнаха върху гърдите и шията на Рил, изглежда приел думите ѝ като критика. Но кожата му бързо придоби синия оттенък на решителност.

— Самите ние също имаме съмнения, но първо ми позволете да ви обясня предимствата. Ако идеята на Лиет проработи, ще получим по-силен и по-устойчив флиснадр. Някой слаб човек би създал слабо устройство — ако изобщо преживее процеса. Свързването на отделни

схематизатори ще ни позволи да прилагаме по-слаб натиск върху отделните човеци, а това повишава шансовете ни за успех.

Гирил остана доволна от идеята и от уверения начин на излагането ѝ. Но тя предрече и известни трудности:

— По какъв начин ще бъдат свързани отделните схематизатори? И как ще бъдат насочвани отделните усилия? Подобно нещо никога не е опитвано преди.

— В рамките на последната година сторихме много неща, които никога не бяхме опитвали. Имам идея — продължи той, вече колебливо. — Но не съм сигурен дали би ви харесала.

Отново синята решителност, накарала я да се усмихне. Рил се развиваше добре.

— Помните ли поведението на амплимета в Снизорт, точно преди експлозията? — каза Рил. — Изглежда той общуваше с възловата точка чрез нишки енергия.

— Да. Продължи.

— Помислих си... че...

— Че бихме могли да използваме амплимета, може би и самата Тиан, за да свържем схематизаторите?

— Да — тихо каза той. — Това противоречи на кредото ни, но...

— Използвали сме нея и кристала ѝ преди. Това не доведе до пълен успех.

— Да, торгнадрите, които изработихме чрез схематизирането ѝ, така и не достигнаха потенциала си — съгласи се Рил. — Какво стана с тях?

— Единият се повреди и трябваше да го унищожим. Другият изгоря в пожара. — Гирил потри брадичка. — Мисля, че зная какъв е бил проблемът, зная и как да го разреша. Но Тиан се намира далеч. Предлагаш да я отвлечем?

— Не и ако има друг начин — каза той. — А такъв може и да има. Помните ли как тя бе дошла в Снизорт, макар и саката, за да търси тетрарха? Прекомерното състрадание е нейната най-голяма слабост: тя изпитва загриженост за другите, дори когато те не ѝ отвръщат със същото. Тиан изпитваше състрадание дори към мен, неин иноземец враг. Ако разгласим, че тетрархът се намира тук, вярвам, че тя ще намери начин да го потърси.

— Може, ако получи възможност, но не бива да се осланяме на това — замислено каза Гирил. — А амплиметът е изключително опасен и е възможно да не успеем да го овладеем. Трябва да разработим алтернативен план. — Женската започна да крачи напред-назад. Бронираните ѝ люспи проблясваха във вълни, следващи размишленията ѝ: бледомораво, червено, пурпур. — Това не е единственият начин да свържем схематизаторите. Геомантичният глобус на тетрарха предоставя известни възможности. Ако бъде използван *на определено място в Алцифер*, ще ни свърши работа.

— Как така? — любопитно попита Рил.

— Алцифер така и не е бил използван. Градът спи, но все още съдържа мощ.

— Не разбирам.

— Няма как да разбереш — ти не познаваш мястото. Остави това на мен. Аз непрекъснато наблюдавам тетрарха. Той е започнал да модифицира глобуса си, защото е осъзнал недостатъците му.

— Откъде знаете?

— В Снизорт внимателно изучавах глобуса. Оттогава започнах да подавам информация на тетрарха, за да го накарам да осъзнае грешките в модела. Той ще дойде при мен за помощ — не разполага с друга възможност. Ако му предоставя съответното знание и той измени модела в съответствие с него, пренасянето на глобуса на определено място в града би ни осигурило нужното.

— Пак не разбирам за какво говорите — каза Рил.

— Няма значение, просто разсъждавах на глас. По-късно ще се заемем с това. За начало ще ти помогна с проектирането на новите схематизатори, поддаващи се на свързване. Тогаваш ще започнеш със схематизирането на флиснадра, но само до първата степен. След това ще го оставиш в стазис, докато геомантичният глобус не стане готов. Междувременно ще пусна слух в Лауралин, че тетрархът е избягал в Алцифер. Ако Тиан пристигне, ще я очакваме. С помощта на нейния амплимет и глобуса на Гилаелит ще създадем свършен флиснадр. И тогава горко им на хората! — ожесточено заключи тя.

— Б-бих искал да поставя едно условие — каза Рил. Началните му думи съдържаха стеснение, но сетне той завърши с решителност.

Гирил изглеждаше объркана, но отвърна:

— Онзи, който иска да води, трябва да се научи да бъде силен. Какво е условието ти?

— Тиан да получи почтително отношение, а след края на процеса да получи свободата си.

Женската наклони глава, впила в него пронизващите си очи.

— Благородството ти е похвално, но подобна постъпка би породила подозрението на собствения ѝ народ. Ами Гилаелит? И към него ли изпитваш състрадание?

— Той е заплаха за целия свят — отвърна безкрилият.

— Да, той е гениален и сляп глупак, който не проумява за какво би могло да послужи делото му, ако то се увенчае с успех. Той се кани да създаде нечувана мощ, която би могла да унищожи целия живот на Сантенар. Трябва да му попречим или да я присвоим. Какво предлагаш да правим с Гилаелит, Рил?

— Щом той престане да ни носи полза, очаква го кланицата.

ПЕТНАДЕСЕТ

Иризис седеше сама, режеше лук и наблюдаваше как слънцето се оттегля от отвора на пещерата, в която живееха повече от месец. Нащърбеният вход бе обърнат към Туркадско море и се намираше в скала, разположена на около половин миля от лауралинското крайбрежие. Това бе най-безопасното скривалище, което Мас бе успял да намери — достъпно единствено за въздухоплавите на Гор, които не минаваха насам, и за лиринксите, които също избягваха да летят тук. Мястото имаше и един недостатък: то бе оголено за мразовитите югозападни вихри, които се усилваха с всеки изминал ден. Зимата все още се намираше далече, но приближаването ѝ се долавяше осезаемо.

Тя приклезна край огнището и изсипа сушения боб в съда. В продължение на седмица менюто им бе включвало супа от лук и боб. Дори майсторските умения на Иризис не можеха да придадат различен вкус, защото вече не ѝ оставаха подправки или мазнина. Така супата оставаше обикновена отвара, допълвана с джинджифилов чай за десерт — по-рано днес тя бе изровила малко от въпросния корен край единствения поток на острова.

Нямаше нищо за вършене и Иризис умираше от скука. Фин-Мах се бе оттеглила в себе си, Инуи мълчеше, а Флангърс бе придобил навика за дълги разходки край скалите, които никак не допринасяха за спокойствието на русата жена. Последната нямаше да се изненада, ако някой ден откриеше войника размазан в подножието. Онова разрушаване на въздухоплава и неспособността да поправи стореното разяждаха душата му. А Иризис не можеше да сподели тези си тревоги с Мас (в редките случаи, в които шпионинът изникнеше). Ейрин Мас не изискваше нищо от никого. И не предоставяше топлота.

Понякога тя имаше усещането, че разбира лиринксите в по-голяма степен от него. Мас изнасяше изчерпателни доклади пред Фин-Мах, прибавяше и своя съвет, когато изрично бъдеше попитан, но не казваше нищо повече. За всяко свое превъплъщение той построяваше нова роля, но през останалото време не разкриваше нищо от същността си. Иризис нямаше представа за надеждите или мечтите му. Дори не бе сигурна, че той притежава такива. Във всеки случай Мас се

бе сдобил отнякъде с малка лодка и през по-голямата част от времето отсъстваше — може би по своя работа, може би по възложения на перквизитора.

Тя вече на два пъти бе разглобила контролера, за да подобри ефикасността му. Освен това бе разглобила и газогенератора, но, тъй като не бе разбрала начина му на функциониране, го бе сглобила обратно. Все пак бе направила едно нововъведение, оказало се решаващо за духа им. На борда на въздухоплава не можеха да използват огън, но генераторът се нагриваше по време на работа. Иризис бе започнала да кипва вода с негова помощ.

В полунощ, когато всички останали спяха, тя дочу изплющяването на платно. Вече бяха изминали пет дни от предишното заминаване на Мас. Иризис седеше край огъня и изработваше бижута от сребърна жица, както правеше всяка нощ. Щом приключеше, тя разглобяваше производението и използваше среброто и кристалите в нова подредба.

Младата жена не можеше да стои без работа — което изглежда не бе проблем за Фин-Мах. Изработването на украшения не ѝ позволяваше да се замисля над неприятното предчувствие, което се усилваше с всеки изминал ден. Нещата щяха да се влошат още повече, преди да тръгнат към по-добро, но Иризис нямаше да доживее въпросното по-добро. Престъпленията, които бе извършила срещу скрутаторите, даваха достатъчно основания за десетократна екзекуция.

Дъното на лодка остърга каменистия плаж. След малко самият Мас изникна на прага. Лицето му бе посиняло от студения вятър.

— Получих новини за Флид и Ниш — каза осведомителят, — но двамата са изчезнали отново.

Той поклати глава и приседна до огъня, за да сгрее ръцете си. Студен вятър се надигаше над водата, извиваше се пред входа на пещерата и засипваше очите и супата им с пясък.

— Ял ли си? — попита Иризис.

— Само съм закусвал.

— Носиш ли някакви припаси? — с надежда попита тя.

— Не. Не съм придирчив.

Иризис мислено го наруга. По пътя си Мас несъмнено бе минал през много градове.

Той си взе от супата, а Иризис сложи вода за чай. Осведомителят разтърка гърба си.

— Дълго плаване, изморително гребане и денонощие ход преди това — безизразно рече той.

Високата жена нарязва парче от джинджифиловия корен. Когато водата кипна, Иризис се надигна от мястото си край огъня, за да налее две чаши. Едната подаде на шпионина.

Мас отпи от горещата течност.

— Джал-Ниш е отвел армията си и кланкерите до действаща възлова точка западно от Госпет. Отправил се е след лиринксите към Гнулп, на около двадесет левги от нас. Възнамерявал е да ги примами в капан, но лиринксите са изчезнали.

— Къде?

— Предполагало се, че са се оттеглили в Мелдорин.

— Но в действителност не било така?

— Почти тридесет хиляди лиринкси устроили засада над долината Скитални, където Джал-Ниш разположил армията си. Капанът бил свършен.

Кръвта ѝ се вледени.

— Какво е станало?

Лицето на Мас не изразяваше нищо.

— Три неща са ги спасили от унищожение, и трите благодарение на приятеля ти Ниш. — Той обясни как механикът довел армията на Троиет, вдигнал тревога малко преди изненадващото нападение и впоследствие успял да организира и поведе оцелелите.

Очите на Иризис блестяха, когато шпионинът приключи.

— Знаех си, че Ниш ще извърши големи дела. Къде са сега?

— С помощта на две търговски флотилии войниците са се отправили към Хардлар, близо до устието на река Либенс в Нихилнор. Флид и Ниш били забавени, натъкнали се на буря и не достигнали Хардлар. Съветът на скрутаторите е обявил награда от хиляда златни монети за залавянето на живия Флид.

Подобно възнаграждение представляваше огромно състояние.

— Защо им е жив? — попита тя.

— Списъкът с обвиненията му е прекалено дълъг за изреждане. Сумата е непростима измяна. Скрутаторите не обичат да отлагат правосъдието си.

— Усещам ръката на Джал-Ниш в това. — Иризис потръпна. През живота си не бе усещала ненавист като онази, която бащата на Ниш бе отправял към нея. Той нямаше да намери покой, докато не я унищожише.

— Не. За нещастие — или щастие, зависи от гледната точка — Джал-Ниш е бил убит и изяден в битката.

Иризис рязко се изправи, разливайки чая си.

— Сигурен ли си в това?

— Сам видях бойното поле. Опитал се е да изпълни изключително мощна магия срещу нападащите лиринкси. Оцелелите разказват, че той умишлено се поставил в уязвима позиция, за да блесне с магията си пред Съвета, но враговете успели да насочат собствените му умения срещу него. Така Джал-Ниш унищожил командирите си. Това е цената за подценяването на лиринксите. Армията ни е била разгромена. От четиридесетте хиляди, потеглили от Снизорт, останали не повече от десет. — Той изброяваше съкрушителната статистика без съжаление или състрадание.

Тридесет хиляди мъртви. Иризис обгърна чашата с длани, сетне ги отпусна около тила си. Мразът постепенно се оттече.

— Трудно ми е да свикна с мисълта, че Джал-Ниш вече го няма. Нямах представа колко копнеех за подобен развой.

— В битка може да се случи всичко — каза Мас. — Макар че официалната версия е различна.

— Така ли?

— За смъртта му е обвинен Ксервиш Флид.

— Възможно ли е това?

— Не. По време на нападението той се намирал заедно с генерал Троиств, на левги от мястото. Но скрутаторите са в състояние да превърнат всяка лъжа в истина.

— И всяка истина в лъжа — каза Иризис, припомняйки си Историите. — Имаш ли представа къде може да е Флид?

— Корабът му отплавал в Карама Малама, бил отнесен на юг и там изчезнал. Би могъл да се намира на всяко едно място между Флийн Хейвън и Каринтс. Говорим за участък, обхващащ стотици левги вода.

— А може и да е мъртъв — рече тя. Ниш също. Сълзи започнаха да изпълват очите й.

— Вероятно наистина е мъртъв. Вчера научих, че корабът му се е натъкнал на риф. Вестта пристигна по скит. Капитанът и шепа войници успели да се качат в спасителна лодка. Нито Флид, нито Ниш са били на борда ѝ. Капитанът не смята, че някой друг е оцелял.

Макар да бе служил на Флид дълги години, осведомителят говореше спокойно.

Този път тръпките прободоха целия ѝ гръбнак. Флид мъртъв? Това не биваше да става, за доброто на всички им. Същото се отнасяше и за Ниш.

И все пак двамата бяха простосмъртни — можеха да умрат или да бъдат убити като всички останали хора.

Фин-Мах сепнато се надигна от постелята си, разтривайки очи.

— Къде се е случило? — с нотки на зараждаща се истерия попита тя.

— Насред Мъгливо море — отвърна Ейрин Мас. — Корабът му се натъкнал на скали.

— В тази му част има хиляди островчета — с надежда отвърна Фин-Мах. Тя също бе служила дълго на скрутатора. Може би тайно и безнадеждно бе влюбена в него. — А и Флид е отличен плувец. Има шанс да е оцелял.

— Малък — каза шпионинът. — Дори и по това време на годината тези води бързо биха докарали смъртта на някой паднал в тях.

— Ниш не е добър плувец — обади се Иризис.

— Значи е мъртъв. Гор е изпратил флотилия, за да се убеди.

— Трябва да ги открием първи — каза Фин-Мах.

— Това дело не е по силите ни — рече Мас.

Дребната жена понечи да каже нещо, погледна към спящите Флангърс и Инуи и каза:

— Елате отвън.

Босата Иризис последва нея и Мас. Стъпалата ѝ усещаха камъчетата като яйца.

— Скрутаторът е изключително изчерпателен човек — заобиколно поде Фин-Мах. — Още след първото си бягство от фабриката се стараеше да предугади всеки възможен развой на събитията.

— Не виждам как би могъл да предугади този развой — каза Иризис.

— Не, разбира се. Но той предприема стъпки, за да се увери, че ако попадне в неблагоприятни обстоятелства или бъде затворен на тайно място, откриването му ще остане възможно.

Сърцето на русата жена ускори ударите си.

— Какви стъпки?

— Научихме много от Юлия. За следите, които Тайното изкуство оставя в околностите си. Освен това научихме много неща за възловите точки, енергийните потоци и кристалите.

Заобиколена съм от хора, които не могат да минат директно на въпроса, помисли си Иризис. Тя обви пръстите на крака си около камъче и си наложи да слуша търпеливо.

— Накратко — продължаваше Фин-Мах, — скрутаторът имплантира магнетит в меките си части. Така може да бъде открит в местата, където няма поле.

— Не очаквах, че в задницата му ще се намери достатъчно място за криене — промърмори Иризис.

— Точно ти би трябвало да знаеш — жлъчно отвърна перквизиторът. — Камъкът бе малък.

— Но как е възможно подобно проследяване?

— Някога мистик на име Голиас Лудия създаде безпрецедентно устройство — дълговорител. То позволявало мигновено общуване, независимо от разстоянията. Тайната на това устройство отдавна е изгубена, но когато Флид използваше Юлия, за да открие Тиан и амплимета ѝ, се вдъхнови от идеята да проследява дребните излъчвания на специфични предмети. Ксервиш Флид е по-умен, отколкото подозираш. През последните години той е отговарял за проектите на всички мистици и занаятчии в Ненифър. А те са изобретили стотици устройства, захранвани от Изкуството.

— Не знаех това — рече Иризис. — И как ще го потърсим?

— Аз разполагам с кристал, който е синхронизиран с магнетита на Флид. Ако скрутаторът е още жив, ще го открием.

— А ако е мъртъв?

— Камъкът използва телесната топлина, за да се захранва. Ако е мъртъв, няма да доловим излъчване.

Тримата се върнаха обратно в пещерата. От малка дървена кутийка, привидно съхраняваща игли, Фин-Мах извади тревистозелен полупрозрачен кристал. Самият той бе с дължината на игла и малко

по-дебел. След като го загрея сред пръстите си, дребната жена го остави встрани и напълни до самия ръб златна купичка. Сетне добави още няколко капки. Повърхността на течността леко се изви над ръба. С помощта на пинцети тя отпусна кристала в съда и отдръпна ръка. Иглата заплава.

— Не мърдайте. И не дишайте в тази посока — тихо каза Фин-Мах. — Сега ще подам енергия.

Тя стисна юмрука си и го обгърна с другата ръка, затваряйки очи. Мас наблюдаваше неподвижен. Иризис почувства как скалпът ѝ настръхва.

Димна нишка изникна от водата. Навън вятърът фучеше край входа, разтърсваше храстите и караше светлината на огъня да трепти по стените на пещерата. Кристалът припламна в единия си край, а сетне се раздвижи бавно. Той се завъртя на половин оборот, върна се малко назад, изпълни още четвърт оборот, отново се поколеба и спря.

— Жив? — извика Иризис.

— Да, Флид е жив — отвърна Фин-Мах. — Сега ни остава да го намерим.

— Кристалът сочи почти право на запад, с малко отклонение на юг.

— Това все още ни оставя голяма зона в морето за претърсване — каза Иризис.

Фин-Мах стоеше загледана в потрепващата кристална игла. В едното ѝ око се оформяше сълза.

— Скрутаторите са пуснали флотилия, която да го търси — напомни ѝ Мас. — И въздухоплави.

Перквизиторът наметна дрехата си:

— Тогава да не губим време.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Още преди зазоряване въздухоплавът им се носеше ниско над Мъгливо море, което оправдаваше названието си, стелейки разкъсани облаци над вълните си. Денят бе студен, ветровит. Над водата бе надвиснало оловносиво небе. От поклащането на въздухоплава Иризис получи морска болест.

— Върви да полегнеш — посъветва я Фин-Мах. — Рифовете са още далече. Ще достигнем островите чак вечерта.

Иризис кимна, но остана на мястото си — чувстваше се прекалено напрегната, за да спи. Денят минаваше бавно. Някъде след смрачаване те приземиха машината си на подветрената страна на каменист остров и останаха да изчакват зората.

Тръпките мраз, тормозили Иризис цялата нощ, не я оставиха и след разсъмване. В продължение на часове те обхождаха десетки острови, болшинството от които представляваха купчини скали, прободили морето. До този момент не бяха открили и следа от човешко присъствие.

— Има ли нещо? — обърна се тя към Фин-Мах, която отново се бе привела над златната си купа.

Перквизиторът се навъси:

— Прекалено е ветровито. Кристалът се тресе като сред желе.

— А ако се приземим?

— В този вятър няма да има разлика. Водата е много неспокойна. По принцип този кристал трябва да бъде заобиколен с живак, само че аз не нося у себе си.

Те продължиха диренето, осъзнавайки, че времето тече. Малко преди здрач Инуи удари тревога. Останалите изтичаха при нея.

— Кораби! — каза Инуи и посочи.

Фин-Мах огледа морето с далекогледа си.

— На изток има флотилия. Плава под флага на Съвета.

Блеснаха сигнални огледала.

— Изглежда са ни забелязали — каза Иризис.

Фин-Мах се върна към кристала, но с напредването на мрака се отказа.

— Сега машината се тресе още по-силно. Така никога няма да го намерим.

— Гор също ще изпитва затруднения — опита се да я успокои русата жена.

— Той разполага с цяла флотилия, а също и Изкуства за проследяване и откриване.

И все пак продължиха. Не можеше да става и дума за отказване.

— Земя право пред нас — извика Флангърс към осем вечерта.

— Къде сме? — под светлината на свещ Фин-Мах се бе загледала в кристала.

Иризис ѝ показва мястото върху картата.

— Тук има половин дузина малки острови, а също и десетина островчета.

— Спусни ни ниско, Инуи, и намали скоростта. Всички ще се оглеждаме. Извикайте, ако забележите нещо.

Иризис прекара часове край борда. Носеха се съвсем близо до водата, в лицата им често плисваше морска пяна. Вееше режещ вятър, подчертаващ непригодността на летните им одежди. В слабата светлина море и земя почти не се различаваха.

— Какво има долу? — обърна се тя към Мас. — Не виждам и едничка светлина. Дори лагерни огньове няма.

— Повечето от тези острови са необитаеми. Няма дървета, тоест няма гориво. Храната се свежда до риба и морска трева.

— Няма дървета. — Иризис обви ръце около себе си. — Ако двамата са там, значи умират не само от глад, а и от студ.

Осведомителят се отдели от кърмата.

— Поне знаем къде не е Флид. Може да приемем, че не се намира и на онези острови на изток, тъй като флотилията е дошла от тази посока.

— Още колко острова ни остават да претърсим?

— Около осемстотин. Но ако кристалът е точен, ще елиминираме повечето от тях.

— И пак ще минат дни — каза тя. — Или седмици. Много преди това въздухоплаватът ни ще се окаже свален. Безнадеждно е.

— Не съвсем — възрази шпионинът.

— Защо смяташ така?

— Зная къде можем да купим живак.

Насочиха се на югозапад, към Джибсторн, град, през който минаваше Високи друм. Въпросният път водеше началото си близо до Тиркир, столицата на Ооло, прекосяваше леса Кандалум, а после завиваше към мразовити земи, които бяха непознати дори на Мас. Пътуването им отне цялата нощ и част от последвалия ден, защото тук полето бе слабо.

Джибсторн бе сиво и мрачно място, град на димящи комини и одимени стени. Тук отпадният продукт от десет хиляди души и петкратно повече животни се оттичаше в канали, разположени в средата на улицата. По време на петмесечната зима, която вече чукаше на вратата, противните отпадни води замръзваха, предизвиквайки кафеникав разлив.

— Ще отида да се преоблека — заяви Мас, докато Инуи приземяваше въздухоплава край брега. Приземяването подплаши ято чайки и сбирщина още по-шумни парцаливи деца. — Не съществува прекомерна предпазливост.

Той изчезна в каютата и затвори вратата. Иризис, която винаги бе изпитвала любопитство към способността му да се превъплъщава, я заобиколи и долепи око до един дребен разкъс в брезента, чувствайки се като воайор.

Долови единствено размазано движение. Мас не променяше дрехите си и не си слагаше грим — той просто се променяше с все одеждите. Иризис се отдръпна и се отдалечи, за да не бъде забелязана. Мас не беше обикновен осведомител. Изглежда той бе трансформант и искаше да запази уменията си в тайна. Очевидно притежаваше значителен опит в Изкуството, щом прилагането на способностите не му причиняваше видими страдания. Интересно дали Флид знаеше?

Шпионинът изникна в превъплъщението си на червендалест и плешив селски търговец с кльощави крака и тлъсто шкембе. Промяната бе майсторска. Дори дъхът му вонеше на прокиснала бира. Иризис внимаваше да не го поглежда в очите, защото не беше сигурна, че няма да се издаде.

Фин-Мах отиде с Мас, а Иризис и Флангърс се отправиха към пазара, за да попълнят припасите си. Бързо откриха, че Джибсторн е

гнил и противен град, където властта на скрутаторите не се усещаше. Местните бяха недружелюбни, а търговците бяха същински обирджии.

— Поне качеството си струва — каза Иризис, гладно загледана в един еленски бут. След две седмици постна супа тя бе готова да го изяде и суров.

— С тези цени остава и да не е.

Иризис започна да отброява сребърни монети от кесията си.

— Тези пари са на скрутатора, а той винаги избира най-доброто.

Двамата закупили провизии за две седмици напред. Докато всичките им покупки бъдат пренесени до въздухоплава, перквизиторът и Мас се върнаха. Фин-Мах се усмихваше: рядка гледка.

Вътре тя почисти златната купичка и я напълни с живак. Повърхността се превърна в огледало, сред което кристалната игла заплава. Когато дребната жена изтегли енергия и я насочи към него, той плавно се завъртя, за да посочи назад. Перквизиторът леко потропа по купичката. Сред огледалото плъзнаха вълни, но кристалът не трепна.

— Така е по-добре. — Фин-Мах свери посоката с бордовия компас и я нанесе върху картата си. — Нека Инуи да се отправи с пълна скорост, предстои ни да наваксваме много.

И може би вече сме закъснели, помисли си Иризис.

Обратното пътуване се оказа бавно. През целия път летяха в насрещен вятър. Понякога им се струваше, че силата му ги оттласква назад. По здрач не бяха преодолели дори половината разстояние.

Неспособна да сдържи притеснението си, Иризис започна да крачи върху увисналата палуба. Зад гръдната ѝ кост се бе образувала буца. След като бе отписала и двамата си приятели, а впоследствие бе узнала, че поне единият от тях е жив, тя вече не знаеше какво да чувства. Скрутаторската флотилия сигурно бе достигнала главния островен масив още тази сутрин. До този момент войниците сигурно бяха претърсили десетки от късовете суша. Може би бяха открили корабокрушенците. Какво ли щеше да причини Гор на Флид? Тя не мислеше, че го очаква екзекуция на място, защото скрутаторите обичаха публичните наказания. Ако Ксервиш попаднеше в ръцете им, спасяването щеше да стане невъзможно. Същото важеше и за Ниш, ако той изобщо бе оцелял.

Тя влезе в каютата. Фин-Мах стоеше до прозоречния отвор, нормално затулен, и наблюдаваше кристала. Живачните изпарения бяха смъртоносни в затворено пространство, така че тази нощ трябваше да спят на палубата, сред ледения вятър.

— Някаква промяна? — попита Иризис.

— Не.

— А ако вече са го заловили? Има ли някакъв начин, по който бихме могли да узнаем?

— Не.

— И е възможно кристалът да ни отвежда към капан.

— Да.

Иризис опита да улови погледа ѝ, а Фин-Мах отмести очи. Последната бе изпаднала в едно от мълчаливите си настроения, когато опитите за разговор бяха излишни. Занаятчията се оттегли да спи в хамака си, опънат край левия борд, където се люля цяла нощ. Всяко раздвижване отвеждаше леглото ѝ над парапета. Ако въжето се скъсаше, тя щеше да полети към смъртта си. Краката ѝ измръзваха, а сънят не идваше. Малко по-назад се намираше хамакът на Флангърс. Войникът също се въртеше, неспокоен. Край другия борд Мас похъркваше тихо. Нищо не смущаваше неговата почивка.

Изгревът на слънцето освети все така посърнало небе и тъмносиво море. От лявата им страна се разгръщаше тесният Каринтски полуостров. Пред тях се издигаха стотици острови и хиляди рифове, докарали смъртта на не един моряк. Иризис започна да удря крака в напразен опит да се сгрее.

— Престани! — кресна Фин-Мах. — Разклащаш съда.

Иризис взе далекогледа на перквизитора и започна да оглежда хоризонта.

— Има ли нещо? — Флангърс изникна до нея, потривайки посинели пръсти.

— Не.

— Чаша горещ чай?

— С радост — каза тя. — Благодаря ти.

Двамата сгряха пръсти около дървените си купички. Не изпитваха нужда да разговарят.

Едва в средата на деня Иризис зърна първото платно, право пред тях.

— Това е лош знак — каза Мас. — Или скрутаторите са се отправили директно към него, или...

— Или вече са го заловили — покрусено довърши Фин-Мах. — Ако не бяхме изгубили ден и половина заради живака...

— Щяхме още да търсим — каза Флангърс.

След половин час флотилията на Гор изникна, разпръсната в огромна дъга. Въздухоплават, следващ кристала, все още се отправяше към първия кораб.

— Какво има пред нас? — попита перквизиторът.

— Група острови, обвити в мъгла — отвърна Иризис, без да се консултира с картата.

— Корабът ще ни изпревари. Пилоте! — изкрещя Фин-Мах. — Можеш ли да увеличиш скоростта?

Инуи не отговори, но звукът на ротора стана по-настойчив. Това не промени нищо.

— Насрещният вятър е прекалено силен — рече високата жена.

— Колкото по-бързо се отправяме срещу него, толкова повече ни задържа.

— Трябва да се спуснем — каза Мас. — Близко до морето вятърът няма да е толкова силен.

Машината се спусна надолу. Платната изчезнаха зад хоризонта, надпреварата продължи. Мъглата се виеше около ниски и кръгли острови, пръснати като изпаднали от кофа картофи. Бяха около двадесет, повечето изчерпващи твърдта си с негостоприемна скала.

— Колко време е изминало от корабокрушението? — попита перквизиторът.

— Девет дни.

Фин-Мах потръпна:

— Аз не бих оцеляла и два. Връщам се при кристала. Вие се оглеждайте за дим.

— Вече ще са угасили огъня си, ако са имали такъв — предположи Иризис.

— От мястото си не биха могли да видят флотилията.

— Но ние оставаме видими — каза високата жена. — И все още не се движим достатъчно бързо.

— Спусни се още повече — обърна се перквизиторът към Инуи. — Плъзгай се над водата.

Инуи се обърна към нея. Изглеждаше, че очите са заели цялото ѝ лице.

— Ако някой силен повей ни блъсне надолу, ще откъсне гондолата.

— Спусни ни колкото може по-ниско. — Фин-Мах се отправи към кристала.

Иризис я последва:

— Можете ли да определите кой от островите ни трябва?

— Не.

Иризис не можеше да понася бездействието. Тя се върна и застана до пилота. От тази височина наистина напредваха по-бързо. След малко Флангърс се появи, донасяйки инструкции за лека промяна на курса. Инуи измести кормилото и свери с компаса си.

— Към кой остров се отправяме? — попита Иризис. От толкова ниско виждаха единствено мъгла пред себе си.

— Поредица от три успоредни — тихо отвърна Инуи и се приведе, за да избегне погледа на другата жена. Сетне пристъпи вляво, за да остави разстояние между двете.

Инуи бе болезнено срамежлива и не допускаше никого до себе си. *Какво ѝ има?* — помисли си Иризис. *Несъмнено се страхува от мен. Аз разполагам с могъщи приятели и мога да избирам. А тя трябва да се подчинява. Тази нужда я е отнесла далеч от приятелите, семейството и близките.* Тя надали щеше да види отново семейството си. Може би съпругът и децата ѝ вече бяха мъртви, убити единствено защото Инуи се бе подчинила на заповед, която нямаше как да наруши.

— Колко деца имаш? — попита Иризис.

— Две — прошепна Инуи.

— Колко са големи?

— Сан е на три и половина. Мия ще стане на две... следващата седмица. — Тя се извърна и стисна лоста до болка. Ръката ѝ се тресеше.

Иризис не знаеше какво да каже.

Платна изникнаха на хоризонта — два кораба, плаващи един до друг.

— Дали са го заловили? — каза Иризис.

Никой не отговори. Нямаше как да разберат.

— Издигни ни малко, Инуи — продължи високата жена. — Флангърс, върви при Фин-Мах.

Първият остров бързо нарастваше. Той притежаваше формата на нахапано бобово зърно. Зад него се издигаше друг, напомнящ сив парцал, смачкан на пода, а третият приличаше на овална чиния с издута средна част. Двата кораба подминаваха третата суша.

— Те не спряха — каза Мас. — Завий към втория остров, кристалът ще ни каже кой от двата оставащи ни трябва.

— Ще се окаже средният, разбира се — промърмори Иризис.

Действително се оказа така. По времето, когато те приближиха острова, който бе с диаметър най-много една трета левга, корабите бяха пуснали котва край рифа и спускаха лодки, които през една пролука в него да се отправят към брега. В далечината изникваха и други платна, но за тях Иризис прецени, че няма да играят роля.

— Предимството все още е на наша страна — заяви Фин-Мах, изоставила купата с кристала. — Ще можем да претърсим острова от птичи поглед преди лодките да са достигнали до брега.

— Съмнявам се, че ще успеем да го сторим преди *те* да ни настигнат! — посочи Иризис.

Два въздухоплава бяха изникнали на североизток, издигащи се от група острови на няколко левги. Сигнални огледала проблеснаха между корабите и летящите машини. Последните се обърнаха към самотния въздухоплав.

Фин-Мах грабна далекогледа си от ръката на Флангърс и започна да оглежда втория остров.

— Нищо не виждам. Но Флид трябва да е там.

— Може би кристалът долавя някакъв друг сигнал, може би дори възлова точка — предположи Иризис.

— Мълчи! — ожесточено каза перквизиторът.

Те се понесоха над купчината в средата на острова — неравномерен хълм. Мъхът представляваше единствената растителност върху голата скала, макар че сред деретата на подветрената страна се виждаха храсталаци.

— Там трябва да са — рече Флангърс. — Някъде в онова дърво. Оглеждайте се за дим.

Въздухоплавът започна да се спуска към долината. Тукашната растителност бе сивкава и сгърчена от вятъра. Нямаше никакви дървета, най-високите храсти се отличаваха с двоен човешки ръст.

— Две лодки достигнаха сушата — извика Мас. — И трета започва да заобикаля. Ако Флид и Ниш са тук, по-добре да се покажат бързо.

— Може би се крият от нас, защото смятат, че също сме част от преследвачите на Гор — забеляза Флангърс. — Иризис, защо не застанеш отпред? Флид ще те разпознае.

Тя го стори, оставяйки косата си да се разстила на вятъра.

Спуснаха се по цялото протежение на дерето. В един момент Иризис трябваше да слезе, защото носят и бузите ѝ замръзнаха. Жената ги сгря с дланите си.

— Обърни — извика Фин-Мах. — Издигни отново.

— Видяхте ли нещо? — извика Иризис.

— Не — с напрегнат глас отвърна перквизиторът.

Върнаха се до върха, където останаха да висят.

— Къде другаде може да са? — Фин-Мах бе разкървавила долната си устна от дъвкане.

— Защо не проверите проклетия кристал?! — тросна се Иризис.

Дребната жена изтича обратно до каютата. Иризис я последва и още от вратата можа да види, че иглата се върти напред-назад.

— Може би се намираме точно над него.

Фин-Мах не се бе сетила за това:

— Ще видя какво мога да направя. Продължавайте да търсите.

Иризис погледна към двете лодки, които бяха празни. Войниците вече търчаха нагоре по хълма. Двама от тях, едри мъже, се олюляваха под тежестта на копиет и бяха прекосили една трета от склона. Зад и под въздухоплава третата лодка доближаваше брега. Двете вражески машини се приближаваха бързо. В далечината вече изникваше и трети въздухоплав. Преследвачите започнаха да си разменят сигнали със знаменца.

Иризис имаше усещането, че търсят на погрешно място. Две по-малки дерета разрязваха тази част на склона, а други се отправяха към брега.

— Насочи ни към другите падини — отсечено каза тя.

Бедната Инуи, към която бяха насочени думите, трепереше като тръстика. Иризис я съжаляваше. Самата тя бе изпадала в толкова много рисковани ситуации, че вече бе престанала да изпитва страх.

Третата лодка бе достигнала югозападната страна на острова. Пътуващите в нея войници разтоварваха друг копиемет, за да го заредят.

Инуи насочи въздухоплава по протежение на второто дере, а после обходи и третото, но не зърнаха никакви следи от живот.

— Къде ли може да са? — промърмори Фин-Мах, непрекъснато притичваща от носа до кърмата и обратно. По-голямата част от острова представляваше оголена скала.

— Да проверим бреговата линия на север, ниско над земята — каза Флангърс. — Може да има пещера.

Инуи обърна въздухоплава. Войниците от третата лодка стреляха, но копието падна прекалено далече.

— Бързо! — извика Флангърс. — За следващия изстрел ще имат обхват.

Машината се понесе към плажа, който бе покрит единствено с камъни. Иризис не виждаше никакви пещери. Липсваха дори скални ръбове.

Въздухоплавът обиколи северната част на острова. Двата кораба бяха пуснали котва отвъд рифа, на половин левга на изток. Изкачващите се по хълма войници бяха преодолели две трети от пътя. Вражеските летящи машини се приближаваха бързо, възползвайки се от попътен вятър.

Инуи издигна въздухоплава и го обърна, предоставяйки гледка към целия остров. Третата лодка, разтоварила пътниците си, гребеше трескаво към тях, успоредно на брега. На носа й стоеше войник с арбалет.

— Не са тук — мрачно каза Иризис.

— Това трябва да е мястото. Продължаваме. — Фин-Мах се бе овладяла. Бе скръстила ръце и се отличаваеше с обичайното си безстрастно изражение.

— Трябва да се отдалечим — изплака Инуи. — Вече сме в обхват.

— Флид е единствената ни надежда, пилоте — отвърна перквизиторът. — Ако не успеем да го открием, с целия свят е

свършено.

Инуи обърса насълзеното си око, макар че влагата можеше да е породена и от вятъра. Тя сграбчи лоста и стисна зъби. Роторът изрева, въздухоплавът трепна като блъснат и се понесе напред. Косата на дребната пилотираща жена се разстла зад нея. Иризис се надяваше, че Инуи не извлича повече енергия от поносимото.

Стрелнаха се по източното крайбрежие, между закотвените кораби и войниците на върха. Копиет от първия кораб откри огън. Длъгнестият му снаряд разсече мястото, където се бяха намирали само преди миг. Другият кораб започваше да приготвя оръжия.

Докато доближаваха скалист район, където вдълбана от вълните каменна платформа се разгръщаше над морето, Мас извика:

— Видях нещо. Обърни, пилоте.

Инуи рязко завъртя контролния лост. Внезапният завой едва не накара Иризис да повърне.

От лявата им страна, малко навътре в сушата, се издигаше овална скала. Повърхността ѝ бе покрита с червени и жълти лишей, сред които личеше зеленикав мъх. Зад нея се поклащаха храсти, напомнящи косъмчетата на четка.

— Там горе — провикна се Ейрин Мас. — Видях нещо зад скалния купол. Спусни се.

Шпионинът определено имаше остри очи. Погледът на Иризис откриваше повече детайли от повечето хора, но самата тя още не виждаше нищо.

Машината се понесе към възвишението. Обхваната от внезапна паника, че Флид ще ги вземе за врагове, тя се покатери върху носа, хвана се за въжетата и изкрепя:

— Флид! Ниш! Къде сте, по дяволите? Ако не излезете, ще трябва да ви оставим!

Въздухоплавът залитна встрани. От силата на удара Иризис остана да виси на една ръка. С уплашен вик тя се вкопчи отново. Трясъкът, придружил блъсването, подсказваше попадение в кила. Високата жена се обърна назад и видя, че това действително е така. Върхът на снаряда стърчеше през вратата на каютата. Флангърс го отчупи и го срита встрани.

Иризис се хвърли на палубата и за малко не рухна отново при поредния остър завой. Ново копие профуча във въздуха, пропускайки

платнището. Инуи можеше да има много недостатъци, но бе съвършен пилот.

Вкопчена в най-долното въже, Иризис видя Ниш да стои върху облата скала. Очите ѝ се замъглиха.

— Това е Ниш! — изкрещя тя. — Спусни се.

— Не смея — отвърна пилотът. Войниците на хълма вече се намираха в обхват. Инуи завъртя глава. Върху бузите ѝ бяха изникнали петна, очите ѝ се бяха изцъклили.

Тя изтегля прекалено много енергия, осъзна Иризис. Ще си изпържи ума. Без да се замисля, без дори да осъзнава какво прави, високата жена изтича до Инуи и обви веригата на индикатора си около контролера, допирайки кристал до кристал. Сетне тя положи ръка върху рамото на пилота и потърси полето. Тялото на Инуи се тресеше от напрежението. Иризис пренасочи част от натоварването през себе си. И с удивление установи, че спонтанната ѝ идея работи. Лицето на другата жена придоби нормалния си цвят, а роторът се завъртя по-бързо.

— Флангърс! — извика Иризис. — Опитай се да се погрижиш за войниците с копиемета. Бързо, те са почти готови да стрелят.

Войникът вече бе заел позиция зад зареденото бордово оръжие и го насочваше към враговете. Въздухоплавът маневрираше непрекъснато. Флангърс стреля.

— Пропуснах! — Той изруга под нос и посегна за ново копие.

Мас се намираше край другия борт и неловко зареждаше арбалет. *Хайде де, дори аз бих се справила по-добре,* помисли си Иризис. Шпионинът стреля, но безрезултатно.

Фин-Мах застана на кърмата, очертавайки с пръстите си форми във въздуха. Сетне тя повдигна ръце и рязко допря длани над главата си. Пукотът бе неочаквано гръмък и сух. Поредица облачета полетяха към вражеския копиамет. Последният облак обви оръжието и войника зад него. Ратникът отхвърча назад и рухна по лице. Копиаметът падна, но друг войник го намести отново върху стойката и започна да се прицелва.

— Спусни се! — нареди Фин-Мах, пребледняла от напрежение.

— Ще простреля газовия балон. От това разстояние не може да пропусне.

— Копието е заседнало — спокойно отбеляза Мас. — Бързо, преди да са го освободили.

На неговите думи Инуи не възрази, а направи рязък завои, при който Иризис падна на колене. Машината подскочи във въздуха, преди да полети надолу. Килът се удари в скалите. Подпорите изстенаха.

Иризис се огледа трескаво.

— Флид? Ниш?

— Тук съм — долетя гласът на Ниш от другата страна. — За малко да ми отнесете главата.

Иризис остави индикатора си увит около контролера и скочи на земята. Инуи изпищя, но другата жена не бе в състояние да се намира на две места едновременно.

— Качвай се по-бързо! Къде е Флид? Да не би... да...

— И той е тук. — Ниш посочи към един процеи. — Глезенът му е наранен.

Тя се спусна по скалната стръмнина, остъргвайки червени лишеи с подметките на ботушите си.

— Ксервиш? Добре ли сте?

— Естествено, че съм добре — свидливо каза той. — Има ли причина да не съм?

— Защото не се намирате на пикник.

Скрутаторът се бе облегал на скалата и изглеждаше по-измършавял от всякога, доколкото това бе възможно.

— Какво ви е? — попита тя.

— През последния час не съм спрял да тичам и си нараних глезена.

— Приличате на стара торба кокали.

— А ти си дебела като свиня. Какво си мислиш, че правиш?

Иризис го взе на раменете си и се отправи обратно към гондолата. Скрутаторът бе по-тежък от очакваното.

— По-бързо! — изпищя Фин-Мах.

Ботушите й се хлъзгаха по мъха. Ниш й се притече на помощ, за да помогне в преодоляването на най-стръмния участък. Иризис се затича към върха, поглеждайки през рамо. Войниците все още се мъчеха да освободят заседналото копие. Двата въздухоплава се приближаваха бързо. Третият все още се държеше настрана. *Изглежда на борда му има скрутатори, заключи Иризис. Страхливи свине.*

Флангърс стреля. Копието му се врязва в каютата на първия въздухоплав, но не го спря. Войникът трескаво вложи ново копие и с демонична припряност започна да го зарежда.

Най-сетне достигнаха върха. Коленете на Иризис се подгъваха и тя направо изсипа скрутатора отвъд борда.

— Какво нахалство! — ревна той.

Иризис се опита да прехвърли крак през перилата, но не разполагаше с нужната сила. Тя опита отново, сетне ръката на Ниш ѝ помогна да се прехвърли, блъсвайки я право върху Флид.

— Тръгвай! — изпищя Фин-Мах, когато и Ниш скочи вътре. Тя издърпа русата жена от Флид. — Добре ли сте, сър? — загрижено рече перквизиторът, докато му помагаше да отиде в каютата.

Иризис си помисли, че Фин-Мах изпитва дълбока загриженост към скрутатора. Това щеше да промени някои неща.

Носът на въздухоплава се наклони и машината се издигна нагоре под остър ъгъл. Ниш залитна назад, плъзна се чак до кърмата и си удари главата в стълба на ротора, където остана да лежи.

— Ниш? — изпищя Иризис и вкопчена за въжетата се отправи към задната част.

Той не отговори. Перките на ротора свистяха точно над главата му, защото предпазната мрежа не прикриваше този участък. Ако механикът дойдеше в съзнание и понечеше да се надигне, роторът щеше да скълца главата му.

— Какво има пък сега? — извика Фин-Мах от каютата.

— Проклетият глупак си разби главата.

Инуи изравни въздухоплава. Иризис внимателно изтегли Крил-Ниш изпод перката и също го отнесе в каютата. Фин-Мах преливаше безценния живак в бутилката му. Машината отново се наклони.

Жената остави Ниш в задната част, където подът бе възможно най-защитен, целуна го по челото и се отправи към пилота. Инуи се давеше и се гърчеше, все още вкопчена в лоста. Внезапно тя се преви и се вкопчи в корема си. От устата ѝ започна да излиза дим. Иризис се затича, обви ръце около пилота и опита да пренасочи енергията към себе си. Вътрешностите ѝ започнаха да се нагорещяват. Ако се провалеше, антрацизмът щеше да сполети и двете им.

ЧАСТ ВТОРА ГЛОБУС

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Инуи започна да се гърчи в пристъп. Капчици пот покриха цялото ѝ тяло, попивайки в дрехите ѝ. Иризис се чувстваше като жива факла. Погледът ѝ се замъгли. Единствено сини искрици проблясваха пред очите ѝ.

Другата жена се изхлузи от ръцете ѝ и притокът на енергия се стовари върху Иризис със съкрушителна мощ, поваляйки я на колене. Занаятчията се напегна и сграбчи Инуи със свободната си ръка. Без последната контролерът щеше да угасне, защото бе настроен специално за нея.

По време на обръщането на въздухоплава Иризис видя войниците с копиемета върху хълма. Те бяха освободили заседналото копие и зареждаха ново. С остър звук механизмът запрати снаряда към тях. Тя хвърли тежестта си към контролния лост. Беше ѝ трудно да запазва равновесие.

Въздухоплавът не се отмести достатъчно бързо. Тежкото копие профуча над главата ѝ, връхлитайки в каютата. Ниш! Ниш беше вътре.

— Простреляйте ги! — извика тя задавено.

Флангърс зареждаше арбалет.

— Не ни оставаха копия. И болтовете са на свършване.

Двата въздухоплава се приближаваха. И двете машини бяха оборудвани с копиемети и носеха арбалетчици, но все още се намираха извън обхват.

Ново копие изсвистя, прелитайки близо до горната част на платнището. То пък откъде се взе? Отчаяните ѝ маневри бяха отвели въздухоплава над морето, където той бе влязъл в обхвата на помощните корабни оръжия. Започна да я обзема паника, която Иризис потисна. Тя щеше да спаси всички — или да ги убие, докато се опитва.

— Нужна ми е помощ — изохка тя. Тежестта на Инуи блъсна ръката ѝ от лоста.

Въздухоплават започна да се обръща. Иризис осъзна, че тази маневра би ги отвела към вражеските летящи машини, затова бутна лоста с ботуша си. Това ги насочи край войниците на хълма. Бойците от третата лодка вече изникваха на върха, право на пътя на машината. Нямахме къде да идат.

Костелива ръка докосна рамото ѝ.

— Обърни на североизток към въздухоплавите — каза Флид и сам насочи лоста. С една ръка той стреля с арбалет, но не уцели. — Може да успеем да направим нещо.

— Не си представям какво — промърмори Иризис, но се зае да поддържа курса.

Докато поемаха над водата, високата жена погледна през рамо. Флангърс прецеждаше живака, а Фин-Мах жестикулираше край капките. Дори от това разстояние Иризис можеше да почувства мраз. Топчета замразен живак, далеч по-тежки от олово, изтракваха в подложена кофа. Приключила, Фин-Мах хвърли на скрутатора копнежен поглед, разчувствал Иризис. Флид не забеляза.

Сложил ръкавица, Флангърс загреба шепа топчета и ги изсипа в копринена торбица. Сетне я привърза хлабаво и я зареди в копиемета.

— По-живо! — ревна Флид.

Войникът завъртя оръжието, прицелвайки се в машината от лявата им страна. Вражеският въздухоплав правеше същото. Той стреля пръв. Копието бе насочено прекалено високо и нямаше да улучи, но повей блъсна машината им право на пътя му. То прободе балона в основата му, изникна от другата страна и полетя надолу.

Иризис вложи в газотворителя цялата енергия, която се осмеляваше. Газът започна да съска в тръбата, но очевидно изхвърчаше от разкъсванията със същата бързина, защото машината не се задържаше стабилна.

— Можем ли да запустим пролуките? — извика тя през рамо.

— Стреляй най-сетне — каза Флид.

Флангърс откри огън. Коприненият плат отлетя във въздуха, а войниците от първия въздухоплав изкрещяха ужасено. Няколко дупки изникнаха в балона им. Платнището се разкъса и гондолата стремително полетя към земята, наклонила нос.

— Отново — нареди скрутаторът.

Докато Флангърс зареждаше втора торбица живачни топчета, Мас се покатери на тавана на каютата и извлече горе Флид, който носеше аварийна кърпка: насмолено парче платнище.

— Постарай се да не клатиш машината — заяви скрутаторът към Иризис, докато внимаваше да не наляга тежестта си върху ранения глезен. Той задържа платнището, а шпионинът го притисна към разкъса и го приглади, стараейки се да няма гънки.

Флангърс стреля отново. Този път торбата не се развърза и само разкъса стената на каютата.

— Остават ми сачми за още един изстрел — извика Флангърс. Флид, който се бореше с второто парче платнище, изръмжа:

— Не се помайвай. Живакът няма да стои замръзнал вечно.

Иризис зави на север, стараейки се да ги държи на разстояние от другия въздухоплав. Това се оказа невъзможно, защото вятърът, веещ насреща им, бе благоприятен за вражеската машина.

Освен маневрирането, Иризис трябваше да придържа и Инуи. Контролерът продължаваше да изпраща енергия — изглежда дребната жена го правеше подсъзнателно.

Вторият разкъс се оказа по-труден за запушване, защото се намираще прекалено високо. Наложил се Флид и Мас да притискат парчето с помощта на пръти. В единия край кърпката залепна гладко, но при нататъшното приглаждане се намачка. Единствено повторно поставяне би я фиксирало правилно.

Флангърс стреля. Неколцина от екипажа, сред които и пилотът, рухнаха. Вражеската машина се понесе към тях, насочена от блъснат предсмъртно контролен лост. Иризис направи рязък завой, спечелвайки си сочни ругатни от покрива на каютата, но и този ѝ ход не можеше да ги спаси — вражеският стрелец получаваше възможност за прекрасен страничен изстрел.

Копието прелетя край каютата и се удари в обкова на газотворителя. Иризис затаи дъх. И най-дребната искрица щеше да се окаже достатъчна, за да подкладе ослепителна експлозия. Не се случи нищо, но съсъкът на генератора утихна.

Останала без пилот, вражеската машина поде спираловидно спускане към морето. Стрелецът изостави оръжието си и плахо се загледа надолу. Първият въздухоплав вече се бе стоварил във водата и

сега лежеше на една страна. Разкъсаното му платнище се поклащаше върху вълните. Най-близкият кораб се отправяше към него, за да прибере оцелелите, чиито тъмни фигури вече браздяха морето. Третият въздухоплав сигнализира със знаменцата си, но не направи опит да се приближи. *Определено на борда му има скрутатори*, кисело си помисли Иризис.

— Газотворителят ни е повреден — каза слезлият Флид, който накуцваше лошо. Той се огледа, за да прецени позицията на разгърналата се на изток и юг флотилия.

Иризис остави Инуи да се отпусне върху палубата, защото вече не можеше да я задържа. Машината значително забави ход — подсъзнанието на пилота най-сетне се бе отказало. Флангърс и Фин-Мах я отнесоха в каютата, а Иризис изтича след тях, за да провери Ниш. Той спеше, ненаранен.

Русата жена се върна на кърмата, извади хедрона от контролера, замени го с индикатора си и се зае да захранва ротора. Въздухоплавът се понесе напред. Спускаше се плавно, защото под изкривената кръпка тихо излиташе газ.

— Сега накъде? — обърна се тя към Флид. — С тази флотилия, стояща между нас и сушата, не смея да се отправя на юг или на запад. Ако те разполагат с други въздухоплави или бъдем принудени да се приземим, ще ни заловят. А не можем да се върнем и към Снизорт.

Следобедното слънце хвърляше ивици върху едната буза на скрутатора. Преди той бе изглеждал изпит, но сега представляваше жив скелет с опъната над костите кожа. Флид стисна зъби, очертал движенията на мускулите си.

— Северозапад — реши накрая той.

— Към Мелдорин? — невярващо каза Иризис. — Но той се намира под контрола на лиринксите.

— Ние сме бегълци от закона. На Лауралин не съществува място, където бихме могли да се скрием. Скрутаторите биха ни открили навсякъде. Трябва да отидем на единственото място, където те няма да посмеят да се доближат, и да си опитаме късмета с лиринксите. Което ми напомня — как протече мисията в Снизорт?

Струваше й се, че това приключение е протекло преди цяла вечност. В първия момент тя не разбра за какво говори скрутаторът.

— Започна добре, сър...

— Нима? — остро каза той.

Това не бе начинът, по който тя си бе представяла срещата им. Двамата бяха другарували дълго. Иризис се бе радвала да го види и бе очаквала, че той ще ѝ отвърне със същото. Изглежда бе очаквала прекалено много. Флид все още си оставаше най-напред скрутатор и чак после човек.

— Успяхме да открием едно от плътформираните им създания — новородено.

— Но? — рече Флид.

— Лиринксите ни нападнаха по пътя и то бе убито. Те бяха избили всички плътформиранни създания, преди да избягат. За малко не убиха и нас. Изгубихме шестима от войниците си, а Фин-Мах и Флангърс бяха ранени лошо. Само Мас остана невредим, но той не се намираше край нас, когато имаше сражения.

— Не му позволявам да влиза в бой, освен ако не му се налага да защитава живота си — каза скрутаторът. — Мас е прекалено ценен. А втората цел?

— Втора цел, сър?

— Финадрът. Видях Мас преди битката в Скитални и той каза, че сте намерили един.

— Така беше...

— Какво стана?

— Престоят не му понесе, сър. Сторихме всичко по силите си. — Тя го отведе в ъгъла на каютата и изпод една пейка извади торбата с финадра.

Той я отвори. Финадрът се бе разложил в мазна смес, отделяща силна и месна миризма на говежди бульон.

— Жалко — рече Флид и я захвърли.

Иризис се вторачи в него. Това ли беше? Той изобщо не се интересуваше. Обзе я остър гняв.

— *Благодаря ти за усилията, Иризис* — саркастично каза тя. — Следващия път, когато се изгубите, дърти негоднико, се спасявайте сам.

— Не исках да... — поде Флид.

Тя вече му бе обърнала гръб.

Ниш все още спеше, свил крака, отпуснал глава върху ръката си. Той изглеждаше съвсем млад. Иризис го наблюдаваше мълчаливо и размишляваше. Знаеше, че го иска, но дали той щеше да поиска нея? И в двата случая тя се радваше, че кратката ѝ връзка с Флид вече бе приключила. Тя зави механика и го остави да си почива.

Въздухоплават бе уловил ветреца и се движеше по-бързо. В рамките на час те оставиха враговете зад себе си и се понесоха над пусто, мъгливо море.

— Не можем ли да увеличим скоростта? — каза изникналият край нея Флид. — Ако застана на кърмата и започна да духам, ще се движим по-бързо.

— Ами вървете — хладно отвърна Иризис.

Скрутаторът не отговори. Той изглеждаше ужасно.

Иризис се разкая. Тя нямаше как да знае какво е преживял.

— Наред ли е всичко, Ксервиш?

— Съжалявам. По-рано не исках да прозвуча като неблагодарник. Последната седмица и половина...

— Изглеждате като човек, който не се е хранил през цялото това време.

— Не е далеч от истината. — Флид се загледа в балона. — Все още губим газ. С тази скорост ще бъде истинско чудо да достигнем земя.

— Как е Инуи?

— Кой?

— Пилотът.

— За пръв път виждам човек, докоснал се до антрацизма, да оцелее.

— Ще може ли да продължи да изпълнява задълженията си?

— Само ако искаш да я убиеш — рече скрутаторът.

— Тогава се заемете вие. — Тя му отстъпи лоста.

— Нямам представа как се управляват тези машини! — извика Ксервиш Флид.

Тревогата в гласа му я развесели.

— Тогава най-добре започвайте да духате. — Иризис се отправи към каютата.

Инуи лежеше върху пейката. Очите ѝ бяха почервенели като домати. Устните ѝ се белееха като смачкана хартия, а ноктите ѝ

тъмнееха. Кожата ѝ бе придобила белия цвят на оттеглила се кръв.

— Помислих, че ще умреш — каза Иризис и взе дребната ѝ ръка.

— Исках — шумолящо прошепна Инуи. — Това е единственото, което ми остава.

— Ти спаси всички ни. Спаси скрутатора. Изпълни дълга си.

— Не можах да спася близките си. — Тя се извърна към стената.

— Не мисля, че Съветът би ги наранил.

— Никога вече няма да видя децата си.

Как можеше Иризис да отговори на това? Тя погали Инуи по косата, а после се върна край лоста и ускори въртенето на ротора, макар и с цената на изтощение. Без обучение и специално настроен към нея контролер, пилотирането бе изключително тежко. Поне по пътният вятър се бе усилил, макар че Мелдорин все още не се виждаше. Сигурно се намираше на поне един ден полет — ако газът не излетеше преди това.

Иризис се облегна на платнената стена и затвори очи. Струваше ѝ се, че е будувала цяла седмица. Във всеки случай тази нощ нямаше да спи.

Флангърс и Мас бяха опънали въжена стълба между перилото и долната част на балона, с която по-лесно да демонтират повредения генератор. Войникът отстраняваше ръждясалите щифтове, които го крепяха.

— По-внимателно — извика Иризис. — Да не създадеш искри.

— В него няма желязо — каза Флангърс.

— Ами в чука и кернера ти?

Той се ухили глуповато. *Идиоти*, помисли си жената.

— Все още губим височина — обърна се Иризис към Фин-Мах, която стоеше на прага на каютата и разглеждаше картата в ръцете си. — По-добре да открием място за приземяване. Газът няма да ни държи още дълго.

— Обърни на север. Недалеч от позицията ни има риф и островчета.

— Не звучи много обещаващо. — Иризис насочи въздухоплава в новата посока.

Час по-късно, когато тя едва се държеше на крака, зърна вълни да се разбиват в подземни скали.

— Не виждам суха земя — рече високата жена.

Фин-Мах се бе покатерила на покрива на каютата и насочваше далекогледа си.

— Наляво.

Иризис отпрати машината натам. Не след дълго се натъкна на платформа от черна скала, покрита с маслинозелена морска трева. Тази твърд се издигаше само на малко повече от лакът над морето и бе обсипана с локви и наводнени ивици. Нямаше никаква суша.

— Това ли е най-доброто, с което разполагаме? — отвратено възкликна тя. Вятърът непрекъснато блъскаше въздухоплава, а Иризис не разполагаше с нужния опит, за да го овладява. Тя се насочи към един плосък участък, но не уцели. Машината се отпусна с трясък, натъквайки се на една от хълмнатините. През платнения под започна да се процежда вода.

— Издигни! — кресна Флид, защото към тях се носеше вълна. — Следващата вълна...

— Зная, зная.

Въздухоплавът не можеше да се издигне, разбира се, защото газогенераторът вече не бе свързан. Иризис силно завъртя ротора, за да премести машината върху по-висок участък. Куките бяха изхвърлени отвъд борда, изопнаха се и със съпротивлението си спряха въздухоплава. Високата жена пусна лоста и изтощено се отпусна върху наклонената палуба. Бе грохнала.

— Какво ще стане, когато дойде приливът? — попита Флангърс.

— Мъгливото море не е достатъчно голямо, за да има прилив — отвърна Ейрин Мас.

— Да оправяме проклетията и да се махаме — остро каза Флид. — Достатъчно време прекарах в това отвратително море.

— Ще трябва вие да го направите — обади се Иризис. — Аз съм изцедена.

— Не може да е толкова трудно — каза скрутаторът.

Флангърс му хвърли неразгадаем поглед. Той и Мас опънаха куките, за да изправят палубата, а после отнесоха генератора на предната палуба и започнаха да го разглобяват.

— Някой знае ли как функционират тези неща? — долетя гласът на Флид.

— Предполагам, че Иризис би могла да го разгадае — каза Флангърс.

— Тя е изтощена. Разглобете го и разгледайте. И не трошете нищо.

— Това накъде се отвинтва?

— Изобщо не се отвинтва, маймуно — весело каза скрутаторът.

— Виж...

Иризис с удивление осъзна, че тримата се забавляват. Макар че глъчката бе добронамерена, тя я изнервяше. Мъже! Тя безшумно слезе на брега. Притежателка на гениално умение, Иризис не можеше да понесе да слуша аматьорските им коментари.

Високата жена закричи към отсрещния край на скалната платформа. Мехурчетата на водораслите пропукваха под краката ѝ. Навсякъде около нея се разгръщаше вода. Иризис приседна на скалата, но и това се оказа уморително. Затова тя легна по гръб. Течна студенина започна да се процежда през дрехите ѝ, само че занаятчицата бе прекалено изморена, за да помръдне. Болеше я, че Флид не оценява усилията, които всички те бяха хвърлили в търсенето му. Дори и с настоящата си умора тя можеше да поправи приспособлението, но умишлено остави скрутатора да се опитва. Когато той се провалеше, може би щеше да осъзнае ценността ѝ.

Тя търпя некадърните им приказки още десет минути, сетне отвори очи и видя струпващи се в небето мрачни облаци. Вълна се разби близо до нея и Иризис с мъка се изправи на крака. Това островче не предоставяше никаква защита срещу стихииите — и най-слабата буря щеше да залее платформата. Достатъчно силен вятър можеше да ги отведе. Чакала достатъчно, жената закуца обратно към въздухоплава.

— Дръпнете се, леваци. Не виждате ли, че се отваря така? — Тя завъртя корпуса и дръпна. Механизмът изщрака. Двете половини се отделиха.

Иризис положи частите върху платнището, разгледа ги и продължи:

— Ето къде е проблемът. Кристалът, влагащ енергия в механизма, е бил натрошен от удара. Ще сложим друг и сме готови.

Не се оказа толкова просто, разбира се. Не разполагаха с резервни кристали.

— Имахме резервен — каза Инуи с отпаднал глас, — но по пътя към Снизорт един от другите въздухоплави разви проблем, така че трябваше да го дадем на неговия екипаж.

— И няма никакви други кристали? — попита Флид.

— Само хедронът в резервния контролер. Но той няма да съвпадне.

— Ами моята кристална игла? — каза Фин-Мах.

— Тя въобще няма да свърши работа — отвърна Иризис, без да повдига глава. — Ще трябва да оформя резервния хедрон. А това няма да е никак лесно без подходящи инструменти.

След час напрегната работа, през което време буреносните облаци се струпаха още по-близо, Иризис успя да подготви кристал със сносна форма, който изпробва с помощта на индикатора си:

— Далеч от идеален, но повече не мога да направя.

Флангърс бе изправил огънатата част от корпуса (бе го сторил в другия край на острова, за да не се опасява от искри). Иризис инсталира кристала и отново сглоби корпуса. Войникът и Мас се покатериха и поставиха приспособлението обратно на мястото му, после наляха морска вода. Междувременно балонът бе спаднал съвсем.

Иризис затаи дъх, докато задействаше генератора. Газотворителят се разклати и започна да съска по обичайния начин.

Междувременно морето се бе развълнувало. Вълните се разливаха над платформата и блъскаха привързаната гондола. Бе изникнал силен вятър, който често разклащаше платнището. Трябваше да измине дълго време, преди въздухоплавът да започне да се повдига. Когато най-накрая започна да набира височина, сто дължини се оказаха предел.

Бегълците се отправиха на северозапад, прекосявайки южното крайбрежие на Мелдорин по обяд на следващия ден. Иризис бе очаквала да зърне купища лиринкси, но в далечината се рееше единствено морски орел. От лявата им страна се издигаше отдавна изоставен пристанищен град — наред улиците му растяха дървета. Напред ги очакваше планинска верига, която въздухоплавът не би могъл да прекоси.

— Заобиколи я на изток — рече Флид, стискащ свита карта в едната си ръка.

— Ще трябва да се приземим — каза Иризис и потърка подпухналите си очи. — Не мога да продължа още дълго без сън.

— Нямам намерение да спираме тук. Ако не се лъжа, наблизо има лиринкски град.

— Нощта ще бъде тъмна. — Високата жена погледна към гъстеещите облаци. — Да летим в тъмното на такава височина ще бъде не по-малко рисковано.

— Налага се да поемем този риск. Постарай се да останеш будна колкото се може повече.

Беше се стъмнило изцяло, когато те отминаха източния край на планината и поеха отново към северозападния си курс.

— Какво има пред нас? — попита Иризис.

— Равнини, гора, мочурища, още гора, още поля и, накрая, пустиня.

— И лиринксите контролират цялата тази територия?

— По-голямата част от нея — продължи Флид. — Тъй като не обичат водата, предпочитат да се държат настрана от блатата.

— Все пак не виждам с какво ситуацията ни се е подобрила.

— На остров Мелдорин има създания, от които дори лиринксите се страхуват.

— Каква утеха. И къде отиваме?

— Ще ти кажа, ако стигнем там.

Иризис потръпна и се загърна. Сред планините имаше сняг, вятърът разнасяше хладината му.

Плътният мрак най-сетне ги принуди да се приземят. Флангърс застана на носа, а Мас зае позиция на кърмата. Двамата държаха прикачени към пръти фенери, за да се оглеждат за дървета и други препятствия. По принцип подобни лампи бяха забранени на въздухоплавите заради риска от експлозия, но сегашните обстоятелства налагаха употребата им. Иризис остана затаила дъх чак докато гондолата не докосна земята и не бе привързана.

— Ако наоколо има лиринкси, току-що им съобщихме за присъствието си — каза Фин-Мах.

ОСЕМНАДЕСЕТ

— Нямаше какво друго да сторим. — Флид крачеше напред-назад, изпукваше кокалчетата си и мърмореше под нос.

— Ще наклада огън — каза Иризис. — Умирам от глад.

— Не бива да рискуваме да палим огън. В небето може да има вражески патрули. Хапни нещо от наличната храна.

— Студена супа от лук и боб? Седмици наред я ядем.

— Ах, какви сте ми глезльовци! — промърмори скрутаторът. — Докато влачех кланкери, бях готов да разменя десния си крак за чиния супа. Я ми сипи.

— Я си сипете сам!

На Иризис ѝ идеше да го удари. Бяха минали над поне десет изолирани върха, където спокойно можеха да спрат да пренощуват, да накладат огромен огън и да сготвят сносна гозба от запасите, които бяха закупили в Джибсторн. Заради огнеопасния газ на борда на въздухоплава не се разрешаваше никакъв пламък. Иризис не можеше да спре да мисли за изкусителния еленски бут.

А Флид несмутимо я попита:

— Ти ще искаш ли?

— Не, благодаря, възнамерявам да спя. Но вие бихте могли да се възползвате от спирането, за да поправите балона.

— Добра идея. — Той спокойно се отдалечи.

С помощта на нагорещено върху газотворителя парче желязо Флангърс свали втората кръпка, насмоли я повторно и я залепи, този път идеално. За всеки случай над това парче платнище бе залепено друго, по-голямо. Иризис остави генератора да работи и се оттегли в каютата. Там легна на пода до Ниш, заслушана в равномерното му дишане, и неочаквано и за себе си осъзна, че го обича.

Това променяше всичко. Тя вече не можеше да се укрива във фатализма си. Вече имаше за какво да живее. И много неща, за които да се страхува.

Нощта премина спокойно. На сутринта механикът все още спеше, което я притесни. Бяха изминали почти два дни от времето, в

което той си бе ударил главата. Но дишането му оставаше спокойно, затова Иризис не го обезпокои.

Издутият балон бе опънал въжетата. Пътниците не закусваха, а потеглиха веднага почти право на север.

В средата на утрото прелетяха над град, който също биваше превземан от растителността.

— Гарчинг — каза Флид. — Някога се е ползвал с репутацията на прекрасно място. Градина в полите на планината. — Той насочи далекогледа си натам, намръщвайки се.

— Какво има? — попита стоящата до него Иризис. Инуи се бе възстановила достатъчно, за да поеме управлението.

— Бях се замислил за миналото. Гарчинг е част от едно от Великите сказания. Чудех се дали подобни времена някога ще настъпят отново. Дали ще има нови Велики сказания. И дали ще останат хора, които да слушат старите.

— Не мисля, че миналото е било толкова идеално, колкото го изкарват.

— Сигурен съм, че не е било, но пък като изключим мрачните времена на Катаклизма, не е притежавало и мрачината на нашето настояще. Страхувам се, Иризис. Страхувам се, че това може да е краят. Не само за нас самите, а за всички човеци, населяващи Сантенар.

Иризис отново изтръпна. До този момент не бе чувала скрутатора да говори по такъв начин.

— Нима скрутаторите са толкова зли?

— Дори не можеш да си представиш! По-рано не го осъзнавах — бях прекалено зает с местните си проблеми, за да обърна поглед към цялостната картина. Но откакто последната фаза на войната започна, това е очевидно. Колкото и да е могъщ Съветът на скрутаторите, с колкото и шпиони да разполага, той е не само покварен, но и некадърен. Тези изкопаеми трябва да бъдат отстранени.

Пронизалите я тръпки вледениха цялото ѝ тяло.

— Това е измяна, Ксервиш, за която се полага най-страховитата смърт, измислена от човешката изобретателност.

Самата Иризис се бе изправяла срещу скрутаторите по много начини, бе избягала от седалището им в Ненифър, но тези престъпления бледнееха пред онова, което предлагаше той.

Подклаждането към бунт всъщност бе дори по-лошо от измяната и можеше да означава не само тяхната гибел, но и екзекуцията на всички близки, приятели и роднини на Иризис. Родът Стирм щеше да бъде изличен от лицето на земята.

— Никога не съм очаквал, че ще го кажа — отвърна Ксервиш Флид, — но ерата на скрутаторите отмина.

— Но кой ще управлява света?

Въпреки всичко, което бяха преживели, Иризис не гледаше на себе си като на революционерка. Тя вярваше в наличната система, макар и дефектна.

— Не зная. Проблемът с тираните е, че малцина от тях са добронамерени. Властта покварява, а повечето от онези, стремящи се към нея, са вече покварени. Това е главният проблем: да заменим Съвета, без да влошим нещата.

— Ами вие, сър?

— Аз не проявявам интерес към подобно нещо, Иризис.

— Чувала съм, че единствените хора, подходящи за висши позиции, са онези, които ги отричат.

— Подходящ парадокс.

Той замълча и Иризис не му зададе повече въпроси. Всичко това бе прекалено смущаващо.

По пладне забелязаха дървета в далечината и воден отблясък.

— Орист — каза Ейрин Мас.

Пред тях на северозапад се простираха езера, мочурища и блатисти гори.

— Къде отиваме, Мас? — попита Иризис.

— Не зная — отвърна съвършеният шпионин, което също я притесни.

След известно време от лявата си страна тя различи бреговата линия. Отвъд нея на запад блестеше Западният океан.

— Предполагам, че няма да прекосяваме океана? — обърна се Иризис към Флид. — Защото балонът отново изпуска газ. — Макар че газотворителят работеше непрекъснато, отново бяха започнали да губят височина.

— Няма. — Ксервиш Флид скръсти ръце пред костеливата си гръд.

— Тогава не трябва ли да потърсим място за нощувка?

— Вече съм си набелязал място.

— Не знаех, че и по-рано сте посещавали Мелдорин.

— Не е имало нужда да знаеш.

— Искане ми се да ми кажете какво става!

През последните няколко седмици Иризис бе почувствала, че контролира живота си. Появата на Флид и влудяващата му мълчаливост бяха объркали всичко. Това не ѝ харесваше.

— Ще го сторя. Когато и самият аз разбера.

Той ѝ обърна гръб и се отдалечи. Иризис го последва към задната част на въздухоплава, където пилотът седеше в сгъваем стол и равнодушно стискаше лоста.

— Как се чувстваш, Инуи? — рече Флид.

— По-добре, но пръстите ме болят. — Тя погледна почернелите си нокти.

— Вероятно ще изгубиш ноктите си, но впоследствие те ще поникнат отново.

— Няма значение. Вече нямам съпруг, който да им се възхищава.

— Стига да е по силите ми, отново ще видиш семейството си. Обещавам ти — каза скрутаторът.

Инуи тихо възкликна и се изчерви. Тя стисна лоста, а другата си ръка скри в джоба.

— Какво мога да направя за вас, сър?

— Бих искал да пристигнем преди здрачаване. Би ли могла да увеличиш скоростта? — Той сравни картата с отместващия се под тях пейзаж. — И малко по-наляво.

Роторът започна да се върти по-настойчиво и въздухоплавът пое по новия си курс. Иризис се облегна на борда и се загледа в стрелващите се езера и блата. Щом Флид бе решил да пази замисъла си в тайна, нищо на света не бе в състояние да го принуди. Вероятно той си имаше причини.

Ниш изникна до нея, потриващ очите си.

Искаше ѝ се да скочи и да го прегърне, но се ограничи до приятелско потупване по рамото. Тя притежаваше търпение.

— Как е главата?

— По-добре. Какво стана? Не помня да съм заспивал. Цял ден ли съм спал?

Тя се засмя облекчено.

— Ти падна и си удари главата в дървената рамка. Точно след като ви спасихме.

Механикът погледна натам.

— Как е възможно това? — Той пребледня. — Роторът...

— Въздухоплавът се издигаше рязко. Ти падна и се хлъзна по палубата.

— И съм се ударил?

— Спа два дни и половина.

Крил-Ниш прокара ръка през косата си и потръпна.

— Това обяснява зверския глад.

— Искаш ли нещо за ядене? Боя се, че имаме само супа, и то...

— Супа! — възкликна Хлар.

Иризис разтълкува погрешно реакцията му.

— Съжалявам, но проклетият Флид...

— Бързо я давай насам! — Той я хвана за ръката.

— В камбуза е. Ела.

Жената го заведе до тясна стаичка зад каютата. Помещението бе съвсем дребно. С протегнати ръце тя можеше да докосне стените му.

— Тук не можем да готвим нищо, разбира се, заради газа, така че ще трябва да я ядеш студена...

Ниш я избута, откачи един черпак, загреба и го наклони над устата си.

— Екстра е — промърмори с пълна уста механикът.

— Изцапа си лицето — отбеляза Иризис, бършейки бузата му с ръка. Дватамата не се бяха виждали от миналата зима, когато той бе напуснал фабриката с един от първите балони. Механикът ужасно ѝ бе липсвал.

— Толкова съм гладен, че съм готов да пъхна глава в котела и да го почистя с език.

— Супата не е чак толкова вкусна...

— Знаеш ли с какво се хранехме на острова?

— Риба? Миди? Птичи яйца?

— Нямаше никакви ракообразни, а от мидите имам лоши спомени. За девет дни не уловихме нито една рибка. Нямаше нищо за

ядене — нито змии, нито гущери, нито яйца. Даже червеи нямаше.

— И как сте оцелели?

— На диета от водорасли и каишова супа.

— Каишова супа?

— Нарязахме колана ми на ивици и ги пуснахме да врят около десетина часа. Накрая пак имаше вкус на варена кожа. После се канехме да изядем смрадливите ботуши на Флид. И ако мислиш, че съм бил нетърпелив да вкуся...

— Придобих представа — бързо го прекъсна тя. Това обясняваше повишената избухливост на скрутатора. Гладът не предразполагаше към любезност.

Крил-Ниш се съсредоточи над храненето, а Иризис го наблюдаваше мълчаливо. И размишляваше за променения му вид. Той не приличаше на младежа, който бе напуснал завода. Дори се различаваше от онзи Ниш, когото бе срещнала за малко при аахимите.

— Много се радвам да те видя отново, Ниш — неочаквано каза тя. И импулсивно го прегърна.

Механикът отмести черпака, за да не накапе гърба ѝ, и обърса уста.

— Аз също, Иризис. Струва ми се, че съм изживял цял един живот след фабриката. А от това, което ми каза скрутаторът, ти също не си си губила времето. — Крил-Ниш се отдръпна, за да я огледа. — Изглеждаш...

— Как? — подкани го тя, когато паузата се проточи. — Остаряла? Погрозняла? Посърнала?

— Изглеждаш както преди, само че в засилена степен.

— Много благодаря за комплимента — каза Иризис, преструвайки се на ядосана. — Всъщност...

— Имам предвид като човек. Изглеждаш по-уверена, още по-решителна и... удовлетворена от себе си.

— Само ако знаеше! — възкликна тя. — В известен смисъл наистина открих удовлетворение. Животът ми никога не е съдържал толкова несигурност, аз съм бегълка, заплашвана от смъртна присъда, екзекуцията ми несъмнено ще бъде отвратителна, и все пак... Ниш! — Тя отново го прегърна. — Възвърнах си таланта. Вече не съм измамница. Чувствам се почти щастлива.

— За мен ти никога не си била измамница, Иризис.

— Но в собствените си очи бях. — След кратък размисъл тя каза: — А ти как си, Ниш? Изглеждаш променен. Нямах нищо общо с мъжа, който ни напусна миналата зима.

— С момчето — презрително каза той. — Тогава още не бях мъж. Да, промених се. Преживях достатъчно приключения за десет нормални живота.

— Имало е полза. — Иризис го огледа. — Станал си красавец. Брадата ти ми харесва.

— За предпочитане е пред ежедневното остъргване на лицето. — Механикът също я погледна. — Ти изглеждаш по-смайващо от всякога. Изглеждаш в разцвета на красотата си.

— За известно време имах нов любим, и то самият скрутатор. Но сега това е минало. — Тя още не бе казала на Флид. Надяваше се, че той ще го приеме добре.

— Когато Флид дойде да преговаря с Витис, си помислих, че между вас има нещо. Какво друго?

— Аз също преживях известни приключения. Няколко сблъсъка с баща ти, посещения в снизортските подземия... такива неща.

Механикът се облегна на стената.

— Цяло чудо е, че не сме се сблъскали. Разкажи ми.

— Предпочитам най-напред да изслушам твоята история, ако нямаш нищо против.

Приседнал на левия борд с лице към кърмата, Ниш с радост започна да разказва. Иризис стоеше с лице към него. Тя слушаше мълчаливо до момента, в който той не спомена за бременната Юлия.

— Не си знаел? — невярващо го прекъсна тя.

— Никой не ми бе казал, а тя носеше широка дреха. Как можех да разбера? Въпросът е, че я разочаровах. И сега си плащам за това.

Ниш продължи историята си: нападението над поляната, глупавата му постъпка с унищожаването на въздухоплава, ужасяващата смърт на Мюли, бягството на Юлия и последвалата му мъка.

Иризис виждаше, че той не скрива нищо. Тя взе ръката му, зарадвана от факта, че бе скрила истинските си чувства. Точно сега Ниш не бе в състояние да изслуша подобни неща. Изглежда щеше да й се наложи да почака повече и да бъде по-внимателна. Във всеки случай Юлия въобще не бе подходяща за него. Надали перцепторът и Ниш някога щяха да образуват семейна двойка.

Тя потисна ревността си.

— Сигурно си страдал много.

— Изгубих много. Включително детето, което никога няма да видя. Именно това ми беше най-трудно.

— Значи не знаеш нищо за нея?

— Сякаш е изчезнала от лицето на земята. Тя ме мрази, Иризис, макар че случилото се бе нещастен случай. Беше тъмно, стори ми се, че той я напада. Мюли сам се натъкна на ножа. — Думите му го задавиха.

Иризис го притисна към себе си, обгърнала с ръце мускулестото тяло.

— Не е нужно да се оправдаваш пред мен — тихо каза тя.

— Но ще трябва да нося този спомен до края на дните си. Колко ми липсваше, Иризис.

— Ще ми разкажеш ли и останалото?

— По-късно. А къде се намираме сега?

— Отправили сме се към западната част на остров Мелдорин.

— Мелдорин! — извика Ниш и се огледа, явно с очакването да види кълба от лиринкси. — И накъде сме се отправили?

— Нямам представа. Знаеш слабостта на Флид към мистериите.

От лявата им страна слънцето потъваше в океана. Последната светлина на деня гаснеше бързо, но не и преди да освети с последните си лъчи стените на огромна крепост. Те бяха черни, дори по-черни от обкръжилата ги сенчеста гора. Зад крепостната стена започваше двор, сред който се издигаше замък с двувърхи кули.

— Това ли е крайната ни цел? — обърна се Крил-Ниш към Флид, който минаваше край тях.

— Да. — Скрутаторът му хвърли непроницаем поглед. — Виждам, че най-сетне си се наспал.

Ниш не обърна внимание на подмятането. Вече бе свикнал с начина на изразяване на Флид, а и конкретният тон почти бе съдържал привързаност.

— Това не е ли лиринкска крепост?

— Принадлежи на по-древна мощ. — Флид продължи към пилота. — Премини отвъд стената, Инуи, и се спусни в двора край онази кула. Виждаш ли я?

— Да. — Гласът ѝ прошумоля като откъсната страница, падаща към пода.

Въздухоплавът премина крепостната стена. Никъде не се виждаха пазачи, затова Инуи насочи машината направо към двора, където я приземи съвсем меко. Роторът бавно забави въртенето си и утихна, газотворителят се смълча.

Иризис отново бе споходена от тръпки.

— Това място не ми харесва. Къде сме?

— Това е единственото място в Мелдорин, където скрутаторите никога не биха ни открили. Дори лиринксите не се осмеляват да идват тук. Това е древната аахимска крепост Физ Горго.

Някъде в крепостта зазвъня нестихваща аларма.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

— Физ Горго! — възкликна Ниш. — Това не беше ли крепостта на великия мистик Игур, за когото се споменава в Сказанието за огледалото?

— Да — отвърна Флид и неспокойно изпука кокалчетата си.

— В чие владение се намира сега?

— Предстои ни да узнаем. Ниш, покатери се върху каютата и свали кръпката.

— Какво? — извика механикът.

— Просто го направи, и то бързо — просъска скрутаторът. — Иначе враговете ще закусят с бърбреците ти.

Иризис реши, че скрутаторът си е изгубил ума. Очевидно Крил-Ниш бе спохожден от същата мисъл, но той изпълни поръчението и скочи обратно. Газът шумно започна да изскача от откритата цепнатина. След няколко минути балонът бе спаднал, разкривайки скелета на обгръщащите го дебели жици. Гондолата леко се наклони сред скърцане на чакъл.

Ниш понечи да се изкатери вън.

— Остани тук — тихо каза Флид.

Те зачакаха. Наоколо цареше тишина. Не се чуваха птици или щурци. Дори листа не шумоляха.

Косъмчетата по врата на Иризис настръхнаха.

— Някой ни наблюдава — прошепна тя, без да осъзнава на какво дължи усещането си.

— Мълчи.

Погледът ѝ бе привлечен към горната част на двувърхата кула. Не, не там. Тя плъзна очи по каменните блокове и откри мястото. То се намираше малко над средата на кулата: оголен балкон без покрив или перила. Някой — или нещо — стоеше там, но жената не можеше да го различи с подробности.

Някакво светещо кълбо припламна, осветявайки фигурата в гръб. Тя бе много висока, хуманоидна, но обвита в шинел, който се спускаше до пода.

— Които и да сте, вървете си откъдето сте дошли. Посетителите не са добре дошли тук.

Това беше човек, мъж с улегнал и властен глас, съдържащ значително количество стоманени нотки. Той беше господар, който не подлежеше на убеждаване.

— Аз съм Ксервиш Флид, сър — почтително извика скрутаторът. — Скрутатор на Ейнунар...

— Тогава ти предстои дълъг път към дома, скрутаторе. Поеми го веднага. Не си добре дошъл във Физ Горго.

— Бих го сторил, сър, но, както сам виждате, въздухоплавът ни е повреден и не може да бъде поправен днес. Моля да ни разрешите да останем до сутринта.

Мъжът леко се раздвижи.

— Лишен съм от снизхождение и всички останали форми на човешка слабост — студено каза той. — Махайте се с все противната си машина.

— По-рано от двадесет и четири часа тя не може да помръдне, сър. Ако трябва, ще си идем без нея. Ако желаете сам да я прегледате...

Силуетът се извъртя, светлината угасна. Затръшна се врата.

— Говорете само ако той се обърне директно към вас — посъветва Флид през рамо. — Ако го стори, отговаряйте само с *да* или *не*. Не се впускайте в словоизлияния.

Пред тях, над няколко стъпала се издигаха огромни врати, през които гондолата на въздухоплава спокойно би могла да премине напречно. Дверта разтвори крилете си. Дворът бе залян с ярка светлина. Сега можеше да се види, че той е павиран с черен камък. Никъде не се виждаха живи прояви. Нито една тревичка не никнеше зад тези стени.

Мъжът се приближи, развял дрехата си. Падащата зад него светлина го караше да изглежда двойно по-едър. Той прекрачи прага и слезе до въздухоплава.

— Слезте!

Бегълците се прекачиха през борда, за да се скупчат в подножието на стълбището. Домакинът се обърна да огледа машината, при което светлината падна под нов ъгъл отгоре му. Той не бе гигант, но пак бе едър и със снажни пропорции — имаше широка гръд, тесни

бедрата и дълги, мускулести крака. Лицето му бе издължено, със сурови черти, обгърнато от дълга коса, сребрееща на слепоочията. Очите му бяха мразовитосиви. Под черния шинел носеше сива риза, сиви панталони и бледосиви ботуши.

Той се качи в гондолата, където огледа структурата ѝ, контролера, скъсания балон. Накрая насочи вниманието си към газотворителя. По време на излизането му Иризис забеляза, че движенията му са някак сковани, сякаш го измъчваше старо нараняване.

— Много добре — каза той. — Разрешавам ви да останете до сутринта. Още призори ще започнете поправките, за да си вървите. — Домакинът пое нагоре по стълбите, но на прага се обърна. — Донесете ми това устройство. — Пръстът му посочи газогенератора.

— Веднага, сър — рече Флид, правейки знак на Иризис и Флангърс. — Ще желаете ли да разгледате и контролера?

— С неговия модел съм запознат — отвърна мъжът и изчезна вътре.

Бегълците събраха багажа си.

— Най-добре вземете и храната — каза Флид. — Той не изглежда особено гостоприемен.

Мас се погрижи за припасите, включително и еленския бут. Ниш и Флангърс пренесоха генератора, а малката Инуи пристъпваше зад тях, гушнала контролера си — той бе неин любим, близък и семейство. Единствено връзката с него ѝ даваше сили да продължи.

Иризис грабна торбата си и ги последва. Физ Горго бе мрачно място, с масивен строеж, но неприветливо. По стените не висяха гоблени, никакви килими не красяха подовите. Всички мебели бяха изключително простовати. Коридорът бе просторен и висок, стаите споделяха обширността, но бяха украсени единствено с древни символи, вложени в стените. И бе студено. Иризис си припомни завода, в който бе прекарала по-голямата част от живота си.

След като прекосиха почти половината коридор, домакинът им спря пред една отворена врата.

— Можете да нощувате тук. Има печка. Вода си изтеглете от малката цистерна с помощта на проклетото си приспособление. Приятна вечер. — Той кимна формално.

Иризис влезе последна. Това ѝ предостави възможност да го огледа. Мъжът изглеждаше на средна възраст, но запазен.

Домакинът улови погледа ѝ и се обърна, за да я огледа от глава до пети. Тя дръзко го погледна в очите, докато минаваше край него. Знаеше, че очите му са се задържали и след отминаването. За момент бе забелязала странен, почти печален поглед от негова страна, но той бе траял само миг.

Флид се засмя.

— С него няма да успееш.

— Изобщо нямам намерение да успявам, както очарователно се изразихте — ледено отвърна тя.

— Кой е той? — попита Мас, нарушавайки дългото си мълчание.

— Хайде сега — укорително рече скрутаторът. — Искаш да ми кажеш, че най-добрият ми шпионин не знае?

Ейрин Мас изглеждаше объркан.

— Никога не съм работил на Мелдорин.

— Не познаваш ли Историите, човече?

— Но...

Обади се Ниш:

— Това несъмнено трябва да е лорд Игур, велик гадател, за когото се споменава в няколко сказания, включително онова за Огледалото. Смятах, че той е умрял отдавна.

— Не си бил единствен — рече Флид. — В края на това сказание той е изчезнал — преди около двеста години — и оттогава не е бил виждан. Всички са сметнали, че е мъртъв. Почти всички.

— Но защо се е върнал в това противно място? — каза Иризис. — Разполагал е с цял Сантенар.

— Бих казал, че тук му харесва — отбеляза Флид. — Само че няма как да знаем къде е живял. Нищо чудно да е обиколил седмкратно всички познати ни земи. И непознатите. В онези времена той е разполагал с най...

— Тези времена отдавна са отминали — прекъсна го механикът. — Доколкото си спомням сказанието, той е постъпил страхливо.

— На твоето място бих внимавал какви ги плещя — хладно го посъветва скрутаторът. — Възможно е той да чува всяка наша дума. Освен това някога той е бил велик и заслужава уважението ти.

Ниш неспокойно се огледа.

Иризис се зае да пали печката, прогонвайки Физ Горго и лорд Игур от ума си.

— Най-сетне нормална вечеря!

Седмици наред бе мечтала за истинска храна. Сред многобройните си умения Иризис включваше и кулинарни. Във фабриката тя бе готвила за себе си и приятелите, когато предлаганата в столовата помия им втръснеше. След бягството си тя бе успявала да се наяде истински само няколко пъти, и то предимно в Госпет. През последния месец се бе хранила с отвратителни гозби, а освен това и храната не бе достигала. В Джибсторн тя бе похарчила цяло състояние, за да се сдобие с най-доброто. Тази вечер щеше да приготи запомнящо се пиршество.

— Още колко възнамеряваш да ни измъчваш? — оплака се Ниш след няколко часа. От печката долитаха възхитителни ухания. Дори Флангърс, обичайно потънал в себе си заради принудителния живот, попоглеждаше към масата със светнали очи.

Иризис се усмихна мислено. Дългото отсъствие на храна пораждаше чудеса.

— Почти съм готова. Защо не пригответе масата?

Докато тези приготовления приключат, вечерята бе готова. Докато разбъркваше един от сосовете си, Иризис видя сянка, преминаваща през коридора. За момент сянката се поколеба пред вратата, сетне продължи. След около минута силуетът мина отново, погледна към печката и отмина. Жената се престори, че не е забелязала.

Тя започна да раздава чиниите. Никой не забеляза, че има една допълнителна чиния, съдържаща най-хубавите порции от всичко. Когато останалите започнаха да се хранят, Иризис взе въпросната чиния и се измъкна през вратата. И сама не би могла да обясни причината за постъпката си. Знаеше само, че изпитва любопитство към господаря на Физ Горго.

Не й отне дълго да го намери, защото Игур седеше край голяма маса в стая, намираща се в другия край на коридора. Той четеше и не вдигна поглед при влизането ѝ. Газотворителят бе положен върху

плота на масата му, разглобен. Във въздуха се носеше слабо ухание на сладник. В една чиния лежаха няколко парчета обелен корен.

Иризис се спря пред масата. Чувстваше се глупаво.

— Какво искаш? — изръмжа той, все така зачетен.

— Помислих, че може би сте гладен, лорд Игур.

Чувайки гласа ѝ, той рязко повдигна глава и затвори книгата.

— Аха, занаятчията — каза той. — Не съм лорд, а извън това място не използвам името Игур. Миналото е мъртво, предпочитам да си остане такова.

— Откъде знаете, че съм занаятчия, сър?

— *Възможно е той да чува всяка наша дума* — цитира домакинът. — Зная всичко, което се случва във владението ми. Приемам, че скрутаторът ти те е изпратил да ме подмамиш?

Иризис се изчерви, сетне се засрами от изчервяването си.

— След като сте чули всичко, сър, трябва да знаете, че нарушавам изричната му заповед. Помислих си, че след като вие проявихте добрината да ни приютите, би следвало да ви се отплатя поне по този начин.

Устните му трепнаха. Иризис остана с впечатлението, че той е способен да разчита мислите ѝ. В действителност тя не можеше да обоснове постъпката си. Знаеше единствено, че не е била продиктувана от привличане. Тя бе избрала своя любим и нямаше интерес към други.

— Много добре. Остави я върху масата и върви. Собствената ти вечеря ще изстине.

Иризис се поклони, обърна се и пое обратно към вратата. Усещаше, че погледът му я пробожда, но потисна желанието си да се затича. Този мъж я смущаваше. Когато се присъедини към останалите на трапезата, тя не можа да усети нищо от вкуса на шедьоврите си.

Тази нощ те спаха със съня на истински изтощените. Дори Флид не усети, когато Игур се промъкна в стаята им през нощта. Домакинът обгърна пръстите си със светлина и започна да оглежда посетителите си един по един. Погледът му се задържа най-дълго на трима: скрутатора, Ниш и Иризис. Докато се обръщаше да си иде, той едва не се препъна в Инуи, която лежеше встрани от другите и неспокойно се

мяташе насън. Игур се приведе и докосна слепоочията ѝ със сияещите си пръсти. Дребната жена се обърна и заспа спокойно, а той се оттегли.

На зазоряване бегълците се отправиха към въздухоплава, за да започнат поправките.

— Работете бавно — каза Флид. — Не искаме да си тръгнем днес.

Макар да се бавиха колкото можеха, балонът бе поправен още преди пладне. Инуи прикачи контролера си, а Флид изпрати Ниш при Игур, за да вземе газотворителя.

Крил-Ниш отиде в стаята в края на коридора. Там домакинът седеше на масата и пишеше. Сглобеният генератор се намираше до него.

— Вземи го — каза Игур, без да вдига очи от скърцащото перо.

Механикът плахо се пресегна и с две ръце повдигна тежкото устройство. Докато се обръщаше да излезе, домакинът каза:

— Ти си Крил-Ниш Хлар, оръжеен механик, син на Джал-Ниш Хлар. Животът ти се намира на кръстопът. Жените са били най-голямата ти слабост. Смяташ, че липсата на смелост е моят най-голям недостатък.

Ниш се изчерви.

— Простете, сър. Снощи бях изморен, гладен и изплашен. Понякога говоря без да мисля.

— Поне си честен — неохотно каза Игур. — Остави генератора за момент. Крил-Ниш, защо си тук?

Ниш го остави върху масата и разтри ръце.

— Скрутатор Флид ни доведе, сър. Не зная основанията му, макар че той търси помощ, която не може да открие другаде.

— В това няма нищо изненадващо. Той е низвергнат и преследван ренегат.

— Скрутаторите са глупаци, сър, които не...

Черните вежди се свъсиха.

— Кой ти е дал правото да съдиш могъщите, механико нищожен? — прогърмя Игур.

Някога Ниш би се свил, но сега той не трепна.

— Не съм сляп, сър. След като сте слушали разговорите ни, трябва да знаете, че съм виждал много велики и ужасни дела из целия свят. Покойният ми баща...

— Искаш да кажеш, че Джал-Ниш Хлар е мъртъв?

— Той бе убит в мащабно сражение с лиринксите преди няколко седмици. Убит и изяден.

— Тук съм изолиран — каза Игур. — Новините достигат до Мелдорин бавно, ако изобщо достигнат.

— Аз съм отдаден на дълга син, сър. Скърбя за баща си, макар той да беше зъл човек, готов на всичко, за да получи място в Съвета на скрутаторите. Не се поколеба дори да се отрече от сина си.

Игур се раздвижи при тези думи, затова Ниш накратко разказа осъждането си.

— Престостоко наказание за един син, дори и за син, сторил подобна грешка. — Игур преценяващо огледа Ниш. — Но пък от подобни качества би имало нужда за спечелването на тази безкрайна война.

— При цялото ми уважение, сър, не съм съгласен. Неприятно ми е да кажа, че баща ми бе покварен, подобно на мнозина от Съвета, включително и председател Гор. Скрутаторите отдавна можеха да са спечелили войната, но я използват като средство да запазят властта си.

— Разкажи ми повече, механико.

Изглежда Игур проявяваше по-голям интерес към външния свят, отколкото твърдеше. Той разпитва Ниш почти час, много неизчерпателно от всички разпити, на които го бяха подлагали Флид, Витис и дори баща му. Което бе изненадващо, след като Игур се криеше от света.

Най-сетне Флид дойде, за да установи причината за забавянето на механика. Игур го освободи и двамата понесоха генератора обратно. Ниш се чувстваше изцеден.

— Изглежда го беше ударил на сладки приказки — каза скрутаторът след неловка пауза. — Ако не се лъжа, заръчах ви да говорите колкото се може по-малко.

— Ако вие сте в състояние да мълчите под разпита му, значи сте по-достоеен мъж от мен — тросна се Ниш. И побърза да добави: — Което, разбира се, е така.

— Разбира се — засмя се скрутаторът и не каза друго.

Генераторът бе монтиран обратно. Напълниха и бъчвата му с вода, към която прибавиха малко сол. Ксервиш наклони глава към небето.

— Ще спрем да обядваме. Не искам да приключим прекалено бързо.

— Малко вероятно — каза Иризис. — Изпразненият балон ще се напълни почти след десет часа.

— И все пак.

Бегълците обядваха под пладнешкото слънце, когато Игур изникна на стълбите.

— По-добре се размърдайте — каза той. — Искам по здрач да ви няма.

— Не виждам как бихме могли — рече Флид. — Нужни са ни...

— Това си е ваш проблем. — Игур се обърна. — И щом си идете, не споменавайте за мен.

— Какво ще правим? — попита Иризис, когато той си отиде.

— Нямам представа.

Веднага щом Инуи насочи енергия към газотворителя, последният изпищя пронизително и започна да съска шумно.

— Този звук не ми харесва — рече Иризис, но проверката й установи, че генераторът работи отлично. Тя оповести това и намръщено се загледа в механизма. — Всъщност...

— Какво? — нетърпеливо се обади Флид.

— Генераторът работи по-добре от преди. Изглежда той е внесъл някакви подобрения.

— Проклетник! — Скрутаторът започна да се разхожда гневно из двора.

Час преди здрач балонът се бе издул.

— Товарете багажа — изфуча Ксервиш Флид. Бе раздразнен не само заради факта, че Физ Горго бе представлявал последната му надежда, а и защото Игур бе разговарял насаме с Ниш, Иризис, Мас, Фин-Мах, Флангърс и дори малката Инуи, но отказваше да говори с него самия. Скрутаторът се чувстваше обиден.

— Трябва да направя нещо — продължи той. — Това е последният ни шанс.

— Ами ако... — поде Иризис. — Не, това няма да свърши работа.

— Кое? — тросна се скрутаторът.

— Ако разговарям отново с него? — тихо отвърна занаятчията.

— И какво ще му кажеш? Той е на повече от хиляда години. Чул е и е виждал всичко.

— Ако е прекарал последните двеста години тук, сам... може да не е виждал определени неща дълго време.

— Какво имаш предвид?

— Сещате се.

— Така да бъде. Не съм способен да сторя нищо, за да го привлека на своя страна, така че щом си решила да го съблазняваш...

— Нямах предвид това — студено отвърна Иризис. — За каква ме вземате?

Флид изглеждаше смутен.

— За човек, който изглежда не притежава поквареността на скрутатор.

— Ще приема това като извинение, но не очаквайте, че отново ще топлите леглото ми.

— Усещах, че това е приключило. Предполагам новата грейка се казва Ниш?

— Нямам представа за какво говорите — невинно заяви тя.

— О, не се съмнявам! Ще дойда с теб. Имам идея — каза Флид. — И ако се измъкнем от това място, няма да споменавам нищо за нещата, които ще чуеш сега.

— Разбирам — рече Иризис, макар да нямаше представа за какво говори той.

Игур не беше в стаята си, но по време на обиколката на първия етаж жената дочу стъпките му върху стълбите на предната кула.

Домакинът подаде глава над перилата.

— Не е нужно да се сбогувате или да ми благодарите. Просто вървете.

— Първо трябва да говоря с вас — поде Флид. — Скрутаторите губят войната и...

— Някъде винаги бива губена война — безразлично каза Игур.

— Трябва да ни помогнете! — възкликна Ксервиш. — Съдбата на човечеството...

— Не ме е грижа нито за войната ви, нито за вас самите, скрутаторе. Ти се натрапи непоканен, саботира летящата си машина, за да се сдобиеш с предлог да останеш, а сега имаш нахалството да ми

съобщиш, че съм длъжен да ти помагам. Нямам какво друго да ти кажа.

— Но войната ще засегне и...

— Живея в хармония със съседите си, включително и лиринксите. Върви да последваш примера ми.

— Враговете не искат мир.

— Нищо чудно, като се вземе предвид начинът, по който вашият Съвет се отнасяше към тях през последните сто и петдесет години. Може да не съм информиран за настоящето, но отлично познавам зачатъка на тази война. И не искам нищо общо с нея. Приятен ден. — Игур се обърна и започна да се изкачва.

Флид изруга тихичко. Той изглеждаше стар, мършав и озлобен. Очевидно не помагаше и неволното сравняване със запазения и уверен Игур.

— Нека аз да опитам — промърмори Иризис. — Вие вървете.

Преди Ксервиш Флид да е успял да отвърне, тя вече търчеше по стълбите.

— Сър? Ще ми отделите ли минутка?

Игур спря на площадката, въздъхна шумно и се обърна, за да я изчака.

Иризис осъзнаваше, че представлява омайна гледка — с подскачаща гръд, разстлана зад нея златна коса и приятно зачервени страни. Нямаше си представа какво ще каже, но знаеше, че домакинът ще я изслуша. Само мъртвец не би ѝ обърнал внимание.

— Да? — хладно каза той. Може би действително бе изграден от камък. Може би хилядолетният живот бе отстранил определени страсти.

Занаятчията спря в края на междуетажието, на три крачки от Игур. Все още се беше задъхала от напрежение.

— Ксервиш Флид е добър човек, сър. Честен човек.

— Той е скрутатор, синоним на поквара. Не трябваше да му позволявам да се приземява тук.

— Съветът на скрутаторите го отлъчи — отчаяно каза тя. — Осъди го да робува.

— Изглежда е бил прекалено покварен дори за шайката им.

— Той винаги се е отнасял с мен...

— Ако не се лъжа, дъртият лицемер е твой любовник.

— От месеци вече не е — тихо каза тя. — А Флид не е стар, той е едва на шестдесет.

— А ти на колко си? Двадесет, двадесет и една? Той е противен стар развратник.

Тук Иризис би могла да спомене връзката на Игур с много по-младата Майгрейт, само че това не би помогнало с нищо. Тя опита друго.

— Чела съм Историите, сър.

— Като всеки друг. Втрещен в миналото, светът не е в състояние да зърне гибелта, която му предстои.

— Познавам Сказанието за огледалото, сър. Истинското сказание. Вуйчо ми разполагаше със скрито копие.

— Нима?

— И зная историята ви. Как Съветът на Сантенар ви е предал преди хиляда години. — Тя посегна и докосна ръката му. Игур рязко погледна надолу, но не се отдръпна. — Някога сте били измъчван от харона Рулке и сте изпаднали в лудост. Обикаляли сте света стотици години, без да стареете и без да използвате силите си, преди да овладеете древната аахимска крепост Физ Горго и да започнете да планирате отмъщението си. Открили сте Майгрейт, любовта на живота си. Освен това зная, че сте благороден, сър. Вие сте разрушили смъртоносния конструкт на Рулке, заплашвал Трите свята, макар че това е оставило Майгрейт пленена на Аахан. Сторили сте го, защото сте обичали света ни повече от всичко.

— Сторих го, защото това бе единственият начин да я спася — каза той, загледан в нищото.

Иризис продължи:

— А после, когато тя се е завърнала, вие сте предпочели да оттеглите всичките си претенции към нея и към своята империя, пред това да потопите света във война.

— Не беше така — промърмори Игур, все още загледан в миналото. — Тя не ме искаше. Искаше най-доброто, самия Рулке. Аз заемах далечно второ място след него. Изоставих империята си, защото без Майгрейт тя не значеше нищо. Дойдох във Физ Горго да умра, но продължих да живея, почти непроменен, докато тя е само спомен. Далечен сън.

— Значи е време да продължите.

Той плъзна поглед по нея.

— Ти си красива жена, Иризис, но не ме разчувстваш. Мини на въпроса, какъвто и да е той.

Занаятчията заговори по-тихо, за да не я чува скрутаторът.

— Виждате ли колко е деформиран Флид? Как самата плът е била остъргана от строшените му кости? Скрутаторите са му причинили това преди тридесет години, защото се е осмелил да проявява прекален интерес към делата на техния господар.

Това вече прикова вниманието му.

— Какъв господар?

Иризис подмина въпроса и продължи:

— А неотдавна те го отлъчиха и го осъдиха да умре като роб, теглещ кланкери.

— За което не се съмнявам, че е било заслужено.

— Те му наредиха да унищожи лиринкския възлопресушител в Снизорт, дадоха му дефектна машина, а после го обвиниха в некадърност. Приспособлението породило експлозията на възловата точка, унищожавайки не само излъчванията й, но и част от Снизорт.

— Какво? — извика той. — Не съм чул нищо за това.

— Кланкерите и конструктите останаха беззащитни на бойното поле и лиринксите се нахвърлиха отгоре им. Флид бе обвинен за случилото се бедствие, макар че той стори всичко по силите си, за да избегне битката.

— Възлова точка е била разрушена? — невярващо каза Игур, отмести Иризис и се отправи надолу по стълбите. — Истина ли е това, Флид?

— Беше най-колосалната експлозия, която бихте могли да си представите — със светнали очи отвърна скрутаторът. — Ние се намирахме във въздухоплав, на петстотин дължини над земята, а взривната вълна ни помете, разгръщайки се и много по-високо.

Игур се бе втренчил в него.

— А после? Някой отиде ли да огледа мястото на експлозията?

— Да, сър, аз, Ниш и Юлия, която вече не е с нас.

— И какво видяхте? — нетърпеливо извика домакинът.

— Две метални сълзи, всяка с големината на пъпеш, лъскави като живак. Не можах да се добера до тях...

Игур въздъхна.

— Значи е възможно. Какво стана със сълзите?

— Скрутатор Джал-Ниш Хлар ги взе, макар че ние узнахме това едва впоследствие. Той бе убил всичките си придружители, за да запази тайната. И бе отнесъл сълзите със себе си в битката в долината Скитални. Преди това бе принудил Ниш да ги докосне, предизвиквайки промяна у него. Ниш получи обогатен взор, макар че не притежава талант за Изкуството.

— Така ли? — рече Игур. — Продължи.

— Джал-Ниш използва сълзите, за да подсили алхимичното си Изкуство, но лиринкски мистик унищожи заклинанието му. Скрутатор Хлар е бил убит и изяден, а сълзите са изчезнали. Вярвам, че лиринксите са ги взели.

— Разбирам — рече Игур. — Я ми кажи, скрутаторе, каква е причината Съветът да ти причини подобно страдание преди тридесет години?

— Нима шпионите ви не са ви казали?

— Вече не разполагам с истински шпиони. Единствените новини отвъд морето, които получавам, идват от търговци и пътуващи безделници, чиято дума е съмнителна. Обикновено тези вести са стари.

— Зарових си носа в забранени тайни — каза Флид. — Затова ме наказаха.

— Задето си открил господаря им?

— Къде сте чули това? — извика скрутаторът. — Това е...

— Аз му казах, сър — намеси се Иризис.

— Не си имала право да разкриваш тази тайна — остро каза скрутаторът.

— Тогава не е трябвало да пиете толкова, за да я споделяте с мен — не му остана дължна тя.

— Чакам — напомни Игур.

Флид поклати глава.

— Не мога да обсъждам скрутаторските тайни, сър, дори с вас. Заклел съм се, а аз не съм клетвопрестъпник.

— Аз уважавам дадената дума — мрачно каза Игур. — Няма да измъчвам съвестта ти, защото виждам, че тя е крехка. Ами ти, Иризис? Ти заклела ли си се да мълчиш?

— Обещах, че няма да казвам — промълви тя.

— Със или без клетва?

— Без.

— Тогава, след като сама изтъкна, че Сказанието за огледалото ти е познато, знаеш, че ще ми кажеш. Дори твоят скрутатор не би могъл да ми се възпротиви, макар че няма да го принуждавам да наруши клетвата към покварените си повелители.

Флид се бе втренчил в нея, отпуснал ръце. *Само кажи*, помисли си тя, *и ще му се опълча до последната капчица сила, която се намира в тялото ми*. Но Ксервиш не каза нищо. Може би искаше тя да разкрие онова, което той не можеше.

— Единственото, което зная — започна занаятчията — и което бе споменато в... необичайни обстоятелства...

— В обстоятелства на алкохолна омая! — каза Игур. — Това ли е цената на клетвата ти, скрутаторе? Две чаши? Три?

— ... бе споменаването на някакъв Нуминатор — довърши Иризис.

— Нуминатор? — повтори Игур.

— Това е човекът, който възлага нареждания на скрутаторите, сър. Който е отговорен за настоящия ни свят.

Домакинът изсумтя замислено.

— Често се чудех как подобна сбирщина глупци и некадърници е успяла да придобие подобна власт и да я защити толкова дълго. Кой е този Нуминатор?

— Това е всичко, което зная, сър.

— Достатъчно е. Ти осигури убежище за своя господар.

— Аз нямам господар — отвърна тя.

— Щом казваш. Флид, разрешавам ти да останеш за няколко дни. Вечерта ще говорим по-обстойно. Щастлив ли си, след като получи желаното?

— Времето ще покаже дали цената си е струвала — рече скрутаторът.

ДВАДЕСЕТ

Въздухоплавът на Гор отнесе Юлия обратно в лагера. През целия път тя не продума — още бе замръзнала от ужаса, който изпитваше към скрутаторите и собствената си глупост. Те я бяха поробили с помощта на гривната и сега притежаваха пълен контрол над нея.

Тя се бе опитала да потърси покоя на безсетивността, какъвто навик имаше, но Гор просто я бе издърпал обратно. Решетъчният ѝ модел също не предоставяше утеха, защото изглеждаше избледнял. Предишните ярки прояви сега мъждукаха едва доловимо, а когато понечи да препострои решетката си, съзнанието ѝ се оказа празно. Този удар беше съкрушителен. В продължение на цяла седмица Юлия лежа с мозъчна треска.

Веднага щом тя започна да се възстановява, Гор я издърпа от леглото. Флид и Ниш бяха изчезнали и Юлия трябваше да ги намери. Решетъчният ѝ модел се бе върнал, макар и не толкова ярък и обхвaten. Дни наред дребната жена дири напразно — Ксервиш се намираще извън обхвата ѝ.

След множество мъчителни дни във въздухоплава тя долови слаба следа в бойното поле край Скитални. Докато Гор събере достатъчно голяма сила, за да се отправи сред купищата лиринкси, Флид отново бе изчезнал. Впоследствие до тях бяха достигнали вестите, че корабът му се е разбил, а самият Флид се удавил. Председателят отказа да повярва и нареди претърсване на цялото Мъгливо море — по вода и по въздух.

Три въздухоплава и цяла флотилия кораби кръстосваха Карама Малама в продължение на дни, докато най-накрая Юлия го откри отново. Но залавянето на Флид бе осуетено от появата на откраднат въздухоплав, който носеше на борда си проявите на Фин-Мах и Иризис. Машината избяга, но Юлия бе способна да проследи кристалите му до Мелдорин, където те изчезнаха отново.

Гор проведе ожесточено съвещание с останалите скрутатори от Съвета, преди да се отправи към Лайбинг, столицата на Боргистри, с единствения въздухоплав, оцелял от мисията. Неколцина скрутатори слязоха там, за да се заемат с войната на западния фронт. Самият Гор

продължи на север, прекосявайки Брънките, а после продължи на изток, почти докосвайки се до върховете на Такнах — масив, играещ ролята на преддверие към Великите планини. Теренът, над който прелитаха, извика познати образи в модела на Юлия. По същия път, но в противоположна посока, тя бе прелетяла с Флид и Иризис миналата пролет. С ужас дребната жена се досети за крайната цел на пътуването — въздухоплават се отправяше към Ненифър, скритото седалище на скрутаторите, разположено между планините и безводните северни низини.

Ненифър, най-ужасяващото място в цял Лауралин, изникна пред тях. Огромната крепост бе разположена върху тесния ръб на плато, около което на изток, на запад и на юг се издигаха планини. В подножието на северния склон се намираше овалната Съсухрена долина: суха и потънала земя, безжизнена като самото Сухо море.

— Защо отиваме в Ненифър? — прошепна Юлия. Самите каменни блокове, изграждащи крепостта, бяха пропити със зловонието на скрутаторите.

Гор се усмихна по обичайния си вълчи начин.

— Имам планове.

— Ниш и Флид ги няма — каза Юлия. Тя вече не знаеше какво да мисли за тях.

— Те убиха брат ти и трябва да получат наказание. Ти ще ги откриеш, Юлия, а ние ще свършим останалото. Ненифър е мястото, където биват проектирани оръжията на бъдещето. Двеста двадесет и трима мистици работят ден и нощ, изцяло отдадени на изработването на нови приспособления. Сто четиридесет и седем занаятчии изработват контролери за тези оръжия и непрекъснато усъвършенстват полезното им действие. Хиляда механици и триста ковачи изработват и изпробват устройствата. Петстотин тридесет и пет чертожници изготвят схемите, които ще потеглят към заводи из цял Сантенар. Постигнахме значителен напредък от времето, в което ти... *отлетя* от ръцете ни.

Гор сам се засмя на думите си, очевидно доволен от остроумието. Иризис и Юлия бяха избягали от Ненифър през тунел,

свършващ в скалата, откъдето се бяха прекачили във въздухоплава на Флид.

— Работниците ни вече работят над машината, която ще ни отведе обратно до Мелдорин — продължи той. — Лиринксите ще се разбягат пред мощта ни. Тогава ти отново ще откриеш враговете ни, Юлия, където и да са се укрили. Сетне ще настъпи край на репая Флид.

— А междувременно — председателят намигна — ти би могла да ми помогнеш и по друг начин.

Обяснявайки, председателят я бе отвел в стаята си. Юлия се чувстваше пленница във всяко едно отношение. Защо се бе вслушала в онези гласове? Защо си бе въобразила, че би могла да използва това чудовище, за да отмъсти? Тя не бе силна и умна, а слаба и незначителна. Бе успяла единствено да се върне в затвора си, а този път нямаше приятели, които да ѝ помогнат.

— Какъв? — едва доловимо прошепна тя. Дори и да разполагаше с най-силната воля на света, гривната, стягаща китката ѝ, нямаше да ѝ позволи отрицателен отговор.

— Кажи ми как успя да освободиш Иризис от килията ѝ, без да отвориш ключалката или да задействаш защитната ми магия. И как успя да пренесеш въздухоплава на Флид на такова огромно разстояние.

Това бе нейната скъпоценна тайна, която дори Флид не бе разбрал. Решетъчният ѝ модел бе нейно собствено творение — свят, в който тя се оттегляше, когато физическият мир я притеснеше. Това бе единственото място, където Юлия оставаше сама. И него ли щяха да ѝ отнемат?

— Не зная! — упорито каза тя, забола поглед в пода.

Гор я сграбчи за брадичката и рязко повдигна главата ѝ. Отдалеч той пораждаше впечатлението за красив и зрял мъж, но кожата му бе неестествено гладка и лъскава — бебешка кожа, опъната над стар белег. Двойният допир, загатващ криещата се отдолу плът, я накара да потръпне от отвращение. Председателят изглеждаше в разцвета на силите си, но в модела на Юлия личеше истинската му същина. Той бе стар и покварен.

— Не си играй с мен, Юлия. За свой приятел ли ме искаш, или за свой враг? Не би било разумно да си навличаш враждебността ми.

След първото посещение в Ненифър тя често бе спохождана от подобни кошмари, а в крайна сметка се бе предала. Защо, защо си бе сложила гривната? Защо първо не бе я огледала? Защото накитът бе тъй коварно проектиран, че дори не бе изникнал в решетката ѝ. Скрутаторите я бяха надхитрили, както бяха надхитрили Мюли.

— Разполагам с неуморими мистици, перцепторе — продължи той, след като не получи отговор. — Мъже и жени, които знаят как работи умът, дори и един ум, специален като твоя. Те могат да навлязат дълбоко в него, Юлия. Могат да научат всичко за теб. Могат да си изработят свои модели — или ще вземат твоята решетка.

— Ще си направя друга — промълви тя, опитвайки се да откъсне поглед. Макар да се опитваше да отрече, безвъзвратното изгубване на решетъчния модел бе най-големият ѝ страх.

— Те няма да ти позволят. Е, Юлия, ще ми кажеш ли как успя? Как освободи Иризис?

Може би тогава той щеше да я остави на мира.

— Задържах омагьосаната ключалка и завъртях модела около нея.

Председателят се взря в нея.

— Това са глупости. — Но след като мълча в продължение на минута, размишлявайки, той изглежда промени мнението си. — Завъртяла си модела? И въздухоплава ли пренесе по същия начин?

— Не. Просто преместих неговата проява и тази на Ксервиш.

— Удивително! Ако не бях видял със собствените си очи, нямаше да повярвам. Ти казваш истината, заявявайки, че не знаеш. Дори самата ти не знаеш какво си направила. Но аз ще се сдобия с тайната. Тогава нищо няма да остане на пътя ми.

Още миг погледът му я разсичаше, след което Гор излезе. Юлия знаеше, че той ще изпълни закана си. Той щеше да научи, дори ако му се наложеше да я разреже на парченца. Главният скрутатор бе най-злият човек на света. По-лош от Флид, по-лош от Ниш. А тя щеше да ги открие, за да му помогне да ги унищожи. Щеше да го стори — не съществуваше начин, по който да се изправи срещу Гор.

А когато Юлия най-сетне ги откриеше, щеше да настъпи нейният ред да страда.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Немита, със захабени дрехи и грохнала от изтощение, Тиан пътуваше към Тиртракс. Три седмици бяха изминали от измъкването от аахимските мрежи край Туркадско море. Тя нямаше представа защо се връща. Бе движена единствено от усещането, че няма къде другаде да иде. Макар че след престъпленията, които бе извършила, Малиен сигурно щеше да я предаде на аахимите. Може би Витис вече чакаше там.

Заради измъчващата я вина занаятчията почти не обърна внимание на причината за предишното ѝ напускане — общуването на амплимета с възловата точка на Тиртракс и размразяването на пагубния Кладенец на ехото, преди много време вледенен в аахимския град. Но амплиметът не бе създавал проблеми по време на пътуването. Той почти не сияеше, освен това не се промени с приближаването към Тиртракс. Може би кристалът искаше да се върне. Или Тиан го бе изхабила.

Изкачването бе трудно. На много места занаятчията очакваше, че ще ѝ се наложи да продължи пътуването пеш — конструктът бе очукана руина. Всяка следваща сутрин той се движеше все по-бавно и по-тромаво. Толкова близо до Тиртракс не липсваше енергия, но машината не бе способна да се възползва от нея.

И все пак тя успя. Назъбената пътека в ледника я отведе до дупката, която все още зееше в склона на планината. Нищо не се бе променило след напускането ѝ през пролетта.

Занаятчията спря на прага. Тиртракс ѝ бе донесъл само горчиви спомени. Тук Хани бе умряла и тялото ѝ бе изпратено в Кладенеца. Тук Тиан бе отворила съдбовната дверь. Тук Минис я бе отхвърлил.

Но всичко това бе минало. Тя насочи конструкта напред. Огромната зала, съвсем нищожна част от величествения град, зееше пред нея. Младата жена рязко спря.

Малиен стоеше отвъд прага, скръстила ръце пред гърдите си, вперила хладни зелени очи. Дори и възрастна, аахимата си оставаше най-силната личност, която Тиан бе срещала. С добросърдечна природа, червенокосата жена придобиваше непоклатимостта на скала,

когато обстоятелствата го наложеха. Как ли щеше да се отнесе към Тиан?

— Очаквах те — каза Малиен. — Насочи конструкта в края на залата и го остави там.

Занаятчията го стори. Каквото Малиен наредеше, тя щеше да изпълни. Каквото наказание Малиен наложеше, тя щеше да го приеме безмълвно. Макар че това нямаше да отстрани вредата, която Тиан бе причинила на Минис и клан Елинон.

Тя спря машината край спираловидно стълбище, извади амплимета и слезе. Дъхът ѝ се стелеше в мразовития въздух. Заради височината последният бе и рядък.

Малиен посочи към малка маса, върху чиято покривка лежаха две чинии, ножове и вилици. Прясно изпечен самун бе поставен върху дървена дъска. Около него лежаха меса, сирена и мариновани зеленчуци.

— Седни.

Тиан зае едното място. Аахимата нарязва хляб, поръси филиите със златисто олио от стъклена кана и поднесе широката чиния първо към Тиан, която си взе две парчета и посегна към уханно сирене. Малиен наля вино в сребърни чаши и ѝ подаде едната.

— Защо се върна? — попита аахимата, когато гостенката приключи с храната. Гласът ѝ звучеше безизразно и не позволяваше тълкуване. Нямаше как да се разбере дали тя е действително безразлична, зарадвана или ядосана.

— Нямаше къде да ида. А и ти каза... каза ми да се обърна към теб, ако ми потърбва помощ. — Дланите на Тиан се бяха изпотили.

Малиен кимна утвърдително, вперила изпитателен поглед.

— Виждам, че гърбът ти е по-добре.

— Чула си за това?

— Юриен изпрати вестonosци. Те ми казаха, че ти си пострадала сама, макар това да не ми изглеждаше вярно.

Тя ме мисли за лъжкия.

— Истина беше. Пострадах, когато амплиметът накара таптера да се разбие край Нириандиол. Но в Снизорт лиринките ме излекуваха с помощта на плътoформиране. — Тиан потръпна при този спомен.

— Защо им е било да правят подобно нещо? — попита аахимата.

— Използваха ме, за да схематизират торгнадр. Възлопресушител. Състоянието ми се отразяваше на уреда, затова ме изцелиха.

— Разбирам.

— Можеш да погледнеш, ако желаеш — побърза да добави Тиан.
— Белезите са още там.

— Мога да различа истината от лъжата, Тиан. Как се чувстваш сега?

— Все още ме боли, особено в края на деня.

— Но болката е за предпочитане пред алтернативата — слабо се усмихна Малиен.

Нямаше нужда занаятчията да отговаря. Никога нямаше да забрави онези месеци на парализирана безпомощност в Нириандиол и Снизорт.

— Изглеждаш променена, Малиен.

— Как така?

— Видът ти не е толкова... Изглеждаш по-млада — бързо се усети тя. — Косата ти ми изглежда по-червена, а лицето ти не е толкова сбръчкано...

Малиен повдигна метална тава, отмести трохите и огледа лицето си.

— Първоначално дойдох тук, за да умра, но сега разполагам с цел. Това обстоятелство е способно да ни подмлади за известно време.

— Каква цел? — любопитно каза Тиан.

— Да те държа далеч от неприятности, например — отвърна Малиен и смени темата. — Успяла си да избягаш от Витис?

— Нямах избор. Когато пратениците на Юриен се завърнеха, той щеше да ме убие.

Малиен отпусна филията си.

— И защо смяташ така?

— За да не ми позволи да разкрия пред други тайната на полета.

— Но той не разполага с нея. Ние двете сме единствените, които я знаем.

Тиан зина.

— Ти... Ти не си им казала?

— Защо да им казвам?

— Те са аахими.

— Преди хиляди години сме се отделили от тях. Колкото и да копнеем да се върнем, Сантенар е нашият дом. Ние сме друг народ, Тиан. Отдавна сме обърнали гръб на клановете и никога няма да се върнем към това безполезно сражение за превъзходство. Освен това Историите напътстват да се пазим от Първия клан Интис и особено от хора като Витис. Той поражда у мен прекалени асоциации с Тензор и Питлис. И двамата са били велики, но това величие се е простирало и до мащаба на глупостта им, докарала много страдания на вида ни. Никога не бих предала подобно съкровище в ръцете му.

— Той може би вече пътува насам... Аз нараних Минис по време на бягството си. Може и да съм го убила. Има и други, които са мъртви със сигурност. Не се осмелих да спра, за да узная. Освен това...

Засрамената Тиан не можеше да погледне събеседницата си в очите. Тя бе избрала лесното бягство и оттогава не бе спирала да съжалява.

— Да? — подкани я Малиен.

— Първенците на клан Елинор получиха нареждане да ме пазят. Те се отнасяха добре към мен, а аз избягах с пълното осъзнаване, че им навличам жестоко наказание.

— Те поискаха ли обещание, че няма да бягаш? И ти даде ли такова?

— Не.

— Тогава съвестта ти е чиста. След като преодолеят първоначалния си шок, аахимите от Елинор може да изпитат известно възхищение към теб — за начина, по който си ги надхитрила.

— Но Минис...

Малиен въздъхна.

— Бедствието те следва навсякъде, където отидеш. Това е нещо, над което трябва да помисля. Разкажи ми всичко. Започни от деня, в който се разделихме.

Повествованието отне целия следобед, няколко чайника, още едно хранене и, късно вечерта, по чашка ликьор от личните запаси на Малиен.

— За подобна мила млада жена ти определено притежаваш талант за разруха — каза аахимата.

— Ако Витис не бе ме задържал против волята ми... Ако не бе планирал да...

— Не е нужно да се оправдаваш. — Малиен се облегна назад и замислено допря пръсти до устните си.

— Има и нещо друго.

— Слушам те.

— Направих глупост, Малиен. Минис се закле в пръстена, който му изработих — ето този — че ще стори всичко по силите си, за да ме спаси. А...

Аахимата я погледна насърчаващо.

— А аз не му повярвах. Той е толкова слаб. Опитах се да подсиля клетвата му, като... като се заклех в амплимета.

Малиен я погледна сепнато.

— Заклех се в амплимета, че ако Минис ме предаде и този път, ще съжалява до края на дните си.

— Това... не е било разумно, Тиан.

Занаятчията виждаше, че възрастната жена е притеснена.

— Ако е останал жив, наистина съжалява.

— Може би. Значи Витис ще проследи амплимета и евентуално ще открие, че си дошла тук. А аз няма да успея да го спра.

— По-добре да вървя — каза Тиан. — Очаквах това. А и Кладенецът на ехото...

— Вече е стабилен. Наложил ми се да проведа болезнена борба след заминаването ти, но успях да го овладее, макар на няколко пъти да ми се струваше, че той ще ме надвие. Но нищо не гарантира, че амплиметът няма да направи и нов опит. Освен това може да е станал по-силен. Кристалът опитвал ли се е да общува и с други възлови точки?

— Да, онези в Нириандиол и в Снизорт. Но откакто онази при Снизорт избухна, не съм го виждала да просветва.

— Чух за това. — Малиен поклати глава. — Дали експлозията е представлявала уникален проблем, засягащ само онази възлова точка, или става дума за универсален риск? Ето още един въпрос, над който трябва да размисля.

— Дали бих могла да остана да нощувам тук? — тъжно попита Тиан. — Толкова отдавна не съм спала в истинско легло, спокойна. От деня, в който напуснах Тиртракс, не съм се чувствала в безопасност.

— Да, пренощувай. Тук нищо не те заплашва. На сутринта ще заминем.

— Ти идваш с мен? — Занаятчията не можа да сдържи радостта в гласа си.

— Някой трябва да се грижи за теб — сухо отвърна Малиен. — Върви горе. Старата ти стая вече е готова. Приготвила съм ти и чисти дрехи.

— Откъде знаеше, че ще дойда?

— Витис изпрати скит, нареждайки да те задържа, ако се появиш. Правилно е предположил, къде другаде би могла да идеш?

— Къде отиваме?

— При народа ми, макар да не съм сигурна за приема, който ще получим. Изкъпи се и си почини. Аз ще остана да бдя, а на сутринта ще тръгнем към Щасор.

Тиан извади амплимета, другия кристал, шлема и тесеракта и се отправи към стаята.

Малиен я събуди минути преди зазоряване и за нейна изненада я отведе в нов конструкт, който аахимата бе поправила по време на отсъствието ѝ. Тиан понечи да се настани в пилотското кресло, но откри, че механизмите са съвсем непознати, затова се отдръпна. Аахимата ѝ направи знак да се настани в съседния стол, хвана двойния лост и задейства машината. Конструктът плавно се издигна във въздуха.

— Той лети! — възкликна Тиан.

— Съвместните ни усилия преди заминаването ти възродиха отдавнашния ми интерес към полета. Това също е свързано с подмладяването ми.

— Къде си намерила друг амплимет?

— Не съм. Ако си спомняш, през целия си живот аз съм използвала Изкуството по съвсем различен начин. Открих собствен начин да контролирам таптер.

Тиан бе смаяна.

— И от колко време разполагаш с този конструкт?

— Три месеца, макар че го усъвършенствам всеки ден. Най-трудното бе да открия принципа на полета. Щом стигнах до тази тайна, нататък стана лесно.

— Веднъж ти каза, че подобна работа почти не ти се удава.

— Премълчах част от истината. Притежавам значителен талант в тази област, макар че през по-голямата част от живота си съм отбягвала да го използвам.

— Защо?

— Изглежда не си запозната с Историите.

— Не и с онези от твоето време.

— Когато бях млада... по-млада, бях любима на Тензор, брилянтен мъж, но вманиачен. Войната и лиринкската инвазия, станала причина за нея, се зародиха от неговото безразсъдство. Тъй като той бе вманиачен в различните устройства, аз се заклех да не използвам таланта си. И в продължение на двеста години спазвах обещанието си.

— А сега?

— Времената се променят, ние също трябва да го правим. Да не използвам таланта си в подкрепа на кауза, в която вярвам, би било същото безразсъдство.

— Юриен знае ли за таптера?

— Не. Знаех, че пратениците ѝ са поели насам, затова се погрижих машината да не привлече вниманието им. А дори и ако бяха влезли вътре, пак нямаше да успеят да я накарат да полети. Този конструкт се подчинява единствено на моя ум.

— А ако вложи амплимета си? — промълви Тиан. Тя се бе надявала, че в Тиртракс ще се сдобие с нов комплект диаманти и карбонови нишки, за да поправи конструкта си.

— Не бих рискувала живота си по подобен начин. Ако изникне нужда, ще внеса нужните изменения, за да можеш да го използваш и ти.

Малиен насочи таптера през дупката, обгърната от ледени шушулки с ръста на Тиан, а сетне пое успоредно на огромния ледник, отправяйки се нагоре. Скоро за занаятчията стана особено трудно да диша. Аахимата не изглеждаше затруднена, защото бе прекарала целия си живот сред планините. Дори и при затворен люк вътре стана страшно студено.

— Слез долу — посъветва Малиен — и си спусни койката. Там е по-топло.

Тиан послуша думите ѝ. Тя се настани точно над задвижващия механизъм, но дори и одеялата не успяха да прогонят студа.

Занаятчията затвори очи, потънала в притеснение. Всички аахими от Тиртракс бяха отишли в Щасор по-миналата година, за да обсъдят развоя на войната. Само Малиен бе останала. Макар че тя бе славна героиня от Историите, собственият ѝ народ не ѝ се доверяваше. Щом Малиен не бе добре дошла сред тях, какво оставаше за Тиан?

Щасор се намирал сред огромната планинска верига, разсичаща източната страна на Лауралин — от Тикси на юг до североизточния край на континента в Таранта. По права линия Щасор отстояваше на около двеста и четиридесет левги от Тиртракс, но подобно пътуване бе невъзможно.

Първо им се налагаше да прекосят Великите планини, чиято височина затрудняваше дори дишането на Малиен. Наложи се да търсят обиколен път сред заледените долини, обгърнати от остри скали, а после да прекосят високо плато — най-негостоприемното място на света, защото бе покрито с вечен лед, където нищо не вирееше. Платото бе лишено и от живот. Освен ако някакво тъмно създание, дошло на Сантенар от времето, когато Пътят между световите още бе стоял отворен, не се бе заровило под леда, за да процъфтява в скалите.

Малиен не бързаше, сякаш самата тя също не гореше от желание да достигне Щасор. Във всяка ледена долина тя се отправяше към най-високата точка, където спираше и прекарваше остатъка от деня увита в одеяла и загледана в околния пейзаж. В някои дни пътуваха не повече от час. Тиан имаше усещането, че това е прощално пътуване, целящо сбогуването с всичко красиво и недокоснато.

Пътуването трая двадесет и три дни. Едва на петнадесетия от тях Тиан успя да се отърси от безпомощния ужас, впримчил живота ѝ от времето, когато Гиладель я бе отвел в Нириандиол. За пръв път тя се чувстваше в безопасност. Всеки би се чувствал така в близост да Малиен. Невъзможно бе някой да ги проследи из тази пустош — никой конструктор не можеше да преодолее Великите планини. Таптерът им не можеше да бъде проследен не само по земя, но и по въздух — и най-ниските върхове бяха прекалено високи за въздухоплавите.

Малиен не разпитваше Тиан за изминалите месеци, но прояви неочакван интерес към Гиладель.

— Как смяташ, откъде е родом?

— Той спомена Мелдорин, но не обичаше да говори за миналото си.

— Интересен мъж — каза Малиен. — И със сигурност не е чист проточовек. Какъв ли е произходът му?

— Какво искаш да кажеш?

— За да живее толкова дълго, в жилите му трябва да тече кръвта на друг вид — аахим, фелем, може би дори харон.

Тиан не се бе замисляла за това.

— Но мистиците са способни да удължават живота си.

— Повечето погиват в този опит, така че той бива предприеман далеч по-рядко, отколкото си мислиш. А дори и успехът не е в състояние да им възвърне младостта. В най-добрия случай получават изгледа на запазената средна възраст. Клетниците биват спохождани от смърт или по-лоша съдба.

— Каква съдба е по-лоша от смъртта?

— Да се превърнеш в чудовище, чиито органи и крайници са разместени. Да молиш за покой, а да не го откриваш.

— Гилаелит е мъртъв, така че това вече е без значение — отвърна Тиан след дълго мълчание. Тетрархът също представляваше болезнен спомен. Той й напомняше за единствения човек, който не бе я разочаровал: Весил, когото за последно бе видяла да накуцва в Снизорт. Дали не бе го връхлетяла нова форма на робство?

— Откъде знаеш? — осведоми се Малиен.

Тиан се откъсна от мислите си.

— Не зная със сигурност...

— Матриархът на Снизорт положи големи усилия, за да отвлече Гилаелит. Предполагам той е бил отнесен с избягалите лиринкси.

— А мен те изоставиха.

— Може би заради хаоса, изникнал при нападението.

— Или защото торгнадрите ми се оказаха безполезни!

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Тиан нямаше представа какво да очаква от Щасор. Знаеше единствено, че той ще представлява нещо поразително, красиво и различно — всички аахимски градове се различаваха. Тиртракс, всечен в сърцето на планината, не приличаше на кулите, павилионите и бърбековидните сгради, които занаятчията бе виждала в картините, изобразяващи Аахан. Шазмак, изоставеният им град на остров Мелдорин, лежащ край река Гар, също притежаваше собствено излъчване. В Тиртракс Тиан бе виждала и негови картини: те включваха смайващо издължени кули, свързани от спираловидни проходи, привидно от стъкло. Градът бе изглеждал удивително крехък, готов да рухне под най-лекия удар на чукче, а бе изтърпявал стихии в продължение на хиляда години. Но не бе успял да устои на предателството. Един от собствените му жители бе извършил измяната.

Подобни мрачни мисли сподиряха занаятчията, докато таптерът се спускаше по дълъг черен склон, сред който блестеше лед. Мразът в основата му бе напукан. Ледник се стичаше по склона му. В далечината, отчасти прикрита зад остри скали, Тиан разпозна стръмносклонна планина, изградена от четири отделни върха. Между тях се издигаше ледно поле. Тя крадешком провери амплимета си, но той не блестеше. Това не я успокои. Тя бе започнала да чувства, че кристалът изчаква нещо. Дори дебне.

При приближаването към четиривърхата планина Тиан осъзна, че материалът между върховете не е никакъв лед, а огромен сребрист куб, който отразяваше отделните върхове и пораждаше илюзията, че цялата планина се движи пред очите им.

— Това е Щасор — каза Малиен. — Най-великият от обитаваните ни градове.

— Въобще не отговаря на очакванията ми — промърмори Тиан. — Толкова е изчистен и простоват. Нима аахимите вече не обръщат внимание на изкуствата си? В Тиртракс всяка повърхност бе украсена, всяко пространство бе оформено до съвършенство.

— Времето не стои на едно място, ние също напредваме с него. Сега копнеем за простотата. Щасор е нов град, построен върху стари основи, но със своя красота. Ще видиш.

— Тиртракс е скрит в планина, а Щасор е разположен на най-високия околнен връх, изложен на всеобщ показ. Изглежда народът ти се чувства в безопасност?

— Кой би могъл да ни застраши тук? Дори конструктор не би могъл да преодолее тези проходи, а коя армия би могла да обсади Щасор? Цялата тази земя — със замах Малиен включи в жеста си околните върхове — принадлежи на наблюдението ни. Никой не може да прекрачи границите ѝ, без да узнаем.

— Освен това ние вече не се крием от света. В продължение на хиляди години сме обръщали погледи към Аахан, но сега бъдещето ни е обвързано със Сантенар. От нарушаването на Забраната преди два века започнахме да рушим стария Щасор и да го съграждаме наново, за да отпразнуваме новата посока. Не съзираш ли красотата му?

Таптерът бе прекосил обширна заснежена долина и се отправяше право към аахимския град. Тиан затаи дъх. Ледноподобният куб променяше блясъка си във всеки един миг — в първия момент приличаше на разлято сред вода масло, сетне засияваше с многоцветността на надкрилие, веднага след това придобиваше оттенък на залез. Сред дълбините му също проблясваха багри, напомнящи за разместван от вълните пясък, пламъците на лагерен огън и блещукането на опал.

Въздушно течение рязко повдигна таптера. Стомахът на Тиан се сви, но Малиен умело овладя машината и я насочи към основата на огромното здание, където редица по-малки кубове оказваха изход.

Тя приземи таптера върху павирана правоъгълна площ.

— Трябва да покажем миролюбивите си намерения — каза Малиен. — Народът ми не е виждал летяща машина. С изключение на онази на Рулке, а тя е била оръжие. Тиан, ще те помоля само за едно: не разкривай, че този таптер е мое дело.

— Разбира се — отвърна занаятчията. — Но защо?

— Народът ми може да заподозре, че аз съм го направила, но би било по-добре това да остане в тайна. Така... — Тя замлъкна, защото зад дребните кубове започнаха да изникват сенки. — Ще говорим по-

късно. Остави всичко — додаде аахимата, тъй като Тиан посегна да вземе багажа си. — Вещите ще ни бъдат донесени след преглед.

Дали аахимите проявяваха предпазливост, или, напук на гениалността си, оставаха неуверени в себе си? Тиан не искаше да се разделя с принадлежностите си, особено с безценния амплимет, но нямаше избор. Тя се спусна на платформата, изработена от ледени блокове. Вън беше ужасно студено, далеч по-смразяващо от Тиртракс, а разределеният въздух превръщаше обикновените крачки в чудовищно усилие.

При приближаването им пред тях изникна тъмна вертикална линия, разделила входа на две половини. Всяка от въпросните половини се раздели на четири, а новообразувалите се кубове повториха четвъртичното деление. Множеството кубове останаха да се поклащат във въздуха, обградили отвор, от който долиташе димяща топлина. Дребни кристалчета проблясваха под светлината на слънцето. *Гилаелит би останал във възторг от тази гледка*, помисли си Тиан. Тетрархът бе вманиачен на тема числа.

— Да вървим — каза Малиен и пристъпи напред.

— Страх ме е.

— Точно както Каран и Лилан трябва да са се чувствали, прекрачвайки прага на Шазмак. Но там са били посрещнати от сина ми Раел и са били почетени с гостоприемството, полагащо се на всички посетители, дори такива като мен, които не са добре дошли.

— И какво станало после? — попита Тиан, която не си спомняше тази част от Сказанието.

— Уви, Раел се удавил, благородно помагайки на Каран и Лилан. Все още не минава ден, без да се сетя за него. Няма от какво да се страхуваш, Тиан. — Очите ѝ се насълзиха, тя се обърна.

— Някой път бих искала да поговоря с теб за това сказание.

— С радост. Чела ли си го?

— Оригиналът е забранен. Новото Сказание за огледалото е било преработено от скрутаторите преди раждането ми.

Малиен спря наскоро крачка.

— *Преработено?* Най-значимото Сказание е било преработено от сбирщина шпиони и садисти? Как се е стигнало до това?

— Не зная.

— Лилан Чантедски сигурно се върти в гроба — каза аахимата.

— Днес е известен като Лилан Лъжеца. Хроникьорът, който покварил Историите.

— Историите действително са били покварени — студено каза Малиен. — По-късно наистина трябва да поговорим за това. А, ето че домакините ни пристигат.

— Познавала ли си Лилан?

— По-добре от всеки друг човек. За него Историите бяха всичко. Нищо на света не би го накарало да впише лъжа.

— Но...

— Ще говорим после.

Малиен отново пое напред, протягайки ръка към набит мъж на средна възраст, чиято тъмна коса бе прошарена от две сребристи ивици над ушите. Още шестима аахими стояха зад него, трима мъже и три жени, облечени в роби с металически блясък.

— Харджакс — весело каза Малиен. — Чух за повишението ти. От теб ще излезе отличен аутарх.

Той прие ръката ѝ без особен ентусиазъм.

— Благодаря ти, матах Малиен. Защо си дошла? И как дойде?

— Харджакс, отлично зная, че ни наблюдавате отдавна. Тиан Лиз-Мар, занаятчия от другия край на света, откри тайната на полета, убягвала на всички мистици от Сантенар и Аахан от смъртта на Рулке насам. За кратко време тя измени този конструкт, изоставен от Витис в Тиртракс, в летяща машина.

— Тя може да е помагала, но умът зад това откритие е твой, Малиен, както твоята ръка приземи машината — каза Харджакс. — Какво си намислила?

— Тайната на полета би била от полза за всички ни, Харджакс.

— Значи си донесла този таптер като дар?

— Възнамерявах да огледам какъв напредък сте постигнали, преди...

— Ти си мислиш, че знаеш най-добре от всички — печално заяви той, макар че това изглеждаше като някаква традиция. Тези аахими бяха гневни хора. — Виждам, че не си променила отношението си към нас.

— Щасор е по-величествен от всякога — спокойно отбеляза тя. — Справяте се добре без мен, както изтъквате многократно.

— И с основателна причина. Ти не оставаш вярна на народа си, Малиен.

— Аз съм матах — напомни му тя. — Чест, специално създадена да освободи носителката от подобни обременения и да ѝ позволи да разсъждава извън ограниченията. Както и да е. За добро или за лошо, полетът вече е наличен. И трябва да решите какво ще правите с него. — Малиен погледна към Тиан. — На двора ли ще спорим, забравяйки дължимото към нашата гостенка, или ще си припомниш, че си домакин?

През цялото това време аахимът не бе погледнал към Тиан. Сега той насочи тъмните си очи към нея. Занаятчията не можа да издържи настойчивостта на погледа му.

— Последния път, в който чужденец е пристъпил в града ни, е последвала гибел — гибелта на скъпия ни Шазмак.

— И смъртта на собствения ми син — изтъкна Малиен. — Него го няма завинаги, а Шазмак още се издига. По всяко време бихме могли да се завърнем.

— Сред земя, осквернена от лиринкси!

— Те не могат да живеят сред планините. И не са заплаха за нас, след като разполагаме с тайната на полета.

— Но представляват заплаха за този свят, за която трябва да решим какво да правим. Елате вътре.

Седмината аахими ги поведоха по широк коридор. В края му ги очакваше стая, привидно изработена от стъкло, но каквото Тиан виждаше за първи път. Стените сияеха като намастен опал и неспирно се изменяха.

— По-миналата година бе свикано общо събрание — каза Малиен. — Какви решения бяха взети?

— Ситуацията се променя бързо — отвърна Харджакс, смутен от прямотата ѝ.

— С други думи: още не сте успели да достигнете решение. Радвам се, че не ме поканихте. Щях да умра от старост, без да съм дочакала края.

Харджакс скриви лице, защото подобно откровение доближаваше обида. Той посочи към малка маса, обградена с чудати столове. Тези мебели приличаха на продълговати зърна, отворени в средата и извити. Бяха донесени леки храни и напитки. Тиан установи,

че столът ѝ е изключително удобен. Тя не яде нищо, защото не се чувстваше добре дошла, но отпи малко от чашата си. Налятата вътре течност напомняше необичайно освежаваща вода.

— Но когато вземем решение, то ще бъде правилното — каза Харджакс. — Спомни си какво стана преди, когато предоставихме неограничена власт на недостоеен водител.

— Тензор беше глупак, никой не знае това по-добре от мен — облегна се Малиен. — Горчиво съжалявам за всеки миг, в който му отстъпвах. Но това е минало. Светът, сред който започна съветът ви, вече не съществува. Дори и да достигнете правилното си решение, то ще е останало неадекватно. А нашите роднини от Аахан...

— Срегнахме се с посланиците на Витис — каза Харджакс. — Открихме много теми за разговор. И много неща, за които разсъждаваме по един и същи начин.

— Аз открих много неща, за които да се страхувам, и много други, от които се отвратих — рече аахимата от Тиртракс. — Не на последно място и непростимият начин, по който са се отнасяли с Тиан. Принудили са я да използва амплимета всеки ден в продължение на седмици.

Харджакс неспокойно се размести.

— С каква цел?

— За да спасят конструктите си, останали неизползваеми след избухването на възловата точка.

— Бих казал, че тази цел оправдава постъпката им. А и все пак тя... — Аутархът косо погледна Тиан.

— Все пак тя не е една от нас! Поне прояви смелостта да изразиш предразсъдъка си открито.

— Проточовеците не са ни равностойни.

— В някои отношения ни превъзхождат, но въпросът не е в това. Всички ние сме човеци.

— Това е сквернословие!

— Това е източникът на всичките ни проблеми. През целия си живот съм се опитвала да обединя народите на този свят, но без успех.

— Да, особено за сметка на собствения ти вид — изръмжа Харджакс. — Можеше да вземеш Огледалото, но ти не го стори. Вместо това се съюзи с проточовеците, изоставяйки нашите собствени интереси. И виж какъв бе резултатът.

Малиен многозначително огледа великолепната стая.

— Ние процъфтяваме сред мир, докато проточовеците биват размазвани върху наковалнята на войната.

— Те не са от нашия вид, матахо.

— Ние водим произхода си от тях.

— Това е мит! — кресна той. Не бе останала и следа от любезността му. — Проточовеците са първи откъм поквара. Ние водим началото си от аахимите на Витис. Тях трябва да поддържаме.

— Аахимите на Витис са пълни с някогашната омраза, с предразсъдъци и безсмислено съперничество. — Малиен говореше още по-спокойно, за да подчертае разликата между себе си и Харджакс. — Те все още се делят на кланове и гледат отвисоко на нас. Те са дошли да завладяват, не да споделят. Да управляват, не да гледат на нас като на равни. Те ще стъпчат проточовеците, а после...

— Да? — студено я подкани той.

— После идва нашият ред. Ние извлякохме голяма полза от изоставянето на клановете. Витис отново ще разпали мъст и враждебност. Той иска отново да ни превърне в племена, начело на които той да застане като вожд. Той е варварин, облечен в цивилизовани одежди.

— Тук съм съгласен — обади се възрастен мъж, който до този момент се бе ограничил да отпива от изключително удължената си чаша. — Витис е като нова версия на Тензор, лишена от благородството. Неговите аахими почти не отстъпват на проточовеците по примитивност. Ние сме тези, които трябва да ги поведем.

— Ето това е проблемът ни. — Новият заговорил бе млад мъж, видимо споделящ възрастта на Тиан. Той бе смугъл, красив, с волева брадичка и нос, който напомняше носа на кораб. — Не можем да постигнем никакво съгласие. Все още ще спорим, докато последният проточовек бива изяждан. Едва когато е прекалено късно, ще узнаем какво сме изгубили. Проточовеците проявиха гостоприемство към нас. Дължим им подкрепата си.

— Благодаря ти, Билфис. Ти какво смяташ, Сули? — обърна се Малиен към най-дребната от жените.

— Проточовеците посяха хаос сред този свят. За да построят кланкерите си и останалите захранвани от полето устройства, на които се осланят изцяло, те не се поколебаха да сричат планини и запращат

цели гори в смрадливите си пещи. Тези конструкти ни понижават до тяхното ниво. Те са механична сквернота, за която ще съжаляваме. Трябва да изоставим всички подобни устройства, а също и употребата на възловите точки, и да се обърнем към свещените традиции.

— И как бихме поддържали градовете си без Изкуството? — каза Харджакс.

— С интелигентност и усилена работа — тросна се Сули.

— Лиринксите биха завладели света още по-бързо.

— Те разчитат на Изкуството в по-голяма степен, отколкото си мислиш — рече Билфис. — Без него те не могат да летят, при което крилете им се превръщат в пречка, а не предимство.

— Не биха могли и да плътформират — каза Тиан.

И седмината се втрениха в нея: слугиня, обадила се по време на кралско съвещание.

— Да — каза Малиен, подсмивайки се на объркването им. — И не биха могли да използват шпионските си устройства. Биха останали единствено със силата и ума си, които са далеч по-малко предимство, когато не ги подкрепя цивилизация.

Харджакс рязко кимна към един помощник, който хвана Тиан за лакътя.

— Бихте ли ме последвали?

Занаятчията скочи уплашено, очаквайки най-лошото, но Малиен я докосна по ръката:

— Не се притеснявай, Тиан. Народът ми желае да обсъди нещата насаме. Нищо няма да ти се случи.

Тиан неспокойно последва помощника. Макар да се доверяваше на Малиен, по-рано също бе чувала подобни уверения.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Рано на следващата утрин Ниш стоеше до въздухоплава, когато Игур изникна на входа.

— Ела с мен, Крил-Ниш. — Домакинът закри сред двора. Механикът трябваше да се затича, за да го догони, което му се стори унизително. Той последва мистика по стълбище, извеждащо до крепостната стена. Тя бе покрита с чакъл и с широчината на път. Двата спряха на ъгъла, където се издигаше наблюдателна кула. В момента тя бе празна, но вчера Ниш бе видял пазачи.

Игур се обърна към него.

— Разкажи ми за онези *сълзи*, които баща ти е намерил.

Онази безкрайна нощ и противната сцена в палатката изникнаха ярко в съзнанието на Ниш. Той отново се пренесе там.

Разказът му бе бърз и напрегнат: Джал-Ниш без маската, яростта му срещу света. Допирът до сълзите и допълнителното измерение, до което механикът временно бе придобил достъп чрез сетивата и дори емоциите си. Накрая достигна до алхимическата повеля. Ниш отвори уста, но откри, че е прекалено задъхан, за да продължи. Той се олюля. Дори и сега изпитваше нуждата да отиде при баща си. Повелята бе болезнено силна.

Ръката на Игур му придаде стабилност.

— Каква тайна укриваш в името на господаря си?

Повелята спадна.

— Аз нямам господар — с треперещ глас каза Хлар.

— Още един! — мрачно се подсмихна мистикът. — Нищо чудно, че светът се разпада.

— Не крия нищо, сър. Аз... — Коленете на Ниш се подкосиха. Той се изплъзна от ръката на гадателя и рухна на пода.

Игур приклепна до него.

— Какво има, момче? Докоснах се до някакво заклинание, нали?

— Баща ми ме омагьоса.

— Защо, механико? Дай да ти помогна. Успокой се, не бързай.

Споменът — или заклинанието — избледня. Ниш обясни своята роля и тази на Иризис в спасяването на Джал-Ниш, обрекло го на

страдание.

— Оттогава той намрази Иризис, а мен ненавиждаше. Не мога да го виня. Никой не заслужава да страда като него. Трябваше да го оставя да умре.

— Понякога не съществува правилен избор — каза Игур. — Какво почувства, когато той постави ръцете ти в сълзите?

— Усещането... е трудно да бъде описано. Те бяха едновременно горещи и студени, твърди и податливи, метални и течни. Изпитах и много други неща, но не мога да ги изразя. После... За момент допирът до сълзите изостри възприятията ми. Мисля, че това се дължеше на тях, а не на сместа, която той ми даде да изпия. Луната стана ослепяващо ярка, придобих способността да виждам през неща, които бяха масивни. Видях лиринкси, скалоформирали се около долината, за да нападнат от засада армията на баща ми.

— За момент?

— На следващия ден сетивата ми започнаха да губят необичайната острота, но пак останах променен.

— В какво отношение?

За момент Ниш замълча засрамено.

— Преди мислех само и единствено за себе си. Бях се вманиачил да постигна успех и да получа признание. Но допирът до сълзите ми позволи да виждам много по-ясно. Видях какво би представлявал светът в ръцете на тирани като баща ми. Какво *ще* представлява, ако скрутаторите останат на власт.

— Тази промяна не се дължи на сълзите, момче — тихо каза Игур. — Просто си узрял.

— Трябва да се боря с тази тирания, каквото и да ми струва, но се страхувам ужасно. Аз не съм смел човек, лорд Игур.

— Спътниците ти казват друго. А онова заклинание... Интересно защо ли не е подействало първия път?

— Може би той не е овладял изцяло сълзите.

— Нека погледна. — Игур допря ръце до слепоочията на Ниш и затвори очи. — Да, виждам го. Изработено е със странно, алхимично Изкуство, което не ми е особено познато.

— То още е там? — извика Ниш. — Вътре в мен?

— За щастие само следа от него. Повръщането на по-голямата част от еликсира те е спасило от поробването.

Благословена да е бързата мисъл на Ксабиер. Къде ли беше той сега?

— Не за дълго. Лиринксите щяха да ме убият заедно с него.

— Но ти си оцелял. И докато заклинанието не бъде отстранено, остатъкът ще стои у теб до смъртта ти.

— И някой друг може да ми наложи волята си?

— Само ако разполага със сълзите — отвърна мистикът.

Това не беше особено успокояващо.

— Вие не можете ли да го отстраните?

— Не и без сълзите.

Ден след ден Игур седеше край голямата маса в работилницата си и работеше по обичайния си начин. Ниш забелязваше нарастващото объркване на скрутатора. На петия ден бездействие Флид отиде да посети домакина им, вземайки със себе си Иризис и Ниш.

Върху огромния плот бе разстлана карта на Сантенар, на която Игур измерваше разстояния с помощта на черен пергел. Той не повдигна глава.

— Трябва да направим нещо — рязко каза Флид. — Лиринксите узряват бързо. Ако не ги ударим сега, напролет те ще разполагат с нова армия и ще станат непобедими.

— Лиринксите не са мои врагове — рече Игур и отбеляза нещо в записките си.

— Но вие се съгласихте да ни помогнете — изтърси Ксервиш.

— Съгласих се да ви приютя за няколко дни, скрутаторе. Това не ни прави съзаклятници.

— Но аз мислех...

— Събудихте любопитството ми със споменаването на онзи Нуминатор и сълзите, но действията, които ще предприема, са стриктно моя работа. Нямам намерение да водя войните ви вместо вас.

— Намислили сте нещо! — раздразнено каза Флид. Притежаването на мощ, което за Игур бе очевидно, и нежеланието за употребата ѝ представляваха неразбираема комбинация.

Игур просто повдигна ръце във въздуха.

— Тогава напуснете. Не съм ви молил да идвате тук, да нарушавате спокойствието ми и да консумирате припасите ми.

— Вие не се интересувате от съдбата на собствения си вид.

— Ако лиринксите ме заплашваха, щяхте ли да ми се притечете на помощ?

— Това е различно — каза Флид.

— Аха. Защо не се обърнете към аахимите?

— Съюзът ни не бе особено ползотворен — колебливо рече скрутаторът.

— Тоест, обърнали сте против себе си приятелите си и сега искате от мен да отстраня вашите недоразумения.

— Витис е неразумен дори според аахимските стандарти — тросна се Ксервиш Флид. — Освен това той се е оттеглил край Фосхорн, в южния край на...

— Зная къде се намира Фосхорн — прекъсна го Игур. — Бил съм там.

— Аахимите са прогонили тамошните жители и са затворили границите. Витис няма да ни помогне.

— Тогава ще трябва да изоставите Лауралин. Вървете на север отвъд тропическия океан. В тамошното полукълбо може да откриете убежище.

— Лиринксите се плодят като мухи — не се отказваше скрутаторът. — След няколко поколения те ще залееят Лауралин и ще се насочат към нас. Битката трябва да се проведе сега, както и да завърши.

— Ще изгубите — заяви Игур. Пълното му безразличие удиви Ниш. Може би мистикът изпитваше решителността им, преди да се съгласи да помогне?

— Когато вие останете последният жив човек, ще съжалявате, че не сте сторили нищо, за да помогнете.

— Емоционалното изнудване не ме засяга. — Игур кимна сковано, заобиколи масата и излезе.

— Арогантен шопар! — изсумтя Флид, докато тримата се отправяха обратно към стаите си. — Да притежава такава мощ, а да не иска да я използва.

— Откъде сте сигурен, че той още я притежава? — почуди се Ниш.

— Не съм сигурен — бавно отвърна скрутаторът. — Просто предположих... Може би съм допуснал грешка в предположението си.

Може би той се крие тук именно по тази причина.

— Но той съжителства мирно с лиринксите — изтъкна Иризис. — Защо му е да се обръща срещу тях, само защото ние така искаме? Всичко зависи от нас — въздъхна тя. — Както винаги.

— И какво бихме могли да сторим? — възкликна механикът. — Ние сме бегълци, укрили се на стотици левги от Лауралин. Нямаме армия, нямаме пари, само шепа оръжия и един разпадащ се въздухоплав. Не разполагаме с приятели, с влияние. Очаква ни мигновена смърт в момента, в който си подадем носа навън. Как очакваме да свалим скрутаторите? Как бихме могли да сторим каквото и да било?

Никой не каза нищо. Останалите изглеждаха шокирани от изблика му, макар че Ниш бе изрекъл гласно онова, което всички те си мислеха: че в надеждите си се заблуждават.

— Очаквах Игур да поеме контрол — рече Флид. — Дори се подготвих да отстоявам приоритетите ни. Последното нещо, което очаквах, бе такава пълна липса на интерес.

— Тогава ще трябва да открием начин да се сдобием с подкрепата му — каза Иризис.

Посърнал, скрутаторът се отдалечи със сведена глава.

Дълго време след това Ксервиш непрекъснато седеше край огъня, четеше Игуровите томове с Истории или, по-често, просто се взираше в пламъците. Болката от някогашните мъчения го спохождаше повече от обичайното. Иризис често го виждаше да отпива маков сироп, макар че дори той не бе в състояние да му предостави мечтаната забрава.

— Отдал съм живота си на идеята да защитавам цивилизациите, обитаващи този свят — поде той една вечер. — Да спра — ако не успея да отстраня — дългата развала, започнала от времето на Забраната. Натрупващите се провали и поражения ме довеждат все по-близо до осъзнаването, че не съм способен да го сторя. Никой не е в състояние да отстрани щетите, нанесени от управлението на скрутаторите. Прекалено късно е.

— Отчаянието не е типично за вас, Ксервиш — каза Иризис.

— Това е единственото, което ми остава. Същинска трагедия. Туркад бе изгубен, Историческият колеж бе унищожен. Десетки градове са унищожени, цели нации и култури са погубени. Миналото е било славно време, Иризис, когато мъжете и жените са били свободни. Скрутаторите са превърнали настоящето в робска кошара. А в бъдеще ни очаква масова кланица, докато човечеството не изчезне.

След това той започна да риде без глас. Покрусителна гледка, която Иризис не можа да понесе.

Измина още една седмица, дори по-мъчителна от предишната. В отсъствието на Игур — защото той се ограничаваше до покоите си — те отново и отново обсъждаха проблема. Каквото и предложение да бъдеше отправено, бегълците стигаха до едно и също заключение: нямаше как толкова малобройна група, криеща се далеч от Лауралин, да окаже някакво влияние върху войната.

Иризис се върна от разходката си до Стари Хриптън — рибарско градче на няколко левги от тях — за да завари Флид да седи на леглото си, отпуснал глава в ръце. Тя се отдръпна преди скрутаторът да я е забелязал и отиде да търси Ниш. Ксервиш винаги бе запазвал присъствие на духа, винаги бе знаел какво да прави. Болеше я да го вижда в подобно състояние.

— Където първенците се провалят, простосмъртните трябва да пристъпят напред. Всичко зависи от нас двамата, Ниш.

— Не разбирам.

— Ела навън. — Тя го отведе в един мразовит ъгъл на двора. — Оставаш ли с впечатлението, че Игур знае повече, отколкото показва?

— Това е обикновено съперничество. Никой мистик не обича да му казват какво да прави. Те винаги трябва да остават най-добрите.

— Нямах това предвид. Въпреки леденото си държание, Игур в известна степен поддържа каузата ни. Но в миналото той е страдал много и затова се е оттеглил.

— Това не ни помага с много — мрачно каза Ниш.

— Той е един от най-великите мистици на всички времена.

— Преди хиляда години.

— Играл е и важна роля в Сказанието за огледалото. Трябва да го убедим да ни помогне.

- Успех! — насърчи я механикът.
- Имам идея. Ще отида да го посетя.
- И какво ще му кажеш?
- Нима да зная, докато не му кажа.

Крил-Ниш я последва вътре и по коридора. Занаятчията почука на вратата на Игур, която бе плътно затворена. Не последва отговор.

Тя почука по-силно.

— Върви си! — ревна домакинът. Иризис хвана дръжката на вратата.

— Идваш ли? — обърна се тя към спътника си.

Механикът, който бе поизостанал, поклати глава.

— Достатъчно магьоснически гняв си навлякох. Ще се видим по-късно.

— Страхливец — добродушно рече Иризис, отвори вратата и влезе вътре.

Игур стоеше в отсрещния край на стаята и работеше над маса, отрупана с познати и непознати предмети.

— Казах да си вървиш.

Иризис пристъпи вътре:

— Зная, че искате да ни помогнете. Вие сте суров човек, Игур, но не и жесток. Зная, че вие измъчвате скрутатора заради съперничество...

— Не става дума за съперничество, Иризис. Не съм толкова дребнав. — Той се усмихна тъжно. — Поне не често. Не става дума за него самия, а за длъжността му. Съветът е пословично покварен. Съжалявам, но не мога да се доверя на скрутатор.

— Той е различен.

— Откъде знаеш?

— Умея да преценявам хората.

— С преценка, замъглена от чувства.

— От месеци той вече не е мой любим. Възхищавам му се като човек и като приятел. Доверете ми се.

Домакинът изсумтя.

— Вие сте достоен мъж, Игур. Трудно ми е да повярвам, че бихте отказали, ако сте в състояние да ни помогнете.

— Нима? — рече той, втренчвайки се в нея. Иризис дръзновено издържа погледа му. — Забележително. Много добре. Ще споделя с

теб.

— Може ли да повикам Ксервиш Флид?

— Само с теб — натърти той. — Ела. Ти разбираш от устройства. Кажи ми какво смяташ за това.

Въпросният предмет приличаше на стъклен лук с големината на грейпфрут. Той бе изграден от отделни слоеве, всеки различен и изработен от стъкло с различни украшения. Виждаха се и метални пластини от злато, сребро и мед, покрити с геометрични форми. От сърцевината долиташе слаб блясък. Всеки слой можеше да се върти отделно от останалите.

— Великолепна изработка — каза Иризис. — Никога не съм виждала подобно умение. Откъде го имате?

— Сдобих се с него преди стотици години, а преди това трябва да е преминало през множество ръце. Човекът, който ми го... продаде, твърдеше, че този предмет е изработен от Голиас Лудия, макар че няма как да потвърдя това.

— Голиас не беше ли изобретил дълговорителя?

Игур я погледна особено.

— Да. Но тайната умряла с него.

Тя докосна стъклото.

— И какво прави това устройство?

— Още не съм узнал, макар че съм го изучавал дълго. Надявах се, че ти би могла да ми помогнеш.

— Аз? Но аз не владея особено силно Изкуство. — Когато Иризис повдигна кълбото, вътрешните слоеве се завъртяха.

— Вярвам, че в случая е нужно различно разбиране — способност за съчетаване на различните Изкуства.

— Чувала съм Флид да говори за дълговорителя на Голиас. Устройството позволявало мигновено общуване без значение от разстоянието.

— Така твърдят древните. Но след смъртта на Голиас никой не успял да пресъздаде постижението му.

Игур взе кълбото от ръката ѝ и го остави обратно върху масата.

— Това вече е изцяло мой проект — продължи той и от една лавица свали някакъв още по-чудат предмет.

Изработен от метал, доста тежък, предметът имаше формата на безкрак бръмбар и дължината на човешки пръст. Пъстроцветната горна

част бе изпъкнала. Макар че долната му страна бе гладка, майсторската направа почти скриваше сглобките.

— Какво е това? — попита Иризис.

Игур докосна задната част на бръмбара. С пронизително изсвирване той бавно се издигна на педя над масата.

— Обикновена играчка.

За момент двамата останаха загледани в поклащащото се метално насекомо, след което Игур допря пръст до същото място. С известна припряност бръмбарът се отпусна обратно върху масата, издрънчавайки. Домакинът се бе задъхал от напрежение.

— Опитвате се да постройте летяща машина — възкликна Иризис.

Той се нуждаеше от още време, за да си поеме дъх.

— Не с военна цел, а изцяло като интелектуално предизвикателство. Виждал съм конструкта на Рулке. Изучих го подробно — доколкото позволяваше разстоянието — и го унищожих. В продължение на двеста и седем години се опитвам да открия тайната, но това е всичко, което съм постигнал.

— Преди появата на аахимите никой не бе успявал.

— Тяхното дело вече е постижение — единадесет хиляди конструкта.

— Но те са разполагали с оригиналния модел, за да копират — изтъкна Иризис. — Или поне с онова, което е останало от него. Освен това техните конструкти не летят, само се носят ниско над земята. Тиан е единствената, успяла да постигне нещо повече.

— И все пак тази играчка е провал...

— Но? — рече занаятчията. — Замислили сте нещо друго?

За момент той започна да дъвче долната си устна. После, с вида на човек, който в пристъп на слабост нарушава отдавна дадена дума, каза:

— Обмислям да се възползвам от въздухоплава ви, за да посетя бойното поле край Снизорт. Разбрах, че там лежат стотици конструкти. Несъмнено те са били повредени, но пак е възможно да науча някои неща. Разбира се, ще се нуждая от опитен механик...

Игур изглеждаше несигурен. Очевидно не бе свикнал да моли за услуги. Великият мистик също беше уязвим.

— Как мислиш, дали Ниш би се съгласил да дойде?

— Ще се погрижа да се съгласи.
— Кажи му да вземе и инструментите си.
— Той не разполага с такива. Избягал е от Снизорт единствено с парцалите на гърба си.

Игур се намръщи:

— Тогава му кажи да посети склада ми в кулата и да си избере каквото му е нужно. Може да се наложи да разглобим някой конструктор. Ами ти, Иризис?

— Ще дойда, ако скрутаторът ми позволи.

— Ти каза, че нямаш господар — напомни й гадателят. Тя се извърна.

— Друг смисъл имах предвид.

— По интересен начин си служиш с думите.

Флангърс също дойде с тях. Присъствието на Инуи се подразбираше, тя трябваше да управлява въздухоплава. Дребната жена бе притихнала и срамежлива по обичайния си начин, макар че на няколко пъти, когато въздухоплават реагира по-фино на маневрите ѝ, Ниш остана с впечатлението, че е доловил незабележима усмивка. Игур бе внесъл изменения и там — за голямо неудоволствие на Флид. Последният не дойде. На борда имаше още един пътник: Ейрин Мас се връщаше в Лауралин, където щеше да остане по-полезен.

— Още колко остава до Снизорт, Инуи? — попита Игур. Машината се отдалечаваше от крепостта и се насочваше на югоизток.

— Зависи от вятъра, сър. Ако е попътен, ще пристигнем след петнадесет часа. Ако е насрещен, пътуването може да ни отнеме до два дни.

Мистикът погледна към небето.

— Трудно е да се каже. Няма нито едно облаче.

Пътуването мина без събития, с променлив и слаб, но предимно услужлив вятър. То трая целия следобед и по-голямата част от нощта. Пристигнаха над бойното поле около пет сутринта. До зазоряване все още имаше време, а луна нямаше. Звездите слабо осветяваха купчините по земята.

— Каква смрад... — задавено промълви Инуи.

Единадесет седмици бяха изминали от края на битката. Червеите и мършоядите бяха оглозгали до кости непогребаните тела, но миризмата на разложение все още се носеше над бойното поле. Аахимски трупове не се виждаха — те бяха заровени дълбоко.

Зловонието извика у Ниш познатото до болка усещане за безсмислено клане. Той покри носа си и започна бавно да диша през устата. Това помогна, но не особено.

Игур отпусна ръка върху рамото му.

— Колкото по-скоро започнем, толкова по-бързо ще се измъкнем. — Той провери някакъв прибор, скрит зад дланта му. — Спусни ни край онези скали, Инуи. И остани готова за моментално излитане — не се знае на какво може да се натъкнем тук. Флангърс, стой нащрек. Крил-Ниш и Иризис, пригответе инструментите си. — Мистикът намести торба на гърба си.

Въздухоплават се приземи върху хрущящата земя. Ейрин Мас първи скочи през борда и се отдалечи без дори да се сбогува. Следващият слязъл бе Игур, който поведе останалите. Ранна есенна слана пропукваше под стъпките им.

Мистикът решително се отправи към някаква невисока могила на около петдесет крачки. Тя се оказа разрушен кланкер. Маслената миризма напомни на Ниш за дните му в завода.

Игур промърмори нещо под нос, около пръстите му изникна светлина. Той се отправи към друга неравност. Това вече се оказа конструктор, наклонен на една страна, вклинен във втвърдилата се кал.

— Стойте нащрек — напомни Игур.

За какво? — помисли си Ниш. Наоколо може да се крият стотици лиринкси, без да ги забелязваме.

Мистикът насочи огъня от дланта си към основата на конструктора и бавно започна да обхожда.

— Идеално копие на оригинала. Но защо?

— Може би са преценили, че работата на Рулке е била съвършена — каза Иризис.

— За аахимите работата е изкуство. Те рядко изработват два еднакви предмета. Рулке бе най-големият им враг. Да копират делото му би представлявало голямо унижение за тях. Защо не са го преработили?

— Може би са се страхували да променят неща — предположи Ниш. — Ако не са разбирали...

— Да — кимна Игур. — Не са успели да открият тайната на полета, което значи само едно: не са разбирали какво правят. Копирали са работата му сляпо, без да се осмелят на каквито и да било промени, за да не променят нещо от изключителна важност. Ето слабостта им.

След още няколко обиколки Игур отвори люка и слезе вътре. Но само след няколко секунди отново изскочи.

— Вътре има труп. Ще трябва да намерим друг конструкт.

— Освен това има следи от огън — додаде Ниш. — Надали щяхме да научим нещо повече от тази машина.

Задъхан, Игур скочи обратно долу и се отправи сред равнината. Останалите го последваха мълчаливо.

Небето на изток просветляваше, когато откриха друг конструкт. Този се намираше в много по-лошо състояние, с изкривен и нагънат корпус, с откъртен люк и смазана долна част.

— И тук няма да открия търсеното — каза Игур, но внимателно огледа и тази руина. И в нея не прекара много време. — Имало е пожар. — Той избърса осаждените си ръце в наметалото. — Изглежда захранващият механизъм се е пръснал. Всичко или е изгоряло, или се е стопило. Дори телата са станали на въглен.

Покатерен на бойната кула, гадателят се огледа.

— Ето там има друг. Сега трябва да бъдем по-внимателни. Възможно е лиринксите още да наблюдават мястото.

Новият конструкт също се оказа безполезен, също и онзи, който откриха след него.

— Това може да ни отнеме дни — мрачно каза Ниш.

— А ако потърсим с въздухоплава? — предложи Иризис. — И преди съм виждала това място от въздуха.

— Така ще оповестим присъствието си на пет левги околоръст — рече Игур. — Но изглежда нямаме друг избор.

Машината им се понесе над стените на Снизорт.

— Аахимските конструкти бяха разположени на запад и северозапад — рече занаятчията и посочи в първата посока. — Ето там. Има стотици от тях.

Издутините се виждаха ясно. Сред тях се извисяваше великолепен павилион от златен пясъчник. Украшеният му купол се

издигаше върху седем колони. В далечината почти пресъхнал поток лъкатушеше сред хълмовете.

— Но тази структура я нямаше преди — допълни Иризис.

— Трябва да е издигната в памет на аахимските мъртъвци — каза Игур. — Толкова много смърт! В тъмна нощ призраците ще гъстееят като мъгла.

Ниш изсумтя.

— Не вярвам в призраци.

— Аз също не вярвах, преди да посетя местата, където бях изпращал на гибел цели армии. Втората ми армия в Банадор; хилядата от най-добрите ми бойци, които рухнаха край Елудорския лес. Тогава плаках за изгубените им души, Ниш. Както би сторил ти, ако някога посетиш отново долината Скитални или някое друго място, където са погивали командвани от теб хора. — Игур се отдалечи, за да напъти Инуи.

— Много е жизнерадостен, нали? — каза Иризис. Думите му я бяха накарали да си спомни гадателката, която бе убила в акведукта при бягството си от фабриката. Какви ли надежди бе таила тя? Какви мечти? Дали по-рано през живота си я бе спохождал страх от предстояща смърт?

— Проклети магьосници — промърмори Ниш. Двамата също се отправиха към кърмата.

— Спусни ни тук, Инуи — казваше в този момент мистикът. Дребната жена послушно размести лоста и изпусна малко газ. Машината започна да се спуска, но след няколко секунди Инуи каза:

— Лорд Игур, долу има нещо.

Той не я поправи. Беше зает да накланя глава в различни посоки, сякаш подушваше въздуха.

— Аз също го усещам. Някаква... защита.

— Срецу какво? — попита Ниш.

— Още не мога да кажа, но е вероятно да ни създаде проблеми.

— Не можете ли да я отстраните?

— Само глупак би неутрализирил магическа защита без преди това да е разбрал предназначението ѝ. И кой я е поставил там.

— Какво е това? — промърмори Иризис.

— Къде?

— В далечината на запад, край онази извивка на потока. Виждате ли дима? — Тя започна да опипва за далекогледа. Ниш го постави в ръката ѝ.

— Виждаш ли нещо? — рече механикът.

— Лагерен огън. Голям. Край него има кланкери, към които са прикачени фургони. Това са най-чудатите кланкери, които съм виждала.

— Какво им е чудатото? — остро попита Игур.

— Корпусите им по-скоро приличат на колиби.

— Значи нямат нищо общо със скрутаторите — каза Ниш. — За тях външността е всичко.

— Кое то действително е така — отбеляза Игур, докато вземаше далекогледа. — Външността е огледало на вътрешната същина.

— Баща ми беше изключително изтънчен — възрази Ниш, — а същината му бе проядена.

Въздухоплават се бе приближил и позволяваше разглеждането на необичайните машини с невъоръжено око. Те бяха три на брой, всяка впрегната да тегли фургон с шест колела. От тях започваха да изникват хора, издигнали глави към небето. Някои от тях зареждаха арбалети, други подготвяха копиехвъргачки.

— Плячкаджии — каза Игур.

— Откъде са се сдобили с кланкери? — попита Ниш.

— Навсякъде се намират повредени машини, не само на това бойно поле. Тези двукраки червеи първи надушват къде има грабеж.

— Но как ги използват без оператори?

— Въпрос, над който Иризис би могла да размисли — рече Игур.

— Освен това има много таланти, които остават извън закона.

— По-скоро се чудех как така остават ненаказани — разясни Ниш.

— Скрутаторската власт по тези земи е само формална, така че плячкаджиите вилнеят. Удивително е на какво е способна човешката изобретателност, когато самото ѝ оцеляване е заложено на карта.

— На тях ли се дължи защитното заклинание?

— Силно се съмнявам — каза Игур. — Прекалено е силно, освен това не ми изглежда съответстващо. За всеки случай ще се държим настрана от лагера им. Заобиколи бойното поле, Инуи. Лети ниско, за да не видят накъде сме се отправили.

Спуснаха се съвсем близо до земята. Игур стоеше край борда, вкопчен с две ръце във въжените перила.

— Губя полето — напевно каза Инуи. Тя извличаше енергия от далечно излъчване, разбира се, тъй като снизортската възлова точка вече не съществуваше. Роторът рязко забави въртенето си.

— Потърси друго.

Тя го стори.

— Нищо. — Инуи изглеждаше притеснена, но и решителна. Евентуална заплаха към контролера ѝ представляваше заплаха към нея самата. Тя бе готова да го защити.

— Какъв е проблемът по-точно? — попита Игур.

— Полето все още е тук, но не мога да се включа към него.

— Може би сме се приближили до защитното заклинание? — рече Иризис.

— Възможно — съгласи се мистикът. — Остави машината по вятъра, Инуи, а аз ще проверя.

Лек бриз ги отнесе на запад. Скоро роторът отново затрака и се завъртя с пълна скорост.

— Приземи — нареди Игур. — Там, на онази могила. И стой нащрек. Ако някой се приближи, издигни се веднага.

— Ами ако са лиринкси? — обади се Флангърс, който проверяваше механизма на арбалета си.

— Импровизирай. Иризис, Ниш, елате с мен.

Тримата се спуснаха на земята още преди дъното на гондолата да я е докоснало и се отправиха към група повредени конструкти. Машините бяха разположени близо една до друга. След няма и сто крачки вървящият по-напред Игур рязко спря, повдигайки ръце.

— Защитата? — поинтересува се Иризис.

— Да. Заклинанието е предвидено да отблъсква живите същества.

— Но защо? — попита Ниш.

— Аахимите отдават изключително дълбока почит на мъртвците си. Не биха понесли да оставят телата си погребани в чужда земя. Някой ден, веднага щом получат възможност, ще се върнат, за да отнесат останките. Защитното излъчване е гаранция, че мъртвците ще останат защитени от гробирджии, диви животни и прекалено любопитни. И за да попречат на начинания като нашето.

Ако си спомняте, всички конструкти извън границите на този щит бяха разрушени.

— Как се захранва щитът в отсъствие на поле? — попита жената.

— В продължение на хиляди години аахимите са използвали стражеви устройства с независимо захранване. Възможно е да са обединили десетки от тях, за да оформят това излъчване. А може и да са си послужили с някакво могъщо заклинание. Във всеки случай делото им е значително. — Игур крачеше настрани, все още протегнал ръце пред себе си. Изглежда придобиваше представа за насрещното заклинание.

След известно време той спря и започна да описва кръгове с ръцете си. Устните му се движеха безмълвно. Накрая изохка тихо и направи движение, повдигащо въображаемо платнище.

— Минавайте. И бързо, не мога да удържам дълго.

Усещането бе странно, защото бариерата бе напълно невидима. По време на прекосяването й Ниш усети лек гъдел, който се плъзна към носа и ушите, но изчезна почти веднага. Само стъпалата останаха да го сърбят известно време.

Нищо не показваше, че са пристъпили в границите на невидим купол. Слънцето бе също тъй ярко. Песента на птиците се разливаше наоколо, същият лек ветреца се извиваше, тихото потракване на ротора достигаше необезпокоявано. Но усещането бе съвсем различно. Механикът се чувстваше обгърнат. И освен това чувстваше, че се намира на свято място.

Незасегнат от страхопочит, Игур се отправи към два видимо недокоснати конструкта.

— Да вървим. Възможно е онези шайкаджии да ни последват, а нямам намерение да се окажа пленен тук.

И в двете машини нямаше тела. Мистикът пристъпи към работа веднага.

— Ниш, разглови основата на този и виж дали не можеш да извадиш задвижващия механизъм непокътнат. Иризис, ние с теб ще работим в кабината, за да научим за направляващия механизъм. Ще трябва да работим бързо.

Металът бе студен, но Ниш бе работил сред много по-лоши условия. А дългият престой при аахимите го бе запознал с

конструктите им, макар че до този момент не бе получавал възможност да работи над някой от тях.

Слънцето почти бе преполовило небесния си път, когато Хлар бе свалил основата и се бореше да демонтира механизма — сложна структура от снабдени метални части, обгърната в черен метален кожух с големината на малко буре. За момент той се отдръпна, за да обмисли подход, и в същия миг чу как роторът на въздухоплава се завърта настойчиво. Летящата машина набра височина и се обърна.

— Прикрий се! — просъска Игур от кабината. — Ако ни видят, ще останат да се навъртат тук, докато не излезем.

— Кой? — попита Ниш. От мястото си той не разполагаше с видимост.

— Плячкаджиите.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Притисналият се към земята Ниш усети познатото ритмично разтърсване, породено от ударите на метални крака. Кланкерът мина наблизко, позволявайки оглед на значителните модификации, които бе претърпял. Бойната кула бе обгърната с разнообразни по големина и цвят парчета метал и покрита с чугунена броня, задигната от други кланкери. Покривът бе осеян с метални шипове. В предната и задната част на машината стърчеше по един копиемет. Всичко бе ръждясало, немарливо и отблъскващо грозно.

Сред метално стържене машината спря. Трима скочиха на земята. Те бяха рошави и мърляви създания, облечени в парцали и потъмнели частични брони. И тримата притежаваха мечове и ножове, а двама от тях можеха да се похвалят и с привързани към гърбовете им арбалети.

Единият приклезна и посочи нещо.

— Открили са следите ни — тихо каза Игур. — Сега ще ни последват и ще останат тук.

— Да се надяваме, че дирите свършват преждевременно — каза Ниш.

Плячкаджиите обикаляха около бариерата почти час, преди да се върнат в машината си и тежко да се отдалечат.

— Хващай се на работа, Ниш — каза Игур. — Ти също, Иризис. Аз ще остана на пост. Не мисля, че са отишли далече.

По пладне Иризис се плъзна по корпуса и скочи на земята. Игур ѝ подаде торба, която жената внимателно постави на земята и приседна на сянка.

— Какво е това? — попита механикът.

— Устройството на контролера. — Иризис започна да отчопля строшен нокът.

— Знаеш ли как да го използваш?

— Конструктът е бил деактивиран, но мисля, че ще успея да го разгадая — отвърна Игур вместо нея. — Ти как се справяш, Ниш?

— Успях да освободя задвижващия механизъм, но е прекалено тежък, за да го повдигна сам. Дори и за трима ни ще се окаже трудно

да го пренесем.

— Първо да го извадим. — Игур се приведе под наклонения конструктор (едната страна на машината се бе натъкнала на канара при изчезването на полето). Той започна да дърпа и каза: — Иризис, вземи онзи клон. Подпъхни го под механизма и го насочи към земята, когато го повдигнем.

Тримата се хванаха на работа. След много сумтене и напъгане, а също и един момент, в който Ниш за малко щеше да остане без пръсти на краката, двигателят най-сетне бе преместен върху каменистата земя, непокътнат.

— Чакайте тук — нареди Игур и се отправи към невидимата граница. Премина отвъд, огледа се за въздухоплава и изчезна сред храсталаците.

Изминаха няколко минути.

— Надявам се, че не се е отдалечил прекалено — рече Ниш.

— Или по-лошо — мрачно отвърна Иризис.

Разнесе се познато разтърсване.

— Плячкаджиите се връщат — додаде тя.

— Уви.

— Какво ще правим?

— Нямам представа.

Още няколко минути двамата помълчаха. Кланкероподобието изникна, следващо границите на бариерата. Същите трима пройдохи се появиха.

— Току-що ми хрумна нещо неприятно — каза механикът.

— Какво?

— Щитът не пропуска живи същества, но вятърът без проблем преминава.

— Не разбирам накъде биеш.

— Ами ако бариерата не пречи на оръжията им?

Едър, космат мъж се покатери на върха на машината и насочи ръждясал далекоглед в тяхната посока. Останалите двама приседнаха на земята.

— Имаме проблем — каза Ниш. — Не мърдай.

— Ти си този, който диша тежко — отвърна с типичното си спокойствие Иризис.

— Надявам се, че Игур е затворил бариерата след себе си.

Далекогледът отмина сенчестия участък, където двамата се бяха прикрили, сетне се върна. Косматият изкрещя нещо, което Ниш не можа да разбере.

От задния люк на конструкта изникна жена, повлякла след себе си дете — мърляво момиче на около десет години, със сплъстена коса. Покатерилият се върху кланкера извика към жената и посочи наклонения конструкт. Жената изкрещя нещо в отговор, зашлеви опитващото се да се освободи девойче и го завлачи до бариерата.

Там момичето се отскубна от жената, обърна се към мъжа, който още ревеше, и отправи обиден жест към него. Сетне се изплези на жената, с което си спечели нов шамар.

Притискайки зацапани ръце към бариерата, девойчето се вторачи отвъд. Докато погледът ѝ минаваше над Ниш, той отново усети разливащ се по стъпалата му гъдел.

— Сега я втасохме — каза Иризис. — Изглежда малката е перцептор.

— Това не обяснява как е открила мен. Както ти особено често обичаш да изтъкваш, аз не притежавам никакъв талант.

— Компенсираш с други характеристики, Ниш.

Момичето посочи към тях и изкрещя развълнувано.

— Внимавай! — възкликна Иризис, когато косматият насочи копиемета към тях.

Нямаше време да бягат. Ниш можеше единствено да се притисне към земята и да се надява, че се слива със сенките. Копието се вряза в основата на съседния конструкт. Иризис извика.

— Добре ли си? — попита механикът.

— Влезе ми мръсотия в окото. Да се махаме! Следващият изстрел ще ни пониже.

Двамата трескаво запълзяха към отсрещната страна, където щяха да останат скрити от стрелеца. Второ копие прелетя досами кръста на Ниш.

— Адски бързо презарежда — задъхано рече механикът.

— Какво ще правим сега?

— Чакаме ги да си отидат?

— Имаш ли вода?

— Не. А ти?

— Не. Жадно чакане ще бъде.

— Но с добра компания — отбеляза Ниш.

— Вече се чудех кога ще забележиш — рече Иризис, преструвайки се на наскърбена.

— Познаваш ме...

— Да, зная, че си бавен.

— Налага ми се сам да узнавам всичко.

— Но не и на мен. Ела тук. — Тя го прегърна. — Толкова ми липсваше, Ниш.

— Ти също... Ти си най-близката ми приятелка. — След един проточил се момент той се отдръпна. — Съжалявам, прекалено е горещо.

Иризис въздъхна.

— Игур ще направи нещо — каза тя след известно време.

— Стига вече да не са свалили въздухоплава. Не забравяй, че има още два кланкера.

— Колко успокояващо.

— Радвам се, че можах да помогна — изсумтя механикът.

— Струва ми се, че с всеки изминал миг става все по-горещо — рече Иризис след още един интервал чакане. — Мислиш ли, че все още са там?

— Щяхме да чуем кланкера. Плячкаджиите са свикнали да чакат.

Бе късен следобед и Ниш умираше от жажда. В един момент той не издържа и предпазливо се прокрадна до предния край на конструкта, за да надникне. Долетялото копие за малко не отнесе носа му. Скоро след това се появиха и останалите два кланкера.

— За колко ли време се умира от жажда? — небрежно попита Иризис.

— Поне няколко дни.

— Аз не...

— Какво беше това? — прекъсна я Крил-Ниш и се вслуша напрегнато.

— Изглежда Игур се връща с въздухоплава.

Сянка премина пред слънцето. Скоро машината увисна високо над бариерата, извън обхвата на копиеметите.

— И сега какво? — рече Ниш. — Въздухоплавът не може да се спусне, а ние не можем да помръднем.

— Ще изчакаме да се стъмни.

Така и сториха. Но безкрайното чакане не им донесе утеха. Плячкаджиите струпаха някаква кула върху първия кланкер, над която по тайнствен начин запалиха ослепителна светлина, насочена право към конструкта на Ниш и Иризис. Другите два кланкера сториха същото, заели позиции встрани, така че зад двамата остана неголяма сянка, в която да се укриват. Скоро припламнаха лагерни огньове, разнесе се миризмата на печено.

— Не бих отказал едно бутче, каквото и да е това месо — сухо отбеляза Ниш.

Иризис взе ръката му и я стисна.

— Трябва да направим нещо, Ниш.

Някога механикът би споделял мнението ѝ, но вече бе поумнял.

— Няма какво. Игур ще се погрижи. Той има план, нашите действия само биха попречили.

— Ами ако не е изготвил план?

Той не отговори.

— Чуваш ли нещо? — Иризис се надигна. От дясната им страна долитаха крясъци, единият лъч се отмести.

— Нещо гори.

Вторият лъч изчезна. Ниш надникна откъм притъмнялата страна.

— Един от фургоните им се е подпалил.

— Игур им отвлича вниманието — рече тя. — Това означава ли, че трябва да побегнем?

— Не е дошъл чак тук, за да си тръгне без механизма — възрази Ниш. — Да видим дали не можем да измъкнем и него.

След още крясъци и третият лъч се извъртя. Дватамента пролазиха до механизма и започнаха да го отместват, но светлината се завърна почти веднага. Те застинаха под конструкта, стараейки се да се слоят с пръстта и метала.

— Щом осъзнават, че сме тук — промълви Иризис, — трудно ще пропуснат да ни прострелят.

— В тази светлина няма и да разберем. — Ниш заслони очи в напразен опит да види случващото се при кланкерите.

Механикът различи малка искра да се спуска плавно надолу. Тя се носеше към позицията на втория кланкер.

Експлозията покри зора му с червенина. За момент кланкерът се очерта в черно, подскочи във въздуха и се стовари на една страна.

Тъпанчетата на механика го заболяха от оглушителния трясък. Разнесоха се викове на болка и ужас. Лъчът се отдръпна от конструкта, за да се насочи към небето в дирене на въздухоплава.

Някой тичаше към конструкта, за да се плъзне под него. Флангърс!

— Това ли е? — задъхано попита той, сочейки механизма.

— Да, но не можем да го преместим.

— Няма да ни се наложи. — Тримата го изтеглиха изпод конструкта. — Сега ще заобиколим, за да не им предоставяме възможност да стрелят по нас.

— Каква беше онази експлозия? — попита Иризис.

— Голям балон с газ, към който привързахме торби с пясък. Ефектно беше, нали?

— Не се оплакваме — промърмори Иризис.

— А преди това излях кана горещо олио върху един от фургоните им.

— В критични обстоятелства ставаш опасен човек — рече Ниш. — Какъв е планът?

— Игур подготвя още един балон. След неговото избухване ще спусне въже, за да изтегли механизма през дупка, която отвори в бариерата.

— Не бих искала да вися на въже и да се моля лъчът да не ме открие.

— Ние ще побегнем — отвърна Флангърс — обратно по пътя, по който дойдох аз.

— Хубаво — рече Иризис. — Поне Игур ще разполага с това, което искаше, дори и ние да не успеем.

— Такъв е животът — каза войникът. Тонът му подсказваше, че самият той не би имал нищо против саможертвата. Все още живееше заради дълга си към Иризис, но не бе променил намерението си за край.

Нова експлозия разтърси нощта, макар че тя не причини толкова щети.

— Пригответе се — рече Флангърс.

Въжето се спусна със съскане, удряйки земята недалеч от тях. Флангърс го взе, умело обви механизма, дръпна трикратно и се отдръпна.

Въжето се опъна и механизмът напусна земята. Но само след един лакът спря и започна да се поклаща.

— И Игур възнамерява да го издърпа съвсем сам? — каза Ниш.

— С помощта на макари — рече Флангърс.

От последния кланкер се разнесе крясък. Лъчът се върна и очерта въжето — разсякла нощта черта. Копиетът стреля.

— Изстрелът е труден, но ако уцели въжето, с нас е свършено — каза Флангърс. — Ще трябва да им отвлечем вниманието. Бягайте натам, поотделно. Аз ще тръгна последен.

Най-опасната позиция.

Иризис се затича по диагонал, отдалечавайки се от кланкерите и горящия фургон. Ниш се впусна няколко секунди след нея, последван от Флангърс. Разнесе се гласът на момиченцето, надаващ предупредителен вик. Лъчът се завъртя, намери Иризис и започна да я следва.

— Лягай! — изрева Флангърс.

Занаятчията веднага се хвърли на земята, където се плъзна по инерция. Копието прелетя право над раменете ѝ, за да заоре пръстта. В следващия миг Иризис отново скачаше на крака.

Лъчът се извъртя към механизма, до този момент издигнал се на десет дължини над земята. Ниш чу метално иззвъняване, загатващо попадение върху корпуса на двигателя. Надяваше се, че то не е увредило нищо. Последва завъртане на светлината, ново копие прелетя край ухото на Иризис — сребърна змия, изстреляла се през лъча — и вече се намираха извън обхвата.

Флангърс подмина Ниш. Войникът тичаше с лекота.

— Още колко остава? — промълви механикът. Далакът вече го болеше.

— Към хиляда крачки.

— Дано да са по-малко.

Войникът се изравни с Иризис, посочи леко наляво и пое напред. Занаятчията бе започнала да се задъхва. Същото се отнасяше и за Ниш. Тичането не бе лесно след цял ден без храна и вода.

Механикът се извърна назад. Кланкерът стреля отново към въжето, но пропусна. Механизмът вече почти не се виждаше.

Тромавата машина се извъртя в тяхна посока, следвайки втората, която бавно обхождаше периметъра на бариерата. Пред тях Флангърс

търчеше, почти незабележим в мрака. Когато го настигнаха, той бе спрял и с една ръка търсеше отвора, който Игур бе оставил за него.

— Тук е — тихо каза той, избутвайки някаква невидима завеса.

— После накъде? — на пресекулки попита Иризис.

— Право напред към северозападния ъгъл на снизортската стена.

— Той указва посоката с пръст.

Иризис се затича натам. Със залитане Крил-Ниш я последва. Заради сухотата на гърлото си механикът дишаше стържещо. Флангърс взе арбалета, който бе оставил край отвора, и ги последва.

Вече бяха прекосили половината път до стената, а кланкерите все така тътнеха зад тях. Бяха ги накачулили поне тридесет настроени за мъст плячкаджии. Изглежда момиченцето напътстваше преследването, защото машините неумолимо следваха дирята на бегълците, без да се подлъгват от лъкатушещите им маневри в мрака.

От хребета на едно възвишение Иризис видя, че стената се намира на още половин левга от тях. Флангърс се отпусна на едно коляно, прицели се и стреля. Ниш чу как болтът отскача от металните плочки.

Точно когато механикът бе решил, че не може да направи нито крачка повече, между кланкерите избухна експлозия. Сред метално пищене те спряха и насочиха лъчите си към небето, трескаво търсейки. След миг светлините им угаснаха.

Въздухоплавът се спусна до Иризис. Тримата се прехвърлиха на борда, след което машината отново набра височина и се отдалечи.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Гилаелит изпрати един от новите си слуги до Оелил с нареждане да поиска от матриарха всички лиринкски карти. Гирил се отби още същия следобед и веднага се съгласи. Готовността ѝ накара тетрарха да се усъмни за наличието на някакви задни мисли. Но пък тя бе проявявала интерес към работата му и преди.

— В ранните ни дни на Сантенар, преди започването на войната, най-добрите ни летци са обикаляли света, за да го картографират. Искали сме да потърсим евентуални територии, където да се заселим, вместо да се сражаваме за част от Лауралин.

— И намерили ли са подходящи места?

— Няколко. Един малък континент далеч на запад притежава сходство със земя, нанесена върху геомантичния ти глобус. А също и земи значително над екватора. И те са положени грешно.

Нищо чудно, че глобусът му бе изневерявал преди.

— Там живеят ли човеци?

— Не зная, тетрархо. Тези земи са били достижими единствено за най-добрите сред най-добрите от летците ни, а те не се задържали дълго. Далечните територии не са представлявали интерес за нас, защото само летците биха могли да ги достигнат. Останалите би трябвало да *доплуват*. — Тази мисъл породила петна на притеснение по гръдните ѝ плочки. — По-добре да умрем в битка за Мелдорин и Лауралин, отколкото да умрем като кучета в безкрайния океан. Въпреки това предците ни са съставили подробни карти на всички територии. Ще заръчам да ти изпратят копия.

— Ами възловите точки и границите на излъчванията им?

— Познато ни е разположението на по-могъщите от тях, както на сушата, така и под морето. Подобно знание е необходимо за полетите ни. Ще се погрижа да получиш и тези карти. В замяна ще ми позволиш да си послужи еднократно с геомантичния ти глобус, ако изникне такава нужда.

Късно вечерта четирима лиринкси донесоха множество огромни свитъци. Всяка от картите бе с големината на килим и съдържаше грижливи очертания с цветно мастило, нанесени върху най-меката кожа, която Гилаелит бе виждал. Докато разгръщаше картата, той потръпна. В най-горния десен ъгъл личеше пъп, а над него се виждаха две едри, тъмни зърна. Изглежда картата бе изработена от човешка кожа, женска. Няколко десетки кожи бяха вложени в изработката на всяка от картите.

Но след като преодоля погнусата си, тетрархът бе в състояние да оцени ценността на картите. Те притежаваха онази степен на детайлност, постижима само при оглед от въздуха. Дори ако пренесеше информацията схематично, полезността на глобуса му щеше да се увеличи стократно.

Обновяването на глобуса се оказа най-изморителната работа, някога подхващана от него. Моретата и океаните под стъклената повърхност изискваха три чифта леци, обгърнати от подвижна рамка. След като се съсредоточеше над конкретно място, Гилаелит използваше Изкуството, за да го промени в триизмерно копие на лиринкските карти. Понякога коригирането на нищожно ъгълче му отнемаше час, защото му се налагаше да издига планини, снижава възвишения, изменя коритата на реките или извивките на бреговата линия. А подобни грешки бяха стотици. Освен това трябваше да създаде съвсем нов континент в северното полукълбо, притежаващ собствени полуострови, заливи и архипелази.

Потапянето в тази дейност почти му позволяваше да забрави бавното чезнене на ума му. Почти, защото всяка нова стъпка му отнемаше повече време и изискваше повече концентрация. Привечер тетрархът имаше усещането, че някой е метнал отгоре му черга и го е бил немилостиво. Слабото изтичане на енергия от фрагментите фантомен кристал бавно го увреждаше. В края на деня Гилаелит не усещаше разликата, дори след първата седмица не се чувстваше по-различно, но след първия месец болезнено ясно осъзна какво е изгубил. Мисълта му се носеше тромаво и накъсано. Способността му да се концентрира, някога инстинктивна, сега поглъщаше мъчителни количества воля. Случваше му се да забравя пасажите от трансформиращото заклинание, които преди бе използвал дори без да се замисля.

Той знаеше, че Гирил го наблюдава с помощта на зигнадри, но се преструваше, че не забелязва. Още от самото начало бе очаквал наблюдение. А и геомантичният глобус бе обикновен инструмент — от значение беше онова, което Гилаелит възнамеряваше да стори с него. А това Гирил нямаше как да знае.

Нужни му бяха два месеца неспирна работа, която не му оставяше време за нищо друго. Но накрая глобусът бе завършен. Един дъждовен есенен следобед тетрархът се отдръпна, размачка пробождащия го врат и остави кълбото да се върти над възглавницата си от ледна мъгла. Струваше му се, че е отправил поглед към Сантенар от празнотата. Може би, в някаква странна двойственост, глобусът бе истински: съвършен микрокосмос на света. И устройство, с което Гилаелит щеше да открие тайните му. Стига преди това да успееше да открие и излекува собствените си проблеми.

Уви, до този момент тетрархът бе променял само терена. Това означаваше, че разположенията на възловите точки са още по-неправилни. Той въздъхна и пристъпи към втората част от задачата си. Никога нямаше да успее да нанесе всички известни излъчвания — подобна задача би погълнала годините на няколко живота. Но пък Гилаелит не смяташе, че подобно нещо е необходимо. Достатъчно бе най-големите възлови точки да бъдат нанесени, контролиращите (тази мисъл пък откъде се взе?), и глобусът щеше да се окаже подходящ за плана.

Той отново се върна към картите. Накара Тиал и още един слуга да ги разгръщат пред него — в последно време погнусата му към човешката кожа се бе възродила. Ами ако Гирил го убиеше и изработеше карта от неговата собствена кожа? Отвратително!

Гилаелит започна да изтрива старите възлови точки и да нанася новите в друг слой, който щеше да му позволи да впише и същината на всяка от тях. За тази цел той отпусна глобуса в една зеленикава никелирана купа върху палисандрова платформа. Близо до ръба на платформата личаха поредица концентрични месингови кръгове със стрелки. Всеки кръг бе подвижен, позволявайки прецизни измервания.

Седмиците потекоха, но накрая и тази задача бе приключена. Гилаелит се отдръпна, позволи на глобуса да се завърти и доближи кристал до стъклената му повърхност. Проявите на възловите точки се осветиха. Готово. Геомантичният глобус бе най-съвършеният модел на

Сантенар, който човешка ръка можеше да сътвори. Това бе Гилаелитовият шедьовър. С негова помощ тетрархът най-сетне щеше да разбере функционирането на света. Разбирането щеше да му предостави силата на възловите точки, ако я поискаше. Сега трябваше единствено да се надява, че натрупалите се умствени щети няма да му попречат.

— Майсторска работа, тетрархо — обади се Гирил.

Гилаелит се извъртя рязко, обхванат от неочаквана и животинска паника.

— Дошла си да вземеш глобуса ми! — извика той, трескаво дирейки изход, макар да осъзнаваше, че такъв не съществува.

— Ако искахме подобно устройство, щяхме да си го изработим — отвърна тя, сбръчвайки устната си. — Но ти би могъл да ми помогнеш по друг начин, тетрархо. И трябва, защото си ми длъжник.

— Дългът бе платен. — Той си придаде арогантен вид, за да прикрие нервността си.

— Напротив, продължава да се трупа. Дългът за слугите ти, за храната, която предоставяме на теб и на тях, а също и за всички твои искания, които изпълних безрезервно.

— Какво искаш?

— Услугата няма да те затрудни особено — меко каза тя. — Става дума за поредица измервания от няколко места около града.

— Искаш да напусна Алцифер? Не ме ли предупреди изрично за чудовищата, които дебнат в горите?

Това прозвуча страхливо, но пък тетрархът не бе стигнал толкова далеч, само за да свърши между зъбите на някой плиткоумен хищник. Освен това времето му беше ценно. Не можеше да си позволи и минута за губене.

Гирил пропусна възможността да се подиграе на липсата на смелост. Тя се оказваше по-благородна от очакваното.

— Ще бъдеш в безопасност. Нашата територия се простира и извън Алцифер, освен това ще те придружават телохранители.

— Не можете ли да извършите измерванията сами?

— Можем, но аз искам ти да ги направиш. Като частична отплата. В настоящия момент сме прекалено заети, за да заделяме ресурси за нещо, в което би могъл да ни помогнеш. Задачата няма да ти отнеме много време. Не повече от няколко дни.

Привечер, заел позиция на един връх над града, Гилаелит извършваше измервания с помощта на калибриран далекоглед и нанасяше силата на излъчването върху карта, която Гирил му бе дала. Отчитането трябваше да бъде провеждано на всеки половин час в рамките на един ден. Същият процес щеше да се повтори на още шест места. Това означаваше, че работата щеше да отнеме седмица — повече от мъглявото обещание на матриарха, загатвало краткост. Измерванията се провеждаха без никаква почивка. Придружаваха го всичките му слуги — изглежда Гирил ги бе изпратила, за да го държат под око — а също и двама лиринкси.

На третия следобед тетрархът работеше върху склона на спящ вулкан. Току-що бе преместил уреда за наблюдение, когато долови мощно изкривяване в полето, накарало го да повдигне очи. Изкривяването се движеше, но източникът му изглеждаше прикрит. Нужни му бяха значителни усилия, за да проумее какво съзира. За негово огромно удивление то се оказа таптер. Корпусът му бе непокътнат, следователно не принадлежеше на Тиан. Още някой бе открил тайната. Много скоро небесата щяха да почернеят от конструкции.

Таптерът се понесе в неговата посока. Гилаелит присви очи, опитвайки се да разпознае оператора, само че машината се намираше прекалено далече. Който и да стоеше в кабината, човек или аахим, то той представляваше заплаха за тетрарха. Гилаелит се скри сред дърветата, надявайки се, че машината ще се отдалечи.

Но слугите му започнаха да крещят, да подскачат и да размахват ръце.

— Внимавайте — извика той. — Най-вероятно вътре има аахими.

— Те ядат ли хора? — каза вечно избухливият Тиал.

— Не, разбира се.

— Тогава те са много по-радостна гледка от врага!

Ако аахимите откриеха Гилаелит, несъмнено щяха да го пленят и накажат за лъжите му. Дори можеше да се прости с живота си. А ако таптерът принадлежеше на скрутаторите, тетрархът щеше да бъде съден заради укриването на истината от Кларм. Отново го очакваше

екзекуция. Вероятно подобна орис го очакваше и при Гирил, но не и преди изпробването на глобуса. Решението не беше трудно. От трите възможни пътя единствено оставането в Алцифер му предоставяше възможност да довърши проучванията си.

— Не и за мен — промърмори Гилаелит и се оттегли още по-навътре в сенките.

— Ето какво било — ревна Тиал. — Вижте го как се крие, страхливецът! Обещанията му бяха лъжи. Той е предател. Както многократно ви казвах, скрутаторите ще платят богато за него. Хванете го!

Двама се нахвърлиха върху тетрарха, а останалите мъже наградиха клони и нападнаха лиринксите телохранители, оттеглили се в сянката. Жените на поляната започнаха да крещят още по-силно и да размахват парцали, но Гилаелит усети подновяването на прикриващо заклинание. Машината изчезна.

Трима от робите рухнаха, преди лиринксите да бъдат надвити. Единият бе сразен от умело хвърлен камък, а другият рухна под тежестта на четирима човеци. Удар по главата го зашемети.

Съпротивляващият се Гилаелит бе извлечен на открито и бе завързан. Той се молеше наоколо да има още лиринкси, иначе с него бе свършено.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Вечерта Малиен дойде в стаята на Тиан. Аахимата изглеждаше притеснена.

— Прости ми — каза тя още от прага. — Трябваше да предположа реакцията им и по-късно да пристъпя към въпроса.

— Напълно осъзнавам, че народът ти не би искал чужденци да се намесват по време на съвещанието — каза Тиан, която бе прекарала времето в разглеждане на стенните багри. — Не трябваше да се намесвам.

— Те реагираха така, защото бе изтъкната най-голямата им слабост — неспособността за постигане на съгласие. — Малиен приседна на леглото: ромбоидна метална рамка с твърд като дъска дюшек. Останалите мебели бяха също тъй минималистични. Ярък контраст с Тиртракс, където повърхността на всеки предмет се бе отличавала с украса. — Сегашното положение е по-лошо от времето преди съвета.

— И в останалите отношения ли са такива?

Малиен въздъхна.

— Да, за съжаление, когато става дума за взаимодействията им с външния свят. В миналото сме били връхлитани от бедствия, защото ни е липсвала смелостта да се изправим срещу могъщ, харизматичен предводител или защото виждането ни за него е било идеализирано. Парад на глупостта, както се изразявам аз. Глупостта на Тензор до такава степен се е врязала в спомените ни, че никой вече не иска да става водител. Всяко предложение бива разкъсано на съвещанията. Страхът от високомерна арогантност не ни позволява да предприемем нищо, дори и когато светът около нас рухва.

— А Витис прилича на Тензор. Витис идвал ли е тук?

— Негови пратеници са идвали на посещение, но отдавна. Този терен е непроходим за конструктите. Дори от Каларските низини, намиращи се на запад от планините, пътят до Щасор е няколко седмици. А през зимата, която тук трае шест месеца, дори този път не е наличен.

— Освен с таптер. Знае ли се къде е в момента Витис? — Някъде далеч, надяваше се Тиан.

— Отправил се е на север към Фосхорн, заграбил е земя там и е затворил границите. Никой не знае какви са плановете му.

— Бях убедена, че ще продължи да ме преследва — тихо каза Тиан.

— Това е поредният от недостатъците ни: в трудни времена се оттегляме и се изолираме от света.

Занаятчията изпита огромно облекчение.

— Какво ще правиш сега, Малиен?

— Не зная. Може да се завърна в Тиртракс, ако Харджакс ми позволи.

— Защо би ти попречил?

— Заради таптера. Подобна плячка би могла да го одръзнови достатъчно.

— В опасност ли си?

— Не мисля, но все пак...

Три нощи по-късно Тиан лежеше будна в мрака. Стаята леко се разтърси от земетресение. Това не бе първият трясък, който бе усетила от идването си, но амплиметът, оставал непроменен от пристигането ѝ, започна бързо да премигва. Занаятчията се надигна. Стаята отново се разтърси, достатъчно силно, за да предизвика падането на една метална чаша. Издрънчаването ѝ върху каменния под прозвуча като далечна аларма. За няколко секунди цветните последователности върху стените станаха хаотични, преди да се възвърнат към обичайното си редуване.

Тиан си помисли да изследва източника на тресака с помощта на геомантията си, но това щеше да наложи употребата на амплимета, а тя не бе го използвала по такъв начин от Тиртракс насам. Все още чувстваше, че бипирамидата изчаква нещо. Този път усещането бе особено силно.

Тя слезе от леглото, за да вдигне падналата чаша, сетне посегна към хедрона си. При допира полето блесна в съзнанието ѝ, нацърбено. Изглежда нещо извличаше огромни количества енергия от него. Това ли бе изчаквал амплиметът?

Без да се облича, Тиан бързо се отправи към стаята на Малиен. Камъкът под краката ѝ бе леден — щасорските аахими поддържаха температура, която бе значително по-ниска от нравещата ѝ се.

Тя потропа на вратата.

— Влез! — каза Малиен.

Аахимата седеше на масата с Билфис, който държеше лъскав куб в ръцете си. Кубът приличаше на модел на Щасор. Вътре в него и по повърхностите му се движеха цветни ивици. Билфис се мръщеше.

Малиен нанасяше някакви бележки върху сложна диаграма. Билфис завъртя куба в ръцете си. Триизмерната фигура се сдоби с по двадесет и пет по-дребни свои копия, израстващи от всяка страна. Аахимът започна да ги подрежда в нова последователност.

Малиен вписа още нещо.

— По-лошо!

Билфис изключи прогностичния куб, остави го на масата и прокара ръце през косата си.

— Какво има, Тиан? — продължи Малиен.

— Точно след земетресението амплиметът започна да премигва, а сега нещо черпи огромни количества енергия от местната възлова точка. Боя се да не би...

— Не е амплиметът — каза Билфис. — Строим защитно съоръжение срещу въздушни нападения.

— Значи всичко е наред — рече занаятчията. — Или?

— Страхуваме се, че ще претоварят възловата точка. Или ще предизвикат нещо още по-лошо — мрачно каза Малиен. — Ако си спомняш, Тиан, споменавала съм тези си опасения още в Тиртракс. Но хората ми отказват да се вслушат. Те са прекалено изплашени.

— От какво?

— Всичко и всички. Щом тайната на полета бъде разкрита, а това развитие няма да закъснее, Щасор ще стане уязвим. Внезапно разположението му ще се превърне в недостатък, а не защита.

— Разбирам. А какво би могло да се окаже по-лошо от претоварването на възела?

— Претоварването на всички възлови точки.

Тиан ги погледна объркано.

— Не разбирам.

— И самите ние не сме сигурни, че разбираме — поде Билфис, — но започваме да си мислим, че възловите точки не са самостоятелни, както сме смятали до този момент, а свързани!

— Чрез силни излъчвания, които остават незасечени — каза Малиен. — Човеците вече са виждали как лиринксите пресушават възлови точки. Последните се възстановяват в рамките на дни след отстраняване на пренасочващото устройство. Не разбрахме как е възможно толкова бързо възстановяване. То би трябвало да отнема години.

— Но ако останалите възлови точки пренасочват част от излъчването си към засегнатата, бързото възстановяване става напълно обяснимо — допълни Билфис.

— Но това не е ли добра новина? — Занаятчията се вгледа в лицата им.

— Така смятахме, докато не научихме за смъртта на снизортската възлова точка — каза Билфис. — Това ме притесняваше още от момента, в който чух. Опасявам се... — Той погледна към Малиен. Аахимата кимна.

Тиан го погледна подканящо.

— Ако възловите точки наистина са свързани, угасването ѝ би могло да представлява проблем.

— Как така?

— Всеки месец човеците прибавят нови кланкери към хилядите, които вече са в експлоатация. Непрекъснато се увеличава бройката и на други техни устройства, които се хранят от полето. Лиринксите правят същото, а хилядите конструкти на Витис също не улесняват положението. Сега Щасор издига огромен щит. Самото му изграждане ще погълне значително количество енергия. А непрекъснатото му поддържане — ден след ден, година след година — ще изисква още повече. Все повече и повече сила бива изтегляна все по-бързо. В даден момент трябва да изникне последица. Тукашната възлова точка може да пресъхне. Възможно е недостигът да се разпростре и до околните. Сега разбираш ли опасността?

— Така мисля... — рече занаятчията.

— Ако няколко възлови точки угаснат едновременно, хранващите ги сили ще трябва да компенсират. Какво последствие

би имало това за нищожните създания, вкопчили се в кората на Сантенар?

— Искаш да кажеш, че някои от възловите точки може да избухнат, като в Снизорт? — каза Тиан.

— Това е една от възможностите. Възможно е експлозията да се предаде по веригата — каза Малиен. — Също така е възможно неизвестните сили да нарушат баланса си, разкъсвайки самата планета. Никой от нас не притежава достатъчно геомантични умения, за да прецени.

— И няма друг начин да установим?

— Над това работим в момента.

— Двамата с Билфис изложихме тревогите си пред аахимите от Синдика — каза Малиен на следващото утро. — Последното земетресение бе разтревожило и тях, така че ние засилихме натиска. Народът ми не остана доволен, но се съгласи да ни предостави исканото в замяна на тайната на полета. Щасорските аахими искат да построят свои собствени конструкции.

— Това разумно ли е? — каза Тиан, но съжали веднага. Тя нямаше право да критикува Малиен.

— Това бе единствената карта, с която разполагах.

— Какво ще предоставят в замяна?

— Цялото си знание за възловите точки.

— Кое то ти можеше да поискаш по право — отбеляза Билфис.

— Но те щяха да ме бавят месеци наред — рече Малиен. — А така ще започнем веднага.

— Ще започнем с какво? — поинтересува се занаятчията.

— Да обхождаме възловите точки около Щасор, за да проверим състоянието им.

— Може ли да дойда и аз? — Тиан не бе свикнала да бездейства, а тук нямаше с какво да си запълва времето. — Няма да откажа никаква работа.

— Искам да дойдеш — каза Малиен. — Без теб не бих се справила.

Когато аахимите им върнаха таптера и започнаха изграждането на свой модел, Тиан, Малиен и един картограф бяха обходили всички щасорски архиви, за да се сдобият с карти на планините около града. В тях бяха нанесени всички известни им възлови точки.

Разновидностите им бяха най-различни: слаби и силни, стабилни и такива с непредсказуемо променящи се излъчвания. Срещаха се двойни възлови точки, а също и една тройна, която Малиен смяташе за прекалено опасна. Съществуваха и два антивъзела, които бяха още по-опасни. Една от предполагаемите причини за изникването им бе поглъщането на чужди излъчвания, но това не се знаеше със сигурност — никой не бе се осмелил да се приближи повече, за да изследва.

Едва тогава Тиан и Малиен приседнаха на по чаша аахимски сизпиал, за да огледат работата си. Възловите точки не бяха равномерно разпределени, а образуваха определени групи и последователности, които на свой ред прерастаха в провинции. Разположението им често съответстваше на някакви географски прояви — планински вериги, вулкани, скали или хълмове. Но това не бе задължителен принцип, някои възлови точки не притежаваха съответствие върху планетната повърхност.

Тиан отпи от ликьора си, който притежаваше цвета и аромата на боровинка, но бе много по-лютив на вкус.

— А как се образуват възловите точки?

— Никой не знае — каза Малиен. — Може би с изключение на твоя приятел Гилаелит. Той познава естествената философия на света по-добре от всеки друг.

— Бе посветил живота си на това.

Дали Гилаелит все пак бе оцелял? И ако да, с какви ли проучвания запълваше времето си сега?

Следващата стъпка бе да излязат с таптера през нощта и да отбележат излъчването на околните възлови точки. Малиен сверяваше курса по небесните тела, Билфис нанасяше полетата, а Тиан бе принудена да използва амплимета, което понастоящем бе винаги рисковано. На няколко пъти ѝ се наложи да го използва и за да пилотира таптера — трябваше, защото не притежаваше таланта на Малиен.

Тази работа им изяде цял месец, в края на който разполагаха с карта, обхващаща четиридесет левги около Щасор. Тя бе много

схематична, но подобряването ѝ би отнело още месеци — те всеки ден научаваха нещо ново: нови полета и нови възлови точки, дори нови разновидности на последните. На Тиан ѝ се искаше да може да ги разбере.

Междувременно два огромни екипа аахими, всеки включващ стотици, бяха изработили два таптера. Само един от тях бе останал в Щасор, първият бе отлетял на запад преди две седмици. Тиан подозираше, че той е бил изпратен на посланическа мисия при Витис. И никак не кипеше от нетърпение за завръщането му.

На следващата сутрин Тиан седеше в съвещателната зала и получи възможността да дочуе пронизителния вой на таптера, прелитащ край прозрачна част от стената. Той се отправяше към платформата от ледени блокове.

— Какво става? — остро попита Малиен.

— Тормил се връща — каза Харджакс. — Изпратих го при Витис. По бързината му съдя, че е бил приет.

Ръката на Малиен предупредително стисна коляното на Тиан под масата. Тя надраска няколко реда върху парче хартия и го подаде на занаятчията.

— Би ли занесла това на Билфис? Той е в стаята си.

— Разбира се. — Тиан се надигна, поклони се на аахимите, които обичайно не ѝ обърнаха внимание, и излезе.

Личеше, че операторът бърза — той бе приземил таптера досами кубообразната дверь. Тиан се отправи към стаята на Билфис и го откри да работи на масата, приведен над картите.

— Малиен ме помоли да ти дам това. — Тя му подаде бележката. Аахимът я прочете, мушна я в джоба си, нави картите и скочи.

— Отнеси ги в таптера на Малиен. Дръж се естествено. Амплиметът у теб ли е?

— Не се разделям с него.

Билфис грабна няколко прибора от масата и ги прибра в малка торба. Последваха го принадлежности, нахвърляни върху леглото.

— Какво става? — каза Тиан.

— Не задавай глупави въпроси, върви.

Реакцията му я разтревожи — щасорските аахими се държаха надменно или студено, но неизменно оставаха любезни.

— Върви спокойно — продължи той. — Не задавай въпроси.

Това беше лесно да се каже, но занаятчията нямаше как да се увери в намеренията му. Той можеше да ѝ помага, а можеше и да я отвлича. *Довери се на Малиен*, напъти се тя. Тиан стори всичко по силите си да се държи непринудено, ала погледите на срещаните аахими ѝ показваха, че не успява. За щастие те не ѝ обръщаха повече внимание от обичайното.

Вече се намираха навън, прекосили половината път до таптера, когато някой извика:

— Билфис? Може ли за минутка?

— Не спирай, Тиан — тихо каза Билфис. — Качи се в таптера и го пригответи за полет. Не излизай, каквото и да става, каквото и да казвам. — Той се извърна. — Да, Харджакс? За нещо спешно ли става дума? Трябва да взема някои от картите, които оставих в таптера.

— Би ли довел проточовека за разпит, ако обичаш?

— Разбира се. Тиан — провикна се той, — бъди така добра да донесеш картите.

Занаятчията рискува да погледне през рамо, докато се изкачваше в машината. Харджакс стоеше на разтворения праг, жертва на колебание и аахимска учтивост. Тиан се спусна в кабината, прибра картите, внимателно вложи амплимета и се пригответи за излитане. Стомахът ѝ се бе свил от притеснение. Бе управлявала тази машина само няколко пъти, и то сравнително за кратко. Този таптер се отличаваше с известна своенравност. Дано ръката и стомахът ѝ се окажеха достатъчно твърди.

— Би ли я довел, Билфис — извика Харджакс, стараяйки се да звучи властно, но без да събуди подозренията на Тиан. — Става дума за нещо важно.

— Щом е толкова важно, разбира се. — Самата непринуденост, Билфис се отправи към таптера. Докато се спускаше вътре, той тихо каза: — Готова ли си?

— Да.

— Тръгни колкото можеш по-бързо. Заобиколи и поemi към източната врата. Малиен ще ни чака там. — Аахимът се настани в креслото.

Таптерът оживя. Влагащата енергия Тиан горещо се надяваше, че ще успее да се справи.

Харджакс, със закъснение осъзнал, че нещо не е наред, се затича към тях.

— Тръгвай! — изръмжа Билфис.

Тиан едновременно дръпна и изви двойния лост. Машината рязко се издигна и се завъртя с наклонена надолу предница. Заради бързината за момент Тиан остана неориентирана. Харджакс отскочи от пътя им, изкрещя нещо на пазачите пред вратата, но отново се поколеба. Не искаше да стреля.

Занаятчията измести лоста, прекалено далече, защото таптерът се извъртя обратно, продължавайки да се върти. Поне бавно набираше височина, макар че се отправяше право към вратите.

— Направи нещо! — изкрещя Билфис.

Тиан се остави на интуицията си. Машината зае нормално положение. Занаятчията я издигна право нагоре. Харджакс отправи заповед за стрелба, но жената отмести таптера встрани, понесе се към горния северозападен край на Щасор, прелетя край върха и изчезна.

— Поеми надолу, близо до покрива — просъска Билфис. — И за всеки случай не се движи по права линия. В града има оръжия, които биха могли да строшат таптера с лекота, стига Харджакс да събере смелост да ги използва.

Тиан се понесе над покрива, пое рязко надолу, при което Билфис залитна, изви около североизточния връх и се понесе към източната врата. Пред нея бе пусто.

Пронизителна аларма се разнесе от вътрешността. Тиан видя отряд войници да се задава по коридора.

— Какво ще правим сега, Билфис?

Точно когато занаятчията бе решила, че Малиен няма да се появи, три фигури изскочиха през вратите. Тиан се спусна рязко надолу и увисна малко встрани от входа, за да не излага таптера на огън. Тримата аахими скочиха вътре, след което тя отново полетя нагоре, блъскайки новопристигналите на пода.

— Бързо зад онези върхове! — извика Малиен, сочейки към планинска верига на изток. — Бързо, иначе ще ни стопят.

Няколко болта издрънчаха върху корпуса. Тиан насочи таптера надолу по склона, спусна го в залежена долина и се понесе към седловината между два остри върха. По средата на пътя занаятчията усети как полето рязко спада. За момент механизмът на таптера се

запъна. Цветовете последователности върху стъклото на навигационния ствол за момент пощуряха, а амплиметът припламна в съчувствие.

— Изведи ни отвъд седловината! — изрева Малиен. — Бързо, докато не е станало прекалено късно.

Все още им предстоеше дълъг път над почти отвесен склон. Тиан се обърна назад. От куба бе изникнала кула, около която се образуваха сияещи алени пръстени. Целият куб бе почернял. По гърба ѝ полазиха тръпки. Тя насочи машината наляво, отново наляво, сетне надясно, направо, надолу и отново наляво.

Острата седловина приближаваше. Тиан се насочи към средата ѝ, най-ниското място. Пръстените обхождаха височината на кулата все по-бързо и по-бързо. Занаятчията можеше да види отражението ѝ върху навигационния ствол.

Тя почти бе стигнала седловината, когато осъзна, че по този начин таптерът представлява идеална мишена. Именно това очакваха аахимите.

— Наляво! — задавено изкрещя Малиен.

Тиан понечи да последва съвета ѝ, но бе прободена от силно предчувствие. Аахимите щяха да очакват точно това. Затова тя блъсна лоста в противоположна посока, завивайки надясно. Долната част на корпуса остърга заледената скала.

Средата и лявата страна на седловината избухнаха сред облак дим и разтопена скала. В следващия миг таптерът вече бе преминал отвъд и се спускаше надолу, следван от лавина.

— Издигни, но се дръж под нивото на върха — каза Малиен. — Те могат да отразяват лъча от леда, дори и да не ни виждат.

Младата жена и сама бе предприела тази маневра. Аахимите се надигнаха от пода и се спогледаха. Бяха невредими. Единствено Билфис бе пострадал леко — под дясната му ключица бе изникнало кърваво петно. Той докосна раната си и огледа пръста си.

— Дребна работа, отхвърчала отломка.

— Сега накъде? — попита Тиан.

— Не можем да отидем в Тиртракс — каза матахът. — Поне не и за дълъг престой.

— Останалите официални убежища също отпадат — рече Билфис, — защото те ще ни потърсят и там.

Малиен се замисли.

— Не разполагаме с много храна и вода, а единствените ни дрехи са тези на гърбовете ни. За момента поемим на югоизток, Тиан.

— Какво стана, след като излязох?

— Харджакс бе останал смутен от историята за бягството ти — рече Малиен. — Веднага щом първият им таптер станал готов, той го изпратил при Витис. Предчувствахме, че новините ще се окажат лоши, затова бяхме готови да избягаме. Припряното завръщане на посланика бе достатъчен признак.

— А когато той нареди на стражите си да открият огън — додаде Билфис, — това потвърди най-лошото.

Тиан местеше поглед между двамата.

— В бягството си си нанесла повече щети, отколкото си смятала. Витис е останал със счупена челюст и счупен крак. Трима аахимски благородници са били убити в конструкта, избухнал под вода. И това не е всичко...

— Минис! — възкликна преbledнялата Тиан. — Убила съм Минис.

— Причинила си му нещо много по-лошо, поне според Витис.

— Нима има нещо по-лошо от смъртта?

— О, за някои аахими определено има — мрачно каза Малиен.

ЧАСТ ТРЕТА СТРАХОНОСЕЦ

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

— Умирането приживе — продължи Малиен. — Ти си го осакатила, Тиан. Изгубил е крак, три пръста, а тазът му е бил премазан. До края на живота си ще остане инвалид, спохождан от болка. Но не това е най-лошото. В очите на аахимите Минис вече не е цялостен. Витис не би ти простил това и след хиляда години. Той е обявил кланова мъст срещу теб и срещу всички, които ти помагат. Всеки аахим, който те подкрепи, ще бъде отлъчен или убит.

— Дори твоят народ? — прошепна Тиан.

— Пратеникът на Харджакс ни е присъединил към мъстта. Може би е сметнал, че така помага на вида ни. А може би е бил възмутен като Витис. Нямах намерение да узнавам.

— И всички вие рискувате собствения си живот заради мен!

— Не само заради теб — каза Малиен. — Изправени сме пред опасност, за чието предотвратяване си ни нужна.

— Възловите точки?

— Възловите точки. Билфис изработи модел на онези край Щасор — онези, които ти нанесе. Те са дори по-нестабилни, отколкото си представяхме.

— Накратко — каза самият Билфис, който бе посивял и се потеше въпреки студа, — бях толкова ужасен от откритието, че не се поколебах да наруша повелите на клановата мъст и да се превърна в прокуденик. В случая става дума за дълг към самия свят. — Той кимна на Тиан и слезе долу.

Другите двама аахими, избягали с Малиен, преценяваха занаятчията. Първият от тях бе картографът Талис, когото Тиан познаваше смътно. За набития му спътник тя знаеше единствено името му: Форгри. Без да й обръща внимание, той слезе долу при Билфис. Талис също се присъедини към тях. Последва приглушена дискусия,

сред която младата жена долови името си, но не можа да чуе нищо друго.

Тиан погледна към Малиен, която се бе втренчила в нея. Какво ли си мислеше аахимата? Дали съжаляваше за огромната саможертва, която бе направила току-що? Ами клетият Минис, осъден да чезне бавно? Останалите трагедии и бедствия, макар произлезли от постъпките на Тиан, бяха предизвикани от други. Но отговорността за това нещастие лежеше изцяло върху самата нея. Тя го бе извършила в пристъп на ужас за живота си. Не, трябваше да го нарече с истинското му название: в пристъп на страхливост. Тя бе осакатила човека, който, въпреки всичките си недостатъци, я бе обичал. Той наистина се бе опитал да ѝ помогне — сега тя се чувстваше убедена в искреността на обещанието му — а за отплата тя го бе наранила жестоко и бе избягала.

— Аахимите от клан Елинор са били обвинени за бягството ти — каза Малиен — и са получили най-голямото наказание, което Витис е бил в правомощията си да наложи. Били са прогонени, лишени от конструктите си.

Задавена от вина, за момент Тиан изпусна двойния лост. Конструктът рязко се понесе към земята.

— Най-добре отстъпи на мен. Върви долу и си почини. — За няколко мига Малиен бе извадила амплимета и вече се настаняваше. С мрачно лице тя насочи таптера сред непристъпните върхове.

Денят наближаваше края си. Тиан дремеше на койката си. Малиен продължаваше да лети, разкъсвана от противоречия. Прокудата не можеше да я нарани, защото тя се бе чувствала чужда сред собствения си народ още от времето, в което Забраната бе нарушена. Но дори и така не се бе оказало лесно да се възпротиви на целия си вид. А сега животът на Тиан се намираше в ръцете ѝ — безценен, изключително важен живот, ако възловите точки действително гаснеха, както подозираше Билфис.

Отлъчването на клан Елинор също я притесняваше. Макар че сантенарските аахими от хиляди години не се делиха на кланове, всеки от тях познаваше произхода си. Малиен водеше произхода си от великата героиня. Сега кланът ѝ бе изгубен нейде в Талтид, останал

без дом и средства за придвижване, сред гола земя, нападана от лиринкси и диви човеци. Дългът ѝ бе ясен. Тя трябваше да им помогне.

Малиен знаеше приблизителното им местоположение: крайбрежието на северозапад от Снизорт. Там те щяха да оцелеят за известно време, прехранвайки се с риболов и водорасли. Но когато рибата се оттеглеше на юг, за да презимува в Карама Малама, положението им щеше рязко да се влоши. Оставаше ѝ само едно. Около полунощ Малиен зави на юг.

Дори и одеялата не бяха успели да отстранят студа от Тиан. Таптерът се носеше с пронизителен вой, а някой не спираше да кашля. Тя докосна един от осветителните глобуси. Кашлящият се оказа Билфис, попиващ устните си с почервеняла носна кърпичка.

Забелязал погледа ѝ, той я успокои:

— Всичко е наред. Страдам от планинска болест. Намираме се на много по-голяма височина от Щасор.

Занаятчията се изкачи в кабината. Бе напреднало утро. Малиен все така стоеше зад кормилото.

— Връщаме се в Тиртракс — каза аахимата.

— Но нали ти сама каза, че там няма да се намираме в безопасност.

— Не и като постоянно убежище — натърти Малиен. — Ще заредим таптера с провизии и ще продължим на запад.

Все още измъчваната от вина Тиан не зададе повече въпроси.

— Възнамерявам да споделя изгнанието си с клан Елинор — продължи Малиен. — И да се консултирам с тях за проблема с възловите точки, макар че не съм сигурна доколко биха могли да ни помогнат. Тукашните излъчвания несъмнено се отличават от ааханските. Цяло щастие е, че разполагаме с Билфис. Той е най-обещаващият ни мистик. Ако някой може да разреши проблема, то това е именно той.

Малиен и Тиан се редуваха да направляват таптера. След три дни непрекъснато пътуване през планинските проходи привечер те достигнаха Тиртракс. Аахимата приземи конструкта вътре и слезе, последвана от тримата си спътници, включително все още кашлящия Билфис.

— Тиан, ти остани тук — каза Малиен. — Стой нащрек и бъди готова да напуснем веднага, ако се наложи. Форгри, би ли поставил страж на входа? Съмнявам се, че таптерите на Харджакс биха пристигнали по-рано от утре, тъй като той не разполага с резервни пилоти и те трябва да спират, за да спят, но предпазливостта не е навредила никому.

Четиримата отсъстваха часове, през което време Тиан получи възможност да остане насаме с мислите си. Тя размишлява дълго, но не откри никакво решение на проблемите си.

Аахимите се появиха след полунощ, подкарали колички с храна и вино, кутии и торби с инструменти и прибори, няколко тома Сказания, а също и карти на западните земи. Пренасянето на целия този багаж погълна остатъка от нощта.

Отпътуваха сред ясно небе и никакви следи от преследвачи. Малиен накара Тиан да поеме на югозапад, към Снизорт, и да лети ниско.

След час отдих, в който така и не можа да заспи, аахимата се върна горе. В момента прелитаха над северозападния ъгъл на бластистия Мириладел. От въздуха земята изглеждаше красива, но бе почти ненаселена, защото зиме бе смразяващо студена, а през лятото представляваше изпълнен с комари ад. За хоботчетата на тези упорити насекоми се носеха легенди, приписващи им металопробивност.

— Би ли се приземила, Тиан? Билфис все още не се подобрява. Дори тази височина го измъчва.

Занаятчията спусна таптера върху скалист остров сред един многоструен поток. Там помогнаха на Билфис да слезе. Той все така се давеше.

— Започвам да се съмнявам, че това е планинска болест — каза Малиен и разкопча палтото му. — Какво е това?

На гърба на ризата му имаше прясно петно.

— Нищо. — Той немощно махна с ръка. — Парче камък ме удари по време на бягството.

— Но това беше преди дни. Дай да погледна. — Аахимата рязко свали ризата му. Точно под рамото се издигаше малка зелена пришка, от която сълзеше бледна течност.

— Това е флак! — вцепенено каза Малиен. — Талис, бързо ми донеси чантата с лековете!

— Какво е флак? — попита Тиан. Аахимата не отговори.

— Дребна стрела, която потъва в тялото — слабо промърмори Билфис. — Тя изпуска бавнодействаща отрова, която засяга дишането. Трябва да се отстрани веднага.

— И никога не се използва срещу аахими — натърти Форгри.

— Била е предназначена за теб, Тиан — продължи Билфис, — но заради резките маневри стрелата е попаднала в мен. Някои биха видели ирония в това.

Талис дотича с церовете. Малиен си избра няколко остри инструмента, а също и издължени пинцети.

— Вече е твърде късно — каза Билфис. — Вече трябва да е започнала да се разтваря.

— Трябва да опитам. Не мърдай — каза тя.

Аахимата започна да разрязва.

— Ето я — обади се Малиен след известно време. — Подай ми пинцетите, Талис.

Въпросният ги протегна.

— Рискът е голям, Билфис — продължи аахимата. — Стреличката е много чуплива. Не съм сигурна, че ще успея да я извадя изцяло.

— Ако остане, ще умра. Ако я строшиш, ще умра по-бързо. Така е проектирана. Готов съм за всичко.

— Не си бях помисляла, че ще използват флак срещу нас — поклати глава Малиен.

— Това оръжие е забранено дори при клановата мъст — обясни Форгри.

— Но не и срещу мен — каза Тиан.

— Не и срещу *по-нисшите* видове. — Аахимата обърса потните си ръце. Устните ѝ се раздвижиха безшумно: заклинание или молитва. Сетне тя пхна пинцетите в разреза, внимателно хвана края на стрелата и се опита да я изтегли.

Всички чуха звука, напомнящ строшаването на ръждясал метал. Билфис трепна, а очите му се разшириха. Малиен отчаяно и трескаво ровеше в раната, за да извади остатъците, без да мисли за болката, която причинява.

Форгри, който бе приближил бяла купа до гърба му, внимателно прегледа кървавите останки в нея.

— Мисля, че я извади.

Билфис погледна към купата и се усмихна печално.

— Не си бях помислял... — Той се вцепени, изхъхри съвсем слабо и умря.

— Не бях достатъчно бърза. — Аахимата закри лице зад дългите си пръсти.

— Никой не е успявал — рече Талис, склопявайки очите на мъртвеца.

Тиан очакваше, че тялото му ще бъде отнесено до Кладенеца на ехото, но Малиен изпитваше колебания заради нестабилното състояние на последния. Затова те отлетяха до върха на ледно плато, на немислима височина, където студът бе страховит. С помощта на конструкта Малиен разтопи дупка в леда и пусна тялото вътре. След няма и минута водата бе замръзнала отново, обвивайки останките в кристален мраз. Аахимите изпяха тренодия на някакъв древен език.

— Той обожаваше планините — тихо каза Малиен, задъхана заради редкия въздух. — Би се радвал, че сме го довели на място, където не бе стъпвал аахимски крак.

— Каквото и да е крак — каза картографът Талис. — Никой не би могъл да оцелее на подобно място.

— Включително и ние! — рече аахимата. — И след сто хиляди години Билфис ще си остане непокътнат. Това би го зарадвало. — Тя се отправи към таптера. — Но какво ще правим ние без него?

Продължиха към Снизорт, летейки почти без прекъсване. И пак пътуването им отне четири дни. Тиан измерваше възловите точки при всяка възможност и ги нанасяше върху картите. Постоянната работа ѝ помагаше да удържа неприятните си мисли.

Таптерът прекоси бойното поле, отправи се към Туркадско море и продължи по крайбрежието. На следващия ден достигна голям лагер, разположен в дълъг, но тесен проток, обгърнат със скали. Обграждаше го стена от заострени колове. Това бе новият дом на прокудения клан Елинор. Занаятчията не получи възможност да го огледа, защото Малиен ѝ каза:

— Слез долу.

Тиан се вгледа в сбръчканото ѝ лице.

— В опасност ли съм тук?

— Не зная. Зависи дали прокуденият клан е решил да се присъедини към клановата мъст. Нямам намерение да рискувам. Остани скрита, докато разтоварим, после ще видим.

Тиан прекара обед с свита в одеяло, опитвайки се да изолира възприятията си. Но не ѝ се удаваше да изтрие мислите си. На следващата утрин Малиен я събуди. Талис и Форгри също бяха там.

— Остани тук, докато се издигнем — каза аахимата.

— Къде отиваме сега?

— На запад.

— Към Мелдорин? Където са лиринксите? — изненада се Тиан.

— Пристигнахме в подходящ момент. Аахимите току-що бяха получили много важни новини.

Занаятчията я погледна с очакване.

— След като Билфис е мъртъв, единственият, който притежава нужните геомантични и матемантични умения, за да ни помогне за разтълкуването на заплахата с възловите точки и нейното предотвратяване, е тетрархът Гилаелит. Вече зная къде се крие той.

— Гилаелит е жив? Къде?

— На остров Мелдорин, близо до лиринкски град на име Оелил. Тиан не познаваше този град, но от името му я полазиха тръпки.

— Лиринксите са го пленили?

— Не мисля. Говори се, че той е сключил сделка с тях.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

— Как се нарича това място? — попита Тиан.

В момента прекосяваха Туркадско море. Малиен пилотираше. Тукашното море бе широко повече от двадесет левги и се намираше почти на осемдесет левги от мястото, където занаятчията бе избягала от аахимските мрежи. В далечината тя можеше да види накъсаната планинска верига по източното крайбрежие на Мелдорин. Върховете бяха бели, а склоновете също стояха напудрени с ранен сняг, защото есента приближаваше края си. От лявата им страна димеше стръмен вулкан. Неговите топли склонове не търпяха сняг, макар че някои негови събрата бяха побелели.

Малиен не отговори. Тя се мръщеше към сивеещите води.

— По-добре да набера височина, така някой може да ни забележи.

Таптерът се издигна сред облаците.

— Това е проходът Зарка — посочи Талис. — Един от малкото пътища през планината. Много е стар.

Машината се разтърси. За миг Тиан зърна пътя, сетне облаците отново обгърнаха машината. При следващата пролука в небесната покривка картографът продължи:

— Този път се е простирал чак до западното крайбрежие, но лесът е започнал да си възвръща територията. Лиринксите са унищожили последните жители на тази земя още преди поколения.

— На юг се намират руините на Алцифер — каза Малиен.

Около тях се стелеха само облаци.

— Чувала съм това име — рече занаятчията. То породил у нея тръпки.

— Градът е бил проектиран от гениалния Питлис. Рулке успял да го подтикне към това начинание. Към най-голямото предателство в Историите. Мнозина казват, че Алцифер е най-великото постижение на всички човешки видове от Трите свята. Той е станал причина за падението на народа ми, от което той така и не се е възстановил.

Разкъсването на облаците позволи на Тиан да насочи далекоглед към указаното от Малиен място. Там планините се доближаваха до

морето. Вулканичен склон бе отстъпил в платформа, върху която се издигаше Алцифер. Широки булеварди се извиваха сред града, отделяйки отделни групи сгради. Постройките почти не се виждаха под обгърналото ги време, проявило се в растителност, вулканична пепел и ерозия. Разстоянието не позволяваше откриването на детайли.

Сред склоновете северно от града вулканът бе оформил поредица тераси, върху които блестяха кристализирали соли. Виждаха се и кални езера, гейзери, фумароли, а също и лъкатушешите ивици на древни лавни тунели, разкрити при сриване. Наоколо се диплеше дим.

— Тукашната местност е опасна — рече Талис, зачетен в стар справочник за земите около Алцифер. — При дъжд кал и пепел се задържат край терасите. По време на сухия сезон изсъхват и се втвърдяват, но само на повърхността.

— И ако поемеш над тях, бавно ще се свариш в кипяща кал — каза Форгри. — Определено бих предпочел друга смърт.

— В особено влажни години — продължи картографът — стените на терасите не издържат. Горещите струи потичат надолу по склона, по-бързи от препускащ кон, помитайки всичко по пътя си.

— Чудна местност — отбеляза Малиен, издигайки таптера отново в облаците.

— Алцифер съдържа ли се в Историите? — попита Тиан.

— Той е част от Сказанието за Тар Гаарн, но то бива разказвано рядко. Рулке не е имал време да се наслади на творението си, защото малко след завършването на града бил заловен от Съвета на Сантенар и затворен в Нощната земя, където прекарал хиляда години. Впоследствие не се е завръщал в Алцифер и градът е останал необитаем. Кой би се осмелил да се нанесе там?

— Ти посещавала ли си го?

Малиен потръпна.

— Не, и не горя от желание. Дори от това разстояние мога да усетя заплахата.

Тиан понечи да каже нещо, но премисли. Малиен бе най-здравомислещата личност, която тя познаваше.

— Къде отиваме сега?

— Ще прелетим планината, после ще завием и през нощта ще се отправим към мястото.

Идеята ѝ се стори нелепа. Как очакваха да открият Гилаелит в такъв огромен град, сред толкова много лиринкси под него и наоколо? И ако успееха, как щяха да го освободят?

Прекошиха планината северно от прохода Зарка, близо до друг проход, покрит с тънък слой сняг. Прикривайки се сред облаците, където това бе възможно, бегълците продължиха на запад, над гори и поля. По залез, когато слънцето потъваше сред блатистите гори на Орист, те описаха крива на юг и изток, за да се отправят към най-широката част на планинската верига, на юг от Зарка. Малиен задейства някакви скрити под навигационния ствол прибори, след което спусна машината ниско. В светлината на звездите всичко изглеждаше черно-бяло. Тиан се затрудняваше да преценява разстоянията. Дърветата и скалите изникваха от нищото.

— Не се ли притесняваш, че някой може да ни забележи? — рече занаятчията.

— Прикрих таптера — тайнствено каза Малиен. — От това разстояние е ефективно, макар да не съм сигурна още колко ще успея да задържах илюзията.

Часове наред летяха над дърветата. Талис и Форгри се бяха надвесили над картите и шепнешком обсъждаха. Накрая картографът каза:

— Приземи се на онази оголена скала вляво.

Малиен умело приземи конструкта върху образуването от белезникав камък, чийто връх бе леко вдлъбнат. Разцепено дърво, разкъсало бялата си кора, се привеждаше над ръба на скалата.

— Повече не смеем да се приближим — каза Форгри, притиснал пръсти до бузата си. — Намираме се на две левги от Алцифер. В подземния Оелил под него има десетки хиляди лиринкси, които излизат на лов в тези планини.

— Близо ли сме до онези тераси, които видяхме вчера? — попита Тиан. Тя надушваше сяра.

— Те се намират в тази посока. — Талис посочи към морето. — Простират се на изток в продължение на левги, сетне продължават на север високо над брега.

— Ако се заслушаш, ще чуеш гейзерите — каза аахимата.

За момент всички замълчаха. Тиан дочу шипящ звук, прерастващ до далечен рев, преди да заглъхне.

— Струва ми се рисковано да продължим пеш към Алцифер — каза младата жена.

— Струва ти се неразбираемо и нелепо — сухо я поправи Малиен. — Но не смея да приближа таптера. Никое прикритие не е свършено.

— Как ще открием Гилаелит в толкова обширно място?

— Разполагаме с известна информация за местонахождението му.

— А откъде си сигурна, че информацията е надеждна?

— Това е работа на Форгри. Той е нашият най-даровит шпионин. Изглежда лиринксите също странят от Алцифер. Ако Гилаелит е там и използва енергия, откриването му ще бъде лесно. Щом Форгри открие къде е, ще отидем и ще го отведем.

— Просто така? — рече Тиан.

— Надявам се.

— Щом Гилаелит е в Алцифер, лиринксите трябва да му имат доверие.

— Може да им помага, но се съмнявам, че му се доверяват — каза Форгри.

— От това, което разбрах за Гилаелит, той винаги поставя на първо място себе си — рече аахимата. — Явно го държат с някаква принуда.

Тиан се приближи до ръба на скалата и погледна надолу. Долината приличаше на купа с мастило, сред която проблясваха отделни клони, осветени от звездите. Краката ѝ трепереха от страх. След бягството си от Калисин се бе зарекла, че никога вече няма да се приближава до лиринксите. Но бе го сторила и се бе озовала в снизортските схематизатори. Ужасяващите спомени я спохождаха всеки ден.

Малиен премести таптера на по-скрито място и усили защитата.

— Това ще свърши работа. Действието е достатъчно силно, за да прикрие машината, но не толкова, че да привлече вниманието на лиринксите с излъчването си.

— Ами ако някой лиринкс мине край таптера?

— Би го помислил за скала. Но поддържането на тази защита е болезнено за мен. Надявам се, че няма да ми се наложи да я захранвам дълго.

Аахимата ги поведе. След час достигнаха скалист връх, свършващ в отвесен склон.

Малиен насочи далекогледа си, настръхнала.

— Алцифер!

Куполи и кули се издигаха от власатата мъгла, стелеща се над изоставения град. Как можеше едно място, изоставено преди толкова време, все още да таи заплашителното си излъчване?

На няколко пъти Форгри се бе отделял от тях. Тиан се бе чудила как той възнамерява да преодолее лиринкските часови, докато не го видя в действие. Майстор в шпионското Изкуство, аахимът умееше да се слива с околностите не по-зле от лиринкс, а движенията му оставаха незабелязани за окото. Но това го изтощаваше неимоверно. Винаги изглеждаше грохнал, когато се върнеше.

На третия ден от наблюдението им от облаците изникна въздухоплав и няколко пъти обиколи Алцифер, преди отново да изчезне в мъглата.

— Какво става? — попита Малиен.

— Оелил е най-големият вражески град — каза Форгри. — След като се сдобиха със способността да летят над постижимото за лиринксите, скрутаторите често го шпионират.

— Съмнявам се, че биха могли да видят нещо от такава височина.

— Сигурно се отразява добре на духа на човечите.

— Но за нас не е добре, защото ще направи лиринксите побдителни — рече аахимата.

— А може и да отвлече вниманието им.

— Летците им могат да гледат и нагоре, и надолу.

— Тогава ще трябва да внимаваме още повече — уморено каза Форгри.

— Изцеден съм — каза той, завръщайки се от поредната си мисия. Вече навлизаха в петия ден на наблюдение и все още лагеруваха на онзи хълм. Времето бе мрачно и студено, дъждовно, с

леден вятър. Само на моменти слънцето надничаше сред облаците, за да залее с блясък металните куполи на Алцифер.

Тиан взе далекогледа и започна да обхожда с поглед града — както бе правила стотици пъти през изминалите дни. В пролуката сред дъждовните повеи тя видя роби, работещи в градините.

— Откри ли го? — попита аахимата.

— Не, макар да знам, че е там. — Форгри погледна към ръцете си, които трепереха. — Ще трябва да си почина повече, тук се възстановявам по-бавно.

Тиан отново насочи далекогледа.

— Там е.

— Форгри току-що каза това — напомни ѝ Малиен.

— Не, открих Гилаелит! Погледнете! — Тиан се изправи на крака и посочи към един връх на изток от техния, по-нисък. За момент вятърът бе отместил мъглите от билото му.

Аахимата грабна далекогледа от ръцете ѝ.

— Виждам шест... не, осем роби. Изглежда измерват полето, напътствани от някакъв много висок човек. Сред дърветата може да има още пленници.

— Това е Гилаелит — прошепна Тиан.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— От колко време са там?

— Не знам. Мъглата се отдръпна току-що.

— Работата им вероятно ще отнеме известно време — каза Малиен. — По-добър шанс надали ще получим. Но какво да предприемем?

— Защо просто не прелетим и не го грабнем? — предложи занаятчията.

— Пазачите ще чуят таптера много преди пристигането ни. Това не бих могла да прикрия. Щом го чуят, илюзията ще се разпадне. Ще трябва да достигнем пеш до него. Тиан, ти върви в таптера и заобиколи. Придържай се към високото и мъглата. Стига да не се приближаваш прекалено, защитата ще се задържи.

— А вие какво ще правите?

— Ще се отправим към онази скала, също прикрити, и ще заемем позиция край стената на най-долната тераса. Ще разбере,

когато се приближиш, и ще заловя Гилаелит. Щом ти дам знак, спусни се надолу и ни вземи.

— Сигурна ли си, че ще успееш?

— Да. Върви.

Всичко това изглеждаше подозрително лесно, но пък Тиан нямаше намерение да проявява арогантност, подлагайки на съмнение замисъла ѝ. Тримата аахими се стопиха, обгърнати в защитната магия на Малиен. Дано Форгри успееше да се справи, защото действително изглеждаше много изтощен.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Тиан се отправи към таптера. С всяка следваща крачка буцата в гърдите ѝ придобиваше нова твърдост. Ами ако долетяха лиринкси? Ами ако вече бяха открили конструкта?

Близо до скривалището буцата почти не ѝ позволяваше да диша, а кръстът ѝ пламтеше. Занаятчията се облегна на един ствол, за да си поеме дъх. Никъде не виждаше таптера.

Тя се опита да запази спокойствие. Машината бе скрита, дори и от нея. Покрай вълнението Малиен бе забравила тази подробност. Това не бе типично за аахимата и допълнително усили притеснението на Тиан. Какво щеше да стане, ако не успееше да открие конструкта?

Занаятчията продължи, въртейки глава. Близо до ръба на скалата периферното ѝ зрение за момент зърна метални очертания сред дърветата. Ето го.

Тя започна да прокарва ръце по мнимата скала. Първоначално съзнанието ѝ настояваше, че пръстите ѝ докосват камък, но след съсредоточаване неравната повърхност придоби метална хлъзгавина. Тиан бързо се качи, вложи кристала и затвори люка. Едва тогава се почувства в безопасност.

Младата жена издигна таптера на височината на дървесните корони и пое към терасите, заобикаляйки скалата, където бе зърнала Гилаелит. Нужни ѝ бяха усилия, за да се концентрира. Не бе сигурна, че е достигнала правилното място.

Тиан кръжа близо половин час. Чувстваше се все по-притеснена — заради затрудняващата видимостта мъгла, заради забавянето. Как щеше да види сигнала на Малиен сред тези облаци?

Стъклото започна да се запотява. Наложил се занаятчията да отвори люка, за да вижда. Дипли мъгла се спуснаха в кабината. Тиан набра височина, но това само влоши нещата. Стиснала далекогледа си в едната ръка, тя насочи машината отново надолу.

Младата жена спря таптера над издатина от черна скала, покрита със зеленикав мъх. Някакви парцаливи хора на поляната под нея оживено размахваха ръце. Изглежда прикритието вече не действаше. Ожесточено шумолене в храстите показваше някаква борба. Един от

робите изникна напред, притиснал ръце към разпорения си стомах. Атаката бе започнала, но къде бе сигналът?

Тиан направи една обиколка, чудейки се какво да прави. Мъглата отново обгърна всичко. Няколко минути по-късно облаците се отдръпнаха и ѝ позволиха да види как Малиен напада едър черен лиринкс. И двамата не погледнаха — илюзията отново защитавахе конструкта. Занаятчията насочи таптера встрани. Няколко тела лежаха сред поляната, окървавени и обезобразени. Може би бяха роби, аахими, а може би и самият Гилаелит лежеше сред тях. Тя спусна машината по-ниско и я отпусна във въздуха. Все още се колебаеше какво да прави. Не смееше да се приближи. И тогава го видя.

Тетрархът залиташе сред скалите. Двама роби се бяха вкопчили в ръцете му. Това не изглеждаше особено логично, но бе ясно, че атаката на Малиен се е провалила. Ако самата Тиан не предприемеше нещо, и с Гилаелит, и с аахимата щеше да бъде свършено.

Тиан насочи конструкта към поляната. Едрият лиринкс се огледа — бе чул звука, но не можеше да удържа Малиен и в същото време да разруши илюзията. Докато машината докосваше земята, лиринксът блъсна аахимата към скалите, извъртя се, при което гребенът му засия сред мъглата, и повдигна юмрук.

По корпуса на таптера премина вибрацията на сноп опънати струни. Всички се обърнаха и се вторачиха в изникналата машина.

Лиринксът повдигна другата си ръка. Втори лиринкс изникна сред скалите. Той не бе скалоформиран, а бе слял цвета си с този на камъка. Интуицията на Тиан не я бе подвела — това се бе оказало капан. Форгри бе една от жертвите — занаятчията разпозна тялото му в подножието на скалата.

Талис не се виждаше, но Малиен вече се бе изправила на крака и с леко залитане движеше пръсти във въздуха. Двамата роби рухнаха. Гилаелит със сила освободи ръцете си и се втурна към дърветата.

— Гилаелит! — изпищя Тиан. — Насам!

Той рязко се извърна.

— Тиан?

Тетрархът направи крачка към нея. Изглеждаше объркан, но не и особено доволен.

Не ѝ остана време за чудене, защото от мъглата изникна лиринкс, стрелна се към Гилаелит, впи нокти в ребрата му и рязко го издигна

във въздуха.

Тетрархът започна да се мята и едва не падна. Лиринксът предупредително го захапа за главата. Тиан се намираше достатъчно близо, за да види капчиците кръв. Гилаелит утихна. Грабналото го създание изчезна сред дърветата.

Противникът на Малиен се хвърли към Тиан. Разперените му криле закриваха небето. Люспите му бяха черни като въглен, а мощният гребен сияеше в златисто. Следваха го много други лиринкси. Изглежда през цялото време бяха следвали таптера ѝ скришом. Информацията за Гилаелитовото присъствие тук явно бе целяла да примами Тиан, но Малиен се бе оказала пристъпилата в капана.

Занаятчията затръшна люка. Първото създание се блъсна в корпуса миг след заключването. Ноктите му се врязаха в метала, но не можаха да се вкопчат в отличната направа. Втори лиринкс скочи върху таптера, сетне създанията се увеличиха до половин дузина. Таванът започна да проскърцва от тежестта им. Сред тях пристъпваше черният мистик, понесъл огромен лост, за да откърти люка. Срещу таптера не можеха да използват магията си, но защитата му не се простираше срещу груба сила.

Сияещ мехур се вряза в гърба на огромния черен лиринкс, но той не обърна внимание. Дори не удостои с поглед Малиен, която бе запратила тази магия към него. Така той демонстрираше презрението си към способностите ѝ.

По гърба на Тиан се стичаха ледени капки. Челюстите на капана почти бяха щракнали. Форгри бе мъртъв, вероятно и Талис също. Гилаелит бе отведен. Сега Малиен се сражаваше сама срещу десетки противници. Надали щеше да издържи още дълго.

Бягството не изкушаваше Тиан — тя нямаше намерение отново да поеме по този път. Ударите по корпуса бяха оглушителни. В кабината притъмня, защото лиринксите се бяха струпали пред прозрачния панел. Занаятчията дръпна лоста, възнамерявайки да завърти таптера и да го освободи. Машината затрепера, разклащайки костите ѝ, но не се издигна — тежестта на скупчилите се лиринкси бе прекалена.

Тиан се опита да го завърти на място, но и това нямаше ефект — изглежда лиринксите се бяха хванали с другарите си на земята, които бяха впили нокти в пръстта. Конструктът стоеше като залепен.

Тиан преустанови прилива на енергия и се отпусна в креслото, задъхана. Трябваше да има начин. Сред мрака изплува светло петно, в него се появи лице. Лицето на лиринкския мистик. Въгленочерната му кожа блестеше като поръсена с прах от диаманти. Златният гребен блестеше в тъмни и светли пулсации. Почти бяха забележими диплите енергия, обвиващи се около него.

Той приближи зъбестата си глава до панела, търсейки Тиан. Занаятчията се сви, за да се прикрие от блясъка. Освен това знаеше, че ако погледът ѝ срещне неговия, няма да успее да се противопостави на повелята.

А тя ставаше все по-настоятелна. *Излез на светло, за да те видя. Излез. Излез.*

Ръката ѝ трепереше. Тя искаше да отиде при него, да го погледне в очите. Така трябваше да постъпи. Той не беше неин враг. Той щеше да ѝ помогне.

Що за глупости? Тя рязко се отдръпна назад, при което си удари главата. Трябваше да има начин. Все пак тя бе геомант — и то удивителен геомант, ако се вярваше на Гилаелит.

От дълго време не бе прибягвала до тези си умения. Бе започнала да разчита на бързината и силата на таптера, за да бяга от проблемите си. И беше загърбила талантите, които бе започнала да разгръща.

Огромният лиринкс блъсна края на лоста в цепнатината на люка и напъна. Металът започна да скърца. Нямаше време за губене. Тиан трябваше да направи нещо веднага, ако искаше да спаси Малиен.

Занаятчията взе амплимета, стисна го и започна да оглежда земята под скалния ръб, но не за да търси енергия. Тя избегна пулсиращата двойна възлова точка, която бе далеч от разбирането ѝ. Търсеше начин да използва геомантията си. Лиринксите нямаше да очакват подобна атака.

Тиан усещаше много неща — недоловимото напрегнато движение на скалите, могъществото на магмата дълбоко под нея, пропукването на отдавнашните лавни полета, обгърнали спящия вулкан на север. Нищо от тези неща не можеше да ѝ послужи. Под Алцифер се извиваше огромен разлом, но неговото могъщество бе немислимо за нея.

Металът изскърца още по-настойчиво под лиринкския напор. Ето тук имаше нещо. Просмукваща се горещина от спящия вулкан бе

оформила димящите тераси над нея, изпълнени с кипяща кал. Занаятчията проследи извивките на нажежената течност сред скалите, дирейки слабост, от която би могла да се възползва, за да насочи пара срещу лиринксите. А можеше и да създаде малка лавина, която да ги принуди да избягат панически. Не й трябваше много.

Металният лост не спираше да стърже по люка. Зъбите на черния лиринкс бяха оголени от напрежение.

Толкова много течна горещина се разливаше сред пукнатините. Имаше толкова много места, където нагорещената подземна вода беше притискана. Ако можеше да открие слабо място и нападне скалите там, водата щеше да рукне.

Тиан откри едно подобно място, но то се намираше прекалено далече. Друго подходящо се намираше точно над ръба — прекалено близо и прекалено могъщо, за да оправдае риска.

Третото подобно находище имаше цепнатина над себе си, запечатана от кристализирани соли, и изглеждаше идеално.

Занаятчията започна да оглежда аурата му, за да опознае особеностите. Цепнатината се бе отваряла многократно преди, отвеждайки водата в гейзер.

Необходимо бе само да усили налягането, за да пропука запречващите соли. Тиан притисна длани до ушите си, за да не слуша металното стържене, и трескаво започна да търси начин да отстрани естествената запушалка. Сред уменията ѝ не присъстваше способността да накара земята да се разтърси. Налагаше ѝ се да използва тукашните наличности. За щастие местната екосистема поддържаше изключително крехък баланс. И най-малката промяна щеше да окаже влияние.

Младата жена промени полето, за да насочи прилив на горещина към кухината с вода. Нагорещената течност започна да кипи и с лекота започна да разкъсва запречващата пътя ѝ преграда. Солта се пропука и отхвърча под напора на водата. Струите си проправиха път нагоре, разплисквайки кал.

Озовала се на открито, водата бързо започна да се изпарява, карайки калта да закипи. Кафеникавият гейзер се изстреля с писък, накарал огромния лиринкс да запуши уши. Той залитна назад, позволявайки на Тиан да се наслади на резултата от делото си.

Обла вълна от кал се изливаше от гейзера, заливайки терасата. Кафеникавият поток бързо преля и оформи канали по склона, преливайки по подобие на кипнал казан.

Лиринксите трескаво се разпръснаха встрани, скачайки в различни посоки. Само едрият мистик поднови усилията си. Той отново забодя лоста, тласна, сетне погледна през рамо, отказа се и се издигна във въздуха. Парата на придошлите струи го блъсна.

Тиан, с омекнали колене, плувнала в пот, рязко дръпна двойния лост. Нищо не се случи, тъй като тя все още стискаше амплимета. Едва след няколко мига тя осъзна причината. С рязко движение хласна бипирамидата в гнездото, изчака за момент. И отново дръпна лоста.

Конструктът се изстреля почти вертикално, оставяйки зад себе си вълната кал, прииждаща диагонално. Тя бе понесла дървета, храсти и трима лиринкси, преди да се спусне в кафяв водопад по скалата от лявата ѝ страна. Тиан отново се бе попрестарала.

Жената задържа машината във въздуха, за да изчака отминаването на струите, и се огледа за оцелели. От Малиен нямаше и следа. Две трети от хребета оставаха затънали. Телата на убитите роби и трупът на Форгри също бяха пометени. Пет роби трепереха край сухия край на скалата. Лицата им бяха почервенели от жегавина.

Дали Тиан бе убила Гилаелит? Онзи лиринкс го бе отнесъл сред гората, но пък въпросните дървета бяха блъснати от калната лавина. Тя направи една обиколка около върховете — в случай, че той все пак се е измъкнал. И тогава го видя. Лиринксът летеше малко под върха на скалата, все още стиснал тетрарха, който не се съпротивляваше.

Занаятчията насочи таптера към тях. Лиринксът се разклати за момент, блъснат от издигащо се течение. Докато създанието се отправяше към Алцифер, един от робите нададе яростен вик и хвърли остър камък. Импровизираният снаряд удари черепа на лиринкса. Съществуването рязко се понесе надолу. Сега бе моментът.

Тиан заобиколи, за да попречи на замаяния лиринкс да избяга. Тя трескаво разсъждаваше над начините да спаси Гилаелит. В съзнанието си усети енергията, с която създанието се задържаше във въздуха.

Лиринксът оголи зъби и замахна с ръка към таптера. В рефлекс, защото машината се намираше прекалено далеч, освен това металът не би се трогнал от ноктите му. Крилете на създанието трепнаха. Гилаелит изкрещя нещо, което Тиан не можа да чуе. Дали тетрархът я

бе насърчил да напада, или я напътстваше да стори обратното? Въздушната вълна от обикалящия таптер блъсна лиринкса. Той отново наруши концентрацията си за миг, устата му увисна отворена. Занаятчията се приближи още по-близо, принуждавайки го да се насочи към скалата и високите дървета, които покриваха две трети от склоновете ѝ.

Лиринксът потръпна. Хамелеоновата му кожа блесна в червено, в бяло, накрая в лилаво. Опитва се да се впусне под прикритието на короните, но Тиан се стрелна след него, разтрошавайки клонки. Съществуването се вираше. Устата му се движеше уморено.

Едното му крило се блъсна в клон. Лиринксът полетя към земята, с големи усилия успя да възстанови равновесие и се вряза в пониските клони. Избухна облак листа. Почти веднага след това съществуването отново изникна сред клоните, но вече не стискаше Гилаелит.

Тиан се паникьоса и рязко насочи таптера, решавайки, че тетрархът е паднал. Канеше се да се впусне надолу по склона, когато дочу слаб вик. Гилаелит се бе вкопчил в оголен клон.

Занаятчията насочи таптера към него, обгърната от отчаяна умора. Ръцете ѝ се тресяха върху лоста, гръбнакът ѝ пулсираше болезнено. Под нея лиринксът също се отправяше към Гилаелит.

Тя спря конструкта точно под клона, но Гилаелит поклати глава и започна да пълзи надалеч. Крачолът му се бе разкъсал, единият му ботуш липсваше, по крака му се стичаше кръв. И въпреки това той отказваше спасяване. Какво го беше прихванало?

Тетрархът повдигна ръце в класическата мистична изходна позиция. Канеше се да използва силата си срещу нея! Без да се замисля, Тиан блъсна клона. Гилаелит не успя да се задържи, падна в зейналия под него люк и си изкара въздуха. Лиринксът се насочи към таптера, а занаятчията зави на място и се понесе нагоре.

Тетрархът лежеше на пода. Оцелелите лиринкси се струпваха в сухия край на скалата, където се бяха скупчили и робите. Малиен също бе оцеляла, обвита в малък защитен мехур, макар че се бе отпуснала на колене.

Тиан се впусна натам и приземи таптера до аахимата. Робите се затичаха напред, но спряха, вторачени в конструкта. Надали до този момент бяха виждали подобна машина. Главата на Тиан припламна.

Лиринксът, който бе отвлякъл Гилаелит, кръжеше на известно разстояние и ожесточено жестикулираше към другарите си.

Погледът ѝ се насочи към Алцифер. Иззад централния купол изникна крилато създание. Второ. Трето. Последваха ги и други, оттласквайки се към небето. Десетки. Стотици. Цяла жива стена.

— Бързо, Малиен! — изкрещя занаятчията. — Лиринксите идват.

Пребледнялата аахима се покатери вътре. Робите плахо се приближиха.

— Къде е Талис? — възкликна Тиан.

Малиен поклати глава:

— Мъртъв е. Форгри също.

Гласът ѝ гъстееше от мъка.

Усещането за извличана енергия избухна в съзнанието на Тиан. Тя дръпна лоста и таптерът отривисто се издигна, макар че воят на механизма не се промени. Нещо не беше наред.

— Почти не разполагам с енергия — каза тя. — Изглежда лиринксите използват някакъв възлопресушител.

— Невъзможно — промълви Малиен. — Самите те летят.

Робите се затичаха към тях, протягайки ръце с отчаяни викове.

— Ами пленниците? — каза Тиан.

— Върви, преди да е станало прекалено късно.

Поглеждайки към умоляващите очи на робите, на Тиан ѝ идеше да заплаче. Та нали самата тя бе изпадала в положението им, как можеше да ги остави? Чувствайки се като убийца, тя размести лоста. Таптерът тронаво се издигна. Мъже и жени отчаяно се вкопчиха в корпуса, но пръстите им не откриха опора сред гладкия метал. Конструктът се издигна до половината височина на дърветата, но не можеше да се издигне повече. И отказваше да поеме по-бързо от тичащ човек. Лиринкската стена се издигаше от Алцифер, образувайки жив цилиндър, който бързо приближаваше краищата си.

— Какво да правя? — извика Тиан. — Не мога да ги избегна.

Не последва отговор. Малиен лежеше на пода, рухнала върху Гилаелит.

Младата жена изпълни ума си с образа на полето. Енергия имаше предостатъчно, но когато се опиташе да почерпи от нея, притокът бе съвсем слаб.

— Ще опитам да се включа към друга възлова точка — промърмори тя сама на себе си. Откри друга, по-далечна, установи контакт и таптерът се изстреля напред.

Гилаелит избута аахимата и замаяно се изправи на крака. При едно залитане на таптера той падна на долното ниво и започна да се катери обратно.

Тиан не можеше да си позволи разсейване. Лиринксите, издигащи се от Алцифер, наброяваха хиляди. Тя блъсна подовия капак и го заключи. Тетрархът започна да блъска с юмруци по метала.

Лиринксите се разгръщаха, за да отрежат пътя ѝ на изток, на север и на юг. Не ѝ оставаше друго, освен да поеме на запад. След няма и минута енергията отново започна да спада. Конструктът се върна в предишната си ограничена скорост. Моментната преднина го бе отвела близо до заснежени върхове. Зад нея лиринксите бързо се приближаваха.

До залез оставаше час, но дори и времето да бе по-малко, това нямаше да ѝ помогне. От това разстояние враговете можеха да я следват цяла нощ. Тя опита да се прикачи към трето поле, но получената скорост бе по-ниска и трая по-кратко — лиринксите бяха предвидили този ѝ ход. Занаятчийта продължи да променя излъчванията. Съумяваше да поддържа известно разстояние, но не и да се отскубне от преследвачите си.

Таптерът прелетя над планините — по-скоро между тях, защото Тиан не се осмеляваше да набере допълнителна височина. Отвъд тях се простираше тревиста равнина. Тя продължи на запад, тласкана от попътен вятър. Лиринксите се бяха разпръснали в продължение на левги на север и юг.

Малиен се раздвижи и мълчаливо се обърна по гръб, гледайки към Тиан.

— Не мога да се измъкна — каза младата жена. — Какво би станало, ако се обърна и се понеса право към тях?

— Възможно е да източат цялата енергия — хрипкаво каза Малиен, сетне поклати глава. — Това беше капан, а аз захапах стръвта. Искали са да ни примамят тук, затова са разгласили за Гилаелит. Не мога да повярвам, че не съм го осъзнала.

— И тогава пак щяхме да дойдем.

— Да, но по-внимателно. И Форгри и Талис щяха да оцелеят. Сега съм наистина сама.

Тиан не можеше да ѝ предложи утеха.

Продължиха да летят, установявайки променливо разстояние между себе си и лиринксите. Равнината отстъпи място на блато, сетне на лес. Таптерът рязко се понесе надолу, сякаш за момент останал без хранване, след което воят изникна отново, макар и по-слаб.

— Какво беше това? — сепнато попита Малиен.

— За миг до нас не достигаше хранване, макар че полето все още бе активно.

Тиан продължи с намалялата скорост. По залез тя се обърна назад, но не видя никакви лиринкси.

— Отказали са се! Поели са назад, Малиен!

Аахимата се изправи, загледана на изток.

— Изглежда си права. Интересно защо?

— Може би са осъзнали, че няма да ни настигнат.

— Можеш ли да черпиш енергия?

— Не повече от преди.

— Любопитно — промърмори аахимата на себе си. — Възможно ли е да са прикачили източващо устройство към самата машина?

— Накъде да поема, север или юг?

— Опитай юг.

Тиан извъртя лоста. Нищо не се случи. Опит за противоположна маневра също не донесе реакция.

— Малиен! — Паниката ѝ бързо нарастваше. — Конструктът не ми се подчинява.

Напевното жужене на механизма неочаквано спря. Таптерът се понесе към равнината.

— Малиен! — изпищя Тиан. — Направи нещо. Сигурно амплиметът се опитва да ни убие.

— Но една катастрофа би унищожила и него. — Аахимата извади кристала и пое контрол над машината. Нямаше ефект. Таптерът продължаваше да се носи към земята.

— Това е краят — рече занаятчията. — Не бях очаквала, че ще настъпи по този начин.

— Виждам полето, но не съм в състояние да изтегля енергия от него.

— Защо?

— Не зная. Просто не мога. Нищо няма ефект.

Със същата внезапност механизмът запя отново. Таптерът се заклати наляво, сетне направи рязък десен завой, блъснал Малиен към стената. Цялата машина се разтресе, преди да се изравни.

Аахимата премести лоста във всички възможни позиции, без от това да има полза. Накрая тя се отдръпна. Двойният лост сам се извъртя наляво. Таптерът пое в същата посока — почти право на запад, с леко отклонение на юг. Звукът на механизма се усили.

Тиан приседна на пода, отпуснала брадичка върху коленете си.

— Нямам представа какво се случва, Малиен.

— Някой или нещо е поел необратим контрол над таптера. Ето защо лиринксите са се отказали. Знаели са, че могат да го грабнат по всяко време.

— Или това, или амплиметът отново започва с номерата си — каза Тиан.

— Но защо сега? И защо точно тук?

Конструктът увеличи скоростта си.

— Може би се отправя към определена възлова точка, с която желае да поговори.

ТРИДЕСЕТ

— Ксервиш?

Бяха изминали няколко дни от снизортската мисия. Скрутаторът и Иризис седяха край камината, отпочиващи след поредната майсторска вечеря. Всички останали вече си бяха легнали. Жената се наслаждаваше на мразовитата нощ, работейки над сребърно бижу.

— Да? — Флид разглеждаше карта на централен Лауралин, фокусирана над Ненифър и околните планини.

Завръщането ѝ бе заварило скрутатора в по-добро настроение. Той прекарваше по-голямата част от времето си над голяма тетрадка, в която пишеше, скицираше или изреждаше безкрайни списъци и изчисления. Единствено отношенията му с Игур не се бяха променили. Скрутаторът все така обикаляше около домакина, ръмжейки, а последният запазваше хладната си сдържаност. Приятелството между тях бе немислимо. Съдружничеството все още бе под въпрос.

— Как се срещнахте с Ейрин Мас?

— Защо искаш да знаеш? — попита той, без да повдига глава.

— Той е най-странният мъж, когото съм виждала. От какво се интересува той, какво чувства? Никой не знае.

— Той е най-добрият шпионин. Това е всичко, което ме интересува.

Тонът му съветваше Иризис към по-малко любопитстване. Тъй като бе очаквала подобна реакция, до този момент тя бе отлагала този разговор. Но повече не можеше да се сдържа.

— Знаехте ли, че той е трансформант?

— Какво? — Скрутаторът рязко се надигна. — Къде си чула това?

— Наблюдавах го тайно, преди да посетим Джибсторн. Той въобще не се дегизира — просто променя формата си с все дрехите. Целият процес му отнема по-малко от минута.

Флид рязко изпусна дъха си. За момент пламъците на свещите трепнаха.

— Често се чудех как успява да се превъплъщава тъй съвършено и тъй бързо.

— И никога не сте го питали?

— Всеки занаят си има тайни. Щом работата бива извършена, има ли значение как точно? Ти защо не ми каза по-рано?

— Защото започвате да се мусите всеки път, когато засегна някоя от безценните ви мистични тайни.

— Аз да се муся? — Той изсумтя. — Има ли нещо друго, свързано с Мас, за което искаш да говорим?

Жената се поколеба.

— Няма да те умолявам за всяка дума, Иризис — остро каза той, върна се в креслото и го придърпа по-близо до огъня.

— Какво всъщност търсеше Мас в Снизорт?

— Тоест?

— Освен плътформираните създания и финадра?

— Това е всичко. — Той взе ръцете ѝ в своите. — Защо?

— След като ги открихме, той продължи да търси още нещо. Но не го бе намерил и изглеждаше изключително недоволен.

— Недоволен?

— Това бе единственият път, в който го виждах да показва емоция. Изглеждаше много смутен.

— Какво би могъл да търси? — Флид се надигна и започна да крачи по захабените плочки. — Той е трансформант, което говори за значително умение. А непосредствено след битката своеволно бе отишъл в Скитални, нарушавайки заповедите ми. — Той пребледня. — *Сълзите.*

— Той знаел ли е за тях?

— Казах му, когато се срещнахме, след като се присъединих към Троиств...

— Тогава защо ги е потърсил още в Снизорт, седмици преди това?

— Не зная. Тогава никой не е знаел за тях. Освен ако...

Скрутаторът замълча и се замисли.

— Ами ако през цялото време е бил той? — съвсем тихо продължи Флид. — Той имаше достъп до устройството, което Гор ми даде в Ненифър. Един трансформант лесно би могъл да преодолее скрутаторската магия, запечатала кутията. Ами ако Мас е внесъл изменения в устройството, за да създаде сълзите?

— Ако е така, защо не го е използвал лично?

— Никой не би могъл да предвиди последиците. Много по-безопасно би било да остави на мен и теб да изпълним задачата.

— Ако е бил Мас, защо той не е отишъл директно към мястото на експлозията? Защо е търсил сълзите в Снизорт?

— Сигурно е очаквал, че те ще се образуват на мястото на торгнадра — каза Флид. — Когато е осъзнал грешката си, сълзите вече са били притежание на Джал-Ниш.

— И оттогава Ейрин Мас ги търси.

— Ще ми се да беше споменала това преди да го изпратя обратно в Лауралин.

— Но за какво са му сълзите? Кой е Мас?

— Той ми е служил вярно дълги години. Трудно ми е да повярвам в предателство. Поне от новините ти имаше една полза, Иризис.

— Каква?

— Отново се чувствам вдъхновен.

— Още ли няма напредък с механизма на конструкта, Игур? — на следващото утро каза скрутаторът.

Домакинът току-що бе изникнал от кабинета си. Видът му загатваше, че в продължение на дни не е спал или сменял дрехите си. Още при завръщането от Снизорт той се бе оттеглил да проучва донесените находки.

— Не очаквам чудеса. Работя над него само от няколко дни.

Въпреки това Игур изглеждаше разочарован.

— Интересно как Тиан е успяла — рече Ниш. — Нужно ѝ беше съвсем малко време, за да внесе изменения.

— Това ми напомня — рече Игур, — какво стана с летящия конструкт след залавянето на Тиан?

— Изгоря. Беше покрит с асфалт.

— Успя ли да научиш нещо за него по време на престоя си? За измененията, които Тиан е внесла?

— Конструктът принадлежеше на Триор. В началото Тиан използва амплимета, за да се включи в излъчването на далечно поле. Малко по-късно тя ни завърза очите и се зае да променя механизма. След това машината полетя.

— Но какво е направила? — промърмори Игур.

— Витис дълго време е разполагал с амплимета й — каза Флид, — а не е успял да овладее полета. Което означава...

— Означава, че само Тиан знае тайната и той не е успял да я изтръгне от нея — рече Ниш.

— Имам чувството, че нещо ни убягва — промълви скрутаторът.

— Има и друго — подсмихна се Игур. — Получих пълен доклад по скит. При бягството си Тиан е разполагала с амплимета, но конструктът й не е летял. Изглежда в изгорелия конструкт е останало нещо, необходимо за полета, което тя не е могла да замени. Доближаваме се до откритието.

— А Тиан се отдалечава от нас — отбеляза Флид.

— След като е притежавала способността да лети, търненето над земята сигурно е било изключително неприятно за нея. Тя би поискала да се сдобие с нужните части колкото се може по-скоро.

— Ще отиде обратно в Тиртракс — каза Флид с блеснали очи, — където е открила тайната, несъмнено с помощта на Малиен. Скоро ще видим нова летяща машина.

— Малиен е още жива? — възкликна Игур. — Това е добра новина. Какво знаеш за...

— Попитайте Ниш — прекъсна го Ксервиш. — Той се е срещнал с нея!

Скрутаторът се дразнеше, защото Малиен бе отказала да се появи по време на неговото посещение в Тиртракс.

— На два пъти се сблъсках с нея — каза механикът, поглеждайки към ръцете си. — И двете срещи не завършиха добре за мен, макар тогава да смятах, че правото е на моя страна.

— Започвам да виждам възможност — рече Игур. — Възнамерявам да отида с въздухоплава до Тиртракс и да говоря с нея.

— Не може! — заяви Флид.

Игур много бавно се извърна към него.

— Един бивш скрутатор, превърнал се в просяк, ми налага забрани?

— Въздухоплавът е всичко, което ни е останало. Ако го изгубим, с нас е свършено. — Ксервиш Флид изглеждаше леко смутен, но нямаше намерение да отстъпи. — А при едно пътуване до Тиртракс ще го изгубим. Лиринксите ще наблюдават небесата, скрутаторите също.

— Какъв е смисълът да имаш въздухоплав, след като се страхуваш да го използваш?

— Нужен ми е за мой собствен замисъл. А и не възнамерявахте ли да изработите летяща машина с помощта на механизма на конструкта?

— Възможно е да ми трябват години, за да открия тайната, която Тиан или Малиен биха могли да ни покажат за няколко минути. Какъв е планът ти?

Флид се поколеба. Потайността бе всичко за него. Уморените му очи се вгледаха в лицето на мистика, преди да достигнат до решение.

— Той също включва летящ конструкт. Възнамерявам да проследя Тиан и да я попитам за тайната. После да сглобя един от повредените машини, останали в Тиртракс.

— А ако този замисъл не успее?

— Ще опитам в Снизорт, където има стотици.

— И когато се сдобиеш с летящата си машина? Тогава какво?

Скрутаторът отново впери изпитателен поглед в него. Трудно му беше да преодолее инстинктивното съперничество. А също и неприязънта към човек, който го превъзхождаше във всяко едно отношение, а отказваше да използва талантите си.

С усилие Ксервиш изтласка чувствата си.

— Ненифър, седалището на скрутаторския съвет, не е проектиран да се защитава от въздушни нападения. Скрутаторите не биха очаквали ние да разполагаме с летящ конструкт, още по-малко да го използваме срещу тях. Възнамерявам да ги нападна през нощта, приземявайки се право сред крепостта. За половин час всичко може да е свършило.

— Сам ще нападнеш единадесетте членове на Съвета и хилядите им стражи и мистици?

— Ако никой не ме подкрепи, готов съм да отида и сам — каза Флид. — Съветът трябва да бъде свален. Заклел съм се, че ще го сторя, каквато и да се окаже цената.

Игур се подсмихна.

— Много време ти трябваше, за да разкриеш замисъла си. Съгласен съм да те подкрепя. Най-напред трябва да се сдобием с полета. Сетне ще свалим Съвета. Едва тогава бихме могли да мислим как да прекратим войната.

Флид пристъпи към него и стисна ръката му.

— Ще изпратя Флангърс с въздухоплава, за да се свърже с Мас...

— Той се спогледа с Иризис. — Да, Мас. Ако някой може да открие Тиан, то това е той.

Ако Мас все още работи за мен.

— А аз ще изпратя съобщение по скит до своите информатори — каза Игур. — Планът започва да се оформя. Докато чакаме да пристигнат вести, Ниш ще ми помага. Флангърс също ще се включи, когато се върне. Иризис ще изработва контролер. Ти, Флид, се заеми с обмислянето на плана за завземането на Ненифър. Ако Малиен или Тиан използват летящ конструктор, половината свят би трябвало да знае за това.

— Ами Нуминаторът, сър? — тихо каза Иризис, докато двамата се отдалечаваха. — Той надали ще остане доволен от свалянето на Съвета.

— Меко казано. Тъй като не зная нищо за него, няма как да се подготвя. Но той живее далеч на юг, така че реакцията му няма да бъде мигновена. Ще разполагам с достатъчно време, за да се справя с него.

— Или той с вас — мрачно каза жената.

— Възможно.

Измина месец. Макар Флид и Игур все така да не прикриваха взаимната си неприязън, бяха успели да изработят примирие. В края на месеца те се срещнаха, за да обсъдят напредъка си.

— Боя се, че не съм постигнал много. — Домакинът докосна малкото бръмбароподобие, което бе показал на Иризис. С леко жужене то се издигна във въздуха. Движейки ръце, Игур започна да го насочва из стаята. Металното насекомо описа няколко спирали под тавана и в отговор на пореден жест се приземи на масата. Пребледнелият мистик рязко приседна. — Лети — дрезгаво продължи той, — но само за няколко мига. И е страшно уморително. При теб как върви, Иризис?

Тя показа контролера, който бе изработила, но без да го изпробва в истинска машина, нямаше как да провери качествата му.

— Ами ти, Флид?

— Планът за нападението е почти готов. По-късно ще го обсъдим насаме.

— Успяхте ли да се свържете с Мас? — попита Иризис.

— Изчезнал е. — Скрутаторът бе стиснал зъби. — Флангърс не е успял да го открие. Нито едно от оставените съобщения не е получило отговор.

— Изоставил те е — каза Игур. — Започнал е да работи за себе си.

Изражението на скрутатора показваше, че и той самият е на същото мнение, но не е особено доволен от изтъкването.

— Някой от вас разполага ли с вести за хода на войната? — попита Иризис.

— Положението не се е влошило особено — рече Игур. — А с приближаването на зимата имаме основания да очакваме отслабване на сблъсъците. През това време лиринксите се размножават и се стараят да избягват конфликти.

— През зимата те неспирно нападаха фабриката ни.

— Обзалагам се, че са били малки групи, съставени от лиринкси, които все още не са се чифтосвали.

— Тогава да се молим за дълга зима — рече Ниш — и усилен размножителен сезон.

— Ако съдим по ранните снеговалежи, зимата наистина ще бъде сурова — каза домакинът. — Още преди пролетта в Лауралин ще избухне глад.

— Кое е за предпочитане: гладната смърт сред студа или изяждането от врага? — рече Флид. — Самият аз бих предпочел второто. Ако няма друго, ще се връщам към работата си.

— Има още нещо. — Игур повдигна дълъг пръст. — Онзи ден пристигна съобщение от изток. — Той изглеждаше доволен.

Скрутаторът го погледна с раздражено нетърпение. Той не обичаше друг да крие информация от него.

— Миналата седмица над Щасор е бил забелязан летящ конструкт.

— Какво?

— Информацията е потвърдена.

— Значи Тиан е отишла при аахимите.

— Така изглежда...

Изглежда Игур премълчаваше нещо. Ниш подозираше, че знае какво.

— Призори видях да пристига още един скит — каза механикът.
— Бях на стената, защото не можех да спя.

— Той донесе още по-добри новини. Само преди два дни втори летящ конструкт е бил забелязан над Щасор. Той е бил нов модел, различен от Витисовите машини.

— Значи тайната вече е разкрита — промълви Флид. — Щом са изработили два, ще успеят да изработят хиляди. Да се надяваме, че това ще е постижимо и за нас.

— Къде са отивали? — попита Ниш.

— Добър въпрос — каза домакинът. — Първият конструкт е летял около планините на Щасор.

Флид се навъси.

— Летял е бавно, по линията изток-запад. Информаторът ми не е успял да проследи целия му полет. Впоследствие конструктът се появил, за да продължи на юг за около левга, сетне поел обратно по линия, успоредна на първата. Това продължило цяла нощ. Информаторът ми успял да види, че една от намиралите се в кабината е Тиан.

— Изучавала е възловите точки — каза Иризис. — Още като малка Тиан картографираше полетата.

— Интересно — рече домакинът. Очите му блестяха. — Имам идея.

След това Игур отново се затвори в кабинета си и прогонваше всеки, който дори се приближеше до вратата.

Иризис бе особено любопитна. Един ден, тъй като нейната собствена работа не вървеше, тя реши да посети Игур. Понесла претъпкан поднос с възхитителните си гозби, тя почука на вратата.

— Махай се! — изрева той, по-мразовито от обичайното.

Жената се поколеба за момент. Но тъй като липсата на воля не бе сред качествата ѝ, след миг тя отвори вратата и влезе.

— Върви си! — тросна се Игур, без да поглежда.

— Донесох ви нещо да се подкрепите — поде тя. — Нещо малко по-различно от еднообразното ви меню.

— Нямам нищо против еднообразното меню. — Мистикът погледна към подноса, към нея, обратно към подноса, сетне присви устни, за да ги оближе скрито. — Добре, донеси го.

Тя затвори вратата с крак и внимателно постави подноса на масата.

— Направих...

— И сам виждам! Какво искаш, Иризис?

— Не искам нищо...

— За глупав ли ме смяташ?

Занаятчийта въздъхна.

— Ще бъда честна с вас.

— Защо ли тези думи винаги ме карат да очаквам, че предстои да бъда измамен?

— Искам да зная над какво работите.

— А пък аз не искам да ти кажа.

— Нямате ли ми доверие?

— Доверявам се единствено на онзи, който никога не ме е предавал. На самия себе си.

— Аз никога не съм ви предавала.

— Но накрая ще го сториш. Всички правят така.

Тя се засмя.

— Вие сте тъжен мъж, Игур.

— А ти ме натъжаваш още повече.

— Опитвам се да ви помогна. Освен това зная какво замисляте.

Мистикът си избра едно от рулцата, отхапа и се отпусна в креслото си, дъвчейки замислено, опрял ботуши върху ръба на масата.

— Слушам те. — Той се усмихна. Изглежда очакваше Иризис да се изложи.

Може би тя наистина щеше да се изложи.

— Преди последното ни съвещание вратата ви винаги стоеше отворена и всички можеха да видят над какво работите — или над малкия бръмбар, или над механизма на конструкта. Но сега не сте ги докосвали от седмици.

— И откъде знаеш?

Тя прокара пръст по многоцветната повърхност на насекомото.

— Прах. Единствените непрашасали устройства са кълбото на Голиас Лудия и контролерът, който демонтирахме от конструкта. И ако съдя по начина, по който сте изменили контролера, мога да се досетя какво планирате.

— Наистина ли? — подигравателно рече той.

— Опитвайте се да комбинирате двете устройства, така че да получите възможността да придобиете контрол над някой летящ конструкт, преминаващ наблизно. — Това бе само предчувствие, но пък бе силно.

Игур престана да накланя стола си назад и тежко се приведе.

— Иди до вратата, провери дали някой не подслушва, заключи.

Тя го стори.

— Седни — рязко каза мистикът. — Кой още знае?

— Никой. — Иризис се настани на стола от другия край на масата. Чувстваше се леко смутена. Игур не се колебаеше да отстранява от пътя си онези, които сметнеше за пречка. Ако видеше заплаха в нейно лице... Тя не смяташе така, защото умееше да преценява хората, но пък с мистиците човек нямаше как да бъде сигурен. — Досетих се сама. Интуиция.

— Обясни.

— Когато ми показахте кълбото на Голиас, очите ви сияеха. Дори за летящото приспособление не съм ви виждала така въодушевен. Вие искате тайната на Голиас повече от всичко.

— Започнах да копнея за нея още в мига, в който за пръв път видях устройството. — Той взе стъкленото кълбо и се вгледа в него, а после в Иризис.

За момент увереността ѝ се разклати. Игур бе живял повече от хилядолетие, бе видял всичко, което този свят можеше да предложи, а не изглеждаше на повече от петдесет. Целият ѝ живот за него представляваше един незначителен миг. Но тя трябваше да продължи.

— А после, когато ни казахте за изследванията на Тиан, отново придобихте онзи поглед.

— Продължи — тихо каза той.

— Направи ми впечатление начинът, по който сте изменили контролера. През целия си живот съм се занимавала с подобни устройства. Майка ми ме караше да ги разглобявам и сглобявам още преди да се науча да ходя. Тези места: тук, тук и тук... — Тя докосна металните намотки, които се извиваха от гнездото на хедрона, и съответстващите снопове, протягащи се в шест посоки. — Те трябва да насочват енергията от кристала към насочващите лостове на самия конструкт...

— И разбра това толкова бързо? На мен ми трябваха седмици, за да го разбера.

— Работя с излъчвания още от малка.

— И все пак...

— Контролерите на конструктите не приличат на контролерите, с които съм свикнала да работя, но споделят предназначението им — да извличат енергия от полето, с която да задвижват механизъм. — Иризис посочи други елементи, където сноповете бяха обгърнати от червени пластини и мрежа стъклени нишки. — Тези модификации нямат място в нормален конструкт. Предназначението им е очевидно, те трябва да поемат контрол над машината, изтръгвайки го от оператора.

Той кимна.

— Точно това се опитвам да направя. Смяташ ли, че идеята би имала успех?

Иризис се замисли за около минута.

— Не, защото този кристален сноп ще неутрализира ефекта на ето този. Но ако свържете тези кристали в различна подредба, ето така, а после ги обвийте с проводниците по този начин...

С помощта на въглен Иризис започна бързо да скицира върху голямо парче хартия, покривайки го с линии, форми и символи. Игур мълчаливо се приведе напред, загледан в разгръщащата се схема. Жената изтри част от чертежа, нанесе окончателния вариант и изправи глава. Останала доволна, тя взе инструменти и започна да разглобява контролера.

По време на следващия час Игур не каза нищо, а само наблюдаваше уверените движения на пръстите ѝ. Иризис сглоби съвсем нов вариант на контролера, прибавяйки още кристали и жици. Накрая тя положи плода на делото си, отмести кичур коса и погледна към мистика. Известно време домакинът разглеждаше новото приспособление, а после неочаквано се усмихна. Суровото му лице засия.

— Права си, разбира се. Защо сам не съм се сетил? Този модел вече би трябвало да работи?

— Да, стига да разрешите втория проблем — разстоянието. — Тя търкулна луковия глобус в ръката си, все така неразбираем.

— За последните двеста години не съм отбелязал никакъв напредък с него. Ти имаш ли някакви идеи?

Иризис обгърна кълбото с пръсти.

— Не. Сещам се само за един човек, но...

— Но Тиан не е тук, а на другия край на континента — изсумтя той.

Жената сви устни, за момент прободена от старото съперничество. Тогава я осени идея.

— Фин-Мах откри скрутатора насред Карама Малама, използвайки единствено кристал и купа живак...

— Открила е уникален къс магнетит, който той е носил.

— Бихме могли да настроим този контролер към хедрона на летящ конструкт.

— Съмнявам се.

— Все пак да попитаме Флид.

— Какво ли разбира Флид.

— Той притежава огромни познания за полето и зависещите от него приспособления. В продължение на седем години е стоял начело на таен скрутаторски проект тъкмо с такава насоченост.

Игур затвори очи, масажирайки слепоочията си.

— Не бих се доверил на скрутатор, но тази ситуация го изисква.

— Той остави глобуса. — Добре. Ще послушам съвета ти. Някой друг би ли могъл да помогне?

— Аз и скрутаторът сме достатъчни.

Същата вечер, докато се унасяше, Иризис бе споходена от нова идея. На сутринта тя я сподели, докато тримата мрачно се взираха в контролера.

— Съществуват кристали — замислено каза тя, — които са способни от разстояние да влияят на хедроните.

— За някои от тях тази способност е естествена — каза Флид. — Определени рудни залежи създаваха проблеми с контролерите. Впоследствие се научихме да изолираме хедроните от тях.

— С кълбото на Голиас не напредваме — продължи Иризис. — Може би е по-добре да проучим по какъв начин и на какво максимално разстояние се заражда тази реакция.

— Да видим дали съм разбрал правилно — рече Игур. — Смяташ, че трябва умишлено да пораждаме аури, дори да ги усилим.

— Да. Ако успеем да открием метод с достатъчен обхват, бихме могли да пренасяме аурата на контролера ти върху желаните хедрони. Зная какви изменения са необходими.

Игур не изглеждаше убеден.

— Дори и ако по някаква случайност успеем да изпратим такъв сигнал, как ще поемем контрол над съответния конструкт? Как ще го овладеем? И как ще попречим на оператора му просто да ни изтласка? Най-вероятният резултат би бил провал. А ако успеем, конструктът ще падне и ще се разруши, унищожавайки усилията ни.

— Няма как да разберем, докато не опитаме.

Следващите две седмици преминаха в изключително тежка работа, включваща изследването на разнообразни кристали, за да бъдат установени свойствата им. Иризис вършеше по-голямата част от въпросната работа, подпомагана донякъде неохотно от Фин-Мах. Всеки път, когато Флид влезеше, последната обръщаше тъмните си очи към него и се взираше с онзи покорен копнеж, който особено дразнеше Иризис. *Щом го искаш толкова, върви, кой те спира?*

Нито един от скалните кристали не се оказа подходящ, но един ден ровещата в складовете на домакина Иризис откри забравени съдове със солен разтвор, които съдържаха различни разноцветни соли, разгръщали се в течение на стотици години. Един от тези кристали имаше особено силна аура. С помощта на подобни кристали, които тя извлече от специални солени разтвори, които се отличаваха с няколко слоя, тя построи контролер, който, с помощта на някакъв непонятен етерен трансфер, бе в състояние да оказва влияние върху обикновен контролер (опитният модел бе разположен в съседната стая). Дори Ксервиш Флид остана впечатлен.

— Но дали ще проработи и в действителност? — попита Игур. — Това е въпросът.

— Експериментирането е единственият начин да разберем — рече Флид. — Ще натоваря провизии във въздухоплава. Ще поемем към Щасор, ще открием Тиан или другия летящ конструкт, и ще проведем опита.

— Ами ако опитът се провали? — каза мистикът. — Конструктът ще полети към земята и ще се разбие. Първо трябва да проведем още изпитания тук, за да се убедим в надеждността му.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Няколко дни по-късно Игур се появи особено оживен.

— Елате в работния ми кабинет — каза той на Флид, Ниш и Иризис, които топлеха длани около чаши чай. — Имам нещо да ви покажа.

— Какво? — изфуча скрутаторът. Неговата собствена работа вървеше зле. — Ще искате помощ от нас?

Хладното достойнство се възвърна:

— Елате. — Игур хвана Флид за ръката, а с другата си ръка направи знак на Ниш и Иризис да ги последват.

Четиримата влязоха в кабинета.

— Флид, би ли го издигнал? — Мистикът му подаде малкия бръмбар. — Това е усъвършенстван модел.

Скрутаторът докосна устройството, което забръмча и с поклащане се издигна във въздуха.

— Започни да го насочваш из стаята. — Игур взе дистанционния контролер и се отправи към съседната стая. — Когато се опитам да ти отнема управлението, започни да се съпротивляваш.

— С удоволствие — рече Флид, а очите му блеснаха. Той раздвижи ръце, а бръмбарът се стрелна над главата на Ниш, разрошвайки косата му. Скрутаторът бързо извъртя пръсти и устройството рязко промени посоката си. — Глупава браква! — изсумтя той.

— Леки движения — каза Иризис. Тя бе прекарала часове, гледайки как Игур затвърждава контрола си над машината. — Нужен ви е спокоен ум.

Само след няколко минути Ксервиш бе придобил достатъчен опит, за да задържа бръмбара в средата на стаята, използвайки едната си ръка. Но напрежението бе видимо. Наложих му се да седне, а пръстите му се бяха вкочанили в извити нокти.

— Готов ли си? — подвикна Игур.

Флид разтърка пръстите си, за да им възвърне подвижността.

— Да.

Бръмбарът продължи да лети по предишния си начин. Минаха минути.

— Знаех си, че е невъзможно — промърмори скрутаторът. Сгърчената му ръка трепереше. — Още колко трябва да го задържам?

Мистикът надникна отвъд прага.

— Какво става?

— Абсолютно нищо — жизнерадостно рече Ксервиш.

Игур се навъси.

— Добре. Приземи го върху масата.

— Не можете ли да го сторите сам?

— Машината ще остане настроена към твоето Изкуство докато не я освободиш или аз не отнема контрола ти.

Флид отпусна бръмбара върху масата, където устройството се претърколи по гръб. Скрутаторът посегна и го изключи.

— Изглежда не се получи? — каза Флид. Не изглеждаше недоволен от провала — великият Игур се бе провалил пред свидетели.

— Вече не ми трябват — отвърна мистикът.

Тримата бързо се отправиха към вратата. Иризис се задържа на прага.

— Ти също! — нареди Игур със строг глас. — Не съм имал секунда покой от пристигането ти.

Същия следобед Игур ги повика отново. От по-ранната му еуфория нямаше и следа. Той седеше, опрял лакти на масата, загледан в дистанционния контролер.

— Да опитаме отново. — Домакинът се оттегли в съседното помещение.

Флид издигна машината и я насочи над главите на останалите. От другата стая не се чуваше нищо.

След няколко минути скрутаторът се почувства достатъчно уверен, за да опита по-сложни маневри: поредица от вертикални осмици, последвана от свредел към пода и друг към тавана.

Игур изруга и блъсна по стената, явно с главата си. Бръмбарът рязко се спусна, превъртя се и блъсна купчина книги върху масата. Там остана да се върти по гръб, събори някакви документи и ги разпръсна. След това звукът утихна. Игур нахлу.

— Ами сега?

— Удивително! — каза Иризис, която се бе затичала към него. В следващия момент тя рязко спря. — Какво сте сторили със скрутатора?

Ксервиш Флид лежеше край масата, притиснал ръце до гърдите си. Едното му коляно бе присвито, а другият крак слабо приритваше. Кървясалите му очи сезираха в тавана, без да премигват.

Иризис коленичи до него и притисна ръка до гърдите му.

— Сърцето му бие ускорено, а погледът му е празен. Какво сте му причинили, Игур?

— Придобиването на контрол може да се окаже... травматично за ума — рече мистикът. Самият той също не изглеждаше особено добре. — И за двете съзнания. Очаквах, че той ще се окаже достатъчно силен, за да го понесе.

— А вие предупредихте ли го, за да знае какво да очаква? — тросна се тя. Иризис ставаше същинска вълчица, когато приятелите ѝ бяха изложени на риск.

— Искан реакциите му да запазят максимална непринуденост. Освен това той е работил с Изкуството през по-голямата част от живота си. Познава рисковете.

— Не бих искала да се намирам сред враговете ви — промърмори Иризис, — ако това е начинът, по който се отнасяте с приятелите.

Игур премести ръце върху челото на Флид, а после и върху гърдите му.

— За щастие нямам приятели. След около час той ще се възстанови. Отнесете го в стаята му. Нека поспи. И не се връщайте. Преди следващия опит ми предстои работа.

Скрутаторът действително се възстанови бързо. Единствените последици представляваха ужасното главоболие и още по-ужасното му настроение. Изглежда той смяташе, че по някакъв начин е бил измамен, което още повече вбеси Иризис. Но на сутринта той бе готов да опита отново.

— Сигурен ли сте, че сте в състояние? — попита занаятчицата. — Бих могла да заема мястото ви.

— Не мисля, че това е добра идея — заяви скрутаторът. — Вече зная какво да очаквам.

Отново подеха експеримент. Сияещият бръмбар описваше осмици под тавана. Флид се бе облегнал на масата, загледан в машината, съвсем леко раздвижващ пръсти.

Времето минаваше. Нищо не се случваше.

— Какво ли прави Игур? — прошепна Ниш.

— Нямам представа.

Флид простена и се отпусна на едно коляно, но пръстите му продължиха да се движат, а бръмбарът продължи да следва предишния си полет. От съседната стая долетя вик, секнал рязко.

На механика му се стори, че е доловил тънка усмивка върху лицето на скрутатора.

— Този път той няма да се даде — прошепна Крил-Ниш на Иризис. — Здравата ще изпоти Игур.

— Той е горд глупак — отвърна жената. — Никога не би могъл да се сдобие със силата на Игур. Само ще си докара смъртта. Ще го спра.

Хлар я улови за китката.

— Не се намесвай в делата на мистиците. Не знаеш ли това?

Иризис замахна да го удари, но и тази ѝ ръка се оказа уловена. За момент тя изглеждаше готова да избухне, но след това се успокои и се върна на мястото си, загледана в скрутатора. Флид рухна на колене. Той бе оголил зъби, но пръстите му все така се движеха. Докато му оставаше дъх, старецът нямаше да се предаде.

Нов вик долетя отвъд вратата. Този път Игур направо изрева. Бръмбарът подскочи.

Флид изсумтя, но си върна контрола и изпълни поредна идеална осмица.

— Проклетник! — изрева Игур. Звуците създаваха впечатление, че той се блъска между стените.

С въздишка скрутаторът бавно се отпусна на пода, все още усмихнат. Пръстите му престанаха да се движат.

Бръмбарът направи остър завои, отскочи от стената, стрелна се, бутна вратата на съседната стая и изчезна там.

— Ха! — извика Игур. — Знаех си, че ще успея.

Настъпи тишина.

Иризис помогна на Флид да се изправи.

— Добре съм — промълви той. — Показах му някои номера, нали?

— Проклет идиот! — Жената изтича в другата стая.

Игур лежеше на пода, стиснал машината в ръката си. Той се усмихваше.

— Успяхме. Не вярвах, че е възможно.

Вечерта, докато Иризис отнасяше поднос в стаята на Игур, вътре дотича слуга, понесъл съобщение.

— Писмо от Уриц, сър, току-що пристигна по скит. Отбелязано е с изключително висок приоритет.

Игур отпрати слугата, приседна в леглото и разчупи печата. Все още изглеждаше пребледнял.

— Да ви оставя ли? — попита Иризис.

Мистикът не отговори. Той невярващо се взираше в писмото. Иризис настръхна. Поредно поражение? Може би крахът бе неминуем?

Игур захвърли писмото, избута подноса встрани, надигна се несигурно и започна да се облича.

— Какво става? Още не сте се възстановили, Игур.

— Няма време. Това писмо е от мой информатор край Алцифер, изпратено е тази сутрин. Скитът трябва да е летял до изнемога, за да достигне толкова бързо. Вчера откъм морето е пристигнал летящ конструкт, заобиколил е северно от Алцифер и след здрач е останал да кръжи сред планините. Информаторът ми предполага, че машината е скрита някъде в гората край изоставения град. Това е шансът ни.

— Но вие още не сте готов — възрази Иризис. — Погледнете колко ви изтощи придобиването на контрол над малката машина. А тук говорим за цял конструкт.

— Ще трябва да се справя. Очаквах, че ще трябва да прелетим чак до Щасор и да се излагаме на рискове. А сега получавам възможност на собствената си територия. Проблемът е, че ние надали сме единствените, които знаем за тази поява. Събери всички. Още тази вечер тръгваме с въздухоплава.

В крайна сметка тръгнаха приземи, и то сред насрещен вятър, забавил напредъка им. Приблжиха Алцифер едва след залез. Тогава се обърнаха на север, за да изчакат край един мразовит връх отминаването на нощта. Малко преди разсъмване подновиха пътя си.

— Задръж ни на височина, недостижима за лиринксите — каза Игур на Инуи. — Ако някой лиринкс ни нападне неочаквано, без да знае ще сложи край на войната.

— Надали ще останем незабелязани — каза Фин-Мах. — Зрението им през деня не е чак толкова слабо.

— Нямам нищо против да ни видят. Гор често изпраща въздухоплави да кръжат над лиринкските градове, за да събират информация. Въпреки това трябва да се придържаме към облаците колкото се може повече, защото не бива да издаваме преждевременно присъствието си пред летящия конструктор.

Кръжаха над Алцифер цял ден, оглеждайки града и околностите му с далекогледа на Игур, който представляваше същински шедьовър. След раздигането на мъглата видяха роби под лиринкски надзор да обработват градините, но от конструктора нямаше и следа.

— Може би шпионинът ви е допуснал грешка — каза Флид в края на уморителния ден. Той бе прекарал по-голямата част от него върху палубата, вкопчен в стомаха си.

Летяха близо до облачната покривка, което затрудняваше видимостта.

— Не и Уриц... — поде Игур, но замлъкна, насочвайки далекогледа си към приближаващ лиринкс. Това не беше първият: още половин дузина вече ги бяха огледали по-рано през деня. — Странно създание. Прилича по-скоро на човек. Кожата му е лишена от пигментация.

Лиринксът се издигна почти на тяхната височина, енергично работейки с крилете си. Държейки се извън обхвата на бордовите оръжия, той ги обиколи, наблюдавайки ги с големите си очи, сетне се обърна и пое обратно към Алцифер.

— Ако летящият конструктор е бил тук — рече скрутаторът, когато слънцето се канеше да изчезне под хоризонта, — вече го няма. Да се прибираме.

Той отново се закашля, приключвайки с простенване пристъпа. Дуелът с Игур го бе наранил повече, отколкото му се искаше да признае.

— Никъде няма да ходим — каза мистикът. — Може би екипажът му се крие и изчаква да си идем, защото предполага, че този въздухоплав принадлежи на Съвета.

Върнаха се да пренощуват край същия връх, а на сутринта отново заеха позиция, но по-далеч от Алцифер. Гледана от града, машината им би приличала на петънце върху хоризонта. Но и този ден не видяха нищо.

По обед на третия ден от наблюдението, докато се подкрепяха, позеленелият Флид се надигна със стон и рухна край каютата, заплашвайки да полети извън борда. Ниш го улови за ръката и го издърпа обратно, сетне с помощта на Иризис го сложи да легне.

Пулсът на скрутатора бе ускорен и непостоянен. Кожата му бе влажна.

— Състоянието му е лошо, Иризис — каза Ниш.

Игур също дойде да провери.

— Флид е болен — обърна се към него Иризис.

— Не можем да поемем обратно сега. Конструктът е някъде тук.

— Мистикът се отправи към вратата и додаде: — Той ще се оправи.

— Не изглежда добре.

— Той сам си докара това състояние, опитвайки се да докаже, че не е по-слаб от мен. Но това е така. И няма да поема обратно. Ако успеем да се сдобием с този конструкт...

— Проклетата машина не е тук. А дори и да беше, нима тя струва повече от живота на един скрутатор?

— Не бих я заменил и за сто скрутатори — каза Игур.

— Ако можех, бих разпръснала останките ви над цяло Туркадско море — ожесточено каза тя.

— Лоялността за пореден път помрачава разсъдъка ти, Иризис. Летящият конструкт възпламенява разликата между сигурна загуба и вероятна победа. Няма да мръднем, докато не се убедя, че машината е тук. Или не е.

Обедът бе неприятен. Към края му стоновите на скрутатора отстъпиха пред измъчено дишане.

— Той наистина е зле — изплака Иризис, докато въздухоплавът отново завиваше към калните тераси. — Не можете ли да направите нещо, Игур?

— Не съм целител.

— В Стари Хриптън има отлична целителка.

— Откъде знаеш?

— Посещавала съм я няколко пъти. Женски проблеми.

Мистикът нямаше намерение да разпитва за това. Вместо това каза:

— Ако приключим по-рано, ще го заведеш.

— Ако не поемем веднага, после ще е станало прекалено късно.

Игур скръсти ръце.

— Някой човек не струва повече от цялото човечество. Сигурен съм, че и Флид би се съгласил.

Иризис бе чувала скрутатора да се изказва в подобен дух. Но това не беше от значение за нея. Нейният приятел и някогашен любовник бе много зле. Ако тя можеше да надвие Игур, би го сторила веднага. Само че това бе невъзможно. Оставаше й единствено да беснее насреща му, което той посрещаше с безразличие.

Въздухоплават навлезе в огромен облак, който покриваше по-голямата част от небето. Ниш отново взе далекогледа, макар че вече не бе в състояние да се съсредоточи. А и облаците сякаш разгръщаха слой коприна пред погледа му. Далеч под тях земята също бе обгърната в мъгла. Само кулите и куполите на Алцифер се издигаха над нея.

— Днес е особено оживено — каза след малко той. — Поне десетина лиринкси летят във въздуха.

Иризис хвърли злобен поглед към ротора, където Игур стоеше край Инуи, и отиде да нагледа Флид. Крил-Ниш я последва, но пребледня при вида на Ксервиш и не стоя много.

— Нещо става — промърмори след известно време механикът, продължаващ наблюдението си.

Въздухоплават все се придържаше малко над облачното дъно. Иризис непрекъснато сновеше между каютата и борда. Над Алцифер мъглата се отдръпна, но пак се задържа около скалите. Неравномерен дъжд прикриваше по-голямата част от гледката.

Иризис изникна на прага, видимо притеснена.

— Той е много зле, Игур. Трябва да направим нещо веднага.

— Виждам конструкта! — тросна се Игур, насочил далекогледа си.

Ниш насочи собствения си прибор в посоката, в която гледаше мистикът. Не виждаше нищо, но пък сред мъгливата гора трудно би могъл да различи метала на корпуса.

Във въздуха продължаваха да се издигат лиринкси. Нови и нови летци изникваха от Алцифер.

— Къде е? — извика механикът.

— Може и да не го видиш, прикрит е с някакво заклинание. Не смея да опитам да го разваля от това разстояние.

— Флид е много зле — повтори Иризис. Мистикът не ѝ обърна внимание. Побесняла, тя изтича до него и започна да го налага с юмруци по главата и раменете. Игур отпусна далекогледа и улови китките ѝ. Жената направи опит да го изрита.

— Престани! — кресна Игур и я завлече в каютата, където Флид лежеше и пъшкеше върху пейката.

Допирайки ръце до корема му, Игур промълви няколко думи.

Напрежението напусна лицето на Ксервиш, дишането му се успокои. Игур леко го разтърси.

— Скрутаторе? Събуди се.

Ксервиш Флид отвори очи.

— Да? — хрипкаво каза той.

— Открих конструкта, само че лиринксите също се отправят към него. Ако не предприемем нещо веднага, те ще го завладеят. Но твоето състояние е много лошо. Изглежда съпротивата ти е нанесла вътрешни увреждания. Мога да успокоя болката ти, както сторих току-що, но не и да ти помогна. Това е по силите единствено на целител.

— Говори по същество — промърмори скрутаторът, както винаги сприхав.

— Но ако се отдалечим сега, ще изгубим конструкта, а заедно с него и възможността да осъществим плановете си. Предоставям ти избор, скрутаторе. Какво ще кажеш?

— Мръсен негодник! — просъска Иризис.

Флид се взираше в тавана.

— Разбираш ли думите ми, скрутаторе? — каза Игур.

— Да.

— Какво решаваш?

— Естествено, че трябва да вземеш летящия конструкт. Защо изобщо питаш? — Главата на Флид се отпусна, умореното дишане се възобнови.

Игур отново изтича навън и насочи далекогледа си. След като не откри търсеното, той изруга и изтича обратно, за да извлече дървена кутия.

— Стотици лиринкси изникват от Алцифер — изръмжа той. — Но накъде се отправят? Флангърс, ти имаш най-остри очи, опитай се да видиш конструкта. — Мистикът му подаде далекогледа си и започна да разопакова дистанционния контролер.

За миг роторът се задави. Инуи изквича уплашено.

— Какво става? — каза Игур.

Калната тераса над ръба изригна под напора на гейзер, издигнал се на тридесет дължини. Облак от мръсен дим бързо се разгърна и скри от погледа им скалата и случващото се.

— Тази експлозия не беше случайна — тихо каза Фин-Мах.

— Сега ще видим какво е последвало — рече мистикът.

— Лиринксите се отправят натам — каза Ниш.

— Виждам конструкта! Край скалния ръб — обади се Флангърс. — Не мога да преценя дали се намира на земята, или лети. Не, лети. И напуска скалата. Тръгна след някакъв летящ лиринкс, който носи нещо сред дърветата. Изглежда ще се разбие сред клоните. Не, промъкна се.

Сега Ниш също видя сенчестите очертания на машината сред мъглата. За момент войникът замълча.

— Изникна отново — каза Флангърс. — Приземява се на ръба. Някой се качва. Сега излита и се движи много бавно. Враговете бързо се приближават. Готвят се да го обкръжат с жива стена.

— Да се спусна ли? — тихо попита Инуи.

— Да. Не! Изчакай. — Игур бе нетипично колеблив. — Не. Те ще ни разкъсат на парчета. Как е притокът на енергия, Инуи?

— Стабилен — отвърна тя.

— Поддържай тази височина.

— Няма ли да използвате безценния си дистанционен контролер? — процеди Иризис.

— Когато дойде моментът — каза Игур. — Какво виждаш, Флангърс?

— Конструктът поема на запад. Движи се много бавно. Лиринксите ще го настигнат. — Последва дълга пауза. — Не, успя да се измъкне. Набира преднина.

Мистикът изруга.

— След него, Инуи! Остани в облаците. Не трябва да ни виждат.

— Защо? — попита механикът.

— Това ще усложни установяването на контрол. Флангърс?

Въздухоплават се извъртя, звукът на ротора стана по-настойчив. Имаха късмет и с подходящ вятър, който ги тласна на запад.

— Отново забавя ход — каза войникът. — Лиринксите настигат.

— Изглежда контролират полето му — каза Игур след известно време, през което бяха наблюдавали несигурната гонитба. — Как ли са постигнали това? Не смея да поема контрол в тази ситуация. Конструктът запазва преднина единствено благодарение на уменията на пилотиращия. Не мога да повторя това от въздуха.

— Ако изобщо можеш — промърмори Иризис и се отправи към каютата.

— Отправят се в подходяща посока — долетя гласът на Игур. — Продължавай да ги следваш, Инуи.

Флид бе легнал на една страна, притиснал колена към гърдите си. Лицето му изглеждаше изключително напрегнато. Иризис стисна ръката му. Той щеше да умре, напразно. Дори и ако по някакво чудо Игур успееше да придобие контрол над конструкта, нямаше да успее да го управлява. Той едва бе овладял нищожния бръмбар от съседната стая. Конструктът щеше да се разбие, унищожавайки и себе си, и пътниците, а лиринксите щяха да вечерят с останките.

Тя отново излезе. Долу ситуацията не се бе променила, само конструктът изглежда бе натрупал известна преднина.

— Измъкват се — каза Иризис.

— Не мисля така — рече Игур.

Но скоро стана очевидно, че машината увеличава разстоянието между себе си и преследвачите. Не след дълго и лиринксите започнаха да се отказват. По залез всички те се бяха оттеглили.

— След тях! Пълен напред, Инуи! — нареди мистикът.

Той приготви дистанционния контролер. Приборът имаше овална форма, надупчена като решето. В сърцевината си той криеше кристали и жици. Игур постави пръсти в отворите, издигна устройството над главата си, затвори очи и се съсредоточи.

— Все още се отдалечава — каза Флангърс.

— Посока?

— Запад.

Игур отново се напрегна. Иризис фокусира далекогледа си. За момент конструктът рязко се разтърси, преди да продължи.

Мистикът дишаше тежко. Той не спираше да опитва, но неуспешно. Не му достигат сили, помисли си Иризис. Въпреки вида си, Игур бе много стар. Освен това от много време не бе използвал уменията си.

— Оставам с впечатлението, че вече не ви бива.

— Скрутаторът би постъпил по същия начин.

Иризис знаеше, че това е истина, съдържаща правилната постъпка, но за нея самата това не променяше нищо. Тя отправяше верността си към личности.

— Продължават да се отдалечават — обади се Флангърс.

Ръцете на Игур се напрегнаха. Все така затворил очи, той опита отново. Конструктът продължаваше да се носи, необезпокоен. Мистикът изсумтя от напрежение. Капчици пот избиха върху челото му. Машината забави ход, сетне полетя като камък.

— Знаех си! — кресна Иризис. — Знаех си, че нищо няма да излезе. — Тя понечи да се приближи към гадателя, но размисли.

Игур бе издигнал ръце високо над главата си. Очните му ябълки се въртяха. Конструктът продължаваше да лети надолу. Иризис можеше да си представи ужаса на пътниците.

Очите на мистика се отвориха за момент. Цялото му тяло трепереше. Струйка слюнка надникна от ъгъла на устата му. Той простена, измествайки прибора над главата си.

— Успях!

Конструктът продължаваше да пада.

— Най-сетне.

Никакви изменения в курса на машината.

— Най-сетне! — От устните на Игур хвъркна пана.

През далекогледа си Иризис видя, че конструктът започва да изправя курса си. След едно рязко разтърсване той пое успоредно на земята, издигна се леко и се отправи на север.

— Най-сетне — прошепна мистикът.

Откъм каютата долетя отслабващ стон, който секна.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

Гилаелит отдавна бе прекратил тропането си. Тиан отмести резето и отвори капака. Тетрархът седеше на пода, затворил очи, и леко се полюляваше. Тя отново спусна люка — искаше да отложи сблъсъка колкото се може повече.

— Зад нас има въздухоплав. Лети много високо — възкликна младата жена.

— Онзи, който видяхме онзи ден над Алцифер? — попита Малиен.

— Прилича на него.

Въздухоплавът изчезна сред облаците. Таптерът забавяше ход, отправяйки се сред блатистата гора. Слънцето залезе. Полетът им продължи и сред мрака, в неизвестност. Най-сетне вятърът утихна. Основата на конструкта се удари в камък, изкарвайки искри.

Пламна осветителен глобус, разкрил част от тъмна стена и широка врата. Всичко друго бе обгърнато в мрак.

— Сега какво? — каза Тиан.

— Чакаме.

— Това не ми прилича на лиринкски град.

Въздухоплавът се приземи от лявата им страна. Той стоя там само миг, после отново се издигна припряно. Висок мъж остана да стои наред двора, стиснал някакъв неясен предмет в лявата си ръка.

— Интересно — каза Малиен. — Никога не бих очаквала това.

— Кой е той?

Аахимата не отговори.

— Какво ще правим? — отново попита Тиан.

— Ще излезем. Но бъди предпазлива, Тиан. Нека първо узнаем какво се иска от нас.

Занаятчията отвори люка и бързо се спусна на земята. Гърбът я болеше, но тя успя да закрачи без накуцване. Мъжът протегна ръка.

— Аз съм Игур. Добре дошла във Физ Горго.

Ако в момента можеше да разсъждава спокойно, Тиан би се изненадала от срещата с личност, която бе смятала за мъртва от векове.

— Благодаря. Аз съм Тиан Лиз-Мар. — Тя се огледа, но Малиен не се виждаше.

— Предполагам не си сама?

— Не.

Аахимата изникна от другия край на конструкта, без предупреждение.

— Добра среща, Игур. Приемам, че ти си изненадан да ме видиш не по-малко от мен.

— Малиен! — възкликна той. — Струва ми се, че са изминали само месеци от последната ни среща. Изглеждаш непроменена.

— Ласкаеш ме. За последно се срещнахме преди два века. В Чантед, точно когато Лилан бе съставил своето Сказание за огледалото и майсторите гласуваха включването му към Великите сказания.

— И в продължение на седем години му бе забранено да храни кува. Не, Малиен, за последно се срещнахме в Готрайм, когато Майгрейт полетя обратно през дверта.

— Да, така беше. Паметта ми изневерява. Чудя се...

Той бързо я прекъсна:

— Имаш ли представа какво е станало с Лилан?

— Сигурно е мъртъв от поне сто и петдесет години, дори и да е доживял до дълбока старост.

— Вероятно същото важи и за Каран.

— Краят ще споходи всички ни — каза Малиен. — Аз съм готова да посрещна своя. Старостта трябва да отстъпи.

— Така е. Да влезем — каза домакинът.

Тримата отидоха в голяма стая, където пламтеше огън. Не след дълго на прага изникна и Гилаелит. Челото му бе смръщено, около ребрата му личаха кървави петна, а кожата му бе придобила зеленикав оттенък. Той изглеждаше побеснял.

— Ти пък откъде изникна, друже? — каза Игур. — Мисля, че те познавам. — Той не протегна ръка.

— Не виждам откъде — остро каза Гилаелит. — Аз съм търговец, отдаден на науките и изкуствата. Името ми е Гилаелит и току-що бях отвлечен от Алцифер.

— Да, Гилаелит. Геомантът, който търгува с врага. — Игур му обърна гръб. — Тиан, извинявам се, че поех контрол над конструкта ти

по толкова... рязък начин, но отчаяно се нуждаем от него. Имаме план, касаещ войната.

— Радвам се да чуя, че някой планира нещо — тихо каза тя. Ужасът на внезапно изгубения контрол никога нямаше да я напусне. — Но вие грешите. Таптерът принадлежи на Малиен, не е мой.

Тя се отдалечи от него, настанявайки се край огъня. Игур не я последва, което беше добре, защото осъзналата личността му Тиан нямаше да знае как да продължи разговора с подобна легенда.

Все пак някой се приближи до нея — тетрархът.

— Как смееш да се намесваш в живота ми!

Занаятчията го погледна. Припомни си, че той бе имал възможност да ѝ се притече на помощ в Снизорт, но бе проявявал интерес единствено към амплимета ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че не си искал да те спасят?

— По свой избор се намирах в Алцифер. Бях съвсем близо до изключително откритие. Сега всичките ми безценни инструменти лежат изоставени. Ти унищожи делото на живота ми.

— Убедена съм, че милите ти лиринкси ще ги пазят добре!

— С какво те подкупиха, за да излекуват гърба ти?

— Не платих нищо повече от онова, което те изтръгнаха с принуда от мен. За разлика от теб, аз не се старая да извличам угода от враговете.

— Защо Малиен ме преследва? — тихо продължи той, с треперещ глас. — Защо мен?

Тиан не виждаше причина да не му каже.

— В момента ти си най-великият геомант и математик. Никой друг не може да ѝ помогне.

Това малко го успокои.

— Несъмнено е така. Слушам те.

Тя изрази тревогата си за предстоящото изчерпване на възловите точки.

— Какво значение има, че една-две възлови точки ще угаснат?

— Защото те са свързани! Малиен откри, че изцедената възлова точка се възстановява чрез енергията, която извлича от околните възлови точки. Последните на свой ред теглят захранване от своите съседи. Ако достатъчно от тях угаснат, възможно е реакцията да се разпространи до всички. Тогава Сантенар...

— Това е! — възкликна той. — Това е липсващата част от пъзела!

— За какво говориш?

Тетрархът мълчаливо се отдалечи. Вече се бе вгълбил в размишления над проблема, забравяйки за нея.

Тиан изтича след него и го хвана за ръката. Вбесена от арогантността му, тя искаше да го шокира.

— Лиринксите те използваха! — извика тя. — Не мога да повярвам, че не си го осъзнавал. Използвали са те като стръв, за да примамят мен и таптера в Алцифер.

Гилаелит я погледна втрещено, потънал в трескави размишления, породени от думите ѝ. Още от самото начало той бе станал жертва на чужди манипулации. В очите му блесна паника, но той съумя да я потисне и се отдалечи.

Игур зае мястото му, също тъй хладен.

— Каква бе темата на този спор? — любезно попита той.

— Изглежда Гилаелит сам е избрал да живее в Алцифер, защитаван от лиринксите, а аз съм унищожила делото на живота му.

Домакинът се навъси.

— Така ли? Не бих останал във възторг от мисълта, че съм допуснал кукувица в гнездото си. И какво е делото на живота му?

— Да усвои до съвършенство геомантията и да опознае всички сили, които направляват света.

— С каква цел?

— Той твърди, че мотивите му са изцяло благородни, но в действителност се старае да контролира всичко около себе си.

— Опасен човек. По-добре ми разкажи всичко, което знаеш за него, Тиан.

Въздухоплават по право към Стари Хриптън, където се приземи пред дома на целителката. Ниш, Иризис и Флангърс пренесоха Флид вътре. Той все още дишаше, макар че гърдите му едва се повдигаха, а устните му бяха опасно посинели.

— Какво му има? — попита целителката. Тя бе възрастна изгърбена жена с изтъняла коса, под която надничаше скалпът.

Иризис се постара да предостави колкото се може по-точно описание на състоянието му, без да разкрива тайни.

Старицата рязко си пое дъх, когато видя костеливата гръд на скрутатора, лишена от плътност, и отдавнашните белези от мъчения. Тя използва изкуството си, за да прегледа торса му, сетне нареди пациентът да бъде обърнат, за да стори същото с гърба.

— Получил е вътрешни увреждания — каза целителката. — В корема.

— Ще умре ли? — попита Ниш. Това бяха първите му думи от часове насам. Механикът имаше ужасен вид.

— Възможно е — каза възрастната жена. — Всичко зависи от тази нощ. Състоянието му е много лошо.

— Няма ли никакви лекарства? Еликсири, билки? — каза Иризис. — Парите не са проблем...

— Не става въпрос за парите — рече целителката. — Той ще получи от най-доброто, с което разполагам, и то за сметка на Физ Горго. Но възстановяването зависи от него самия. Сега излезте.

— Искам да остана при него — възрази занаятчията.

— Не мога да работя така. Докато ние говорим, животът му гасне. Елате утре сутринта.

Тримата се върнаха във въздухоплава.

— Вие вървете — каза Иризис на спътниците си. — Аз ще се поразходя. Имам нужда да помисля.

Ниш понечи да каже нещо, но само се вгледа в лицето ѝ и с тежки стъпки се качи на борда. Той понасяше ситуацията зле, никой не можеше да му помогне. Самата Иризис се чувстваше прекалено притеснена, за да го утешава. Искаше да остане сама.

Флангърс каза нещо на Ниш и Инуи. Въздухоплавът се издигна без него.

— Искам да се разходя *сама* — натърти Иризис.

— Не е безопасно да се разхождаш сама през нощта. — Войникът намести меча си.

— Сега съм в такова настроение, че бих могла да разкъсам лиринкс с една ръка. — След миг тя додаде: — Добре, ела, но не говори.

Двамата се отправиха по пътеката, която се извиваше към крепостта. В пълната тъмнина, която ги обгръщаше, дори не се

виждаха един друг, макар да крачеха заедно.

По протежение на пътеката непрекъснато се срещаха кални локви, но Иризис не им обръщаше внимание. Тя мислеше единствено за Флид, умиращ в онази сумрачна стаичка.

Минаха покрай зловонно поле с репи, а после покрай друго, от което долиташе миризмата на прясно разхвърлян тор. Сетне пътеката изви към брега. Имаше отлив. Вонеше на гнили водорасли и разлагаща се риба.

— Флангърс? — накрая каза тя. Бяха изминали почти левга.

— Да, Иризис?

— Какво ще стане, ако той умре? Какво ще правим тогава?

— Тогава ще поискам да ме освободиш от обещанието.

— Нима честта означава толкова много за теб?

— Аз станах клетвопрестъпник, Иризис.

Жената се приближи до него и хвана ръката му.

— Той е добър човек, Флангърс. Без него сме загубени.

— Обичаш ли го?

— Като приятел и като наставник.

— Не се сещам за друг човек, когото бих искал да имам край себе си в тревожна ситуация.

— Разговарял ли си с него?

— За какво?

— За прострелването на въздухоплава.

— Как бих могъл да го занимавам с нещо толкова незначително?

— Става дума за живота ти, Флангърс! Скрутаторът би се разгневил на мълчанието ти.

— Той ще си има достатъчно проблеми и без мен. Ако се възстанови.

— Щом се възстанови, ще му кажа.

— Нямах право! — извика той.

— Тогава ти му кажи. Имаш избор.

Войникът не отговори. Крачиха още дълго. Едва към полунощ видяха пред себе си фенерите на Физ Горго да мъждукат в далечината.

— Флангърс?

— Добре — промълви той. — Когато той се възстанови, ще говоря с него.

— Очакваш, че Флид ще умре, затова обещавах.

— Всички ще умрем.

Иризис се събуди преди зазоряване, изтръгна Инуи от леглото и въздухоплавът отново се понесе към Хриптън. Там занаятчията скочи на земята още преди машината да се е приземила и изтича в колибата. Леглото на Флид беше празно. Младата жена изстина. Остана да стои неподвижно, като ударена от гръм, втренчена във вдлъбнатината на матрака.

— Не е каквото си мислиш — каза целителката, изникнала безшумно зад нея. Торбичките под очите ѝ приличаха на синини. Личеше, че е будувала цяла нощ. — Преместих го в задната стая. Там е по-топло.

— Как е той?

— Малко по-добре, макар че все още има известно вътрешно кървене. Все още не е преминал опасността.

— Може ли да го видя?

— Съвсем за малко.

Старицата отведе Иризис в другата стая. Флид лежеше на носилка, вторачен в тавана. Тялото му не помръдваше. Точно когато занаятчията с ужас реши, че най-лошото все пак е настъпило, очите му се раздвижиха.

— Вие сте идиот — загрижено каза тя и хвана ръката му. — Защо дойдохте в такова състояние? Трябвало е да останете.

— Не осъзнавах, че съм се наранил така. — Шепотът му напомняше ветрец сред тръстика. — При превземането усетих остра болка в корема, но после тя отмина.

— Защо трябваше да му се съпротивлявате? Вие сте прекалено горд, Ксервиш.

— Признавам, че съществува известно... съперничество — дрезгаво каза скрутаторът. — Но наистина ли ме смяташ за толкова повърхностен? Той ми каза да се съпротивлявам с цялата си сила. Нуждаехме се от реалистично изпитание, иначе нямаше как да знаем със сигурност, че поемането на контрол би било възможно.

— Това не оправдава безразличието му към вас! — остро каза тя.

— Онова, което казах във въздухоплава, беше истина, Иризис. Аз бих сторил същото, дори и ако ставаше дума за теб. Какво друго би

могъл да стори един добър водител? Ти не би ли пожертвала неколцина, ако това ти позволи да спасиш цялото човечество?

— Никога не бих пожертвала приятел — упорито каза тя. — Дори и на такава цена.

— Това е проблемът с водителството. Винаги ти се налага да жертваш някого. Или нещо. — Той затвори очи.

— Достатъчно — каза целителката. — Утре ще го видиш пак. Той е як като лиринкс. Преди два часа бях готова да се закълна, че си отива, но вече е по-добре.

Върналата се във Физ Горго Иризис събуди Ниш:

— Целителката твърди, че той се възстановява.

Ниш приседна, разтъркващ възпалени очи. И в мълчалива благодарност стисна ръката ѝ.

— Изглежда си прекарал тежка нощ.

Самата Иризис бе спала само няколко часа, но това не се бе отразило на безупречния ѝ вид. Или на красотата ѝ.

— В последно време имам проблеми със съня. Флид прояви голяма добрина към мен, Иризис. Имаше стотици поводи да ме изпрати на фронтовата линия заради глупостите ми, но той не го стори. Той вярваше в мен. Без него щях да си остана нищо. Не можех да понеса мисълта за смъртта му.

— Аз също. Той крепи всички ни. И е единствената ни надежда. Да вървим да закусим. Умирам от глад.

Двамата поеха по коридора и край първия ъгъл се натъкнаха на Тиан, отправила се в противоположна посока. Тя рязко спря, местейки отвратен поглед между Иризис и Ниш.

Иризис я бе виждала за последно преди година, когато Тиан бе получила диагноза неизлечима кристална треска и бе изпратена в размножителната палата. Самата Иризис също носеше известна отговорност за този развой.

— Какво правите тук? — Тиан бе започнала да трепери като струна.

— Дойдохме със скрутатор Ксервиш Флид — каза Иризис.

Тиан се поотпусна:

— Къде е той? — Тя бе готова да се стрелне.

— В момента бива лекуван. Много е зле.

— Ти ли управляваше конструкта, Тиан? — попита Ниш. Той пристъпи напред и плахо протегна ръка към нея. — Искam да ти кажа, че много съжа...

Тиан направи крачка назад, без да спира да оглежда и двамата.

— Всички сме на една и съща страна, Тиан — каза Иризис. — Ние...

— Вие ме предадохте. И двамата — просъска тя. — Стойте далеч от мен.

Жената им обърна гръб и с бърза крачка пое обратно.

— Мисля, че това можеше да се очаква — каза Иризис, която не изглеждаше особено смутена. — Но все пак жалко, защото ще трябва да работим заедно.

— Да — каза механикът, загледан в отдалечаващата се. — Наистина жалко.

Иризис си припомни, че страстта му към Тиан бе поставила началото на целия този хаос. Дали той още изпитваше някакви чувства към нея? Дори и да беше така, от това нямаше да излезе нищо. Тиан бе още по-неподходяща за него.

Иризис стисна зъби, за да гарантира мълчанието си. Ниш беше неин. Рано или късно той щеше да го осъзнае. Междувременно тя щеше да го пази, да се наслаждава на приятелството му и да премълчава чувствата си. Налагаше се да се превъплъти в самото търпение. Трябваше.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

След два дни Флид се бе възстановил достатъчно, за да присъства на сутрешното им съвещание, макар че трябваше да го пренесат с все стола му. Освен него присъстваха Малиен, Гилаелит, Фин-Мах, Тиан, Иризис и Ниш.

— Радвам се, че вече си по-добре, Флид — каза Игур, — макар да не очаквах...

— Този съвет се нуждае от мъдростта ми — отвърна скрутаторът, иронично извивайки уста.

— Несъмнено — със също тъй сух тон отвърна мистикът. — Впечатлен съм от храбростта ти, скрутаторе. Сгреших в преценката си за теб и го признавам с готовност.

— Същото важи и за мен. Все още имаме шанс да надвием врага, лорде.

Игур сви устни, но не го поправи, а се обърна към останалите събрани.

— Ще започна направо към същината на въпроса. Изправено срещу непрекъснато възраждащ се враг, задържано от покварения Съвет на скрутаторите, човечеството е изпаднало в почти безнадеждна ситуация. Но Флид и аз обсъждахме евентуалните действия, които биха могли да променят това. Представи идеите ни, скрутаторе.

— В момента се чувствам леко задъхан.

Ниш се засмя. Иризис го сръга с лакът.

— Замисълът ни е прост — продължи Игур. — Не разполагаме нито с хората, нито с ресурсите за друг подход. Дори и този план може да се окаже над възможностите ни. Но сега, след като разполагаме с таптер... по-точно, след като разполагаме с вероятната му употреба, тъй като машината принадлежи на Малиен, трябва да опитаме.

— Какъв е планът? — изръмжа Гилаелит.

— Да отлетим тайно до Ненифър, скрутаторската крепост, разположена между планините и Съсухрената долина. Чрез изненадваща атака да сразим Съвета и да го заменим с предводители, отдадени на спечелването на войната, тъй като лиринките нямат намерение да преговарят за мир.

Гилаелит започна да се смее.

Игур го прониза с поглед, който би спрял избухването на вулкан.

— Ако не споделяш целите ни, свободен си да се оттеглиш. Разбира се, ще останеш под надзор до успешния край на нападението.

Домакинът даде знак към другия край на стаята. Ниш за пръв път видя двама въоръжени пазачи да изчакват край вратата.

— Или до провала му — навъси се Гилаелит. — Ненифър е най-зорко охраняваната крепост на света. Дори и с двадесетхилядна армия не бихте го превзели.

— Слухът е най-големият враг на инициативата — рече Игур. — Ксервиш Флид е прекарал години в Ненифър и познава крепостта из основи, включително и откъм защитните ѝ аспекти.

— С изключение на онези, вложени след заминаването ми преди пет години — уточни Флид. — Възможно е те да са значими. Дори и защитата да е останала същата, по-отчаяно начинание не е предприемано дори из Великите сказания. — Тук той замълча, разтърсван от кашлица. След като оттегли носната кърпичка от устните си, скрутаторът продължи: — Непристъпните стени на Ненифър биват охранявани от две хиляди бойци, стотици гадатели и неизвестен брой коварни защитни устройства. Ние сме в състояние да изправим насреща им не повече от дузина души. А крепостта се намира сред най-враждебния кът на света. Няма никакво прикритие. Няма храна и вода. Дори през лятото нощите са мразовити.

— Знаем, че ще бъде трудно — каза Тиан. — Как възнамерявате да постъпите? Ако приемем, че Малиен се съгласи да ви отстъпи таптера. Тъй като това би представлявало акт на агресия срещу човечеството...

— Благодаря ти, Тиан, и сама мога да говоря — каза аахимата. — Но казаното от нея е истина, Игур. Съчувствам на каузата ви, но още не сте ме убедили.

— Аз не се нуждая от убеждаване — тросна се Гилаелит. — Това е глупост, която няма да успее.

— В този случай ще се наложи да те затворя. Би ли ме последвал, ако обичаш?

Гилаелит бавно се изправи.

— Смейеш да ме заплашваш със затвор?

Тиан затаи дъх. Дуел между тези могъщи мистици можеше да унищожи цялата стая, а защо не и цялата крепост.

— Войниците ми ще те прострелят още преди да си помръднал — каза Игур.

Последва напрегнат миг, след който тетрархът протегна ръце и се остави да бъде вързан. Двама от пазачите сториха това, докато други двама държаха арбалетите си насочени към гърдите му.

— Смятах, че би поискал да ни помогнеш — продължи Игур, — защото в ръцете на скрутаторите те очаква смърт.

— В Алцифер не ми се налагаше да се боя от тях — студено каза Гиладель, докато биваше отвеждан. — Нямам намерение да се самоубивам заради вас. Никой от вас няма да напусне Ненифър жив.

Игур махна с ръка подире му.

— Очаквал си нещо подобно? — каза Малиен.

— Тиан ми разказа за него. Иска ми се той да не бе идвал тук. Само ще ни създава проблеми — отвърна й Игур.

— Но той ни е нужен, макар и за друго начинание — рече аахимата. — Това начинание е причината да дойда чак от Щасор. Трябва да поговоря с теб насаме, Игур.

— Сега ли?

— Да.

— Срещата се отлага — рязко каза домакинът. — Да вървим в покоите ми. — Без да обръща внимание на сподирящите го погледи, той продължи: — Би ли искала нещо за пиене? Вино?

— Червено, ако имаш.

— В избата има цели бъчви, недокоснати от петдесет години. — Той даде нареждане на слугата си.

Покоите му бяха уютни, макар и обзаведени само с най-необходимата мебелировка. Игур запали камината и приближи две кресла. Междувременно прислужникът пристигна, понесъл гарафа с червено вино и чайник за домакина.

Малиен приближи кристалната си чаша към пламъците. Виното бе тъмнолилаво, почти черно. За момент тя обгърна чашата с длани, сетне я остави върху масичка до себе си и каза:

— Не очаквах, че ще те видя отново.

— Аз също. Дойдох тук, за да умра, защото животът вече не криеше нищо, което исках. Уви, животът може да бъде упорит, когато

вече не го цениш. Изминаха два века, а аз съм си все същият. Започнах да живея отново — дори моята мъка не можеше да трае векове — но не зная какво да правя с това безкрайно съществуване. Умът ми е буден, но вече не е останало нищо, което да не съм виждал. Вече нищо не ме изненадва, почти нищо не ми доставя удовлетворение.

— За да оцениш живота отново, трябва да го изложиш на риск.

— Мъдри думи, Малиен. Несъмнено в тази налудна атака срещу Ненифър ще сторя точно това. Не виждам как бихме успели.

— И въпреки това ги подкрепяш.

Игур духна чашата си, допря устни до течността, сетне духна отново.

Малиен внимателно вдъхна миризмата на виното и се усмихна. Тя отпи малко, извличайки вкуса върху езика си.

— Отлична реколта от отличен винар.

— Подобно вино вече не се намира — рече той. — Лозята лежат изоставени.

— Лозята живеят дълго. Ако войната свърши, няма да са нужни много усилия, за да наляят плодове. Бих могла да прекарам един приятен ден в избите ти, Игур, но не мисля, че можем да си го позволим.

— Да. Осъзнах, че светът си струва да бъде спасен. Кой друг би могъл да стори това? Ами ти, Малиен? Какво прави през изминалото време?

— Моята история съдържа много сходства с казаното от теб. Аз не произхождам от дълголетните аахими, така че очаквах края си още преди сто години. Но той така и не дойде. От времето на Забраната аз съм прокудена. Почитана съм заради мястото си в Историите, но съм и отречена заради независимостта, с която си заслужих това място. Тежко се страда в изгнание. Подготвих се да се спусна в Кладенеца, когато се появи Тиан. Изникването ѝ ме разтърси. Аз също започнах да живея отново.

— И тъй, двама старци — трима, ако броим Флид — се канят да сразят властта. Скрутаторите биха си умрели от смях, ако знаеха.

Тя се усмихна.

— Несъмнено. Предстои да видим дали мъдростта и неостаряващата хитрост ще успеят да ги надвият.

Игур повдигна чашата си.

— За неостаряващата хитрост.

След тоста той попита:

— За какво точно ти е необходим Гилаелит?

Аахимата обясни страховете си за източването на възловите точки, опасността за самите възли, а също и общата заплаха.

— Може би Билфис щеше да разреши този проблем, ако получише достатъчно време и достатъчно верни карти на излъчванията. Но след като той е мъртъв, Гилаелит единствен притежава нужните таланти — геомантия плюс матемантия — за да ни помогне.

— Излиза, че клетникът, когото затворих току-що, е единствената ни надежда. Разбирам опасенията ти. Разточителството е чумата на нашето съвремие. Мистиците вече не се стремят към изчистеност и ефикасност в Изкуствата си. Интересуват ги единствено огромните количества енергия, колкото се може повече. Противопостави превъзхождаща сила и просто смажи противника си, без да те е грижа, че това ще докара гибелта на света.

— Прав си — каза Малиен. — Нашето време вече е отминало, безсмислено е да го оплакваме. Но кой друг би притежавал размаха, за да види накъде отива светът?

— Цялостната картина — кимна домакинът. — Макар че за мен всичко е една цялостна картина. Ние не сме без своите различия, Малиен, но аз ти имам доверие. Надявам се, че ти чувстваш същото и по отношение на мен. Можеш да разчиташ на помощта ми. Дори ще окажа натиск върху червея Гилаелит, макар да се съмнявам, че той ще съдейства с готовност. Познавам тези като него.

— Какво ще искаш в замяна?

— Нищо — отвърна мистикът, изненадвайки я.

— Нищо?

Той определено се бе променил. Някогашният Игур знаеше цената си до последната медна монетка и очакваше същото познание и от онези, с които си имаше работа.

— Знаеш, че таптерът ми е нужен, но искам да го получа доброволно. Няма да влоша нещата, намесвайки се между теб и народа ти...

— Между нас вече няма връзка — каза Малиен и пресуши чашата си. — Заради нараняванията, които Тиан е нанесла на сина му

по време на бягството си, Витис обяви кланова мъст срещу нея. Тъй като аз ѝ помогнах да избяга от Щасор, мъстта се отнася и за мен.

В отговор на въпросителния му поглед аахимата му разказа всичко.

— Удивително — каза накрая Игур. — А Тиан изглежда тъй дребна. Кой би очаквал, че е способна на подобни чудеса?

— Тя не е първата дребна жена с големи постижения — сухо каза Малиен. — Самата аз произхождам от една. Не всички герои са едри, размахващи меч пънове. Или високи и загърнати в тайнственост мистици, стиснали жезли.

— Забравил съм Историите, на които сам съм станал свидетел. — Той се загледа в огъня, потънал в спомени за някогашните дни. Изглежда някои от спомените бяха болезнени, защото Игур зарови лице в длани, въздъхвайки.

— Тъй като аз съм прокудена, действията ми нямат никакво отношение с аахимите. По тази причина ти предоставям таптера. Без никакви условия. Дори самата аз ще дойда в Ненифър. Възможно е да изникне нужда от талантите им.

Домакинът не реагира веднага. Но накрая той се отърси от вгълбението си и се надигна. Малиен последва примера му.

— Благодаря ти. — Той ѝ се поклони до пояс. — Ти ми даде нова надежда. Ще се върнем ли, за да планираме атаката?

— Стените имат уши, дори и ако са масивни като твоите. Нека запазим подробностите само за онези, за които е наистина наложително да знаят. Поне докато не полетим.

— Разумно — одобри Игур. — Ще знаем само ти, аз и Ксервиш Флид. Трябва да поемем колкото е възможно по-скоро. Възможно е Гилаелит да намери начин за разкриването на тайната ни.

— Струва ми се, че времето се е върнало назад — обърна се на следващата вечер Ниш към Иризис. — Тиан изниква и внезапно ние вече не сме достойни за доверие.

Снощната среща не бе подновена. Вместо това те бяха започнали да товарят припаси и оръжия в таптера, заедно с въжета, куки, брони, палатки, спящи чували... Всички неща, които скрутаторът бе включил

в списъците си за атаката срещу най-охраняваната крепост на Сантенар.

— Гузен си заради начина, по който си се отнасял с нея преди — каза Иризис.

— Признавам. Постъпих отвратително. Ти също.

Тя сви рамене.

— Никога не съм го отричала, но не съм свикнала да се измъчвам от вина.

Това не беше изцяло истина, ала нейното страдание се различаваше от това на Ниш. Той все още не можеше да свикне с мисълта, че Тиан е тук. Тъй като не знаеше какво да й каже, механикът се стараеше да я избягва.

— Освен това е нормално да пазят плана си в тайна — продължи Иризис.

И все пак тя се чувстваше наскърбена от мълчанието. Тя бе пренесла някакви запечатани предмети от складовете на Игур. Те бяха свързани с Изкуството и контролерите, следователно попадаха в нейната сфера. Въпреки това младата жена не бе успяла да отгатне предназначението им.

Отрядът им щеше да включва Игур, Флид, Малиен, Фин-Мах, Инуи, Флангърс, Ниш, Иризис и Тиан, а също и трима от най-опитните войници на Игур. Знаеше се само, че поемат утре сутринта.

— Надявам се, че планът им е гениален — не мириясваше Ниш. — Дванадесет души срещу две хиляди войници, стотици гадатели и всички останали, укрепиха се в Ненифър.

— Може и да е самоубийствен. Ако се провалим, както ми изглежда вероятно, това ще бъде краят на ефективната съпротива в Лауралин.

— Това вече няма да ни притеснява.

— Няма да притеснява и приятелите и близките ни — напомни му тя. — Скрутаторите ще ги унищожат до четвърто коляно.

Механикът се замисли над думите й.

— А ако спечелим, ще попаднем под мерника на Нуминатора.

— Искане ми си да не бе споменавал това.

— Искане ми се да не се бях сещал.

— Мисля, че ще ни разкрият плана по пътя — каза Иризис. — Полетът до Ненифър ще трае няколко дни, така че ще разполагаме с

предостатъчно време да обсъдим подробностите. Препоръчвам ти да се напиш добре. Поне за известно време няма да имаме възможност да спим в истински легла.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Месеците край Ненифър минаваха бавно — там лятото бе късо и студено, зимата дълга и люта, а в сенките на издигащите се околвърст планини не бе валило в продължение на двадесет години. Сухата твърд бе покрита със съвсем тънък слой пръст, не по-дебел от палеца на Юлия, под който започваше скала. И освен това бе осеяна с камъни, черни и гладки, сякаш топени в пещ. Тук нищо не вирееше. Само далеч в долините се задържаше влага, образувала се от стопените преспи. Благодарение на нея съществуваха пасбищата, градините и езерцата, които снабдяваха Ненифър. Дори най-високите планини задържаха малко сняг, обградени от още по-високи зъбери. Пълната сухота отлично съответстваше на мрачните души на скрутаторите.

Юлия ненавиждаше Ненифър от дъното на гневното си сърчице. Постройката бе огромна, но не криеше никаква красота и доброта. Всички, които работеха тук, без значение дали мистици, занаятчийци, механици или обикновени слуги, бяха от един и същи тип: студени, механизирани и потънали в себе си. През целия си престой в скрутаторската цитадела Юлия не видя никаква обич, почти никаква страст (с изключение на отдадеността на мрачната им работа) и изключително малко щедрост или себеотрицание. Обгръщаше я единствено отчаяна ефективност, подклаждана от ужас. Всички живеяха в страх от началниците си, които на свой ред живеяха в страх от своите началници — и така чак до самите членове на Съвета. А дори и последните трябваше да се съобразяват със смъртоносния си предводител.

Юлия бе единственият човек в Ненифър, който се ползваше с определена свобода. Гор се бе опитал да изучи таланта ѝ, свързан с решетъчния модел; да разбере начина, по който тя бе сътворила онези чудеса по време на бягството си. Въпреки усилените експерименти и наказанията, измислени със злобно хитроумие, опитите му се бяха оказали унизителен провал. Дребната жена не можеше да обясни или пресъздаде онова, което бе сторила в онези отчаяни обстоятелства. Накрая Гор накара най-добрите си мистици да работят над този

проблем и остави Юлия на мира. Тя все още му беше необходима, не можеше да си позволи да я увреди. За момента.

В последвалите месеци той почти не ѝ говореше, защото я смяташе за прекалено нищожна за вниманието му. Председателят бе зает със сформирването на огромна флотилия, но не за атака срещу лиринксите, а за да открие Флид и да го заличи от лицето на земята.

Макар че ѝ бе разрешено да излиза, Юлия рядко се възползваше от тази си привилегия. Тя имаше романтично, идеализирано отношение към природата, но тук нямаше природа, а само пустиня. А приближаването на зимата превърна мястото в още по-студено, по-мрачно и по-ветровито.

Някога животът в собствения ѝ ум се бе оказвал предостатъчен за нея, но събитията от последната година я бяха лишили от това убежище. В съзнанието ѝ непрекъснато нахлуваха други реалности, а също и спомени. Ниш, който бе изразил любовта си към нея в балона, след като бе прогонила нилатла. Битката му със създаването след появата на Ксервиш Флид. Ужасът ѝ, когато Ниш бе взривил нилатла с помощта на бутилка креозот, а после бе отлетял с остатъка от балона, за да напусне живота ѝ.

Тогава нещо у нея бе умряло. Тя бе сметнала, че той я изоставя завинаги. Месеци наред Юлия бе смятала, че Ниш е мъртъв. Когато най-сетне го бе открила отново в Снизорт, той не ѝ бе обърнал внимание.

Колкото и да размишляваше над предишната му доброта, Юлия неизменно се връщаше към тази им среща. И към случилото се с Мюли и Илли. Тя винеше Ниш за сполетялата ги гибел. Това непрекъснато подклаждаше яростта ѝ. Тя бе малка и слаба, но имаше едно нещо, което бе по силите ѝ — да въздаде справедливост за изгубения си брат и за изгубения си син. Само тази идея ѝ позволяваше да продължи.

Най-сетне, към края на есента, флотилията бе завършена. Юлия знаеше за сформирването ѝ, но нямаше представа за същинската ѝ форма. В модела си бе видяла бавното изграждане на неприятни машини и оръжия, но изпитването им се провеждаше в огромен ограден двор. Само оторизирани лица биваха допускани отвъд портите му.

Всичко биваше планирано до съвършенство. Цели армии чиновници бяха проверили списъците, за да се убедят, че всичко, което би могло да потрябва, е налице. На специален кръг особено доверени гадатели и военни бе поверено да прегледат всеки план, да предвидят евентуалните развития и да подготвят реакции за всяка възможна ситуация.

Юлия спеше, когато Гор дойде да я отведе. Той рязко отвори вратата ѝ, блъсвайки я в стената. Трясъкът я сепна. Дребната жена се сви под завивките, запушила уши, но председателят с едно движение захвърли одеялото ѝ на пода.

— Време е да си заслужиш прехраната, перцепторе. Събирай си багажа.

В Ненифър ѝ бяха предоставили нови дрехи — половин дузина бельо от паяжинена нишка, прикриващо цялото ѝ тяло, а също и няколко комплекта одежди, палта, ботуши, шалове и шапки. Занаятчиите ѝ бяха направили няколко чифта очила и антифони. Всичко това Юлия сложи в две малки торби. Те ѝ предоставяха единствената нищожна сигурност.

Слугиня взе багажа ѝ. Юлия грабна торбите от ръцете ѝ и седна на тях, за да се приготви. Над бельото си тя облече палто, сложи си шапка и ботуши, а накрая се убеди, че е сложила едни от очилата и антифоните в джоба си. Облеклото предпазваше останалите ѝ сетива, но яркото слънце бе особено непоносимо.

— Да вървим — каза Гор.

Цял рояк прояви блесна в модела ѝ — това бяха контролери, като онези, влагани в кланкери или въздухоплави, само че тези бяха много по-големи. Стомахът ѝ се сви.

Стиснала раниците си, тя започна да подтичва след председателя. Двамата поеха по коридора, прекосиха огромната двойна врата и излязоха отпред, на огромната павирана площ, която се простираше от крепостта до ръба на скалата.

Цялото това място бе заето от чудовищни въздухоплави, които се извисяваха над пететажен Ненифър. Всяка от машините включваше по пет продълговати балона, притежаващи дължината на столетно дърво. Четири от торбите бяха разположени ромбоидно. Пети, по-малък балон, бе разположен в средата. Прикачените под тях гондоли се

простираха на двадесет дължини. Бордовете им бяха отрупани с някакви непознати, но смъртоносни оръжия.

Машините бяха оцветени в яркочервено и жълто, напомняйки отровни влечуги. Именно това бе замисълът. Те трябваше да пораждат страх с вида си. Отвратителни рисунки красяха носовете им — чудовищни зъбати създания с окървавени зъби или устройства, бълващи отровен огън.

Въздухоплавите бяха шестнадесет на брой. Пред всеки от тях стояха бронирани войници, строени в пет редици по петима. По двама офицери стояха пред всяка група. Изчакващите мистици, занаятчийци, механици и слуги бяха почти толкова на брой.

— Какво мислиш за новите ни страхоносци? — каза Гор. — Това не е ли най-величествената гледка, която някога си виждала?

— Мразя ги — ожесточено каза тя. Машините излъчваха насилие.

Той се усмихна снизходително.

— Мнението ти е без значение, малка ми Юлия. Просто открий Иризис и Флид, а ние ще отмъстим от твое име.

Едва сега тя осъзна грешката си. Юлия не искаше мъст, а възмездие, и то дело на собствените й ръце. Всичко останало би било безсмислено, жестоко.

Гор изкрещя нареждания. Хора се разтичаха в привиден хаос, зад който се криеше прилежна подготовка. Сетне Юлия бе пришпорена по стълбата на първия въздухоплав и се озова на борда му.

Машината триумфално прибра възетата си. Огромните тройни ротори бавно затракаха, преди да ускорят въртенето си. Носът на страхоносеца се повдигна. С леко поклащане въздухоплавът започна да набира височина. Юлия усети изтеглянето на енергия — жълта вихрушка в модела ѝ.

Останалите машини също започнаха да се отделят от земята, стараейки се да се държат на разстояние. Веднъж излетели, те заеха формация, размениха си сигнали и се обърнаха на запад, за да се отправят към Лайбинг. Там щяха да вземат останалите скрутатори от Съвета. И тогава ловът щеше да започне.

Пътуването трая дни, през които не се случи нищо — за голяма радост на Юлия. Привикнала да се отделя от света, тя трудно понасяше близостта на толкова много фанатични хора. Тя не можеше да спи в огромната каюта, защото приказките и различните телесни звуци никога не спираха. На втората нощ тя се покатери върху покрива ѝ, намери си вдлъбнатинка на завет и пренощува там, увита в палтото и одеялата си. Бе ужасно студено, но тя бе привикнала към това. Поне въздухът бе свеж, а постоянният вой на вятъра заглушаваше петдесетимата души, намиращи се под нея.

Само веднъж по време на пътуването се случи нещо забележително. Някъде седмица след отпътуването — Юлия не броеше дните — флотилията току-що бе поела над Туркадско море, за да се отпрати към остров Мелдорин и град Туркад, чието падение бе предизвестило рухването на западните територии.

Юлия стоеше на носа, където облъхващият лицето ѝ вятър я предпазваше от вонята на немити тела. Острият ѝ слух долови гласа на Гор, застанал точно край предната врата на каютата. Председателят разговаряше със скрутатор Фушт.

— Все още ли планираш демонстрация? — попита последният. Съскавият му глас винаги караше Юлия да потръпва. А погледът му влошаваше нещата още повече.

— Да, когато открия подходяща цел — отвърна Гор. — Това ще покаже на враговете ни, че не бива да ни подценяват.

— И на приятелите ни! — жлъчно се изсмя Фушт.

— Определено — съгласи се председателят. — И последното сантенарско нищожество ще узнае на какво съм способен.

Събеседникът му направи крачка назад, успявайки да прикрие притеснението си.

— Така е — продължи той с непроменен глас. — Хората започват да се съмняват в могъществото на скрутаторите. Но скоро няма да остане място за съмнение.

Гор повика капитана на личната си стража. Войникът изслуша внимателно, отдаде чест, сетне нареди нещо на сигналиста, който започна да размахва пъстроцветните си знаменца. След като се убеди, че съобщението му е било прието и потвърдено, сигналистът се обърна към капитана.

Страхоносецът се обърна бавно. Останалите машини го последваха, запазвайки формация. Флотилията от гиганти се отправи към южната част на Туркад. След кратка консултация Гор даде още нареждания, които сигналистът също предаде.

— Там — посочи той на войника. — Според сведенията, с които разполагам, множество лиринкси са се заселили в нея.

Вече се намираха достатъчно близо, за да различат най-големите туркадски постройки. Протегнатата ръка на председателя сочеше един от редицата високи дървени складове, разположени в крайбрежната част на града. Лиринкси се бяха издигнали във въздуха, но не смееха да се приближат. Подобна могъща армада можеше да се противопостави на стотици от летците им, а и се носеше над достъпната за тях височина.

Механиците смъкнаха платнището на огромно метално огледало с диаметър над две дължини. Това не бе обикновено огледало: в задната му част бе разположен контролер. На борда на останалите страхоносци биваха подготвяни сходни приспособления.

Последва поредна размяна на сигнали. На носа млада жена в сиво-зелена униформа обърна едноминутен пясъчен часовник.

Страхоносецът бавно и заплашително се приближаваше към целта. Застаналият зад огледалото оператор непрекъснато внасяше изменения в позицията му. Той насочи лъча по брега, сетне към пристана. Отраженията от останалите въздухоплави го следваха, образувайки съвкупност яркости.

— Десет — отброи младата жена. Зад нея стоеше сигналист, движещ флаговете си едновременно с отброяването. — Пет, четири, три, две, едно. *Огън!*

Сигналистът рязко спусна червеното си знаменце. Операторът на огледалото се напрегна, вложи енергия в кристалите на контролера и дръпна ръчка. Страхоносецът се разтърси.

Юлия изпита отвратително усещане в стомаха си, защото полето — каквото оставаше от него — опита да се преобърне. За миг роторите спряха напълно. Настъпи тишина, накъсвана единствено от вятъра, който шумеше сред въжетата и жиците.

Лъчите на шестнадесет огледала се съсредоточиха върху една цел — върху склада, посочен от Гор. Неочаквано мощта им бе увеличена стократно от енергията на хедроните. Ярката точка

припламна, прогаряйки покрива. Гредите избухнаха в пламъци. Само след миг целият покрив, петдесет дължини дълъг и двадесет широк, вече го нямаше.

Светлината продължи навътре в сградата, следвана от огъня си. Димните облаци скоро я скриха. Лиринкс с подпалено крило скочи през покрива, за да се хвърли към водата.

За момент димът опита да се всмуче назад, сетне последва унищожителна експлозия. Стените на склада се пръснаха и засипаха с отломките си околните постройки. Пожарът се разпръсна. Пламнали лиринкси изскачаха през вратите и прозорците.

— Сигурно вътре е имало складирана нафта — довольно се изкиска Гор. — Но ние няма да споменаваме това в докладите си, нали, Фушт? Нека си мислят, че постижението е изцяло наше.

Операторът на огледалото се бе отпуснал на ръба на стола си, накривил шлем, зяпнал.

— Удивително — задавено рече Фушт. Предпазливият поглед, който той хвърли към председателя, говореше много. Фушт бе започнал да се страхува от Гор.

Юлия осъзна, че пилотът крещи. Роторите все още се въртяха неравномерно, полето бе страшно изчерпано. На земята някои от лиринксите се опитваха да се издигнат във въздуха, но не успяваха да наберат височина.

Председателят, Фушт, пилотът и операторът се оттеглиха край борда, където проведоха припряно импровизирано съвещание. Покрай всеобщото ликуване Юлия не можа да долови много от разговора им. Но разбра, че те се тревожат от случилото се с полето.

— Ще трябва да се задоволим с това — въздъхна Гор. — Няма да помрача брилянтния успех с последващ провал. Щом няма поле, значи няма. Нищо. И без това ще изглежда по-добре, ако величествено се отдалечим. Пак ги разтърсихме по начин, който няма да забравят.

Машините останаха да се носят по вятъра. На няколко левги западно от Туркад пилотите се включиха в друго поле, макар че роторите все още се въртяха неравномерно. Изглежда резкият прилив на енергия бе увредил нещо. Юлия бе довольна от това. Мощта на огледалата я бе ужасила.

Тази нощ те прекосиха планината Банадор. Нейните склонове белееха от сняг.

— Къде ли са? — долетя гласът на Фушт. — Може би Шазмак? Той се намира южно от пътя ни.

— Какво ще дирят в Шазмак? — каза Гор. — Трябва да ги търсим на място, където могат да си купят храна или да ловуват. Чувал съм, че в северната част на острова и в западните му краища има изолирани градове.

На сутринта те се приземиха сред тревиста равнина, предоставяща видимост на левги разстояние. Четири от въздухоплавите останаха във въздуха, за да наблюдават.

— Намираме се на север от руините на Чантед — каза Гор, — където някога се издигаше Историческият колеж. Фолкските равнини се намират северно от нас. На запад теренът остава непроменен чак до пустошта Силбис, отвъд която се издигат западните планини. Някъде сред тези земи ще ги открием.

— Сега — продължи той, щом машината допря тройния си кил до земята — е твой ред, Юлия. Открий предателя Флид. Открий Иризис Стирм, която те излъга и те изостави. Открий Крил-Ниш Хлар, който те използва да утоли сладта си, уби брат ти и унищожи невинното ти бебе. И ни отведи при тях, за да им отмъстим.

По време на пътуването Юлия бе разполагала с повече от достатъчно време, за да осмисли възмездието си. След вчерашната атака над Туркад тя беше размишлявала особено усилено. Ниш наистина бе извършил всички тези отвратителни неща и заслужаваше наказание. Но Гор бе противен човек, лъжец. Нима биваше да го отвежда до някогашните си приятели? Юлия не можеше да реши. Искаше да го заблуди, но не знаеше как. *Няма да ги предам. Но Ниш заслужава да бъде наказан.*

— Чакам, перцепторе — изръмжа Гор.

— Не виждам Флид — каза тя. — Не виждам и Иризис.

Това не беше лъжа. В последно време моделът ѝ бе започнал да избледнява осезаемо. Юлия се опасяваше, че той ще изчезне изцяло, лишавайки я от уникалното убежище на ума.

— Виждала ли си ги след пристигането ни на запад?

— Не. — Въпреки мразовитото време, под мишниците ѝ започна да се процежда пот.

Председателят впери всевиждащите си очи в нея.

— Тогава ще трябва да продължим. Ще обхождаме четирите посоки, а ти ще продължиш да търсиш.

— Да — прошепна тя.

Отправиха се на юг.

— Виждаш ли ги? — попита Гор по средата на пътя.

— Не — промълви Юлия.

Поеха на запад.

— Сега виждаш ли ги?

Юлия поклати глава. Полетяха на север, сетне на изток, а всеки път Гор получаваше един и същи отговор. В късния следобед той започваше да се изнервя.

— Ако всичко това е било напразно... — заплашително рече той.

Фушт прошепна нещо в ухото му.

— Добре — каза председателят. — Имаш разрешението ми.

Фушт насочи към нея онзи поглед, от който я полазваха тръпки. Гор пречупваше хора като нея, но Фушт ги поглъщаше живи.

— Ела с мен в каютата, Юлия — каза той с онзи сух глас, напомнящ шумолене на змийски люспи. — Искам да ти задам няколко въпроса...

— Ще се постарая повече — пискливо каза тя.

— Знаех си, че ще се постараяш — рече Гор. — Продължи две левги на изток — обърна се той към пилота, — сетне завий на юг и продължи по установения курс. На всяка обиколка увеличавай обхвата на квадрата. Ако Флид е някъде на Мелдорин, ще го открием.

Фушт приличаше на пепелянка, чиято вечеря е била отмъкната.

Едва на следващата вечер Юлия долови следи. Тя неволно възкликна. Опита се да прикрие реакцията си, но председателят Гор не пропускаше нищо.

— Най-сетне ги откри?

— Виждам нещо — прошепна тя.

С три огромни крачки той се озова до нея.

— Кого, перцепторе?

— Не разпознавам.

Гор и Фушт се спогледаха.

— Това е номер — тихо каза Фушт, но не и достатъчно тихо за острия ѝ слух. — Опитва се да ги защити. Ако наистина е усетила

някого, то това ще да е Флид. Неговото излъчване е най-силно.

— Може би — отвърна председателят. — А може би не. Нейният талант не е толкова предсказуем. Може да е усетила всичко. — Той отново се обърна към нея. — Не е лиринкс, нали?

— Не.

— Не е някаква възлова точка или нейното излъчване?

— Не.

— Човек е, нали?

— Да. — Тя изрече думата едва доловимо.

— Къде? — Гор я сграбчи за раменете, но я пусна веднага. Вече не беше време за заплахи. — В коя посока, перцепторе?

Едрият мъж си бе придал благ глас, но очите му притежаваха твърдостта на стъкло.

Юлия посочи.

— Далече. В самия край на погледа ми.

— Юг-югозапад — каза пилотът.

— Какво има там? — попита Гор.

Пилотът направи справка с картата си.

— В момента ние се намираме тук. — Пожълтелият нокът сочеше хълмиста верига, която се простираше на запад от планините чак до Силбис. — Под нас, според картата, е имало градове и пръснати села, простиращи се до леса на изток, до планините. На запад има пустиня. На юг пустинята преминава в земи с ниска растителност и блатистите гори в Орист. Те заемат площ от петдесет левги, макар че в по-голямата си част този терен е непроходим.

— Не и за нас — рече Гор. — Трябва ми още информация, Юлия. Къде усещаш онзи човек? Покажи ми на картата.

След дълъг размисъл Юлия очерта голям кръг с пръста си. В обхвата на посочената земя влизаше по-голямата южна част на острова.

— Това не е достатъчно! — просъска Фушт. — Перцепторе...

— Остави я — каза Гор. — Нейният талант само долавя посока, не и разстояние. Способна е да усеща силни излъчвания, но незначителните биха могли да ѝ избягат съвсем наблизко. Ще продължим в тази посока, докато целта не се изясни, после ще изчакаме да се стъмни. Не искам да ни видят — ако наистина са те.

— Защо е нужно това спотайване? — каза другият скрутатор. — С тези шестнадесет страхоносеца сме в състояние да надвием всеки враг. С какво шепицата Флидови бегълци биха ни затруднили?

— През последната година ни създадоха достатъчно проблеми — тросна се председателят. — Ако Флид осъзнае, че идваме, може да се прикрие чрез някакъв метод, който го прави незабележим дори за Юлия. Не разчитай на предположенията си, скрутаторе.

Ловът продължи, но при следващото си дирене Юлия не откри нищо. Целта не беше изчезнала, по-скоро нещо блокираше тази част от решетъчната ѝ матрица. Изтощението ѝ ги накара да спрат за нощувка. Гор беше побеснял.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Гилаелит бе прекарал целия предишен ден в мрачни размишления върху сламеника си. Непоносимо беше, че подобни глупаци бяха поели контрол над съдбата му. Непоносимо. Нападението над Ненифър бе обречено. После скрутаторите щяха да нахлуят във Физ Горго, за да си присвоят проучванията на Игур. Когато откриеха Гилаелит в тъмницата, щяха да го убият на място.

Беше очевидно, че човечеството ще изгуби войната, така че най-безопасното място за тетрарха си оставаше Алцифер. И той щеше да се върне, дори и ако му се наложеше пеш да прекоси мочурливия лес Орист. Нищо нямаше да застане на пътя му. Думите на Тиан за свързаността на възловите точки бяха разгърнали пред него цял букет от възможности. Ключът към проекта му не се криеше в самите възлови точки, както бе смятал през цялото това време, а в начина, по който бяха свързани и по който силата протичаше между тях. Гилаелит се намираше на косъм от успеха, но за целта се нуждаеше от геомантичния си глобус. И тогава щеше да е постигнал пълно знание. И истинското могъщество щеше да е достъпно за него: достатъчна мощ, за да се излекува; достатъчна мощ, за да се увери, че никога вече няма да зависи от другите; достатъчна мощ, за да контролира енергията, достъпна за останалите мистици, стига да поискаше да я контролира; достатъчна мощ, за да защити света, който бе разбрал с такива усилия, от останалите гадатели.

Но как да избяга? Стражите внимателно го бяха претърсили, преди да го затворят. Бяха му връчили и нови дрехи, за да се подсигурят срещу тайни свойства, достъпни за старите му одежди.

Той се надигна и мрачно започна да човърка леда, оформил се под една сълзяща пукнатина в стената. Замръзналата течност имаше жълтеникав цвят, като урина. Дишането му пораждаше облачета — още не бе привикнал с тукашния студ.

Някой потропа на вратата — войник, носещ вечерята му. Тетрархът почука в отговор и се отдръпна в края на килията. Ако не отговореше, негодникът щеше да отнесе храната.

Вратата се отвори. Двама въоръжени войници не я изпускаха от очи, докато третият им колега оставяше поднос отвъд прага.

Гилаелит огледа донесеното. Водниста супа, притоплена неравномерно, парче преварена риба, купчинка варени зеленчуци и комат сух хляб. Мизерия! При предишното хранене той бе поискал прясно осолени живи охлюви, мариновани свински яйчници, а също и други деликатеси, на които бе привикнал в Нириандиол, но войникът само го бе изгледал погнусено и бе затръшнал вратата.

— Прощавай, пазачо — обърна се тетрархът към излизация страж. — Бих искал да получа малко сол, ако обичаш.

Войникът се посъветва с другарите си, които повдигнаха рамене. Той изчезна, но след малко се появи отново, понесъл буца сол с големината на лимон, която подметна на Гилаелит. Буцата бе твърда почти колкото камък. След това вратата се затвори и бе зарезана.

Тетрархът повдигна купичката и започна шумно да сърба. Супата се оказа не притоплена, а изстинала, наслоена по ръба и престъпно безвкусна. Той отчупи късче сол, мушна го в устата си и започна да всмуква храната покрай него.

Изникна мисъл, накарала го да изплюе супата обратно, да извади парчето сол и да го огледа под слабата светлина. То имаше кристални страни.

Солта намираще слабо приложение в геомантията, защото дори съвършените ѝ кристали абсорбираха малко количество сила. Но пък Гилаелит не разполагаше с друго и не можеше да си позволи придиричливост. С помощта на един от зъбите на вилицата си той започна да дълбае буцата, за да я раздели на няколко кристала. Работеше изключително внимателно, защото и най-дребното увреждане щеше да направи солта неизползваема. Тетрархът потъна в работата си. Отне му час, за да отстрани дефектно парче с големината на житно зърно.

Следващото утро завари Гилаелит над същата работа. Той държеше кристалите в парче плат, което бе откъснал от ризата си — дори влагата на пръстите му можеше да увреди солта. По пладне той разполагаше със съвършен солен куб, прозрачен, с лек жълтеникав оттенък. Този кристал щеше да позволи използването на някаква дребна магия — изместването на ключалката, угасяването на

светлините в коридора... Може би дори би успял да приспи по-близките пазачи. Но само толкова.

Той избърса участък от пода, постави забравената си вечеря там и внимателно намести кристала в средата на подноса. Двама войници минаха по коридора, разговарящи тихо. Гилаелит покри кристала и със стиснати от напрежение юмруци побърза да легне на сламеника. Пазачите бяха бдителни и интелигентни. Всичко можеше да събуди подозрението им.

Двамата надникнаха вътре, не забелязаха нищо съмнително, продължиха. Гилаелит веднага поднови работата си. Ако кристалът изобщо проработеше, още първият опит за бягство трябваше да успее — Игур надали щеше да предостави втори. Може би трябваше да изчака отпътуването му? Не, възможно бе мистикът да е замислил някакви мерки, с които да предотврати бягството на пленника по време на отсъствието си. Нямаше време за губене.

Гилаелит вложи енергия в кристала съвсем слабо — количество, което нямаше да го издаде, но щеше да му позволи да усети излъчванията във Физ Горго. Те указваха мистици или други източници на Изкуството, които трябваше да избягва. Излъчванията бяха няколко: Игур и Малиен стояха близо, Флид също се очерта веднага, изникнаха и множество приспособления, очевидно намиращи се в покоите на домакина. За тях той не се притесняваше, но забеляза нещо по-голямо и по-неясно, което го смути.

То приличаше на мъгла, обгръщаща Физ Горго, и ограничаваше усета на тетрарха до границите си. Изглежда това бе някаква защита, която не позволяваше на външния свят да забележи тукашното наличие на мистици.

Гилаелит отдръпна влиянието си, размишлявайки. Макар защитата да бе незабележима за окото и неосезаема, тя пак би могла да му попречи.

Тетрархът внимателно насочи погледа си към нея. С изненада установи липсата на съпротивление: щитът предпазваше от външни влияния, но пропускаше онези, идващи откъм границите му.

Той вложи още малко енергия, но тогава фантомните фрагменти в съзнанието му припламнаха остро. За секунда Гилаелит изгуби контрол. Дирекцията му взор за момент прогори малка пролука в щита. Геомантът побърза да се отдръпне и бариерата се затвори отново.

Но припряността му коства кристала. Прилив на енергия разтроши куба на две. Гилаелит изруга, стъпка парчетата, сетне отвратено се хвърли върху сламеника. Трябваше да открие друг начин.

Вече три пъти Юлия бе решавала, че е открила търсеното. Три пъти бе препостроявала модела си, за да открие прикритото, но без успех. Далеч на юг имаше нещо, но тя не бе в състояние нито да определи по-точно, нито да го идентифицира. Доставяше ѝ удоволствие, че провалът ѝ изнервя Гор и Фушт, макар в същото време да се боеше, че те ще я накажат заради това.

— Това не ми харесва — каза Гор. — Дали е нещо умишлено издигнато, или е естествено явление?

Юлия не можеше да отговори на това. Тя просто виждаше прояви в модела си. Нямаше представа какво се крие зад тях.

По пладне флотилията се бе приземила в равнина южно от Флумен, край някогашен път, понастоящем почти изчезнал под треви. Гор и останалите скрутатори се събраха на съвещание, по време на което непрекъснато се консултираха с някакви инструменти, а Юлия клечеше в сенките, изчаквайки поредни нареждания.

— Те се крият, но не мисля, че от нас — заключи Гор. — Няма причина да знаят, че идваме. Трябва да се стараем да задържим нещата така. Това изкривяващо излъчване цели да ги скрие от лиринксите. Ще продължим още по-внимателно.

Той се обърна към перцептора:

— Юлия, приближаваме се, нали?

— Не мога да кажа.

Обзе я страх. Опасяваше се, че моделът гасне, защото всеки следващ път ѝ бе все по-трудно да вижда. Страхуваше се и от скрутаторите, от това, което те щяха да ѝ причинят, когато се сдобиеха с плячката си и вече нямаше да имат нужда от уменията ѝ. Тя трябваше да се защити, което означаваше да намери човек, който да се грижи за нея. Но на борда на тези страхоносци нямаше и едничък човек, който да се интересува от страданието ѝ.

Тя по навик обърна поглед към модела си и неочаквано видя нещо. Гор отново забеляза трепването ѝ.

— Какво има, перцепторе?

Юлия не искаше да отговаря, но се налагаше.

— Току-що, за миг, зърнах пролука.

— Пролука? Пролука в какво?

— Не мога да кажа.

— Какво друго видя? Какво зърна през тази пролука?

— Странна проява.

— Говори по-ясно, перцепторе — каза Фушт.

— Проявата блестеше. Сякаш някой надничаше през дупка, пробита в облак. После пролуката изчезна.

— Така ли? Чия беше тази проява?

— Не мога да кажа. Беше странна, но много силна. На мистик.

— Тъй ли? — рече председателят. — Този облак трябва да е някаква защита. Коего ме довежда до една идея, Юлия.

Тя пасивно го изчакваше да продължи.

— Помниш ли как си извела Иризис от килията й?

Естествено, че помнеше. Това бе втората храбра постъпка в живота й.

— Да — прошепна дребната жена.

— Задържала си омагьосаната ключалка на едно място и си завъртяла решетъчния си модел около нея. Това е отворило вратата, без да докосне магията ми.

— Да. — Самият разговор с него я караше да се чувства слаба.

— Защо не опиташ да сториш същото и сега? Хвани онази проява — каквото си спомняш от нея — и завърти модела си.

— Ще опитам — недоловимо каза тя. — Макар че не виждам какво...

— Просто го направи — прекъсна я Гор. — Няма да те накажа, ако не успееш, само ако не се постарая достатъчно.

В първия момент Юлия се притесняваше, че изобщо няма да види решетъчния си модел. Когато матрицата най-сетне се появи, побледа и по-неясна от всеки друг път, тя разпознаваше единствено ярките прояви на околните скрутатори, мистиците и мощните контролери на страхоносците. Наложил се Гор да я успокоява (изключително неприятна процедура), преди тя най-сетне да открие онази проява.

Тъмните очи на председателя Гор блестяха.

— Много добре! Сега построй решетката си от другата страна.

Юлия затвори очи и за всеки случай покри очилата си с длани. Застопорила образа на онази странна проява в ума си, тя отстрани остатъка от модела, извъртя фиксираното в ума си и започна да построява решетката от нова перспектива. Сега започнаха да изникват различни петна, облачета и прояви, всички тези неща разхвърляни на различно разстояние. Размазаните петна представляваха предмети, намиращи различно приложение в Изкуството. Диплите мъгла съответстваха на полета, а проявите, ярки звезди, показваха хора с мистичен талант. Някои от тези прояви Юлия разпозна веднага, например Фин-Мах. И Флид. Имаше и други, много силни.

— Намерих ги. — Тя отдръпна ръце от очилата си.

Гор рязко извъртя глава към нея. Очите му светеха като топящо се стъкло.

— Къде? — просъска той.

Пръстът ѝ пое по картата, докато не достигна точка, край която личаха две думи: Физ Горго.

— Там.

Председателят възкликна възторжено и се обърна към скрутаторите:

— Излитаме веднага! Ще пристигнем там в три сутринта. План номер седем.

Ниш си легна много рано, но дълго не можа да заспи, а когато най-сетне се унесе, непрекъснато се стряскаше, без да осъзнава причината. В крайна сметка решил, че тази нощ ще трябва да забрави за сън, той посети тоалетната и пое обратно сред мразовитите коридори. По стените се извиваха ледени течове. Физ Горго изглеждаше обгърнат във вечен студ, дори и ако тук отсъстваше влажната хладнина на фабриката.

Студът не безпокоеше Ниш. Той бе привикнал към подобен климат и определено го предпочиташе пред горещите и сухи лауралински поля, където бе прекарал по-голямата част от изминалата година.

Механикът реши да се отправи към кулата на Игур. При излизането си на балкона установи, че някой вече го е изпреварил и се

е облегнал на перваза. Долиташе миризмата на сладък корен. Това бе самият домакин.

— Тревожиш се за утрешния ден, Ниш? — каза мистикът, без да се обръща.

— Преживял съм прекалено много, за да се тревожа за бъдещето — излъга Хлар. — Не мога да заспя. Умът ми не спира да ме стряска, опасявайки се, че съм забравил да опаковам нещо.

— И с мен е същото. Не се съмнявам, че се чувстваш пренебрегнат от мълчанието ни. Освен това се притесняваш, че мисията е планирана прекалено набързо, с неоправдан оптимизъм.

— Ами... — проточи механикът.

— Говори открито. Аз не ям хора.

— Наистина ли е необходима подобна потайност, сър?

— По-вероятно не, но предпочитам да не рискувам. Как ти се струва нощта?

Ама че странен въпрос.

— Много е тиха.

— Да, по това време на годината често е така. Това е едно от нещата, заради които Физ Горго ми допада най-много. Когато вихрите са утихнали и горските създания са се изпокрили из хралупите си, тук настава покой, какъвто не съм усещал никъде другаде. Това е причината винаги да се връщам на това място. Харесва ми усещането, че не се случва нищо.

— На мен също — каза Ниш. — Ще си вървя, за да не ви го отнемам.

— Остани за момент — спря го домакинят. — Усещам... Не. Кажи ми: какво усещаш ти?

— Наред ли е всичко, сър?

— Тази нощ изпитвам някакво беспокойство, макар че не мога да определя причината. Ами ти?

— Много зависи от атаката, която планираме.

— Да. А пък не ни остава избор.

— Така изглежда. — Крил-Ниш се доближи до парапета, загледан в нощта. Мракът бе пълен. Само някъде в невидимия лес проблясваха светлинки. — Какво е това? — сепнато попита механикът.

Игур се засмя.

— Спокойно, не са лиринкси. Светулки над блатата.

Известно време двамата стояха мълчаливо. Мистикът го почерпи с парче сладък корен, което Ниш замислено задържа. Нощта изглеждаше някак натежала, дори заплашителна. Но пък мракът винаги бе пораждал подобни мисли у механика.

Домакинът се изплю. Ароматът на сладък корен изпълни балкона.

— Явно ми се е сторило. Понякога мрачността ми не ми позволява да се отърва от лошите мисли. Желая ти лека нощ.

— Лека нощ, сър. Аз ще остана още малко. Усещам, че няма да успея да заспя.

Ботушите на Игур скоро заглъхнаха. Край тази част на крепостта долиташе вихър, накараше Ниш да се увие по-плътено в палтото си.

Нощта подканяше към размисъл. Какво ли щеше да стане с тях? Не ставаше дума само за самоубийствената мисия. През всяка година от живота му загубите се бяха увеличавали. В един момент лиринките бяха заприличали на усилваща се епидемия. Връхната точка приближаваше бързо.

Дори и ако спечелеше в Ненифър и заменяше Съвета, времето за приготовления бе толкова малко. Щом дойдеше пролетта, подновените вълни насилие щяха да пометат всичко скъпо за него. Тази мисъл не насърчаваше съня, но тъй като искаше да е отпочинал за утрешния ден, механикът се отправи към стаята си, поне да полежи.

И докато той достигаше най-долния етаж, опипващ пътя си през пълен мрак, огромна упеторена сянка закри звездите в северната част на небето над Физ Горго. Втора изникна край нея, а после и трета, понесена от вятъра, с притихнали ротори. Други сенки заобикаляха крепостта от всички страни. Дори вихърът изглежда затаи дъх, изчакващ момента, когато и шестнадесетте въздухоплава ще заемат позиции, изчаквайки заповед за атака.

Иризис се обърна в леглото си, замаяна от съня. Нещо я бе събудило. Сърцето ѝ биеше усилено като след бяг. Гърлото ѝ бе пресъхнало, дланите ѝ лепнеха. Какво ставаше?

Тя тъкмо посягаше към късия си меч, оставен на стола до леглото, когато дочу нечий стъпки в коридора. Това породиха нова

паника. Нещо не беше наред. Тя отпусна крака върху ледените плочки. Какъв студ!

Стъпките се приближиха. Тя стисна меча, подготвяйки се за замах. Силуетът в коридора прочисти гърло, Иризис осъзна кому принадлежи той и паниката ѝ се стори нелепа.

— Ниш! — просъска тя, омекнала от облекчение. — Какво те е прихванало? Щях да те наръгам.

— Иризис? Какво има?

Тя усети как механикът се обръща, опитвайки се да я различи сред мрака.

— Ела. — Жената го хвана над китката и го издърпа вътре в стаята си. — Какво правиш?

— Не можах да заспя и станах да отида до тоалетната. Наред ли е всичко?

Заради подгъващите се колене тя трябваше да приседне на кревата, което я раздразни.

— Извинявай, Ниш. Помислих те за някакъв нападател, дошъл да ни заколи докато спим.

— Във Физ Горго? Това трябва да е най-безопасното място в цял Сантенар. Дори лиринксите се държат настрана. Какво те е прихванало тази нощ?

— Споходи ме някакво отвратително предчувствие. Сигурно съм сънувала някакъв кошмар.

— Теб вечно те спохождат отвратителни предчувствия, Иризис.

— Което означава, че и сега ще се окажа права.

— Преди малко разговарях на балкона с Игур и не...

— Той пък какво правеше там?

— Предполагам, че обича усамотението.

— Е, аз пък не го обичам — промърмори тя.

Крил-Ниш приседна до нея.

— Никога не съм те виждал толкова притеснена. Поне не и от фабриката, когато...

— Не искам да говорим за това. — Тя го сръза далеч по-остро, отколкото възнамеряваше. — Напоследък ме спохождат неприятни сънища.

— Какви сънища?

— Такива, които свършват зле. Страхувам се, Ниш. Няма да преживеем нападението над Ненифър.

— Говориш глупости. Винаги съм те виждал като прабаба, заобиколена от петдесетина внучета и правнучета.

— Не мога, Ниш. Усещам, че няма да оставя и едно дете след себе си, макар така да копнея за това.

Той я прегърна.

— Тихо. Късно е, мрачно е, а ти си изнервена, защото напоследък нещата не се развиват особено добре. Ще видиш, че на дневна светлина ще разсъждаваш съвсем различно. Сега ще те оставям.

— Постой още мъничко, Ниш. Само още малко.

Тя излъчваше топлина, а неговото легло беше студено. Освен това тя бе най-близката му приятелка.

— Добре. Но само за няколко минути. Утре ни чака тежък ден.

Механикът се отпусна в леглото и я придърпа до себе си. Противно на думите си, той все още се притесняваше. Когато дишането на Иризис се успокои, той се измъкна внимателно, зави я и се отправи към собствения си хладен креват. Все още не го спохождаше сън.

Атаката започна малко призори, в най-тъмния час на нощта. Шестнадесетте въздухоплава бяха заели идеални позиции много преди това. Петнадесет страхоносеца бяха заобиколили стените на крепостта, а последният бе разположен високо над нея, оглеждайки се за лиринкси. Не очакваха да видят такива, Юлия също не съзираше техни прояви в решетката си, само че председателят Гор не беше човек, който поемаше рискове. Поне не и когато ставаше дума за собствения му живот.

Арбалетчици оглеждаха стените с помощта на подсилени очила за нощно виждане: едно от многото нови изобретения, напуснали цеховете на Ненифър. Дежуреха само четирима пазачи, защото стените на Физ Горго бяха в състояние да го защитят от всичко, различно от армия. Никаква наземна сила не можеше да се приближи откъм бластистия лес (дори ако преди това бе смогнала да избегне лиринксите). Снайперистите простреляха едновременно и четиримата

пазачи, оставяйки крепостта незащитена. В кулите ѝ Игур бе вложил определени защиты, само че те бяха безполезни от такова разстояние. Освен това никой не стоеше на пост при тях.

Във въздухоплава на Гор, разположен на четвърт левга от идеалния север, Юлия посочи местата и на трите защитни съоръжения на Игур.

— Много добре — каза председателят, след като въпросното местоположение бе предадено на войниците му. — А тук имам стара карта на Физ Горго, Юлия. Покажи ми къде се намират Ксервиш Флид, Иризис Стирм и перквизитор Фин-Мах.

Дребната жена се вгледа в картата. Под слабата светлина не ѝ се налагаше да носи очила. Тя докосна хартията и каза:

— Не я разбирам.

Гор търпеливо обърна картата. Развиделяването наближаваше.

— Ето това е лявата кула. Виждаш ли я? А тази черта е крепостната стена.

— Вече разбирам.

— Къде са?

Юлия потръпна и започна да заеква.

— Не ме проваляй точно сега, перцепторе.

Тя не каза нищо. Измъчваше се.

— Нали знаеш как постъпвам с онези, които ме провалят?

— Да! — прошепна тя.

— Спомни си, че всички онези, които те накараха да страдаш така мъчително, са предатели до един. Спомни си какво причиниха те на брат ти. Те те мразят, Юлия.

Жената затвори очи в напразен опит да се скрие, сетне отново ги отвори.

— Иризис е тук. — Тя посочи. — Флид е тук. А Фин-Мах... — Юлия се поколеба. Срещу нея нямаше нищо против. — Фин-Мах е ето тук.

— И си абсолютно сигурна?

— Да — промълви Юлия.

— Много добре. Свободна си. — Дребната жена трескаво се отдалечи. — Не, почакай за момент.

Тя плахо се върна. Това бе моментът, който бе очаквала с ужас.

— Какво друго можеш да ми кажеш за това място, перцепторе? Виждаш ли и нещо друго в модела си?

— Да — съвсем тихо отвърна Юлия.

— Какво е то? Магически предмети, нали?

— Стотици! — облекчено избълва тя.

— Стотици? — Председателят се навъси. — Разбира се. Това трябва да е древното съкровище на великия Игур, който е живял тук векове наред. Ще дойдеш с нас, перцепторе, за да ни заведеш до съкровището.

Той се извърна, но изглежда нещо в облекчението ѝ бе го направило подозрителен, защото Гор отново я погледна.

— Има ли още нещо, Юлия?

— Д-други мистици, сър — заекна тя.

Усмивайки се неприятно, председателят я придърпа към себе си. Тя почти бе стъпила върху ботушите му.

— Какви други мистици, перцепторе?

— Не зная кои са, но са трима. И всеки от тях е много могъщ. По-сил... По сила равни на вас, сър — бързо се поправи тя.

— Интересно — промълви Гор. — Какво друго можеш да ми кажеш за тях?

— Нищо друго, сър. Но един от тях е аахим.

— Аахим! — изстреля той. — Какво ще търси тук един аахимски мистик? Това променя нещата — додаде председателят към Фушт. — Не бихме искали да наскърбим аахимите. Това ли е всичко, перцепторе?

Юлия стоеше като вкаменена.

— Ти ни помогна много, Юлия — приласка я Гор. — Когато се приберем вкъщи, ще получиш наградата си — каквото пожелаеш. Само ми кажи какво виждаш в удивителния си модел, достъпен само за теб.

— Тиан, сър — прошепна жената. — Виждам Тиан, амплимета ѝ и летящ конструктор.

Председател Гор едва не рухна през борда от удивление. Той се отпусна на колене, целуна платнената палуба, а после скочи с беззвучен вик на възторг, за да долепи устни до ръката на Юлия.

Тя я отдръпна с изражение на пълна отврата, но той не забеляза. Съдбата му поднасяше на тепсия света. Нищо нямаше да застане на

пътя му. Председателят повика Фушт и лейтенантите, отсечено им предаде новите си нареждания, а после се обърна към хората си, подемайки с тих, но плътен глас:

— Войници, под нас лежи най-голямата награда в цял Лауралин, за която дори не смеех да се надявам. Награда, която може да ни осигури победата. Става дума за занаятчия Тиан Лиз-Мар, нейния безценен амплимет и уникалния, удивителен летящ конструкт. На всяка цена трябва да се сдобием с тях, дори и ако по време на процеса враговете ни избягат. Но ние няма да им позволим да избягат, защото те не знаят, че сме тук.

Той поспря, за да даде възможност на сигналистите да предадат казаното към останалите въздухоплави.

— Те не разполагат с армия, която да ги защитава — продължи председателят, — а само шепа пазачи. Когато дам знак, ще започнете нападението. Завардете всички възможни изходи. Не позволявайте на нито една жива душа да избяга. За всеки, когото заловите жив, ви очаква немислимо възнаграждение. Тези ренегати ще послужат за пример, който ще бъде възпяван в продължение на хиляда години из цял Сантенар.

— Злият предател Ксервиш Флид струва десет хиляди златни тела жив и в състояние да бъде съден. Трупът му ще ви донесе само сто златни монети. Тук има още двама мистици. Нямам представа кои са те, но е сигурно, че те също са негодници и изменници. Всеки от тях ще ви донесе две хиляди в злато жив и по четиридесет златни монети мъртъв. А за по-нищожните злодеи: по хиляда за Крил-Ниш Хлар или Иризис Стирм, живи или мъртви, петстотин за перквизитор Фин-Мах и по петдесет за всички останали. Не ме разочаровайте. Всеки, който го стори, ще бъде изпратен на разпит. Мисля, че не е нужно да ви обяснявам...

Последвалият всеобщ ужас, изразен в рязко поемане на дъх, бе достатъчно красноречив. Всички в Лауралин знаеха какво включва скрутаторският разпит.

— Но това не е всичко. Разбрах, че тук има и могъщ аахимски гадател. Той трябва да бъде заловен жив и невредим. Отнасяйте се към него грижливо, обездвижете го, ако се налага, и му запушете устата. Подобен мистик би могъл да използва силата си дори с помощта на слово. Но пак повтарям: не го наранявайте. Аахимите не са наши

врагове. Не бихме оцелели, ако те ни обявят война. Жестоки наказания очакват онзи, който го нарани.

— На телохранителите си възлагам обезопасяването на конструкта. Онези, които успеят в това начинание, ще получат по двеста златни монети. Провалът ще ви изпрати директно на фронта. Не се проваляйте.

— И накрая, но на първо място по важност: занаятчия Тиан Лиз-Мар трябва да бъде заловена жива. Тя е героиня. Повтарям, Тиан не е предателка, а изключително благородна героиня, която е жизненоважна за напредъка на войната. Тя трябва да бъде заловена жива, макар че и нейното обездвижване може да се окаже необходима мярка. Онези от вас, които участват в съпровождането ѝ, ще си поделят двадесет хиляди златни монети. *Двадесет хиляди златни монети* — повтори той.

Гор погледна към войниците и гадателите си, спирайки поглед върху всеки от тях. Сигналистите стояха зад него и продължаваха да превеждат речта му към останалите машини.

— Но — продължи председателят — колкото и ожесточено да се отбранява тя, ако някой я нарани, случайно или умишлено, ще бъде одран жив. Така че бъдете особено внимателни. Художнико, покажи на всички скиците, които си изработил. Всеки трябва да може да я разпознае.

Посивял дребен мъж, чиято кожа се люспеше, започна да накуцва сред редиците, показвайки произведенията си. Те изобразяваха лице, носещо задоволителна прилика с Тиан. Описанието ѝ бе предадено и към останалите страхоносци.

Гор повдигна ръка. Всички притихнаха в очакване. Той се загледа към изток, потропвайки с крак. Слънчевият диск изплува над хоризонта. Първите му лъчи докоснаха подсилените огледала, операторите се раздвижиха. Превърнатата в оръжие светлина се вряза в трите кули, криеци защитните съоръжения на Игур. Кулите изригнаха, каменните им блокове започнаха да се стичат по подобие на нагорещен восък. Крепостта стоеше беззащитна.

Светлината на слънцето огря мощните машини, а Гор нареди:

— Атака.

Сигналистите подеха сигнала, огромните огледала отново се извъртяха към целите си. В стените и кулите зейнаха пробойни. Към

Физ Горго полетяха въжета, по които започнаха да се спускат войници.

Председателят се отпусна в стола си. Останалите скрутатори го наобиколиха.

— Чакахме дълго, но днешният ден ще ни възнагради за търпението. Всички те ще се намират в ръцете ни още преди да е изтекъл настоящият час.

— Ще разполагаме и с летящия конструкт. — Фушт започна да потрива ръце. — Това определено ще измени нещата, Гор.

Председателят го погледна внимателно.

— Определено, скрутаторе. Определено.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Експлодиращ камък и кипящ метал изтръгнаха Иризис от съня. Тя скочи от леглото, първоначално решила, че отново се намира в завода и лиринксите нападат.

— Ниш? — извика тя. — Ниш, къде си?

Него го нямаше и кошмарът се бе завърнал, но този път Иризис знаеше, че това се случва в действителност. Този трясък идваше от тарана, който ломеше вратите. Тези писъци бяха предсмъртните викове на работници, които в глупостта си бяха изтичали да видят какво става. Това беше. Дългоочакваната гибел най-сетне настъпваше.

Тя трескаво се облече, пристегна ботушите си, грабна меча и надникна през вратата, очаквайки да види купища лиринкси. По коридора напредваха войници, които методично проверяваха всяка врата. За частица от мига Иризис се отпусна, преди във все още замаяното ѝ съзнание да изникне мисълта, че тези войници носят червено-черната униформа, запазена за личните телохранители на скрутаторите от Съвета — най-елитните бойци в цялата човешка армия. Лиринксите биха били за предпочитане пред тях. Ето че Гор ги беше намерил. В коридора имаше поне стотина войници, а по долитащата отвсякъде суматоха личеше, че из цялата крепост има още много от тях. Несъмнено присъстваха и гадатели.

Срещу тях Игур разполагаше с общо дванадесет стражници. Иризис бе готова да се обзаложи, че повечето от тях, разквартирувани в казармата на двора, вече са мъртви. Битката вече бе изгубена. Единствената надежда оставаше опитът за оттегляне към лабиринта от тунели, който разкъсваше земята под Физ Горго. Уви, макар че Иризис знаеше как да стигне до тези проходи, тя нито веднъж не бе слизала там. А подобна атака не бе най-подходящото време за дирене на изхода от лабиринт.

Тя се стрелна през вратата и се затича към задната част на крепостта. При първия ъгъл тя спря. Стаята на Флид се намиреше съвсем наблизо, отляво, а тази на Ниш се намиреше надолу по коридора, от дясната страна. Иризис нямаше време да събуди и двамата. След миг колебание тя пое наляво. Ниш спеше леко и

вероятно вече се бе събудил. Ако не, щяха да го заловят след секунди. А скрутаторът се разбуждаше бавно, така че не й оставяше избор. *Съжалявам, мили.*

Високата жена се втурна в тъмното и започна да блъска по вратата на Ксервиш. Не последва отговор, затова тя я изрита. Голият Флид седеше на ръба на леглото си.

— Какво става? — все още в просъница попита той.

Иризис го издърпа за крака.

— Скрутаторите са ни открили. Крепостта гъмжи от войници.

Ксервиш Флид не помръдна.

— Тогава с нас е свършено. Бягай към лабиринта. Скрий се. Те търсят мен.

Тя струпва ботушите му, нож и дрехите.

— Няма да изоставя приятелите си. Обличайте се. А и войниците търсят всички ни. Няма да си идат, докато не преровят цялото място. Няма смисъл да се крием, освен ако не знаете пътя към изхода.

— Предполагам, че ще го открия. — Скрутаторът бързо нахлузи ботушите, пристегна колан на голо, подпхна ножа под него и метна торбата си на рамо.

Иризис стоеше край вратата и непрекъснато извърщаше глава към тъмния коридор. Войниците още не се виждаха. Може би още оставаше време да изтича до стаята на Ниш. Не, звуците долитаха откъм неговата посока. Сигурно вече го бяха заловили.

— Поне си вържете препаска — остро каза тя. — За приличие.

Флид грабна чаршаф и го пристегна около себе си.

— В такъв момент приличието е последното нещо, за което мисля.

— Аз мислех за своето собствено приличие — уточни тя.

Скрутаторът се усмихна.

— Да. Да вървим.

По коридора долиташе далечна светлина на фенери. Войници приближаваха и от лявата страна, и от дясната. Отвъд разклонението на коридора Иризис различи сблъсъци. Фин-Мах рухна под тежестта на трима бойци, които бързо я вързаха и й запушиха устата. Един-единствен войник бе достатъчен да обездвижи дребната Инуи, която апатично очакваше съдбата си.

Гръмък рев разтърси коридора, последван от блясък и гръмотевица. От тавана се посипа мазилка. Това беше Игур, полугол и сражаващ се ожесточено. Мистик в червена роба се строполи на земята, пищейки, прилепил длани над ушите си. Друг полетя встрани, стоварвайки се в стената. Домакинът изрева отново и замахна с ръка към нападателите си, сякаш целящ да ги покоси с невидимо острие. Черна светлина полетя във въздуха, за да повали група войници. Замах в другата посока повали още трима врагове.

— Той ще успее — каза Иризис, удивена от могъществото му.

Останалите войници се обърнаха и побягнаха, захвърляйки оръжията си.

— Съберете се при мен — изрева Игур. — И стойте отзад. Флид, погри...

Войник, останал незабелязан зад Игур, стовари плоската страна на меч си върху тила му. Оръжието се строши, но мистикът рухна на колене. Ратникът замахна отново, удряйки слепоочието му с дръжката на меч. Замаяният гадател се свлече на земята. Войникът сграбчи ръцете му, а побягналите дотичаха обратно и скочиха върху поваления, за да го овържат.

— Това е краят — промълви Иризис.

— Все още има шанс — каза Флид. — И Малиен, и Гилаелит притежават достатъчно сила, за да смачкат и двама скрутатори.

— Но не и всички скрутатори едновременно. — Жената се дръпна обратно в стаята. — И техните мистици. Няма изход, Ксервиш. — Стаята нямаше прозорец.

Флид, който ровеше в торбицата си, не отговори.

— Забравете. Те са прекалено много. Няма какво да сторите.

— Залости вратата и мълчи.

Тя затръшна вратата, спусна резето и избута леглото пред нея.

— Какво сте намислили?

Иризис не очакваше, че скрутаторът може да стори много. Той още не се бе възстановил от битката си с Игур.

— Затвори си очите. Обърни се.

— Но... — поде тя, а после покорно изпълни нареждането, припомнила си случката в акведукта.

— Едно, две, три — тихо отброи скрутаторът, сетне нещо се стовари върху пода.

Звук изпълни стаята: рев, трясък, срутване. Каменен къс болезнено я блъсна в ребрата и ѝ изкара въздуха.

Ксервиш Флид я хвана за ръката.

— Вече е безопасно да погледнеш.

Стаята бе изпълнена с димпещ се прах, а на пода зееше дупка, през която леглото спокойно би могло да изпадне. Не се виждаше какво се крие в отвора.

Флид вече усукваше завивките и ги привързваше. След като прикрепи импровизираното въже към крака на кревата, той каза:

— Слизай!

Нещо блъсна вратата и я разтърси. Иризис се вкопчи в завивката и се плъзна в отвора до първия възел, сетне до втория и третия. При поклащането ѝ краката допряха пода. Тя стъпи стабилно и се измести встрани, макар че не виждаше нищо — в стаята цареше пълен мрак.

Флид долетя миг по-късно и леко се блъсна в нея. При съприкосновението си с пода той внезапно се преви. Жената му помогна да се изправи.

— Добре ли сте?

— Нищо сериозно.

— Сега накъде?

— Не съм сигурен — отвърна скрутаторът. — Опирай стените за вратата. — Той откри изхода преди нея. Отвъд вратата също бе мрачно. — Насам — прошепна Флид. — След мен.

Двамата се промъкнаха през вратата, безшумно прекосиха коридора и навлязоха в по-широк проход, сред който Иризис долови повей. Почти бяха излезли. Все още имаха шанс, макар и като избягат без приятелите си...

— По-бързо — рече той. — Мисля, че все пак ще успеем.

Жената стисна мечата си и го последва. Но след няма и десет крачки ослепителни светлини бликнаха от двете им страни.

— Ксервиш Флид — заяви неприятно познат глас. — Иризис Стирм. Толкова се радвам да ви видя отново.

Това бе председателят Гор, придружаван от поне дузина войници. Иризис погледна назад, където я очакваше жестоката физиономия на скрутатор Фушт, придружен от същата бройка бойци, оборудвани със същото тежко въоръжение.

— Тези са последните — заяви Фушт. — Да се заемаме с процеса. Екзекуторите вече нямат търпение.

Ръцете на Флид и Иризис бяха завързани, след което двамата бяха изведени през строшените врати на крепостта. На двора вече изчакваха останалите пленници, разделени на добре охранявани групи. Дори слугите на Игур и малцината оцелели пазачи бяха наобиколени от усилена охрана.

Иризис не спря да се съпротивлява по целия път, с което си спечели множество ритници и болезнени шамари. Но това не я спря. Тя продължи да се мятта, докато въжетата не разраниха до кръв китките ѝ.

— Престани — каза Флид, който стоеше до нея. Той разглеждаше огромните въздухоплави, които бяха оформили съвършена формация около крепостните стени. Летящите машини вече бяха закотвяни с кабели, споделящи дебелината на човешка ръка. — Погледни срещу какво сме се изправили. Прекарали са половин година в планирането на тази атака. Доколкото познавам Гор, той няма да е оставил нищо непредвидено.

— Няма да се предам — процеди тя. — Никога няма да им се оставя, Ксервиш.

Скрутаторът сви рамене.

— Както желаете. Но няма да промениш нищо.

— Какво искате да кажете?

— Съдбата ни е била определена отдавна. Остава ни да живеем до края на делото.

Колкото и да бе предричала и предусещала гибел, Иризис не бе подготвена за това.

— Няма ли да ни отведат до Ненифър? Или Лайбинг? Или някой друг голям град, за да превърнат делото в публично зрелище?

— Гор няма да се осмели да поеме такъв риск. Притеснява се, че някой от нас би могъл да изпълни някакъв неочакван ход. На борда на тези въздухоплави трябва да има поне хиляда души. Това са предостатъчно зрители. Сред тях несъмнено ще има хроникьори и разказвачи, които ще разпространят видяното из цял Сантенар. Прекалено много унижения им нанесохме, Иризис. Хората вече започват да се усъмняват във властта на скрутаторите, затова тази операция трябва да бъде бърза, жестока и цялостна. Всички ние ще

умрем по възможно най-проточения и мъчителен начин, за да послужим за пример. Какъв ли край ни е предвидил Гор?

— Не проумявам спокойствието ви — каза тя.

— Да бъдеш скрутатор означава да оставаш безразличен в лицето на всичко, което светът и останалите захвърлят насреща ти.

— Безразличен! — весело промърмори Иризис. — Виждала съм гордия, повелителен Флид, сприхавия, киселия, понякога и озлобения, но никога не бих ви нарекла безразличен.

— Аз съм обикновен човек, който също си има слабости. И никога не съм твърдял противното. Изглежда, че най-лошите ситуации извикват най-доброто умен. Уверявам те, Иризис — той я озари с най-добрата усмивка, която позволяваха обстоятелствата, — че вътрешно треперя. Зная какво ни предстои. Веднъж вече съм попадал в ръцете им.

Усмивката не помогна. Още от година Иризис бе привиквала с мисълта, че ще умре. Но сега ѝ предстоеше да изтърпи мъчения, нанасяни от хора, които бяха превърнали агонията в изкуство.

— Ужасно се страхувам, Ксервиш.

Той отри рамото си в нейното, тъй като ръцете му бяха пристегнати зад гърба.

— И с основание. Но едно нещо трябва да те успокоява.

— Какво?

— Всички ще бъдем заедно. И ще си мислим за теб, както ти ще си мислиш за нас.

— Не виждам с какво това променя нещата — изсумтя Иризис. — А може би ги променя. По-рано съм страдала сама, а също съм страдала и с близки приятели. Второто е за предпочитане.

— Ако тази утеха не ти е достатъчна, ето друга мисъл: по залез смъртта ще е отнесла всички ни.

— Те ще удължат страданието ни с дни. Те обичат да измъчват осъдените до последно.

— Забравяш, че се намираме дълбоко във вражеска територия. Тези въздухоплати носят изключителна мощ. И от преживяното по време на атаката лично можахме да се убедим, че разполагат с нечувани до този момент оръжия. И все пак споделят слабостите на всички останали летящи машини. Един-единствен лиринкс е достатъчен, за да разкъса балоните им. През деня тази флотилия би

могла да отблъсне стотици летци, но ако долетят хиляди врагове, все някой от тях ще успее да се промъкне през отбраната. Тогава флотилията ще бъде унищожена. Гор не би поел такъв риск за себе си и Съвета. Погледни, повечето от войниците му са насочили оръжията си навън и нагоре, а не към нас.

Иризис не си направи труда да поглежда. Нямаше смисъл. Нищо нямаше смисъл.

— А през нощта — продължи Флид — той няма да посмее да се приземи, защото няколко лиринкса биха могли да опустошат цялата флотилия. Единственият начин да се погрижи за безопасността на толкова крехки машини: като лети по-високо от достижимото за лиринксите. Не, всичко ще е свършило по здрач. Това е трагично и жалко.

— Определено е трагично за нас — хапливо каза тя. — Жалко, че няма да можем сами да оплачем себе си, защото никой друг няма да го стори.

— Имах предвид жалко за човечеството. Тази им победа вещае неговия край. А това е нещо, срещу което се сражавах цял живот.

— И искате да ми кажете, че не разполагате с някакъв отчаян план, какъвто измъдряте винаги? Не разполагате ли с още някой от онези имплантирани кристали?

— Уви, не. Не си и бях помислял, че Гор ще се осмели да навлезе толкова дълбоко в Мелдорин. А дори и да разполагах с кристал, не би имало полза. Виждаш ли? — Скрутаторът посочи с лакът.

На борда на всеки въздухоплав стоеше по един мистик, насочил далекоглед към пленниците. Край магьосниците стояха стрелци с арбалети и копиехвъргачки, чиито оръжия бяха готови за стрелба.

— Казах ти, че Гор е помислил за всичко. Дори и ако успееш да се освободи с помощта на такъв кристал, те биха ме простреляли на петата крачка. Тъкмо затова ни държат в средата на двора, на видимо място.

— Как ли са ни открили? Смятах, че Игур разполага със защита, която прикрива Физ Горго.

— Не зная, но щом са способни да проследяват гадатели от разстояние, с какви ли други способности разполагат?

Иризис не се замисли над това. Тя все още отказваше да признае, че бягството е невъзможно.

Флид сякаш ѝ бе прочел мислите:

— Дори ако бях самият Рулке, най-великият гадател на всички времена, пак нямаше да успея да ни измъкна.

— Няма да се предам. Докато съм още жива, ще се боря.

— Щом това те кара да се чувстваш по-добре.

Иризис плъзна поглед из двора. Останалите пленници бяха наобиколени от едри и мускулести войници, които в повечето случаи скриваха с телата си охраняваните. В единия край тя можа да различи високата снага на Игур, здраво овързан и със запушена уста. Той се поклащаше. Кървав бинт бе пристегнал черепа му. От лявата му страна, изглеждащ малко по-висок заради буйната си коса, Гилаелит се извисяваше над пазачите си. Неговата уста също бе привързана — защита срещу геомантични заклинания.

— Къде е Малиен? — рече Иризис. У нея се зароди надежда, че поне един от тях е успял да избегне залавяне и ще успее да ги освободи. Ако някой притежаваше силата да се противопостави на скрутаторите, то това бе аахимата.

— Не бързай да се обнадеждаваш — каза Флид. — Видях как я изнасяха, омотана като пиле. Тя е край южната стена.

Сред тамошните сенки Иризис различи някакъв силует, отпуснат сред сенките и наобиколен от поне двадесетина стражи, а също и двама мистици, които държаха кристали.

— Надали ще посмеят да екзекутират и нея?

— Не, няма. С подобна постъпка биха си навлекли война с аахимите. Но, както виждаш, са се погрижили да ѝ попречат да ни помогне.

Иризис огледа двора.

— Никъде не виждам Тиан.

— Да, тя се е измъкнала и собственоръчно ще ни отведе до таптера — подигравателно се засмя скрутаторът.

— И защо не? — Тонът му не ѝ харесваше. — През изминалата година тя сътвори истински чудеса.

— Защото те са заловили и нея. Ето я там, привързана към онази носилка. — Ксервиш Флид кимна към западния участък на крепостната стена. Там войниците бяха наобиколили проснат силует, над който се привеждаше целител. — Изглежда тя се е съпротивлявала и някой я е ударил. Освен това таптерът отдавна е попаднал в ръцете

им. Несъмнено той е представлявал първата им цел. Кой знае, може би с негова помощ ходът на войната ще се промени.

— Ако успеят да разгадаят принципа му.

— Тиан няма да попадне в списъка на осъдените. Те ще се грижат за нея добре. Войникът, който я е ударил, ще извади голям късмет, ако си запази главата.

— Значи за нас няма надежда, Ксервиш. — Всичките й очаквания я напуснаха. Само в рамките на миг цялата й надежда се превърна в отчаяние.

— Човек винаги може да се надява. Да речем, че се разрази буря...

— Никога не съм виждала толкова ясно небе.

— Или ако лиринксите нападнат...

— Обгръщат ни блатисти земи, което им оставя въздуха — рече Иризис. — Наблюдателите ще ги забележат половин час преди пристигането им. Предостатъчно време да ни ексекутират преждевременно.

— Внезапно изпитваш нуждата да докажеш, че положението ни действително е безнадеждно — отбеляза скрутаторът.

— Аз съм реалистка. Обичам да зная какви са шансовете ни. Но вие ме накарахте да проумея, че ние нямаме никакви шансове.

— Съжалявам, Иризис.

Тя направи няколко крачки наляво в опит да разпознае човека, обграден от войници край северната страна. Май беше Флангърс, но не можеше да види ясно. Войниците я изтласкаха обратно.

— Какво следва сега? — Бяха престояли почти час. Иризис нямаше връхни дрехи, а на двора бе изключително студено. По това време на годината сянката на крепостните стени се задържаше през целия ден, а ледът по тях се задържаше чак до пролетта.

Флид също трепереше. По белязаната му кожа бяха изникнали сиво-бели петна. Той сигурно умираше от студ, увит само в чаршаф.

— Подготвят сцената си. Скрутаторите обожават спектакли.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Макар да бяха прекарали часове на студа, пленниците се нуждаеха от известно време, за да осъзнаят екстравагантността на подготвения спектакъл. Механици и въжари монтираха пръстени върху крепостните стени. Тежки кабели бяха спуснати от въздухоплавите и закрепени към образувалите се метални рамки. По средата им перпендикулярно бяха опънати други, по-тънки кабели. Те оформиха подобие на паяжина, разположена успоредно на земята.

Върху тази увиснала основа бяха разстлани огромни топове платнище. Така се образува фигура с четиринадесет страни и диаметър над сто и петдесет дължини. Тази платформа нямаше нито стени, нито перила, само платнище, което бе изопнато. Опънът бе такъв, че дори стъпките не го огъваха.

— Това е въздушен амфитеатър — каза Флид. В гласа му се долавяше искрено възхищение. — Каква хитра идея! Публиката ще заеме краищата, а ние, заедно със съдиите и екзекуторите, ще застанем в средата.

Бързото издигане на платформата загатваше, че построяването ѝ е било многократно упражнявано в Ненифър. Тя бе привършена още преди обед. Пленниците бяха издигнати във въжени кошници, от които висяха крайниците им. Войниците и скрутаторите получиха привилегията на привързани платнени столове. След половин час всички затворници бяха струпани в средата на платформата. Войниците не им позволяваха да се втурнат към ръба или към дупката, оставена в средата. Повечето от онези, намиращи се на борда на въздухоплавите, също се спуснаха, за да наблюдават процеса. Те щяха да играят ролята на свидетели. Но пилотите останаха по местата си. Много от войниците също останаха на борда на машините, бдейки за врага.

На борда на въздухоплавите стояха войници с брадви, готови да срежат дебелия въжет при нужда. В такъв случай свидетелите щяха да разполагат с изключително кратко време, за да се оттеглят към стените на Физ Горго. На забавилите се би предстоял полет от петдесет дължини.

Въжените столове останаха да висят над всеки от скрутаторите, осигурявайки мигновена евакуация при нужда. Иризис не спираше да се моли за вражеска атака. Щеше да посрещне смъртта по-спокойно, ако можеше преди това да види как председателят Гор се гърчи уплашено на края на въжето, свиващ се под заплахата на ноктести атаки. Ако тя можеше да призове лиринксите по някакъв начин, би го сторила веднага. Дори изяждането от лиринкс бе за предпочитане пред унизителната орис, която им предстоеше.

Хроникьори и разказвачи стояха встрани, готови да запишат срамната сцена. Край тях стояха шестима художници, разпънали стативи. Те щяха да увековечат в рисунки всеки момент от делото, а също и да уловят агонията върху лицата на езекутираните престъпници. Общите Истории на Сантенар, а също и Историите на замесените семейства, щяха да разказват за недостойния им край.

Зазвуча рог. Главният езекутор прокара палец пред гърлото си. Настъпи пълна тишина. Председателят Гор пристъпи напред.

— Летописци и свидетели — поде той с тих и настоятелен глас. — Тези гнусни предатели не ще бъдат подложени на формален разпит. Намираме се дълбоко във вражеска територия, където не можем да предоставяме подобни луксове на онези, които се съюзяват с врага. Но процедурите, изисквани от тази ситуация, ще бъдат изпълнени без отклонения.

— Ще бъде кратък, защото е възможно дори в този момент враговете да се отправят насам. Съветът на скрутаторите ме упълномощи да изложа доказателствата. Заявявам, че всеки един от подсъдимите е виновен в измяна, а също и други углавни престъпления, чиято многобройност не позволява изреждане в настоящите обстоятелства. За подобна поквара законът отсъжда одиране, избирателно изкормване и отсичане на крайниците. Накрая телесните останки ще бъдат разпръснати, за да послужат за храна на най-нищожните мършояди.

Председателят поспря, за да се навъси към затворниците, а сетне към свидетелите. Иризис остана с впечатлението, че той се старае да впечатли художниците и разказвачите. Само как го презираше...

— Но — продължи Гор — формалностите на делото трябва да бъдат запазени. Нека се знае, че дори скрутаторите не стоят над Закона.

Гнусен лицемер, помисли си Иризис. Стотици хиляди пъти, когато ви е изнасяло, скрутаторите са раздавали правосъдие според собствената си преценка. Но сега си седнал да се правиш на справедлив, за да си изградиш красив образ за хрониките. Тя си пое дъх, за да изкрещи мислите си, само че Флид я сръга в ребрата.

— Недей! — остро прошепна той. — Няма полза.

— Ще ми достави удовлетворение!

— Скрутаторите разполагат с уникални форми на мъчение, които биха приложили, ако упорстваш. За да дадат пример какво се случва с устатите, те ще те отведат обратно на изток, като те измъчват през целия път...

— Ще си струва.

— Иризис, повярвай ми, нищо не би оправдало онова, което биха могли да ти причинят. Просто мълчи и се моли за възможно най-бързата смърт. Аз нетърпеливо очаквам своята — тихо додаде той.

— Сър! — шокирано прошепна Иризис.

— Говоря сериозно. Сражавах се дълго, но накрая бях сразен. Настоящото е провал, жалка пародия на живот. Всичките ми надежди и дела рухнаха. Вече не мога да направя нищо. Вече не ми се налага да нося тежестта на света. Най-сетне мога да се отърся от нея и да се отправя към смъртта си с достойнство. Ще я приветствам.

— Ще я приветствате?

— Откакто скрутаторите ме измъчваха като млад, не е минал ден, в който да не ме измъчва болка. Вече дори маковият сироп не действа. Смъртта означава край на цялата тази болка. И аз копнея за този край.

Тя потръпна и не каза нищо повече.

— ... и затова — продължаваше Гор, — преди да произнесе присъдата, обръщам се към събраните свидетели, за да потвърдят вината на затворниците. Свидетели, ако някой сред вас не се съгласи с решението, излезте напред и изложете аргументите си, след което останалите свидетели ще гласуват. Скрутаторите, разбира се, ще се въздържат от гласуване. Ако волята ви подкрепи съответния затворник, той ще бъде освободен. Ако се произнесе против, вината му ще бъде потвърдена и очакващото наказание ще бъде изпълнено веднага след края на делото.

Гор направи знак на главния екзекутор, който с жест му поднесе свитък и се поклони.

— Не, ти трябва да го прочетеш! — шепотът на председателя достигна чак до Иризис. — По-бързо! Предстои ни да печелим война.

В смущението си главният екзекутор изпусна свитъка. Все така притеснен, той го разгърна и започна да чете.

— Пилот Инуи — поде той с нервен глас, — Съветът на Скрутаторите те намира за виновна в измяна. Има ли свидетел, който не е съгласен?

— Моля за разрешение... — поде Флид.

— Отхвърля се — каза Гор.

Никой друг не се обади. След дълга пауза, през която главният екзекутор оглеждаше редиците свидетели, той се обърна към Гор и каза:

— Тъй като никой свидетел не се възпротиви на решението, присъдата е потвърдена.

— Към свидетелите, не към мен, глупако! — просъска Гор. — Не трябва да изглежда, че скрутаторите имат отношение.

Екзекуторът се обърна към свидетелите пред себе си и каза по-гръмко от необходимото:

— Пилот Инуи е виновна в измяна. Отведете я до мястото за екзекуции.

Дребната жена бе завлечена до място, обградено с бодлива тел и поне двадесетина войници с изтеглени оръжия.

— Сержант Флангърс — каза главният екзекутор. — Съветът на скрутаторите те намира за виновен в измяна. Има ли свидетел, който не е съгласен?

След нова проточила се пауза сред тълпата изникна раздвижване. Някой изкрещя:

— Сержант Флангърс е герой, получил Звезда за храброст заради героизма си, проявен по време на обсадата на Плаймс. Оспорвам решението.

Гор се навъси.

— Свидетелят да излезе напред и да се аргументира.

Напред пристъпи войник в офицерска униформа.

— Казвам се генерал Галимън. Аз бях начело на плаймския гарнизон преди две години. Сержант Флангърс изигра ключова роля в спасяването на града. Десет пъти той се хвърляше срещу лиринкските редици, поваляйки девет от чудовищата. Над два часа той остана да се

сражава съвсем сам, край трупове на другарите си. Макар и ранен, сержантът успя да задържи враговете и остана на поста си чак до пристигането на подкрепления. Целият Съвет взе решение да му бъде присъдена Звезда за храброст. Храбростта, която той показва в Плаймс, която трябва да служи за пример на всички ни, далеч не е единствената му проява.

Главният екзекутор се обърна към Гор, очаквайки отговор.

Председателят се подсмихна.

— Добре съм запознат със случая, тъй като лично наградих сержант Флангърс. Но справедливостта на скрутаторите се разпростира дори над най-великите герои. Впоследствие сержантът е осквернил собствения си лик, вземайки участие в бягството на Иризис Сирм и Фин-Мах, а впоследствие и като подпомогнал бягството на Ксервиш Флид и Крил-Ниш Хлар. Със собствените си ръце някогашният герой унищожил въздухоплав, с което отнел живота на мнозина от някогашните си другари и нанесъл необратими наранявания на скрутатор Кларм. — Гор кимна към джуджето, което седеше до него. Единият крак на едроглавия дребосък бе обвит с метална шина. — Скрутатор Кларм е оцелял по чудо. Трябва да изтъкна, че сержант Флангърс е изпълнил това дело, след като неговият въздухоплав е получил изрична заповед да се приземи.

— Доколкото ми е известно, сър — каза генерал Галимън, — сержант Флангърс е действал в отговор на легитимна заповед, отправена му от перквизитор Фин-Мах.

— А доколкото е известно на мен, генерале, сержант Флангърс е знаел, че перквизитор Фин-Мах е получила пряка заповед да предаде въздухоплава си. Тази заповед е идвала от временен скрутатор Джал-Ниш Хлар, намиращ се над нея в йерархията. Фин-Мах е избрала да не се подчини. Екзекуторе, нека свидетелите гласуват.

— Моля за разрешение да защитавам сержант Флангърс — каза Флид.

— Отхвърля се! — изфуча Гор.

— Обръщам се към свидетелите — продължи Ксервиш, извъртайки лице към въпросните. — Сержант Флангърс е войник със съвършено досие. Обсадата на Плаймс далеч не е единственото сражение, в което той е демонстрирал забележителна храброст. Мога да изброя над десет други сражения, сред които е и падането на

Туркад, а също и първата битка край Никеранд, където сержантът е бил не по-малко дръзновен и героичен. Какъв е вашият отговор, свидетели, имам ли право да говоря в негова защита? Да или не?

След кратко колебание се разнесе потвърдителен рев. Гор беше побеснял, но не можеше да стори нищо. Той даде знак на главния екзекутор.

— Можеш да говориш — каза последният, — но не повече от минута. Говори бързо.

— Една минута... — Флид навлажни пресъхналите си устни. Бе подготвил защита, но не и тъй кратко изложение. — Ето аргументите ми: сержант Флангърс се е подчинил на пряка заповед от перквизитор Фин-Мах, която е следвала писмени нареждания, връчени ѝ от мен, докато заемах позицията на главнокомандващ снизортската армия. Тези нареждания са притежавали по-голяма тежест от заповедите на временен скрутатор Джал-Ниш или скрутатор Кларм. Флангърс не е имал избор. Трябвало е да се подчини на Фин-Мах, издала легитимни нареждания, защото той е мъж, който обича родината си и не се спира пред нищо, за да изпълни дълга си, каквото и да му струва това. Съгласно военния закон, постъпката му е била правилна, следователно той е невинен.

— Не — възрази Гор. — Предишния ден ти бе лишен от права и привилегии. Всички заповеди, които си издавал преди това, са станали невалидни.

— Перквизитор Фин-Мах не е знаела — каза Ксервиш Флид, — така че нарежданията ми запазват силата си.

— Законът бе променен — бързо каза председателят. — Незнанието вече не е оправдание...

— Кога е бил променен? — прогърмя Флид. — Покажете ни главата, страницата, реда.

— Ти, един негражданин, смееш да подлагаш думите ми на съмнение? Всичко е така, както казах. Освен това на Фин-Мах бе съобщено за провала ти. Въпреки това тя не се е подчинила на представител на Джал-Ниш, а впоследствие и на скрутатор Кларм, който се е намирал на борда на въздухоплава, чието сваляне тя е наредила. Така ли беше, перквизиторе?

След известно колебание тя призна:

— Така беше.

— Не мога... — поде Ксервиш.

Гор го прекъсна:

— Ти вече каза повече, отколкото ти се полагаше. Сега мълчи, за да не бъдеш смълчан.

Флид улови погледа на Флангърс. Войникът поклати глава, а скрутаторът отпусна своята. Вече нищо не можеше да стори.

Председателят направи знак на главния екзекутор да продължи.

— Свидетели — извика последният, — чухте аргументите на защитата в лицето на генерал Галимън, последвани от опровержението на председателя. Чухте как молбата на негражданин Флид бива отхвърлена. Онези, които не са съгласни с председателя, да вдигнат дясната си ръка, отричайки решението.

Изникнаха значително количество ръце.

— Чиновник-екзекуторът ще преброи несъгласните — рече главният екзекутор. И тихо добави: — Запиши им и имената.

След като писарят приключи, главният екзекутор каза:

— Свидетели, вдигнете дясната си ръка, ако подкрепяте председателя и сте съгласни с решението на съда.

Изникна гора от ръце. Писарят преброи и тях и подаде дъската си на главния екзекутор. Той плъзна поглед по нея и каза:

— Присъдата е потвърдена. Триста осемдесет и един гласа за, двеста и четиридесет *против*. Сержант Флангърс е виновен в измяна. Отведете го до мястото за екзекуции.

Флангърс се поклони на говорещия, на хроникьорите, на свидетелите и накрая на Флид, а после пое към ограждението, сподирян от група войници, сякаш почетна стража.

Не след дълго оставащите двадесет и осем затворници, включително пазачите и слугите на Игур, безразличната Фин-Мах, яростно съпротивляващия се Гилаелит и мразовития Игур бяха осъдени и отведени сред другите осъдени. Някои плакаха, други ругаха, трети умоляваха за милост, като се оправдаваха с обични съпруги, възрастни майки или малки деца. Нищо не трогна свидетелите. Флид опитваше да се застъпи за всеки от тях, но всеки път молбата му биваше отхвърляна с изтъкването, че един затворник не може да защитава останалите обвиняеми. Никой друг не се застъпи.

Малиен и Тиан бяха единствените пленници, които не участваха в делото, но и двете бяха овързани стегнато, а аахимата беше и със

запушена уста, за да не използва могъществото на гласа си.

Най-сетне дойде ред и на Иризис. По някаква незнайна причина тя си бе внушавала, че нейната присъда ще бъде отхвърлена.

Но не беше така. Никой свидетел не поиска да я защити.

— Моля за разрешение да защитавам майстор Иризис Стирм — каза Флид.

— Отхвърля се по вече изложени причини — каза председателят.

Главният ексекUTOR повиши глас:

— Тъй като никой свидетел не се обяви против решението, присъдата бива потвърдена. Майстор Иризис Стирм е виновна в измяна. Отведете я до мястото на ексекUTION.

Войниците я повлякоха. От лявата ѝ страна як ексекUTOR заточваше остриетата на инструментите си за дране. В опитни ръце остротата им бе способна да отдели кожата на жив човек, без да докосне плътта му. Край него майсторът изкормвач подготвяше своите скалпели, шипове, резачки, клещи, щипци, преси, ножици и дълбачки.

Последен, майсторът разчленител се бе вторачил в ръждиво петънце върху триона си. Видът на специалистите и техните инструменти, очакващи да се врежат в кожа, плът и сухожилия, втрещи Иризис. Тя дори не чу как присъдата на Флид бива потвърдена.

Фин-Мах извика от мъка. Скрутаторът обърна глава, разбрал чувствата ѝ, и я погледна изключително нежно, преди да ѝ направи някакъв знак с лявата си ръка. Иризис не можа да го разчете, но другата жена се насили да се усмихне. Флид изглеждаше необикновено спокоен, докато заемаше мястото си сред останалите. Той бе готов да посрещне съдбата си.

— Кожодерецо — каза Ксервиш Флид, обръщайки се към първия от тримата ексекUTори, — надявам се, че за мен си приготвил особено остър нож. Кожата ми все още е чувствителна заради усилията, които баща ти вложи над мен преди няколко десетилетия.

— Не се тревожи, приятелю — отвърна онзи. — Аз притежавам редки умения, ако ми позволиш тази нескромност. Толкова бързо ще ти смъкна кожата, че дори няма да усетиш кога е изчезнала.

— О, не се съмнявам — засмя се скрутаторът. — Само не им позволявай да си ушийт торба от задницата ми. Достоинството ми не би го понесло.

— Спокойно — рече екзекуторът. — Ще се отнеса към теб с уважението, което ти се полага. — Иризис смяташе, че той говори иронично, но мъжът тихо добави: — Съжалявам, сър. Вие сте последният човек, когото бих искал да одера, но бяхте осъден законно.

И той разпери ръце. Какво би могъл да стори един честен човек, казваше позата му.

— Разбира се, че трябва да изпълниш дълга си — каза Флид. — Друго не бих и очаквал от теб.

Флид започна да си разменя закачки и с останалите двама специалисти, докато главният екзекутор не се провикна:

— Моля за тишина. Пристъпваме към изпълнението на присъдите. — Той направи справка със списъка си. — Започваме по реда на процеса. Пилот Инуи.

Двама войници довякоха дребната жена. Това изглеждаше престараване — и един от тях би могъл да я пренесе с една ръка.

Краката на Инуи се плъзгаха по платнището. Изглеждаше, че тя доброволно се отправя към смъртта си, но ако останеше сама, не би се задържала права.

Първият специалист започна да подбира ножа, с който да започне, когато главният екзекутор се извърна объркано. Фушт крещеше и махаше към него. Главният екзекутор притича към него, изслуша го и се обърна към войниците:

— Върнете я, момчета. Скрутаторите искат първи да бъде екзекутиран най-големият престъпник и предател. Ксервиш Флид — продължи той, — заеми позиция в коритото за дране.

За частица от мига Флид изглеждаше шокиран, сякаш не бе очаквал края му да настъпи толкова скоро. Той кимна, повдигна ръка в поздрав към другите затворници и към Иризис, сетне се отправи в указаната посока. Коритото за дране представляваше дълга метална вана, обградена от две широки платформи. От дъното ѝ се простираше тръба, която се спускаше през дупката в средата на платформата.

— Би ли се съблякъл? — каза екзекуторът. — Легни по гръб, ако обичаш, с разперени крака. Не бързай. Настани се удобно.

Фин-Мах отново нададе приглушен вой. Ръката на Флид трепереше, коленете му заплашваха да не издържат. Той свали чаршафа, отпусна кльощавото си тяло върху метала и раздалечи нозе.

Погледът му откри очите на Иризис. Скрутаторът опита да се усмихне, но дори той не успя да го постигне в такъв момент.

Сърцето на Иризис щеше да се пръсне от болка. Скоро нейният край също щеше да настъпи.

— Бъдете смел, Ксервиш — каза тя. — Всичко ще свърши побързо, отколкото очаквате.

Ксервиш Флид се засмя сухо.

— Странно защо, тези думи не звучат толкова успокояващо, когато някой ги казва на мен.

— Започвай, майсторе! — изрева Гор и зае властна поза за пред художниците и хроникьорите. — Ще удвоя възнаграждението ти, ако успееш да снемеш кожата на негодника цяла. Вече съм й предвидил специално предназначение.

Изглежда тези му думи наскърбиха специалиста по одиране.

— Не ми е нужен подкуп, за да дам най-доброто от себе си, сър.

Той взе ножа си и в престолено колебание огледа проснатия Флид, давайки си вид, че търси най-подходящото място за започване. В действителност и двамата добре знаеха какво предписва процедурата. Одирането започваше от центъра, от най-чувствителното място, и се разгръщаше във всички посоки.

— Момент! — кресна Фушт. — Нещо не е наред.

— Съвсем точно следвах ритуалите! — възмутено се оправда главният екзекутор.

— Не говоря на теб! — озъби се змиеподобният скрутатор. Той трескаво се огледа, после изтича към председателя. — Един от най-големите негодници липсва. Къде е предателят на предателите, механик Крил-Ниш Хлар?

РЕЧНИК

ГЕРОИ И ВИДОВЕ

Аахими: човешката разновидност, населяваща Аахан. Въпросната планета била поробена от малобройна група харони (Стоте). Аахимите се отличават с висок интелект, намиращ прояви в инженерните науки. Техни недостатъци са склонността им към меланхоличност, арогантност и високомерие. Множество аахими били доведени на Сантенар от Рулке в търсенето му на Златната флейта. Впоследствие те били предадени и унищожени във войните на Катаклизма. Оцелелите се оттеглили сред планините. Онези аахими, останали на родния си свят, се сдобили със свободата си след нарушаването на Забраната, когато оцелелите харони се върнали в празнотата.

Билфис: брилянтен аахимски геомант и матемант от Щасор.

Весил: роб, който обучава лиринксите на човешки езици. Помага на Тиан да избяга от Снизорт.

Витис: приемен баща на Минис; аахим от Аахан. Предводител на клана Интис.

Генис: син на Триор, загинал при опит да използва амплимета.

Гилаелит: ексцентричен геомант и матемант, живеещ в имението Нириандиол. Обсебен е от планетното Изкуство.

Гирил: матриарх на лиринксите в Снизорт.

Гор: председател на Съвета на скрутаторите; враг на Флид.

Джал-Ниш Хлар: скрутатор; баща на Ниш.

Ейрин Мас: изключително опитен осведомител.

Елино: аахимски клан. Основан е от едноименната аахима, която почти надвила Рулке по време на инвазията на Стоте.

Зеа: майка на Тицеа и Кале, съпруга на Ираел.

Игур: легендарен дълголетен мистик.

Илли: синът на Юлия и Ниш.

Интис: кланът на аахима Витис. Най-първи от Единадесетте клана.

Инуи: пилот на въздухоплав. Машината ѝ е отвлечена от Фин-Мах.

Ираел: баща на Тицеа и Кале, съпруг на Зеа, предводител на клана Елинор.

Иризис Стирм: майстор във фабриката.

Кале: млад аахим, брат на Тицеа.

Кларм: скрутатор на Боргистри; джудже.

Крил-Ниш Хлар: бивш писар, настоящ осведомител и механик; прозвището му е Ниш (на местен диалект означава *нищожество*).

Ксабиер Фру: войник, приятел на Ниш от детинство.

Ксервиш Флид: скрутатор на Ейнунар.

Лиет: дъщеря на Гирил.

Лилиуен: дъщеря на Троист и Яра; сестра на Мериуен.

Лиринкси: огромни крилати хуманоиди, дошли на Сантенар след нарушаването на Забраната. Изключително интелигентни, способни да използват Тайното изкуство, главно за да задържат телата си във въздуха. Гравитацията на Сантенар е прекалено силна, за да им позволява да летят единствено с физически усилия. Общуват помежду си както вербално, така и посредством комплексен цветови код. Някои лиринкси притежават способността да плътоформират — да променят органични структури с помощта на Тайното изкуство. По време на престоя си в празнотата са използвали подобни умения, за да променят зародишите си и повишат способността им за оцеляване сред негостоприемната среда. Едно последствие от това е и неудовлетвореността, която лиринксите изпитват към могъщите си, но силно изменени тела.

Луксор: аахимски предводител на клан Измак.

Малиен: аахимска героиня от времето на Огледалото. Матах на Тиртракс.

Мериуен: дъщеря на Троист и Яра; сестра на Лилиуен.

Минис: млад високопоставен аахим, приемен син на Витис. Любим от сънищата на Тиан.

Мира: сестра на Яра, живее в имението Моргадис. Силно огорчена от загубата на съпруга и синовете си.

Мирум: възрастен и опитен войник, придружава Иризис и Фин-Мах в Снизорт.

Мюли: изчезналият брат на Юлия. Убит от Ниш.

Нилатл: жестоко и кръвожадно създание; рожба на обединените плътоформителски усилия на Рил и Лиет. Убито от Ниш.

Ниш: прозвище на Крил-Ниш Хлар, което той ненавижда.

Нутрид: мистик от армията на генерал Троист.

Перцептор: човек, който е в състояние да долавя Тайното изкуство — както следи от употребата му, така и пасивни излъчвания. Примерен представител: Юлия.

Рулке: най-великият сред хароните; създател на първия конструктор.

Талис: аахимски картограф.

Тиан Лиз-Мар: млада занаятчия с впечатляваща визуална памет и талант за изработка на контролери.

Тицеа: млада аахима от клана Елинор, на която Витис поверява да пази Тиан.

Триор: аахимски предводител на клан.

Троист: амбициозен лейтенант от армията, унищожена от лиринксите край Никеранд. Понастоящем издигнал се до генерал. Ниш двукратно спасява дъщерите му.

Фин-Мах: перквизитор на Госпет.

Фламас: мистик, в чиято тъмница Юлия е прекарала голяма част от живота си.

Флангърс: войник, отдаден на дълга. Носител на редкия орден *Звезда за храброст*.

Форгри: аахимски шпионин.

Фушт: член на Съвета на скрутаторите; враг на Ксервиш Флид.

Хани: осемгодишно момиченце, поверено на Тиан, убито от аахимите.

Харджакс: първенец от аахимския град Щасор.

Члър: войник от делегацията на Ниш при аахимите.

Юриен: матах на аахимите.

Юлия: перцептор, чиито прекалено изострени сетива я лишават от нормално функциониране сред хора.

Яра: съпруга на Троист.

АРТЕФАКТИ И СИЛИ

Амплимет: изключително рядък хедрон, който дори и в естественото си състояние е способен да извлича енергия от полето,

обгръщащо възлова точка.

Антрацизм: самоизгаряне, причинено от изтеглянето на повече енергия от полето, отколкото тялото е в състояние да удържи. Антрацизм заплашва както гадателите, така и занаятчиите. Сполетените от него представляват отвратителна гледка.

Бореа Нгурле (Пламтящата планина): голям вулкан с двоен кратер, разположен в северната част на Червейния лес. Притежава езеро и странен двоен възел. Домът на Гилаелит, Нириандиол, е построен край вътрешния ръб на кратера.

Възлови точки: редки места в света, където Тайното изкуство може да бъде изпълнявано с по-голяма лекота. Хедроните (или гадателите) са в състояние да извличат енергия от полето, обгрънало възловите точки, макар че в някои случаи между количеството ѝ и разстоянието до точката съществува обратна зависимост. Операторите на кланкери трябва да съобразяват действията си с тези специфики. Възловите точки подлежат на пресушаване, в който случай е възможно да останат неизползваеми в продължение на години или дори векове. Гадателите усилено търсят по-стабилни и мощни източници на енергия, но до момента усилията им не се увенчават с успех. (Възможно е да има и успели, погинали в мига на откритието си.) Също така съществуват и антивъзли, където Изкуството изобщо не може да бъде използвано/ употребата му е ограничена и опасна. Обикновено такива места са планини, разломи и горещи точки.

Геомантия: най-трудното и могъщо от Тайните изкуства. Владеещият геомантия е в състояние да оказва контрол върху силите, движещи света. Тази сила носи и огромен риск за потребителя.

Двер: портал между две места (включително светове). Връзката между тях е установена чрез изменяща се трансизмерна „червейна дупка“.

Зиксибюл: аахимско приспособление, захранвано от амплимет, което създава дверь.

Кладенецът на ехото: аахимска концепция, отнасяща се до отражението на времето, спомените и Историите. Понякога място на смърт и прераждане (към сходна циклична съдба). Също и усещане за плен от историята; неспособност за промяна съдбата на колектива (семејство, клан, вид). Възможно е да води началото си от свещен кладенец, намирал се на Аахан или на Сантенар. Кладенецът на ехото

е част от аахимския фолклор. „Надникнах в Кладенеца на ехото.“ „Чух при Кладенеца.“ „Отивам да надникна в Кладенеца.“ Съществува вероятност Кладенецът на ехото да представлява и могъща възлова точка. Символизиран от триизмерния символ на безкрайността, вселената и нищото.

Кланкер (също армопед): бронирана механична бойна машина, снабдена с шест, осем или десет крака и съчленен корпус. Кланкерите биват задвижвани от енергия, извличана от полето с помощта на контролер, манипулиран от оператор. Стандартното им въоръжение включва катапулт и копиехвъргач, разположени в бойна кула в горната част на корпуса. Изработването на кланкери бива надзиравано от механици и занаятчийи. Всеки кланкер е оборудван с чифт махови колела, съхраняващи аварийно количество енергия.

Конструкт: название за превозно средство, притежаващо общи черти с легендарния конструкт на Рулке. Конструктите, изработени от аахимите, се отличават от конструкта на Рулке в неспособността си да летят.

Контролер: механичен уред с множество пипала, с който операторът установява мисловна връзка. Контролерът съдържа в себе си хедрон, който извлича енергия от активното поле и я предава към двигателните механизми на кланкера. Всеки контролер е индивидуално настроен към специфичния хедрон. Операторът се нуждае от известно време, за да овладее особеностите на настоящия контролер, използван от него. Продължителното отделяне на операторите от техните машини предизвиква абстиненция. Случаите, в които кланкерът претърпява повреда или бива унищожен, се посрещат изключително болезнено от операторите. Проявата може да бъде по-слаба, ако контролерът е оцелял и може да бъде инсталиран в друга машина.

Кристална треска: изпълнена с халюцинации лудост, причинена от пресилената работа с хедрон. Кристална треска заплашва занаятчиите и операторите на кланкери. Съществуват случаи, в които гадатели изпадат в подобно състояние заради преумора.

Матемантия: Изкуство, разработено от Гилаелит.

Ненифър: седалището на Съвета на скрутаторите. Ненифър е разположен високо над Съсухрената долина (Калитрас); средище на

множество мистици, механици и занаятчии. Център на експериментално развитие.

Нириандиол: домът на Гилаелит. Крепост и лаборатория, разположена на върха на Бореа Нгурле. Цялата постройка представлява геомантичен артефакт, целящ да спомага за изследванията на домакина.

Оелил: лиринкски град на остров Мелдорин.

Плътоформиране: част от Тайното изкуство, достъпна само за лиринксите. В началото плътоформирането е възникнало като способ за модифициране на зародиши. Понастоящем то включва способността за бавна трансформация на живо създание, която го прави подходящо за определена цел. Процесът е болезнен както за съществото, към което е насочен, така и за прилагачия го лиринкс. Заради високата енергоемкост може да бъде прилаган само върху дребни организми.

Поле: енергията, обгръщаща (и приемана за генерирана от) възлова точка. Тази енергия е източник на силата на гадателите. Знае се, че съществуват и редица други излъчвания, по-силни, макар че до момента не са открити методи за оползотворяването им (вж. *сила*).

Портал: приспособлението, което Тиан построява в Тиртракс, за да отвори прохода. Вж. *зиксибюл*.

Сила: древната магьосница Рансибъл Нунар е известна с излагането на основните гадателски закони, осъзнала, че недостигът на сила обуславя слабото им разбиране. Сила бива излъчвана от дифузни и слабо познати източници. Силата преминава най-напред през гадателя и причинява вредни последици, нарастващи съответстващо с могъществото на източника. В даден момент натрупването на тези ефекти неизменно довежда до летален изход.

Традиционният начин за заобикалянето на тези затруднения бил зареждането на някакъв артефакт, който впоследствие да бъде задействан. Този метод носи определени предимства, но недостатъкът му е по-слабият контрол над силата, която бива съхранявана.

Някои от древните са използвали артефакти, способни да съхраняват голямо количество енергия, а може би и да се самозареждат. Подробности не са известни, но това е единственият възможен отговор, защото иначе въпросните артефакти не биха могли да съхранят силата си в продължение на стотици (дори хиляди) години

(пример: ааханското Огледало) или да изчерпват удивителни количества енергия, без да се изхабяват (легендарният конструкт на Рулке).

Нунар организира група гадатели, които изцяло се посветили на проекта и се заели да търсят отговор на тези въпроси. Гадателството по традиция било потайно дело — често се случвало практикуващите го да изхабят живота си в напразни изследвания, останали несподелени. Единствено военните действия ги накарали да споделят. По-късно Нунар съставила своята Специална силова теория, описваща откъде идва дифузната сила и как гадателите са в състояние да я използват: изтегляне не само чрез земните елементи, но и през ултраизмерния етер.

Гадателите теоретици работят над Общата силова теория, разглеждаща начина на действие на възловите точки и методите за безопасна експлоатация. Теорията за единната сила е другата насока, ангажирала вниманието им и целяща да представи всички полета, слаби и силни, като едно общо излъчване.

Схематизатор: полуорганично лиринкско устройство, използвано за схематизиране на торгнадри и други артефакти, използвани от лиринксите. Схематизаторът копира и същевременно обогатява таланта на съответния човек в растящия торгнадр, позволявайки въпросният талант да бъде използван от лиринкс, владеещ Изкуството.

Тайно изкуство: употребата на магически и мистични сили (гадаене).

Таптер: названието, което Тиан дава на летящия конструкт.

Тиртракс: най-важният аахимски град на Сантенар. Намира се в едноименния връх, най-висок на Трите свята.

Торгнадр: още *възлопресушител*. Лиринкско приспособление, предназначено за източването на поле или извличане на съдържащата се в полето енергия. Торгандрите са изключително трудни за схематизиране и повечето опити се увенчават с неуспех. Понякога получените устройства намират известно приложение, макар и по-слаби. Т.н. *финадри* са способни да извличат малки количества енергия.

Хедрон: естествен или обработен кристал, образуващ се дълбоко под земята от кристализирането на течностите, циркулиращи през

възлова точка. Занаятчиите са в състояние да придадат на хедроните възможност за етерен пренос на енергия. Често се използва рутилов кварц (кварц, съдържащ иглици рутил). Преди да бъде превърнат в хедрон, съответният кристал трябва да бъде „събуден“ от занаятчията. За целта бива използван индикатор. Хедронът трябва да се намира в границите на поле, за да може да извлича енергия. Дългата неупотреба може да причини закърняване на спецификите му, което от своя страна да наложи повторното му събуждане. Тази процедура крие риск.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.